

889.1 Did.

CONCORDIA LIBRARY

BRONXVILLE, N. Y.

From the professional library
of Dr. E. G. SIHLER,

Professor of Latin

Language and Literature,

NEW YORK UNIVERSITY

1892-1923

CONCORDIA LIBRARY
BRONXVILLE, N. Y.

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

ОМНРОУ

АТАМНОП

НОМЕРІ

D 557

Stacks

ΟΜΗΡΟΥ

1635-1

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

P.A

4018

.A 2

1837

PARISIIS,

EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO,

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

M DCCC XXXVII.

4974

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhaerent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex *É. L. Leutschii*, Cypria carmina ex *R. J. F. Henrichsenii* Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.

HOMERI

ILIAS.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Λοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ὄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε' κύνεσσιν
 οἰωνοῖσι τε παῖσι (Δίος δ' ἔτελεϊστο βουλῇ),
 ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστῆτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἀναξ ἀνδρῶν, καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἑριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Ὁ γὰρ βασιλεῖ γλωσσέης
 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ἄλεοντο δὲ λαοί,
 οὐνεκα τὸν Χρῡσῆν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης. Ὁ γὰρ ἦλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε θύγατρα, φέρον τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματα' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκῆθλον Ἀπόλλωνος,
 χρυσῆν ἄνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλάσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶο, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 οὐκὲν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἐκπέραςι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οὐκ ἂν ἰκέσθαι
 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φθλιν, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκῆθλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδέσθαι θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 ἄλλὰ κακῶς ἄρειε, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μὴ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχλω
 ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
 μὴ νύ τοι οὐχ ἡραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμματα θεοῖο.
 Τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν
 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόδ' ἀπ' ἀτρὸς,
 ἵσταν περικομμένην καὶ ἐμὸν λέγος ἀντίοισαν·
 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς γε νέναι.
 ὧς ἔφατ'· ἔδδευσεν δ' ὁ γέρον καὶ ἐπείθετο μῶθῳ.
 Βῆ δ' ἀκίων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἤρᾱθ' ὁ γεραιός
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθὶ μεν, Ἀργυροτόῳ, ὃς Χρῡσὸν ἀμφιβέβηκας,
 Κόλλαν τε καθέην, Τενεδοῖσι τε Φι ἀνάσσειας,
 Σμινθεύ, εἰποτὲ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 ἢ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πῖονα μηρὸ' ἔκῃα
 ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 ὧς ἔφατ'· εὐγρόμενός τοι δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Ὀλύμπιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 τὸς δ' ὦμοισιν ἔχων ἀμφερφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλα· μαχρσομένε τοι ἐπ' ὤμων χωρόμενοιο,
 οὐ γὰρ πῶποτ' ἔθ' δ' ἤτις νυκτὶ ἐοικώς.
 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῳ νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔρχεν·
 καρπὸν ἐδὴ λήσ' ἰγνέει' ἀργυροῖο βιοῖο.
 οὐρεὰ τε σκιάει

ILIADIS I.

Pestis. Ira.

Iram cane, dea (*Musa*), Pelidae Achillis,
 perniciosam, quæ plurimos Achivis dolores fecit,
 multasque fortes animas Orco demisit
 heroum, ipsos autem prædam-diripiendam fecit canibus
 alitibusque omnibus (Jovis perficiebatur consilium),
 ex quo primum dissederunt litigantes
 Atridesque, rex virorum, et divinus Achilles.
 Quisnam eos deorum contentione commisit ut-pugnarent?
 Latonæ et Jovis filius. Hic enim regi iratus
 morbum per exercitum excitavit noxium, peribant autem po-
 puli,] quoniam Chrysen contumelia-affecerat sacerdotem
 Atrides. Hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
 redempturusque filiam, et ferens infinitum pretium-liberationis,
 infulus habens in manibus longe-jaculantis Apollinis,
 aureo de sceptro *suspensas*; et supplex oravit omnes Achiv-
 vos,] Atridas vero imprimis duos, duces populorum:
 Atridaeque et ceteri bene-ocreati Achivi,
 vobis quidem dii dent cælestes domos habentes
 excindere Priami urbem, feliciterque domum reverti:
 filiam autem mihi liberate dilectam, et hoc pretium accipite,
 reveriti Jovis filium longe-jaculantem Apollinem.
 Tunc ceteri quidem omnes comprobarunt Achivi,
 ut-et-revereat sacerdotem et splendidum accipiat pretium;
 at non Atridae Agamemnoni hoc placuit animo,
 sed contumeliose dimisit, minacemque sermonem injunxit:
 Ne te, senex, cavas ego apud naves offendam
 vel nunc commorantem vel posthac eo reversum;
 ne forte tibi *tum* non prosit sceptrum et infula dei.
 Hanc autem ego non liberabo, antequam ipsam et senectus in-
 vadat] nostra in domo, in Argis, procul a-patria,
 telam percurrentem et meum lectum accedentem:
 verum abi, ne me irrites, salvus ut recedas.
 Sic dixit; timuit autem senex, et paruit mandato.
 Ibat vero tacitus juxta litus multum-strepentis maris;
 et multa deinde seorsum iens precabatur senex
 Apollinem regem, quem pulchricoma peperit Latona:
 Audi me, splendidum-arcum-gerens, qui Chrysen tueris,
 Cillamque sanctam, Tenedoque fortiter imperas,
 Smintheu! si-quando tibi venustum templum exædificavi,
 vel si quando tibi pingues coxas concremavi
 taurorum et caprarum, hoc mihi perface votum;
 expient Danaï meas lacrimas tuis sagittis!
 Sic dixit orans; eum autem audivit Phœbus Apollo.
 Descendit vero ex Olympi verticibus, iratus animo,
 arcum humeris gestans et undique-tectam pharetram;
 clangoremque-dederunt sagittæ in humeris irati,
 ipso se-movente; hic autem ibat nocti similis.
 Sedebat deinde seorsum a-navibus, et sagittam immisit:
 terribilis autem clangor factus-est splendidi arcus.

20 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπὶφάγχοτο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐγπευκέας ἐνείεις
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καίοντο θαμνειαί.

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄηχτο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ ὄηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι βα ἠνέσκοντας ὄρατο.
Οἱ δ' ἔπει οὖν ἤγερθην ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὄω
60 ἀψ' ἀπονστήσειν, εἰ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
εἰ δὴ δοῦπὸ πολέμος τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρεῖομεν, ἣ ἱερῆα,

4 ἣ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν),
ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
105 εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης·

αἶ κέν πως ἄρνῶν κνίστης αἰγῶν τε τελείων
βούλειται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
70 ὃς ᾗδ' ἔτα τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
καὶ νῆεσσαν ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω,
ἦν διὰ μακροσύνην, τῇν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
8 ὅσων εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

12 Ὡς Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
75 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλτατο ἀνακτος.

Τοιγὰρ ἐγὼν ἔρῶν σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσοσόν·
ἣ μὲν μοι πρόφρων ἔπessin καὶ χερσὶν ἀρήξειν.

ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολοσέμεν ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.

80 Κρείσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρη·
εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμικρ καταπέψῃ,
ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅρρα τελέσῃ,
ἐν στήθεσιν ἐοῖσι. Σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σάωσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
95 θαρσύνσας μάλα εἰπὲ θεοτρόπιον ὅ τι οἶσθα. [Λεύς·

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ᾧτε σὺ, Κάλχαν,
εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφάνεις,
οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
σοὶ κοίτης παρὰ νηυσὶ βαρεῖας χεῖρας ἐπόισαι

100 συμπαύων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴψης,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεταί εἶναι.]

Καὶ τότε δὴ θάρσυνε καὶ ἡδὴ μάντις ἀμύμων·
οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐδ' ἑκατόμβης,
ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,

95 οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρεα, καὶ οὐκ ἀπέδεξ' ἀποινα.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἰκτινόλος ἡδ' ἔτι δώσει·
οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρεῖας Κῆρας ἀφῆξει,

πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπειᾳ κούρην
ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
100 ἐς Χρυσῆν· τότε κέν μιν ἱλασάμενοι πεπύλοιομεν.

Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμυγμέλαιναί

Mulos quidem primum invasit et canes veloces :

sed postea ipsis (*hominibus*) sagittam mortiferam immittens, feriebat: perpetuo autem rogi cadaverum ardebant frequentes.

Novem-dies quidem per exercitum ibant sagittæ dei :

decimo autem ad-concionem vocavit populum Achilles.

Huic enim *id* inanimò posuit dea candidis-uluis Juno ;

curam-gerebat enim Danaorum, quia morientes videbat.

Illi vero postquam convocati in-unumque-congregati erant, inter-eos surgens locutus-est pedibus velox Achilles :

Atride, nunc nos iterum-erroribus-in-mari-actos puto

retro cessuros, si modo mortem effugerimus,

siquidem simul bellumque domat et pestis Achivos.

Verum age jam aliquem vatem consulamus, vel sacerdotem,

vel et conjectorem (etenim somnium quoque ex Jove est),

qui dicat ob-quid tantopere iratus-sit Phœbus Apollo;

sive is nos ob-vota non reddita incusat, sive ob-hecatomben;

si forte agnorum nidorem caprarumque lecturam

velit assecutus a-nobis pestem depellere.

Is igitur sic locutus resedit. His autem surrexit

Calchas Thestorides, augurum longe optimus,

qui noverat et præsentia et futura et præterita,

et navibus dux-fuerat Achivorum Ilium usque,

suam ob vaticinandi-artem, quam ei dederat Phœbus Apollo;

qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

O Achille, jubes me, Jovi care, eloqui

iram Apollinis longe-jaculantis regis.

Igitur ego dicam : tu autem paciscere et mihi jura

vere te mihi propensum verbis et manibus opem-laturum.

Profecto enim suspicor virum iratum-fore qui late omnium

Argivorum imperium-habet, et ei obediunt Achivi.

Potentior enim rex est, quando irascitur viro inferiori;

quamvis enim iram quidem vel eodem-die decoxerit,

tamen et postea retinet similitatem, donec perfecerit,

in pectoribus suis. Tu vero dic, an me sis-servaturus.

Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
les:] confidens valde dic vaticinium quodeunque scis.

Non enim, per Apollinem Jovi carum, cui tu, Calcha,

vota-faciens Danaïs vaticinia aperis,

non-ullus me vivo et in terra vidente

tibi cavas ad naves violentas manus inferet

cunctorum Danaorum : ne-tum-quidem si Agamemnonem

dixeris,] qui nunc longe potentissimus Achivorum se-profi-

tetur esse.] Et tunc jam cepit-animum, et dixit vates eximius:

neque hic (*Apollo*) ob-vota incusat, neque ob-hecatomben :

sed causa sacerdotis, quem contumelia-affecit Agamemno,

neque liberavit filiam, et non accepit pretium liberationis.

Idcirco dolores dedit longe-jaculans *Apollo*, et adhuc dabit:

neque hic prius a-pesto inferenda graves Parcas abstinebit,

quam *ille* patri caro reddat mobilibus-oculis-præditam puel-

lam] inemtam, sine-pretio, ducaturque sacra hecatomba

in Chrysam : tunc ipsum *ita* si-placarimus, confidere-pos-

simus.] Is igitur sic locutus consedit. His autem surrexit

heros Atrides late-dominans Agamemno,

dolore-affectus : ira autem valde præcordia undique-nigra

- πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετούντων ἔϊκτην.
 105 **Κ**άλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὁσσομένοσ' προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ χρεῖνον εἶπες.
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἔσθλ' οὐδ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 **ὥς** δὴ τοῦδ' ἑνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἶκοι ἔχειν. Καὶ γάρ ῥα Κλυταμένηστρης προβέβουλα,
 κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔβην ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τὴ ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον
 βούλωμ' ἐγὼ λαὸν σόν· ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὅφρα μὴ οἷος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἦω· ἐπεὶ οὐδὲ εἰκοεν.
 120 **Λ**εύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ·
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 κλοῦς δ' οὐκ ἐπείκει παλὶλόγα ταῦτ' ἐπαίρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόσ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσσομεν, αἰ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξει. [νῶν·
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 νη δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 κλέπτε νόμῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις.
 Ἥ θηέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς
 ἥσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιν ἔσται·
 εἰ δέ κε μὴ δώσωσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 ἢ τεὸν ἢ Αἰάντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος·
 ἄξω ἑλὼν· ὁ δέ κεν κερολύσεται, ὃν κεν ἴωμαι.
 140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.
 Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διάν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θεόμεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρχον
 βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλῆφόρος ἔστω,
 145 ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἢ σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
 ὅφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον Διάσσεισι ἱερὰ ῥέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πῶδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 εῦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλέοφρον, [λεῦς·
 150 πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπessin πειθῆται Ἀχαιῶν,
 ἢ δῶν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴρι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰγμητῶν
 δεῦρο μαχρσόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτίοι εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ (Ἐρῆβόλακι, βωτιανείρῃ,
 καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 οὔρεά τε σκίονετα θάλασσά τε ἡχέεσσα·

plena-erant, oculique ipsi igni lucenti similes-erant.
 Calchantem primum mala meditans allocutus-est :
 Vates malorum, non unquam mihi gratum dixisti.
 Semper tibi mala sunt jucunda animo ad-vaticinandum :
 bonum autem non ullum dixisti verbum neque perfecisti :
 et nunc inter Danaos vaticinans concionaris,
 quasi vero hujus rei causa ipsis longe-jaculans Apollo dolo-
 res struat,] quoniam ego puellae Chryseidis splendidum pre-
 tium] non volui accipere; quandoquidem longe malo illam
 domi habere. Etenim Clytæmnestæ prætuli,
 ingenuæ (legitimæ) uxori; quoniam non ipsa est inferior,
 nec corpore, nec statura, nec mente, neque operibus.
 Verum etiam sic volo reddere, si hoc est melius :
 malo ego populum salvum esse quam perire.
 Sed mihi præmium statim præparate, ut ne solus
 Argivorum sine-præmio sim : quippe id minime decet.
 Videtis enim hoc omnes, quod mihi præmium abitalio.
 Huic autem respondit deinde pedibus-celer divinus Achilles:
 Atride gloriosissime, avarissime omnium,
 quonam-modo tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?
 nondum etiam ullibi scimus communia bona reposita multa :
 sed quæ quidem ex urbibus deprædatis sumus, ea divisa-sunt;
 viros autem non decet iterum-collecta hæc congregare.
 Sed tu quidem nunc hanc deo permitte: atque nos Achivi
 tripliciter quadrupliciterque reddemus, si quando Jupiter
 dederit nobis urbem Trojam bene-munitam destruere.
 Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno :
 ne sic, fortis licet sis, deo-similis Achille,
 falle mente: quoniam non antevertes me neque mihi persuade-
 bis.] An vis, ut ipse habeas præmium, verum me sic
 sedere indigentem, jubesque me hancce reddere?
 atqui si dabunt præmium magnanimi Achivi,
 satisfaciētes animo meo, ut æquale-pretio sit, bene est;
 sin autem non dederint, ego tamen ipse auferam
 vel tuum vel Ajaxis, veniens, præmium, vel Ulyssis
 ducam ablatum; is autem indignabitur, ad-quem venero.
 Verum enim-vero hæc deliberabimus etiam post.
 Nunc vero age navem nigram deducamus in mare divinum,
 intusque remiges pro-re congregemus, et hecatomben
 imponamus, ipsamque Chryseidem pulcris-genis
 conscendere-faciamus: unus autem aliquis dux vir consiliator
 esto,] vel Ajax, vel Idomeneus, vel divinus Ulysses,
 vel tu, Pelide, omnium stupendissime virorum,
 ut nobis sagittantem Apollinem places sacris factis.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est pedibus-velox A-
 chilles:] heu! impudentia indute, lucri-studiose,
 quomodo aliquis tibi promptus dictis obsequatur Achivorum,
 vel hanc viam ut-ineat, vel cum-viris fortiter pugnet?
 non enim ego Trojanorum gratia veni hastatorum
 hue pugnaturus, quum nullius in-me noxii sint.
 Non enim unquam meas boves abegerunt, neque equos,
 neque unquam in Phthia glebosa, virorum-alumna,
 segetem populati-sunt: quoniam valde multi interjacent
 montesque umbrosi, mareque resonans :

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀνατόδες, ἄμ' ἐσπόμειθ', ὄφρα σὺ χαίρης,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνώπα,
100 πρὸς Τρώων· τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλγίζεις·
καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαίρησσεσθαι ἀπειλείς,
ὥς ἐπι πολλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι ὤϊες Ἀχαιοὶ.
Οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὑπὸ τῷ Ἀχαιοί
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναῖον πολίεθρον·

105 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
χεῖρες ἐμαὶ διέπους· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἱκνῆται,
σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
ἐρχομ' ἔχον ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κλέα μω πολεμίζω.
Νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειτὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
170 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
ἐνθάδ', ἄτιμος ἐὼν, ἄφρονος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀνάξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ' ἐγώ γε
λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· πὰρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
175 οἳ καὶ με τιμῆσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.

Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφῶν βασιλῆων·
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σῆς ἐτάροισιν,
180 Μυρμιδόνεσσιν ἀνάσσε, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλγίζω,
οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὥδε·
) ὥς ἐμ' ἀφαιρείται Χρυσίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
185 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, συγγῆ δὲ καὶ ἄλλος
ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ δμοιωθῆμεναι ἄντην.

ᾧς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
στρήθεισεν λαοῖσι διάνοιχα μερμηρίζειν,
190 ἣ γγε φάσανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξίῃ,
ἥε χολὸν παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.

ᾧς τῷ δ' αὖτ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἐλκετο δ' ἐκ κολοεῖο ἥγε ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω δμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.
Στῆ δ' ὀπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
οἶω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐτίς ὄρατο. [ἔγνω
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ'
200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάναθεν.

Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτε' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
ἀλλ' ἐκ τοι ἔρεω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω·

205 ᾧς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσση.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἦλθον ἐγὼν παύσουσα τὸ σὸν μένος, ἂ καί πεθναί,
οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἄμφω δμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.
210 Ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
ἀλλ' ἦτοι ἐπεσιν μὲν ὀνειδίσον, ὥς ἔσεται περ.

sed te, o valde impudens, una secuti-sumus, ut tu gauderes,
ultionem expetentes Menelao tibi, o-canina-fronte,
a Trojanis; quæ beneficia neque moraris neque curas:
quin etiam mihi præmium ipse te-ablatum minaris,
super quo multum laboravi, dederuntq. mihi filii Achivorum.
Non equidem tibi unquam æquale habeo præmium, quando
Achivi] Trojanorum exciderint bene-habitatam urbem:
verum majorem quidem partem impetuosius belli
manus meæ persequuntur; at si quando divisio venerit,
tibi præmium multo majus, ego vero modicumque gratumque
abibo habens ad naves, postquam defessus-ero pugnando.
Nunc autem redibo in-Phthiam, quoniam multo melius est
domum ire cum navibus recurvis; neque te puto
hic, inhonoratus quum-sim, opes et divitias collecturum.

Huic autem respondit inde rex virorum Agamemnon:
fuge sane, si tibi animus incitatur; neque te equidem
rogo causa mea manere: apud me sunt et alii,
qui me honorabunt, præcipue vero providus Jupiter.
Invisissimus vero mihi es Jovis-alumnorum regum:
semper enim tibi contentioque grata bellaque pugnæque.
Si valde fortis es, deus (opinor) tibi hoc dedit.
Domum reversus cum navibusque tuis et tuis sociis,
Myrmidonibus impera, te vero ego non moror,
neque curo succensentem: minabor autem tibi sic:
quoniam a-me aufert Chryseidem Phœbus Apollo,
hanc quidem ego cum navique mea et meis sociis
mittam, ego autem abducam Briseidem pulcris-genis,
ipse profectus ad-tentorium, tuum præmium: ut bene intelli-
gas] quanto potentior sim te, timeat vero et alius
æqualem se mihi dicere et comparari coram.

Sic dixit: Pelidæ autem dolor ortus-est, et ipsi cor in
pectoribus masculis bifariam deliberavit,
utrum ipsemet, ense acuto stricto a femore,
hos quidem dimoveret, at Atriden interficeret:
an iram sedaret cohiberetque furem.

Dum ille hæc agitabat in mente et in animo,
trahebatur e vagina magnum enses, venit Pallas
celitus: demiserat enim dea candidis-ulis Juno,
ambos simul ex-animo amansque curansque.
Stetit autem a-tergo, flavaque coma prehendit Peliden,
soli apparens; aliorum vero nemo videbat.

Expavit autem Achilles et retro conversus-est; statim agnovit
Palladem Minervam; terribiles autem ei oculi (deæ) visi-sunt.
Et ipsam compellans verba alata locutus-est:

Cur autem, ægidem-tenentis Jovis filia, huc venisti?
an ut injuriam videas Agamemnonis Atridæ?
sed tibi edico, quod et perfectum-iri puto:
sua superbia brevi tandem animum perdet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
veni ego sedatura tua iram, si forte parueris,
celitus; demisit autem me dea candidis-ulis Juno,
ambos simul ex-animo amansque curansque.
Sed age, cessa a-contentione, neque enses educ manu:
verum verbis quidem conviciator, utcumque fuerit.

Ἦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καὶ ποτὲ τοι τρίς τόσσα παρῄσεται ἀγαθὰ δῶρα
ὑβριος ἐνέκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσῃς, περὶ θεοὶ ἤμῃν. [λαῦς·

215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆ-
χρῆ μὲν σφωίτερον γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι,
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.

+ Ὅς κε θεοῖς ἐπιτείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ἡ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ σθέθε χεῖρα βαρείαν·

220 ἀψ' ὃ ἐς κοιλὸν ὥς μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπῆλθεν
μῦθος Ἀθηναίης· ἡ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν

Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὕτω λῆγ' ῥόλοιο·

225 Οἰνόβαρς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἑλάφου,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶν θωρηχθῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἵναί σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν

τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κήρ εἶδεται εἶναι.

Ἡ πολὺ λῳῖόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν

230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σθένος ἀντίον εἴπῃ.

Δημοδόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐ τιδανοῖσιν ἀνάσσεις·

ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδην, νῦν ὕστατα λωθήσαιο.

Ἄλλ' ἐγὼ τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμῶμαι·
ναὶ μὰ τὸδε στήθετον, τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ ὄζους

235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἐλεψεν
φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτ' ἐμιν υἴες Ἀχαιῶν

ἐν παλάμῃς φορέουσι δάκαστολοι, οἵτε θέμιστας

πρὸς Διὸς εἰρύσεται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος·

240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὶ ἔξεται υἴας Ἀχαιῶν

σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνῆσαι ἀγνύμενος περ

χραιομῆιν, εὔτ' ἂν πολλοὶ ὕο' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι

θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἄμύσεις,

χωόμενος, ὅτ' ἀρίστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκήπτρον βάλε γαίῃ,

χρυσεῖοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. Τοῖσι δὲ Νέστωρ

ἤδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητὴς,

τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ

250 (τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μαρότων ἀνθρώπων

ἐφ' ἔβη), οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἦδ' ἐγένοντο

ἐν Πύλῳ ἡγαθή, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνάσσαν·

ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσθαι καὶ μετέειπεν·

Ὡ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει.

255 Ἡ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιο τέ παῖδες,

ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,

εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθόλκτο μαρναμένοιιν,

οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχηςθαι.

Ἄλλὰ τίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔστων ἐμεῖο.

260 Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἥεπερ ἡμῖν

ἀνδράσιν ὤμιλησα, καὶ οὐ ποτὲ μ' οἶν' ἀβέριζον.

Οὐ γὰρ πῶι τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,

οἷον Πειριθόον τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,

Καϊνά τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.

265 [Θησέα τ' Ἀγριεῖδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν.]

Sic enim edico, quod et perfectum erit :

aliquando tibi ter totidem aderunt splendida dona
iniuriæ causa hujus : tu autem cohibe-te, obtempera-que nobis.

Hanc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
les :] oportet quidem vestrum, dea, verbum observare,
quantumvis *sim* animo iratus : sic enim melius.

Quisquis diis obtemperaverit, valde exaudiunt et ipsum.

Dixit, et argenteo manubrio admovit manum gravem,
retroque in vaginam condidit magnam ensem, nec fuit-inobe-
diens] sermoni Minervæ ; hæc autem ad-Olympum abiit,
in domos ægidem-tenentis Jovis ad deos alios.

Pelides autem iterum asperis verbis

Atriden allocutus-est, et nondum cessabat ab-ira :

Violente, canis oculos habens, cor vero cervi ;
neque unquam in bellum una-cum populo armari,
neque ad-insidias ire cum primoribus Achivorum
ausus-es animo : hoc vero tibi mors videtur esse.

Certe multo melius est per exercitum latum Achivorum
dona auferre *ejus*, quicunque tibi contradixerit.

Populi-vorator rex, quoniam hominibus-nihili imperas :

aliter enim, Atrida, nunc postremo contumeliam-fecisses.

Verum tibi edico et super *hoc* magnum juramentum jurabo :

næ per hoc sceptrum, quod quidem nunquam folia et ramos
producat, postquam semel truncum in montibus reliquit,

neque repullulabit : circum enim ei ferrum delibravit

foliaque et corticem ; nunc autem ipsum filii Achivorum

in manibus portant iudices, qui leges

per Jovem tuentur ; hoc autem tibi magnum erit juramentum :

certe aliquando Achillis desiderium incedet filios Achivorum
universos : his autem non poteris, dolens licet,

prodesse, quando multi ab Hectore vivos-cedente

morientes cadent : tu autem intus animum lacerabis,

iratus, quod fortissimum Achivorum non honoraris.

Sic dixit Pelides ; sceptrumque projecit in-terram,

aureis clavis transfixum, consedit autem ipse ;

Atrides vero ex-altera-parte irascebatur. His autem Nestor

suaviloquus surrexit, argutus Pyliorum orator,

cujus quidem a lingua melle dulcior fluebat sermo

(cui jam duæ ætates articulate-loquentium hominum

abierant, qui cum-ipso antea simul nutriti-sunt et nati

in Pylo divina, inter tertios autem *tum* regnabat) ;

hic illis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

O dii, profecto magnus luctus Achivam terram invadit !

Profecto lætabitur Priamus, Priamique filii,

ceterique Trojani valde gaudebunt animo,

si de-vobis hæc omnia audiverint decertantibus,

qui quidem consilio Danais antecellitis, et pugnando.

Sed persuadeamini : ambo vero juniores estis me.

Jam enim aliquando ego et cum-fortioribus, quam vobis,

viris versatus-sum, et nunquam me hinc parvi-penderunt.

Non enim unquam tales vidi viros, neque videbo,

qualem Pirithoumque, Dryantemque, pastorem hominum,

Cæneumque, Exadiumque et similem-deo Polyphemum.

[Theseumque Ægiden, similem immortalibus.]

Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφευ ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὀρεσκόοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομιλεῖον, ἐκ Πύλου ἔλθων,
 270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοὶ·
 καὶ μαχόμεν κατ' ἐμ' αὐτὸν ἐγὼν· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βοροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον πείθοντό τε μῦθῳ.
 Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὑμεῖς· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 ἀλλ' ἔα, ὅς οἱ πρῶτα ὅσων γέρας υἱὲς Ἀχαιῶν·
 μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθει' ἐρικέμεναι βασιλῆϊ
 ἀντίτῳ· ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτύχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 280 Εἰ δὲ σὺ κάρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομ' Ἀχιλλεῖ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλειαι πόλεμοιο κακοῖο. [νων·
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνει, τὴν δ' οὐ πείσασθαι οἶω.
 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 τοῦνεκά οἱ προσέουσιν ὄνειδα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' υποβλήδην ἡμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 ἧ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιμάνος καλεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπεῖξομαι, ὅτι κεν εἴπῃς·
 295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτελλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 σήμαινέ· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐτι σοὶ πείσασθαι οἶω.
 Ἄλλο δὲ τὸν ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 γερσὶ μὲν οὗτοι ἔγωγε μαχέσσομαι εἵνεκα κούρης
 οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλσθε γέ δόντες·
 300 τῶν δ' ἄλλων ἃ μοὶ ἐστὶ τοῦ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γινώσκῃ καὶ οἶδε·
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἔρωσῃσι περὶ δουρί.
 Ὡς τῶν' ἀντιβίοισι μαχέσασμένω ἐπέεσσιν
 305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἄγορην παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔϊσας
 ἤϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα δοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
 ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἑέκαστιν, ἔς δ' ἐκατόμβην
 310 βῆσε θεῶν· ἀνὰ δὲ Χρυσείδῃα καλλιπάρηον
 εἷσαν ἄγων· ἐν δ' ἄρ' ἔρχετο πολὺμήτης Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμάνοντο καὶ εἰς ἄλλα λύματα ἔβαλλον·
 315 ἔρπον δ' Ἀπόλλωνι τελέεσας ἑκατόμβας
 ταύρων ἧδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο·
 κνίσθη δ' οὐρανὸν ἔκιν ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. [νων
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν· οὐδ' Ἀγαμέμ-
 νη' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπειλόησ' Ἀχιλλεῖ.

Fortissimi certe illi terrestrium nutriti sunt virorum :
 fortissimi quidem erant, et cum-fortissimis pugnabant,
 Centauris monticolis, et terribiliter eos interfecerunt.
 Et quidem cum-illis ego versabar, e Pylo profectus,
 procul e longinqua terra : evocarant enim me ipsi ;
 et pugnabam pro me ipso (*meis viribus*) ego ; cum-illis autem
 nemo eorum, qui nunc homines sunt terrestres, pugnaret.
 Et mea quidem consilia auscultabant obtemperabantque dic-
 to.] Verum obedite et vos, quandoquidem obedire melius.
 Neque tu ab-isto, praestans licet sis, auferas puellam,
 verum sine, ut ei primum dederunt praemium filii Achivorum :
 neque tu, Pelide, velis contendere regi
 contra : quia neutiquam aequalem *tecum* sortitus est honorem
 sceptriger rex, cui Jupiter gloriam dedit.
 Si autem tu fortis es, deaque te generavit mater,
 at hic potentior est, quia pluribus imperat.
 Atride, tu autem depone tuam iram : verum ego
 precor, in-Achillem remittas iram, qui magnum omnibus
 propugnaculum Achivis est belli mali.

Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemno :
 sane haec omnia, senex, convenienter dixisti.
 Verum hic vir vult supra omnes esse alios ;
 in-omnes dominari vult, omnibusque imperare,
 et omnibus praecipere, quae alicui (*mihi*) non persuasurum
 eam puto.] Si autem ipsum bellatorem fecerunt dii semper
 existentes,] *num* propterea ipsi permittunt contumelias loqui?

Huic autem interpellando respondit divinus Achilles :
 profecto enim timidusque et nullius-prelii vocarer,
 si tibi in-omni re cessero, quamcumque dixeris :
 aliis sane haec impera, *ne* enim mihi
 praecipias : non enim ego amplius *me* tibi obtemperaturum pu-
 to.] Aliud autem tibi dicam, tu vero in praecordiis conde tuis :
 manibus quidem neutiquam ego pugnabo puellae causa,
 neque tecum neque cum-quovis alio, quum a-me auferis quod-
 dedistis :] aliarum autem rerum quae mihi sunt velocem apud
 navem nigram,] harum non ullam auferes abripiens, invito me.
 Sin autem, age vero, fac-periculum, ut cognoscas et isti :
 statim tibi (*tuis*) sanguis niger fluet circa lanceam.

Sic hi contrariis quum-contendissent verbis
 surrexerunt, solveruntque concionem apud naves Achivorum.
 Pelides quidem ad tentoria et naves aequales
 abiit cumque Menetiaade (Patroclo) et suis sociis :
 Atrides autem navem velocem in-mare deduxit,
 in-eaque remiges elegit viginti, et hecatomben im-
 posuit deo ; in ea vero Chryseidem pulcras-genas-habentem
 collocavit ducens ; dux autem inscendit ingeniosus Ulysses :

Hi quidem deinde, cum-couscendissent, innavigabant humi-
 dis viis :] populos autem Atrides lustrari jussit.
 Hi vero se-lustrabant et in mare sordes projiciebant ;
 sacrificabantque Apollini perfectas hecatombas
 taurorum et caprarum juxta litus maris infructuosi :
 nidor autem ad-coelum ibat circumfusus fumo.

Sic hi quidem haec operabantur per exercitum : nec Agame-
 mnoj cessabat ab-ira, quam primum minatus fuerat Achilli.

320 Ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 τὼ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶν θεράποντες·
 Ἐρχέσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 325 χεῖρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρῃον·
 εἰ δέ κε μὴ δώσωιν, ἔργῳ δέ κεν αὐτὸς ἐλωμαι,
 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τὼ οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' ἄεκοντε βήτην παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς·
 Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα
 στήτην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο.
 Αὐτὰρ δ' ἔργῳ ἤσαν ἐνὶ φρεσὶ φωνήσεν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Δίος ἄγγελοι· ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 ἄσπον ἱτ'· οὐτὶ μοι ὕμεις ἑπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 ὁ σφῶϊ προίει Βρισηίδος εἵνεκα κούρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκληις, ἔξαγε κούρην,
 καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγέος, εἴποτε δ' αὐτε
 χρεῖν ἐμείο γένηται ἀεικέα λογιὼν ἀνῆναι
 τοῖς ἄλλοις· ἥ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 οὐδέ τί οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσσω,
 ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί.
 345 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθεθ' ἑταίρῳ.
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρῃον,
 δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὖτις ἵτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἥ δ' ἄεκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,
 350 θῖν' ἔφ' ἄλδς πολιῆς, ὄρων ἑπὶ οἶνοπα πόντον·
 πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ κήρσατο χεῖρας ὀρεγνύς·
 Μητὲρ, ἐπεὶ μ' ἔτεκες γε μινυνοδάδιον περ δόντα,
 τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν· Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
 Ζεὺς δὴ μὴδ' ἰερέμετ'· νῦν δ' οὐδὲ με τυτθὸν ἔτισεν·
 355 ἥ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔγει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 ἡμένῃ ἐν βένθεσσιν ἄλδς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Καρπαλίμως δ' ἀνέδυστο πολιῆς ἄλδς, ἥψ' ὀμὴ γλῆ·
 360 καὶ ῥα παροῖθ' αὐτοῖο καθέετο δακρυχρόντος,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 εἰς αὐδά, μὴ κεύθε νόῳ, ἵνα εἰδῶμεν ἄμφοι. [λέως·
 Τὴν δὲ βαρυστανάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ·
 365 οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖα πάντ' ἀγορεύω;
 ὦ γόμῳ, ἐς Θηβῶν ἱερῇν, πόλιν Ἡετιόνας,
 τὴν δὲ διεπράθομένον τε καὶ ἡγομεν ἐνθάδε πάντα·
 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλιν Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδῃ καλλιπάρῃον.
 370 Χρυσῆς δ' αὖτ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν γαλκοχιτώνων,
 λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερσεῖσ' ἄποινα,
 στέμματα· ἔρχον ἐν χερσὶν ἐκκηβόλου Ἀπόλλωνος

Sed is Talthybiusque et Eurybaten affatus-est,
 qui ipsi erant præcones et seduli ministri :

Abite ad-tentorium Pelidae Achillis ;
 manu prehensam adducite Briseidem pulcris-genis :
 sin autem non dederit, ego tamen ipse auferam,
 veniens cum pluribus : quod illi et acerbius erit.

Sic locutus eos misit, asperumque sermonem injunxit.
 Hi autem inviti iverunt juxta litus maris infructuosi,
 Myrmidonum vero ad tentoriaque et naves pervenerunt.
 Illum autem invenerunt apudque tentorium et navem nigram
 sedentem : neque hosce intuitus lætatus-est Achilles.
 Hi quidem perterriti et reverentes regem
 stabant, neque ipsum alloquebantur neque interrogabant.
 Sed is cognovit suo in animo, dixitque :

Salvete, præcones, Jovis nuntii atque etiam hominum !
 propius accedite : nihil mihi vos culpandi, sed Agamemno,
 qui vos misit Briseidis causa puellæ.
 Verum age, generose Patrocle, educ puellam,
 et ipsis trade abducendam : ipsi autem testes sunt
 coram diis beatis coramque mortalibus hominibus,
 et coram hoc rege inimiti, si-unquam posthac
 opus me fuerit ad-indignam pestem arcendam
 a-ceteris : certe enim ille perniciosus animis furit,
 neque ullo-modo scit cogitare et ante et retro (*futura et præ-
 terita*)] ut ipsi apud naves salvi pugnent Achivi.

Sic dixit : Patroclus autem caro paruit sodali.
 Eduxitque tentorio Briseidem pulcris-genis,
 et tradidit abducendam ; illi autem redibant ad naves Achivo-
 rum ;] atque invita una cum- is mulier ibat. Sed Achilles
 lacrimans a-sociis exinde sedit seorsum secedens,
 litus ad maris cani, spectans in nigrum pontum ;
 multa autem matri dilectæ supplicavit manus porrigens :

Mater, quandoquidem me peperisti brevis-ævi futurum,
 honorem saltem mihi debebat Olympius tribuere,
 Jupiter altitonans ; nunc autem me ne tantillum-quidem hono-
 ravit :] certe enim me Atrides late-dominans Agamemno
 contumelia-affecit : ablatum enim habet præmium, ipse aue-
 rens.] Sic dixit lacrimas-fundens : hunc autem audivit vene-
 randa mater,] sedens in fundo maris apud patrem senem.
 Cito autem emersit e-cano mari, velut nebula ;
 et ante ipsum consedit lacrimas-fundentem,
 manuque ipsum depulsi et verbum dixit et elocuta est :
 Fili, quid fles ? quis vero tibi mentem invasit mæror ?
 eloquere, ne celes animo, ut sciamus ambo.

Hanc autem graviter-suspirans allocutus-est pedibus velox
 Achilles :] nosti : cur tibi hæc scienti omnia dicam ?
 ivimus in Theben sacram, urbem Eetionis,
 hancque diripimus et adduximus huc omnia :
 et hæc quidem bene diviserunt inter se filii Achivorum,
 elegerunt autem Atridæ Chryseidem pulcris-genis.
 Chryses vero postea, sacerdos longe-jaculantis Apollinis,
 venit veloces ad naves Achivorum ære-loricatum,
 redempturusque filiam, ferensque infinitum pretium-liberatio-
 nis,] infulus habens in manibus longe-jaculantis Apollinis

- χρυσῶν ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, + aureo de sceptro *suspensas*, et supplex oravit omnes Achivos,] Atridas vero imprimis duos, duces populorum.
- 75 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύο, κοσμήτορε λαῶν.
Tunc ceteri quidem omnes comprobarunt Achivi, reverendumque-esse sacerdotem et splendidum accipiendum preteritum:] at non Atridae Agamemnoni placuit animo; sed contumeliose *eum* dimisit, minacem sermonem injunxit.] Iratus vero senex retro abiit; hunc autem Apollo precantem exaudivit, quoniam valde illi carus erat.
- 80 Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὄχχετο· τοῦτο δ' Ἀπόλλων
εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
Misit in Argivos malam sagittam; populi autem moriebantur alii-super-alios; ibantque spicula dei quooquers per exercitum latum Achivorum. Nobis autem vates] bene sciens in-concione-narrabat vaticinia Apollinis.
- 85 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργεοῖσι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ
ὀνῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπύχθετο κῆλα θεοῖο
πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιοὶν. Ἄμμι δὲ μάντις
εὐ εἰδὸς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
Statiim ego primus hortabar deum placare;
- 90 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἐλάσκεισθαι·
Ἀτρεΐωνα δ' ἐπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστὰς,
ἠπειλήσεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
Atriden vero deinde ira cepit: subitoque exsurgens minax-dixit verbum, quod utique effectum est.
- 95 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ βοῇ ἐλίκωντες Ἀχαιοὶ
ἐς Χρυσὴν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
hanc vero νέον κλισίην ἔβαι· χήρυκες ἄγοντες, puellam Brisei, quam mihi dederat filii Achivorum.
- 100 τὴν δὲ νέον κλισίην ἔβαι· χήρυκες ἄγοντες, ἠδὲ
κλήρυκες, τήν μιν δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
Sed tu, si quidem potes, auxiliare filio optimo: profecta in-Olympum, Jovem precare, si unquam aliquid vel verbo juvisti cor Jovis, vel etiam facto.
- 105 Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παῖδος ἔηρος·
ἐλθοῦσ' Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἵποτε δὴ τι
ἦ ἔπει ἀνησας κραδίην Διὸς ἡς καὶ ἔργῳ.
Sæpe enim te patris in ædibus audivi prædicantem, quum aiebas ab-atras-nubes-cogente Saturnio solam te inter immortales indignam perniciem avertisse,
- 110 Πολλάκι γάρ σοε πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
εὐχομένης, ὅτ' ἔρρησθα καελινφεῖ Κρονίωνι
οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀνέικε λογιγὼν ἀμύναι,
ὅπποτέ μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
quando ipsum colligare Olympii volebant alii,
- 115 Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσά, θεά, υπελύσας δεσμῶν,
Junoque, et Neptunus, et Pallas Minerva.
- 120 ὅχ' ἐκατόγχερον καλέσας· ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ τε πάντες
Ἀχαιῶν· (ὃ γὰρ αὐτὴ βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων);
Sed tu eum, quum-venisses, dea, liberasti a-vinculis, statim Centimanum vocans in vastum Olympum, quem Briareum vocant dii, homines autem omnes Ægeonem (is enim viribus suo patre præstantior):
- 125 ὅς βα παρὰ Κρονίωνι καθέετο, κυδέει γαίῳ·
τὸν καὶ υπέδδισαν μάκαρες θεοὶ οὐδὲ τ' ἔδρσαν.
qui apud Saturnium conседit, gloria superbiens: hunc igitur exhorruerunt beati dii, neque Jovem ligaverunt.
- 130 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξεο καὶ λαβὴ γούνων,
αἱ κέν πῶς ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τροέσσιν ἀρῆξαι,
Horum nunc illi memoriam-revocans asside et prende genua, si quo-modo velit Trojanis auxiliari,
- 135 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμψ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
hos autem ad puppesque et circa mare conglobare, Achivos, dum-cædantur, ut omnes fruantur rege suo,
- 140 γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖτον Ἀγαμέμνον
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔστιεν.
sentiatque etiam Atrides late-dominans Agamemno suam culpam, quod fortissimum Achivorum nihil honorarit.
- 145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἶνὰ τεκοῦσα.
Huic autem respondit deinde Thetis lacrimas defundens: heu! fili mi, cur igitur te enutrivī, malo-fato partum!
- 150 Αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
ῆσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μινυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν·
O utinam apud naves sine-lacrimis et illæsus sederes; quoniam tibi fatum *impendet* brevi, nec perlonge abest:] nunc autem simul et cito-moriturus et æarumnosus supra omnes] factus-es: quoniam te malo fato peperī in ædibus.
- 155 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἰσῇ τέκον ἐν μεγάροισιν.
Τοῦτο δὲ τοι ἔρεουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ
Hoc tamen dictura verbum Jovi gaudenti-fulmine ibo ipsa in Olympum valde-nivosum, si forte obtemperet.
- 160 εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ κε πῖθηται.
Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ἀκυπόροισιν,
Sed tu quidem nunc, navibus assidens velocibus, succense Achivis, bello autem abstine omnino.
- 165 Ζεὺς γάρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χρὺς ἐβόη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἐποντο·
Jupiter enim ad Oceanum ad probos Æthiopes hesternus abiit ad convivium; diique simul omnes secuti-sunt:
- 170 δωδεκάτῃ δὲ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
Καὶ τότε· ἐπειτὰ τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατέες δῶ,
duodecima autem die rursus veniet in-Olympum.
- 175 καὶ μιν γυνάσσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι δῶ.

ᾧς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπε αὐτοῦ
 χυόμενον κατὰ θυμὸν εὐζώνιοι γυναικὸς,
 430 τὴν βα βῆ ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἐς Χρύσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυεὐθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 ἱστία μὲν στελιαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 ἴστων δ' ἰσοτόκῃ πέλασον, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
 440 ἔκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν· [ῥων],
 ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ-
 νιδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 445 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κῆδ' ἐφῆκεν.
 ᾧς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλῳ· τοὶ δ' ὠκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 χερνύβαντο δ' ἔπειτα καὶ αἰλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο χεῖρας ἀνασχῶν·
 Κλυθὶ μιν, Ἀργυροτότ', ὃς Χρῦσὴν ἀμφιέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιο τε Ἰφι ἀνάσσεις·
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἵψα λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐέδωρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
 ᾧς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὐξάντο καὶ αἰλοχύτας προβάλοντο,
 αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 μηροῦς τ' ἐξέταμον κατὰ τὴν κνίσην ἐκάλυψαν,
 διπτυχὰ ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καί ε' δ' ἐπὶ σχίζης γέρωιν, ἐπὶ δ' αἰώποα σῖνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπόβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάτ' καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
 465 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτησαν τὴν περιφραδέως, ἐρύσαντο τὴν πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 κούροι μὲν χρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 νόμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσασιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσσοντο,
 καλὸν ἀειδόντες πανύων, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἐκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 475 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσιαι νηὸς.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἱκνέοντες οὐρὸν ἱεὶ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 480 Οἱ δ' ἴστων στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν·
 ἐν δ' ἄνεμος πρόησεν μέσον ἱστίων, ἀμφὶ δὲ κύμα

Sic igitur locuta abiit; illum autem reliquit ibi
 iratum in animo, de-bene-cincta muliere,
 quam vi ab-invito abstulerant. — Sed Ulysses
 in Chrysen pervenit, ducens sacram hecatomben.
 Hi autem quando portum valde-profundum intraverant,
 vela quidem legerunt, posueruntque in navi nigra;
 malum autem receptaculo-suo admorunt, rudentibus demis-
 sum.] alacriter; ipsamque (navem) in stationem protraxerunt
 remis.] Saxa (pro ancoris) inde ejecerunt, ac retinacula alli-
 garunt,] et ipsi quoque exierunt in litus maris :
 atque hecatomben exposuerunt longe-jaculanti Apollini;
 Chryseis autem navi exivit pontum-transseunte.
 Hanc quidem postea ad aram ducens ingenosus Ulysses,
 patri caro in manibus posuit, et ipsam allocutus-est :

O Chryse, misit me rex virorum Agamemnon,
 filiamque tibi ut-ducerem, Phoeboque sacram hecatomben
 sacrificarem pro Danaïs, ut placemus deum,
 qui modo Argivis deplorabiles aerumnas immisit.

Sic locutus, in manibus posuit, ille autem accepit gaudens
 filiam caram : hi vero confestim deo splendidam hecatomben
 ordine statuerunt rite-aedificatam circa altare ;
 manusque-lavarunt deinde, et molas sustulerunt.

His autem Chryses alta-voce precabatur, manibus sublati :

Audi me, argenteum-arcum-habens, qui Chrysen tueris,
 Cillamque divinam, Tenedoque potenter imperas !
 Jam aliquando me antea exaudisti precantem ;
 honorasti quidem me, valde vero afflixisti populum Achivo-
 rum :] atque etiam nunc mihi hoc perfice votum :
 jam nunc a-Danaïs iniquam pestem amove.

Sic dixit orans; hunc vero exaudivit Phoebus Apollo.

Ac postquam precati-sunt et molas projecerunt, *hostiarum*
cervices retro-egerunt primum, et jugularunt et excoarunt,
 femoraque exsecuerunt, adipeque cooperuerunt,
 eam duplicantes, super ipsis autem frusta-cruda-posuerunt.
 Adolebatque super lignis-fissis senex, insuper nigrum vinum
 libabat : juvenes vero prope illum tenebant verua-quinque-
 cuspidum manibus.] Tum ubi femora exusta-erant, et viscera
 gustarunt,] minutatim-secuerunt cetera et verubus transfixe-
 runt,] assaruntque scite, extraxeruntque *igni* omnia.

Atque ubi cessarant ab-opere, appararantque convivium,
 convivati-sunt; neque quicquam animus indiguit cibo aequo.
 Porro ubi potus et cibi desiderium exuerant,
 pueri quidem crateras coronabant vino,
 distribueruntque omnibus, auspiciati poculis.

Illi vero per-totum-diem cantu deum placabant,
 pulcrum canentes pæana, juvenes Achivorum,
 celebrantes sagittantem *Apollinem* : ille autem animo dele-
 ctabatur audiens.] Quando vero sol occidit et tenebræ super-
 venire,] tunc dormiverunt juxta retinacula navis.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora;
 tunc deinde revehebantur ad exercitum latum Achivorum;
 hisque secundum ventum misit sagittans Apollo.

Illi vero malum erexerunt, velaque alba panderunt :
 ventus autem flatu-implevit medium velum, fluctusque

στείρη πορφύρεον μεγάλη ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κλυεθον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἰκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιοῖν,
485 νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν
ὕψοι ἐπὶ φαρμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
αὐτοὶ δ' ἐσχιδνατο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς, πῶδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
490 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσσετο κυδιάνειραν,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φθινὸν κῆρ,
αὐτὸ μείνων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦ δυωδεκάτης γένετ' ἡώς,
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες
495 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
παιδὸς εἰς, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
ἡερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
εὔρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων
ἀχροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
500 Καὶ ῥα πάροιδ' αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων
σκατῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερῶνος ἐλοῦσα
λίσσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἀνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
ἡ ἔπει ἡ ἔργω, τόδε μοι κρήνηον ἐξέδωρ·

505 τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορῳτάτος ἄλλων
ἔπειτα· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἡτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ἄλλα σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
810 υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφελωσάν τέ εἰ τιμῇ.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
ἀλλ' ἀέκων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤφατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἴρετο δευτέρον αὐτῆς·

Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
515 ἡ ἀπόειπ' ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ θέος· ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσων ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἡ δὲ λοῖγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφθήσεις
Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθισιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

820 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
Ἄλλα σύ μὲν νῦν αὐτῆς ἀπόστιχε, μή σε νόησῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελέσω.

Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅφρα πεποίησ·
525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατήλδον,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἥ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσια δ' ἄρα γαῖται ἐπεβρόσαντο ἀνακτος
530 κράτος ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλῆλξεν Ὀλύμπον.

Ταῦτ' ὅς βουλεύσαντο διέτμαρχεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
† Ζεὺς δὲ ἔδν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἐδέων, σφῶν πατρός ἐναντίον· οὐδέ τις ἐτίλη
835 μείναι ἐπεργόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

carinam purpureus valde circumsonabat, navi eunte :
hæc vero currebat per fluctum conficiens iter.

Ac postquam venerant ad exercitum latum Achivorum,
navem quidem hî nigrâ in continentem subduxerunt
alte super arenas, phalangesque longas subtenderunt :
ipsi autem sparsi sunt per tentoriaque navesque.

Verum iram fovit, navibus adsidens velocibus,
generosus Pelei filius, pedibus velox Achilles ;
neque unquam in concionem prodiit clarantem-viros,
neque unquam in bellum : sed macerabat eorum (suum) cor,
illic manens, desiderabat autem clamoremque pugnamque.

At quando jam ex illo duodecima erat aurora,
tunc vero ad Olympum ibant dii semper existentes
omnes simul, Jupiterque præibat. Thetis autem non est-oblita
mandatogum] filii sui, sed hæc emersit ex-unda maris,
matutinaque conscendit magnum cælum Olympumque ;
invenit autem late-sonantem Saturnium seorsum sedentem
ab-aliis] in-summo vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
Atque ante ipsum consedit etprehendit genua
sinistrâ ; dextrâ autem inferius mentum attingens
supplicans allocuta-est Jovem Saturnium regem :

Jupiter pater, si-unquam revera te inter immortales juvi
vel dicto vel re, hoc mihi perface votum :
honora mihi filium, qui brevissimæ-vitæ præ-ceteris
extitit ; sed ipsum nunc rex virorum Agamemno
contumelia-affecit : ablatum enim habet præmium, ipse abri-
piens.] At tu ipsum ulciscere, Olympic sapientissime Jupiter ;
tamdiu autem in Trojanis pone victoriam, donec Achivi
filium meum honorarint, auxerintque eum honore.

Sic dixit ; hæc autem nihil allocutus-est nubes-cogens Ju-
piter.] sed tacitus diu sedit ; Thetis vero, ita-ut prenderat ge-
nua,] sic tenebat inhaerens, et rogabat secundo iterum :

Vere jam mihi promitte et annue,
vel abnue ; quoniam non tibi inest timor : ut bene sciam,
quantum ego inter omnes inhonoratissima dea sim.

Hanc autem graviter suspirans allocutus-est nubes-cogens
Jupiter:] sane perniciosum facinus, quum me increpare imp-
ellis] Junonem, quando me irritaverit contumeliosis verbis.
Illa autem et sic mecum semper inter immortales deos
rixatur, atque me dicit in-pugna Trojanis auxiliari.
Sed tu quidem nunc retro abscede, ne te videat
Juno : mihi autem hæc erunt-curæ, ut perficiam.

Verum age jam tibi capite annuum, ut fidem-habeas :
hoc enim ex me inter immortales maximum
signum ; non enim meum est revocabile, neque fallax,
neque infectum, quodcunque capite annuero.

Dixit, et nigris superciliis annuit Saturnius·
ambrosiæ autem comæ concussæ-sunt regis
capite ab immortalibus ; magnumque tremefecit Olympum.

Illi sic deliberata-re discesserunt : hæc quidem deinde
in mare desiliit profundum de splendido Olympo,
Jupiter autem rediit suam in domum. Dii vero simul omnes
assurrexerunt] ex sedibus, sui patris in-occursum ; nec ullus
sustinuit] expectare venientem, sed obvii steterunt omnes.

ᾠς δ' μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
4 Ἀὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσήνδα· [λάς;
610 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βου-
αἰεῖ σοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσῃς.

Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
615 Ἥρη, μή δὴ πάντας ἔμοις ἐπιέλπεο μύθος.
εἰδῆσιν· χαλεποί τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ἐπεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν θέλωμι γοῆσαι,
650 μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρο μηδὲ μετᾴλλα.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες.
καὶ λίην σε πᾶρος γ' οὐτ' εἵρομαι οὔτε μεταλλῶ·
ἀλλὰ μάλ' εὐκλῆος τὰ φράσαι, ἄσσω θέλῃσθα·
655 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Ἡερὶ γὰρ σοίγε παρέζετο καὶ λάβε γούνοιν·
τῇ σ' οἶο κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
τιμῆσῃς, δλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
660 δαιμονίη, αἰεὶ μὲν δῖσαι, οὐδέ σε λήθω·
πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσῃαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἔμοι ἔσαι· τὸ δέ τοι καὶ βρίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι.

665 Ἄλλ' ἀκέουσα κάθησθ'· ἐμῷ δ' ἐπιτείθεο μύθῳ·
μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἄσπτους χεῖρας ἐφέλω. 713

ᾠς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καὶ β' ἀκέουσα κάθησθ', ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
670 ὥχθησαν δ' ἀνὰ δώμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῖνες.

Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπῆρα φέρων, λευκυλῶνῃ Ἥρῃ·
Ἥ δὴ λoίγινα ἔργα τὰδ' ἔσεται οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὄδε,

675 ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τί δαιτός
ἐσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερέονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῃ ἐπῆρα φέρειν Διὶ, ὅρρα μὴ αὐτε
νικηλείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταραΐῃ.

680 Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
ἐξ ἑδῶν στυφελίζαν· δὲ γὰρ πολλὸ φέρτατός ἐστιν.
Ἄλλα σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειτ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν.

ᾠς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον
685 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Τέτλαθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλῃν περ ἐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀγνύμενός περ,
χραιομῖν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

Sic hic quidem illic resedit in solio; neque eum Juno
ignoravit, conspicata, quod cum-ipso contulerat consilia
argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini senis.
Statim conviciis Jovem Saturnium allocuta-est.

Quis vero tecum, dolose, deorum contulit consilia?
semper tibi gratum est, a-me seorsum agentem,
clandestina meditantem statuere: neque aliquod unquam mi-
hi] lubens ausus-es dicere verbum quod cogitaveris.

Huic autem respondit deinde pater hominumque deorum-
que:] Juno, ne vero omnia mea spera consilia
te scituram: difficilia tibi erunt, uxor quamvis mea sis.
Sed quod quidem par fuerit te audire, nullus inde
neque deorum prior hoc sciet, neque hominum:
quod autem ego seorsum a-diis voluero animo-concipere,
ne tu hæc singula interroga neu perscrutare.

Huic autem respondit deinde magnos-oculos-habens vene-
randa Juno:] severissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti!
Et valde te pridem neque interrogo nec perscrutor;
sed perquietus ea consultas, quæcunque vis:
nunc autem vehementer timeo in animo, ne te seduxerit
argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini senis.
Matutina enim tibi assedit et prehendit genua;
eni te suspicor annuisse certum, ut Achillem
honores, perdas autem multos ad naves Achivorum.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter:] improba, semper quidem suspicaris, nec te lateo:
agere tamen nihil poteris, sed ab animo aliena
magis mihi eris: hoc autem tibi et acerbium erit.
Si vero ita hoc, est ut suspicor, mihi erit gratum.
Verum tacita sede, meoque obedi verbo;
ne tibi non prosint, quotquot dii sunt in Olympo,
propius accedentes, quando tibi invictas manus injecero.

Sic dixit: timuit autem magnis-oculis veneranda Juno;
et tacita sedit, inflectens sum cor;

ingemuerunt autem per domum Jovis dii cœlestes.
His vero Vulcanus inclytus-artifex incepit concionari,
matri dilectæ gratificans, candidas-ulnas-habenti Junoni:

Profecto pestifera facta hæc erunt, nec amplius tolerabilia,
si jam vos mortalium gratia contenditis hoc-modo,
interque deos tumultum agitis; neque ulla convivi
boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.

Matrem autem ego admoneo, et ipsam licet intelligentem,
patri caro obsequium præstare Jovi, ut ne iterum
jurget pater, et nobis convivium conturbet.

Si enim velit Olympius fulminator
ex sedibus deturbare.... ille enim longe potentissimus est.
At tu hunc verbis demulceto mollibus;
statim deinde placidus Olympius erit nobis.

Sic igitur dixit; et surgens poculum duplex
matri dilectæ in manibus posuit, et ipsam allocutus-est:

Tolera, mater mea, et sustine, dolens licet,
ne te, cara quanquam mihi es, his in oculis videam
verberatam: tunc vero non potero, dolens quantumvis,
juvare: difficilis enim Olympius ad-resistendum.

- 590 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
βίψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίῳ.
Πᾶν δ' ἤμαρ φερόμην, αἶμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
κάππεσον ἐν Ἀήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
- 595 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μειδῆσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χεῖρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ δὲ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ῥινογόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ χρητῆρος ἀφύσσων.
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,
600 ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιντύνοντα.
- Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσῶν θ', αἱ αἰεὶδον ἀμειβομένοις ὅτι καλῇ.
- 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φῶς ἡελίοιο,
οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἥϊ ἕκαστῳ δῶμα περικυλῶς Ἀμφιγυῖαις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυῖναι πρᾶπιδεςσιν.
- Ζεὺς δὲ πρὸς δὴν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
610 ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει·
ἐνθα καλεῖτο ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσοῦρονον Ἥρη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία.

- Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταὶ
εὔδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νύκθυμος ὕπνος·
ἀλλ' ὅγε μερμηρίζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
τιμᾶν, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
- 6 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἄριστῃ φάνετο βουλῇ,
πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον·
καὶ μιν προνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
Βάσκι' ἴθι, οὐλῆ Ὀνειρε, θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
7 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
- 8 Θωρῆξαι ἔκλευε καρχομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύχρυσαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφοῖς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπεί γινώσκων γὰρ ἅπαντας
- 9 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται. [σεν.
† Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκου-
Καρπαλλίμῳ δ' ἴκανε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃν Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
εὔδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος·
- 20 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊφῶνι υἱὶ δοικῶς,
Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
τῷ μιν εἰσαάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
Εὔδεις, Ἄτρεος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
οὐ χρεὶ παννύχιον εὔδειν βουλὴφόρον ἄνδρα,

Jam enim me et alias auxiliari aggressum
dejecit, pede prehensum, de limine divino.
Totum vero diem ferebar, unaque-cum sole occidente
decidi in Lemno : parum autem amplius animæ inerat :
ibi me Sinties viri statim exceperunt cadentem.

Sic dixit ; risit autem dea candidas-ulnas-habens Juno :
ridensque a-filio accepit manu poculum.
Atque ille ceteris diis a-dextra-exorsus omnibus
infundebat, dulce nectar a cratere hauriens.
Immensus autem excitatus-est risus beatis diis,
ut viderunt Vulcanum per ædes properantem.

Sic tunc totum diem usque-ad solem occidentem
convivabantur, nec quicquam animus indigebat dapibus a
quis,] non cithara perpulcra, quam tenebat Apollo,
Musisque, quæ caneabant alternantes voce pulcra.

Sed postquam occidit splendida lux solis,
hi quidem decubitori abierunt domum unusquisque,
ubi cuique domum perinclutus utroque-pede-infirmus,
Vulcanus, fecerat sollertibus præcordiis.
Jupiter autem ad suum lectum abiit Olympius fulgurator,
ubi pridem dormiebat, quando ipsum dulcis somnus invade-
ret:] illic dormivit, quum-ascendisset; juxtaque aureum-so-
lium-habens Juno.

ILIADIS II.

Somnium. Boeotia.

Ceteri quidem diique et viri bellatores-equestres,
dormiebant totam-noctem; Jovem autem non tenebat dulcis
somnia,] verum is meditabatur in animo, quomodo Achillem
honoraret, perderetque multos ad naves Achivorum.
Hoc autem ei in animo optimum visum-est consilium,
mittere ad Atriden Agamemnonem perniciosum Somnium;
et id compellans verbis alatis allocutus-est :

Vade age, perniciosum Somnium, celeres ad naves Achivo-
rum;] ingressum in tentorium Agamemnonis Atridae,
omnia valde accurate nuntia, sicut mando.
Armæ ipsum jube comantes Achivos
cum-omnibus-copiis; nunc enim ceperit urbem latis-viis
Trojanorum : non enim amplius diverse cælestes domos ha-
bentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes
Juno supplicans; Trojanis autem mala impendunt.

Sic dixit; ivit autem Somnium, postquam hunc sermone-
audivit. Protinus pervenit celeres ad naves Achivorum;
ivitque ad Atriden Agamemnonem; hunc vero deprehendit
dormientem in tentorio, circumque almus fusus-erat somnus.
Stetit autem supra caput, Neleio filio similis,
Nestori, quem maxime senum honorabat Agamemno.
Huic se quum-assimilasset, eum ita alloquebatur divinus
Somnium:] Dormis, Atræi filii bellicosi, equum-domitoris
non oportet per-totam-noctem dormire consiliatorem virum

25 ὧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἔων, μέγα κήδεται ἦδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδὴν· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγχιαν
 30 Τρώων· οὐ γάρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπένναμψεν γάρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδ' ἐφ' ἤπται
 ἐκ Διός. Ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθη
 αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίσφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 ὧς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῖ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ β' οὐ τελέεσθαι ἐμελλαν.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειεν Πριάμου πόλιν ἥματι κείνῳ,
 νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤϊδον, ἃ ῥα Ζεὺς μύθετο ἔργα.
 Θῆσειεν γὰρ ἔτ' ἐμελλεν ἐπ' ἀλγεὰ τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕμνιν·
 ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεὸς δέ μιν ἀμυρέχυντ' ὄμφῃ.
 Ἔξετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα,
 καλὸν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδόησάτο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Ἐλάτο δὲ σκήπτρον πατρώϊον, ἀφ' οὗτον αἰεὶ
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιοὺν χαλκοχιτώνων.
 Ἦνός μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλύμπον,
 Ζηνὶ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 αὐτὰρ δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγοισιν κέλευσεν
 κηρύσειεν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὦκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἴξε γερόντων,
 Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυλογενέρος βασιλῆος·
 55 τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Κλυτὲς, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἔβλεπεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖψ
 εἰδὸς τε μέγεθος τε φωνὴν τ' ἄγχιστα ἔωκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 60 εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
 οὐ χρεὶ παννύχιον εὐδιδεν βουλὴφόρον ἄνδρα,
 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἄνευθεν ἔων, μέγα κήδεται ἦδ' ἐλεαίρει.
 65 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδὴν· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγχιαν
 Τρώων· οὐ γάρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπένναμψεν γάρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδ' ἐφ' ἤπται
 70 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν. ὧς δὲ μὲν εἰπὼν
 ὤχετ' ἀποπτάμενος, ἔμε δὲ γλυκερὸς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἴας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἧ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 75 βρεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

cui populique sunt-commissi et tanta curæ-sunt.

Nunc vero mihi mentem-adhibe ocysus; Jovis enim tibi nuntius sum,] qui tui, longe quanquam-est, valde curam-agit et miseretur.] Armare te jussit comantes Achivos cum-omnibus-copiis; nunc enim ceperis urbem latis-viis Trojanorum; non enim amplius diverse cælestes domos habentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes Juno supplicans; Trojanis autem mala impendent ab Jove. Sed tu tuo tene animo, neque te oblivio capiat, quando te dulcis somnus dimiserit.

Sic quum-dixisset, abiit; illum autem reliquit ibi ea cogitantem in animo, quæ non perfecta erant-futura. Putavit enim capturum se Priami urbem die illo, stultus; neque ea sciebat, quæ Jupiter moliebatur opera. Impositurus enim adhuc erat doloresque suspiriaque Trojanisque et Danais per acres pugnas. Experrectus-est ex somno, divinaque ei adhuc circumfusa-erat vox.] Sedebat autem arrectus, mollemque induit tunicam, pulcram, novam, circaque magnum sibi-injecit pallium; pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta; circumque humeros jecit ense argenteis-clavis. Prehendit inde sceptrum paternum, incorruptum semper, cum quo ivit ad naves Achivorum ære-loricatorum.

Aurora quidem dea ascendit magnum Olympum, Jovi lumen nuntiatura et ceteris immortalibus : at ille præcones argutis-vocibus-insignes jussit convocare ad-concionem comantes Achivos. Hi quidem convocarunt, illi autem colligebantur valde celeriter.] Consilium autem primum magnanimorum sedit senum, Nestoream apud navem Pylo-nati regis, quos ille quum-coegisset, prudentem struebatur consultationem:

Audite, amici : divinum mihi in-somnis venit Somnium almam per noctem; maxime vero Nestori divino formaque staturaque habituque proxime simile-erat. Stetit autem supra caput et ad me sermonem dixit : dormis, Atrei fili bellicosi, equum-domitoris? non oportet totam-noctem dormire consiliatorem virum; cui populique sunt-commissi et tanta curæ-sunt.

Nunc vero mihi mentem-adhibe ocysus; Jovis enim tibi nuntius sum,] qui tui, longe quanquam-est, valde curam-agit et miseretur.] Armare te jussit comantes Achivos cum-omnibus-copiis; nunc enim ceperis urbem latis-viis Trojanorum; non enim amplius diverse cælestes domos habentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes Juno supplicans; Trojanis vero mala impendent ab Jove : sed tu tuo tene animo. Sic illud locutum abiit avolans, meque jucundus somnus reliquit. Verum agite, si quo-modo armemus filios Achivorum. Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas est, et fugere cum navibus multorum-transfrorum jubebo : vos autem aliunde alius cohibete verbis.

Ille quidem sic locutus, cossedit. His autem surrexit Nestor, qui Pylî rex erat arenose.

Qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν,
 ψεῦδος κεν φαίμεν καὶ νοσφίζοιμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἰδενός μεν' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήσομεν υἱὰς Ἀχαιῶν.
 ὧς ἄρα φωνήσας βουλήν ἐξ ἤρχε νέσθαι.
 85 Οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἦύτε ἔθνεα εἴσι μελισσῶν ἀδιάνων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
 90 αἱ μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήχεται, αἱ δέ τε ἐνθα·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 ἡϊόνος προπάροιθε βαλείης ἐστιγόντο
 ἱλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφίσιν Ὀσσεα δεδήξει,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἀγγελός· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 Τετρήχη δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, θυμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 κήρυκες βοῶντες ἐρήτουν, εἵπατο αὐτῆς
 σκολιάτ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφῆων βασιλῆων.
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας,
 100 ποικιλαμένοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἰγαμέμνων
 ἔσται, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥραιστος κάμει τεύχων,
 Ἥραιστος μὲν ὄωκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς ὄωκε Διοτρεφῆ· Ἀργεῖόντη·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ ὄωκεν Πέλοπι πληγῆϊππῳ·
 105 αὐτὰρ δ' αὖτε Πέλοψ ὄωκε Ἄτρεϊ, ποιμένι λαῶν·
 Ἄτρευς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολὺν ἄνθρωπον·
 αὐτὰρ δ' αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνωνι λείπε φορῆναι,
 πολλήσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ δ' ἔπειτα ἔρεϊσάμενος ἔπε' Ἀργείοισι μετῆυδα·
 110 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄργος,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρελήν·
 σθέντιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 ἄλιν ἐκπέρσαντ' εὐτέλῃσιν ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακῇ ἀπάτῃ βουλεύσονται, καί με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολλὴν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰν οὕτω τοῖόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἡδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὕτω τι πέφανται.
 Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
 ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀρίμνηθῆμεναι ἄμωι,
 125 Τρῳῆας μὲν λῆξασθαι, ἐφέσταιο ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἔς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἀνδράς ἕκαστον εἰδοίμεθα οἰνοχοεῦν·
 πολλαὶ κεν δεκάδες δευοῖατο οἰνοχοοίοι.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλείας ἔμμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἱ ναῖουσι κατὰ πόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 πολλῶν ἐκ πολλῶν ἐγγέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσι καὶ οὐκ εἰδῶς ἐθέλοντα

O amici, Argivorum ductores et principes,
 si quis hoc somnium Achivorum alius dixisset,
 mendacium esse diceremus et aversaremur potius :
 nunc autem vidit is qui se longe præstantissimum Achivorum
 profitetur esse.] Verum agite, si quo-modo armemus filios A-
 chivorum.] Sic locutus, consilio cœpit excedere.
 Hi autem surrexerunt, parueruntque pastori virorum,
 sceptrigeri reges; accurrebant vero populi.
 Sicut gentes eunt apum confertarum,
 petra ex cava semper recens venientium;
 in-modum-racemi autem volant super floribus vernis,
 et aliæ hac confertim feruntur, aliæ vero illæ :
 sic horum gentes multæ a navibus et tentoriis
 litoris in-anteriora depressi procedebant-ordine
 turmatim ad concionem; interque ipsos Fama exarsit,
 incitans eos ire, Jovis nuntia; hi vero congregabantur.
 Tumultuabatur autem concio, subtsque gemebat terra,
 populis considentibus, clamorque-inconditus erat; novem ve-
 ro ipsos] præcones vociferantes cohibebant, si-quando a-cla-
 more] desisterent, audirentque Jovis-alumnos reges.
 Ægre vero sedit populus, cohibebanturque in sedibus,
 cessantes a-clamore : verum rex Agamemno
 surrexit, sceptrum tenens, quod Vulcanus laboraverat fabri-
 cans;] Vulcanus quidem dedit Jovi Saturnio regi;
 atque Jupiter dedit internuntio Argicidæ;
 Mercurius autem rex dedit Pelopi agitatori-equorum;
 ac rursus Pelops dedit Atreo, pastori virorum;
 Atreusque moriens reliquit diviti-pecorum Thyestæ;
 ac rursus Thyestes Agamemnoni reliquit gestandum,
 ut-multis insulis et Argo omni imperaret.
 Hoc ille nixus, hæc verba Argivis dixit :

O amici, heroes Danaï, ministri Martis,
 Jupiter me valde Saturnius malo irretivit gravi,
 durus, qui antea quidem mihi promisit et annuit,
 Ilio exciso bene-mœnito, me rediturum;
 nunc vero malam fraudem struxit, et me jubet
 inglorium Argos redire, postquam multum perdidit populum.
 Ita scilicet Jovi erit præpotenti placitum,
 qui jam multarum urbium demolitus-est vertices,
 et adhuc etiam demolietur : ejus enim potentia est maxima.
 Turpe enim hoc est etiam posteris auditum;
 incassum sic talem tantumque populum Achivorum
 irritum bellum bellare, et pugnare
 cum-viris paucioribus, exitus autem nondum ullus apparuit.
 Si enim velimus Achivique Trojanique,
 foederibus fidelibus percussis, numerari utrique,
 Trojanos quidem se-colligere, ad focos quotquot sunt;
 nos autem in decurias disponamur Achivi,
 Trojanorumque viros singulos capiamus, qui-vinum-fundant :
 multæ decuriæ indigerent pocillatore.
 Tanto ego ajo plures esse filios Achivorum
 Trojanis, qui habitant in urbe : sed auxiliares
 multis ex civitatibus hastas-vibrantes viri sunt,
 qui me valde depellant et non sinunt volentem

Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναίωμενον πολλῆσθρον.
 Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιμετοί,
 135 καὶ δὴ δοῦρα σέσχηπε νεῶν καὶ σπάρτα λελυνταί·
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλλοι καὶ νήπια τέκνα
 εἴατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδῶμεναι ἅμῃ δὲ ἔργον
 αὐτως ἀκράντων, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύναυαν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν,
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.

Κινήθη δ' ἀγορῇ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 πόντου Ἰκαρίου, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
ὥρορ', ἐπαιζας πατρός Διὸς ἐκ νεφελῶν.

Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
 λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῶσι ἀσταυρέσιν·
 ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορῇ κινήθη. Τοὶ δ' ἀλαλητῶ

150 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
 ἄπτεσθαι νηῶν ἢ δ' ἐλκόμεν ὥς ἄλα διαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν
 οἰκαδὲ ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἥριον ἐριμῆτα νηῶν.

155 Ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμωρα νόστος ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνι,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;

160 καὶ δέ κεν εὐχολῇν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς;
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτῃς φῶτα ἔκαστον.

165 μῆδέ ἑα νῆας ἔλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιέλίσσας.

Ἄς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Βῆ δέ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἴεττα·

[καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]

εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,

70 ἑσταότ'· οὐδ' ὅγε νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης ἥ
 ἄπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν·

ἄγγου δ' ἴσταμένην προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

75 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;

καὶ δέ κεν εὐχολῇν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε

Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν

ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς;

ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν μῆδέ τ' ἐρώει·

80 σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτῃς φῶτα ἔκαστον,

μῆδέ ἑα νῆας ἔλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιέλίσσας.

Ἄς φάτο· ὁ δὲ ξυνέχευ θεᾶς ὅσα φωνησάσης,

βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν

85 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,

δέξατό οἱ στήθεσσι πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·

σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Trojae expugnare bene-habitatum oppidum.

Novem jam abierunt Jovis magni anni,
 et jam ligna computruerunt navium, et funes soluti-sunt;
 et certe nostræque uxores et infantes liberi
 sedent in ædibus expectantes: nobis autem opus
 sic infectum est, cujus gratia huc venimus.

Sed agite, ut ego dixero, pareamus omnes:
 fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram;
 non enim amplius Trojam capiemus latas-vias-habentem.

Sic dixit; his autem animum in pectoribus commovit,
 omnibus inter multitudinem, quicunque non consilium audi-
 verant.] Mota-est vero concio, ut fluctus ingentes maris
 pelagi Icarii, quos quidem Eurusus Notusque
 commovit, quum-irruit patris Jovis ex nubibus.

Sicut quum moverit Zephyrus profundum arum veniens,
 rapidus superne ingruens, et incumbit spicis:
 sic horum tota concio mota-est. Hi autem fremitu
 ad naves ruebant, a-pedibus vero subter pulvis
 stabat excitatus; alii autem alios adhortabantur,
 ut-prehenderent naves et traherent in mare divinum,
 alveosque expurgabant: clamor autem in-cœlum ivit
 domum properantium; subtrahebantque phalangas navibus.

Tunc Argivis præter-faturnum redditus contigisset,
 nisi Minervam Juno sermone affata-fuisset:

Dii-boni, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
 Argivi fugient super lata dorsa maris?
 verum gloriationem Priamo et Trojanis reliquerint
 Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
 ad Trojam perierunt, dilecta procul-a patria terra?
 verum abi nunc ad populum Achivorum ære-loricatorum,
 tuis lenibus verbis cohibe virum quemque,
 nec sinas naves in-mare trahere utrinque-recurras.

Sic dixit: nec non-paruit dea cæsiis-oculis Minerva.
 Descendit autem ab Olympi verticibus concitata,
 [raptimque venit veloces ad naves Achivorum;]
 invenit deinde Ulyssem, Jovi consilio parem,
 stantem; neque hic navem bonis-transtis-instructam, nigram
 tangebat, quia ipsum dolor corde et animo invaserat.
 prope autem stans allocuta-est cum cæsiis-oculis Minerva:

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
 siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
 fugietis, in naves multis-transtis irruentes?
 verum gloriationem Priamo et Trojanis reliqueritis
 Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
 ad Trojam perierunt, dilecta procul-a patria terra?
 verum abi nunc ad populum Achivorum, neque cessa:
 tuis blandis verbis cohibe virum quemque,
 nec sinas naves in-mare trahere utrinque-recurras.

Sic dixit: hic autem intellexit deæ vocem locutæ,
 instititque currere, et lænamque abiecit: illam vero sustulit
 præco Eurypates Ithacensis, hic cum sequebatur.
 Ipse autem Atridae Agamemnoni obvius veniens,
 sumsit ei (ejus) sceptrum paternum, incorruptum semper:
 cum quo ivit per naves Achivorum ære-loricatorum.

190 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσχατον ἄνδρα κινεῖται,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 Δαϊμόνι', οὐ σε εἴκοι κακὸν ὠρῶνδιδέσσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κᾶθησο καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαοῦς.
 Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράεται, τάχα δ' ἔψεται υἱὰς Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.
 195 Μήτιι χολωσάμενος ῥέζῃ κακὸν υἱὰς Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοσφύφος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δέ ἐξ μητιέτα Ζεὺς.
 Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι βοῶντά τ' ἐφεύροι,
 τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν δημοκλήσασκέ τε μῦθον·
 200 Δαϊμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
 οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρβήμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 Οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανινὴν εἰς κοίρανος ἔστω,
 205 εἰς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [σκήπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπτε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
 αὐτίς ἐπεσεύοντο νέων ἄπο καὶ κλισιάων
 ἡγῆν, ὥς ὅτε κῆρυα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 210 αἰγυγῶν μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν β' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ κατ' ἔδρας.
 Θερσίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροπῆς ἐκολοῖα,
 ὅς β' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἤδη,
 μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
 215 ἀλλ' ὅτι οἱ εἰσάντο γελοῖον Ἀργεῖοισιν
 ἔμμεναι. Αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
 φορκὸς ἦν, χυλὸς δ' ἔτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὤμῳ
 κυρτῷ, ἐπὶ στήθεος συνογκόχτε· αὐτὰρ ὑπερβεν
 φάρος ἐνν κερὰ ἦν, μεδὴν δ' ἐπενήνοιε λάγνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεὺς μάλιστα ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ·
 τῷ γὰρ νεικέεσκε· τότε αὖτ' Ἀγαμέμνονι διῶ
 οὕτως ἐκπαλιν λέγ' ἐνείδεα· τῷ δ' ἀρ' Ἀχαιοὶ
 ἐκπαλιν κοτέοντο νεμίσσθηέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μῦθον·
 225 Ἀτρεΐδην, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμψαι ἡδὲ χατίζεις;
 πλείϊά τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
 πρωτότῳ δίδωμεν, εὖτ' ἀν πολέθρον ἔλωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιτεύεαι, ὃν κέ τις οἶσει
 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἄποινα,
 ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 ἡ δὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσσῃται ἐν φιλότῃ,
 ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; οὐ μὲν εἴκοιεν
 ἄρ' ὄντα κακῶν ἐπιθασκόμεν υἱὰς Ἀχαιῶν.
 235 Ὁ πέποιεν, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί,
 οἶκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' εἴωμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὅφρα ἰδῇται,
 ἢ βὰ τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἡ δὲ καὶ οὐκί·
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλεὺς, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 ἡτίμησεν· ἑλὼν γάρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἄλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλεὺς ὅλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
 ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδην, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Quemcunque regem, et primum virum inveniret,
 hunc vero blandis verbis detinebat astans:
 Mirifice, non te decuit timidi instar trepidare;
 quin et ipse sede, et alios sedere fac viros.
 Nondum enim fere certo scis, quis animus Atridae:
 nunc quidem tentat, mox autem poena-afficiet filios Achivo-
 rum.] In consilio non omnes audivimus quid dixerit.
 Cavendum igitur ne-forse iratus afficiat malos filios Achivo-
 rum.] Ira vero magna est Jovis-alumni regis:
 honor autem ab Jove est, diligitque ipsum providus Jupiter.
 Quemcunque vero e-plebe virum videret vociferantemque
 offenderet,] hunc sceptro percutiebat increpabatque verbo
 Improbe, quiete sede, et aliorum sermonem audi,
 qui te praestantiores sunt; tu autem imbellis et invalidus,
 neque unquam in bello aestimatus, neque in consilio
 Non quidem ullo-pacto omnes regnabimus hic Achivi:
 non bonum multorum-principatus: unus princeps esto,
 unus rex, cui dedit Saturni filius versuti.
 [sceptrumque et jura, ut ipsis dominetur.]
 Sic ille imperatorem-agens regebat exercitum: hi autem
 ad-concionem] rursus ruebant a navibus et tentoriis,
 cum tumultu: sicut quum fluctus multum-strepitis maris
 in-litore magno fremit, resonatque pontus.
 Ceteri quidem sedebant, tenebantque-se in suis sedibus
 Thersites autem adhuc solus blaterans tumultuabatur,
 qui verba animo suo indecoraque multaque tenebat,
 ut-temere, ac non prout decebat, contenderet regibus,
 sed eo quodcunque ei videretur ridiculum Argivis
 esse. Turpissimus autem vir sub Ilium venerat;
 valgus erat, claudusque altero pede; et ejus humeri
 gibbi, in pectus contracti; ac superne
 acutus erat capite, rarumque supra-insedebat capillamentum
 Inimicissimus autem Achilli potissimum erat et Ulyssi;
 his enim conviciari-solebat; tum vero Agamemnoni divino-
 stridule clamans dicebat probra; ei autem Achivi
 vehementer irascebantur indignabanturque in animo;
 at hic alte vociferans, Agamemnonem increpabat sermone
 Atride, de-quo autem quereris et quo indiges?
 plena tibi aere tentoria, multaeque mulieres
 sunt in tentoriis selectae, quas tibi Achivi
 omnium-primo damus, quandocunque oppidum cepimus.
 An adhuc et auro indiges, quod quis afferret
 Trojanorum equum-domitorum ex Ilio, pro-filio redemptionis
 pretium,] quem ego vinctum duxero vel alius Achivorum?
 aut mulierem juvenem, ut cum ea miscearis in amore,
 quamque ipse seorsum detineas? Minime vero decet
 principem existentem in-mala inducere filios Achivorum.
 O imbelles, ignava probra, Achaeides, non-amplius Achivi
 domum cum navibus redeamus: hunc vero sinamus
 hic ad Trojam praemia concoquere, ut sciat,
 utrum quid ei nos adjumento-sinus, an non;
 qui etiam nunc Achillem, se multo fortio-rem virum,
 contumelia-affecit; ablatum enim habet praemium, ipse abri-
 piens. Enimvero non Achilli bilis est in praecordiis, sed socor-
 est:] alioqui enim, Atrida, nunc postremum lassisses.

ᾠς φάτο νεικεῖων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὥκα παρίστατο διος Ὀδυσσεύς,
215 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίκαπε μύθῳ·

Θερσίτῃ ἀκριτόμυθε, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής,
ἴσχει, μὴδ' ἐθέλ' οἷος ἐρίζεσθαι βασιλεῦσιν.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτὸν ἄλλον
ἐμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρείδης ὑπὸ Ἴλιον ἤλθον.
250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνά στοῖμ' ἔχων ἀγορεύουσιν,
καὶ σφιν δνειδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
Οὐδέ τί μιν σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἢ εὔ ἢ ἐκακῶς νοστήσομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.

[Τῷ νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
255 ἥσαι δνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύουσιν.]
Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κυχήσομαι, ὥς νῦν περ ὦδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέειν,
260 μὴδ' ἔτι Τηλεμάχιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μεν φίλα ἐμάτα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαῖοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφῆσω
πεπληγῶς ἀγορῇθεν ἀεικέσαι πληγῇσιν.

265 ᾠς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάρρηνον ἠδὲ καὶ ὦμον
πληῖξεν· ὁ δ' ἰδὼνθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπτεσε δάκρυ.
Σμῶδις δ' αἵματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέσθη
σκήπτρου ὑπο χρυσέῳ· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο τάρβησέν τε·
ἀλγίστας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.

270 Οἱ δὲ, καὶ ἀχρύνεμοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν,
ὦδε δὲ τις εἵπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ᾠ πόποι, ἦ δὴ μορὶ Ὀδυσσεύς ἐσθλὰ ἔοργεν,
βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσω·
νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
275 δς τὸν λωβητήρα ἐπεσκόλον ἔσχα' ἀγοράων.
Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
νεικεῖν βασιλῆας δνειδείους ἐπέεσσιν. [σέως

ᾠς φάσαν ἢ πληθὺς ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσ-
ῆστη, σκήπτρον ἔχων [παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνην,
280 εἰδομένην κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνῶγει,
ὥς ἄμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὑστατοὶ υἱὲς Ἀχαιῶν
μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασσάλατο βουλῇν —
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρείδῃ, νῦν δή σε, ἄναξ, θέλουσιν Ἀχαιοὶ
285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑέστησαν,
ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἱπποκότοιο,
Ἴλιον ἐκπέραντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

ᾠςτε γὰρ ἢ παῖδες νεαρὸι χῆραί τε γυναῖκες
290 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

Κὴ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιθθέντα νέεσθαι.
Ἢ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ θῆς ἀλόχοιο
ἀσχαλᾶα σὺν νηὶ πολυζύγῃ, ὅν περ ἄλλαι
χειμέρια εἰλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα·
295 ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπῶν ἐνιαυτός
ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Τῷ οὐ νεμεσίζοιμ' Ἀχαιοὺς

Sic dixit convicians Agamemnoni, pastori populorum,
Thersites; huic autem cito astitit divinus Ulysses,
et ipsum torve intuitus gravi increpavit sermone :

Thersite blatero, clara-voce quanquam sis concionator,
desine, neu velis solus contendere cum-regibus.

Non enim ego te censeo pejorem mortalem alium
esse, quotquot cum Atridis sub Ilium venerunt.

Quare non reges in ore habens concioneris,
et (neu) ipsis probra objicias, reditumque observes.
Necdum plane scimus, quomodo futuræ-sint hæ res,
utrum bene, an male redituri-simus filii Achivorum.

[Propterea nunc Atridæ Agamemnoni, pastori populorum,
sedes jaciens-convicia, quia ei valde multa dant
heroes Danai; tu vero maledictis-eum-irritans concionaris.]

Sed tibi edico, quod et perfectum erit :

sicubi iterum te delirantem deprehendero, sicut jam hic,
ne-amplius deinceps Ulyssi caput super humeros sit,
neque posthac Telemachi parens appellatus sim,
si non ego te comprehensum tuis quidem vestibus exuero,
lænaque et tunica, quæque pudenda contegunt,
ipsum autem flentem veloces ad naves dimisero,
cæsum, e-concione, ignominiosis verberibus.

Sic igitur dixit, sceptroque tergum atque etiam humeros
percussit; ille vero curvabat-se, plenaque ipsi excidit lacrima.

Vibex autem cruenta dorso emersit
sceptro sub aureo; ipse autem sedit timuitque,
dolensque, stupide spectans, abstersit lacrimam.

Illi vero, quamvis moesti, super ipso suaviter riserunt,
sicque aliquis (fere quisque) dicebat, intuens propinquum
alium :] Dii boni, profecto plurima Ulysses bona fecit,
consiliaque inchoans bona bellumque instruens :
nunc vero hoc longe optimum inter Argivos fecit,
qui hunc conviciatorem contumeliosum coercuit a-loquendo.

Non certe ipsum iterum stimulabit animus audax
objurgare reges contumeliosis verbis.

Sic dixerunt multitudo : sed urbium-vastator Ulysses
surrexit, sceptrum tenens (juxtaque cæsis-oculis Minerva,
assimulata præconi, silere populum jussit,
ut simul primique et postremi filii Achivorum
sermonem audirent et expenderent consilium) :
is ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Atrida, nunc vero te, rex, volunt Achivi
omnibus probrosissimum facere articulate-loquentibus mor-
talibus,] nec tibi perficiunt promissionem, quam susceperunt,
huc etiam venientes ex Argo equos-pascente,
Ilio exciso bene-mönito te reditum.

Tanquam enim vel pueri tenelli viduæve mulieres,
inter-se complorantes-désiderant domum redire.

Sane vero etiam labor est afflictuū redire.

Etenim quispiam vel unum mensem manens procul a sua
uxore] ægre-fert-cum nave multa-transtra-habente, quem pro-
cellæ] hibernæ detinent, commotumque mare :

nobis vero nonus est, qui-circumvolvitur, annus
hic manentibus. Quare non succenseo, Achivos

- ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχροὶ τοὶ δῆρὸν τε μένιν κενεὸν τε νέεσθαι.
 Τῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται ἤε καὶ οὐκί.
 Εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἔστε δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔδαν θανάτοιο φέρουσαι,
 χηθίζε τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἔς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἡγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ/περὶ κρήνην ἱεροῦς κατὰ βωμοὺς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστρῳ, ὅθεν ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῦτα διαφεινός,
 σμερδαλέος, τὸν β' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φρῶσδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας πρὸς βρα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὧν ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοισι ὑποπέπτηυτες,
 ὀκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἔνθ' ὄγε τοὺς ἔλειναι κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφοτεπτάτῳ ὀδουρομένη φίλα τέκνα
 τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφαγυῖαν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λαῶν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἔσταότες θαυμάζομεν, ὅϊον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτὶς ἔπειτα θεοπρόπενον ἀγόρευεν·
 τίπτε' ἀνευ ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τὸδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 ὅψιμον, ὀψιτέλεστον, οὐ λαός οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτῶ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πολεμίζομεν αὐθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
 330 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτόθι, εἰσὶν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον (ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάθησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν),
 335 μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεύς θεοιο·
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ παισὶν εὐκότες ἀγοράασθε
 νηπιόχους, οἳ οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσῆαι τε καὶ ὅρκα βῆσεται ἡμῖν;
 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοῖατο μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιάι, ἥς ἐπέπθμεν·
 αὐτῶς γάρ β' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδὲ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔβ' ὥς πρὶν ἔχων ἀπτεμφέα βουλὴν
 345 ἄργεον Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὀμνίαν·
 τοῦδε δ' ἔα φθινύθην, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωσ' (ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσsetαι αὐτῶν),
 πρὶν Ἀργος εἶναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γνῶμεναι εἴτε ψεύδος ὑπόσχεσις ἤε καὶ οὐκί.
 350 Φημὶ γὰρ οὖν κατανεύσαι ὑπερμένεα Κρονίωνα

agere-ferre apud naves recurvas; verum nihilominus
 turpe est diuque manere, inanemque redire.
 Tolerate, amici, et manete in tempus, ut sciamus,
 utrum verum Calchas vaticinetur, an et non.
 Probe enim hoc scimus in animo, estisque omnes
 testes, quos non Parcae incesserunt mortis auferentes,
 herique et nudius-tertius, quando in Aulidem naves Achivo-
 rum] congregabantur, mala Priamo et Trojanis ferentes;
 nos autem circum, circa fontem, sacris in altaribus
 faciebamus immortalibus perfectas hecatombas,
 pulcræ sub platano, unde fluebat limpida aqua:
 illic apparuit magnum signum: draco in dorso ruber,
 horribilis, quem ipse Olympius misit in-lucem,
 ex-altari imo-prolapsus, ad platanum ruit.
 Ibi erant passeris pulli, pusilli nati,
 ramum super summum, sub-foliis se-condentes,
 octo, verum mater nona erat, quæ pepererat natos.
 Ibi ille hos miserabiliter voravit stridentes;
 mater vero circumvolabat lugens caros natos:
 hanc autem implicans alaprehendit circum-clamitantem.
 Verum postquam natos devoraverat passeris et ipsam,
 hunc quidem insignem fecit deus, qui ostenderat;
 lapidem enim ipsum fecit Saturni filius versuti;
 nos autem stantes admirabamur, quale factum-esset.
 Sic igitur mirabilia prodigia deorum subiere hecatombas;
 Calchas vero statim deinde vaticinans concionabatur:
 cur muti facti-estis, capite-comantes Achivi?
 nobis quidem hoc ostendit signum magnum providus Jupiter,
 serum, seri-exitus, cujus gloria nunquam peribit.
 Ut hic natos devoravit passeris et ipsam,
 octo, verum mater nona erat, quæ pepererat natos:
 sic nos totidem annos bellabimus ibi,
 decimo autem urbem capiemus latas-vias-habentem.
 Ille sic concionatus-est: quæ utique nunc omnia complentur.
 Verum age, manete omnes, bene-ocreati Achivi,
 hic, donec urbem magnam Priami ceperimus.
 Sic dixit. Argivi vero altum clamabant (circum autem naves
 terribiliter sonitum-reddebant, clamantibus ab Achivis),
 sermonem collaudantes Ulyssis divini.
 Inter-hos autem dein dixit Gerenius eques Nestor:
 Dii boni, revera pueris similes loquimini
 parvis, quibus non sunt-curæ bellica opera.
 Quo vero pactaque et jurajuranda ibunt nobis?
 in ignem nempe consiliaque abierint curæque virorum,
 fœderaque meri-libatione-sancita et dextræ, quibus confisi-
 sumus] frustra enim verbis contendimus, neque ullam rationem
 invenire possumus, multum tempus hic licet-moremur.
 Atrida, tu vero adhuc, sicut prius, habens firmum consilium,
 impera Argivis in duris præliis;
 hos autem sine tabescere, unum et alterum, qui ab-Achivis
 seorsum consultant (perfectio autem non erit ipsis),
 ut-prius Argos redeant, quam et Jovis ægidem-tenentis
 cognoscamus utrum falsa sit promissio, an et non.
 Dico enim jam annuisse præpotentem Saturnium

ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρῳέσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτουσι ἐπιδέξιν, ἐναίσια σήματα φαίνον.
 Τῷ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 365 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἥς νηὸς εὖσσελμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 380 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο παῖθεό τ' ἄλλω·
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσται, ὅττι κεν εἴπω·
 κρίν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὅς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξῃς, καὶ τοι πεθῶνται Ἀχαιοί,
 385 γνῶσθ' ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν,
 ἡδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔστι· κατὰ σφέας γάρ μαχέονται
 γνῶσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 370 ῆ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱᾶς Ἀχαιῶν. [νον·
 + Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοιοῦτοι δέκα μοι συμφοράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἡμῦσσι πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περβομένη τε.
 375 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἀλγέ' ἔδωκεν,
 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχρὴσάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἥρῳ χαλπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῳσὶν ἀνάβληθις κακοῦ ἔσται οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα συνάγωμεν Ἀρηα·
 εὖ μὲν τις δόρυ θηξέσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶ ἰδὼν πολέμοιο μεδέσθω,
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινόμεθ' Ἀρῇ.
 Οὐ γὰρ παυσωλὴ γε μετέσται οὐδ' ἡβαιόν,
 εἰ μὴ νύξ ἑλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμών ἀμρὶ στήθεσσι
 ἀσπίδος ἀμφιρότης, περὶ δ' ἑγχεῖ χεῖρα καμείται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξον ἄρμα τιταίνων.
 °Ον δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοῆσω
 μιμνᾶζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίτιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἔσσεϊται φυγέειν κύνας ἡδ' οἰωνούς.
 °Ως ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱαχον, ὥς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῇ ἐφ' ὕψηλῃ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,
 προβλήτῃ σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅς· ἐν ἐνθ' ἡ ἔνθα γένωνται.
 Ἀνσάντες δ' ὀρέοντο, καθασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰεγενετάνων,
 εὐχόμενος θανάτῳ τε φυγῇ καὶ μῶλον Ἀρης.
 Αὐτὰρ δ' βοῦν ἰέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέει Κρονίων·
 κίχλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαῖων,

die illo, quando naves in cito-euntes inscenderunt
 Argivi, Trojanis cædem ac fatum ferentes,
 quum-fulguraretur ad-dextram, fausta signa ostendens.
 Quare nemo prius festinet domum redire,
 quam quisque apud Trojanorum uxorem *aliquam* dormive-
 rit,] ultusque-fuerit Helenæ ausa gemitusque.
 Sin autem quis vehementer vult domum redire,
 arripiat suam navem bonis-transtis, nigram,
 ut ante alios mortem et fatum assequatur.
 Sed, rex, tuque ipse bene consulto, auscultaque alteri;
 non rejectaneum verbum erit, quod dixerō:
 secerne viros per stirpes, per gentes, Agamemno,
 ut gens genti opem-ferat, et stirps stirpi.
 Si autem sic feceris, et tibi paruerint Achivi,
 cognosces dehinc, quique ducum ignavus, quique populorum,
 et quis fortis sit: per se-ipsos enim pugnabunt;
 cognosces etiam, utrum divinitus urbem non sis-expugnatu-
 rus,] an virorum ignavia et imperitia belli.

Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno:
 revera iterum concione vincis, senex, filios Achivorum.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 tales decem mihi cōsultores essent Achivorum!
 sic cito caderet urbs Priami regis,
 manibus sub nostris captaque excisaque.
 Sed mihi regidem-tenens Saturnius Jupiter dolores dedit,
 qui me in vanas lites et contentiones conjicit.
 Etenim ego Achillesque certavimus puellæ gratia,
 inter-se-adversantibus verbis; ego autem primus-œpi irasci:
 sin autem unquam in unum consultabimus, non-amplius pos-
 tea] Trojanis dilatio mali erit, ne tantillum quidem.
 Nunc autem ite pransum, ut committamus pugnam:
 bene quidem quisque hastam acuat, bene et scutum paret,
 bene vero quisque equis prandium det veloces-pedes-habenti-
 bus,] bene quicunque currum undique explorans, bellum medi-
 tetur,] ut per-totum-diem horrendo cernamus Marte.
 Nulla enim cessatio posthac-erit, ne tantillum quidem,
 nisi nox veniens diremerit ardorem virorum.
 Sudabit quidem cujusque lorum circum pectora
 scuti circum-tegentis-hominem, circum autem lanceam *quis-*
que manu fatigabitur:]sudabit et cujusque equus, politum cur-
 rum trahens.]] Quem vero ego seorsum a-pugna volentem vide-
 ro] manere apud naves recurvas, non ei postea
 certum erit fugere canes atque alites.

Sic dixit; Argivi vero altum clamabant, sicut quando fluctus
 litus ad altum, quum *eum* moverit Notus ingruens,
 ad procurrentem scopulum; hunc autem nunquam fluctus lin-
 quunt,] variis ventis *flantibus*, quando hinc vel illinc oriun-
 tur.]] Surgentes vero ruebant, sparsi per naves,
 fumumque-excitant per tentoria, et prandium sumserunt.
 Alius autem alii sacrificabat deorum semper-existentium,
 orans ut-mortem effugeret et discrimen Martis.
 Atque *ipse* bovem sacrificavit rex virorum Agamemno
 pinguem, quinquennem, præpotenti Saturnio;
 vocavitque senes principes omnium-Achivorum,

- 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἶαντε δῶμα καὶ Τυδῆος υἱόν,
ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ᾗδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἔπονείτο.
410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρειών Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, κελαίνοφες, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλῆειν Πριάμοιο μέλαθρον
415 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δῆϊό τοι θυρετρα,
Ἐκτόροεν δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμψ' αὐτὸν ἐταῖροι
πρηνέες ἐν κονίησιν δόδξ' λαζοῖοι γαῖαν.
ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράϊνε Κρονίων·
420 ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμείβετον ὄφελεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' εὐξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
αἰέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τὴν κνίσην ἐκάλυσαν,
διπτύχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλισιν κατέκαιον·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύοντες εὐπείρουχον Ἡφαίστιοιο.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμψ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν,
ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
430 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς εἴσης.
Αὐτὰρ ἔπειτ' πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ἄτρεϊδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
435 μηκέτι νῦν δὴθ' αὐτὸ λεγόμεθα, μῆδ' ἔτι δὴρὸν
ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγέροντων κατὰ νῆας·
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
440 ἴομεν, ὅφρα κε θάσσω ἐγείρομεν ὄζυν Ἀργα.
ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν [μῶν·
κηρύσσειν πόλεμονδὲ καρχηκομῶντας Ἀχαιοὺς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.
445 Οἱ δ' ἄμψ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφῆες βασιλῆες
θυὸν κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγὶό· ἔχουσα· ἐρίτιμον, ἀγήραον ἀθανάτην τε·
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἡερέθονται,
πάντες εὐπλεκέες, ἐκατόμβιοις δὲ ἕκαστος.
450 Σὺν τῇ παμφάσσοισα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
ὀτρύνουσα· ἵεναι· ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἐκάστω
καρδίῃ, ἀλλήλοισιν πολεμιζέειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄραρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ ἐνέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
455 Ἥτε πῦρ αἰθλοῖον ἐπιφλέγει ἀσπετον ὕλην
ὄρεος ἐν κορυφῇς, ἔκθαεν δὲ τὸ εἰσέναι αὐγῇ·
ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ
αἰγλῇ παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

Nestorem quidem primum, et Idomeneum regem,
ac deinde Ajaces duos, et Tydei filium;
sextum autem Ulysses, Jovi consilio aequalem.
Spontaneus vero ei venit bello strenuus Menelaus:
norat enim in animo fratrem ut-agitaret (*agitantem*).
Bovem autem circumsteterunt, et molas sustulerunt;
inter-bos vero orans dixit rex Agamemno:

Jupiter illustrissime, maxime, atras-nubes-cogens, in-aethere habitans,] ne prius sol occidat et tenebrae superveniant,
quam ego pronam dejecero Priami domum
ardentem, exusseroque igni infesto portas;
Hectoream vero lorica circa pectora discidero,
ferro ruptam: multique circa ipsum socii
proni in pulveribus mordicus prehendant terram.

Sic dixit: nec tamen ei annuebat Saturnius;
verum hic accepit quidem sacrificia, laborem vero non-invidendum dedit.] Ac postquam precati sunt, et molas projecerunt,
cervicem retro egere victimarum primum, et jugularunt, et excoriarunt,] femoraque exsecuerunt adipeque cooperuerunt,
eam duplicantes; super ipsis autem frusta-cruda-posuere.

At haec quidem lignis-fissis sine-foliis adurebant;
viscera autem *verubus* transfixa tenebant-super ignem.
Ac postquam femora exusta-erant, et viscera gustarant,
in-frusta-parva-conciderunt cetera et verubus transfixerunt,
assaveruntque scite, extraxeruntque *igni* omnia.

Atque ubi cessarant ab-opere, apparaverantque convivium,
epulati-sunt, nec quicquam animus indiguit epuli aequi.
Porro postquam potus et cibi appetitum exemerant,
his loqui incipiebat Gerenius eques Nestor:

Atrida illustrissime, rex virorum Agamemno,
ne nunc diutius hic colloquamur, neu amplius diu differamus opus, quod jam deus in-manus-dat.
Sed age, praecones quidem Achivorum aere-loricatorem
populum praekonio congregent ad naves:
nos autem conferti ita per exercitum latum Achivorum eamus,
ut ocyus cieamus acrem Martem.

Sic dixit: neque inobsequens-erat rex virorum Agamemno;
statim praekonibus argutis imperavit
ut-cvocarent ad-pugnā capite-comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, illi autem congregati-sunt valde cito.
Qui autem circum Atriden *erant* Jovis-alumni reges,
ruebant *ordines*-distinguentes: inter eos vero caesiis-oculis Minerva,] aegidem habens valde-pretiosam, senii-expertem immortalēque,] ex qua centum fimbriae totae-aureae suspensae-erant,] omnes bene-plexae, centum-boum *pretio* unaquaeque.
Cum hac irruens percurrerebat populum Achivorum,
concitans ad-eundem; robur autem excitavit unicuique
in-corde, ut-in-desinenter bellarent et pugnarent.

His autem statim bellum dulcius factum-est, quam redire
in navibus cavis dilectam in patriam terram.

Velut ignis edax comburit immensam silvam
montis in verticibus, proculque apparet splendor:
sic, his gradientibus, ab aere admirando
fulgor undique-collucens per aerem in-caelum ascendit.

9 Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 χηνῶν ἢ γερανῶν ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καύστριου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πετεργεσιν,
 κλαγγὴδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθη γίνεταί ὥρη.

Ἦυτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 470 αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν,
 ὄρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγρα δευεῖ
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρχοκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαβῆραϊσαι μεμαῶντες.

Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἔπει κε νομῷ μινέουσιν·
 ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόςμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἵεναι· μετὰ δὲ χρεῖων Ἀγαμέμνων,
 ὄμιματα καὶ κεφαλὴν Ἰκελὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480 Ἦυτε βούς ἀγέλαφι μὲν ἔξοχος ἐπλετο πάντων
 ταῦρος δ' γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγορμένῃσιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡμάτι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν. [σαι·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 485 ῖμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν·
 οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω·
 οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,
 490 φωνὴ δ' ἀβρόχτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνηστῆραι· ὅσοι ὑπὸ Ἥλιον ἦλθον.

Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἔρω νῆας τε προπάσας.
 Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Ἀλτίτος ἥρχον,

495 Ἄρκεσιλάος τε Προδοθήνωρ τε Κλονίος τε·
 οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολυκύνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Ὀέσπιν, Γραϊάιν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησὸν,
 οἳ τ' ἄμφ' Ἄρμιν ἐνέμοντο καὶ Εὐλέσιον καὶ Ἐρύθρας,

500 οἳ τ' Ἐλεῶνιν εἶχον ἡδ' Ὑλην καὶ Πενεῶνα,
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐυκτίμενον πολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἡδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,

505 οἳ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐυκτίμενον πολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσιδῆϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νισάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστη
 510 κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομένον Μινύειον,
 τῶν ἥρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὲς Ἄρης,

Horum autem sicut avium volatiliū gentes multæ,
 anserum, vel gruū, vel cygnorum longa-colla-habentium,
 Asia in prato, Caystri circa fluenta,
 huc et illuc volitant exsultantes alis,
 cum-clangore pro-fluvio-considentium, resonat autem pra-
 tum:] sic horum gentes multæ a navibus et tentoriis
 in planitiem profundeabantur Scamandriam; ac terra
 terribiliter resonabat sub pedibus ipsorumque et equorum.
 Steterunt autem in prato Scamandrio florido
 infiniti, quot folia et flores nascuntur tempore-verno.

Veluti muscarum frequentium gentes multæ,
 quæ per caulam pastorem errant,
 tempore in verno, quando lac vasa rigat:
 tot contra Trojanos capite-comantes Achivi
 in campo stabant, perdere eos cupientes.

Hos autem, ut greges latos caprarum caprarii viri
 facile distinguunt, postquam in-pascuis commixti sunt:
 sic hos ductores sui in-ordines-redigebant huc et illuc,
 ad-pugnandum ituros: inter eos autem rex Agamemnon,
 oculis et capite similis Jovi gaudenti-fulmine,
 Marti autem balteo, pectore autem Neptuno.

Talut hos in-armento longe eximius existit inter-omnes
 taurus; hic enim boves inter-excellit congregatas:
 talem Atriden fecit Jupiter die illo,
 insignem in multis et eximium heroibus.

Dicite nunc mihi, Musæ cœlestes domos tenentes
 (vos enim deæ estis, adestisque, scitisque omnia:
 nos vero famam solam audimus, nec quicquam scimus):
 qui duces Danaorum et principes fuerint.

Multitudinem autem militum non ego dixero, nec nominaro,
 ne si quidem mihi decem linguæ, decemque ora essent,
 vox autem frangi-nescia, æreumque mihi cor inesset,
 nisi cœlestes Musæ, Jovis ægidem-tenentis
 filiæ, commemorarent, quot sub Ilium venerint.

Principes utique navium dicam, navesque universas.

Boeotis quidem Peneleus et Leitus imperabant,
 Arcesilausque, Prothoenorque, Cloniusque;
 quique Hyrien colebant, et Aulidem petrosam,
 Schœnumque, Scolumque, jugosamque Eteonum,
 Thespiam, Græamque, et spatiosam Mycalesum;
 quique circum Harma habitabant, et Ilesium, et Erythras,
 quique Eleona tenebant, et Hylon, et Petœona,
 Ocaleam, Medœonaque, bene-ædificatam urbem,
 Copas, Eutresinque, columbisque-abundantem Thisben;
 quique Coroneam, et herbosam Haliartum,
 quique Platæam tenebant, et qui Glisanta incolebant,
 quique Hypothebas habitabant, bene-ædificatam urbem,
 Onchestumque sacram, Neptunium pulcrum lucum;
 quique uvis-abundantem Arnen habitabant, quique Mideam,
 Nisamque divinam, Anthedonaque ultimam:
 horum quidem quinquaginta naves ibant, in unamquamque
 autem] juvenes Boeotorum centum et viginti conscenderant.

Qui vero Aspledona habitabant, et Orchomenum Minyœum,
 his imperabat Ascalaphus, et Ialmenus, filii Martis,

οὐς τέκεν Ἀστυόχη, δόμου Ἀκτορος Ἀλείδαο,
παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσσα,
+ 615 Ἀρήϊ κρατερῶν· ὁ δέ οἱ παρελέξτο λάβρην
τοῖς δὲ τρήχοντα γλαφυραὶ νέες ἐστρίχοντο.

Αὐτὰρ Φωκῶν Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
υἷεες Ἴφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήσσαν,
520 Κρίσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
οἷ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφεμένοντο,
οἷ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἑναιον,
οἷ τε Λιλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
525 Οἱ μὲν Φωκῶν στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἄριστερά θυρήσσαντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμῶνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
530 ἐγγχεῖ δ' ἐκέκαστο Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς·
οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντο· Ὀποέντα τε Καλλιάρων τε,
Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέραν ἱερῆς Εὐβοῆς.

Οἱ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβάντες,
Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαν,
Κήρινθόν τ' ἐφ' ἄλκον, Δίου τ' αἰπὺν πολίεθρον,
οἷ τε Κάρυστον ἔχον, ἧδ' οἱ Στύρα ναϊετάσκον·
540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφῆνωρ, ὅζος Ἄρης,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
Τῶ δ' ἅμ' Ἀβάντες ἔποντο βοοί, ὅπιθεν κομῶντες,
αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησιν
θυρήκας ῥήξιν δῆϊον ἀμφὶ στήθεσιν·
545 τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας ἔχον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
+ 550 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ (τέκε δὲ Ζεῦδος Ἄρουρα),
καθ' ὃν ἐν Ἀθῆναις εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πτόνι νηῶν·
+ 550 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἰλᾶνται
κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τῶ δ' οὐπω τις δμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
κοσμησαὶ ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσιδιδώτας
555 (Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν)·
τῶ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἀγεν δυοκαίδεκα νῆας.
[Στῆθε δ' ἄγων, ἦν Ἀθηναίων ἴσταντο ῥάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
560 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπιδαυρον,
οἷ τ' ἔχον Αἰγίαναν, Μάσσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
565 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.

quos peperit Astyoche, in domo Actoris Azidæ,
virgo verecunda, superiorem-domum quum-ascendisset,
Marti forti : hic autem ipsi accubuerat furtim.
His autem triginta cavæ naves ibant-ordine.

Porro Phocensibus Schedius et Epistrophus imperabant,
filii Iphiti magnanimi Naubolidæ;
qui Cyparissum tenebant, Pythonaque petrosam,
Crisamque divinam, et Daulida, et Panopeum,
quique Anemoriam, et Hyampolin circumhabitabant,
quique apud fluvium Cephissum divinum habitabant,
quique Lilæam tenebant, fontes ad Cephissi;
hos autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.
Hi quidem Phocensium ordines constitutebant obeuntes;
Bœotes autem prope, ad lævam armabantur.

Locrensis autem erat-dux Oilei filius, velox Ajax,
minor, nequaquam tantus quantus Telamonius Ajax,
sed multo minor; (parvus quidem erat, lineum-thoracem-ge-
stans,) hastæ autem peritia-superabat omnes-Græcos et Achi-
vos;] qui Cynumque colebant, Opoentaque, Calliarumque,
Besamque, Scarphenque, et Augias amœnas,
Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta :
hunc autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur
Locrensiū, qui habitant ultra sacram Eubœam.

Qui autem Eubœam tenebant, robur spirantes Abantes,
Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque-uvis Histiaem,
Cerinthumque maritimam, Diique altam urbem,
quique Carystum tenebant, et qui Styra habitabant :
horum utique dux-erat Elephenr, soboles Martis,
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum.
Hunc autem simul Abantes sequebantur veloces, occipite co-
mantes,] bellatores, prompti porrectis hastis-fraxineis
loricas dirumpere hostium circa pectora;
eumque simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Qui vero Athenas tenebant, bene-aedificatam urbem,
civitatem Erechthei magnanimi, quem olim Minerva
nutravit, Jovis filia (peperit vero alma Tellus),
et (in) Athenis collocavit, suo in pingui templo :
illic ipsam tauris et agnis placant
juvenes Atheniensium, circumvolventibus annis.
His utique præerat filius Petei, Menestheus.
Huic haud quisquam similis in-terra fuit vir
regendis-in-acie equisque et viris scutatis
(Nestor solus cum eo contendebat : hic enim ætate-grandior
erat;) hunc autem simul quinquaginta nigræ naves sequeban-
tur.] Ajax autem ex Salamine ducebat duodecim naves.

[Constituente ducens, ubi Atheniensium stabant phalanges.]
Qui autem Argosque tenebant, Tirynthaque bene-mœniti,
Hermionen, Asinenque, profundum sinum tenentes,
Troezena, Eionasque, et vitibus-consitam Epidaurum,
quique tenebant Æginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his utique præerat bello strenuus Diomedes,
et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius;
cum-his vero simul Euryalus tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.

Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πολέϊθρον,
570 ἀφνειὸν τε Κόρινθον, εὐκτιμένην τε Κλεωνάς,
Ὅρνεϊάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἔρατεινὴν,
καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν,
οἳ θ' Ὑπερσίων τε καὶ αἰπεινὴν Γονέεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
575 Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἐλικὴν εὐρεῖαν·
τῶν ἑκατὼν ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· ἅμα τῶγε πολὺ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ
λαοὶ ἔποντο· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόρῳπα χαλκὸν,
κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἥρώεσσι,
580 οὐνεκ' ἀριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς.

Οἱ δ' εἶχον κοιλὴν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φάριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσηϊάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἔρατεινὰς,
οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλον πολέϊθρον,
585 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἶτυλον ἀμφενέμοντο·
τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θαυρήσσοντο.
Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμήσιν πεποιθῶς,
ὄτρυνον πολέμῳδε· μάστιγα δὲ ἴετο θυμῷ
590 τίσασθαι Ἑλένης δρμήματά τε στοναχὰς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἔρατεινὴν,
καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πύρον, καὶ εὐκτιτὸν Αἴπυ,
καὶ Κυπαρισσηῖνα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναϊον,
καὶ Πτελεὸν δ' Ἑλος καὶ Δωρίον (ἐνθα τε Μοῦσαι
595 ἀντόμεναι Ὀάμυριν τὸν Θωρήϊκα παῦσαν αἰοῖδ' ὄψ,
Οἰχαλίθην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίῃος·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι αἰδοῖεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοῖδ' ἔν)
600 θεσπεσίῃν ἀφελόντο, καὶ ἐκλέαθον κιθαρίστῳ).
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχύνοντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχῆται,
605 οἱ Φενέον τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε Στρατιήν τε καὶ ἡμερόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἔρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρῥασίην ἐνέμοντο·
τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
610 ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ ἑκάστῃ
Ἀρκαδῆες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας εὐσέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφὶ θαλάσσια ἔργα μεμλίει.

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναϊον,
ἔσσαν ἐφ' Ὑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχάτωςσα,
πέτρην τ' Ὠλενίην καὶ Ἀλείτιον ἐντός ἐέργει·
τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρῶν ἑκάστῳ
νῆες ἔποντο θαλά, πολέες δ' ἐμβαίνουν Ἐπειοί.
620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγήσασθην,

Universis autem præerat bello strenuus Diomedes :
hosque simul octoginta nigrae naves sequebantur.

Qui autem Mycenae tenebant, bene-ædificatam urbem,
opulentamque Corinthum, beneque-structas Cleonas,
Orniasque colebant, Arathyreamque amoenam,
et Sicyona, ubi Adrastus primum regnavit ;
quique Hyperesiamque et excelsam Gonoessam,
Pellenenque tenebant, et Ægium circumhabitabant,
Ægialumque per omnem et circa Helicen spatiosam :
horum centum navibus imperabat rex Agamemno,
Atrides : simul hunc longe plurimi et præstantissimi
viri sequebantur : ipse autem induebat splendidum æs,
gloria-exsultans, quod omnes inter-elucebat heroas,
quoniam maximus erat, longeque plurimos ducebat viros.

Qui autem tenebant montibus-clausam Lacedæmona caver-
nosam,] Pharique, Spartamque, abundantemque-columbis
Messam,] Brysiasque habitabant, et Augias amoenas,
quique Amyclas tenebant, Helosque, maritimam urbem,
quique Laan tenebant, et Cetylum circumhabitabant :
his ejus frater præerat, bello strenuus Menelaus,
sexaginta navibus ; seorsum vero armabantur.
Inter eos ipse ibat sua animosa-virtute fretus,
adhortans ad-bellum ; maxime vero cupiebat animo
ulcisci Helenæ ausaque gemitusque.

Qui autem Pylumque colebant, et Arenen amœnam,
et Thryum, Alphei vadum, et bene-ædificatum Æpy,
et Cyparisseenta, et Amphigeniam habitabant,
et Pteleum, et Helos, et Dorion (ubi quidem Musæ
occurrentes Thamyrim illum Thracium privarunt cantu,
ex-Æchalia venientem ab Euryto Æchaliensi :
asserebat enim gloriabundus se-victurum, si vel ipsæ
Musæ canerent, filiæ Jovis ægidem-tenentis :
illæ vero iratæ cæcum fecerunt, atque cantum
divinum ademerunt, et oblivisci-fecerunt artem pulsandi-ci-
tharam.) His autem præerat Gerenius eques Nestor,
cum-eoque nonaginta cavæ naves ordine-ibant.

Qui autem tenebant Arcadiam, sub Cyllenes monte alto,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus-pugnantes,
qui Pheneumque incolebant, et Orchomenum pecorosum,
Ripenque, Stratiemque, et ventosam Enispen,
et Tegæam tenebant, et Mantineam amœnam,
Stymphalumque tenebant, et Parrhasien colebant :
his imperabat Ancaï filius, rex Agapenor,
sexaginta navibus : multi autem in navem unamquamque
Arcades viri conscenderant, periti pugnandi.
Ipse enim eis dederat rex virorum Agamemno
naves bonis-transitris, ut-transfretarent super nigrum pon-
tum,] Atrides : quoniam non ipsis maritima opera erant-curæ.

Qui autem Buprasiumque et Elida divinam habitabant,
quantum agri Hyrmine et Myrsinus extrema,
petraque Olenia, et Alisium intus continet :
horum utique quatuor duces erant, decem vero virum unum-
quemque] naves sequebantur veloces, multique inscenderant
Epei.] His quidem Amphimachus et Thalpius præerant,

υῖες μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διόρῃς·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξενος θεοσιδής,
 υἱὸς Ἀγασθένης Αὐγυιᾶδος ἀνακτος.

625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱερῶν
 νήσων, αἱ ναῖοσι πέρην ἁλὸς, Ἥλιδος ἄντα·
 τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 + Φυλείδης, δὴν τίχτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεὺς,
 ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσασατο, πατρὶ χολωθείς·
 630 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ β' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥ δ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 635 οἳ τ' ἤπειρον ἔχον, ἥ δ' ἀντιπέρα' ἐνέμοντο·
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεκα μιλτοπάριοι.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἱ Πλευρῶν ἐνέμοντο καὶ Ὠλεον ἥ δὲ Πυλὴνην,
 640 Χαλκίδα τ' ἀρχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήσσαν
 (οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος)·
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέτακτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,
 ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγε· Ῥοδίων ἀγερῶχων·
 655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχρα κοσμηθέντες,
 Λίνδον, Ἰηλυσὸν τε καὶ ἀργινόντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 δὴν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλείη·
 τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήντος,
 660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῆν αἰχλῶν.

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῃ εὐπύκτῳ,
 αὐτίκα πατὴρς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρης.

Αἰὶα δὲ νῆας ἔπηξε, πολλὴν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 υἱέες υἰώων τοι βίης Ἡρακλείης.
 Αὐτὰρ ὅρ' ἐξ Ῥόδου ἔξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 τριχθὰ δὲ ὥκηθεν καταφυλαδὸν, ἥ δ' ἐφίληθεν
 4 ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

670 [Καὶ σπιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμῃθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἰσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαῖης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

filii, alter quidem Cteati, alter autem Euryti Actoridæ :
 istis vero Amarynceides imperabat fortis Diorea ;
 quartisque præerat Polyxenus deo-similis,
 filius Agasthenis Augeidæ regis.

Qui autem venerunt ex Dulichio, Echinadibusque sacris
 insulis, quæ sitæ sunt trans mare, Elidis e-regione ;
 his utique præerat Meges, æqualis Marti,
 Phylides, quem genuit Jovi dilectus eques Phyleus,
 qui olim in-Dulichium migraverat, patri iratus :
 hunc autem simul quadraginta nigrae naves sequebantur.

Porro Ulysses ducebat Cephallenses magnanimos,
 qui Ithacam tenebant, et Neritum frondosum,
 et Crocylea colebant, et Ægilipa asperam,
 quique Zacynthum tenebant, et qui Samum incolebant,
 quique continentem tenebant, et objectantia incolebant :
 his quidem Ulysses imperabat, Jovi consilio par ;
 hunc autem simul naves sequebantur duodecim proras-
 bras-habentes.] Ætolis autem imperabat Thoas, Andræmo-
 nis filius,] qui Pleurona colebant, et Olenum, et Pylenen,
 Chalcidaque maritimam, Calydonaque petrosam
 (non enim amplius Cenei magnanimi filii supererant,
 neque item amplius ipse supererat, mortuus-erat autem flavus
 Meleager) :] huic vero omnia erant-commissa, ut-imperaret
 Ætolis:] hunc simul quadraginta nigrae naves sequebantur.

Cretensibus autem Idomeneus hasta-clarus præerat,
 qui Cnossumque tenebant, Gortynaque bene-moenitam,
 Lycetum, Miletumque, et albicantem Lycastum,
 Phaestumque, Rhytiumque, urbes bene-habitas,
 ceterique, qui Cretam centum-urbium incolebant.
 His utique Idomeneus hasta-clarus præerat,
 Merionesque, par Marti homicidæ :
 hos autem simul octoginta nigrae naves sequebantur.

Tlepolemus autem Heracles, fortisque magnusque,
 ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum magnanimorum :
 qui Rhodum incolebant trifariam instructi,
 Lindum, Ialysumque, et albicantem Camirum.
 Horum quidem Tlepolemus hasta-clarus dux-erat,
 quem peperit Astyochea fortitudini Herculeæ (Herculi) :
 quam duxerat (Hercules) ex Ephyra, fluvio a Selleente,
 depopulatus urbes multas Jovis-alumnorum juvenum.

Tlepolemus autem, postquam nutritus-fuerat in domo bene-
 constructa,] illico patris sui dilectum avunculum interfecit,
 jam senescentem Licymnium, sobolem Martis.
 Statim naves compegit, multasque copias quum-coegisset,
 abiit fugiens per mare : minati enim ei fuerant ceteri
 filii nepotesque fortitudinis Herculeæ.

Atque hic in Rhodum venit errans, ærumnas perferens :
 trifariam autem distincti habitabant tributim, et amabantur
 a Jove, qui diis et hominibus imperat.

[Et ipsis ingentes divitias impluerat Saturnius.]

Nireus porro ex-Syma ducebat tres naves æquales,
 Nireus, Aglaïæ filius Charopique regis ;
 Nireus, qui formosissimus vir sub Ilium venit
 ceterorum Danaorum, post laudatissimum Peliden :

675 ἄλλ' ἄλαπαδὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἄντιφος ἡγήσασθην,
Θεσσαλοὺ υἱὲ δῶο Ἡρακλείδαο ἀνακτος·

680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιγώνοντα.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαινον,
οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχίν' ἐνέμεντο,
οἱ τ' εἶχον Φθίην ἢ δ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλλήνες καὶ Ἀχαιοί·

685 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.

Ἄλλ' οἳ γ' οὐ πολέμοιο δυσηγέος ἐμύνοντο·

οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.

Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,

κούρης χιόμενος Βρισηίδος ἡυκόμοιο,

690 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξελετο, πολλὰ μογήσας,

Λυρνησὸν διαπορήσας καὶ τεῖχεα Ὀθήης·

καὶ δὲ Μύντην ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώ-

υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιτιάδαο ἀνακτος· [ρους,

τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλεν.

695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,

Δήμητρον τέμενος, Ἰωνά τε, μητέρα μῆλων,

ἀγχιάλον τ' Ἀντροῶν ἢ δὲ Πελεῶν λεχέποιον·

τῶν αὖ Πρωτεσιλαὸς Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,

ζῶδς ἑὸν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.

700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,

καὶ δόμος ἡμίτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,

νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν;

705 ἄλλὰ σφρας κόσμησε Ποδάρχης, ὅςος Ἀρης,

Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,

αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,

ἰπλοτέρος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρεῖων,

ἥρωες Πρωτεσιλαὸς Ἀρήϊος· οὐδέ τε λαοὶ

δεῦνονθ' ἡγήσαντο, πόθεον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔδονα·

710 τῇ δ' ἤμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμεντο παρὰ Βοιθήϊδα λίμνην,

Βοίτην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλὸν·

τῶν ἦρχ' Ἀδμήτωιο φίλος παῖς ἑνδεκα νηῶν,

Εὐμήλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,

715 Ἀλκίηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Οἱ δ' ἄρα Μηθύνην καὶ Ὀαυαγίην ἐνέμεντο,

καὶ Μελίβοιον ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·

τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τῶζων εὖ εἰδὼς,

ἐπτά νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα

720 ἐμβέβασαν, τῶζων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,

Λήμῳ ἐν ἡγαθῇ, ὅθι μιν λίπον υἱὲς Ἀχαιῶν,

ἐλκεὶ μορθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·

ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον

725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήτῃα ἀνακτος.

Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·

ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς,

τόν β' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρῃ.

sed imbellis erat, parvusque eum sequebatur populus.

Qui vero Nisyrumque tenebant, Crapathumque, Casum-
que,] et Coon, Eurypyli urbem, insulasque Calydnas :
his Phidippusque et Antiphus praeerat,

Thessali filii duo, Heraclidæ regis ;

horum autem triginta cavæ naves ordine-ibant.

Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant,
quique Alon, quique Alopen, quique Trachina colebant,
quique tenebant Phthiam et Hellada pulcras-mulieres-haben-
tem ;] Myrmidones autem vocabantur et Hellenes et Achæi :
horum utique quinquaginta navibus erat dux Achilles.

Verum hi non belli horroni recordabantur :

non enim erat, qui ipsos per ordines duceret.

Jacebat enim ad naves pedibus-velox divinus Achilles,

ob-puellam iratus Briseida pulcris-comis,

quam ex Lyrnesso ceperat, multum laborans,

Lyrnessum depopulatus et muros Thebes :

verum et Myneta dejecit et Epistrophum bellicosos,

filios Eveni, Selepiadæ regis :

ob-istam is jacebat mœrens, cito autem se-erecturus erat.

Quique tenebant Phylacen, et Pyrasum floridam,

Cereri sacrum-locum, Itonaque, matrem ovium,

maritimamque Antrona, et Pteleum herbosam :

horum utique Protesilaus bellicosus dux-erat,

vivus dum-erat : tunc vero jam tenebat eum terra nigra.

Ejus autem ambas-lacerata-genas uxor Phylacæ relicta-erat,

et domus semiperfecta : eum autem interfecerat Dardanus vir,

de-nave desilientem longe primum Achivorum.

Et tamen ne isti quidem sine-duce erant, desiderabant tamen

ducem suum :] sed ipsos ordinabat Podarces, soboles Martis,

Iphicli filius divitis-pecore Phylacidae,

frater-germanus magnanimi Protesilai,

junior natu : ille vero erat major-natu et præstantior,

heros Protesilaus bellicosus : nec vero populi ejus

indigebant duce, desiderabant tamen ipsum strenuum :

hunc autem simul quadraginta nigrae naves sequebantur.

Qui vero Pheras colebant apud Boëbeida lacum,

Bœben et Glaphyras, et bene-ædificatam laolcum :

horum imperabat Admeti dilectus filius undecim navibus,

Eumelus, quem ex Admeto peperit nobilissima feminarum,

Alcestis, Peliae filiarum forma præstantissima.

Qui autem Methonen et Thaumaciam colebant,

et Melibœam tenebant, et Olizona asperam,

his Philoctetes præerat, arcus bene sciens,

septem navibus ; remigesque in unamquamque quinquaginta

inscenderant, arcus bene-scientes ad-fortiter pugnandum.

Sed ille quidem in insula jacebat ingentes dolores perferens,

Lemno in divina, ubi ipsum reliquerant filii Achivorum,

ulcere laborantem tetro perniciosi colubri :

ibi ille jacebat dolens : cito autem recordaturi erant

Argivi apud naves Philoctetæ regis.

Et tamen ne isti quidem sine-duce erant, desiderabant tamen

ducem suum :] sed Medon eos ordinabat, Oilei spurii filius,

quem peperit Rhena ex Oileo urbium-eversore.

Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμαχόεσσαν
 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 τῶν αὐθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες,
 Ἰητῆρ' ἀγαθὸν, Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυρά νῆες ἐστιγδώντο.

Οἳ δ' ἔχον Ὀρμενίον, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοι τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγαθὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο,

Οἳ δ' Ἀργίσσαν ἔχον, καὶ Γυρτόνην ἐνέμοντο.
 Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
 740 τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριθόου, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς
 (τόν β' ὑπὸ Πειριθῷ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἡμίαιτι τῷ, ὅτε Φῆξας ἐτίσατο λάχνῃεντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν),
 745 οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὅζος Ἀρης,
 υἱὸς ὑπερβύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνιήνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί,
 750 οἳ περὶ Δωδωνὴν δυσχεῖς ἱμερόν οἱκ' ἔθεντο,
 οἳ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
 ὅς β' ἐς Πηνειὸν προίει καλλιῖρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη,
 ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιβρέει, ἥψ' ἔλαιον·
 755 ὅρκου γὰρ δεινὸν Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποβρύζ.

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθρηδόνας υἱός,
 οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πηλίου εἰνοσίφυλλον
 ναῖεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοδὸς ἠγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

760 Οὗτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἦεν, σὺ μοι ἐννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδας,
 τὰς Εὐμήλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
 765 δρυχας, οἰέεας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἴσας·
 τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρδος φορεούσας.

Ἄνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμῶνιος Αἴας,
 ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· τὸ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ βηγμῖνι θαλάσσης
 διακοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέσιν ἰόντες,
 775 τόξοισιν θ' ἵπποι δὲ παρ' ἄρματα ὀνείν ἕκαστος,
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτον τε σέλινον,
 ἕστασαν ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 ἐν κλισίῃ· οἳ δ' ἄρχον Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.

780 Οἳ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσελ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
 γαῖα δ' ὑπεσπενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραυνῷ
 χωμένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεὶ γαῖαν ἱμάσση

Qui autem tenebant Triccam, et Ithomen montosam,
 quique tenebant Œchaliam, urbem Euryti Œchaliensis:
 horum duces-erant Ἐσκαλπίου duo filii,
 medici boni, Podalirius et Machaon:
 cum-his autem triginta cavæ naves ordine-ibant.

Qui vero tenebant Ormenium, quique fontem Hypeream.
 et qui tenebant Asterium, Titanique albos vertexes:
 horum dux-erat Eurypylus, Euæmenis præclarus filius;
 hunc autem simul quadraginta nigre naves sequebantur.

Qui vero Argissam tenebant et Gyrtonen colebant,
 Orthen, Eleonenque, urbemque Oloossona albam:
 his utique præerat sustinens-bellum Polypetes,
 filius Pirithoi, quem immortalis genuit Jupiter
 (hunc ex Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
 die eo, quo Centaurus ultus-est hispidos,
 eosque ex Pelio pepulit, et ad-Œthices usque abegit),
 non solus; una cum-eo Leonteus, soboles Martis,
 filius magnanimi Coroni Cænide:
 hos autem simul quadraginta nigre naves sequebantur.

Guneus vero ex Cypho ducebat duas et viginti naves:
 hunc autem Enienens sequebantur, bellumque-sustinentes Pe-
 ræbi,] qui circa Dodonam valde-frigidam domicilia posuerant,
 quique circa amœnum Titaresium arva colebant,
 qui in Peneum immittit pulcre-fluentem aquam:
 nec ille Peneo commiscetur argenteos-vortices-agenti,
 sed ipsum in-summo supernatat, veluti oleum:
 juramenti enim gravis, Stygis aquæ est rivus.

Magnetibus vero præerat Prothous, Tenthredonis filius,
 qui circa Peneum et Pelion frondosum
 habitabant; his quidem Prothous velox dux-erat:
 hunc autem simul quadraginta nigre naves sequebantur.

Hi utique duces Danaorum et principes erant.
 Quis jam horum præstantissimus fuerit, tu mihi dic, Musa,
 ipsorum et eorum, qui simul Atrides sequebantur.

Equæ quidem multo præstantissimæ erant Phætiadæ,
 quas Eumelus agitabat, pedibus-veloces, avium instar,
 ejusdem-pili, ejusdem-ætatis, ad-perpendicularum dorso pares
 quas in Perea aluit argenteum-arcum-gestans Apollo,
 ambas feminas, terrorem belli ferentes.

Virorum autem longe præstantissimus erat Telamonius Ajax,
 quamdiu Achilles irasebatur: is enim multo fortissimus erat,
 equique, qui ferebant laudatissimum Peliden.

Sed hic quidem in navibus recurvis pontum-transeuntibus
 jacebat, iram fovens Agamemnoni, pastori populorum,
 Atridæ: viri vero ejus ad litus maris
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes,
 arcubusque: equi vero apud currus suos singuli
 lotum depascentes, palustreque apium,
 stabant: currus autem bene tecti jacebant dominorum
 in tentoriis; illi vero ducem Marti-carum desiderantes
 vagabantur huc et illuc per exercitum, nec pugnant.

Hi vero ibant, veluti-si igni terra tota depasceretur:
 terra autem subtus-gemiscebatur, Jove veluti fulminibus-gau-
 dente] irato, quando circa Typhoeum terram verberavit

+ εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
785 ἐρχομένων· μάλα δ' ὄκα διέπρησσαν πεδίοιο.
Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις
παρ Διὸς αἰγίοχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,
πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
εἴσατο δὲ φθογγὴν υἱὶ Πριάμοιο Πολίτῃ,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιθὼς,
τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀγορηθεῖεν Ἀχαιοί·
795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
ᾧ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθο φίλοι ἀκριτοὶ εἰσιν,
ὃς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πολέμος δ' ἀλίστατος ὄρωρεν.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσέηλυθον ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
800 λίην γὰρ φύλλοισιν ἐρικότες ἦ ψιμάθοισιν
ἔρρονται πεδίοιο, μαχρσόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδὲ γε βρέξαι·
πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἳς περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
ᾧ ἔφαθ'· Ἐκτορ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἡγήνοισεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσπευσοντο.
Πᾶσαι δ' οἴκυντο πύλαι, ἔκ δ' ἔσσυτο λαὸς.
810 πεῖροι θ' ἵππῆές τε· πολλὸς δ' ὄρουκαγδὸς ὄρωρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἐνθα καὶ ἐνθα·
τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κυκλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρημοιο Μυρίνης·
815 ἐνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἡδ' ἐπικούροι.
Τρῶσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτορ
Πριάμιδης· ἅμα τῷγε πολλὸ πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγγεῖσθιν.
Δαρδανίῳ αὖτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσκο,
820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίστῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
ποικίλος, ἅμα τῷγε δῶμα Ἀντήνορος υἱεῖ,
Ἀρχελογός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεάτοιν Ἰδῆς,
825 ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Δισήποιο,
Τρῶες· τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόζον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἱ δ' Ἀδρηστειάν τ' εἶχον καὶ ὄημον Ἀπαῖσιν,
καὶ Πιτυεῖαν ἔχον καὶ Τηρεΐης ὄρος αἰπύ·
830 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστὸς τε καὶ Ἀμφίος λινοθώρηξ,
υἱεῖ δῶμα Μέρπορος Περκυσίου, ὃς περὶ πάντων
ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παιῖδας ἔασκεν
στείχειν ἐς πολέμον φησὶσθ' ὅρα· τῷ δέ οἱ οὔτι
+ πευβέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφεμένοντο,
καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·

in Arimis, ubi dicunt Typhoei esse cubilia :
sic utique horum sub pedibus multum gemiscebatur terra
gradientium ; valde vero velociter pertransibant campum.
Trojanis autem nuntia venit pedibus-ventos-aequans velox
Iris] a Jove aegidem-tenente cum nuntio tristi.
Illi vero conciones habebant in Priami vestibulis,
omnes simul-congregati, tam juvenes, quam senes.
Prope autem stans allocuta-est pedibus velox Iris :
assimulaverat autem-se voce filio Priami Politæ,
qui Trojanorum speculator sedebat, pedum-velocitate fretus,
tumulo in summo Æsetæ senis,
observans, quando a-navibus impetum-facerent Achivi ;
huic se quum-assimilasset, dixit pedibus velox Iris :
O senex, semper tibi sermones jucundi sunt multi,
sicut olim in pace : bellum autem *nunc* inevitabile ortum-est.
Profecto jam persæpe ad-pugnās veni virorum,
sed nunquam talem tantumque populum vidi :
prorsus enim foliis similes, vel arenis,
gradiuntur per-campum, præliaturi circa urbem.
Hector, tibi vero potissimum mando, ita ut-facias :
multi enim per urbem magnam Priami auxiliares *sunt*,
aliaque aliorum lingua late-dispersorum hominum *est* :
iis unusquisque vir imperato, quibus princeps-est,
eorumque dux-esto, ordinans suos cives.
Sic dixit : Hector autem minime deæ orationem ignoravit,
statimque dimisit concionem ; ad arma vero ruebant.
Totæ autem aperiebantur portæ, forasque ruit populus,
peditesque equitesque ; multus autem tumultus coortus-est.
Est vero quidam ante urbem editus collis ;
in planitie seorsum, quem-circumeas hinc et illinc ;
quem quidem homines Batieam vocant,
immortales autem sepulcrum agilis Myrines :
ibi tunc Trojanique in-ordines-distincti-sunt, et auxiliares.
Trojanis quidem dux-erat magnus galeam-motans Hector
Priamides : cum hoc quam plurimæ et fortissimæ
copiæ armabantur, promptæ hastis.
Dardaniis porro imperabat strenuus filius Anchisæ,
Æneas, quem ex Anchisa peperit diva Venus,
Idæ in jugis dea *cum* mortali cubans :
non solus ; cum eo duo Antenoris filii,
Archelochusque, Acamasque, pugnae bene scientes omnis.
Qui vero Zeleam habitabant sub pedem imum Idæ,
divites, bibentes aquam nigram (*profundi*) Æsepi,
Trojani ; his porro præerat Lycaonis clarus filius,
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipse dederat.
Qui autem Adrasteamque tenebant et civitatem Apæsi,
et Pitæam tenebant et Tereæ montem altum :
his imperabat Adrastusque et Amphius lineo-thorace,
filii duo Meropis Percosii, qui supra omnes
noverat vaticinia, neque suos filios sinebat
proficisci in bellum perdens-viros : hi vero ei non
paruerunt : Fata enim *eos* agebant atræ mortis.
Qui vero Percoten et Præctium circumhabitabant,
et Sestum et Abydum tenebant et divinam Arisben,

τῶν αὐτῷ Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσιος Ὑρτακίδης, δν Ἀρίσθηθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

840 Ἰπποθόος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
τῶν οἱ Ἀρίσσαν ἐριβόλακα ναιετάασκον
τῶν ἦρχ' Ἰπποθόος τε Πύλαιός τ', ὅζος Ἀρης,
ῥε δύο Λήθιοι Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρηίκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρος,
845 ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρβροος ἐντὸς ἐέργει.

Εὐφρημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶων,
νίδος Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυρατίχμης ἄγε Παιόνας ἀγκυλοτόζους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυνέοντος,
850 Ἀξιοῦ, ὃ καλλίστον ὕδωρ ἐπικιδναται αἶαν.

Παφλαγονῶων δ' ἤγειτο Πυλαμηνέος λάσιον κῆρ,
ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
855 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλιν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύθης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Μυστῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνοστής·
ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μελαιναν,
860 ἀλλ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, θηὶ περ Τρωῆας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

Φόρχυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκανῖος θεοειδής,
τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕμνῳ μάχεσθαι.

Μήσοιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφός ἡγήσασθην,
865 ὣε Ταλαμηνέος, τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη,
οἱ καὶ Μήσους ἦγον ὑπὸ Τμῳλῷ γεγαῶτας.

Νάσσης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε βοᾶς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
870 τῶν μὲν ἀρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάσσης ἡγήσασθην,
Νάσσης Ἀμφίμαχος τε Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔην, ἥτε κούρη
νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπῆρκεσε λυγρὸν δλεθρον·
ἀλλ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ἐάνθου ἀπὸ δινήεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ
Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν αἶμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
ἥτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,

his Hyrtacides præerat Asius, princeps virorum,
Asius Hyrtacides, quem ex Arisba ferebant equi
rutili, magni, fluvio a Selleente.

Hippothous vero ducebat gentes Pelasgorum hastis-prom-
torum,] eorum, qui Larissam glebosam habitabant :
his præerat Hippothousque, Pylæusque, soboles Martis,
filii duo Lethi Pelasgi Teutamidæ.

Ceterum Thraces ducebat Acamas, et Pirous heros,
quotquot Hellespontus æstuosus intus continet.

Euphemus vero dux Ciconum erat bellicosorum,
filius Træzeni Jovis-alumni Ceadæ.

Porro Pyraechmes ducebat Pæonas curvis-arcubus-utentes,
procul ex Amydone, ab Axio late-fluente,
Axio, ejus limpidissima aqua diffunditur per-terram.

Paphlagonibus vero præerat Pylæmenis masculum cor,
ex Enetis, unde mularum genus agrestium ;
qui quidem Cytorum tenebant, et Sesamum incolebant,
circaque Parthenium fluvium inclyta domus habitabant,
Cromnamque, Ægialumque et excelsos Erythinos.

Porro Halizonibus Odus et Epistrophus imperabant,
procul ex Alybe, unde argenti est origo.

Mysis vero Chromis præerat et Ennomus augur ;
sed non auguriis effugit Parcam nigram,
verum stratus-est sub manibus velocis Æaciadæ
in fluvio, ubi quidem Trojanos contrucidabat et alios.

Phorcys porro Phryges ducebat et Ascanius deo-similis,
procul ex Ascania : ardebant vero prælio pugnare..

Mæonibus porro Mesthlesque et Antiphus duces-erant,
filii Talæmenis, quos Gygæa peperit palus ;
qui etiam Mæones ducebat sub Tmolio ortos.

Nastes porro Caribus præerat barbære-loquentibus,
qui Miletum tenebant Phthirumque montem frondosum,
Mæandrique fluentia, Mycalesque alta cacumina :
his utique Amphimachus et Nastes præerant ;
Nastes Amphimachusque erant Nomionis clari filii :
qui et aurum gestans ad-bellum ibat, velut puella :
stultus : nec quicquam ipsi hoc depulit acerbum interitum ;
sed stratus-est sub manibus velocis Æaciadæ
in fluvio, aurum vero Achilles abstulit bellicosus.

Sarpedon autem præerat Lyciis, et Glaucus laudatissimus,
procul ex Lycia, Xantho a vorticoso.

ILIADIS III.

Jurajuranda. Spectatio de muro.
Alexandri et Menelai pugna singularis.

At postquam instructi-fuerunt una-cum ducibus quique,
Trojani quidem cum clangoreque clamoreque incedebant,
avium instar :] sicut clangor gruum est cælum versus ;
quæ postquam hiemem effugerunt et immensum imbrem,

5 κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο βοάων,
 ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
 ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἐρίδα προφρονταί·
 οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

10 Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίλῃην,
 ποιμέσιν οὔτι φιλήν, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἵησιν·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσταλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὧκα διέπρησόν πεδίοιο.

15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχῃζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 παραλὴν ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τοῖσα
 καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δῶυ κεκορυθμένα χαλκῷ
 πάλλιν, Ἀργείων προκαλλέτο πάντας ἀρίστους,

20 ἀντίειδον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος
 ἐρχόμενον προπαρόιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὅς τε λέων ἔχαρῃ, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρών ἦ ἐλαφον κεράον ἢ ἄγριον αἶγα,

25 πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἀν' αὐτὸν
 σεύανται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰχρῆ·
 ὥς ἔχαρῃ Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀγέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλείνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπέστη·
 οὔρεος ἐν βήσσει, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,

35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὄχρος τέ μιν εἶλε παρείας·
 ὥς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερῶχων,
 δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν, Ἀλέξανδρος θεοειδής.

40 Τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύπατορ, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανὲς, ἡεροπευτὰ,
 αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμνεαι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 Καί κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμνεαι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.

45 εἶδος ἔπ' ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή.
 Ἦ τοιόδες ἐνὼν, ἐν πομποπόροις νέεσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφρας ἀγείρας,
 μιγθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδὲ ἀνῆγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν,

50 πατρὶ τε σῶ μέγα πῆμα πολὴν τε παντὶ τε δῆμῳ,
 δυσμενέων μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῶ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνεις Ἀρηϊφίλον Μενέλαον;
 γνοίης χ' οὔου φωτός ἔχεις θαλερὴν παράκοινον.
 Οὐκ ἂν τοι χραισμη χίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀθροδίτης,

55 ἦ τε κόμη τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κόνιῃσι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδῆμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
 λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

cum clangore hæce volant supra Oceani fluentia,
 viris Pygmæis cædem et fatum ferentes :
 aeris autem hæce noxium conflictum afferrunt :
 illi vero ibant cum silentio, robur spirantes Achivi,
 in animo gestientes opem-ferre sibi-invicem.

Quemadmodum montis verticibus Notus infudit caliginem,
 pastoribus nequaquam gratam, furi autem nocte commodio-
 rem,] et tantum quis tum prospicit, quantum lapidem jactit :
 sic igitur horum sub pedibus pulvis excitabatur turbidus
 euntium ; valde autem celeriter pertransibant campum.

Hi vero quum jam prope essent se-invicem aggressuri,
 Trojanis in-prima-acie-erat Alexander divina-forma-præditus,
 pardi-pellem humeris gestans et incurvos arcus
 et ense : atque is hastilia duo præfixa ære
 vibrans, Argivorum provocabat quosque fortissimos,
 ut-contra se dimicaret in sæva pugna.

Hunc autem postquam animadverit Marti-carus Menelaus
 procedentem ante agmen, passibus-magnis gradientem,
 sicut leo gavisus-est, magnum in corpus incidens,
 nactus aut cervum cornutum, aut agrestem capram,
 esuriens ; valde etenim devorat, etiamsi ipsum
 insequentur velocesque canes, florentesque juvenes :
 sic gavisus-est Menelaus Alexandrum divina-forma-præditum
 oculis conspicatus : cogitabat enim ulturum se virum scelera-
 tum ;] statimque de curru cum armis desiliit humi.

Hunc autem postquam animadverit Alexander divinæ for-
 mæ] inter primos-pugnatores apparentem, percussus-est suo
 corde ;] retroque sociorum in agmen recessit mortem evi-
 tans.] Ut vero quum quis draconem conspicatus resiliens
 fugit] montis in saltibus, subtsusque tremor occupavit artus,
 retroque recessit, pallorque eum cepit genis :
 sic retro in agmen se-condidit Trojanorum superborum,
 metuens Atrei filium, Alexander divina-forma-præditus.

Hunc autem Hector objurgavit conspicatus probrosis ver-
 bis :] infelix-Pari, forma præstantissimè, mulierose, deceptor,
 utinam non-natusque fuisses, cælebsque periisses !
 Atque hoc vellem, et fere multo utilius erat,
 quam sic dedecusque esse et suspectum aliis.
 Certe cachinnantur capite-comantes Achivi,
 opinati egregium te propugnatores esse, quoniam venusta
 species tibi inest : sed non est vis animo, neque ullum robur.
 Num talis quum-sis, in pontum-iranseuntibus navibus
 mare emensus, sociis caris congregatis,
 permixtus alienigenis, mulierem formosam abduxisti
 e longinqua terra, sponsam virorum bellicosorum,
 patrique tuo magnum detrimentum, civitatique, omnique po-
 pulo,] inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipsi
 nonne vero sustinueris Marti-carum Menelaum ?
 nosset utique, qualis viri teneas florentem uxorem.
 Non tibi profuerit cithara, et dona Veneris,
 et illa coma et species, quando pulveri immixtus-fueris.
 Sed valde Trojani timidi sunt : alias certe jam
 lapideam indutus-esses tunicam (sepultus esses), malorum
 gratia quanta patrasti.] Hunc autem vicissim allocutus-est

Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέεικας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 60 αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὣς ἔστιν ἀτειρής,
 ὅς τ' εἰσιν διὰ δούρῃς ὑπ' ἀνέρος, ὃς βρά τε τέγῃ
 νήϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἑρωήν·
 ὣς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος νόος ἔστιν.
 Μὴ μοι δῶρ' ἑρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης·
 65 οὕτοι ἀπόβλητ' ἔστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἔκων δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῳᾶς καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 70 συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὑπώτερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
 ναίοντε Τροίην ἐριδώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκού-
 καί β' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέργε φάλαγγας, [σας,
 τεύχεται γὰρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρχομόωντες Ἀχαιοί,
 80 ἰοῖσιν τε τιτυσκομένοι λάεσαι τ' ἑβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ' Ἄργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 στεύεται γὰρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔρχοντο μάχης ἀνέω τ' ἐγένοντο
 85 ἐσσυμένως. Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῳᾶς καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν.
 ἄλλους μὲν κέλεται Τρῳᾶς καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 τεύχεα καλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυδοτείρῃ,
 90 αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 οἶους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὑπώτερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἄκην ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμὸν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
 Ἀργεῖους καὶ Τρῳᾶς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 ἔνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμῶν δ' ὑπώτερον θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίνει· ἄλλοι δὲ διακρινθεὶς τάμισα.
 + [Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μελαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἥελει· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἀξέτε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὅρκια τάμῃ
 αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσῃται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δ' ὁ γέρον μετέρην, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἀρίστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρσαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳᾶς τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι διζυροῦ πολέμοιο.

Alexander divinæ-formæ:] Hector : quoniam me jure incre-
 pasti nec ultra fas:] semper tibi cor, securis instar, est indo-
 mitum,] quæ penetrat lignum a viro *acta*, qui quidem *acte*
lignum navale excindit, augeatque *illa* viri impetum :
 sic tibi in præcordiis intrepidus animus est.

Ne mihi dona amabilia exprobra aureæ Veneris :
 nequitiam rejicienda sunt deorum præclara dona,
 quæcunque ipsi dederint, sponte autem non quivis ceperit
 Nunc rursum si me vis bellare et pugnare,
 ceteros quidem sedere-jubeas Trojanos et omnes Achivos,
 sed me in medio et Marti-carum Menelaum
 committite de Helena et opibus omnibus pugnatos :
 uter autem vicerit superiorque fuerit,
 opes accipiens penitus omnes mulieremque domum abducatur :
 vos autem ceteri, amicitiam et fœdera firma quum-iceritis,
 habitetis Trojam glebosam : illi vero redeant
 Argos ad equos-pascens, et Achaiam pulcras-mulieres-haben-
 tem.] Sic dixit. Hector vero gavisus-est multum, sermone
 audito,] et in medium progressus, Trojanorum colubuit phal-
 langes,] media hasta prehensa : illi autem resederunt omnes.
 In-hunc autem sagittas-dirigebant capite-comantes Achivi,
 missilibibusque collineantes lapidibusque petebant.
 Sed alte clamavit rex virorum Agamemno :

Continete-vos, Argivi, ne jaculemini, juvenes Achivorum :
 pollicetur enim se aliquid dicturum galeam-motans Hector.
 Sic dixit: illi autem abstinere a-pugna, tacite facti-sunt
 confestim. Hector vero inter utrosque locutus-est :

Audite ex-me, Trojani et bene-ocreati Achivi,
 sermonem Alexandri, cujus causa contentio orta-est.
 Ceteros quidem jubet Trojanos et omnes Achivos
 arma pulcra deponere in terra alma,
 ipsum vero in medio et Marti-carum Menelaum
 solos de Helena et opibus omnibus pugnare :
 uter autem vicerit superiorque fuerit,
 opes accipiens penitus omnes mulieremque domum abducatur ;
 ceteri autem amicitiam et fœdera firma feriamus.

Sic dixit : illi autem omnes taciti facti-sunt silentio.
 His vero et locutus-est bellico-clamore strenuus Menelaus :

Audite nunc et me ; maxime enim *hæc* molestia incessit
 animum meum ; censeo autem diremitum-iri jam
 Argivos et Trojanos, quoniam mala multa passi-estis-
 propter meam contentionem, et Alexandri propter inceptum.
 Nostrum vero utri mors et fatum paratum-est,
 hic moriatur ; ceteri autem dirimamini citissime.
 Afferetis vero duos-agnos, alterum album, alteram vero ni-
 gram,] Terræque et Soli : Jovi autem nos offeremus alium.
 Adducetisque Priami vim (*Priamum*), ut fœdus feriat
 ipse, quoniam ejus filii superbi *sunt* et infidi :
 ne-quis transgressione Jovis fœdera violet.
 Semper autem juniorum virorum animi instabiles-sunt ;
 quibus vero senex interfuerit, simul porro et retro (*futura et*
præterita)] spectat, ut quam optime inter utrosque eveniat

Sic dixit ; at gavisus-est Achivique Trojanique,
 sperantes se finem-facturos ærumnosi belli.

Καί β' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεα τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαλή
115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶ ἄρουρα.

Ἐκτὼρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπεμπευ,
καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πριάμῳ τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἰέναι, ἡ δ' ἄρν' ἐκέλευεν
120 οἰστέμεναι· οἱ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθθη· Ἀγαμέμνονι δῖω. —

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένω ἄγγελος ἦλθεν,
εἰδομένη γαλῶ, Ἀντηγορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηγορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὑφαίνειν,
δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐπέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιοῖν χαλκοχιτώνων,
οὓς ἔθεν εἶνεν· ἔπασχον ὑπ' Ἄρης παλαίων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·

130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιοῖν χαλκοχιτώνων·
οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδάκρυον Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὅλοιο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῇ (πόλεμος δὲ πέπαυται),

135 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπτηγεν.

Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγγείησι μαχέσονται περὶ σεῖο·
τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ἄω εἰπούσα θεὰ γλυκύν ἦμερον ἔμβαλε θυμῷ
140 ἀνδρός τε προτέρου καὶ ἄστρος ἡδὲ τοκῆων.

Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη θόδονῃσιν
ὠρματ' ἐκ θαλάμῳ, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,
Αἰθήρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοώπις.

145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαίαι πύλαι ἦσαν.

Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἡδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονα τ', ὅζον Ἄρης,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνορ, πεπνυμένω ἄμφω,
εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·

150 γῆραί τε πολέμοιο πεπαυμένοι· ἄλλ' ἀγορηταὶ
ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν εὐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
δενδρῆο ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεΐσιν. *Ἰω. 41*
τοιοῖ ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦν' ἐπὶ πύργῳ.

Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
155 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπαε πτερέντ' ἀγόρευον·

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοῖγδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἔοικεν.

Ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ εἴουσ', ἐν νηυσὶ νεσθῶ,
160 μὴ δ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. [νῆ·

Ἦς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ
δεῦρο παροῖθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἔξω ἐμείο,
ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηλοῦς τε φίλους τε
(οὐτὶ μοι αἰτίη ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἰτίοι εἰσιν,
165 οἳ μοι ἐφώρμυζον πόλεμον πολὺδάκρυον Ἀχαιῶν·
ὧς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,

Et equos quidem continuere per in ordines, descenderunt autem ipsi, jarmaque exuerunt, quæ quidem deposuerunt in terra prope se-invicem; exiguus autem erat hinc-inde campus.

Hector vero ad urbem duos præcones misit, qui festinanter agnosque afferrent, Priamumque vocarent. At Talthybius misit rex Agamemno, naves ad cavas ut-iret, et agnos-duos jussit afferre; ille vero haud immorigerus-fuit Agamemnoni divino.

Iris autem Helenæ candidas-ulas-habenti nuntia venit, assimilata glori, Antenoridæ uxori, quam Antenorides habebat rex Helicaon, Laodicen, Priami filiarum forma præstantissimam. Eamque invenit in domo: ea vero magnam telam texebat, duplicem-vestem purpuream: multosque intexebat labores Trojanorumque equum-domitorum, et Achivorum ære-loricatorum,] quos sua causa sustinebant a Martis manibus. Prope autem stans allocuta-est pedibus velox Iris:

Huc veni, nymphe cara, ut admiranda facta spectes Trojanorumque equum-domitorum et Achivorum ære-loricatorum:] qui prius sibi-invicem inferebant lacrimosum bellum in campo, perniciosæ cupientes pugnæ, hi jam nunc sedent taciti (bellum autem cessavit), scutis innixi, juxtaque hastæ longæ in terra fixæ-sunt. At Alexander et Marti-carus Menelaus longis hastis pugnabunt de te: ei vero qui-vicerit, cara vocaberis uxor.

Sic locuta dea, dulce desiderium iniecit animo virique prioris, et urbis atque parentum. Protinus autem Helena candidis velata linteis properavit e cubiculo, teneram lacrimam defundens: non sola, simul eam et famulæ duæ sequebantur, Æthra, Pitthei filia, Clymeneque magnis-oculis. Festinum deinde pervenerunt, ubi Scaei portæ erant.

At Priamus et Panthous et Thymoetes, Lampusque Clytiusque, Hicetaonque, soboles Martis, Ucalegonque et Antenor, prudentes ambo, sedebant populi-seniores in Scaeiis portis, præ senectute a-bello cessantes; sed erant concionatores boni, cicadis similes, quæ in silva arbori insidentes vocem suavam emittunt: tales utique Trojanorum proceres sedebant in turri. Hi autem ubi viderunt Helenam ad turrin venientem, submisce inter se verba alata dixerunt:

Non est indigne-ferendum, Trojanos et bene-ocreatos Achivos] tali de muliere longum tempus dolores pati: valde immortalibus deabus ad vultum similis-est. Sed etiam sic, talis quamvis sit, in navibus redeat, neque nobis liberisque in-posterum detrimentum relinquatur.

Sic igitur dixerunt: Priamus autem Helenam vocavit voce: huc coram veniens, cara filia, asside mihi, ut videas prioremque maritum, affinesque, amicosque (non mihi tu in-causa es; dii quidem mihi in-causa sunt, qui mihi immiserunt bellum lacrimosum Achivorum): ut mihi et istum virum ingentem nomines,

ὅστις δδ' ἐστὶν Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.

Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μεϊζόνες ἄλλοι ἔασιν·

καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,

170 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναϊκῶν·

αἰδοῖός τε μοι ἐσσι, φίλε ἔκχυρ, δεινός τε·

ὡς ὄφελεν θανάτος μοι ἄδειν κακός, ὅπποτε δεῦρο

νιεί σῳ ἐπόμην, θάλαμον γνωστός τε λιποῦσα,

175 παιδία τε τηλυγέτην καὶ δμηλικὴν ἔρατεινὴν.

Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίονσα τέτρηκα.—

Τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὅ μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς·

οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων,

ἀμφοτέρων, βασιλεύς τε ἀγαθὸς κρατερός τε· αἰχμητής·

180 δακρ' αὐτ' ἔμους ἔσχε κυνώπιδος, εἵποτ' ἦν γε.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρονι ἡγάσσατο φώνησέν τε·

ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδοιμον,

ἧ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμηάτο κοῦροι Ἀχαιῶν.

Ἦδῃ καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσιν,

185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,

λαοὺς Ὀτρεῖας καὶ Μύγδονας ἀντιθέοις,

οἳ ῥα τότε ἔστρατόντων παρ' ὄχθα Σαγγαρίοιο·

καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔδην μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην

ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·

190 ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἔρέειν· ὁ γεραίος·

εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις δδ' ἐστίν·

μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,

εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

195 Τεύχεα μὲν οἱ κείται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,

αὐτὸς δὲ χτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·

ἀρνείω μιν ἔγῳγε εἰσχω πηγεσιμάλλῳ,

δςτ' ὄϊων μέγα πῶδ' ἰσχύεται ἀργεννάντων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

200 οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,

εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

ὦ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές εἶπες.

205 Ἦδῃ γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς,

σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·

τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,

ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμυθεν,

210 σπάντων μὲν Μενέλαος ἐπιτρέχεν εὐρέας ὤμους,

σπάπτεν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκεν κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,

ἧτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,

παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγύως· ἔπει οὐ πολὺ μυθος

215 οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἧ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,

στάπτεν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκεν κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

σπῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγνὲς ἐνώμα,

ἄλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσεν ἀϊδρεῖ φωτὶ ἔοικώς·

220 φαίης κε ζήκοτον τέ τιν' ἐμμεναὶ ἀφρόνα τ' αὐτός·

quisnam iste sit Achivus vir praestansque magnusque.

Certe quidem capite etiam altiores alii sunt :

pulcrum autem adeo ego nondum vidi oculis,

neque sic venerabilem : regi enim viro similis est.

Huic autem Helena verbis respondit, nobilissima mulierum :

reverendusque mihi es, dilecte socer, timendusque ;

utinam mors mihi placuisset mala, quando huc

filium tuum secuta-sum, thalamumque fratresque relinques,

filiamque carissimam, et coetum-aequalium amabilem.

Sed haec non facta-sunt : quamobrem et lacrimans contabui.

Illud autem tibi dicam, quod ex me quaeris ac percontaris :

hic quidem Atrides est, late-imperans Agamemno,

utrumque, rexque bonus, fortisque bellator :

levir item meus erat invecunde, si-unquam erat.

Sic dixit : hunc vero senex admiratus-est, dixitque :

o beate Atrida, lato-fato-nate, felici-genio !

certe tibi multi sub-imperio-sunt juvenes Achivorum.

Olim etiam Phrygiam ingressus-sum vitiferam,

ubi vidi plurimos Phrygas, viros agilibus-equis,

populos Otrei et Mygdonis deo-similis,

qui quidem tunc castra-habebant ad ripas Sangarii :

etenim ego auxiliaris quum-essem, cum illis numerabar

die illo, quando venerunt Amazones virgines :

sed ne isti quidem tot erant, quot sunt agilibus-oculis Achivi.

Secundo rursum Ulyssem conspicatus, interrogavit senex :

dic age mihi et istum; dilecta filia, quisnam is sit :

minor quidem capite Agamemnone Atrida,

latior vero humeris et pectoribus visu.

Arma quidem ei jacent in terra alma,

ipse vero, aries veluti, obit ordines virorum :

arieti ipsum ego assimilo densi-velleris,

qui ovium magnum gregem lustrat candidarum.

Huic autem respondit deinde Helena, Jove nata :

hic porro est Laertiades, ingeniosus Ulysses,

qui nutritus-est in populo Ithacæ, asperæ quidem,

sciens omnimodosque dolos et consilia prudentia.

Hanc autem Antenor prudens contra locutus-est :

o mulier, profecto valde hoc verbum verum dixisti.

Jam enim et huc olim venit divinus Ulysses,

in legationem de-te, cum Marti-caro Menelao :

hos autem ego hospitio-excepi, et in ædibus amice-tractavi :

amborum vero indolem perspexi et consilia prudentia.

At quum jam Trojanis cum congregatis mixti-essent,

stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris ;

ambobus autem sedentibus, augustior erat Ulysses.

Sed quum jam verba et consilia omnibus texebant,

certe quidem Menelaus cursim concionabatur,

pauca quidem, sed valde argute ; quoniam non multitoquus,

nec verbis-aberrans, vel etiam ætate posterior erat.

Sed quum jam ingeniosus surrexisset Ulysses,

stabat, deorsumque spectabat, in terram oculis defixis,

sceptrum vero nec retrorsum neque in-anteriorem-partem

movebat,] sed immotum tenebat, imperito viro similis :

dixisses fere iracundumque aliquem esse, stultumque itidem.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει
καὶ ἔπεα νηφάδεσσιν ἑοικότα χειμερήσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
235 Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραίος·
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἧδ' εὐρέας ὤμους; [κῶν·
Τὸν δ' Ἐλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναι-
οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς
ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἄγοι ἡγερέθονται.
Πολλάκι μιν ζέεισσαν Ἀρηίφίλος Μενέλαος
οἶκον ἐν ἡμετέρῳ, δόπτε Κρήτην ἐκίτο.
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας δρῶν ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς,
235 οὓς κεν ἐὺ γνοίην καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
δοῖω δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορες λαῶν,
Κάστορα θ' ἱπποδάμονα καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεά,
αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γένοιτο μήτηρ.
Ἦ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
240 ἡ δούρω μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἰσχεα δειδιότες καὶ δνείδεα πολλὰ, ἃ μοί ἐστιν;
Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φουζῖος αἴα
ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ,
ἄρνε δῶα καὶ οἶνον ἐύφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσκηῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
κῆρυξ Ἰδαίος ἡδὲ χρύσεια κύπελλα·
ἄφρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
250 Ὀρσεο, Λαομεδοντιάδῃ, καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμειν·
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφίλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγγείησι μαχήσονται· ἀμφὶ γυναικί·
255 τῇ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
ναίομεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ γέρονται
Ἄργος ἐπὶ πόδοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
260 ἱππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο.
Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἠνία τείνειν ὀπίσσω·
παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσας διέφρον.
Τῷ δὲ διὰ Σκαίῳν πεδὸν δ' ἔχον ὠκέας ἱππους.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἰκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
265 ἐξ ἱππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν
ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώντο.
Ὄρνωτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρ δὲ οἶνον
270 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρες οὐκ ἀγαίραν,
ἡ οἱ παρ' ἔξωρος μέγα κουλὸν αἰὲν ἄωρτο,
ἀνδρῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νείμην ἀρίστοις.

At quum jam vocemque magnam e pectore mitteret
et verba imbribus-nivalibus similia hibernis,
non deinde cum-Ulysses contendisset mortalis alius :
non tum sic Ulyssis mirabamur speciem intuentes.

Tertio rursus Ajacem conspicatus, interrogabat senex :
quisnam item iste alius Achivus vir, praestansque magnusque,
procerissimus Argivorum capite et latis humeris?

Huic autem Helena peplum-trahens respondit, nobilissima
feminarum :] hic vero Ajax est ingens, propugnaculum Achivorum :] Idomeneus autem illinc inter Cretenses, deus veluti,
stat; circum vero ipsum Cretensium duces congregati-sunt.
Saepe eum hospitio-excepit Marti-carus Menelaus
domo in nostra, quando ex-Creta venit.

Nunc vero alios quidem omnes video agilibus-oculis Achivos,
quos facile cognoverim, nomenque protulerim :
duos vero non possum conspiciere principes populorum,
Castoremque equum-domitorem, et pugillatu strenuum Pollucem,] germanos-fratres, quos mihi una peperit mater.
An non secuti-sunt Lacedaemone ex amena?
an huc quidem secuti-sunt navibus in mare-transeuntibus,
nunc autem nolunt pugnam inire virorum,
dedecora veriti et probra multa, quae mihi sunt?

Sic dixit : hos autem jam continebat alma tellus
in Lacedaemone istic, dilecta in patria terra.

Præcones autem per urbem deorum ferebant (*victimam ad*)
fœdera firma,] agnos duos et vinum lætum, fructum telluris,
utre in caprino; ferebat etiam cratera splendidum
præco Idæus, atque aurea pocula;
excitabatque senem astans *his* verbis :

Surge, Laomedontiade! vocant optimates
Trojanorumque equum-domitorum et Achivorum ære-loricatum,] in campum descendas, ut fœdera firma feriatis :
atque Alexander et Marti-carus Menelaus
longis hastis dimicabunt de muliere;
eum autem qui-vicerit mulier et opes sequentur :
ceteri vero, amicitia et fœderibus fidis percussis,
incolemus Trojam glebosam; illi autem revertentur
Argos in equos-pascos et Achaiam pulcras-mulieres-habentem.] Sic dixit; cohorrui autem senex, jussitque socios
equos iungere : illi vero impigre paruerunt.

Ascendit itaque Priamus, ac lora traxit retrorsum :
juxtaque eum Antenor perpulcrum inscendit currum.
Illi autem per Scæas portas in-campum dirigebant veloces
equos.] At ubi jam venerunt ad Trojanos et Achivos,
ex equis descendentes in terram aliam,
in medium Trojanorum et Achivorum processerunt.
Surrexitque statim deinde rex virorum Agamemno,
surrexit etiam Ulysses ingeniosus : at præcones conspicui
(*victimam ad*) fœdera fida deum cogeant, cratera autem vinum] misceant; ac regibus aquam super manus fuderunt.
Atrides vero, stricto manibus cultro,
qui ei ad ensis magnam vaginam semper pendeat,
agnorum ex capitibus abscidit pilos : atque eos inde [bus.
præcones Trojanorum et Achivorum distribuerunt principi-

275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·

+ Ζεῦ πάτερ, Ἴδθην μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἥελίος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας

+ ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόςσῃ,

280 ὅμεις μάρτυροι ἔσθε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
αὐτὸς ἐπειθ' Ἑλένην ἔχῃωι καὶ κτήματα πάντα,
ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·

εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνη ξανθὸς Μενέλαος,

285 Τρώας ἐπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,

τιμὴν δ' Ἀργεῖοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,

ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.

Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες

τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδρῳ πεσόντος,

290 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἐπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς,

αὐτὸν μὲν, εἴως κε τέλος πολέμοιο κινήσω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχου ἀνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·

καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,

θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.

295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάσσειν

ἔκχεον, ἡδ' εὐχοντο θεοῖς αἰγιγενέτησιν·

ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

+ Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλloi,

ἐπτότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνεια,

300 ὧδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις βέοι, ὥς ὅδε οἶνος,

αὐτῶν καὶ τεκνῶν, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμείην.

ᾧς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.

Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν.

Κέλυσέ μευ, Τρώες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·

305 ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἥλιον ἡνεμόεσσαν

ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι

μαρναμένον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·

+ Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,

ἡπτότερω θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.

310 Ἦ ἦρ, καὶ ἐς δῖφρον ἄρνας θέτο ἰσθεὸς φῶς·

ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·

πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δῖφρον·

τῷ μὲν ἄρ' ἀφορβῶι προτὶ Ἥλιον ἀπονέοντο.

Ἔκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς

315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἐπειτα

κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ βῆλλον ἐλόντες,

ἡπτότεροι δὲ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.

Λαοὶ δ' ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·

ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

+ 320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδθην μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,

ἡπτότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,

τὸν δ' ἀσποθήμενον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἴσω,

ἡμῖν δ' αὖ φιλότῃ καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.

ᾧς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ,

325 ἄψ ὀρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.

Οἱ μὲν ἐπειθ' ἔζοντο κατὰ στήχας, ἥχι ἐκάστω

ἵπποι ἀερίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ

Inter-eos vero Atrides alta-voce precabatur, manibus sublatis

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime,

Solque, qui omnia aspicias et omnia audis,

et Flumina et Tellus, et qui subter terram mortuos

homines punitis, quicunque perjurium juraverit,

vos testes estote, et conservate fœdera fida!

si quidem Menelaum Alexander interfecerit,

ipse deinceps Helenam retinet et opes omnes,

nos vero in navibus redeamus pontum-transseuntibus;

sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,

Trojan exinde Helenam et opes omnes reddunt,

multam vero Argivis pendunt, quam *pendi* convenit,

quæque etiam posteros inter homines *famâ* feratur.

Sin autem mihi multam Priamus Priamique filii

pendere noluerint, Alexandro prostrato,

tum ego etiam deinde pugnabo, multæ gratia,

hic manens, usque-dum finem belli invenero.

Dixit, et fauces agnorum abscondit sævo ferro,

et hos quidem deposuit in terra palpitantes,

anima carentes : nam vires ademerat ferrum.

Vinum vero ex cratere haustum poculis

effundebant, et vota-faciebant diis immortalibus :

sic autem aliquis (*fere quisque*) dicebat Achivorumque Troja-

norumque: [Jupiter augustissime, maxime, et immortales di-

ceteri!] utri priores præter fœdera offenderint,

sic ipsis cerebrum humi fluat, sicut hoc vinum,

ipsorum et liberorum; uxores vero aliis subijciuntur.

Sic dicebat : nequaquam autem ipsis *votum* ratum-facie-

bat Saturnius.] His vero Dardanides Priamus verba fecit :

Audite me, Trojani et bene-ocreati Achivi :

namque ego vadam ad Ilium ventosum

retro, quia nullo-modo sustinebo in oculis videre

pugnantem dilectum filium cum Marti-caro Menelao.

Jupiter nimirum hoc scit et immortales dii reliqui,

utri mortis finis fato-destinatus sit.

Dixit, et in currum agnos posuit par-diis vir,

atque ascendit ipse, ac lora traxit retrorsum;

juxtaque eum Antenor perpulcrum inscendit currum :

hi quidem itaque reversi ad Ilium abibant.

Hector vero Priami filius et divinus Ulysses

locum quidem primum dimensi-sunt, ac deinde

sortes in galea ærea quatiebant prehensas,

uter prior emitteret æream hastam.

Populi autem supplicabant, diisque manus elevabant;

et sic aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque :

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime!

uter horum facinorum inter utrosque auctor-fuerit,

hunc da interemtum subire domum Orci intro,

nobis vero rursus amicitiam et fœdera fida fieri.

Sic quidem dixerunt; concutiebat vero magnus galeam-mo-

tans Hector,] retro spectans; Paridis autem ilico sors exsiliit.

Illi deinde consederunt secundum ordines, ubi unicuique

equi veloces et varia arma jacebant.

At hic circa humeros induit arma pulcra,

330 διος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡχοόμοιο.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυροῖσιν ἐπισφυροῖς ἀρκαυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 οἷα κασιγνήτοιο Ἀγκάονος ἤρμωσε δ' αὐτῷ.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὦμιον βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 335 γάλλεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει.
 Ὄς δ' αὐτῷς Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε· ἔδυνεν.
 340 Ἄϊο δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερην θύμῳ θωρήχθησαν,
 ἐξ μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστῆρόντων,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰςορόωντας
 Τρῳάς θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' ἐγὼν στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 345 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 οὐδ' ἐβρόχην χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. Ὁ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευζάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κακ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χειρὶ δάμασσον·
 ὅρα τις ἐβρίγῃσι καὶ ὀφειδόνων ἀνθρώπων,
 ξεινοδόχον κακὰ βέξαι, ὃ κεν φιλότῃτα παράσχη.
 355 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὀδριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλον ἡρήρειστο·
 ἀντιχρὺ δὲ παρὰ λαπαρῇν διάμειρε χιτῶνα
 360 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλευάτο Κῆρ· ἡ μάλιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἄμφι δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυπὲν ἔκτεψε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὦμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 365 Ζεῦ πάτερ, οὗτις σεῖο θεῶν δλοῦτερος ἄλλος·
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἀάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἦγθη παλάμῃσιν ἐπώσιον, οὐδ' ἐβαλὼν μιν.
 370 Ἦ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 ἀγχε δέ μιν πολυκεστος ἱμάς ἀπαλλῆν ὑπὸ δειρῇν,
 ὃς οἱ ὑπ' ἀνθρεσῶνος ὀχλεῖς τέτατο τρυφάλειης.
 Καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἀσπετον ἤρατο κῶδος,
 εἰ μὴ ἄρ' οἷον νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 375 ἦ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοδὸς ἴφι κταμένοιο· *Μετ. β. 541*
χειρὴν δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείη.
 Τὴν μὲν ἐπειθ' ἤρωε μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥῖψ' ἐπιδικήσας, κόμισαν δ' ἐρήτρης ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ τὸν δ' ἐξήρατ' Ἀφροδίτη
 βρεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ,
 καὶ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κήνεντι.

divinus Alexander, Helenæ maritus pulcras-comas-habentis.
 Ocreas quidem primum circa tibias posuit
 pulcras, argenteis fibulis apte-junctas;
 tum autem lorica circa pectora induebat
 sui fratris Lycaonis; quæ habilis-erat ipsi.
 Circa autem humeros suspendit ensen argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] æreum; ac postea scutum magnumque solidumque :
 capiti vero forti galeam affabre-factam imposuit,
 setis-equinis-comantem; terribiliterque crista desuper nuta-
 bat.] Sumisit robustam hastam, quæ ipsius manibus apta-erat.
 Eodem ipso-modo et Menelaus Mavortius arma induebat.
 Hi postquam igitur ex-utroque acie armati-erant,
 in medium Trojanorum et Achivorum processerunt,
 torvum intuentes : stupor autem occupabat aspicientes
 Trojanosque equum-domitores et bene-ocreatos Achivos.
 Atque hi prope steterunt dimenso in loco,
 quassantes hastas, sibi-invicem irati.
 Prior autem Alexander emisit longam hastam,
 et ferit Atridæ scutum undique æquale,
 nec perripuit æs : inflexa-est autem ei cuspis
 scuto in valido. At alter impetum-fecit ferro
 Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem :
 Jupiter rex, da ulcisci, qui me prior injuria affecit,
 divinum Alexandrum, et meis sub manibus doma;
 ut quisque horrescat etiam posterorum hominum,
 hospiti male facere, qui benignitatem exhibuerit.
 Dixit, et vibratam emisit longa-umbra hastam,
 et ferit Priamidæ scutum undique æquale.
 Per scutum penetravit fulgidum fortis hasta,
 et per lorica affabre-factam infixa-est;
 ex-adverso autem juxta ille discidit tunica
 hasta : ille vero inclinat-est et evitavit mortem atram.
 Atrides autem educto ense argenteis-clavis-distincto
 percussit attollens galeæ conum; super eo vero
 in-triaque et quatuor-frusta disruptus excidit manu.
 Atrides autem questus-est, suspiciens in cælum latum :
 Jupiter pater, nullus te deorum perniciosior alius!
 certe speraveram me ulturum Alexandrum de-injuria :
 nunc autem mihi in manibus fractus-est ensis; mihi-que hasta
 emissa-est manibus irrita, neque ferii ipsum.
 Dixit, et irruens galea eum prehendit setis-equinis-densa,
 trahebatque conversus ad bene-ocreatos Achivos :
 præfocabat autem eum acu-pictum ligament tenero sub jugulo,
 quod ipsi sub mento retinaculum adstrictum-erat galeæ.
 Et jam pertraxisset eum, et immensam tulisset gloriam,
 nisi cito animadvertisset Jovis filia Venus,
 quæ ipsi rupit lorum bovis vi occisi :
 inanis autem galea simul sequebatur manum robustam.
 Eam quidem tum heros ad bene-ocreatos Achivos
 projecit contorquens, sustuleruntque dilecti socii.
 Atque ille iterum irruit, interficere istum cupiens
 hasta ærea : eum autem eripuit Venus
 facile valde, utpote dea : cooperuitque caligine multa,
 collocavitque in thalamo suaveolenti, fragrante-suffimentis.

Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσα· ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἔφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλλαι ἦσαν.

385 Χεῖρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἔτιναξε λαβούσα·
 γρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 ἦρακόμην, ἥ οἱ Λακεδαιμόνι ναισταώσῃ
 ἦσκειν εἰρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·

† τῇ μιν ἔισαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 390 Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι·
 κείνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσιν,
 κάλλει τε στύβῳ καὶ εἵμασιν· οὐδὲ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἔλθειν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καίχζειν.

395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 ὁάμθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιέαι ἡπεροπεύειν;
 400 ἥ τί με προτέρω πολλὸν εὐναιομενάων
 ἄξεις ἡ Φρυγίης, ἡ Μηονίης ἑρατεινῆς,
 εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 νικητῆας θέλει στυγερὴν ἐμὲ ἵκαδ' ἄγεσθαι,

+ 405 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρῆσθης;
 ἥσ' παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπέεικε χελεύθου·
 μῆρ' ἔτι σοῖσι πόδεςσιν ὑποστρέψεναι· Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὀϊζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 εἰσάκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ ὅγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἵμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη),
 κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσω
 πᾶσαι μωμῆσονται· ἔχω δ' ἄχ' ἄκριτα θυμῷ.

+ Τὴν δὲ προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 μὴ μ' ἔρθε, σχετλὴν· μὴ χωσάμένη σε μεθίστω,
 + 415 τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἐκπαγγλ' ἐφίλησα,
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν καχὸν οἶτον δλῃαι.

+ Ὡς ἔφατ'· ἔδδαισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐαυτὴν ἀργῇτι φαεινῷ,
 + 420 σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων.

Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα βοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἥ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δῖφρον ἐλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 425 ἀνέ· Ἀλέξανδρόιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 ἐνθα καθύ· Ἑλένη, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὦφελος αὐτόθ' ὀλῆσθαι,
 ἀνδρὶ δαμῆς κρατερῷ, ὅς ἐμός προτέρος πόσις ἦεν.

430 Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὐχέ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἐγχεῖ φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλου Μενέλαον,
 ἐξ αὐτῆς μαχέσασθαι ἐναντίον. Ἀλλὰ σ' ἐγὼ γε
 παύσασθαι κέλομαι, μὴδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

435 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δοῦρι δαμῆις

Ipsa autem Helenam vocatura abiit : hanc autem invenit
 turri in alta ; circumque Troades abunde erant.

Manu vero odora veste concussit *Helenam* prehensens ;
 anui autem eam similis-facta grandævæ allocuta-est ,
 lanificæ , quæ ipsi Lacedæmone habitanti
 carpebat lanas pulcras , maximeque ipsam diligebat .
 Huic se quum-assimilasset , allocuta-est eam diva Venus .

Huc veni : Alexander te vocat domum ut-redeas :
 ille ipse *est* in thalamo et tornatis lectis ,
 pulcritudineque splendens et vestibus : neque dixeris
 cum-viro congressum-armis eum rediisse , sed ad choream
 ire , vel a-chorea modo cessantem considerare .

Sic dixit : huic autem animum in pectoribus commovit :
 atque ut animaduertit deæ perpulcrum collum ,
 pectoraque amabilia et oculos splendentes ,
 expavit inde , verbumque dixit , et elocuta-est :

Improba , quid me his cupis decipere ?
 an aliquo me ulterius urbium bene-habitatarum
 abduces , vel Phrygiæ , vel Mæoniæ amœnæ ,
 si quis tibi et illic amicus articulate-loquentium hominum ?
 quandoquidem nunc divino Alexandro Menelaus
 victo vult odiosam me domum abducere ,

an ideo jam nunc huc dolos-struens advenisti ?
 sede apud ipsum , profecta , a-deorum vero decede via ;
 neque unquam tuis pedibus revertaris in-Olympum ,
 sed semper juxta illum ærumnas-perfer , et ipsum serva ,
 donec te vel uxorem fecerit , vel ille ancillam .

Illuc autem ego non ibo (reprehensu dignum utique esset)
 illius ornatura lectum ; Troades vero me postea
 omnes vituperabunt ; sustineo autem dolores plurimos animo .

Hanc autem irata allocuta-est diva Venus :
 ne me irrites , misera : ne irata te deseram ,
 tantumque te odio-habeam , quantum jam mirifice amavi ,
 in-medio autem utrorumque moliar odia perniciosa ,
 Trojanorum et Danaorum ; tu vero malo fato pereas .

Sic dixit : timuit vero Helena , Jove prognata ;
 ivitque coopta veste candida , splendenti ,
 tacite ; omnesque Troadas latuit : præibat autem dea .

Hæc vero ubi in Alexandri domum perpulcram venerunt ,
 ancillæ quidem deinde velociter ad munera *sua* convertereban-
 tur ,] ipsa autem in altum thalamum ibat nobilissima femina .
 rum .] Ei vero sellam prehensam amans-risum Venus
 ex-adverso Alexandri dea deposuit ferens :
 ibi consedit Helena , filia Jovis ægidem-tenentis ,
 oculis retro versis ; virumque objurgavit *hac* oratione :

Venisti ex bello — utinam illic periisses ,
 a-viro interfectus fortī , qui meus prior maritus erat .
 Certe quidem antea gloriabaris , Marti-caro Menelao
 tuaque vi et manibus et hasta te præstantiorem esse :
 sed vade , nunc provoca Marti-carum Menelaum
 rursus pugnare contra . At te equidem
 cessare moneo , neu cum-flavo Menelao
 contrā bellum bellare , et pugnare
 temere , ne-forte cito ab ipso hasta domeris .

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσει θυμὸν ἔνιπτε.
 Νῦν μὲν γάρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνον δ' αὖτις ἐγὼ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντες.
 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὧδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἐπλεον ἄρπάζας ἐν ποντοπόροις νέεσσι,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανῇ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
 Ἦ βᾶ, καὶ ἄρχε λέχοςδε κίων· ἅμα δ' εἴπετ' ἄκοι-
 τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθην λεχέεσσιν. [τις·
 Ἀτρείδης δ' ἂν θυμὸν ἐροῖτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 εἴ που ἐξαθρήσκειν Ἀλέξανδρον θεοειδέα·
 ἀλλ' οὔτις δύνάτο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἔκευθονον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' εἴοικεν,
 460 ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλησται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ανθ. 12

Σ. 6. 20. 11

Ανθ. 17. 95

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνονος
 ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 χρυσῷ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
 νέκταρ ἔωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεὶς δεπάεσσιν
 δεῖνέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰςορόωντες.
 5 Αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζμεν Ἥρην
 κερτομοῖς ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοῖαι μὲν Μενελάῳ ἀργήγones εἰδὶ θεάων,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖν καὶ Ἀλακομενῆτις Ἀθήνῃ.
 Ἀλλ' ἥτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰςορόωσαι
 10 τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 καὶ νῦν ἐξεσάσεν διόμονον θανέεσθαι.
 Ἀλλ' ἥτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 15 ἥ β' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 ὀρσομεν, ἥ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τότε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἥτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 αὖτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·

Hanc autem Paris verbis respondens est-alloctus :
 ne mihi, mulier, acerbis opprobriis animum incesse!
 Nunc quidem enim Menelaus vicit cum Minerva;
 illum vicissim ego vincam; nam dii adsunt et nobis.
 Sed age in-gratiam redeamus concubentes.
 Non enim unquam mihi sic amor mentem circumfudit,
 ne-tunc-quidem, quando te primum Lacedæmone ex amona
 navigabam rapta in pontum-transeuntibus navibus,
 insulaque in Cranae junctus-sum amore et concubitu :
 sicut te nunc amo, et me dulce desiderium capit.

Dixit, et præibat ad-lectum vadens, simulque sequebatur
 uxor :] hi quidem igitur in tornatis cubuerunt lectis.

Atrides vero (*Menelaus*) per turbam ruebat, feræ similis,
 sicubi conspiceretur Alexandrum divina-forma-præditum :
 verum nullus poterat Trojanorum inclitorumque auxiliato-
 rum] ostendere Alexandrum tunc Marti-carō Menelao.
 Nec enim propter-amicitiam abscondissent, si quis vidisset :
 æque enim ipsis omnibus odio-erat, atque-Mors atra.
 Inter-hos autem locutus-est rex virorum Agamemno :

Audite me, Trojani et Dardani et auxiliares :
 victoria quidem jam manifesta-est Marti-cari Menelai :
 vos autem Argivam Helenam et opes cum ipsa
 reddite, et multam persolvite, quam oportet,
 quæque et posteros inter homines fama feratur.

Sic dixit Atrides : comprobabant autem ceteri Achivi.

ILIADIS IV.

Fœderum perturbatio. Agamemmonis
 lustratio.

Dii autem apud Jovem sedentes consultabant
 aureo in pavimento; interque hos veneranda Hebe
 nectar ministrabat; illi autem aureis poculis
 excipiebant alter-alterum, Trojanorum urbem aspicientes.
 Tum continuo conabatur Saturnius irritare Junonem
 mordacibus verbis, oblique dicens :

Dux autem Menelao adjutrices sunt dearum,
 Junoque Argiva, et Alalcomeneis Minerva.
 Verum etiam seorsum sedentes, aspicientes modo
 oblectantur; huic vero (*Paridi*) risum-amans Venus
 semper adest, et ab-ipso Parcas repellit;
 atque nunc conservavit putantem se moriturum.
 Sed victoria quidem Marti-cari Menelai est :
 nos vero consultemus, quomodo futuræ-sint hæ res :
 utrum rursus bellumque perniciosum et certamen grave
 excitemus, an amicitiam inter utrosque conciliemus.
 Quod si hoc omnibus gratum et jucundum fuerit,
 utique habitetur urbs Priami regis,
 retro autem Argivam Helenam Menelaus abducatur. [et Juno ;
 Sic dixit; illæ vero compressis-labris-gemebant, Minervaque

πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

σχυρομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·

Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·

25 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπεις.

Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θείναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,

ἰδρῷ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ; καμῆτην δέ μοι ἵπποι

λαὸν ἀγειροῦσθι, Πριάμῳ κακὰ τοῖς τε παῖσιν.

Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἅλλοι.

30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμῳ Πριάμοιό τε παῖδες

τάσσα κακὰ βέζουσιν, θ'· ἀπερχέες μενεαίνεις

Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;

εἰ δὲ σύγ' εἰσέλθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,

35 ὦμόν βεβρόθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,

ἅλλους τε Τρώας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.

Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτ' γε νεῖκος ὀπίσσω

σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

40 ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῖως πόλιν ἐξαλαπάξαι

τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάσιν,

μητί διατρίβειν τὸν ἐμόν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.

Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοχτι γε θυμῷ.

Αἶ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι

45 ναϊετάουσι πόλεις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο ἴλιος ἱρή,

καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.

Ἄλλο δέ μοι ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἵσης,

50 [λοιβῆς τε κνήσης τε· τὸ γὰρ λάχουεν γέρας ἡμεῖς.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα βοῶντις πότνια Ἥρη·

ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολλὴ φιλαττά· εἰσι πόλεις,

Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·

τάς διαπέρσαι, θ'· ἂν τοι ἀπέχθονται πέρι κῆρι

τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.

55 Εἵπεν γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰδὼ διαπέρσαι,

ποῦ ἀνὺν φθονέουσ'· ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροί ἐσσι.

Ἄλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὅθεν σοί·

καὶ με πρὸς τυτάρῃ τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

60 ἀμφοτέρον, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παρὰ χοίτις

κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,

σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἅλλοι

ἀθάνατοι. Σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,

65 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,

πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς

ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

70 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

αὐτὴν Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα [χαιούς,

75 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀ-

πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς

ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν ὅτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴζασα.

propinquæ hæ sedebant, malaque Trojanis meditabantur.

Ac Minerva quidem tacita erat, nec quicquam dixit,

irata Jovi patri, ira autem ipsam sæva tenebat :

Junoni vero non continuu pectus iram, sed locuta-est :

Durissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti!

Quomodo vis vanum reddere laborem et sine-fructu,

sudoremque, quem sudavi præ labore? defatigati autem sum

mihî equi] copias cogenti, Priamo mala ejusque filius.

Fac : at nequaquam omnes comprobamus dii ceteri.

Hanc autem valde indignatus allocutus-est nubes-cogens

Jupiter :] improba, qui tibi Priamum Priamique filii

tanta mala faciunt, quod indesinenter cupis

Ilii evertere bene-ædificatam urbem?

quod si tu, ingressa portas et muros altos,

crudum voraveris Priamum Priamique filios,

ceterosque Trojanos, tunc fortasse iram saturaveris.

Fac quomodo vis; sed cave ne hæc contentio posthac

tibi et mihi magna concertatio inter utrosque sit.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in præcordiis reponere tuis

si-quando et ego ardens urbem excindere

talem vultero, ubi tibi dilecti homines insunt,

ne-quid remoreris meam iram, sed me facere permittas.

Etenim ego tibi urbem hanc dedi volens invito animo.

Quæ enim sub soleque et celo stellifero

habitantur urbes terrestrium hominum,

harum a-me maxime ex-animo honorabatur Ilium sacrum,

et Priamus et populus hastæ-fraxineæ-periti Priami.

Non enim mihi unquam ara carebat epulis æquis,

libationeque nidoreque:hunc enim sortiti-sumus honorem nos

Huic autem respondit inde magnis-oculis veneranda Juno

certe mihi tres quidem multo dilectissimæ sunt urbes,

Argosque, Spartaque, et latas-vias-habens Mycene :

has excinde, quando tibi invisæ-fuerint vehementer animo

his nequaquam ego propugno, nec invideo tibi.

Quamvis enim invideremque et non sinerem excindere,

nilhil profecerim invidendo, quoniam multo potentior es.

Sed oportet et meum reddere laborem non irritum.

Nam et ego dea sum, genus autem mihi inde est unde tibi

et me maxime-venerandam genuit Saturnus versutus,

utrumque, et per-genus, et quod tua conjux

vocata-sum : tu autem omnes inter immortales regnas.

At certe quidem in-his concedemus nobis-invicem,

tibi quidem ego, tu autem mihi; et sequuntur dii ceteri

immortales. Tu vero ocyus Minervæ manda,

ire in Trojanorum et Achivorum pugnam gravem,

conarique, ut Trojani gloria-elatos Achivos

incipiant priores præter fœdera lædere.

Sic dixit; nec non-paruit pater hominumque deorumque

protinus Minervam verbis alatis allocutus-est :

Cito admodum ad exercitum vade, ad Trojanos et Achivos

et conare, ut Trojani gloria-elatos Achivos

incipiant priores præter fœdera lædere.

Sic fatus, instigavit antea id-studentem Minervam :

descendit vero ab Olympi verticibus festinans.

75 Οἷον δ' ἄστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 ἡ ναῦτ' ἰς τέρας, ἡ ἐς στρατῶν εὐρέϊ λαῶν,
 λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔνεται·
 + τῷ εἰκὺ' ἦϊεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 καδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν ἐισροῶντας
 80 Τρῳάς θ' ἵπποδάμους καὶ ἑκνήμειδας Ἀχαιούς.
 Ὡς δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ β' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 ἔσσειται, ἡ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 + Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμὴς πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῳῶν τε.
 + Ἦ δ' ἀνδρὶ ἱκέλῃ Τρῳῶν κατεδύσαθ' ὅμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ ποτ' ἐφεύροι.
 Εὐρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἐπόντο ἀπ' Αἰθήποιο βράων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπευ περὸν ἔντα προσυῦδα·
 Ἦ βρά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
 τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρῳέσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δέ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱὸν
 σῶ βέλῃ διμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ' οἵστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεὶ κλυτοτόξῳ
 ἄρνων πρωτογόνων βέξεν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστῃ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίῃ· τῷ δέ φρένας ἄφρονι πῆθεν.
 105 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξον, ἱξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαλόντα δεδεγμένους ἐν προδοκῇσιν,
 βελόχῃς πρὸς στήθος· ὃ δ' ὕπτιος ἐμπέσε πέτρῃ·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κερατοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειψάνας, χρυσέῃν ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυυσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δέ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐπειαν Ἀρήϊοι υἱῆς Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν.
 Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀδελῆτα, περὸν ἔντα, μελαινέων ἐρμὶ ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν δίστον,
 εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεὶ κλυτοτόξῳ
 120 ἄρνων πρωτογόνων βέξεν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστῃ Ζελεΐης.
 Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δέ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μὲνα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγξε βίδος, νευρὴ δέ μὲγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἰστός
 ὀξυβελῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτεσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενελάε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη,

Qualem autem stellam mittit Saturni filius versuti,
 aut nautis portentum, aut exercitui lato populorum,
 splendidam; ex-*ea* autem multae scintillae emittuntur :
 huic similis impetu-*fer*ebatur in terram Pallas Minerva,
 desiliitque in medium; stupor autem tenebat aspicientes,
 Trojanosque equum-domitores et bene-*oc*reatos Achivos.
 Sic vero aliquis loquebatur intuitus in propinquum alium :
 Sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis
 erit, aut amicitiam inter utrosque statuit
 Jupiter, qui inter-homines arbiter belli est.
 Sic igitur aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque.
 Illa vero viro similis Trojanorum subiit multitudinem,
 Laodoco Antenoridae, forti bellatori,
 Pandarum deo-similem quaerens, sicubi inveniret.
 Invenit Lycaonis filium laudatumque fortemque,
 stantem; circaque ipsum fortes ordines clypeatorum
 virorum, qui ipsum secuti-fuerant ab Aesepe fluentis.
 Prope autem stans, verbis alatis-*eum* allocuta-est :
 Numquid jam mihi parueris, Lycaonis fili bellicose?
 ausisne Menelao immittere velocem sagittam?
 ab-*omn*ibus utique Trojanis gratiam et gloriam reportaveris,
 ex omnibus vero maxime ab-Alexandro rege.
 Ab hoc profecto inprimis luculenta dona tuleris,
 si viderit Menelaum Mavortium, Atrei filium,
 tuo telo domitum, rogum conscendentem tristem.
 Sed age, sagitta-pete Menelaum gloriosum :
 vove autem Apollini in-Lycia-genito, arcu-inclyto,
 agnorum primogenitorum *te* sacrificaturum inclytam heca-
 tomben,] domum reversum sacrae in urbem Zeleae.
 Sic dixit Minerva; huic autem animum dementi flectebat.
 Statim eduxit arcum bene-politum, *factum ex cornu* salacis
 capri] agrestis, quem quondam ipse sub pectore assecutus,
 e-rupe exeuntem excipiens in insidiis,
 percusserat in pectus; hic autem supinus incidit petrae :
 hujus cornua ex capite sexdecim-palmarum nata-erant;
 atque haec quidem elaborans cornuum-politor aptaverat faber,
 totumque bene quum-laevigasset, aureum imposuit apicem.
 Et hunc quidem *arcum* scite deposuit tendens, ad terram
 inclinando : ante *eum* autem scuta tenebant strenui socii,
 ne prius consurgerent in *eum* Mavortii filii Achivorum
 quam percussus-esset Menelaus Mavortius, Atrei filius.
 Atque ille detraxit operculum pharetrae, exemitque sagittam
 novam, pennatam, atorum causam dolorum;
 statimque ad nervum aptavit acerbam sagittam,
 novitque Apollini in-Lycia-genito, arcu-inclyto,
 agnorum primogenitorum *se* sacrificaturum inclytam heca-
 tomben,] domum reversum sacrae in urbem Zeleae.
 Traxit autem simul crenasque *sagittae* prehensas, et nervos
 bubulos:] nervum quidem mammae admovit, arcui autem fer-
 rum.] Ac postquam rotundum magnum arcum tetenderat,
 stridit funis, nervusque valde sonuit, salitque sagitta
 acuta-cuspide, in turbam advolare cupiens.
 Neque tui, Menelae, dii beati oblii-sunt
 immortales, prima autem Jovis filia praedatrix,

ἥ τοι πρόσθε στᾶσα βέλους ἔχπευκὲς ἄμυνεν.
 130 Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔργεναι ἀπὸ χροδός, ὥς ὅτε μήτηρ
 παιδὸς ἔργει μύτιαν, θο' ἡδέι λέγεται ὕπνῳ.
 Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστήρος ὀχλῆς
 χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλὸς ἦντορ θώρηξ.
 Ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς δίστος·
 135 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαυδαλέσιο,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαδάλου ἡρήρειστο,
 μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροδός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἥ οἱ πλείστον ἔρυτθ', διαπρὸ δὲ εἰσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
 140 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφρὲς ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίγνῃ
 Μηονίς ἢ Κείρα, παρῆϊον ἔμμεναι ἵππων·
 κείται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τὲ μιν ἡρήσαντο
 ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα,
 145 ἀμφοτέρον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρι τε κῆδος·
 τοιοῖοι τοι, Μενέλαε, μινάνθη αἵματι μηροῖ
 εὐφυέες, κνήμαί τ' ἡδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 Πρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 ἀφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθῃ.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέηρ κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε κασίγνητε, θάνατον νύ τοι ὄρκι ἔταμνον,
 οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἐβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ὅλιον πέλει ὄρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν,
 σπονδαὶ τ' ἀρηρτοὶ καὶ δεξιά, ἥς ἐπέπιθμεν.
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἔτελεσεν,
 ἔκ τε καὶ ὅπῃ τελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σπῆϊσιν κεφαλῇσι, γυναικὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἥμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλόγη' Ἴλιος ἱρὴ
 165 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελής Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθερί ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεύησιν ἑρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆς δ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰὼν ὅχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 αἶψά κε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βίοτοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυούμιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμον καὶ Τρωσὶ λίπομεν
 Ἀργεῖν' Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ χεῖ τις ὦδ' ἔρεει Τρώων ὑπερηννοεόντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι γόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν ὅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔῃ οἰκόνδε φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν
 σὺν κεινῇσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὲ τις ἔρεει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα γῶν.

quæ ante te stans, sagittam amaram depulit.

Hæc vero eam tantum inhiibuit a corpore, ut quum mater ab-infante arceat muscam, quando dulci decubuit somno.

Ipsa vero eam direxit eo, ubi baltei annuli aurei constringebant et duplex obtendebatur lorica. Incidit autem in-balteum bene-aptatum acerbæ sagitta, et per balteum quidem adacta-est affabre-factum, et per lorica artificiosè-factam infixa-est, laminamque, quam portabat tutamen corporis, munimentum adversus-tela,] quæ ipsum plurimum juvit, perforavit tamen et hanc.] Summam vero sagitta perstrinxit cutem viri, statinque fluxit sanguis ater e vulnere.

Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit Mæonia, vel Caria, maxillare ut-sit equorum : jacet autem ebur in thalamo, multique ipsum optarunt equites gestare; regi vero est-repositum ornamento, utrumque, ornatusque equo, agitaloriquè decus : talia tibi, Menelæe, fœdata-sunt cruore femora formosa, suræque et malleoli pulcri inferius.

Cohorruit autem deinde rex virorum Agamemno, ut vidit atrum sanguinem defluentem e vulnere; cohorrui autem et ipse Marti-carus Menelaus. Quum vero vidit nervumque et sagittæ hamos exstantes, iterum ei animus in pectoribus collectus-est.

Inter-hos autem graviter-suspirans locutus-est rex Agamemno, manu tenens Menelaum; adgemebantque socii :

Care frater, in mortem ergo tibi fœdera percussi, solum quum-objeci pro Achivis cum-Trojanis pugnaturum. Sic te vulnerarunt Trojani, et fœdera fida conculcarunt! Non tamen ullo-modo irritum est fœdus sanguisque agnorum, libaminaque mero-facta, et dextræ, quibus fisci-sumus.

Etsi enim protinus Olympius non perfecerit, tamen etiam sero perficiet : et (cum) magno luerint, (cum) propriis capitibus, uxoribusque et liberis.

Bene enim ego hoc scio in mente et in animo : erit dies, quando olim pereat Ilium sacrum, et Priamus, et populus hasta-fraxinea-periti Priami, Jupiter vero ipsis Saturnius, in-excelso-sedens, in-æthere habitans,] ipse incutiet terrificam ægidem omnibus, ob-hanc fraudem iratus : hæc quidem erunt non irrita. Sed mihi gravis dolor tui causa erit, o Menelæe, si moriaris et fatum adimpleveris vitæ :

ac tum summa-ignominia-notatus siticulosum Argos repetierim.] Statim enim recordabuntur Achivi patriæ terræ, verum gloriantem Priamo et Trojanis reliquerimus Argivam Helenam : tua autem ossa putrefacta terra jacentis in Troja, non-finito super opere.

Et aliquis sic dixerit Trojanorum ferocientium, sepulcro insultans Menelai gloriosi : utinam sic in omnibus iram expleverit Agamemno, sicut et nunc incassum exercitum duxit huc Achivorum. Et sane rediit domum, dilectam in patriam terram, cum vacuis navibus, relicto strenuo Menelao.

Sic aliquando aliquis dicit; tunc mihi dehiscat lata terra!

Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μὴδ' ἐτί πω δειδίσσῃ λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ δὲ πάγῃ βέλεις, ἀλλὰ πάροιθεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἦδ' ὑπένερθεν
 ζῶμα τε καὶ μίτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 νει γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε· [νων·
 190 ἔλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται ἦδ' ἐπιθήσει
 φάρμακ'· ἅ κεν παύσῃσι μελαινῶν δδυνῶν.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιν, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶιτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος,
 195 ὅρα ἰδὴ Μενέλαον Ἀργίον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστευσας ἔβαλεν, τῶν ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμιν δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπὸθησεν ἀκούσας·
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰ στίγες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἱπποδότῳ.
 Ἀγχού δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὀρα', Ἀσκληπιάδῃ, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 ὅρα ἰδὴ Μενέλαον Ἀργίον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἴστευσας ἔβαλεν, τῶν ἐν εἰδῶς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμιν δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 βῆν δ' ἰέναι κατ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο, δὴ ξανθὸς Μενέλαος
 βλήμενος ἦν (περὶ δ' αὐτὸν ἀγγιγέσθ' ὅσσοι ἄριστοι,
 κυκλός', δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσθθὸς φῶς),
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν·
 τοῦ δ' ἐξελομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.
 215 Λῦσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον ἦδ' ὑπένερθεν
 ζῶμα τε καὶ μίτηρ, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἰδεν ἔλκος, θο' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἶμα ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπει φάρμακα εἰδῶς
 πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὀφρα τοὶ ἀμφεπέοντο βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίγες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐξ κудиάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔασσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φρυσιώντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραίδαο·
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρὶσχύμεν, ὅππότε κέν μιν
 230 ρυῖα λάθῃ κάματος, πολέας δὲ κοιρανέοντα·
 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλείτο στίγας ἀνδρῶν·
 καὶ β' οὐδ' ἐν σπεύδοντα ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παρὶστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός·
 ἀλλ' ὅππερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,

Hunc autem confirmans allocutus est flavus Menelaus :
 bono-sis-animo, nec quicquam terrefacias populum Achivo-
 rum.] Non in letali loco acuta fixa est sagitta, sed ante
 tutatus est balteusque pervarius, et subtus
 cinctusque, et lamina, quam ararii cuderant viri (*fabri*).
 Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemno :
 utinam sane ita sit, dilecte o Menelae!
 vulnus autem medicus tractabit, et imponet
 medicamina, quæ sedent atros dolores.
 Dixit, et Talthybius, divinum præconem, allocutus est :
 Talthybi, quam citissime Machaonem huc accerse,
 virum Æsculapii filium, laudatissimi medici,
 ut videat Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
 quem aliquis missa sagitta vulneravit, arcum bene sciens,
 e-Trojanis, vel Lyciis; illi quidem gloria, nobis vero luctus.
 Sic dixit; neque ei præco inobsequens fuit, quum audisset;
 profectus est autem ire per copias Achivorum are-loricato-
 rum,] circumspectans heroem Machaonem; illum vero vidit
 stantem, circumque ipsum fortes ordines clypeatorum
 virorum, qui ipsum secuti erant Tricca ex equorum-altrice.
 Prope autem stans, verbis alatis eum allocutus est :
 Vade, Asclepiade; vocat te rex Agamemno,
 ut videas Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
 quem aliquis sagitta-missa vulneravit, arcum bene sciens,
 e-Trojanis, vel Lyciis: illi quidem gloria, nobis autem luctus.
 Sic dixit; huic vero animum in pectoribus commovit.
 Profecti sunt autem ire per turbam in exercitu lato Achivorum.
 Ac quum jam pervenissent, ubi flavus Menelaus
 vulneratus fuerat (circumque ipsum congregati erant quique
 præstantissimi,] corona-facta, ille vero in mediis stabat similis-
 deo vir,] protinus e balteo bene aptato extraxit sagittam;
 ea vero dum-extraheretur, retro fracti sunt acuti hami.
 Solvit autem ipsi balteum variegatum, et subtus
 cinctumque, et laminam, quam ararii cuderant viri (*fabri*).
 Atque ubi insperat vulnus, quo inciderat acerba sagitta,
 sanguine exsucto, lenia medicamenta peritus
 inspersit, quæ ejus quondam patri bene cupiens præbuit Chi-
 ron.] Dum hi occupati erant circa bellico-clamore strenuum
 Menelaum,] interim Trojanorum ordines admovebantur cly-
 peatorum:] illi autem rursus arma induerunt, memineruntque
 pugnae.] Tunc non dormitantem vidisses Agamemnona di-
 vinum,] neque timidum, neque detrectantem pugnare,
 sed valde properantem pugnam in viros-nobilitantem.
 Equos enim dimisit et currus varios ære;
 et hos quidem minister seorsum tenebat anhelantes
 Eurymedon, filius Ptolemæi Piraïdæ;
 huic plurimum mandavit prope-se-tenere currus, si quando
 ipsi] membra occuparet defatigatio, per multos imperitanti :
 at ipse pedes obibat *lustrans* ordines virorum;
 et quos quidem properantes videret Danaorum velocibus-
 equis,] his magnopere animum-addebat astans verbis :
 Argivi, ne-quid remittatis de-acri fortitudine :
 non enim in perfidis pater Jupiter erit auxiliator :
 sed qui priores præter fœdera injuriam-intulerunt,

τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γυῖπες ἔδονται·
ἡμῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὶν πτολίεθρον ἔλωμεν.

240 Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
τοὺς μάλ᾽ αὖ νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἤ τε νεβροί;
αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἕκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,

245 ἔστ᾽ ἂν, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
ὥς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες οὐδὲ μάχεσθε.

Ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἔλθμεν, ἔνθα τε νῆες
εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολέης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
ῥῥα ἴδῃτ', αἶ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;

250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα διάφρονα θορήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτὶ εἰκελὸς ἀλκήν,
Μηριόνῃς δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὠτρυνε φάλαγγας.

255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσήυδα μελιχίοισιν·

Ἰδομενεῦ, περί μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπόλων,
ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἦδ' ἄλλοιφ' ἐπὶ ἔργῳ,

ἦδ' ἐν δαίθῳ, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθῶπα οἶνον

260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ χρητῆρσι κέρονται.

Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
δαιτρὸν πίνουσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
ἔσθηχ', ὥς περ ἔμοι, πτίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Ἄλλ' ὅρσσε πολέμονδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι.

265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὼς, ἀντίον ἤυδα·

Ἀτρεΐδῃ, μάλ᾽ αὖ μοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
ἔσσομαι, ὥς τὸ πρῶτον ὑπέστη καὶ κατένευσα·

ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς,
ῥῥα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὅρκι ἔχευαν
270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆρδ' ὀπίσσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχeto γηθόσυνος κῆρ.

Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τὸ δὲ κορυσέσθη, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.

275 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,

ἐργόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
τῷ δέ τ' ἀνευθεν ἔοντι μελάντερον ἤ τε πίσσα
φαίνειτ' ἰὸν κατὰ πόντον, αἶγει δέ τε λαίλαπα πολλήν,
ρίγησέν τε ἰδὼν ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·

280 τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφείων αἰζήων

δῆλόν ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάεναι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρυκταῖαι.

Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

285 Αἰάντ', Ἀργείων ἡγήτορες χαλκοχιτώνων,

σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ' ὄτρυνέμεν) οὕτῃ κελύω·
αὐτῶν γὰρ μάλ᾽ αὖ λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.

Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖς πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·

290 τῷ κε τάχ' ἡμῦσαιε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

horum certe ipsorum tenera corpora vultures vorabunt;
nos autem uxoresque dilectas et infantes liberos eorum
abducemus in navibus, postquam urbem ceperimus.

Quos contra detrectantes videret invisum bellum,
eos valde objurgabat iracundis verbis :

Argivi sagittis-addicti, probro-digni, nonne vos-pudet?
cur-nam sic statis stupidi, sicut hinnuli?

qui postquam fessi-sunt per-magnum campum currentes,
stant, nec ullum ipsis in praecordiis oritur robur :

sic vos statis stupidi, neque pugnatis.

Anne exspectatis Trojanos propius venire, ubi naves
subductae-sunt pulcris-puppibus, cani in litore maris,
ut cognoscatis, an vos protegat manu Saturnius?

Sic is imperitans obibat ordines virorum;

venitque ad Cretenses, vadens per cohortem virorum.

Hi autem circum Idomeneum bellicosum armabantur :

Idomeneus quidem inter primos-pugnatores apro similis robo-
re;] Meriones autem ei extremas incitabat phalanges.

Hos vero conspicatus, laetatus-est rex virorum Agamemno,
protinusque Idomeneum allocutus-est blandis verbis :

Idomeneu, te honoro praee Danais velocibus-aurigis,

tum in bello, tum alio quolibet in opere,
tum-etiam in convivio, quando quidem honorarium nigrum vi-
num] Argivorum proceres in crateribus miscent.

Etsi enim ceteri capite-comantes Achivi
portionibus-certis bibunt, tuum tamen plenum poculum semper]

stat, sicut mihi meum, ut-bibas, quando animus jusserit.
Sed propera in-bellum, qualem antea te profitebaris esse.

Hunc autem Idomeneus, Cretensium dux, contra sic est-al-
locutus :] Atrida, valde quidem tibi ego concors socius

ero, sicut primum promisi et annui :

verum alios hortare capite-comantes Achivos,
ut quamprimum pugnemus; quoniam foedera confuderunt

Trojanj : his autem mors et mala postmodum
erunt, quoniam priores contra foedera injuriam-intulere.

Sic dixit; Atrides vero praeteribat, laetus corde.

Venitque ad Ajaces, vadens per cohortem virorum :

hi vero armabantur, simulque nimbus sequebatur peditum.

Sicut autem quando a specula vidit nubem pastor vir,

venientem per mare a Zephyri flatu :

eique procul stanti nigra, ceu pux,
apparet veniens per mare, ducitque turbinem multum,

cohorruique videns, subque speluncam coegit pecudes :

tales simul cum-Ajacibus Jovis-alumnorum juvenum
infestum in praelium densae movebantur phalanges

fuscae, scutisque et hastis horrentes.

Et hos quidem laetatus-est conspicatus rex Agamemno,

et ipsos compellans verbis alatis est-allocutus :

Ajaces, Argivorum duces are-loricatorum,
vobis quidem (nec enim convenit vos incitare) neutiquam praeci-
pio:] ipsi enim valde populum instigatis ut-fortiter pugnet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis omnibus animis in pectoribus esset :

sic cito ceciderit urbs Priami regis,

χερσίν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε. [λους·

᾿Ως εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
ἐνθ' ὅγε Νέστωρ' ἔετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,

οὺς ἐτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,

ἄμφι μέγαν Πελάγοντά, Ἄλᾶστορά τε Χρομίον τε,
Αἰμονά τε κρείοντα, Βιάντά τε, ποιμένα λαῶν.

Ἴππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,

ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκάῃ πολέμιοι.

Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοδρὺς ἵππους ἔχμεν μὴ δὲ κλονέεσθαι διμῶν·

Μηδὲ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἡγορήρη πεποιθὺς,
οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,

οὐδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσσεθε.
᾿Ως δέ κ' ἀνήρ ἀπὸ ὧν ὄχων ἔτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,

ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειτὰ πολὺ φέρτερον οὔτως.
᾿Ωδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,

τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔχοντες.
᾿Ως ὁ γέρον ὥτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.

Καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρεῖων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

᾿Ω γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·

ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὡς ὄφελ' ἐν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχην, σὺ δὲ κουροτέρωσι μετεΐναι.

Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἄτρεϊδην, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

ὡς εἶμεν, ὡς ὅτε διὸν Ἐρεθθαλίωνα κατέκταν.
᾿Αλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·

εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
Ἄλλὰ καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέσσομαι, ἥ δὲ κελεύσω

βουλῇ καὶ μύθοισιν· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσουσι νεώτεροι, οὔπερ ἔμεοι.

ὁπλοτέρωσι γεγάσι, πεποίθασιν τε βίηφιν.
᾿Ως ἔφατ' Ἀτρεΐδης δὲ παρώχeto γηθόσυνος κῆρ·

εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
ἑσταότ' ἄμφι δ' Ἀθηναίους, μήστωρες αὐτῆς·

αὐτὰρ ὁ πηλίοισιν ἐστήκει πολύμητις ᾿Οδυσσεύς·
πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἄμφι στήχες οὐκ ἀλαπαδναί

ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
ἔστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

Τρώων δρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νεΐκεσσαν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
᾿Ω υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφὸς βασιλῆος,

καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλέοφρον,
τίπτε καταπτύσσοντες ἀρέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;

σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρῶτοισιν ἐόντας
ἐστάμεν ἥ δὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

Πρῶτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἔμεοι,
ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

manibus sub nostris captaque excisaque.

Sic fatus, hos quidem reliquit illic, ivit autem ad alios.

Inde in Nestorem invenit, argutum Pyliorum oratorem,
suos socios ordinantem, et hortantem ad-pugnandum,

magnum Pelagontem, Alastoremque, Chromiumque,
Haemonemque principem, Biantemque pastorem virorum.

Equites quidem primum cum equis et curribus,
pedites autem a-tergo constituit multosque et strenuos,

vallum ut-essent belli; imbelles vero in medium coegit,
ut etiam non volens quis necessitate pugnaret.

Equitibus quidem primum mandata-dabat: hos enim jussit
suos equos continere, nec turbatis-ordinibus-versari in-turba:

Neve quis equitandi-peritiaeque et robore fretus,
solus ante alios ruat-cupidus cum-Trojanis pugnandi,

ne retrocedat: imbecilliores enim sic eritis.
Quicunque autem vir a suo curru ad-alium currum venerit,

hasta porrecta-expetat hostem: quoniam multo melius ita.
Sic et illi veteres urbes et muros evertabant,

hanc mentem et hunc animum in pectoribus habentes.
Ita senex adhortabatur, dudum bellorum bene sciens.

Et eum quidem latatus-est quum videret rex Agamemno,
et ipsum compellans verbis alatis est-allocutus:

O senex, utinam, sicut animus est in pectoribus tuis,
sic te genua sequerentur, roburque tibi firmum esset:

verum te senectus atterit omnibus-æqua (æque molesta):
utinam quis] virorum alius eam haberet, tu autem in-juvenum

numero-esses!] Huic respondit deinde Gerenius eques Nes-
tor:] Atrida, valde quidem ego vellem et ipse

sic esse, ut quando divinum Ereuthalionem interfeci:
verum nunquam simul omnia dii dederunt hominibus:

si tunc juvenis eram, nunc autem me senectus invadit.
Verumtamen et sic equitibus interero, et adhortabor

consilio et verbis: hoc enim munus est senum.
Hastas autem vibrabunt juniores, qui me

alacriores sunt, confiduntque suo robore.
Sic dixit: Atrides vero præteribat, lætus corde.

Invenit filium Petei, Menestheum equos-agitandi-peritum,
stantem: circumque erant Athenienses, periti pugnae:

atque prope stabat ingeniosus Ulysses,
juxtaque Cephalenum circum ordines non imbecilli

stabant; nondum enim horum audierat copiae clamorem bel-
li,] sed recens concitatae movebantur phalanges

Trojanorumque equum-donitorum et Achivorum: hi vero ex-
spectantes] stabant, quando acies Achivorum alia invadens

in-Trojanos impetum-faceret, et inciperent prælium.
Hos autem conspicatus objurgavit rex virorum Agamemno,

et ipsos compellans verbis alatis est-allocutus:
O fili Petei, Jovis-alumni regis,

et tu, malis dolis instructe, astute (Ulysse),
cur trepidantes absistitis, exspectatisque alios?

vos quidem conveniebat inter primos
consistere, et pugnae ardenti occurrere.

Primi enim et ad-convivium vocamini a-me,
quando convivium proceribus instruimus Achivi.

345 Ἔνθα φίλ' ὅπταλέα κρέα ἔδμεναι ἡδὲ κύπελλα
οἶνον πινέμεναι μελιθεός, ὅφρ' ἐθέλητον·
νῦν δὲ φίλους χ' ὀρώρτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
ὕμενων προπάρουθε μαχοίατο νηλεὶ χαλκῷ. [σεύς·

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ιδῶν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
350 Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιμέναι; — δὴπότε Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα,
ὄψαι, ἦν ἐθέλῃσθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμλήῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
355 Τρώων ἱπποδάμοι· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.

Τὸν δ' ἐπιμεδέησας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὥς γῶδ' ἠχομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον.
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικίῳ περιώσται οὔτε κελεύω.

360 Οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
ῥῆπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἅ τ' ἐγὼ περ.
Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖον.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
365 Εὖρε δὲ Τυδεὸς υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεά,
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
πάρ δέ οἱ ἐστάκει Σθένελος, Καπαηνῆος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μὴ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

370 ὦμοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδεὶ γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δῆϊτος μάχεσθαι·
ὡς φάσαν οἱ μιν ἰδόντο πονεῦμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
375 ἦντο· οὐδὲ ἶδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμοιο εἰσῆλθε Μυκῆνας
ξείνος ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνεΐκῃ, λαὸν ἀγέρον·
οἳ ῥα τότε ἑστρατώνον· ἱερὰ πρὸς τείχεα θήσας·
καὶ ῥα μάλα λίσσαντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.

380 Οἳ δ' ἔβελον δόμεναι καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίτια σήματα φαίνων.
Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἡδὲ πρὸ δόδῳ ἐγένοντο,
Ἄσσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖήν·
ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπι Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.

385 Αὐτὰρ δὲ βῆ, πολέας τε κινήσατο Καδμείωνας
δαυριμένους κατὰ δῶμα βῆς Ἑκτοκλήϊε·

Ἔνθ' οὐδὲ, ξεινός περ ἔων, ἐπιπλάττει Τυδεὺς
τάρβει, μῶνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκῃ
390 ῥῆϊδίῳ· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη.

Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντρος ἐπῶν,
ἄψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
χοοῦρος πεντήκοντα· δῶμα δ' ἤγητορας ἦσαν,
Μαίων Αἰμιονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,

395 υἱὸς τ' Αὐτοφρόνιοι, μενεπτόλεμος Πολυφρόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἷον ἔει οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαῖον ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

Ibi juvabat assatas carnes edere, et pocula
vini bibere suavis, quoad volebatis :
nunc vero libenter videretis, et si decem acies Achivorum
vobis propugnarent sævo ferro.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
[Atrida, quale tibi verbum fugit ex-septo dentium !
quomodo vero dicis in-bello nos remissos-esse? Quando Achivi
Trojanos in equorum-domitores ciemus acre prælium,
videbis, si voveris, sique tibi hæc curæ-fuerint,
Telemachi carum patrem primis-pugnatoribus immixtum
Trojanorum equum-domitorum : tu autem hæc vana dicis.

Hunc vero subridens allocutus est reus Agamemno,
ut sensit iratum ; retroque sumsit (*retractavit*) sermonem :
Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
neque te objurgo nimium, neque impero.

Scio enim ut tibi animus in pectoribus caris (*tuis*)
benevolæ consilia noverit : eadem enim sentis, quæ et ego.
Quin age : hæc autem in-posterum componemus, si quid mali
nunc] dictum est ; ea vero omnia dii irrita faciant.

Sic locutus, hos quidem reliquit illic, ivitque ad alios.
Invenit vero Tydei filium, magnanimum Diomedem,
stantem interque equos et currus coagmentatos :
juxtaque ipsum stabat Sthenelus, Capanei filius.
Atque hunc objurgavit conspicatus reus Agamemno,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Væ mihi, Tydei fili bellicosi, equorum-domitoris,
cur trepidas? cur circumspicis belli semitas?
non utique Tydeo ita solitum trepidare erat,
sed longe ante dilectos socios cum-hostibus dimicare,
sicut dixere, qui cum viderunt laborantem; non enim equidem
interfui, neque vidi : verum aliis *eum* dicunt præstitisse.

Certe enim sine bello (*sine copiis*) intravit Mycenæ
hospes, cum deo-pari Polynice, copias colligens,
qui tunc bellum-admovebant sacra ad mœnia Thebes;
et valde supplicabam, ut-darent inclytos auxiliores.

Atque isti quidem volebant dare, et annuebant, sicut hortaban-
tur illis; sed Jupiter *rem* evertit, sinistra prodigia ostendens.

Hi autem postquam abierant, et in-via progressi-fuerant,
ad-Asopumque venerant juncosum, herbosum :
inde porro in legionem (*Thebas*) Tydeum miserunt Achiivi.

Atque ille abiit, multosque invenit Cadmeos
convivantes in domo fortitudinis Eteocleæ (*Eteoclis*).

Tunc non, hospes licet esset, agitator-equorum Tydeus
pavebat, solus stans multos inter Cadmeos :
quin ad certandum eos provocabat; in-omnibus autem vince-
bat] facile : talis ei auxiliatrix erat Minerva.

Verum irati Cadmei, stimulosque equorum,
ei revertenti densas insidias locaverunt ducentes,
juvenes quinquaginta; duo autem duces erant,
Mæo Hæmonides, similis immortalibus *diis*,
filiusque Autophoni, in-pugna-stans Polyphontes.
Tydeus tamen et his indecoram mortem intulit :
omnes interfecit, unumque solum dimisit domum ut-redeat;
Mæonem utique dimisit, deorum signis obsequens.

Τοῖος ἦν Τυδεὺς Αἰτωλῖος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
 400 γείνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτὶ προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
 αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπνῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ φεύδῃ, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 405 Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀρειον,
 πειθόμενοι τεράσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
 κείνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
 410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομή-
 τέττα, σιωπῇ ῥσθ, ἐμῷ δ' ἐπιτείθεο μύθῳ. [δης·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 δτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 415 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔσται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρώας δῆλώσωσιν ἔλωσι τε Διον ἱρήν·
 τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δρωθήεντων.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἥ ρα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶς·
 420 δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στῆθεσσι νᾶκτος
 ὀρνυμένον· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.
 Ὡς δ' ἔσ' ἐν αἰγιαλῷ πολλοῦ ἡκῖμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 425 χέρσῳ ρήγνυμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἔδον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην·
 ὥς τότε ἔπασσύτερα Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νοημέλες πολεμόνδε. Κέλετο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀχὴν ἴσαν (οὐδέ γε φαίης
 430 τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν),
 σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικιλ' εἰλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχύνοντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' οἷες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστῆκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 435 ἀζήχες μεμαυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἄρνων·
 ὥς Τρώων ἀλαλήτος ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς ὁρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλιτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὡρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 440 Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος καὶ Ἐρις, ἄμωτον μεμαυῖα,
 Ἄρεα ἀνδροφόνιο κασιγνήτῃ ἑτάρῃ τε·
 ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστῆριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω,
 445 ἐρχομένη καθ' ὁμίλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἔτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβλον ρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθυρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληγν' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρβροὶ ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι ρέοντες,

Talis erat Tydeus Aetolus; sed filium
 genuit se-ipso inferiorem pugna, in-concione autem praestan-
 tiorem.] Sic dixit; huic vero nihil respondit fortis Diomedes,
 reveritus regis increpationem venerandi.
 Huic autem filius Capanei respondit gloriosi :
 Atreida, ne mentiaris, sciens vere loqui.
 Nos sane patribus longe fortiores gloriamur esse ;
 nos etiam Thebes sedem cepimus septem-portas-habentis ,
 pauciores copias ducentes sub murum Marti-sacrum ,
 freti signis deorum et Jovis auxilio :
 illi autem sua vecordia perierunt.
 Quare ne mihi patres unquam in simili ponas honore.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est fortis Diomedes :
 o-mi Sthenele, tacitus sede, meoque pare sermoni.
 Non enim ego succenseo Agamemnoni, pastori populorum ,
 cohortanti ad-pugnandum bene-oreatos Achivos.
 Hunc enim gloria simul sequetur, si quidem Achivi
 Trojanos debellarint, ceperintque Ilium sacrum ;
 huic vero contra ingens luctus, Achivis caesis.
 Verum age jam et nos cogitemus de-impetuosa fortitudine.
 Dixit, et de curru cum armis desiliit in-terram ;
 terribiliter autem sonuit aes in pectoribus principis
 conciti : vel firmum-animum-habentem metus subiisset.
 Ut vero quando in litore sonoro fluctus maris
 concitatur confertim, Zephyro submovente :
 in-alto-mari quidem primum attollitur, sed postea
 terræ allisis vehementer fremit, et circa promontoria
 tumidus fastigiatur, exspuitque maris spumam :
 sic tunc confertæ Danaorum movebantur phalanges
 continuo ad pugnam. Imperabat autem suis unusquisque
 ducum; ceteri vero taciti ibant (neque dixisses
 tantas copias sequi habentes in pectoribus vocem),
 silentio reveriti ductores : circum autem omnes
 arma varia splendebant, quibus induti procedebant-ordine.
 Trojani autem, perinde-atque oves locupletis viri in caula
 innumerae stant, dum-mulgentur lac album,
 assidue balantes, audientes vocem agnorum :
 sic Trojanorum fremitus per exercitum latum est-exortus.
 Non enim omnium erat una vociferatio, neque una vox,
 sed lingua mixta-erat; nam e-multis-locis-convocati fuerant
 viri.] Instigabat vero hos quidem Mars, illos autem caesiis-
 oculis Minerva,] Terrorque et Fuga, et Discordia insatiabi-
 liter furens,] Martis homicidae soror sociae :
 quæ parva quidem primum attollitur, sed postea
 cælo condit caput, et in terra ingreditur.
 Quæ ipsis et tunc litem utrinque-aquam injecit in-medium,
 gradiens per turbam, augens gemitum virorum.
 Hi vero quando jam in locum unum conעות venerant,
 committente scuta, unaque hastas et robora virorum
 æreis-loricis-indutorum; atque clypei umbones-habentes
 appropinquabant invicem, multusque tumultus coortus-est.
 Tum autem simul ejulatusque et gloriatio erat virorum
 perdentiumque et perentium, fluebatque sanguine terra.
 Ut vero quando torrentes fluvii, de montibus fluentes,

ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄριμον ὕδωρ,
 κρουῖν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τήλοσε δούπων ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὡς τῶν μισγομένων γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κηρυστὴν,
 ἐσθλὸν ἐν προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν β' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλος ἱπποδάσειας,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὅστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 ἤριπτε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωιδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀθάτων·
 465 ἔλαβε δ' ὑπ' ἐκ βελών, λελιγμένος, ὄρα τάχιστα
 τέχεα σολήσει· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρηα.
 Νεκρὸν γάρ β' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλουμος Ἀγήνωρ,
 πλευρὰ, τὰ οἱ κύφαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη,
 οὔτῃσε ξυστῶι χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.

470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λυκοὶ ὄς,
 ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδοπάζειν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἤϊθεον θαλερὸν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδὼνθεν κατιοῦσα, παρ' ὄρησιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι·
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζὸν
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ῥῆθεν. Ὁ δ' ἐν κονίεσι χαμαὶ πέσεν, αἰγίερος ὢς,
 ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμένῃ ἔλειος μεγάλοιο πεφύκει,
 λείψ, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 τὴν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθῶνι σιδήρῳ
 ἐξέταμ', ὅφρα ἱτὺν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἢ μὲν τ' ἀζομένη κείται ποταμοῖο παρ' ὄχλας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
 490 Αἴας Διογενής. Τοῦ δ' Ἀντίφος αἰολοθώρῃς,

490 Πριάμιδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξείῃ δουρί. [ρον,
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἑταῖ-
 βελήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπτε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρος.

Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκαταμένιοι χολώθη·
 495 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπὶ χαλκῷ,
 στή δὲ μάλ' ἐγγυς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἄμφ' ἑ παπτήνας. Ὑπὸ δὲ Τρῳῆς κεαδόοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἤκεν,
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 500 ὅς οἱ Ἀβυδῶθεν ἦλθε, παρ' ἱππων ὤκειάων.

Τὸν β' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοι χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κορσῇ· ἢ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·

in convallem conferunt rapidas aquas,
 scatebris ex magnis, concavum intra alveum-voraginis;
 horumque procul fragorem in montibus audit pastor :
 sic hisce commixtis oriebatur clamorque timorque.

Primus autem Antilochus Trojanorum occidit virum bella-
 torem,] strenuum inter primos-pugnatores, Thallysiaden Ech-
 polum,] quem percussit primus galeæ in-conum setis-equi-
 nis-densæ,] inque fronte fixit; penetravit autem intra os
 cuspis aerea : ei vero tenebræ oculos operuerunt;
 ceciditque, sicut quando turris cadit, in forti pugna.
 Hunc autem prostratum pedibus prehendit rex Elephenor
 Chalcodontiadæ, magnanimum princeps Abantum,
 subtrahabatque extra tela, cupidus, ut quamprimum
 arma spoliaret : brevis vero ei fuit iste conatus.
 Cadaver enim trahentem conspicatus magnanimus Agenor,
 latera, quæ ei inclinato a clypeo denudata-erant,
 vulneravit hastili ærato, solvitque ei membra.

Ita hunc quidem reliquit animus; super eum vero pugna
 coorta-est] ardua Trojanorum et Achivorum : hi autem, lupo-
 rum instar,] sibi-invicem irruerant, virque virum manu-occi-
 debat. Tunc percussit Anthemionis filium Telamonius Ajax,
 juvenem florentem, Simoisium; quem olim mater,
 ab-Ida descendens, ad ripas Simoentis

peperit, quum parentes simul sequeretur, pecora ut-videret
 propterea ipsum vocabant Simoisium : neque parentibus
 nutritia caris reddidit, brevis autem ei ætas
 fuit, ab Ajace magnanimo lancea interfecto.

Primum enim ipsi venienti percussit pectus, ad mammam
 dexteram; ex-adverso autem per humerum aerea hasta
 ivit. Hic autem in pulvere humi decedit, populi instar,
 quæ in irriguo-loco paludis magnæ nata-est,
 lævis; atque ei rami in summo vertice creverunt;
 quam quidem curruum-fabricator vir micanti ferro
 excidit, ut curvaturam-rotæ flectat ad perpulcrum currum;
 et illa quidem arescens jacet fluvii ad ripas :

talem sane Anthemiden Simoisium interfectum-spoliavit
 Ajax deo-ortus. In hunc autem Antiphus indutus-varium-tho-
 racem,] Priamides, per turbam jaculatus-est acuta hasta.
 Ab-Ida quidem aberravit; at Leucum, Ulyssis strenuum so-
 cium,] percussit in-inguine, cadaver aliorum trahentem :
 cecidit autem juxta ipsum, cadaverque ei excidit manu.

Ob-hunc vero interfectum Ulysses valde animo iratus-est :
 prodiit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære,
 stetitque valde prope accedens, et jaculatus-est hasta splen-
 denti,] circa se oculos-convertens. At Trojani retrocesserunt,
 viro jaculante : ille vero non irritum telum misit,
 sed filium Priami nothum percussit, Democoontem,
 qui ei ex-Abydo venerat, ab equabus velocibus.

Hunc utique Ulysses, ob-socium iratus, percussit hasta
 in-tempore, atque alterum per tempus penetravit
 cuspis aerea : illi autem tenebræ oculos cooperuerunt.
 Fragorem vero edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.
 Recesserunt autem primi-pugnatores, et splendidus Hector :
 Argivi autem altum clamabant, trahebantque cadavera;

ἔθυσαν δὲ πολὺ πρότερόν. — Νεμέσθησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμοιο ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ κέχλετ' αὔσας·
 Ὀρνυσθ', ἱπποδάμοι Τρώες, μῆδ' εἰκετε χάρις
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χροῖς οὐδὲ σίδηρος,
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίν' ἡσυχῶ βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο,
 μάργναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ γόλον θυμὰ λυγρὰ πέσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὄρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἵδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδχεν.
 Χερμαδίην γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίονεντι,
 κνήμην δεξιτέρεν· βάλε δὲ Θρηχῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, δὲ ἄρ' Αἰνόνην εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὁστέα λῆας ἀναιδὲς
 ἄχρις ἀπηλόισεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίησιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων. Ὅδ' ἐπέδραμεν, δὲ β' ἔδραλ' ἐν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύτον χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄδριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξὺ,
 τῷ ὄγῃ γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμὸν.
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσσε· περίστυσαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρηήκες ἀκρόχομοι, δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ εὐὸντα καὶ ἱφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 ἥτοι δὲ μὲν Θρηχῶν, ὁ δ' ἔπειθ' ἐκ χαλκοχιτώνων,
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιοι μετελθὼν,
 540 ὅστις ἐπ' ἀβλήτος καὶ ἀνούτατος ὀξείῃ χαλκῷ
 δινεύει κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελῶν ἀπερύχοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
 πρηγνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 ὤκωε μένος καὶ θάρσος, ἦν' ἐκδῆλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργεῖοις γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀνάματον πῦρ,
 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
 λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελουμένους Ὠκεανοῖο·
 τοῖον οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
 ὄρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.

rectaque-proruperunt multo longius. Indignatus-est autem Ap-
 pollo,] e Pergamo despiciens, Trojanosque adhortatus-est cla-
 mans:] Irruite, equum-domitores Trojani, neu cedite pugna
 Argivis, quoniam non illis lapis est cutis, nec ferrum,
 ut aēs sustineat secans-cutem percussis.
 Sed neque Achilles, Thetidis filius pulcras-comas-habentis,
 pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.

Sic dixit ab arce terribilis deus : at Achivos
 excitavit Jovis filia, laudatissima Tritonia,
 gradiens per turbam, ubi remittentes a pugna videret.

Tunc Amarynciden Diorem fatum implicavit.
 Saxo enim percussus-est ad malleolum aspero,
 in tibia dextra; percussit autem Thracum dux virorum,
 Pirus Imbrasides, qui ex-Eno venerat.
 Ambos autem nervos et ossa lapis improbus
 prorsus confregit; ille vero supinus in pulverem
 decidit, ambas manus caros ad-socios pandens,
 animam exspirans. Ille autem accurrit, qui quidem percusse-
 rat,] Pirus, vulneravitque hasta ad umbilicum; atque omnia
 effusa-sunt humi intestina: illique tenebrae oculis cooperuere.

Istum vero Thoas Aetolus irruentem percussit hasta
 in-pectore super mammam, fixum-est autem in pulmone aēs.
 Prope vero ad-illum accessit Thoas, et validam hastam
 extraxit pectore : strinxit autem ensem acutum,
 eoque is ventrem percussit medium, abstulitque animam.
 Arma vero ei non exiit : circumstabant enim socii,
 Thracēs vertice-summo-comantes, longas hastas manibus te-
 nentes,] qui ipsum, magnum licet, et fortem, et praclarum,
 propulsarunt a se : is vero recedens, vi-repulsus est.
 Sic hi duo in pulvere juxta alterum-alter extensi-sunt,
 hic quidem Thracum, ille vero Epeorum aere-loricatorum,
 duces; multi autem circum interfecti-sunt et alii.

Tunc neutiquam opus (pugnam) aliquis reprehendisset in-
 interveniens,] qui adhuc illaesus et invulneratus acuto aere
 versaretur in medio, duceretque ipsum Pallas Minerva,
 manu prehensens, atque telorum averteret impetum.
 Multi enim Trojanorum et Achivorum die illo
 proni in pulvere juxta alium-alius prostrati-sunt.

ILIADIS V.

Diomedis principatus.

Tum vero Tydidæ Diomedi Pallas Minerva
 dedit robur et audaciam, ut conspicuus inter omnes
 Argivos fieret, et famam insignem auferret.
 Accendebat ei ex galeaque et clypeo indefessum ignem,
 stellæ autumnali similem, quæ maxime
 splendide collucet, lota in-Oceano :
 talem ei ignem accendebat a capiteque et humeris;
 impulitque eum in medium, ubi plurimi tumultuabantur.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
 10 ἱρεὺς Ἥφαιστοιο· δύνω δέ οἱ υἱέες ἤστην,
 Φηγεὺς Ἰδαίος τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω δρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς ῥα πρότερος προίει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδείδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ῥ' ἡλυθ' ἀκωχὴ
 ἔγχους, οὐδ' ἔβαλλ' αὐτόν· ὃ δ' ὑπερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χεῖρὸς,
 20 ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάξιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 Ἰδαίος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέας δίφρον,
 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεοῦ καταμένοιο·
 οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 25 ἄλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρωι ἀκαχήμενος εἴη.
 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατὰ γένιν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάλθυμοι ἐπεὶ ἶδον υἷε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχσεσιν,
 30 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χεῖρὸς ἔλοισ', ἐπέεσσι προσχρῦδα θυρόν Ἀρηα·
 Ἄρες Ἄρες βροτολογεῖ, μαιερόνε, τευχέσι πλῆτα,
 οὐκ ἀνὰ δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρανσθ', ὅποτέροις πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέζη,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλώμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα μάχης ἐξήγαγε θυρόν Ἀρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. Πρῶτος δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἄρχων Ἀλκιῶνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήηνος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐγγχεῖ μακροῦ
 νύξ', ἵππων ἐπιθυσόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμων
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σχότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλεον θεράποντες.
 Ὑἱὸν δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδρῳ, αἰμίονα θήρης,
 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐλ' ἔγγει ὀδυρόντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· διδάξε γάρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε πρέφει οὐρεσὶν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραισῖμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολαί, ἦσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰφρενον οὐτάσε δουρὶ
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν.
 Ἦριπε δὲ περηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
 60 Ἀρμονίδω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
 τεύχεϊν· ἔσχα γὰρ μιν ἐφύλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτάνητο νῆας εἵσας

Erat autem quidam inter Trojanos Dares, locuples, sine reprehensione,] sacerdos Vulcani; duoque ei filii erant, Phegeus, Idæusque, pugnae bene scientes omnis. Hi ei (*Diomedē*), semoti a suis, obvii prouerunt; hi quidem ab equis, ille vero a terra irruerat pedester. Hi quum jam prope essent in se-invicem vadentes, Phegeus prior emisit longæ-umbrae hastam: Tydidæ vero super humerum sinistrum venit cuspid hastæ, nec percussit ipsum: sed posterior irruit ære Tydides: hujus autem non irritum telum fugite manu; sed ferit pectus inter-mammæ, detrussitque *illum* de equis Idæus autem desiliit, relinquens perpulcrum currum, neque ausus-est consistere-super (*protegere*) fratrem interfectum:] neque enim vel ipse effugisset mortem nigram: verum Vulcanus *illum* eripuit, servavitque caligine tectum quo scilicet ei ne prorsus senex contristatus esset. Equos autem abductos magnanimi Tydei filius dedit sociis deducendos cavas ad naves. Trojani vero magnanimi viderunt filios Daretis, alterum quidem fugientem, alterum vero interfectum ad currus,] omnibus concitatus-est animus: sed caesiis-oculis Mineræ] manu prehensum verbis allocuta-est impetuosum Martem:] Mars, Mars, hominum-perditor, inquinate-cæde, murum-eversor,] an non jam Trojanos quidem siverimus et Achilles] pugnare, utris pater Jupiter gloriam perbeat; nos autem cedamus, Jovisque evitemus iram?

Sic fata prælio eduxit impetuosum Martem; hunc postea sedere-fecit ad herbosum Scamandrum. Trojanos autem inclinarunt Danaï, interfecitque virum unumquisque] ductorum. Primus vero rex virorum Agameanno ducem Halizonem, Odium magnum, dejecit-e curru. Primo enim ei verso-in-fugam, tergo hastam infixit humeros inter, perque pectora trajecit: fragorem vero edidit cadens, sonueruntque arma super ipso. Idomeneus autem Phæstum interfecit, Mæonis filium, Bori, qui ex Tarne glebosa venerat. Hunc utique Idomeneus hasta-inclytus lancea longa percussit, equos (*currum*) conscendentem, ad dextrum humerum:] decidit autem de curru, horrendaque jam eum caliginis invasit.] Hunc quidem inde Idomenei spoliavit famuli.

Filium autem Strophii Scamandrium, peritum venationis: Atrides Menelaus interfecit hasta acuta, bonum venatorem; docuit enim *eum* Diana ipsa jaculari feras quasque, quas nutrit in montibus silva. Verum non ei tunc auxiliabatur Diana sagittis-gaudens, nec peritia-jaculandi-eminus, qua antea quidem instructus erat:] sed ipsum Atrides hasta-inclytus Menelaus, ante se fugientem, in-dorso vulneravit hasta, humeros inter, perque pectora *eam* trajecit. Cecidit autem pronus, sonueruntque arma super ipso. Meriones vero Phereclum interfecit, fabri filium, Harmonidæ, qui manibus sciebat artificiosa omnia fabricare: egregie enim ipsum diligebat Pallas Minerva. Qui etiam Alexandro fabricaverat naves æquales,

ἀρχεκάκους, αἶ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο,
οἳ τ' αὐτῶν, ἔπει οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ῥῆθι.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
βελήλκει γίλουτον κατά δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ
ἀντικυρὸν κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκοική.
Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκαλύψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπρεψε Μήγης, Ἀντήνορος υἱόν,
70 ὅς βα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεψε δῖα Θεανώ,
ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ῥι.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
βελήλκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξείῃ δουρί·
ἀντικυρὸν δ' ἂν γ' ὀδόντας ὑπὸ γλώσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπτε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν δούσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμωνίδης Ὑψήνορα δῖον,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς βα Σκαμάνδρου
ἄρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τέτο δῆιμ·
τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
80 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον,
φασε ἱρρὺς αἴξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρείαν.
Αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδῖον πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ἄ· οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνώοις ποτέροισι μετῇ,
ἡὲ μετὰ Τρώεσιν ὀμιλεῖς ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θῖνε γὰρ ἄμ. πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικὼς
χειμάβρω, ὅτε ὤκα βέων ἐκέδασσε γεφύρας·
τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργγέμναι ἰσχανόσιν,

90 οὐτ' ἄρα ἔρκαε ἰσχεῖ ἀλκωῶν ἐριθηλέων,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβόρῃσι Διὸς ὄμβρος·
πολλά δ' ἔπῃ αὐτοῦ ἔργα κατήριπτε καλ' αἰζήων·
ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκνὰ κλονέοντο φάλαγγας
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἐόντες.

95 Τὸν δ' ὡς οὐκ ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός
θύοντ' ἄμ. πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἶψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐταίνατο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλλ' ἐπαίσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
ὁρώχκος γύαλον διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς δίστος,
100 ἀντικυρὸν δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἰματι θώρηξ.

Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων·
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφηνι
δῆθ' ἀνοχῆσεσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτέον με
105 ὥρσεν ἀνὰξ, Διὸς υἱός, ἀπορῦνέμενον Λυκίην. [σεν,

Ἄ· ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὦκ δάμασ-
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιεν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανητίον υἱόν·

Ὅρσο, πέπον Καπανητιάδῃ, καταθήσσο δίφρου,
110 ἔφρα μοι ἐξ ὤμου ἐρύσσης πικρὸν οἶσόν.

Ἄ· ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλκῃ χαμᾶζε,
πᾶρ δὲ στάς βέλος ὦκ δὲ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.

Δὴ τότε ἔπειτ' ἤρᾱτο βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·

115 Κλυθὶ μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης

exordia-malorum, quæ omnibus exitium Trojanis fuerunt,
eique ipsi, quoniam non deorum oracula intellexerat.

Hunc Meriones, quum jam assecutus-esset insequens,
feriit clunem ad dextrum : ac penitus

e-regione juxta vesicam sub osse exiit cuspis.

In-genua autem cecidit ejulans, morsque ipsum circumtexit.

Pedæum vero interfecit Meges, Antenoris filium,
qui nothus quidem erat, studiose autem eum educarat divina
Theano,] pariter dilectis liberis, gratificans marito suo.

Hunc Phylides hasta-inclutus, prope quum-venisset,

feriit capitis ad occipitum acuta hasta;

e-regione vero per dentes linguam subsecuit æs.

Cecidit ille in pulvere, frigidumque prehendit æs dentibus.

Eurypylus vero Evæmonides Hypsenorem divinum,

filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri

sacerdos fuerat, deque instar honorabatur populo :

huic autem Eurypylus, Evæmonis præclarus filius,

ante se fugienti, in-cursu percussit humerum,

ante se irruens, absceditque manum armis gravem.

Sanguinolenta vero manus in campo cecidit : hunc (huic) au-
tem oculos] occupavit purpurea mors et fatum violentum.

Sic hi quidem laborabant per acre prolium.

Tydidem autem non dignosces, utris interesset,

utrum cum Trojanis versaretur, an cum Achivis;

furebat enim per campum, fluvio abundanti similis,

torrenti, qui velociter fluens dissipavit pontes :

quem neque jam pontes muniti cœrent,

neque jam septa retinent agrorum perquam-virentium,

venientem derepente, quando ingruerit Jovis imber;

multæ autem ab ipso segetes dejectæ-sunt lætæ juvenum :

ita sub Tydide densæ turbabantur phalanges

Trojanorum; nec ipsum sustinebant, multi licet essent.

Hunc autem postquam vidit Lycaonius præclarus filius

furem per campum, ante se turbantem phalanges,

ilico contra Tydidem intendebat incurvos arcus,

et feriit irruentem, assecutus ad dextrum humerum,

in lorice cavitatem : percolavit autem acerba sagitta,

et in-oppositam-partem perrupit, fedabaturque sanguine lo-
rica.] Super hoc autem altum clamavit Lycaonius clarus filius:

Ingruite, Trojanani magnanimi, stimulatōres equorum!

vulneratus-est enim fortissimus Achivorum : nec ipsum puto

diu toleratum acrem sagittam, si vere me

movit deus, Jovis filius (Apollo), proficiscentem e-Lycia.

Sic dixit jactabundus; hunc vero non sagitta velox interfe-
cit:] sed quum-retrocessisset, ante equos et currus

stetit, et Sthenelum allocutus-est, Capaneium filium :

Propera, o-bone Capaneïade, descende de-curru,

ut mihi ex humero trabas acerbam sagittam.

Sic dixit; Sthenelus autem de curru desiluit in-terram :

et astans, sagittam venocem penitus extraxit humero :

sanguis autem ejaculabatur se per consertam-annulis loriceam.

Tum vero inde vota-concepit bello strenuus Diomedes :

Audi me, ægidem-ferentis Jovis filia, indomita :

si-unquam mihi et patri bene cupiens astitisti

δηῖον ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δοὺς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ δὲ ὄρμηϊν ἔγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπέυχεται, οὐδὲ μέ φησιν
120 δηρὸν εἴτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
ἀγγυρὶ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Θερσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότης Τυδεύς·
ἄχλυν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλιν, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
+ ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμέην θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Τῷ μὲν αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,

130 μήτι σὺν Ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντιχρὸν μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

+ ἔλθῃς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέει γαλκῶ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τυδείδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·

135 καὶ, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,
δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
ὃν βρά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀϊέσων
χραυσὴ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ διαμάσση·

τοῦ μὲν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
140 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύνεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·

αἱ μὲν τ' ἀγχιστίναί ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
αὐτὰρ δ' ἐμμεμαῶς βαλένης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνοὺς καὶ Ὑπείρονα, ποιμένα λαῶν·

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν γαλκῆρ' ἐδοῦρ,
τὸν δ' ἕτερον ἱφείε' ἐμὰ κληῖδα παρ' ὦμον
πλῆξ' ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐεργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.

Μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀθῶντα μετόχτο καὶ Πολυείδον,
υἱάς Εὐρυδάμαντος, δνειροπολοῖο γέροντος·

150 τοῖς οὐκ ἐργόμενοις γ' ἐγέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
ἀλλὰ σφραγῶν κρατερὸς Διομήδης ἐξενάρϊζεν.

Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θούονά τε, Φαῖνοπος υἱέ,
ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γῆράι λυγρῷ,

υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.

155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάρϊζε, φίλον δ' ἐξαίνουτο θυμὸν
ἄμφοτέρω, πατέρι δὲ γόνον καὶ κῆδεα λυγρὰ
λεῖπε', ἐπεὶ οὐ ζῶντες μάχῃς ἐκ νοστήσαντε
δέξατο· χηρῶσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο.

Ἐνθ' υἱὰς Πριάμοιο δύο λάβε' Ἀρδανίδαο,

160 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, Ἐλχέμωνα τε Χρομίον τε.

Ἦς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχῆα ἀγῆ
πάρτιος ἡδὲ βοδός, ξύλοχον χάτα βοσκομένων·

ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἱππων Τυδεὸς υἱὸς
βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 ἱπποῦς δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἴδεν Αἰνεΐας ἀλαπάξοντα στίχας ἀνδρῶν·

βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχῃν καὶ ἀνὰ κλόνων ἐγγελαίων,

Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἰ που ἐφεύροι.

Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε·

170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἠύδα·

hostili in pugna, nunc rursus mihi fave, Minerva :

da vero me virum interficere, et *eum* intra impetum hastæ
venire,] qui me percussit præveniens, et gloriatur, neque me
dicit] diu amplius visurum splendidum lumen solis.

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Pallas Minerva,
membraque fecit levia, pedes et manus desuper :
et prope stans verba alata ad *eum*-locuta-est :

Confidens jam, Diomedes, contra Trojanos pugna;
nam tibi in pectoribus robur paternum immisi
intrepidum, quale habuit vibrator-scuti eques Tydeus :
caliginem autem tibi ab oculis abstuli, quæ prius inerat,
ut bene dignoscas tum deum, tum etiam hominem.

Itaque nunc, si quis deus tentans *te* huc venerit,
nequam tu cum-immortalibus diis contra pugna
aliis : verum si forte Jovis filia Venus
venerit in pugnam, hanc vulnere acuto are.

Hæc quidem sic locuta discessit, cæsiis-oculis Minerva :
Tydides vero reversus primis-puglatoribus se-miscuit :
et, antea licet animo promptus *esset* cum-Trojanis pugnare,
at tunc illum *ter* tantum incescit robur, tanquam leonem,
quem jam pastor in-agro apud lanigeras oves
perstrinxerit quidem caulam transilientem, nec-tamen inter-
fecerit:] hujus quidem vim incitavit, postea vero non *am-
plus* repellit:] sed *ille* stabula subit, hæc autem(*oves*) desertæ
fugantur:] ac confertæ super alias-alia funduntur,
at ille alacer profundo (*circumsepto*) exsilit ovili :
sic alacer Trojanis mixtus-est fortis Diomedes.

Tunc interfecit Astynoum, et Hypironem, pastorem homi-
num:] hunc quidem super mammam feriens ærata hasta :
alterum vero ense magno in-jugulo ad humerum
percussit : a cervice autem humerum abscidit et a dorso.
Hos quidem reliquit : sed Abantem petebat et Polyidum,
filios Eurydamantis, somniorum-interpretis senis :
quibus non, proficiscentibus, senex interpretatus-erat som-
nia,] verum ipsos fortis Diomedes interfectos-spoliavit.
Ivit autem in Xanthumque Thoönemque, Phænopus filios,
ambos provecta-etate-genitos : hic vero (*pater*) conficiebatur
senecta tristi:] filium non genuerat alium, opibus *heredem* re-
linquendum.] Tum ille hos interfecit caramque eripuit ani-
mam] ambobus, patri autem luctum et curas tristes
reliquit, quoniam non vivos e pugna reversos
excepit; agnati vero hereditatem partiti-sunt.

Tum filios Priami duos corripuit Dardanidæ,
in uno curru stantes, Echemonemque Chroniumque.
Ut vero leo inter boves, irruens, cervicem fregit
juvenæ vel bovis, per fruticetum pascentium :
sic hos ambos de curru Tydei filius
dejecit violenter invitos, posteaque armis spoliavit;
equos vero suis sociis dedit ad naves agendos.

Hunc autem vidit Æneas dissipantem ordines virorum,
et profectus-est ipe perque pugnam et per strepitum hastarum,
Pandarum similem-deo quarens, sicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatumque fortemque :
stetitque ante ipsum, verbumque *ad eum* coram locutus-est :

Πάνδαρε, πῶ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες δίστολ,
καὶ κλέος; ὃ οὔ τις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
οὐδὲ τις ἐν Ἀλικίᾳ πέογ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.

+ Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
175 ὅστις δδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μὴ τις θεὸς ἔστι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ἱρῶν μνηστὰς· γαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
180 Αἰνεῖα, Τρώων βουλὴφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἔσχω,
ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖῃ,
+ ἵππους τ' εἰσροῶν· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεὸς ἔστιν.
Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδῆος υἱός,
185 οὐχ ὅγ' ἀνέυθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἥδη γάρ οἱ ἐφ' ἦκα βέλος, καὶ μιν βάλων ὦμον
δεξιῶν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυαλίω·

190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνυῖ προΐαφειν,
ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τις ἔστι κοτήεις.
Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβάτην·
ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχεῖς· ἅμυρ δὲ πέπλοι
195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκαστὸν διζυγες ἵπποι
ἑστάσι, κρῖ λευκὸν ἑρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
Ἥ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρον αἰχμητὰ Λυκάων
ἐργουμένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρματα ἐμθεβαῖωτα

200 ἀρχέουσι Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
ἵππων φειδόμενος, μὴ μοι δευοῖατο φορβῆς,
ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἐομέναι δόδῃν.
ᾧς λίπον, αὐτὰρ παῖδός ἐς Ἥλιον εἰληλουθα,
205 τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἐμελλον ὀνήσειν.
Ἥδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφ' ἦκα,
Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' αὖ μωρότεροισιν
ἀτρεκέες αἶμ' ἔσσευα βαλὼν· ἥγειρα δὲ μάλλον.
Τῷ βὰ κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκυλὰ τόξα

210 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἥλιον εἰς ἑρατεινὴν
ἡγεύομην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω.
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσφύομαι ὀφθαλμοῖσιν
πατριδ' ἐμὴν ἀλοχόν τε καὶ ὑπερβεῖς μέγα δῶμα,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριοις φῶς,
215 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινήθ' ἐν πυρὶ θείην,
χερσὶ διακλάσας· ἀνεμύλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεῖας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
μὴ δ' οὔτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
πρὶν γ' ἐπὶ νύτ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
220 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιθήσσο, ὄφρα ἴδῃαι,
οἷοι Τρώοιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι, πεδίοιο
κρατινὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι·
τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σάωσέσθον, εἴπερ ἂν αὐτε

Pandare, ubi tibi arcus et volucres sagittæ,
et gloria? qua nullus tecum contendit hic quidem vir,
neque quisquam in Lycia te gloriatur esse præstantior.
Sed age huic immitte viro sagittam, Jovi manibus sublati,
quaisquis hic est qui vincit, et sane mala multa fecit
Trojanis; quoniam multorumque et fortium genua solvit:
nisi quis deus est, iratus Trojanis,
sacrificiorum-causa succensens: gravis autem dei incumbit
ira.] Huic autem respondit Lycaonis clarus filius:
Ænea, Trojanorum consiliator ære-loricatorum.

Tydidæ eum equidem bellicosum in-omnibus assimilo,
clypeo agnoscens, et alte-cristata galea,
equosque inspiciens: plane vero haud scio, an deus sit.
Quod-si hic vir, quem dico, bellicosus est Tydei filius,
non hic sine deo ista furens-facit, sed aliquis prope
constitit immortalium, nebula involutus humeros,
qui ab-isto sagittam velociter involantem avertit alio.
Jam enim ei immisi telum, et ipsum percussi in-humero
dextro, penitus per loriceæ cavitatem,
et me ipsum ego putavi Plutoni demissurum,
attamen non occidi: deus certe aliquis est succensens.
Equi autem non adsunt et currus, quos conscendam:
sed alicubi in ædibus Lycaonis undecim sunt currus
pulcri, modo-compacti, recens-fabricati; circumque vela
expansa-sunt; apudque eorum unumquemque bijuges equi
astant, hordeum album comedentes et arincam.

Atqui mihi valde multa senex bellator Lycaon
proficiscenti mandata-dabat ædibus in affabre-factis:
equis me jubebat et curribus vectum
præesse Trojanis in acribus pugnis:
sed ego non parui (profecto parere multo salius fuisset),
equis parcens, ne mihi indigerent pabulo,
viris in urbe constipatis, soliti pasci largiter.
Sic eos reliqui, ac pedes ad Ilium veni,
arcubus fretus: hi tamen mihi non erant profuturi.
Jam enim duobus principibus sagittam immisi,
Tydideque et Atrideæ, atque ex ambobus
verum sanguinem elicui eos feriens: excitavi autem magis.
Quippe malo fato de paxillo curvos arcus
die illo detraxi, quum Ilium ad amœnum
dux-fui Trojanis, gratificans Hectori divino.
Quod si rediero, et aspexero oculis
patriam meam, uxoremque, et altam magnam domum,
ilico post a me caput abscindat hostis vir,
si non ego hos arcus lucido in igne posuero,
manibus confractos: inutiles enim mihi sunt-comites.

Hunc autem vicissim Æneas, Trojanorum dux, contra allo-
cutus-est:] ne vero sic loquere: prius tamen non erit aliter,
quam nos-ambo in-hunc virum cum equis et curribus
obviam invecti, (cum) armis experti-fuerimus.
Verum age, meos currus conscende, ut videas,
quales sint Trojani equi, periti, campi (per campum)
rapide valde huc et illuc insequi ac fugere:
qui et nos-duos ad-urbem salvos-perducent, si denuo

225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.

Ἄλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιθήσομαι, ὅρα μάχωμαι·
ἡς σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

230 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππων·
μᾶλλον ὅφ' ἡνίοχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
οἶσπον, εἴπερ ἂν αὐτὲ φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.

Μὴ τὼ μὲν δέισαντε ματήσπον, οὐδ' ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τὸν φθόγγον ποθέοντε,

235 νῦν δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
αὐτὸς τε κτεῖνῃ καὶ ἐλάσῃ μώνυχας ἵππους.
Ἄλλα σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ ἄρματα καὶ τεῶ ἵππων,
τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.

Ἦ; ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,

240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.

Τοὺς δὲ ἶδε Σθέnelος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπα πτερόεντα προσεΰδα·

Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
ἄνδρ' ὀρόμ κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,

245 ἴν' ἀπελεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τῶν ἐν εὐ εἰδώς,
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὖχεται εἶναι·
Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀνύμμονος Ἀρχίσταο
εὖχεται ἐκχεγᾶμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.

Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
250 οὔνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἥτορ ὀλέσσης. [δης·

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομή-
μητι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδὲ σε πεισέμεν οἶω·
οὐ γάρ μοι γενναῖον ἄλυσκάζοντι μάχεσθαι
οὐδὲ καταπτύσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

255 δκνεῖω δ' ἵππων ἐπιθαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
ἀντίον εἴμ' αὐτόν· τρεῖν μ' οὐκ ἔξ Πάλλας Ἀθήνη.
Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίστον ὠκέας ἵπποι
ἄμφω ἀφ' ἡμέλων, εἰ γοῦν ἑτέρως γε φύγησιν.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

260 αἰ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
αὐτοῦ ἐρυκακείν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τεΐνας·
Αἰνεΐα δ' ἐπαΐξει μεμνημένος ἵππων,

ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τροίῃ περ εὐρύοστα Ζεὺς
δῶκ', υἱὸς ποιήνῃ Γανυμήδεος· οὐνέχ' ἄριστοι
ἵππων, ὅσσοι ἕασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελίον τε.

Τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀρχίσσης,
λάβρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·

270 τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
τῷ δὲ δῦ' Αἰνεΐα δῶκεν, μήστωρ φόβοιο·
εἰ τούτω κε λάθοιμεν, ἀροίμεθ' αὖ κε κλέος ἐσθλόν.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

275 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.

Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
ἧ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσαστο, πικρὸς οἰστός·

Jupiter Tydidæ Diomedî gloriam præbuerit.

Verum age nunc scuticam et habenas splendidas accipe, ego vero equos (*currum*) conscendam, ut pugnem : vel tu hunc (*Diomedem*) excipe, curæ-erunt autem mihi equi.

Hunc autem vicissim allocutus-est Lycaonis clarus filius :

Ænea, tu quidem ipse tene habenas et tuos equos ;

melius sub auriga consueto curvum currum

ferent, si forte retro fugerimus Tydei filium.

Ne hi, si-expaverint, temere-vagentur, neque velint

efferre proelio, tuam vocem desiderantes ;

in-nos autem irruens magnanimi Tydei filius,

ipsosque interficiat, et abigat solidis-ungulis equos.

Sed tu ipse age tuos currus et tuos equos ;

hunc autem ego irruentem excipiam acuta hasta.

Sic igitur locuti, in currus variegatos inscendentes, impetu-concitati contra Tydidem dirigebant veloces equos.

Hos autem vidit Sthenelus, Capaneus præclarus filius,

confestimque Tydidem verbis alatis allocutus-est :

Tydice Diomedes, meo carissime animo,

duos-viros video fortes contra te paratos pugnare, vim

immensam habentes : alter quidem, arcum bene sciens, *est*

Pandarus, filium autem Lycaonis *se* gloriatur esse ;

Æneas autem, filium se magnanimi Anchisæ

gloriatur natum-esse, materque ipsi est Venus.

Verum ego jam recedam super currus, neu mihi sic

rue per primos-pugnatores, ne-forte dulcem animam perdas.

Hunc autem torve intuens allocutus-est fortis Diomedes : nequaquam ad-fugam hortare, quoniam non te persuasurum *mihi* puto ; non enim mihi (*meo*) in-genere *est* fugitantem pugnare,

neque pavitare : adhuc mihi robur firmum est ;

designor autem equos (*currum*) conscendere ; quin et sic obviam ibo ipsis : trepidare me non sinit Pallas Minerva.

Hos autem non iterum retro auferent veloces equi

ambos a nobis, si vel alter *forte* effugerit.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in animo reconde tuo :

si mihi consultissima Minerva gloriam præbuerit,

ut-ambos interficiam, tu tamen hosce quidem veloces equos

hic detine, ex lorica-currus habenas suspendens ;

in-Æneæ vero irru memor equos,

abigequæ a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.

Ejus etenim stirpis *sunt*, e-qua Troi late-sonans Jupiter

dedit, pro-filio pretium Ganymede, quoniam optimi *sunt*

equorum, quicunque sunt sub auroraque-soleque.

Ex-hac stirpe *eos* furatus-est rex virorum Anchises,

clam Laomedonte, submittens feminas equas ;

horum ei sex nati-sunt in ædibus, *illorum* stirps ;

quatuor quidem ipse retinens saginavit ad præsepe,

sed duos Æneæ dedit, paratores fugæ :

si hos ceperimus, retulerimus gloriam magnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant :

illi vero cito prope venerunt, incitantes veloces equos.

Hunc prior allocutus-est Lycaonis præclarus filius :

Fortis-animo, bellicose, illustris Tydei fili,

profecto te non telum velox domuit, acerba sagitta ;

νῦν αὖτ' ἐγχείη πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

290 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα τῆς δὲ διαπρὸ
αἰγμῇ χαλκείῃ παμμένη ὠρύκηι πελάσθη.

Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέβληται κενεῖνα διαμπερές, οὐδὲ σ' οἶω

295 δηρὸν ἐτ' ἀνσχίσσασθαι· ἔμοι δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἡμβροτες οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
πρίν γ' ἀποπαύεσθαι, πρίν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσσόντα
αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαφῶνινον πολεμιστήν.

300 Ὡς φάμενος προσέηκε· βέλος δ' ἔθουνεν Ἀθήνη

ρίνα παρ' ὀφθαλμὸν, λευκοὺς δ' ἐπέρρησεν ὀδόντας.

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πυρμυὴν τάμει χαλκὸς ἀτει-
αἰγμῇ δ' ἐξέσπυθε παρὰ νεύατον ἀνθερεῶνα. [ῥῆς,
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχλῶν, ἀράδῃσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,

305 αἰόλα, παμφρονώντα· παρέτρυσσαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
δείσας μήπως οἱ ἐρυσαιάτο νεκρὸν Ἀχαιοί.

Ἄμφι δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λῆυν ὧς ἀλκι πεποητός·

300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,

τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,

σμερδάλεια ἰάχων. Ὁ δὲ χερμακίδιον λάβε χειρὶ

Τυδείδην, μέγα ἔργον, δ' οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροινεν.

οἳ οὐν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν βέα πᾶλλε καὶ οἶος.

305 Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔθνα τε μηρὸς

ἰσγίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·

θλάσσει δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξεν τένοντες·

ᾧσε δ' ἀπὸ βινὸν τρηχὺς λίθος. Αὐτὰρ ὅ γ' ἦρω

ἔστη γυνὴ ἐριπῶν καὶ ἐρείσατο χεὶρὶ παχεῇ

310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπολοῖτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,

εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχισίῃ τέκε βουκολόοντι·

ἀμφὶ δὲ δν φίλον υἱὸν ἔχευατο πῆχες λευκῷ·

315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα· ἐκάλυψεν,

ἔρκος ἔμειν βελείων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων

χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.

Ἦ μὲν ἔδν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο·

οὐδ' υἱὸς Καπανήος ἐλήθετο συνθεσίων

320 τᾶνων ἅς ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.

Ἄλλ' ὅγε τοὺς μὲν εὐὸς ἡρύκακε μώνυχας ἵππους

νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἦνία τείνας·

Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους

ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·

325 ὥκωκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, δν περὶ πάσης

τίεν δημηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδῃ,

νυσσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἑλαινόων. Αὐτὰρ ὅ γ' ἦρω

ᾧν ἵππων ἐπιβάς ἔλαβ' ἦνία σιγαλόεντα,

αἵψα δὲ Τυδείδην μέβετο κρατερώνυχας ἵππους

330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπὶ ὤχετο νηλεῖ χαλκῷ,

γινώσκων ὅτ' ἀναλκίς ἦν θεός, οὐδὲ θεῶων

τᾶνων αἵτ' ἀνδρῶν πολέμονα κατά κοιρανέουσιν,

nunc rursus hasta experiar, si te assequi possim.

Dixit, et vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et ferit Tydiden ad clypeum : per-eum autem penitus
cuspis aerea volans loricae admota-est.

Super quo altum clamavit Lycaonis praecursor filius :

Vulneratus-es ad-ile penitus, neque te puto

diu amplius toleraturum : mihi autem magnam gloriam de-
disti.] Hunc autem non perterritus allocutus-est fortis Dio-
medes :] aberrasti, nec es-assequutus : at non vos puto

ante cessaturos, quam certe alter *vestrum* stratus
sanguine satiarit Martem scutum-usque-sustinentem bellato-
rem.] Sic fatit jaculatus-est, telumque direxit Minerva

in-nasum prope oculum; albos autem trajecit dentes.

Ejusque linguam ultimam abscidit aes rigidum,

cuspidi vero exiit ad extremum mentum.

Cecidit autem de curru, sonueruntque arma super ipso,

varia, collucentia; tremefacti vero sunt ei equi

pedibus-celeres; ejusque ibi soluta-est anima-que robur-que.

Aeneas vero tum irruit cum clypeo hastaque longa,

veritus ne-quia sibi traherent cadaver Achivi.

Super ipso igitur *propugnans* stelit, ut leo robori confisus :

praetenditque ipsi hastam-que et clypeum undique aequalem,
illum interficere paratus, quicumque huic obvi-veniret;

horribiliter vociferans. At saxum prehendit manu

Tyrides, magnam (*magni ponderis*) rem, quam non duo

viri ferrent,] quales nunc mortales sunt : hic vero facile vi-
brabat etiam solus.] Eo ferit Aeneam ad coxendicem, ubi

femur] in-coxa vertitur; acetabulum autem ipsum vocant :

confuditque ipsi acetabulum, et insuper ambos dirupit ner-
vos :] detraxitque cutem asper lapis. Atque ibi heros.

constitit in-genua lapsus, et sustentabat-se-nixus manu ro-
bustaj in-terra; sed oculis nigra nov cooperuit.

Atque jam ibi periisset rex viro-um Aeneas,

si non cito animadvertisset Jovis filia Venus,

mater, quæ eum sub Anchise perperit boves-pascente;

circum autem suum dilectum filium fudit lacertos candidos :

anteque ipsum pepli nitidi plicaturam obtendit,

septum ut-esset telorum, ne-quis Danaorum celeribus-equis,

aes in pectora conjiciens, ei animam eriperet.

Illa quidem suum dilectum filium subducebat e-prælio :

nec filius Capanei oblitus-est mandatorum.

eorum, quæ dederat bellico-clamore strenuus Diomedes :

sed hic suos quidem inhibuit solidis-ungulis equos

seorsum a strepitu, ex lorica-curru habenas suspendens;

Aeneæ vero irruens jubis-pulcris-comantes equos

abegit a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos;

deditque Deipylō, socio dilecto, quem supra omnem

honorabat æqualium-coetum, quod sibi mente congruentia

cogitabat.] naves ad cavas agendos. At ipse heros,

suum currum conscendens sumisit habenas splendidas

statimque post-Tydidem egit validis-ungulis equos,

alacer : is vero Cypriam persequabatur crudeli aere,

gnarus quod imbellis esset dea, neque dearum

earum, quæ in viro-um bello imperitant,

οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολλὸν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
 335 ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 ἄκρην οὐτάσε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῃ δουρὶ
 ἀδελιχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβρόσιον διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπερ θέναρας. Ῥέε δ' ἀμβροτον αἵμα θεοῖο,
 340 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοσίν·
οὐ γὰρ σίτον ἐδοῦσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.
[Τοῦνεκ' ἀναιμῶνες εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 Ἥ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ τοῦ κάββαλεν υἱόν·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 345 κυανὴν νεφέλην, μή τις Δαναῶν ταχυπόλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔτως βοήην ἀγαθὸς Διομήδης·
 εἶκε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ διηϊότητος·
 350 ἢ οὐχ ἔλις ὅττι γυναῖκας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις;
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλῆσαι, ἥ τέ σ' οἶω
 ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἰ χ' ἐτέρωθι πύθηαι. [νῶς·
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἀλύουσα] ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰ-
 τήν μὲν ὅρ' ἱοῖς ἐλοῦσα ποδὴννεμος ἔξ' αἴματι,
 ἀγχομένην ὀδύνην· μελάντην δὲ χροῖα καλόν.
 355 Εὐρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ ροῦρον Ἀρηά
ἤμενον· ἥερί δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππων·
ἥ δὲ γνῶς ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο
πολλὰ λισσομένη χρυσάμπτυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασιγνήτε, κόμισαί τέ με δὸς τέ μοι ἵππους,
 360 ὅφρ' ἐς Ὀλύμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστί.
 Αἴην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο. [πους·
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπτυκας ἵπ-
 365 ῖν δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκχεμένη φίλον ἦτορ.
 Πάρ δέ οἱ ἱοῖς ἔβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν
 μάστιγιν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθην.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰτῶν Ὀλύμπων·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴννεμος ὠκέας ἱοῖς,
 λύσας· ἐξ ὀρέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 370 Ἥ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτην,
μητρος ἑῆς· ἥ δ' ἀρχὰς ἐλάζετο θυγατέρι,
χειρὶ τέ μιν κατέρρεεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνομάζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
 μαυιδίως, ὥσει τι κακὸν βέζουσιν ἐνωπῇ;
 375 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα φιλομειδὴς Ἀφροδίτη·
 οὐτὰ με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατος ἐστίν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
 380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεῶν
 τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ ἤ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 385 Τλῆ μὲν Ἀρης, ὅτε μιν Ἥως κρατερὸς τ' Ἐφιάλ-
 παίδες Ἀλωῆς, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῷ. [της,

nec Minerva, neque urbiūm-vastatrix Bellona.

At quum jam assecutus-esset, frequentem per turbam persequens.] tum protensa *hasta* magnanimi Tydei filius summam vulneravit manum insiliens acuta hasta imbecillam; statim vero hasta cutem perfodit, divinum per peplum, quem ei Gratiae elaborarant ipsae, extremam supra volam. Fluebat autem immortalis sanguis deae,] ichor (*serum*), qualis nempe fluit beatis diis: non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum. [Ideo sine-sanguine sunt, et immortales appellantur.] Illa vero valde clamans, abs se dejecit filium: et hunc quidem in manibus eripuit Phœbus Apollo obscura nebula, ne quis Danaorum celeribus-equis, aes in pectora conjiciens, animam ei eriperet. Illam vero altum inclamavit pugna strenuus Diomedes:

Cede, Jovis filia, e-bello et pugna! an non satis est, quod mulieres imbelles decipis? si vero tu in bello versabere, profecto te puto reformidaturam *posthac* bellum, etiam si alibi de eo audieris

Sic dixit: illa vero mente-turbata abiit, affligebaturque graviter.] Eam inde Iris prehensam pernix eduxit turba, oppressam doloribus: vivebat vero cute pulcra.

Invenit deinde pugnae ad sinistram impetuosum Martem sedentem; in-aere autem hasta erat-posita, et veloces equi: illa vero ad-genua prolapsa fratris cari, multum supplicans, aureis-phaleris-insignes petebat equos

Dilecte frater, curamque gere mei, daque mihi equos, ut ad Olympum perveniam, ubi immortalium sedes est. Valde doleo vulnere, quo me mortalis vulneravit vir, Tydides, qui jam et adversus-Jovem patrem pugnaverit.

Sic dixit: ei autem Mars dedit aureis-phaleris equos; ipsaque in currum conscendit, mœrens suo corde; juxtaque ipsam Iris ascendit et habenas cepit manibus; flagellavitque, ut-irent; illi vero non-inviti volabant. Statim autem deinde pervenerunt ad-deorum sedem, altum Olympum:] ibi equos sistebat pedibus-ventosa velox Iris, solutos e curru; atque immortale apposuit pabulum.

Illam vero ad genua cecidit Diones, diva Venus, matris suae; hæc autem ulnis complectebatur filiam suam, manumque ipsam demulcebat, verbumque dixit et elocuta-est:

Quisnam tibi talia fecit, dilecta filia, cœlicolarum temere, ac-si quid flagitii patrasses palam?

Huic autem respondit deinde risum-amans Venus:] vulneravit me Tydei filius, superbus Diomedes, eo-quod ego dilectum filium subducebam e-prælio, Æneam, qui mihi omnium longe dilectissimus est. Non enim amplius Trojanorum et Achivorum pugna gravis est,] sed nunc Danai etiam cum-immortalibus pugnant.

Huic respondit deinde Dione, eximia inter-deas:] perfer, filia mea, et sustine, mœsta licet:] multi enim jam *indigna* pertulimus Olympias domos habentes:] ab hominibus, graves dolores nobis-invicem inferentes. Pertulit quidem Mars, quando ipsum Otus fortisque Ephialtes,] filii Aloeï, ligaverunt duris in vinculis:

χαλκῷ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καί νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 εἰ μὴ μητρὴν, περικαλλῆς Ἡερίβοια,
 290 Ἐρμῆα ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέχευεν Ἄρηα,
 ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐστι δεσμὸς ἐδάμνα.
 + Τῇ δ' Ἥρῃ, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
 δεξιτέρῳ κατὰ μαζὸν διστῶ τριγλῶχινι
 βελθήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 305 Τῇ δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριοις ὦκυν διστόν,
 εὐτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἐν πύλῳ ἐν κενύεσσι βαλὼν, δδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 κῆρ ἄρῃων, δδύνῃσι πεπαρμένους· αὐτὰρ οἷστὸς
 400 ὦμον εἰσι πειθαρχῶν ἤλῃατο, κῆρ δέ ἐξ θυμὸν
 τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν δδυνήκατο φόρμακα πάσων,
 ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνήσκος γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὅθι' αἰσὺλα βέζων,
 ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδεὺς υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναῖος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάουσιν,
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς διήστῃτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδῃ, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδραστίνη,
 ἐξ ὕπνου γούσσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει,
 κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 ἰφθίμῃ ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 Ἥρα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχθὺ χειρὸς ὁμόργνυ·
 ἀλθετο χεῖρ, δδύνασι δὲ κατηπιύοντο βαρεῖαι.
 Αἶ δ' αὖτ' εἰς ὁρώσασαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρῃ,
 κερτομαῖες ἐπέεσσι Δία Κρονιδῆν ἐρέειν.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τί μοι κεχολώσασαι, ὅττι κεν εἴπω;
 ἥ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιῶν ἀνιῖσα
 Τρῶσιν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινὰ καρβέζουσα Ἀχαιῶν εὐπέπλων,
 425 πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἀραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 ἀλλὰ σὺ γ' ἡμερόντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 ταῦτα δ' Ἀρῇ ὁρῶ καὶ Ἀθύνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοῇ ἀγαθὴ Διομήδης,
 γιγνώσκων ὅτι αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄξετο, ἵετο δ' αἶεἰ
 435 Αἰνεῖαν κτείνειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ οἱ ἐστειρέλιξ φρεσὶν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσαντο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μὴδὲ θεοῖσιν

areo autem in carcere vinctus-erat tredecim menses.
 Et fortassis ibi periisset Mars insatiabilis belli,
 nisi noverca, præpulcra Eribea,
 Mercurio indicasset; hic vero furtim-subdixit Martem,
 jam confectum: dura enim ipsum vincula afflixerant.
 Pertulit Juno, quando illam fortis filius Amphitryonis
 dextram ad mammam sagitta tricuspile
 percussit; tunc et ipsam gravissimum invasit dolor.
 Pertulit Pluto inter hos ingens velocem sagittam,
 quando ipsum idem vir, filius Jovis ægidem-tenentis,
 in porta apud inferos vulnerans, doloribus affecit.
 Atque is ivit ad domum Jovis et latum Olympum,
 corde dolens, doloribus confixus; ac sagitta
 humerum in robustum adacta-erat, cruciabatque animum;
 hunc autem Pæon, dolores-pellentia remedia inspergens,
 sanavit: non enim omnino mortalis natus-erat.
 Audax, immania-agens, qui pro-nihilo-duxit nefaria patrare,
 qui arcu violabat deos, qui Olympum habitat.
 In te autem hunc concitavit dea cæsiis-oculis Minerva:
 demens, neque hoc scit in animo Tydei filius,
 quod plane non longævus sit qui cum-immortalibus pugnarit,
 neque omnino ipsum filii ad genua pappavocant,
 venientem e bello et gravi pugna.
 Itaque nunc Tydides, etiamsi valde fortis est,
 cogitet, ne-quis cum-ipso fortior te pugnet:
 ne diu Ægialeæ, prudens Adrasti-filia,
 ex somno plorans suos domesticos excitet,
 matrimonio-junctum desiderans maritum, fortissimum Achivorum,
] generosa uxor Diomedis equum-domitoris.
 Dixit, et ambabus ichorem a manu abstergebat:
 sanata-est manus, doloresque mitigati-sunt graves.
 Tum autem intuentes Minervæque et Juno,
 mordacibus verbis Jovem Saturnium lacescebant.
 In-his autem sermonem orsa-est dea cæsis-oculis Minerva:
 Jupiter pater, num quid mihi succensebis ob id quod dixe-
 ro?] certe vero jam aliquam Venus Achivarum excitans
 Trojanos ut-simul sequeretur, quos nunc vehementer diligit,
 illarum aliquam demulcens Achivarum pulcris-peplis-induta-
 rum,] ad auream fibulam perstrinxit manum teneram.
 Sic dixit: subrisit vero pater hominumque deorumque,
 et advocatam allocutus-est auream Venerem:
 Non tibi, filia mea, commissa-sunt bellica opera:
 sed tu quidem desiderabilia obi munera nuptiarum;
 hæc vero (bellica) Marti veloci et Minervæ omnia cura-
 erunt.] Sic isti quidem talia inter se colloquebantur.
 In-Æneam autem irruit pugna strenuus Diomedes,
 sciens quod super-eum ipse teneret manus Apollo:
 sed hic ne deum quidem magnum reverebatur; cupiebat vero
 semper] Æneam interficere, et inclutis armis exuere.
 Ter quidem dehinc irruit, interficere eum cupiens:
 ter autem illi percussit (retudit) fulgentem clypeum Apollo
 Sed quum jam quartum impetum-faceret, demoni par,
 minaciter increpitans allocutus-est sagittans Apollo:
 Perpende, Tydide, et recede, neque diis

ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

Ἦος φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἐκκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

+ 435 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν δμῖλου θῆκεν Ἀπόλλων
Περγᾶμιν εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
ἤτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰσχυραῖρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀλέοντό τε κῦδαίνον τε.

Λυτὰρ δ' εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
450 αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκῆκλους λασιγῆά τε περσέοντα.

+ 455 Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μαιφόνες, τειχεσιπλῆτα,
οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν,
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοντα;
Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μὲν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.

+ 460 Ἦος εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγᾶμιν ἄκρῃ.
Τρῶας δὲ στήγας οὐλῶς Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν,
+ εἰδόμενος Ἀκάμαντι βοῶ, ἡγήτορι Θρηκῶν·
οὐκ αἶψα δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέσσι κέλευεν·

Ἦ υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέες βασιλῆος,
465 ἕς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐάσατε λαὸν Ἀχαιοῖς;
οἱ εἰσέκον ἀμφὶ πύλῃσ' εὐποιητῆσι μάχωνται;
κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἴσον ἐτίομεν Ἕκτορι δῖῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.

Ἀλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο σάουσόμεν ἔσθλὸν ἑταῖρον.

470 Ἦος εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστω.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νεῖκεσεν Ἕκτορα δῖον·

Ἕκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.

475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδεῖν δύναμ' οὔδε νοῆσαι,
ἀλλὰ καταπτύσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα·
ῥήμεις δ' αὖ μαχόμεσθ', οὔπερ τ' ἐπικούροι ἐνεμμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικούρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω·

τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπὶ δινῆεντι·

480 ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται ὃς κ' ἐπιδουῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους δῖον καὶ μένον' αὐτὸς
ἀνδρὶ μαχίσσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
οἶόν κ' ἤε φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἀγοίεν·

485 τύνη δ' ἔσσηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὥρσασιν.

Μήπως, ὥς ἄψισι λίνου αἰὼντες πανάγρου,
ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γέννησθε·
οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν υἱάκη.

490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλει νύκτας τε καὶ ἡμάρ,
ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλήτῳ ἐπικούρων,
νυλεμέμεις ἔχμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῇ.

Ἦος φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦ-
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε· [Θος.

paria velis meditari : quoniam nequaquam genus simile
immortaliumque deorum, humi incedentiumque hominum.

Sic dixit; Tydides autem recessit paululum retro,
iram evitans e-longinquo-ferientis Apollinis.

Æneam vero seorsum a-turba posuit Apollo,
Pergamo in sacra, ubi ipsi templum exstructum-erat :
atque illum Latonaque et Diana sagittis-gaudens
in magno adyto curabantque honoreque-affliciebant.

At imaginem fabricavit argenteum-arcum-gerens Apollo,
ipsique (*corpori*) Æneæ similem, et armis talem;
circumque imaginem Trojani et divini Achivi
cædebant invicem circa pectora bubulos
clypeos pulcre-orbiculatos, peltasque leves.

Tum vero impetuosum Martem allocutus-est Phœbus Apollo:

Mars, Mars, hominum-perniciēs, inquinate-cæde, muro-
rum-eversor,] nonne jam istum virum prælio eduxeris per-
sentus,] Tydiden, qui jamjam vel cum-Jove patre pugnarit?
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad car-
pum :] atque inde in-ipsam me irruit, dæmoni par.

Sic locutus, ipse quidem resedit in-Pergamo summa;
Trojanorum vero ordines perniciosus Mars concitavit obeun-
do,] assimilatus Acamanti veloci, ductori Thracum :
filios autem Priami Jovis-alumnos hortabatur :

O filii Priami, Jovis-alumni regis,
quousque tandem interfici sinetis populum ab-Achivis ?
an donec circa portas bene-structas pugnent ?
jacet vir, quem æqualiter honorabamus Hectori divino,
Æneas, filius magnanimi Anchisæ.

Verum agite, ex tumultu eripiamus strenuum socium.

Sic locutus excitavit robur et animum uniuscujusque.

Tum autem Sarpedon valde objuravit Hectorem divinum :

Hector, quo jam tibi robur abiit, quod prius habebas ?
dixisti quondam sine copiis te urbem obtenturum et auxiliis,
solum, cum affinis fratribusque tuis.

Horum nunc nullum ego videre possum, neque animadver-
tere,] sed trepidant, canes tanquam circa leonem :
nos autem pugnamus, qui quidem socii adsumus.

Etenim ego, auxiliator qui-sum, admodum e-longinquo venio·
procul enim est Lycia, Xanthum ad vorticosum ;
ubi uxoremque dilectam reliqui et infantem filium,
et possessiones multas, quas cupit quicumque indigens est.

Attamen etiam sic Lycios adhortor, et promptus-sum ipse
cum-viro isto pugnare : tametsi nihil mihi hic tale,
quale vel auferant Achivi, vel abducant :

tu vero stas, ac ne ceteras quidem hortaris
copias sustinere hostem, et opem-ferre uxoribus.

Cave ne-forse tanquam laqueis lini capti omnia-trahentis
viris infestis captura et præda fiat ;
illi vero cito excindunt bene-habitatam urbem vestram.

Te vero oportet hæc omnia curare noctesque et dies,
ducibus supplicantes e-longinquo-vocatorum sociorum,
ut-perseveranter sustineant, asperamque evitent increpatio-
nem.] Sic dixit Sarpedon; momordit autem præcordia He-
ctori sermo.] Statim vero de curru cum armis desiliit humum,

495 πᾶλλον δ' ὄξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄρχετο πάντη,
 ὀτρύνων μάχεσθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀλλήλες οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἁλῶας,
 500 ἀνδρῶν λιγμῶντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἄχυρμαί· ὣς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλῃ, ὃν ῥα δὲ αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 ἅψ' ἐπιμίσσοιμένον· ὑπὸ δ' ἔστροφον ἥνιοχ' ἦες·
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. Ἀμφὶ δὲ νύκτα
 οὐρύς Ἀρης ἐκάλυψε μάχην, Τρώεσσι ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράναιεν ἐφετμάς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
 510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἴδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνεῖαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνεΐας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετὰλλησάν γε μὲν οὔτι.
 Οὐ γάρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἐγείρειν
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
 520 Τότε δ' Αἰνείαν δύναι καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 ὄτρυνον Δαναοὺς πολέμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς·
 ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ὅμοιότεις, ἅστε Κρονίων
 νηνεμῖς ἔστυεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
 ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέου καὶ ἄλλων
 525 ζαχρηῶν ἀνέμῳ, οἷτε νεφέα σκιοέοντα
 πνοήσιν λιγυρῇσι διασκινοῦσιν ἀέντες·
 ὣς Δαναοὶ Τρώας μένον ἐμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων·
 ὦ φίλοι, ἄνδρες ἔσθε καὶ ἀλκιμον ἦτορ ἔλθετε,
 530 ἀλλήλους τ' αἰδέσθε κατὰ κρατερὰς ὕμνιν·
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἢ ἐπέφανται·
 φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.
 ἦ, καὶ ἀκόντισε δοῦρι θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνεῖω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
 535 Περγασίῳ, ὃν Τρώες ἠμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν
 τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσχε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δοῦρι βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διακρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 νεαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν·
 540 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἔνθ' αὖτ' Αἰνεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
 ὣς Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσιλόχον τε·
 τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναϊεν εὐκτιμένην ἐνὶ Φηρῇ,
 ἄφνειος βιότοιο γένος, διακρὸ δὲ εἶσατο ποταμοῖο
 545 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλῶν διὰ γαίης.
 ὅς τέκετ' Ὀρσιλόχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·
 Ὀρσιλόχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγαθύμον·
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,

vibransque acutas hastas, per exercitum ibat undique,
 adhortans ad-pugnandum, excitavitque pugnam gravem.
 Illi vero conversi-sunt a fuga, et adversi steterunt Achivis;
 Argivi autem sustinebant conferti, nec repulsi-sunt.
 Sicut vero ventus paleas fert sacras per areas,
 viris ventilantibus, quando flava Ceres
 secernit, urgentibus ventis, fructumque et paleas :
 et subalbicant palarum-receptacula : sic tunc Achivi
 albi superne facti-sunt pulvere, quem inter ipsos
 cœlum ad æreum excutiebant pedes equorum,
 conversa-acie confligentium : flexerant autem equos aurige :
 ipsi vero robur mandum recta tulerunt. Circum autem ca-
 ginem] impetuosus Mars offudit pugnae, Trojanis opem-ferens,
 undique aciem obiens : et effecta dabat mandata
 Phœbi Apollinis aureum-ensem-gestantis, qui ipsum jusserat
 Trojanis animum excitare, postquam vidit Palladem Miner-
 vam] abeuntem; hæc enim erat Danaïs auxiliatrix.

Ipsæ autem Æneam valde pingui ex adyto
 dimisit, et in pectora robur injectit pastori virorum.
 Æneas inde inter-socios constitit : hi vero gavisī-sunt,
 ut viderunt vivumque et incolumem advenientem,
 et robur integrum habentem; percontati tamen sunt nihil :
 non enim sinebat labor alius, quem argenteum-arcum-gerens
 excitabat.] Marsque hominum-perniciēs, Discordiaque insa-
 tiabiliter furens.] Verum Ajaxes duo et Ulysses et Diomedes
 concitabant Danaos ad-pugnandum : ii vero etiam ipsi (per se)
 nec vires Trojanorum timebant nec clamores;
 sed exspectabant eorum impetum, nubibus similes, quas Sa-
 turnius] tranquillitatis-tempore sistit in summis montibus,
 quiete, quando dormit vis Boreæ et aliorum
 vehementer-ingruentium ventorum, qui nubes opacas
 flatibus stridulis dissipant flantes :
 sic Danai Trojanos exspectabant firmiter, nec fugiebant.
 Atrides autem per turbam vadebat, multa mandans :

O amici, viri estote, et fortem animum sumite,
 aliusque-alium verecundamini per acres pugnās :
 verecundantium autem virorum plures sunt salvi, quam occi-
 dunt;] fugientium vero nec gloria oritur, nec ullum præsidium.

Dixit, et jaculatus-est hasta alacriter : percussitque princi-
 pem virum.] Æneæ socium magnanimi, Deicoontem
 Pergasiden, quem Trojani æqualiter Priami filius
 honorabant, quoniam alacer erat inter primos pugnare.
 Hunc igitur in scutum hasta percussit rex Agamemno;
 illud vero non hastam inibruit, penitus autem transit ferrum,
 imumque in ventrem per balteum trajecit :
 fragoremque edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.

Inde autem Aeneas Danaorum interfecit viros fortissimos,
 filios Dioclis, Crethonemque Orsilochemque :
 horum pater quidem habitabat bene-ædificata in Phera,
 dives victus (opum); genus autem ipsi erat a fluvio
 Alpheo, qui late fluit Pyliorum per terram.
 Qui genuit Orsilochem, multis viris regem :
 Orsilochem autem genuit Dioclem magnanimum :
 ex Diocle vero gemini filii nati-sunt,

Κρήθων Ὀρσίλοχος τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 550 Τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 "Δίον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργεῖοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 ἀρνυμένω τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἷω τῶγε λέοντε δύο ὄρεος κορυφῇσιν
 555 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἔφια μῆλα,
 σταβροὺς ἀνθρώπων κεραίζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
 τοίω τὼ χεῖρεςσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
 560 καπνέσσειν, ἐλάττειν ἑοικότες ὕψηλῃσιν.
 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀργείφρονα Μενελάος·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυμένους αἰὲτος χαλκῷ,
 σείων ἐργεῖν· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
 565 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 μήτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφῆλπει πόνοιο.
 Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξέοντα
 ἀντὶον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμῶτες μάχεσθαι·
 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχ' ἀρίσταν ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἔων πολεμιστῆς,
 ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δεῖλὸν βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 575 αὐτὼ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρώτοις μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀργεῖ,
 ἄρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἑστάσθ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἥνιοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην (ὃ δ' ἐπέστρεφε μώνυχας ἵππους),
 γερομαθὴν ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία λευκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐτας εἶπε ἤλασε κόρησιν·
 585 αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμύνειν εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύβητ' ὅχλος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὼν τε καὶ ὤμους·
 δευὰ μάλ' ἐσθήκει (τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης),
 ὄφρ' ἵππων πλῆξαντε χαμαὶ βάλλον ἐκ κονίῃσιν. [χαῖων.
 Τοὺς δ' ὤμους Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ σπαστὸν ἦλασ' Ἀ-
 590 Τοὺς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήσας, ὥρτο δ' ἐπ'
 κεκληγῶς· ἄμα δὲ Τρώων εἴποντο φάλαγγες [αὐτοὺς
 + καρτερὰ· ἦρχε δ' ἄρα σπιν Ἀρης καὶ πότνι·] Ἐνυώ·
 ἡ μὲν ἔχουσα Κυδοιπὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνόμα·
 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ἐπ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήθεϊ π' ὠκυρόν ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῶ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 ὡς τότε Τυδείδης ἀνεγχετο εἰπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν ἔκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστῆν.

Crethon Orsilochusque, pugnae bene scientes omnis.
 Atque hi puberes-facti nigris in navibus
 Ilium ad bonis-equis-foecundum una Argivos secuti-sunt,
 honorem Atridis, Agamemmoni et Menelao,
 expetentes : eos vero ibi terminus mortis obtexit.
 Hi, quales leones duo montis in-verticibus
 nutriti-sub matre, profundè in-densis-recessibus silvæ :
 qui quidem rapientes boves et pingues oves
 stabula hominum vastant, donec et ipsi
 virorum (in) manibus interfecti-sunt acuto ære :
 tales hi manibus sub Æneæ domiti
 deciderunt, abietibus similes proceris.
 Horum vero prostratorum misertus-est Marti-carus Mene-
 laus :] ivitque per primos-pugnatores, armatus coruscus ære,
 quassans hastam : ejus autem excitabat robur Mars,
 hæc cogitans, ut manibus sub Æneæ domaretur.
 Hunc vero vidit Antilochus, magnanimi Nestoris filius;
 ivitque per primos-pugnatores : valde enim timebat pastori
 virorum,] ne-quid pateretur, multumque ipsos frustaretur la-
 boris.]] Illi quidem jam manusque et hastas acutas
 contra se-invicem tenebant, parati pugnare :
 Antilochus autem valde prope astitit pastori virorum.
 Æneas vero non sustinuit, acer licet esset bellator,
 ut vidit duos viros alterum-juxta alterum stantes.
 Illicque postquam mortuos traxerant ad populum Achivorum,
 eos quidem miseros posuerunt in manibus sociorum,
 ipsi vero conversi, inter primos pugnabant.
 Tunc Pylæmenem interfecerunt æqualem Marti,
 ducem Paphlagonum magnanimorum, clypeatorum.
 Hunc quidem Atrides hasta-inclytus Menelaus,
 stantem hasta percussit, ad jugulum assecutus.
 Antilochus vero Mydonem ferit, aurigantem famulum,
 fortem Atymniadem (ille autem avertebat solidis-ungulis
 equos), saxo cubitum assecutus medium : atque e manibus
 fræna candida ebore humi ceciderunt in pulvere.
 Antilochus autem irruens ense percussit tempus ;
 atque is anhelans affabre-facto excidit curru
 præceps in pulverem, in sinciputque et humeros.
 Diu admodum fixus stetit (inciderat enim arenæ profundæ),
 donec equi percussum humi dejecerunt in pulverem :
 illos vero loris-agitabat Antilochus, et ad exercitum egit Achi-
 vorum.] Hos autem Hector vidit inter ordines, irrutque in
 ipsos] vociferans : unaque Trojanorum sequebantur phalan-
 ges] fortes; dux-erat autem ipsis Mars, et veneranda Bellona :
 hæc cadentem, ferens tumultum immanem pugnae :
 Mars vero in manibus ingentem hastam quassabat :
 itabatque modo quidem ante Hectorem, modo pone.
 Hunc autem conspicatus cohorrui pugna strenuus Diome-
 des.] Ut vero quum vir rerum-imperitus, emensus multum
 campi,] contisterit ad rapidum fluvium in-mare profluentem,
 spuma fremement conspicatus, recurrit retrorsum :
 sic tunc Tydides recessit, dixitque populo :
 O amici, quam nos scilicet admiramur Hectorem divinum
 hastaque fortem esse et audacem bellatorem!

Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, δὲ λοιγὸν ἀμύνει·
 + καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ξοικῶς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῳᾶς τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω
 εἰκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφιμάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῳᾶς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλuthον αὐτῶν.
 Ἐνὶ δὲ δόφρῳ ὄντες, Μενέσθην Ἀγχιάλῳν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἔλῃσε μέγας Τελαμῳνιος Αἴας·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισσε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱὸν, δὲ ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 + ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔμωϊρα
 ἤχ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ υἱᾶς.
 615 Τὸν βὰ κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμῳνιος Αἴας,
 νεαίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 δούπησεν δὲ πεισύν. Ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῳᾶς δ' ἐπὶ δούρατ' ἔρχειν
 ὀξέα, παμπανόυντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ.
 620 Αὐτὰρ ὁ λᾷξ προσβάς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὁμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσθαι.
 Δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἱ πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχρ' ἔχοντες,
 625 οἱ ἔ, μέγαν περ ὄντα καὶ ἱφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμὶχθή.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεΐδην, ἦν τε μέγαν τε,
 + ὄρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόϊν Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὰς θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 + τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηδόϊν, Λυκίων βουλὴφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ὄντι μάχης ἀδαήμονι φρενί;
 635 ψευδοίμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 + Ἀλλ' οἶδ' οἷον τινὰ φασι βῆναι Ἡρακλεΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολέοντα·
 640 ὅς ποτε δειρὺ ἔλθων ἐνέχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέρουσιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, γήρῳσε δ' ἀγυῖας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρῳέεσσι ὀδοῖμαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 645 ἔλθόντ' ἐκ Λυκίας, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 ἀλλ' ὅπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἶδαο περῴσεις.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδόϊν, Λυκίων ἀγῶς, ἀντίον ἠΐδα·
 Τληπόλεμ', ἥτοι κείνος ἀπάλεσεν Ἰλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 650 ὅς βρά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἡνίαπε μῦθῳ,
 οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἤλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμνέντα
 + εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Αἶδι κλυτοπόλῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδόϊν· ὁ δ' ἀνέσχετο μελινὸν ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ

Huic vero semper astat unus deorum, qui mortem arceat :
 et nunc ei astat ille Mars, mortali viro similis.
 Sed, ad Trojanos conversi semper, retro
 cedite, neu cum diis nituntur fortiter pugnare.
 Sic dixit : Trojani vero admodum prope venerunt ipsos.
 Tunc Hector duos viros interfecit, scientes pugnæ,
 in uno curru stantes, Menesthen Anchialumque.
 Horum vero prostratorum misertus-est magnus Telamonius Ajax :
 stetitque, admodum prope accedens, et jaculatus-
 est hasta fulgenti,] ac percussit Amphium, Selagi filium, qui
 in Pæso] habitabat prædives, locuples : sed eum fatum
 duxit auxiliatum ad Priamumque et filios.
 Hunc in balneum percussit Telamonius Ajax,
 imoque in ventre defixa-est longe-umbrae hasta;
 fragorem autem edidit cadens. Sed accurrit splendidus Ajax,
 arma spoliaturus; Trojani vero in eum hastas coniecere
 acutas, splendentes; scutumque ejus excepit multas.
 At ille pedis-planta insistens e cadavere æream hastam
 evulsit : non tamen etiam alia potuit arma pulcra;
 ab-lumeris auferre; premebatur enim telis.
 Timuit autem hic circuitionem potentem Trojanorum fortium,
 qui multique et strenui instabant hastas tenentes,
 qui ipsum, magnus licet esset, et fortis et præclarus,
 propulsarunt a se : ille vero recedens vi-repulsus-est.
 Sic hi quidem laborabant per fortem pugnam.
 Tlepolemum vero Heracliden, fortemque magnumque,
 incitavit in parem-deo Sarpedonem fatum violentum.
 Hi autem quum jam prope essent in se-invicem videntes,
 filiusque neposque Jovis nubes-cogentis,
 hunc Tlepolemus prior verbis allocutus est :
 Sarpedon, Lyciorum princeps, quæ tibi necessitas est
 trepidare hic versanti pugnae imperito viro ?
 mentientes vero te dicant Jovis sobolem ægidem-tenentis
 esse; quum longe illis inferior-sis viris,
 qui Jove prognati-sunt temporibus priscorum hominum.
 At qualem virum ajunt vim Herculeam (Herculem)
 fuisse, meum patrem audentissimum, spiritu-leonis !
 qui quondam huc profectus equorum causa Laomedontis,
 sex solis cum navibus et viris paucioribus,
 Illi devastavit urbem, desolavitque vias.
 Tibi vero ignavus animus, intereuntque copiae;
 nec quicquam te Trojanis credo auxilium fore,
 profectum ex Lycia, ne si quidem perquam fortis sis,
 sed sub me interfectum ad-potides Orci descensurum.
 Hunc autem Sarpedon, Lyciorum dux, contra allocutus est:
 Tlepoleme, sane ille evertit Ilium sacrum,
 viri per-vecordiam nobilis Laomedontis,
 qui ipsum, bene quum-egisset, malo increpuit sermone,
 nec dedit equos, quorum gratia e-longinquo venerat.
 Tibi autem ego hic edico caedem et mortem atram
 a me futuram, meaque te sub hasta domitum
 gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni insignibus-equis.
 Sic dixit Sarpedon; at sustulit fraxineam hastam
 Tlepolemus : et horum quidem eodem-tempore haste longæ

ἐκ χειρῶν ἦϊζαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηθῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινίῃ·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.

660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρὸν ἀριστερόν ἔγχεϊ μακρῷ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο καυμῶσσαι,
ὁστέω ἐγχριμφθεῖσα, πατήρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηθόνα διοὶ ἐταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν
665 ἑλκόμενον· τὸ μὲν οὕτως ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερῶσαι δόρυ μελινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
σπευδόντων· τοῖον γάρ ἔχον πόνον ἀμειποντες.

Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκήμεδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
ἥ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεὺς μολαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
675 ἱφθιμὸν Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ·
τῷ ἄα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
Ἐνθ' ὅγε Κοῖραν ἐβλεν, Ἀλαστορά τε Χρομίον τε,
Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανίν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλεόνας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,

680 εἰ μὴ ἄρ' ὀδῶ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηθῶν, Διὸς υἱὸς, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν εἵπεν·

Πριαμῖδῃ, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐσάσης
685 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον· ἐπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
ἐν πόλει υἱετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
νοστήσας οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
εὐφρανέειν ἄλογόν τε φίλῃν καὶ νήπιον υἱόν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτὶ προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
690 ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιμένος, ὅρα τάχιστα
ὄσαιτ' Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηθόνα διὸ ἐταῖροι
εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶν·
ἐκ δ' ἄρα οἱ μῆρὸς δόρυ μελινον ὥς τε θύραζε
695 ἱφθιμὸς Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος.

Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
αὐτὶς δ' ἀμυνύνη, περὶ δὲ πνοὴ βορέαο
ζῶγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεχαρῆστα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρῇ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινῶν ἐπὶ νῆων
οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσι· Ἀργα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάρειζεν
Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
705 Ἀντίθεον Τεύβραντ', ἐπὶ δὲ πλῆξιν ποτ' Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαχόν τε,
Οἰνόπιδην θ' Ἐλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτην,
ὅς ῥ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμνηώς,
λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
710 ναῖον Βοιωτοὶ, μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες.

e manibus evolarunt; atque huic percussit cervicem mediam
Sarpedon, cuspisque penitus transiit acerba;
ipsique oculos caliginosa nox operuit.

Tlepolemus autem femur sinistrum Sarpedonis hasta longa
percusserat; cuspisque petransiit rapido-impetu,
ossi inflicta; pater vero (*Jupiter*) adhuc mortem avertit.

Tum quidem parem-deo Sarpedonem divini socii
efferebant praelio; gravabat autem eum hasta longa
quæ-trahebatur una; quam quidem nemo adverterat nec
cogitat] femore extrahere, hastam fraxineam, ut *currum*
inscenderet,] festinantium; tantum enim habebant laborem
circa-eum-occupati.] Tlepoleum autem ex-altera-parte
bene-ocreati Achivi] efferebant praelio; vidit vero divinus
Ulysses,] fortem animum habens; fervebatque ei carum cor:
cogitabat autem deinde in mente et in animo,
utrum ulterius Jovis filium late-sonantis insequeretur,
an ipse plurium Lyciorum animam eriperet.

Non utique Ulyssi magnanimo in-fatis erat,
generosum Jovis filium interficere acuto ære:
quare ad multitudinem Lyciorum vertit ejus animum Minerva.
Tunc ille Cœranum interfecit, Alastoremque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque, Noemonemque, Prytaninque:
et quidem adhuc plures Lyciorum interfecisset divinus Ulysses,
] nisi subito vidisset magnus galeam-motans Hector.
Ivit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære,
terrorem inferens Danais; gavisus-est autem eo accedente
Sarpedon, Jovis filius, sermonemque miserabilem dixit:

Priamide, ne vero me prædam Danais sinas
jacere, sed auxiliare; deinde me etiam deserat vita
in urbe vestra; quandoquidem non jam eram ego,
reversus domum, dilectam in patriam terram,
oblectaturus uxoremque dilectam et infantem filium.

Sic dixit; huic autem nil respondit galeam-motans Hector,
sed prætervolavit, ardens-cupidine, ut citissime
repelleret Argivos, multorumque vitam eriperet.

Igitur similem-deo Sarpedonem divini socii
collocarunt sub ægidem-tenentis Jovis præpulcra fago:
ex ejus autem femore hastam fraxineam extraxit foras
strenuus Pelagon, qui ei dilectus erat socius.

Hunc autem deseruit anima, inque oculos effusa-est caligo:
rursus tamen spiritum-recepit, circumque flatus Boreæ
refocillat, aspirans, ægre spirantem animam.

Argivi vero sub Marte et Hectore ære-armato
nec unquam profugiebant nigras ad naves,
nec unquam contra-feriebantur in-pugnam; sed semper retro
cedebant, postquam audierant cum Trojanis Martem esse.

Tum quem primum, quemque ultimum interfecit
Hectorque, Priami filius, et æreus Mars?

Similem-deo Teuthrantem, insuperque equum-agitatorem
Oresten,] Trechumque hastatum, Ætolum, Cœnomamque,
Cœnopidenque Helenum, et Oresbium varia-mitra,
qui in Hyla habitabat, valde divitiis intentus,
lacui confinis Cephissidi; juxtaque ipsum alii
habitant Bœoti, valde opulentum populum habentes.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 αὐτὴν Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγίόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνι,
 ἢ β' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
 Ἥλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὔλον Ἀρηά.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ὄς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Ἥ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἐντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβη θεὰ, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοι·
 Ἥβη δ' ἄμφ' ὀρέεσσι τοῖς βάλε καμπύλα κύκλα,
 γάλακτα, ὀκτάκνημα, σιθιρέφ' ἄζονι ἄμφις.
 Τῶν ἦτοι χρυσὴ ἴτυς ἀφίτος, αὐτὰρ ὕπερθε
 χάλκε' ἐπίσσωτρα, προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 πλάμην δ' ἄργυρον εἰσὶ περιδρόμοι ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσεῖοι καὶ ἀργυρεῖοισιν ἱμῶσιν
 ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρόμοι ἀντυγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἔξ ἀργύρεος θυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπταδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρυσεῖ' ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκυπόδας, μεμαυῖ ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγίόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑκὼν πατὴρ ἐπ' οὐδαι,
 ποικίλον, ἐν β' αὐτῇ ποιήσασα καὶ κάμε χερσίν·
 ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέτα,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο διακρυόεντα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὁμοῖσιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἔστεφάνωται·
 ἐν δ' ἔ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πειλώρου,
 δεινῇ τε σμερδνῇ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολλῶν πυρλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 Ἔς δ' ὄρεα φλόγεα ποσὶ βῆσαστο· λάξετο δ' ἔγχεος
 βριθὺ, μέγα, σιτιβάρην, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρωων, τοῖσιν τε κοτέσσεσται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρην δὲ μάστιγι τοῖς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόματά δὲ πύλα μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραί,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἥ μὲν ἀνακλίνει πικινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ β' αὖτ' αὐτῶν κεντρῶνεκάς ἔχον ἵππους·
 εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλον,
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 Ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξεῖρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νημεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 δασατίον τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκχλοι
 τέρπονται· Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὕτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ β' αὖ τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀρηά
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδῶμαι; [Ζεὺς·
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα

Hos autem ut animadvertit dea candidis-ulis Juno
 Argivos interimentes in acri pugna,
 ilico Minervam verbis alatis allocuta est :
 Dii-boni, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 profecto vanum hoc verbum promissum Menelao,
 Illo exciso bene-munito cum rediturum,
 si sic frurere sinemus perniciosum Martem.
 Sed age jam et nos cogitemus de-strenuo praesidio.
 Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea caesiis-oculis Minerva.
 Illa accedens aureis-phaleris-ornatos instruebat equos,
 Juno, veneranda dea, filia magni Saturni;
 Habe autem utrinque curribus cito appositae urvos orbes ro-
 tarum,] aereis, octo-radiis, ferreo axi circumponens.
 Quorum utique aurea curvatura incorrupta, ac desuper
 aerei canthi, bene-juncti, mirabile visu :
 modiolii autem ex-argento erant rotundi utrinque :
 sella vero aureis et argenteis funibus
 intenta-erat : duæ autem circumiebant loricae-currus.
 Ex hac porro argenteus temo eminebat, cuius ad extremum
 ligavit aureum pulcrum jugum, et lora-jugalia
 pulcra immisit, aurea : sub jugum vero duxit Juno
 equos celeres-pedibus, cupida contentionis et praelii.
 Ceterum Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 peplum quidem laxatum defluere-sivit pulcrum, patris su-
 per pavimento,] varium, quem ipsa fecerat et elaboraverat
 manibus;] ipsa autem, loricae induta Jovis nubes-cogentis,
 armis ad bellum armabatur lacrimosum.
 Circum autem humeros posuit ægidem fimbriatam,
 horribilem, cui quidem undique timor circumdatus-erat :
 in ea erat Contentio, et Fortitudo, et horrenda Insectatio :
 in ea et gorgionum caput, diri monstri,
 dirumque terribileque, Jovis portentum ægidem-tenentis.
 Capiti vero cono-circumdatam galeam imposuit quatuor-con-
 nos-habentem,] auream, centum urbium peditibus aptam.
 Inque currum fulgidum pedibus conscendit, sumisitque ha-
 stam] gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
 heroum, quibuscunque irascitur præpotenti-patre-nata.
 Juno autem scutica velociter urgebat ante equos,
 sponte autem portæ crepuerunt cœli, quas tenebant Horæ,
 quibus commissum-est magnum cœlum Olympusque,
 ut-et removeant densam nubem et obdant.
 Hac igitur per illas stimulo-parentes dirigebant equos :
 invenerunt autem Saturnium, a-diis seorsum sedentem aliis,
 summo in-vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
 Ibi equos sistens dea candidis-ulis Juno
 Jovem supremum Saturnium interrogavit et allocuta-est :
 Jupiter pater, annon succenses Marti ob hæc atrocía facta
 quantasque et quales perdiderit copias Achivorum
 temere, verum non secundum fas? mihi vero dolor; at quieti
 delectantur Venusque et argenteo-arcu Apollo,
 dementem hunc quum-excitarent, qui nulla novit jura.
 Jupiter pater, numquid mihi irasceris, si Martem
 graviter percussum pugna exegerim?
 Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :

765 ἄγρει μάν εἰ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγχελίην,
 ἥ ἔ μάλιστ' εἰώθε κακῆς ὁδύνησι πελάζειν.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγυρὸς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

770 Ὅσπον δ' ἡρωεῖδὲς ἀνὴρ ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπιβρώσκουσι θεῶν ὕψηλές ἵπποι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἔξον, ποταμῷ τε βρόντε,
 ἤγχι ῥόας Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σάμανδρος,
 775 ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 λύσας' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεισθαι.

Αἱ δὲ βάτην, τρήρῳσι πελαιάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργεῖοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.

780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι πείστοι καὶ ἀριστοὶ
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν ἑοικότες ὁμοφάγοισιν,
 ἥ συστὶ κάπροισιν, πῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδόν·
 ἐνθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκοφώνῳ,
 ὃς τόσσον αὐδῆσασθ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·

Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάλ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγχιτοί,
 ὅφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων

790 ὄχχεσκον· κείνου γὰρ εἰδείδιαν ὄβριμον ἔγχος·
 οὐν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.

Ἦς εἰποῦς' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.

Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν

795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος
 Ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος ἐκύκλου· τῷ τεῖρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἴσχον τελαμῶνα κελαινεφές αἶμα' ἀπομόργνυ.

Ἰππεῖοι δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο φώνησεν τε·

800 Ἥη ὀλίγον ὅϊ παῖδα ἑοικότα γείνατο Τυδεύς.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼν πολεμίζειν οὐκ εἰσάσκον,

οὐδ' ἐκπαίφασσεν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμειώνας·

805 δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκχλον·
 αὐτὰρ δὲ θυμὸν ἔχων δν καρτερὸν, ὥς τοπάρως περ,
 κούρους Καδμειῶν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [ῥηϊδίως· τοῖσι οἱ ἐγὼν ἐπιτάβροθος ἦα.]

Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼν παρὰ θ' ἵσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.

Ἄλλὰ σευ ἡ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυνεν,
 ἥ νῦν σέ που δέος ἴσχει ἀχέριον· οὐ σύγ' ἔπειτα

Τυδεὸς ἐκγονὸς ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομή-
 815 γυνῶσσω σε, θεὰ, θυγάτερ Διὸς αἰγιόχοιο· [δης·

τῇ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικρίνω.

Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀχέριον οὔτε τις ὄρκος·

ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.

agedum, adversus-ipsam incita Minervam praedatricem,
 quae ipsum maxime solita est gravibus doloribus injicere.

Sic dixit; nec non-obsecuta est dea candidis-ulnis Juno:
 sed scutica-verberavit equos: hi autem non inviti volabant
 per-medium terraeque et coeli stellati.

Quantum vero aeris-pellucidi-spatium vir videt oculis,
 sedens in specula, prospectans in purpureum pontum:
 tantum saltu-conficiunt deorum altisoni equi.

At quando jam Trojam pervenerunt, ad-fluviosque labentes,
 qua fluenta Simois commiscunt et Scamander:

ibi equos stitit dea candidis-ulnis Juno,
 solutos a-curru; circumque caliginem multam fudit:
 illis vero ambrosiam Simois summisit depascendam.

Hae autem iverunt, pavidis columbis incessu similes,
 viris Argivis auxiliari properantes.

Sed quando jam venerant, ubi plurimi et fortissimi
 stabant, circum vim Diomedis equum-domitoris

conferti, leonibus similes cruda-vorantibus,
 vel suibus apris, quorum robur non imbecille;

ibi stans clamavit dea candidis-ulnis Juno,
 Stentori assimilata magnanimo, aeream-vocem-habenti,
 qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta:

Proh pudor, Argivi, turpia probra, forma tantum admi-
 rabiles:] quamdiu quidem in praelium itabat divinus Achilles,
 numquam Trojani ante portas Dardanias

progrediebantur; illius enim timebant validam hastam:
 nunc vero procul ab-urbe cavas apud naves pugnant.

Sic fata, excitavit robur et animum uniuscujusque.

Tydidæ autem supervenit dea caesis-oculis Minerva;
 reperitque hunc regem apud equos et currus

vulnus refrigerantem, quod ei infixerat Pandarus sagitta:
 sudor enim ipsum affligebat sub lato loro

clypei pulcre-orbiculati; quo affligebatur, laborabatque ma-
 nu:] et elevans lorum, nigrum sanguinem abstergebat.

Equinum autem dea jugum attigit, dixitque:

Profecto parum sibi filium similem genuit Tydeus!

Tydeus utique parvus quidem erat corpore, sed puglator.

Ac quando ipsum ego pugnare non sinebam,
 nec furenter-irruere, quando quidem venit seorsum ab-Achi-

vis] legatus ad Thebas, plures inter Cadmeos,

convivari ipsum jussi in aedibus quietum:

sed is animum retinens suum fortem, sicuti prius,
 juvenes Cadmeorum provocabat, in-omnibus autem vincebat.

[facile: talis illi ego adiutrix eram.]

Tibi vero quidem ego assistoque, et te tueor,

sed te prompto-animo jubeo cum-Trojanis pugnare:

sed tibi vel defatigato ex-multo-labore membra subiit,
 vel te certe aliquo-modo timor tenet exanimis. Non sane tu

posthac] Tydei soboles es [reputaberis), bellicosos Aenidae.

Hanc autem respondens allocutus est fortis Diomedes:

agnosco te, dea, filia Jovis aegidem-tenentis:

ideo tibi lubenter dicam verbum, nec celabo.

Nec aliquis me timor tenet exanimis, nec ulli ignavia;

sed adhuc tuorum recordor jussorum, quae injunxisti.

Οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντιπρὸ μάχεσθαι
 820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃς· ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτὸς τ' ἀναχάξομαι ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 825 γιγνώσκω γάρ Ἀρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἀρηα τόγε δειδίθι μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάβροθός εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐπ' Ἀρῇ πρῶτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 830 τύπον δὲ σχεδὴν μῆδ' ἄξο θοῶρον Ἀρηα
 τοῦτον καίνόμενον, τυκτόν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
 ὃς πρῶνῃ μὲν ἐμοὶ τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργεῖοισιν ἀρξέειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμῖλει, τῶν δὲ λείσται.
 835 Ὡς φασμένη Σθέnelον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε γαμᾶζε,
 χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπῆς ἀπόρουσεν.
 Ἥ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διόν
 ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 840 βροθούνην· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
 Λάετο δὲ μάλιστα καὶ ἥνια Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτὴν ἐπ' Ἀρῇ πρῶτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἥτοι δὲ μὲν Περιφάντα πελώριον ἐξενάρειεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχρησίου ἀγλαὸν υἷον·
 845 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάρειε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 δῦν' Αἰδὸς κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἴδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 ἥτοι δὲ μὲν Περιφάντα πελώριον αὐτότ' ἔασεν
 κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείων ἐξαινυτο θυμὸν·
 αὐτὰρ ὃ βῆ ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἥνια ὃ ἵππων,
 ἔγχεϊ γαλκίῳ, μεμαυὸς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 855 καὶ τόγε χειρὶ λαβούσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὤσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.
 Δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔγχεϊ χαλκίῳ· ἐπέριεσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 νείατον ἔκ κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 860 τῇ βῆ μιν οὐτὰ τυχών, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς· ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ζυνάγοντες Ἀρης.
 Τούς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δέισαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷν δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἄηρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο θυαεὸς ὀρνυμένοιο·
 τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλίμως δ' ἔκανε θεῶν ἔδος, ἀπὺν Ὀλυμπον·
 870 πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, θυμὸν ἄχευον,
 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταβρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νημεσίζη δρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;

Non me sinebas cum-beatis diis ex-adverso pugnare
 ceteris : sed si Jovis filia Venus
 veniret in praelium, hancee-vulnerare acuto aere.
 Quare nunc et ipse recedo, atque etiam ceteros
 Argivos jussi congregari hic omnes :
 agnosco enim Martem praelium imperatorie-obeuntem.
 Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva :
 Tydide Diomedes, meo carissime animo,
 neu tu Martem propter-hoc time, neu quenquam alium
 immortalium : talis tibi ego adjutrix sum.
 Verum age, in Martem primum dirige solidis-ungulis equos,
 ferique eum cominus, neu reverere impetuosum Martem
 hunc insanientem, *præter naturam* adscitum malum, in-
 constantem ;] qui nuper mihique et Junoni affirmavit dicens,
 in-Trojanos se pugnaturum, atque Argivis auxiliaturum ;
 nunc vero cum Trojanis versatur, horumque est-oblitis.
 Sic locuta, Sthenelum quidem de curru pepulit humi,
 manu retrorsum trahens ; ille autem alacriter desiliit.
 Ipsa vero in currum ascendit juxta Diomedem divinum
 valde-ruens dea : vehementer autem gemuit fagibus axis
 sub-pondere ; gravem enim vehebat deam, virumque fortis-
 simum.]Corripuit autem scuticam et habenas Pallas Minerva :
 statim in Martem primum dirigebat solidis-ungulis equos.
 Ille quidem Periphantem ingentem occidebat,
 Ætolorum longe fortissimum, Ochesii præclarum filium.
 Hunc Mars occidebat cæde-inquinatus ; sed Minerva
 induit Orci galeam, ne ipsam videret validus Mars.
 Postquam vero vidit hominum-perniciēs Mars Diomedem
 divinum], is quidem Periphantem ingentem illic sivit
 jacere, ubi primum interficiens abstulerat animam ;
 atque ivit recta-in Diomedem equum-domitorem.
 Hi vero quum jam prope essent, alter-in alterum videntes,
 prius Mars protendit super jugum habenasque equorum
 hasta ærea, cupiens *illi* animam eripere :
 atque hanc manu prehensam dea caesiis-oculis Minerva
 depulit a curru, ut-incassum præterfugeret.
 Secundum tum impetum-fecit pugna strenuus Diomedes
 hasta ærea : infixit autem connixa Pallas Minerva
 imum in ile, ubi cingebatur cinctu :
 ibi ipsum vulneravit assecutus cutemque pulcram dirupit,
 et hastam extraxit rursus. Tum vero vociferatus-est æreus
 Mars,] quantum novies-mille clamarent vel decies-mille
 viri in bello, certamen committentes Martis.
 Inde tremor subiens-occupavit Achivosque Trojanosque
 territos : adeo vociferatus-est Mars insatiabilis belli.
 Qualis autem ex nubibus nigra apparet caligo,
 ab æstu venti graviter-spirantis qui-excitatur :
 talis Tydidæ Diomedī æreus Mars
 apparebat, una-cum nubibus iens in cœlum latum.
 Statim vero venit deorum in-sedem, excelsum Olympum :
 juxtaque Jovem Saturnium consedit, animo mœrens,
 ostenditque immortalem sanguinem defluentem ex vulnere,
 et lamentans verba alata ad-eum-locutus-est :
 Jupiter pater, non indignaris videns hæc violenta facinora ?

αἶεῖ τοι βίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, γάρην ἄνδρεςσι φέροντες·
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεας ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἥ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμνην·
 + ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, θεοὶ θεοὶ εἰς· ἐν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιτείνονται καὶ δεδμήμεσθα ἔκαστος·
 ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδηλόν·
 ἢ νῦν Τυδεὸς υἱόν, ὑπέρβυμον Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὐτάσας γεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δάμιοι ἴσος·
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἐπάσχον ἐν αἰνῇσιν νεκράδεσσιν,
 ἥ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυτῆσιν. [Ζεὺς·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα
 μήτι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 Αἶετ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μῆχαι τε·
 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,
 + Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι· ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' ὅτω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μὲν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέρομαι ἀλγε' ἔχοντα·
 ἔκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἔμοι δέ σε γείνατο μήτηρ.
 + Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευε δῶδ' αἰδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλοι ἦσθα ἐνέτερος Οὐρανίωνων.
 + Ὡς φάτο, καὶ Παιήν' ἀνώγει ἱήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήνῳ δδυνήφατα φάρμακα πάσπων
 ἤχεσσι· οὐ μὲν γάρ τι κατὰ νητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸς γάλα λευκὸν ἐπιγιγόμενος συνέπηξεν,
 ἱγρὸν ἑὸν μάλα δ' ὅκα περιστρέφεται κυκλῶντι·
 ὡς ἄρα καρπαλίμως ἱήσατο θυρὸν Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' Ἥῃ λούσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσεν·
 πᾶρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθίζετο, κύδεῖ γαῖων.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγαλόιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλακομενῆς Ἀθήνη,
 παύσασαι βροτολογόν Ἀρῇ ἀνδροκτασιῶν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ·
 πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἐνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
 ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 μεσσηγὺς Σιμόντος ἰδὲ Ξάνθοιο βόων.
 5 Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐν Ὀρχήεσσι τέτυκτο,
 υἱὸν Εὐσώρου, Ἀκάμαν' ἦν τε μέγαν τε·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
 10 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἰσω

semper sane acerbissima dii passi sumus
mutuo alius-in-alium consilio, gratiam hominibus deferentes:
 tibi omnes irati-sumus : tu enim genuisti dementem filiam
 perniciosam, cui semper iniqua facta curæ-sunt :
 alii etenim omnes, quotquot dii sunt in Olympo,
 tibi que obediunt, et subjecti-sumus unusquisque :
 hanc vero nec verbo incessis, nec quoquam facto,
 sed incitas *etiam*, quum ipse genueris filiam pestiferam :
 quæ nunc Tydei filium, insolentem Diomedem,
 ut-fureret extimulavit in immortales deos.

Venerem quidam primum cominus vulneravit manu ad car-
 pum,] ac postea in-me ipsum irruit, dæmoni par ;
 at me subduxerunt veloces pedes ; profecto *aliqui* diu
 ibi dolores passus-essem inter horrendas cadaverum-strages,
 aut, vivus, viribus-fractus essem æris ictibus.

Eum autem torve intuitus allocutus-est nubes-cogens Jupi-
 ter :] nequid mihi, omnium-partium-vir, assidens quiritis
 invisissimus vero mihi es deorum, qui Olympum tenent.
 Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque,
 matris tibi ingenium est intolerandum, nescium cedere,
 Junonis : quam quidem ego ægre reprimō verbis.

Idcirco te puto illius hæc pati consiliis.

Attamen non te amplius diu patiar dolores sustinere :
 ex me enim genere (*genitus*) es, mihi que te peperit mater.
 Si vero aliquo ex alio deorum natus-esses ita improbus,
 sane jam pridem fuisses inferior Urani-filiis (*Titanibus*).

Sic dixit, et Pæonem *ei* jussit mederi.

Huc autem Pæon dolorem-pellentia medicamina inspergens,
 sanavit ; nequaquam enim mortalis ortus-erat.

Sicut autem quando fici-succus lac alium agitatus in-coagu-
 lum-cogit,] liquidum quod-erat ; valdeque velociter circum-
 agitur a-miscente :] sic *ille* celeriter sanavit impetuosum Mar-
 tem.] Hunc autem Hebe lavit, elegantesque vestes induit
 juxtaque Jovem Saturnium consedit, gloria exsultans.

Hæc vero rursus ad domum Jovis magni redierunt,
 Junoque Argiva, et Alalcomeneis Minerva,
 quum-repressissent hominum-perniciem Martem a-virorum
 cædibus.

ILIADIS VI.

Hectoris et Andromachæ colloquium.

Trojanorum inde destituta-est et Achivorum acies gravis :
 sæpe autem huc et illuc ruerat pugna per-campum,
viris in-se-invicem dirigentibus æratas hastas,
 inter Simæntis et Xanthi fluentia.

Ajax autem primus Telamonius, murus Achivorum,
 Trojanorum rupit phalangem, lucemque sociis attulit,
 virum percussori, qui fortissimus inter Thraces erat,
 filium Eùssori, Acamantem strenuomque magnumque.
 Hunc percussit primus in-galeæ cono setis-equinis-densæ,
 inque fronte fixit *hastam* ; penetravitque intra os

αἶχμῃ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης

Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένην ἐν Ἀρίσθῃ,

ἀφνειὸς βροτοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν.

15 πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἐπὶ οἰκία ναῖον.

Ἄλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,

πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπήνυρα,

αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τὸθ' ἔπιπυν

ἔσκεν ὕφηνίσχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφελτίην ἐξενάρειζεν·

βῆ δὲ μετ' Αἴσῃον καὶ Πηδᾶσον, οὓς ποτε Νύμφη

νηὶς Ἀθαρβαρὲν τέκε· ἀμύμονι Βουκολίῳ.

Βουκολίῳ δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,

πρῶτον γένετ' ἄνδρα, σκότιον δὲ εἰ γείνατο μήτηρ·

25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅσσοι μίγῃ φιλόττη καὶ εὐνῇ,

ἥ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·

καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα

Μηκιστῆϊάδης καὶ ἀπ' ὧμων τέλχε' ἐσύλα.

Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκυσίον ἐξενάρειζεν

ἔγχε' χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δίον.

Ἀντίλοχος δ' Ἀθληρον ἐνήρατο δοῦρι φαιινῷ

Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ναῖε δὲ, Σατνιόεντος εὐρβρεῖτα παρ' ὄχθας,

35 Πηδᾶσον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως

φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάρειζεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος

ζῶν ἐλ' ἔπιπυν γὰρ οἱ αὐτῷρόμενῳ πεδίῳ,

ῥῶν ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ρυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην

πρὸς πόλιν, ἦπερ οἱ ἄλλοι αὐτῷρόμενοι φοβέοντο·

αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη

πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πᾶρ δὲ οἱ ἔσση

Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα λαδὼν ἐλλίσσετο γούναυν·

Ζῶγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξιαι ἀποινα.

Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται,

χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·

τῶν κέν τοι χαρίσεται πατήρ ἀπερείσι' ἀποινα,

50 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.

Καὶ δὴ μὴν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

δώσειν ὃ θεράποντα καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων

ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ δημοκλήσας ἔπος ἠΐδα·

55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κίρδαι αὐτῶς

ἀνδρῶν; ἦ τοι ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκον

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις πεπεφύγοι αἰτῶν ὄλεθρον,

χειράς θ' ἡμετέρας· μὴδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

κοῦρον ἐόντα φέροι, μὴδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες

60 Ἰλίου ἐξαπολοίετ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρως,

αἵσιμα παρειπών· Ὅ δ' ἀπὸ ἔθην ὥσατο χειρὶ

ἥρῳ· Ἀδρηστον τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων

οὕτα κατὰ λατάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρεΐδης δὲ

cuspis aërea : ei vero tenebræ oculos cooperuerunt.

Axylum porro interfecit pugna strenuus Diomedes, Teuthraniden, qui habitabat bene-structa in Arisba, dives victus (*opum*), dilectusque erat hominibus : omnes enim excipiebat-benigne, ad viam *sitas* aëdes habitans.

Sed ab-eo nullus horum tum ruit tristem interitum, ante subveniens : sed ambos anima privavit *Diomedes*, ipsum et famulum Calesium, qui tunc equorum erat auriga : hique ambo terram subierunt.

Dresum autem Euryalos et Opheltium interfecit ; ivitque in Æseum et Pedasum, quos quondam nymphea Naias Abarbarea peperit eximio Bucolioni ; Bucolion autem erat filius nobilis Laomedontis, maximus natu, clandestinum vero ipsum peperit mater : pastor autem, ad oves *cum ea* coit amore et cubili : hæc vero gravida-facta gemellos peperit filios : et horum quidem solvit robur et splendida membra Mecistiades *Euryalus*, et ab humeris arma detraxit. Astyalum inde occidit bellicosus Polypoetes ; Pyditen vero Ulysses Percosium interfecit hasta aërea ; Teucerque Aretaonem divinum.

Antilochus autem Ablerum interemit hasta splendenti Nestorides ; Elatum vero rex virorum Agamemno : incolebat autem, Satnioentis pulcre-fluentis ad ripas, Pedasum altam. Phylacum autem occidit Leitus heros fugientem ; Eurypylos vero Melanthium interfecit.

Adrastum vero deinde pugna strenuus Menelaus vivum cepit : equi enim ei pavore-attoniti *fugientes* per-campum, ramo impediti myricino, curvo curru fracto ad primum temonem (*ubi e curru exit*), ipsi quidem iverunt] ad urbem, quo ceteri pavore-attoniti fugiebant ; ipse autem *Adrastus* de curru juxta rotam devolutus-est pronus in pulvere in os : prope autem ipsum stetit Atrides Menelaus, tenens longæ-umbræ hastam.

Adrastus vero atreide complexus, supplex-orabat, genua : Vivum-cape, Atrei fili, tuque dignum accipe liberationis-pretium.] Multæ autem in divitis patris *domo* res-pretiosæ repositæ-sunt,] æsque, aurumque, elaboratumque ferrum : e-quibus tibi largietur pater infinitum redemptionis-pretium si me vivum *esse* audiverit ad naves Achivorum.

Sic dixit : huic autem animum in pectoribus concitabat. Ac sane ipsum statim erat veloces ad naves Achivorum daturus suo famulo deducendum : verum Agamemno obvius venit currens, et minaciter-clamans verba dixit :

O mollis, o Menelae, cur-nam vero tu curam-agis ita hominum *servandorum* ? profecto tibi præclare res-gesta-est domi] per Trojanos : quorum nemo effugiat grave exitium, manusque nostras : ne-is-quidem quem in-sinu mater infantem gestet, ne hic-quidem effugiat : sed simul omnes ex-Ilio funditus-pereant, inhumati et prorsus-sine-vestigio.

Sic locutus mutavit fratris mentem heros, decentia admonens. Ille vero a se depulit manu heroem Adrastum ; cumque rex Agamemno vulneravit ad ile : hic autem resupinatus-est. Atridesque

65 λὰς ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μελινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἄργείοισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμέντω, ὥς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 ἄλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἐκῆλοι
 νεκροὺς αἶμα πεδίων συλῆσετε τεληνῶτας.
 ὦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηΐφίλων ὕπ' Ἀχαιῶν
 ἴδιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 75 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ· εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμιν μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκληται, οὐνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε ἐκρούεσθαι τε προρέειν τε·
 80 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκαίετε περὶ πυλῶν,
 πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσείιν, δῆλοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἅπασας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὖθι μένοντες,
 85 αἱ καὶ μάλα τερόμενοι περ' ἀνχαλῆ γὰρ ἐπείγεται
 Ἑκτορ, ἅτάρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρει σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 νῆην Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
 οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐν μεγάρῳ, καὶ οἱ πολλὴ φιλτατος αὐτῇ,
 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκατοιο·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυσχαλίδεα βούς ἐν νηῶ,
 ἥνις, ἡκέστας, ἱερουσέμεν, αἶψ' ἐλελήσῃ
 95 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα,
 αἶψα κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσχῃ Πῆλου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο·
 δν δὲ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημί γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆα ποῦ ὧδέ γ' ἐδεῖδ' ἰδμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὃν περ φασὶ θεὰς ἐξ ἔμμεναι· ἄλλ' ὅδε λῆν
 μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφάριζεν.
 ὦς ἔφαθ'· Ἑκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθσεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 πάλλιν δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντῃ,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἄργεοὶ δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 φάν δὲ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα καταλθέμεν· ὥς ἐλελήχεν.
 110 Ἑκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρβυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυοῖδος ἀλκῆς,
 ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ ἴδιον ἠδὲ γέροντι
 εἰπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἀμφὶ δὲ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν,
 ἄντ' αὖ, ἥ πυμάτῃ θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —

pede pectoribus imposito extraxit fraxineam hastam.

Nestor autem Argivos hortabatur, altum clamans;

O amici, heroes Danaï, famuli Martis,

ne quis nunc exuviis instans a-tergo

maneant, ut plurima ferens ad naves redeat;

sed viros interficiamus; postea vero et has otiosi

a-corporibus per campum auferetis mortuis.

Sic fatus, concitavit ardorem et animum ejusque.

Tunc autem Trojani Marti-caris ab Achivis acti

lilium se-recepissent, ignavia sua domiti,

nisi inde Aeneæque et Hectori dixisset astans

Priamides Helenus, augurum longe præstantissimûs :

Aeneæque et Hector; quoniam labor vobis maxime

Trojanorum et Lyciorum incumbit, quia præstantissimi

omnem ad impetum estis pugnandique consulendique,

state hic, et populum continete ante portas,

quoquo-versum discurrentes, priusquam rursus in manus uxorum]

fugientes incidant, hostibusque gaudium fiant.

Ac postquam phalanges cohortati-fueritis omnes,

nos quidem cum-Danaïs pugnabimus, hic manentes,

estis valde afflicti; necessitas enim urget :

Hector, at tu in-urbem proficiscere, dicitoque deinde

matri tuæ et meæ : hæc vero congregans honoratas-matronas

in-templum Minervæ cæsiis-oculis, in arce summa,

aperiens clave valvas sacræ ædis,

peplum, tui sibi videatur pulcerrimus et maximus

esse in ædibus, et ei longe carissimus ipsi,

ponat Minervæ ad genua pulcras-comas-habentis :

et ei voveat se duodecim boves in templo

anniculas, jugum-non-passas, sacrificaturam, si misera

fuerit] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos

si Tydei filium averterit ab-Ilio sacra,

ferocem bellatorem, violentum auctorem fugæ hostium;

quem sane ego fortissimum Achivorum dico esse :

nec Achillem unquam sic timuimus, ducem virorum,

quem ajunt e dea natum esse; sed hic (Diomedes) nimis

furit, nec quisquam ei potest viribus par-esse.

Sic dixit : Hector vero nequaquam fratri inobsequens-erat.

Statim de curru cum armis desiliit in-terram;

vibransque acutas hastas, per exercitum ibat quoquo-versum,

concitans ad-pugnandum, suscitavitque pugnam gravem.

Illi autem conversi-sunt a fuga, et adversi stetere Aclivis :

Argivi vero recesserunt, desieruntque a-cæde :

existimabantque, aliquem immortalium de cælo stellato

Trojanis auxiliatorum descendisse : ita conversi-sunt.

Hector autem Trojanos exhortabatur, altum inclamans :

Trojanî animosi, et e-longinquo-vocati socii,

viri estote, amici, revocate autem strenuam fortitudinem,

tantis-per dum ego ivero ad Ilium, et senibus

dixero consiliariis et nostris uxoribus,

deos ut-precentur, voveantque hecatombas.

Sic igitur locutus, abiit galeam-motans Hector :

et ei malleolos pedum circumpulsabat et cervicem corium a-

trum,] ora, quæ extrema ambiebat scutum umbonem-habens.

Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδεὸς υἱός
 120 ἔς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δέ σὺ ἐσσι, φέριστε, καταθνήτων ἀνθρώπων;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνι κυδιανερῇ
 125 τὸ πρὶν ἄτάρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σῶ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίοωσιν.
 (Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἐγωγε θεοῖσιν ἐπουρανόισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκάοργος,
 δὴν ἦν, ὅς βα θεοῖσιν ἐπουρανόισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 εὔτε κατ' ἡγάθεον Νυσίτην αἰ δ' ἄμα πᾶσαι
 θυσθὰ χαμαὶ κατέχευναν, ὑπ' ἀνδροφρόνιο Λυκούργου
 135 θεινόμεναι βουπλήγιν· Διόνυσος δὲ φοβήθεις
 δύσθε' ἄλως κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλήϊ.
 + Τῷ μὲν ἔπειτ' ὄδυσσαντο θεοὶ βεῖα ζῶντας,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 ἦν, ἔπειθ' ἀθανάτοισιν ἀπήχχετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρτὸν ἔδουσιν,
 ἄσπον ἴθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέρουσι περὰ θ' ἴκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσήδα φαίδιμος υἱός·
 145 Τυδεΐδῃ μεγάρυμε, τίη γενεὴν ἔρεεινεις;
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιγὰ καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χρεῖ, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τληθεώσασα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμῶν φύει ἥδ' ἀπολήγει.
 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὅφρ' εὖ εἰδῇς
 ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἀνδρες ἴσασιν
 ἔστι πόλις· Εὐφύρη, मुखῷ Ἀργεοῖ Ἴπποβοότιο,
 + ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκειν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 155 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτιπτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνιορήν ἐρατεινήν
 ὥπασαν. Αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάχ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ θυμοῦ ἔλασεν, ἔπειτ' ὁ πολὺ φέρτερος ἦεν
 + Ἀργείων· Ζεὺς γὰρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασεν.
 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήχαντο, δι' Ἀντεία,
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 πείθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαίφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἥ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήδα·
 Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἥ κάτανε Βελλεροφόντην,
 165 ὅς μ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
 κτείνειν μὲν ῥ' ἄλείπειν, σεβάσασατο γὰρ τότε θυμῷ,
 πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρην δ' ὕγε σήματα λυγρὰ,
 γράψας ἐν πίνακι πικτῶν θυμοφθόρα πολλὰ·
 170 δεῖξαι δ' ἡνώγειν ὃ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπολόιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔζε Ξάνθον τε ρέοντα,

Glaucus autem, Hippolochi gnatus, et Tydei filius
 in medium ambarum-partium congredebantur pronti pug-
 gnare.] Ac quum jam prope essent, se-invicem invadentes,
 illum prior allocutus-est pugna strenuus Diomedes :

Quis vero tu es, præstantissime, mortalium hominum?
 non enim unquam vidi te pugna in viros-clarante
 antehac : atqui nunc longe antecessisti omnes
 tua confidentia, quandoquidem meam longam hastam man-
 sisti :] infelicium vero filii meo robori occurrunt.
 Sin autem aliquis immortalium de cælo venisti,
 non equidem cum-diis cœlestibus pugnavero.
 Non enim ne Dryantis-quidem filius, fortis Lyeurgus,
 dia vixit, qui quidem cum-diis cœlestibus contendebat :
 qui olim furentis Bacchi nutrices
 persequabatur per sacrum Nyseium; illæ vero simul omnes
 thyrsos humi projecerunt, ab homicida Lycurgo
 percussæ stimulo-boario; Bacchus autem fugatus
 subiit maris undam, Thetisque excepit sinu
 perterritum : vehemens enim cum tenebat tremor viri com-
 minatione.] Huic quidem postea irati-sunt dii facile viventes,
 et ipsum cæcum reddidit Saturni filius; neque amplius diu
 vixit, quoniam immortalibus exosus-erat omnibus diis.
 Neque ego cum-beatis diis velim pugnare.

Si vero quis es mortalium, qui telluris fructu vescuntur,
 propius accede, ut ocysus mortis ad-metas pervenias.

Hunc vicissim Hippolochi allocutus-est splendidus filius
 Tydide magaanime, cur genus meum percontaris?
 quæ foliorum generatio, talis est et hominum.
 Folia alia quidem ventus humi fundit, alia vero silva
 germinans producit, veris autem tum (i. e. quando) succedit
 tempus :] sic hominum generatio et nascitur, et desinit.

Si vero vis et hæc scire; ut bene cognoscas
 nostram stirpem, multi autem ipsam homines norunt :
 est urbs Ephyra, in-recessu Argi equos-pascentis,
 ibi autem Sisyphus erat, qui maxime-astutus erat hominum,
 Sisyphus Æolides : is autem Glaucum genuit filium;
 ac Glaucus genuit eximium Bellerophontem;
 huic autem dii pulcritudinemque et virtutem amabilem
 præbuerunt. Sed ei Prætus mala molitus-est animo,
 qui e civitate Argi expulit, quoniam supremus erat
 Argivorum : Jupiter enim ei illos sub sceptro subdiderat.
 In-hoc autem uxor Præti insanierat, divina Antea,
 ut-clandestino amore misceretur : sed huic neutiquam
 persuasit bona mente-prædito, prudenti Bellerophonti.
 Illa vero mentita, Prætum regem sic allocuta-est :

Morere, o Præte, vel interfice Bellerophontem,
 qui mecum voluit amore misceri, nolente.

Sic dixit : at regem ira cepit, quod-talia audierat :
 interficere quidem devitavit, religioni enim duxit hoc animo;
 misit autem ipsum in-Lyciam, deditque ei notas perniciosas,
 scribens in tabella complicata exitialia multa;
 ostendereque hæc eum jussit suo socero, quo periret.
 Atque ille abiit in-Lyciam deorum sub fausto ductu :
 sed ubi jam in-Lyciam pervenerat Xanthumque fluentem,

προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἑννέα βοῦς ἱέρευσεν·
 175 ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἤτεε σῆμα ιδέσθαι,
 ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροίτο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαίμακτον ἐκέλευσεν
 + 180 πεφνέμεν· ἥ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων·
 πρόσθε λέων, ὅππῃ δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο·
 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
 185 καρτίστη δὴ τήνγε μάχην φάτο δύνειαι ἀνδρῶν·
 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένην πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὐτὶ πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἑόντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιλίδος ἡμισυ πάσης·
 καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσχον ἄλλων,
 195 καλὸν φυταλῆς, καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα θαῖττονι Βελλεροφόντῃ,
 Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππολόχον καὶ Λαοδάμειαν.
 Λαοδάμειη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 ἥ δ' ἔτεκε ἄντιθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπῆχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 ἦτοι δ' καὶ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἷος ἄλγῃ,
 ὃν θυμὸν κατέδωκε, πᾶτον ἀνθρώπων ἀλείψων·
 Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄνδρ' ἀνδρῶν πολέμοιο
 μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·
 205 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἱππολόχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 πέμπε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι ἁλά πολλή· ἐπέτελλεν,
 αἶδ' ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μὲν ἄριστοι
 210 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταῦτός τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ δ' μελιγλοῖσι προσήυδα ποιμένα λαῶν·
 215 Ἡ ῥά νύ μοι ξείνος πατριώτης ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἤματ' ἐρύζας·
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήα καλὰ.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαιδρὸν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἑμοῖσιν.
 Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
 ἄλλωφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπόλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνιος φίλος Ἀργεὶ μέσσω
 225 εἶμι, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμφίλου.

benevole ipsum honoravit rex Lyciae latae.

Per novem dies eum hospitaliter excepit, et novem bove
 mactavit :] sed ut jam decima apparuit roseis-digitis Aurora
 tunc ipsum interrogavit, et petiit notam videre,
 qualem sibi genero a Proeto ferret.

Ac postquam notam exitialem acceperat generi,
 primum quidem eum Chimaeram insuperabilem jussit
 interficere ; hæc autem erat divinum genus, non hominum
 ante leo, pone autem draco, media vero capra ;
 terribilem exhalans ignis vim ardentis :

et hanc quidem interfecit, deorum signis fretus.

Secundo autem cum-Solymis pugnavit inclytis :
 acerrimam vero hanc pugnam dicebat se iniisse virorum.

Tertio autem interfecit Amazones viragines.

Huic vero redeunti callidam fraudem aliam struxit rex :

quum-delegisset e Lycia lata viros fortissimos,
 collocavit insidias : ii vero nequaquam rursus domum redie
 runt ;] omnes enim interfecit eximius Bellerophontes.

Sed ut jam cognovit rex, hanc dei sobolem præclaram esse

illie ipsum detinebat, dabatque ei filiam suam ;

dedit etiam ei honoris regii dimidium totius :

atque ei Lycii portionem-agri demensi-sunt, præstantem

ceteris,] pulcram hortensi-cultura et arvis, ut coleret.

Illa vero peperit tres liberos bellicoso Bellerophonti,

Isandrumque et Hippolochum et Laodamiam.

Cum-Laodamia quidem concubuit providus Jupiter,

hæcque peperit similem-deo Sarpedonem are-galeatum.

Sed quando etiam ille (Bellerophontes) exosus-erat omni

bus diis,] jam is per campum Aleium solus errabat,

suum animum exedens, vestigia hominum vitans :

Isandrum vero ejus filium Mars insatiabilis bello

pugnantem cum-Solymis interfecit inclytis ;

hanc autem irata aureas-habenas-tractans Diana occidit,

Hippolochus vero me genuit et ex hoc dico me natum-esse

misit autem me ad Trojam, et mihi valde multum injunxit

ut-semper fortissime-rem-gererem, et superior essem aliis,

nec genus patrum dedecorarem, qui multo fortissimi

inque Ephrya exstiterunt et in Lycia lata.

Hoc tibi ex-generaque et sanguine me profiteor esse.

Sic dixit ; lætatus-est autem pugna strenuus Diomedes ;

hastam quidem defixit in terra alma,

atque ipse blandis verbis allocutus-est pastorem virorum :

Profecto mihi hospes paternus es vetus :

(Eneus enim olim divinus eximium Bellerophontem

hospitio excepit in ædibus, viginti dies retinens ;

hi autem et sibi-nutuo dedere munera-hospitalia pulcra :

Eneus quidem balteum dedit puniceo-colore fulgentem,

Bellerophontes autem aureum poculum duplex :

et id ego reliqui, huc proficiscens, in ædibus meis.

Tydeum vero non memini, quoniam me adhuc parvulum

reliquit, quando ad Thebas perierunt copiae Achivorum.

Quare nunc tibi quidem ego hospes carus Argo in-medio

sum, tu autem in Lycia, si-quando horum ad-gentem venero

Hastas vero alter-alterius vitemus etiam in turba.

Πολλοὶ μὲν γὰρ ἔμοι Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικούροι,
κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχέει·
πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι·
230 τεύχεα δ' ἀλλήλοισ ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἷδε
γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρῴοι εὐχόμεθ' εἶναι.
Ὡς ἀρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἶξαντε,
χεῖρας δ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστόσαντο.
Ἐνθ' αὖτε Γλαυκῷ Κρονίδῃς φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
235 ὃς πρὸς Τυδείδῃν Διομήδεα τεύχε' ἀμείβειν,
χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβόων. —
Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαίᾳς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε,
ἀμφ' ἀρα μιν Τρώων ἀλοχοὶ θεὸν ἡδὲ θύγατρες,
εἰρόμεναι παῖδας τε κασιγνήτους τε ἕτας τε
240 καὶ πόσιαι· ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχεσθαι ἀνώνγει
πάσας ἐξείης· πολλῇσι δὲ κῆδ' ἐφῆπτο.
Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
ξεστῆς αἰδοῦσῃσι τετυγμένον· (αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
δῶδεκ' ἔσαν τέγעי θάλαμοι ξεστοῖο λίθιοι,
πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοῖτης ἀλόχοισιν·)
ἐνθα οἱ ἡπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐξάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
ἐν τ' ἀρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον, τίττε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
255 ἧ μάλα δὴ τεύρουσι δυσάωνμοι υἱές Ἀχαιῶν,
μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
Ἄλλὰ μέν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνεῖκω,
ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
260 πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσσει, αἶ κε πῆσθα·
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,
ὡς τύνῃ κέκμηχας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν.
Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ·
μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
265 μή μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι·
χεροὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἶθροτα οἶνον
ἄζωμαι· οὐδέ πῃ ἔστι κελαιναφεῖν Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὶν Ἀθηναίης ἀγελείης
270 ἔρχεο σὺν θυέσσιν, ἀολλίσσασα γεραιά·
πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἱψυκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχεσθαι δυσκαίδεα βούς ἐνὶ νηϊ,
275 ἥνις, ἡκέστας, ἱερουσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἶ κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσῃ Ἰλίου ἱρῆς,
ἀγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὶν Ἀθηναίης ἀγελείης
280 ἔρχεο· ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,

Multi quidem enim mihi sunt Trojani inclytique socii,
quorum occidam quemcunque deus obtulerit et pedibus as-
secutus-fuero;] multique vicissim tibi Achivi, *quorum* interfici-
as quemcunque possis;] arma vero inter-nos permutemus,
ut et hi] norint, quod hospites paternos profitemur *nos* esse.
Sic igitur locuti, de curribus desilientes,
manusque mutuo prehenderunt et fidem-dederunt.
Tum vero Glaucō Saturnius mentem ademit Jupiter,
qui cum Tydide Diomede arma permutavit,
aurea aeneis, centum-boves-valentia novem-boves-valentibus.
Hector autem ut ad-Scaëasque portas et fagum pervenit,
circa ipsum Trojanorum uxores currebant et filiae,
percontantes de-filiisque fratribusque amicisque
et maritis; ille vero deinceps diis supplicare jussit
omnes ordine: multis autem mala immissa-erant.
Sed quando jam ad-Priami domum præpulcrā pervenerat,
fabrefactis porticibus instructam: (atque in ea
quinquaginta inerant thalami e-polito lapide,
prope se-invicem ædificati: ibi vero filii
cubabant Priami propter legitimas uxores;
filiarum autem e-regione oppositi intra atrium
duodecim erant sub-eodem-tecto thalami e-polito lapide,
prope se-invicem ædificati: ibi vero generi
cubabant Priami propter pudicas uxores;) ibi
ei alma obvia venit mater,
ad-Laodicen vadens, filiarum forma præstantissimā;
inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et locuta-est:
Fili, cur relinquens bellum asperum venisti?
certe valde jam premunt abominandi filii Achivorum,
pugnantes circa urbem; te autem huc animus impulit
profectum, ex summa arce Jovi ut-manus attolleres.
Sed mane, donec tibi mellea-dulcitate vinum attulero,
ut libes Jovi patri et ceteris immortalibus
primum; deinde et ipse reficiaris, si biberis;
viro autem defatigato robur valde vinum auget,
sicut tu defatigatus-es, pugnans-pro tuis civibus.
Huic autem respondit deinde magnus galeam-motans He-
ctor:] ne mihi vinum tolle dulce-animo, veneranda mater,
ne me enerves, roboris autem viriumque obliviscar:
manibus vero illotis Jovi libare nigrum vinum
vereror: nec ullo-modo licet atras-nubes-cogenfi Saturnio
sanguine et tabo inquinatum vota-facere.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatrix
vade cum suffimentis, congregans honoratas-matronas;
peplum autem, qui tibi pulcerrimus et maximus
est in domo, et tibi longe carissimus ipsi,
hunc pone Minervæ in genibus pulcras-comas-habentis,
et ei vove *te* duodecim boves in templo,
anniculas, jugum-non-passas, sacrificaturam, si miserata-fue-
rit] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos;
si Tydei filium averterit ab-Ilio sacra,
ferocem bellatorem, fortem auctorem fugæ *hostium*.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatrix
vade; ego vero Paridem adibo, ut *eum* vocem,

αἶ κ' ἔθελ' ἰσ' εἰπόντος ἀκούμεν· ὥς κέ οἱ αὖθι
 γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖο τε παῖσιν.
 Εἰ κείνῳ γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω·
 285 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου διζύος ἐκλελασθῆσαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δέ μοι οὔσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλισσαν κατὰ ἄστου γεραιάς.
 Αὐτὴ δ' ἐς Ὀάλαμον κατεβήσατο κηρώντα,
 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
 ἤγαγε Σιδονίην, ἐπιπλὴν εὐρέα πόντον,
 τὴν δόδον, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 δς καλλίστος ἐν ποικιλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 295 ἄσπερ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἔκταν Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 τῇσι θύρας οἶξε Θεανὸν καλλιπάρῃος,
 Κισσιῆς, ἄλλος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 300 τὴν γὰρ Τρῳῆς ἔθικαν Ἀθηναίης ἰέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλοφυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἥ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὸν καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡκυόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἡρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ.
 305 Πότνι' Ἀθηναίῃ, ἐρυσίποτ' ὅτι θεάων,
 ἄξων δὲ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαίων προπάρῳιθε πυλάων·
 ὄρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηϊ,
 ἥνεις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
 310 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νηπία τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμεν' ἀνέειπε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἰ μὲν β' εὐχόντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 Ἐκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλὰ, τὰ β' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δώμα καὶ αὐλὴν,
 ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 Ἐνθ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 ἀσπίδα καὶ θώρακα καὶ ἀγκυλὰ τῶσ' ἀφ' ὤμωντα·
 Ἀργεῖῃ δ' Ἑλένῃ μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικυλτά ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἐκτωρ νεικεσσεύων ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰτὺ τε τείχος
 μαρναμένοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμος τε
 ἄστυ τόδ' ἀμφιδόη· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
 330 εἰ τινὰ που μελίνετα ἴδοις στυγερῷ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέεικας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·

si velit dicentem audire : utinam ei ilico
 terra delihsat ! magnum enim ipsum Olympius nutritiv detri-
 mentum] Trojanisque et Priamo magnanimo ejusque filius.

Si illum viderem descendentem in Orcum,
 existimarem animum *meum* ingratiæ ærumnæ esse-oblitum.

Sic dixit ; hæc autem profecta ad ædes, ancillas
 vocavit : illæque congregarunt per urbem matronas-honora-
 tas.] Ipsa vero in conclave descendit odoribus-fragens,
 ubi erant ei pepla varia, opera mulierum]
 Sidoniarum, quas ipse Alexander divina-forma-præditus
 abduxerat a-Sidone, navigando-permensus latum pontum,
 ea via, qua Helenam abduxerat nobili-patre-ortam.

Horum unum promens Hecuba, tulit donum Minervæ,
 qui pulcerrimus erat ornatu-vario, et maximus,
 stellæque instar resplendebat ; jacebat autem ultimus omni-
 um.] Profecta-est autem ire, multæque propere-sequeban-
 tur matronæ.] Illæ vero ut ad-templum venerunt Minervæ,
 in arce summa.] eis fores aperuit Theano pulcris-genis,
 Cisseis, uxor Antenoris equitum-domitoris ;
 eam enim Trojani fecerant Minervæ sacerdotem.
 Illæ autem cum-ululatu omnes Minervæ manus sustulere ;
 hæc vero peplum prehensens, Theano pulcris-genis,
 posuit Minervæ in genibus pulcras-comas-habentis ;
 vovensque imploravit Jovis filiam magni :

Veneranda Minerva, custos-urbis, excellentissima dearum,
 frange jam hastam Diomedis, atque etiam ipsum
 pronum da cadere Scæas ante portas,
 ut tibi statim nunc duodecim boves in templo,
 anniculas, jugum-nondum-passas, sacrificemus, si miserata-
 fueris] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos.

Sic dixit vovens ; abnuit autem Pallas Minerva.
 Ita illæ quidem vota-faciebant Jovis filiæ magni :
 Hector vero ad ædes Alexandri ivit
 pulcras, quas ipse ædificarat cum viris, qui tunc optimi
 erant in Troja glebosa architecti viri,
 qui ei fecerunt thalamum et tectum et atrium,
 prope ædes Priamique et Hectoris, in arce summa.
 Illuc Hector intravit Jovi carus ; inque manu
 hastam tenebat undecim-cubitorum ; præmicabat vero haste
 cuspis ærea, circumque aureus ambibat annulus.

Illum autem invenit in thalamo perpulcra arma parantem,
 clypeum et loricaem et curvos arcus tractantem ;
 Argiva autem Helena inter famulas mulieres
 sedebat, et ancillis insignia opera imperabat.
 Eum vero Hector objurgavit conspicatus probrosis verbis :
 Mirifice, non *sane* decenter iram hanc concepisti animo.
 Viri quidem pereunt, circa urbem altumque murum
 pugnantes, tui autem gratia pugnaque bellumque
 urbem hanc circum-arsit : tu vero objurgares etiam alium,
 si quem usquam detrectantem videres horrendam pugnam.
 Verum surge, ne brevi urbs igne hostili deslagret.

Hunc autem vicissim allocutus est Alexander divinæ-formæ:
 Hector, quoniam me secundum quod-fas-est increpasti, nec ul-
 tra fas,] propterea tibi dicam ; tu vero attende, et me audi :

335 οὐτοί ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
 ἤμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἀχρεὶ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 ὠρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 λαΐων ἔσσεσθαι νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύνω
 ἢ ἦδ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κίχῃσσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 345 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 οἶγεσθαι προσφέρουσα κακῇ ἀνέμιοι θύελλα
 εἰς ὅρος ἢ εἰς κύμα πολυφυλοῖσθαιο θαλάσσης·
 ἔνθα με κύμ' ἀπόρροε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 + Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 ἀνδρὸς ἐπεῖτ' ὄφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 δς ἤδη νέμειν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε καὶ ἔξε ο ἦδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνον φρένας ἀμφιέβηκεν
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἄτης·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰδίδμοι ἔσσομένοισιν.
 Τῇ δ' ἡμεῖβετ' ἐπεῖτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 360 μὴ με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδὲ με πείσεις·
 ἥδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὅρρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μὲγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεινόντος ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπείγεσθω δέ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἐμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔδοντα.
 365 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσμαι, ὄφρα ἴδωμαι
 οἰκῆας ἀλογόν τε φίλην καὶ νήπιον υἷον.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σπιν ὑπέρποτος ἔξομαι αὔτις,
 + ἢ ἥδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμώουσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 370 Αἶψα δ' ἐπεῖθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 ἀλλ' ἤγε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἔφραστόχῃ γοοῦσά τε μυρομένην.
 Ἔκτωρ δ' οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέμνεν ἄκοιτιν,
 375 ἔσθη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, μετὰ δὲ δμῳῇσιν εἵπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροις;
 ἢ ἐ πῇ ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ ἐπὶ πλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμίη πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ἔκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πῇ ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ ἐπὶ πλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 τεῖρεσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἥ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπείγομένη ἀφικάνει,

non ego tam prae-ira in-Trojanos, nec prae-indignatione,
 sedebam in thalamo; sed volebam dolori indulgere.
 Nunc vero me uxor suadens mollibus verbis
 impulit ad bellum; videturque mihi sic et ipsi
 melius fore: victoria mutat (*alternis-vicibus sequitur*) viros.
 Verum age, nunc expecta, Martia arma *jam* induero:
 vel praei, ego autem sequar; assecuturumque *me* te puto.
 Sic dixit; ei autem non respondit galeam-motans Hector.
 Hunc vero Helena verbis allocuta-est blandis:
 Levir mei, canis (*impudentissimae*) malorum-auctoris, hor-
 rendae;] utinam me die illo, quo me primum peperit mater,
 abisset auferens mala venti procella
 in montem, vel in undam multo-streptu-resonantis maris:
 ubi me fluctus obrutam-perdidisset, antequam haec facinora
 fierent.] Sed quoniam haec ita dii mala statuerunt,
 viri inde debebam fortioris esse uxor,
 qui sentiret indignationemque et probra multa hominum.
 Huic autem nec nunc mens *est* constans, neque in-futurum
 erit: ideo ipsum *sua stultitia* fruturum credo.
 Verum age nunc intra, et sede hac in sella,
 levir, quoniam tibi maxime labor mentem invasit,
 mei causa impudentissimae et Alexandri causa noxae:
 quibus Jupiter imposuit malam sortem, ut etiam in-posterum
 hominibus sinus cantu-celebrati futuris.
 Huic autem respondit deinde magnus galeam-motans He-
 ctor:] ne me sedere-facias, Helena, benigna licet; nec mihi per-
 suadebis:] jam enim mihi animus incitatus-est, ut succurram
 Trojanis, qui valde mei desiderium absentis habent.
 Verum tu concita hunc, festinatoque et ipse,
 ut me intra urbem assequatur *adhuc* versantem.
 Etenim ego domum ibo, ut videam
 domesticos uxoremque dilectam et infantem filium.
 Neque enim scio, si amplius ipsis redux veniam rursus,
 an si jam me sub manibus dii domituri-sint Achivorum.
 Sic igitur fatus abiit galeam-motans Hector:
 statimque postea pervenit ad-aedes *suas* bene-habitas,
 nec invenit Andromachen candidis-ulnis in aedibus;
 sed illa cum filio et ancilla pulcro-peplo-induta
 in-turri stabat flensque ejulansque.
 Hector vero, ut non intus eximiam invenit uxorem,
 stetit ad limen procedens, et inter ancillas dixit:
 Eia, agite mihi, ancillae, vera dicite:
 quo ivit Andromache candidis-ulnis ex aedibus?
 an aliquo ad glorum, an *ad* fratriarum pulcris-peplis-induta-
 rum *aedes*,] an ad Minervae *templum* exiit, ubi quidem aliae
 Trojanae pulcricomam tremendam deam placant?
 Hunc autem vicissim sedula oecronoma verbis allocuta-est:
 Hector, quandoquidem valde *me* jubes vera loqui:
 nec aliquo ad glorum, nec *ad* fratriarum pulcris-peplis-induta-
 rum *aedes*,] nec ad Minervae *templum* exiit, ubi quidem aliae
 Trojanae pulcricomam tremendam deam placant;
 sed ad turrim ivit magnam Ilii, quoniam audivit
 premi Trojanos, potentemque impetum esse Achivorum.
 Ipsa jam ad murum festinans pervenit,

390 μαινομένη εἰκυῖα· φέρεῖ δ' ἄμα παῖδα τιθήνη.
 Ἦρα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἑκτωρ,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, εὐκτιμένας κατ' ἀγυῖας.
 Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαῖας (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδίοन्दε)·
 395 ἐνθ' ἄλοχος πολὺδωρος ἐναντίη ἤλθε θέουσα,
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος·
 Ἡετίων, ὃς ἔναϊεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Θήβη Ὑποπλακίη, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ὅ οἱ ἔπειτ' ἦντοσ', ἄμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίκηιον ἀστέρι καλῷ·
 τόν β' Ἑκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυνάκτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἑκτωρ.
 Ἦτοι δ' ἐμὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαμόνιε, φθίσει τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεάριε
 παῖδά τε νηπιάχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἡ τάχα χήρῃ
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 σεῦ ἀραμαρτούσῃ χθόνα δόμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρὴ, ἔπειτ' ἀν σὺγε πότμον ἐπίσπης,
 ἄλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμδν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιεταύσων,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε συν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἡ δ' ἐπὶ στήμ' ἔγχεεν· περὶ δὲ πετλέας ἐφύπτευσαν
 420 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἦν κίον ἡματι· ἄϊδος εἰσὼ
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννήσιν ὄϊεσιν.
 425 Μητέρα δ', ἡ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοις κτεάτεσσιν,
 ἃς ὅγε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπέρεισ' ἄποινα·
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλλ' Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα.
 Ἑκτορ, ἄτάρ σύ μοι ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 430 ἧδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὄφρα νικῶν θήγης χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεὸν, ἐνθα μάλιστα
 ἀμειψόμενος ἐστὶ πόλις, καὶ ἐπιδρομὸν ἐπλετο τεῖχος.
 435 Τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 ἧδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδαν καὶ Τυδέος ἀλκίμορον υἱόν·
 ἧ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίαν οὐ εἰδὼς,
 ἧ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἔλκεσιπέπλους,

furenti similis : fert autem unā puerum nutrix.

Dixit mulier œconoma; concitusque-exiit domo Hector
 eadem via retro bene-structos per vicos.
 Quum ad-portas venisset, pertransiens magnam urbem,
 Scæas (hac enim erat-ei egrediendum in-campum),
 tunc uxor quæ-magnam-attulerat-dotem, obvia venit currens
 Andromache, filia magnanimi Eetionis :
 Eetion, qui habitabat sub Placo silvosa,
 Thebe in Hypoplacia, Cilicibus viris imperans ;
 hujus vero filia nupserat Hectori ære-armato.
 Quæ ipsi jam occurrit, unàque famula ibat cum-ipsa,
 filium in sinu gestans tenellum, sic infantem
 Hectoriden amatum, similem stellæ pulcræ ;
 quem quidem Hector vocabat Scamandrium, at ceteri
 Astyanactem : solus enim tutabatur Ilium Hector.
 Et ille quidem subrisit, intuens filium tacite ;
 Andromache vero ipsi prope astabat lacrimas-fundens,
 inque ejus hæsit manu, verbaque fecit et elocuta-est :
 Mirifice, perdet te tua virtus ; nec miseris
 filique infantis, et mei calamitosæ, quæ mox vidua
 tui ero : mox enim te interficient Achivi,
 omnes simul irruentes : mihi autem satius esset,
 a-te destitutæ, terram subire : non enim amplius aliud
 erit solatium, postquam tu mortem obieris,
 sed mœrores. Nec mihi est pater et veneranda mater.
 Etenim patrem meum interfecit divinus Achilles,
 et urbem devastavit Cilicem bene-habitatam,
 Theben portis-altis ; interemitque Eetionem ;
 nec eum spoliavit ; religioni enim duxit hoc animo :
 sed eum combussit cum armis affabre-factis,
 et tumulum super-eam-aggressit ; circum-autem ulmos planta-
 runt] nymphæ Oreades, filiæ Jovis ægideum-tenentis.
 Qui porro mihi septem fratres erant in ædibus,
 hi quidem omnes uno migrarunt die in Orcum :
 omnes enim interfecit pedibus-celer divinus Achilles,
 boves inter pedes-trahentes et candidas oves.
 Matrem autem, quæ regnabat sub Placo silvosa,
 hanc postquam huc duxerat cum ceteris opibus,
 retro ille eam dimisit-liberatam, accepto infinito pretio :
 patris autem in ædibus eam percussit Diana sagittis-gaudens.
 Hector, at tu mihi es pater et veneranda mater,
 et frater, tu vero mihi florens juventa maritus.
 Sed age nunc miserere, et hic mane in turri,
 ne puerum pupillum facias, viduamque uxorem :
 exercitum autem siste apud caprificum, ubi potissimum
 ascensu-facilis est urbs, et impeti-potest murus.
 Ter enim hac venientes periculum-fecerunt fortissimi,
 cum-copiis Ajaces duo, et percelebris Idomeneus,
 et Atridæ, et Tydei fortis filius ;
 sive quis ipsis dixit vaticiniorum bene sciens,
 sive etiam ipsorum animus eos impulit et jussit. (Hector :
 Hanc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-motaus
 certe et mihi hæc omnia curæ-sunt, uxor : sed perquam gravi-
 ter] verecundor Trojanos et Trojanas longa-pepla-trahentes,

αἶ κε κακὸς ὧς νόσφιν ἀλυσκᾶζω πολέμοιο·
οὐδέ με θυμὸς ἀνοίγειν, ἐπεὶ μάθον ἐμμεναι ἐσθλός·
αἰεὶ καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρῳέσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὖ γάρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἡμῶρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
Ἄλλ' οὐ μοι Τρῳῶν τόσσον μέλει ἄλλος ὅπισσῳ,
οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνάκτορος,
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυρόεσσαν ἀγῆται, ἐλευθέρον ἤμῶρ ἀπούρας·
καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εὐσῶα, πρὸς ἅλλησ' ἱστόν ὑφαίνουσ,
καὶ κεν ὕδρω φορέοις Μεσσηίδος ἡ Ὑπερείδος,
πολλὴ ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
καὶ ποτὲ τις εἴησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας
Ἐκτορος ἡδὲ γυνῆ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρῳῶν ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὡς ποτὲ τίς ἔρεει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλλος
χρῆστὴ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, αἰμύνειν δούλιον ἤμῶρ.
Ἀλλὰ με θετῆν ὧτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκημοῖο πυθέσθαι.
Ὡς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
ἃ ψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον εὐζῶνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλον ὅσῃν ἀτυχρεῖς,
ταρβήσας γαλκόν τ' ἡδὲ λόφον ἱππιόχαϊτην,
δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐνὶ χθονὶ παμφανόωναν·
αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλξ τε χερσίν,
εἶπεν ἐπευχόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
Ζεῦ, ἅλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμὸν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέσσιν,
ᾧδε βίην τ' ἀγαθὸν καὶ Ἴλιον ἱρὴν ἀνάσσειν·
καὶ ποτὲ τίς εἴησιν, Πατὴρ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἕναρ βροτόεντα,
κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
Ὡς εἰπὼν ἀλσχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
παῖδ' ἐόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδαι δέξατο κόλπῳ,
δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε ἐπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίξω θυμῷ·
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἵσαν ἀνὴρ ἄϊδιν προΐαφεν·
μοῖσαν δ' οὐτινὰ φημι περὺν μένον ἐμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται.]
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίεσθαι πόλεμος δ' ἀνδρεςσι μελήσει,
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλιω ἐγγεγάασιν.
Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ
ἵππουριν· ἀλσχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.

si, ignavi instar, eminus stans devitem praelium :
nec me animus ita jubet, quoniam didici esse fortis
semper, et primos inter Trojanos pugnare,
tuens patrisque magnam gloriam, et meam ipsius.
Bene enim ego hoc scio in mente et in animo :
erit dies, quando olim peribit Ilium sacrum
et Priamus, et populus hastae-fraxineae-periti Priami.
Sed non mihi Trojanorum tantum curae-est dolor in-posterum,
neque ipsius Hecubae, nec Priami regis,
nec fratrum, qui multique et fortes
in pulvere ceciderint sub viris infestis,
quantum tui, quando aliquis Achivorum aere-loricatorum
lacrimabundam abduxerit, liberam diem eripiens,
atque in Argo vivens ab aliena imperatam telam texas,
atque aquam feras ex fonte Messeide, aut Hyperaea,
valde invita : dura autem incumbet necessitas ;
et aliquando quis dixerit, conspicatus lacrimas fundentem :
Hectoris haec est uxor, qui praestantissimus-erat pugnando
Trojanorum equum-domitorum, quando circa-Ilium pugna-
bant.] Sic aliquando quis diceat ; tibi autem novus erit dolor
ex-desiderio talis mariti ad-depellendam servilem diem.
Sed me mortuum aggesta terra obtegat,
antequam tuumque clamorem tuamque abreptionem audie-
rim!] Sic fatus, suum filium porrectis-manibus-petit clarus
Hector ;] retro autem puer ad sinum bene-cinctae nutricis
inclinatus-est clamans, patris cari aspectum exhorrescens,
timens aequae et cristam setis-equinis-horridam
terribiliter a summa galea nutantem intuitus :
risit vero paterque carus, et veneranda mater.
Statum a capite galeam abstulit splendidus Hector,
et hanc quidem deposuit in terra collucentem :
atque ipse suum carum filium ut osculatus-fuerat, agitarat-
que manibus,] dixit precans Jovemque ceterosque deos :

Jupiter, ceterique dii, date et hunc fieri
filium meum, ut et ego sum, illustrem inter-Trojanos,
ita viribusque fortem, et Ilio potenter imperantem :
et olim quis de eo dicat : « Patre vero hic multo est fortior ! »
ex pugna redeunte ; referat autem spolia cruenta,
interfecto hoste viro, gaudeatque animo mater.

Sic fatus, uxoris dilectae in manibus posuit
puerum suum ; haec vero ipsum fragranti excepit sinu,
lacrimabundum ridens : vir autem misertus-est intuitus,
manuque ipsam demulsit, verbaque dixit et elocuta-est :

Mira, ne mihi praeter-modum tristeris animo !
non enim quis me praeter fatum vir Orco demerit :
fatum vero, neminem arbitror, qui-effugerit, esse hominum,
neque ignavum, nec-vero fortem, quum primum natus-fuerit.
Sed in domum vadens tua ipsius opera cura,
telamque, columque ; et ancillas jube
munus obire : bellum autem viris curae-erit,
omnibus, mihi vero praecipue, qui in-Ilio nati-sunt.
Sic igitur fatus, galeam sumpsit splendidus Hector,
setis-equinis-comantem ; uxor autem cara domum abiit
saepe-respectans, uberem lacrimam defundens.

Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἑκτορος ἀνδροφρόνιο· κινήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόνον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόνον Ἑκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 οὐ γὰρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵζεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιοῖν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἀλλ' ὅγ', ἔπει κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραϊπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃν,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θειῇ πεδίοιο κραίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρείοις ποταμοῖς,
 κυδιώων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 ὧμοις ἄισσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθὼς,
 ῥίμῃα ἔ γούνα φέρει μετὰ τ' ἦθε καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ, ἐθεβήκει
 καρχαλῶν, ταχέας δὲ πόδες φέρον· Αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἑκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεϊ, ἧ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηθύνουν, οὐδ' ἦλλον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες. [τωρ
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἑκ-
 δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμῇσει μάχης, ἔπει ἀλκιμὸς ἔσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολλὸν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἵομεν· τὰ δ' ὅπιστα ἐρεσσάμεθ', αἶχε ποθὶ Ζεὺς
 δώῃ, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰγιγενέτῃσιν
 κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία.
 Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλῶν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
 τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 5 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 οὖρον, ἐπὶν κεκάμωσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
 πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λελυνται
 ὥς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισι φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλάτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηθόοιο ἀνακτος,
 Ἄρην ναιετάοντα Μενέσθιον, δν κορυνητῆς
 10 γένειον Ἀρηθῶος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρ' αἰ δαυόεντι
 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὼς ἀνδρῶν,

Statim autem deinde venit ad-aedes bene-habitas
 Hectoris virorum-occisoris, invenitque intus multas
 ancillas; his vero sletum omnibus injecit.
 Hæ quidem adhuc vivum flebant Hectorem sua in domo :
 non enim eum amplius putabant reducem ex pugna
 venturum, elapsum robur ac manus Achivorum.

Neque Paris moram-faciebat in altis ædibus :
 sed is, postquam induit inclyta arma, varia ære,
 properabat inde per urbem, pedibus velocibus fretus.
 Ut vero quum aliquis stabulans equus, hordeo-pastus ad præ-
 sepe,] vinculo rupto currit per-campum *terram* pulsans,
 consuetus lavari *de pulcre-fluenti* fluvio,
 superbiens : alte vero caput fert, et jubæ circum
 humeros motantur; ipse autem pulcritudine fretus, *quum*
sit,] facile ipsum genus ferunt ad loca-consueta et pascua
 equorum :] sic filius Priami Paris a Pergami arce,
 armis collucens, tanquam sol, incedebat
 exsultans, veloces autem *eum* pedes ferebant; statimque post
 Hectorem divinum invenit fratrem, quando jam erat
 digressurus e loco, ubi cum-sua colloquebatur uxore.
 Hunc prior allocutus-est Alexander divinæ-formæ :

Bone-frater, profecto valde jam te etiam properantem de-
 tineo,] remorans, nec veni tempore, ut jussisti.

Hunc autem respondens allocutus-est galeam-motans He-
 ctor :] inirifice, non ullas tibi vir qui æquus-justusque sit
 opus vituperari bellicum, quandoquidem fortis es :
 sed sponte remittis *animum* et non vis *pugnare* : a
 meum cor] tristatur in animo, quando super te probra audie-
 a Trojanis, qui habent multum laborem tui gratia.
 Sed eamus : hæc autem postea componemus, si quando Ju-
 piter] dederit, cælestibus diis sempiternis
 craterem statuere liberum (*liberationis*) in ædibus,
 Troja quando-expulerimus bene-ocreatos Achivos.

ILIADIS VII.

Hectoris et Ajacis pugna singularis.
 Cæsorū sepultura.

Hæc fatus, portis properans-excessit splendidus Hector
 cumque-eo simul Alexander ivit frater : in animo vero
 ambo ardebant bellare et pugnare.

Sicut autem deus nautis desiderantibus dat
 ventum-secundum, quando defatigati-fuerint bene-politis abi-
 etibus] pontum agitates, laboreque membra soluta-sunt :
 sic utique hi Trojanis desiderantibus apparuerunt.

Tunc interfecerunt, hic quidem (*Paris*) filium Areithoi re-
 gis,] Arne habitantem Menesthium, quem claviger
 genuit Areithous et Philomedusa magnis-oculis;
 Hector autem Eioneum ferit hasta acuta
 ad cervicem sub ora-galeæ ære-solida, solvitque membra.
 Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum,

Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὁσμίνην,
 15 Δεξιᾶδην, ἵππων ἐπιᾶλμενον ὠκείων,
 ὦμον ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λυγρὸν δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργείους δλέκοντας ἐν κρατερῇ ὁσμίνῃ,
 βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνιον αἶεσσα
 20 Ἴδιον εἰς ἱερήν. Τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμοιο ἐκ κατιδῶν, Τρῶεςσι δὲ βούλετο νίκην·
 ἀλλήλοισι δὲ τῷγε συναντέσθην παρὰ φηγῶν.
 * Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἦ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεροαλκέα νίκην
 δῶς; ἐπεὶ οὐτὶ Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἀλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 νῦν μὲν παύσωμεν πολέμον καὶ δηϊοτήτα
 30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰς ὅκε τέχμωρ
 Διῶοι εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ὑμῖν θάνατῳ, διαπραθῆεν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 + ᾧδ' ἔστω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς [δρῶν;
 Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσμεν ἀν-
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 + Ἐκτορος δρῶμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 ἦν τινὰ που Δαναῶν προκαλέσεται, οἴοθεν οἷος
 40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ,
 οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 οἷον ἐπ' ὅρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίω.
 * Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
 45 βούλην, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφηγῶναι μετιδούσιν·
 στή δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλανε,
 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
 ἄλλους μὲν καθίσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ·
 οὐ γὰρ πῶς τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 * Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἀκουσα θεῶναί κενεταῶν [ἀκούσας,
 * Ὡς ἔφαθ'. Ἐκτορ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον
 55 καὶ ῥ' ἐξ μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 μέσσου δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Καδ' ὃ Ἀγαμέμνων εἶπεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 + καδ' ὃ ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἄργυροτόκος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 60 φηγῶν ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιογόιο,
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορυθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχέυατο πόντον ἐπὶ φριξί,
 ὄρνυμένον νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 65 τοῖσι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 ἐν πεδίῳ· Ἐκτορ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

Iphlaoum ferit hasta in aspera pugna,
 Dexiaden, equos insilientem veloces (*currum*),
 in-humero : hic autem e curru humi cecidit, solutaque-sunt
 membra.] Hos vero ut vidit dea caesiis-oculis Minerva
 Argivos perimentes in aspera pugna,
 descendit de Olympi verticibus concitata
 Ilium ad sacram. Huic autem obuius properabat Apollo,
 e Pergamo *eam* conspicatus, Trojanis vero cupiebat victo-
 riam;] sibi-invicem autem hi occurrerunt apud fagum.
 Hanc prior allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
 Cur tu vero rursus concitata, Jovis filia magni,
 venisti ab Olympo, magnus autem te affectus impulit?
 an ut jam Danaus pugnae ancipitem victoriam
 des? quando quidem minime Trojanorum pereuntium misere-
 ris.] Sed si mihi quid obtemperaveris, quod certe multo sa-
 tius esset,] nunc quidem finiamus bellum et pugnam
 hodie; posthac rursus pugnabunt, donec finem
 illi invenerint : quandoquidem sic gratum erat animo
 vobis deabus, evertere hanc urbem.
 Hunc autem vicissim allocuta-est dea caesiis-oculis Miner-
 va :] ita esto, Sagittans : eadem enim sentiens et ipsa
 veni ab Olympo ad Troianos et Achivos.
 Verum age, quomodo cupisti praelium sedare virorum?
 Hanc autem rursus allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
 Hectoris excitemus fortem animum equum-domitoris,
 si contra forte Danaorum provocabit, *quocum* solo solus
 ex-adverso dimicet in gravi pugna :
 hi autem si-probaverint, ære-oceati Achivi,
 solum *aliquem* incitent pugnare cum-Hectore divino.
 Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea caesiis-oculis Minerva.
 Horum autem Helenus, Priami carus filius, sensit animo
 consilium, quod diis placuit consultantibus :
 stetit vero juxta Hectorem procedens et ad eum verba dixit :
 Hector, fili Priami, Jovi consilio par,
 an mihi quid obsequeris? frater vero tibi sum :
 ceteros quidem sedere-fac Troianos et omnes Achivos,
 ipse autem provoca Achivorum quicunque fortissimus,
 ut-*contra te* dimicet in gravi pugna :
 nondum enim tibi fatum mori et interitum attingere :
 sic enim ego vocem audiavi deorum immortalium.
 Sic dixit; Hector vero gavisus-est valde, sermonem audiens:
 et in medium procedens Trojanorum coercuit phalanges,
 media hasta prehensa; illi autem resederunt omnes.
 Sed Agamemno sedere-fecit bene-oceatos Achivos :
 atque Minerva etiam et argenteum-arcum-gerens Apollo
 desederunt, avibus similes vulturibus,
 fago super alta patris Jovis, ægidem-tenentis,
 viris delectati. Horum vero ordines sedebant densi,
 scutis et galeis et hastis horrentes.
 Qualis autem Zephyri funditur super pontum horror
 orientis primum, nigriscitque pontus sub illo;
 tales quidem ordines sedebant Achivorumque Trojanorum-
 que] in campo; Hector autem inter utrosque locutus-est :
 Audite me, Trojani et bene-oceati Achivi,

ὄφρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 70 Ὅρεια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐτυργὸν ἔλητε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Τῶν μὲν γὰρ ἕασιν ἀριστεῖς Παναχαιοὶ·
 75 τῶν νῦν ὄντια θυμὸς ἐμοὶ μάχεσθαι ἀνώνει,
 δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίω.
 Ὡδὲρ δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναΐχαι γαλῶ,
 80 τεύχεα συλῆσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἰκάδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅρα πυρὸς με
 Τρώεας καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχουσι θανόντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δούη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 85 τεύχεα συλῆσας, οἷσω προτὶ Ἴλιον ἱρῆν,
 καὶ κρεμῶμαι προτὶ νῆον Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσελμους ἀποδώσω,
 ὅρα εἰ ταρχύσωσι καρχομόνους Ἀχαιοί,
 90 σῆμα τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλήσποντῳ·
 καὶ ποτὶ τις εἴπησι καὶ διψιγόνων ἀνθρώπων,
 νηὶ πολυχλῆϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηώς,
 95 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἑκτωρ.
 Ὡς ποτὶ τις ἔρεεν· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδέσθην μὲν ἀνήνασαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψθ' δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέειπεν,
 95 νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
 ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
 ἢ μὲν δὴ λῶθε τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴνι.
 100 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γὰρ γένοισθε,
 ἥμενοι αὐθὶ ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀχλεὲς αὐτοῖς·
 τοῖδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήσομαι· αὐτὰρ ὑπερβεν
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.
 Ἐνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βίότοιο τελευτῇ·
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτός τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραίην, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χερῇ
 110 ταῦτης ἀροσσηνῆς· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μῆδ' ἐθέλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνωνι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι·
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τοῦτω γε μάχῃ ἐνι κυδιανέρῃ
 115 ἔρδιν' ἀντιβολῆσαι, ὅπως σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔλκε, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 τοῦτω δὲ πρόμοιον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδελφῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μὲν ἔστ' ἀκόρητος,
 ζημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 120 ὀπίσθην ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς διηϊότητος·
 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρως,
 αἵσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπέλιετο· τοῦ μὲν ἔπειτα

ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.

Foedera quidem Saturnius in-excelso-sedens non rata-fecit
 sed mala cogitans molitur utrique;
 donec vel vos Trojam bene-turritam ceperitis,
 vel ipsi ad naves domiti-fueritis pontum-transseuntium.
 Vobis quidem enim sunt viri-principes omnium-Achivorum
 quorum nunc, quicquid animus mecum pugnare jubet
 huc prodeat ex omnibus, duellator ut-sit cum-Hectore divino
 Sic vero loquor, Jupiterque nobis testis adesto :
 si forte me ille occiderit protensam-cuspidem-habente hasta
 arma mihi detracta ferat cavas ad naves,
 corpus vero domum meam reddat, ut ignis me
 Trojani et Trojanorum uxores participem-faciant mortuum
 Si autem ego illum interfecero, dederitque mihi gloriam Apo-
 lo,] arma ei detracta feram ad Ilium sacram,
 et suspendam ad templum Apollinis longe-jaculantis :
 at cadaver ad naves bonis-transtis-instructas reddam,
 ut ei exsequias-faciant capite-comantes Achivi,
 tumulumque ei aggerant ad latum Hellespontum;
 et aliquando aliquis dicat etiam posterorum hominum,
 in-navi multis-transtis-instructa navigans super nigrum pon-
 tum :] Viri quidem hic tumulus pridem defuncti,
 quem olim fortissime-dimicantem occidit splendidus Hector
 Sic olim aliquis dicet : sed mea gloria nunquam peribit.

Sic dixit; illi autem omnes obmutuerunt silentio :
 verecundabantur quidem renuere, timebant autem suscipere
 Tandem vero Menealus surrexit, et dixit,
 jurgio probra-objectans, graviter autem ingemiscebat animo
 Vae mihi, jactatores, Achivae, non-amplius Aclivi!
 certe jam opprobrium haecce erunt gravissime,
 si nullus Danaorum nunc Hectori obvius iverit.
 Atqui vos quidem omnes aqua et terra fiatís,
 sedentes hic singuli excordes, inglorii sic :
 huic vero ego ipse armabor; verum superne
 victoriae termini positi-sunt in immortalibus diis.

Sic igitur fatus induebat arma pulcra.
 Tunc tibi, Menelae, adfuisset vitae finis
 Hectoris in manibus, quoniam multo fortior erat :
 nisi prope-exsurgentes te recepissent reges Achivorum;
 ipseque Atrides, late-dominans Agamemno,
 dextram prehendit manum, verbaque fecit et elocutus-est
 Insanis, Menelae Jovis-alumne : nec quicquam tibi opus-est
 hac dementia; sed contine te, dolens licet;
 nec velis praeecontente te fortiori cum-viro pugnare,
 Hectore Priamide, quem extimescunt et alii :
 et vero Achilles huic pugna in viros-clarante
 horret occurrere, qui te multo est fortior.
 Verum tu quidem nunc sede, te-conferens ad agmen sociorum;
 huic autem duellatorem alium excitabunt Achivi.
 Etiamis intrepidusque est, etsi pugnae est insatiabilis,
 existimo cum libenter genu flexurum (requieturum), si ei
 fugerit] infesto e bello et gravi pugna.
 Sic fatus flexit fratris praecordia heros,
 decencia monens; ille autem paruit. Illius quidem postea

γῆθ' ὄσοντο θ' ἀπόντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετόειπεν·

Ἵπποιοι, ἧ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἱκάνει·

125 ἧ κε μέγ' οἰμώζειε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
ἑσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητὴς,
ὃς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεον ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε.

Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕψ' Ἑκτορι πάντα ἀκούσας,

130 πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεῖραι,
θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἀΐδος εἰσω.

† Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
ἡβῶν' ὡς ἑπ' ἐπ' ὠκυρὸν Κελεύδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλιό τε καὶ Ἀρχάδης ἐγγεσσίμωροι,

135 Φειδῖς παρ τεύχεσσιν, Ἰφιδάμου ἄμφι βέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίῳ πρόμος ἴστατο, ἱσθόεος φῶς,
τεύχε' ἔρων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,

διοῦ Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλῆσιν κορυνητὴν
ἄνδρες κίχλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,

140 οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρὶ τε μακρῷ,
ἀλλὰ σιδηρεῖη κορὴν ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Τὸν Λυκούργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτει γε,
στεινωπῶ ἐν δδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορὴν οἱ ὄλεθρον

χρᾶϊμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκούργος ὑποφθᾶς
145 δουρὶ μέσον περόνησεν· δ' ὅς ὑπτιος οὐδὲ ἐρεῖσθη·

† τεύχεά τ' ἐξενάρηζε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρης.

Λυτὰρ ἐπεὶ Λυκούργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι φορῆναι·

150 τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίστο πάντας ἀρίστους.
Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδεΐδισαν, οὐδὲ τις ἔτλη·

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρσει ὧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·

καὶ μάχῳμην οἱ ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

155 Τὸν δὲ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
πολλὸς γὰρ τις ἐκείνο παρήγορος ἐνθα καὶ ἐνθα.

Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴη·
τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ.

Ἵμέων δ' ὅππ' ἔασιν ἀριστῆες Παναχαῖων,
160 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἑκτορος ἀντίον ἐλθεῖν·

Ἵς νεῖκεσσι δ' ἡρώων· οἱ δ' ἐνθά πάντες ἀνέστησαν.
Ἦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, οὐδ' ἄν ἐπιειμένοι ἀλκῇν.

165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὁπῶν Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐυαλίῳ ἀνδρὲς φονήτῃ·

τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διος Ὀδυσσεύς·

πάντες ἄρ' οἳ γ' ἐβελον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.

170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππῶτα Νέστωρ·
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχρῃσιν

οὗτος γὰρ δὴ ὄνησι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
καὶ δ' αὐτὸς δν θυμὸν ὄνησεται, αἶ κε φύγησιν

δητῶν ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.

175 Ἵς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,

laeti famuli ab humeris arma detraxerunt;

Nestor autem inter Argivos surrexit et dixit:

Dii-boni! profecto ingens luctus Achivam terram invadit:
certe valde ploraverit senex equum-agitator Peleus,
praestans Myrmidonum consiliator et concionator,
qui olim me interrogans valde laetabatur sua in domo,
omnium Argivorum inquirens genusque sobolemque.

Quos nunc si metu-trepidantes sub Hectore omnes audierit,
saep̄ sane immortalibus caras (suas) manus attollet,
anima e membris ut-descendat domum Plutonis intro.

Utinam enim, Jupiterque pater et Minerva et Apollo,
essem-juvenis, sicut quando ad rapidum Celadontem pugna-
bant] congregati Pyllique et Arcades hastis-pugnantes,
Phœa ad muros, Iardani circa fluenta.

Inter-illos autem Ereuthalion in-acie-primus stabat, par-deo
vir,] arma gerens humeris Areithoi regis:
divini Areithoi, quem cognomento clavigerum
viri appellabant pulcreque-cinctae mulieres,
quoniam non arcu pugnabat hastaque longa,
sed ferrea clava rumpebat phalanges.

Hunc Lycurgus interfecit dolo, neutiquam vi,
angusta in via, ubi quidem non clava ei exitium
arcebat ferrea; ante enim Lycurgus occupans
hasta medium transfodit; isque supinus solo allisus-est:
arn.isque interfectum-spoliavit, quæ ei dederat æreus Mars:
et ea quidem ipse postea gestabat in pugna Martis.

At postquam Lycurgus in aedibus senuerat,
dedit Ereuthalioni, dilecto famulo, gestanda:
illius hic arma ferens provocabat omnes fortissimos.

Hi autem valde tremebant et timebant, nec quisquam sustine-
bat:] verum me animus impulit audax, ut-pugnarem,
confidentia sua: nato autem minimus eram omium;
et pugnabam cum-eo ego, deditque mihi gloriam Minerva.

Hunc vero procerissimum et fortissimum interfeci virum:
multus enim jacebat extensus hinc atque illinc.

Utinam sic nunc pubescerem, visque mihi integra esset:
ita cito haberet pugnam (adversarium) galeam-motans Hec-
tor.] Vestrum autem quisunt fortissimi omnium-Achivorum,
ne hi (vos) quidem alacriter parati-estis Hectori obviam ire.

Sic increpavit senex; ac statim novem omnes surrexerunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Agamemno;
post hunc autem Tydides surrexit fortis Diomedes;
post hos autem Ajaxes strenuam induti fortitudinem:
post hos vero Idomeneus, et armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ;

post hos autem Eurypylus, Evæmonis præclarus filius:
surrexit porro Thoas Andræmonides, et divinus Ulysses.
Omnes utique hi volebant pugnare cum-Hectore divino.

Inter-hos autem rursus dixit Gerenius eques Nestor:
Sortibus nunc sortimini prorsus, cuicumque sors obtigerit:

hic enim sane juvabit bene-creatos Achivos:
quin etiam ipse suum animum juvabit, si effugerit
infesto e bello et gravi pugna.

Sic dixit: illi autem sortem signaverunt suam quisque,

ἐν δ' ἔβαλον κυνὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου.

Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον
ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν,

180 ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης.

ᾧς ἄρ' ἔφην· πᾶλλον δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, δν ἄρ' ἤθελον αὐτοῖ,

Αἴαντος· κῆρυξ δὲ φέρων ἄν' ὅμιλον ἀπάντη,

δειξί' ἐνδέξεται πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.

185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἔκανε, φέρων ἄν' ὅμιλον ἀπάντη,

ὅς μιν ἐπιγράψας κυνὴν βάλε, φαίδιμος Αἴας,

ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὅδ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·

γυνὴ δὲ κλῆρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.

190 Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἔδν χαμάδις βάλε φωνήσεν τε·

ᾧ φίλοι, ἥτοι κλῆρος ἔμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς

θυμῷ, ἔπει δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.

Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,

τόφρ' ὑμεῖς εὐχσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,

195 σιγῇ ἔφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·

ἥε καὶ ἀμφοτέρη, ἐπεὶ οὕτινα δειδίμεν ἔμπης.

Οὐ γάρ τίς με βίη γε ἔκδν ἀέκοντα θῆτην,

οὐδὲ μὲν ἰδρεῖται· ἐπεὶ οὐδ' ἔμὲ νῆϊδά γ' οὕτως

ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

200 ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·

ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδθην μεδέειν, κῦδιστε, μέγιστε,

ὅς νίκην Αἴαντι καὶ Ἀγλαῶν εὐχος ἀρέσθαι·

εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ,

205 ἴσῃ ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.

ᾧς ἄρ' ἔφην Αἴας δὲ κορύσσετο νόροπι χαλκῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῖ ἔστατο τεύχη,

σεύατ' ἐπεὶ δ' ὅς τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,

ὅς τ' εἶται πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕτως Κρονίων

210 θυμοδόρου ἐριδος μένει νυνέηκε μάχεσθαι.

Τοῖος ἄρ' Αἴας ὄρτο πελώριος, ἔρχομα Ἀχαιῶν,

μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασιν· νέρθε δὲ ποσσὶν

ἥτε μακρὰ βιβάς, κραδᾶων δολιχόσκιον ἔγχος.

Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσροόνυτες·

215 Τρῳῆς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γαῖα ἕκαστον,

Ἑκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·

ἀλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι

ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσετο χάριμ.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάος, ἥϊτε πύργον,

220 χάλκεον, ἑπταβόειον, δὲ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,

σκυτοδόμων ὄγ' ἀριστος, ὧ γλ' ἐνὶ οἰκῇ ναίων·

ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,

ταύρων ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.

Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

225 στήθεα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσεΰδα·

Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἶσθαι οἷός,

οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετᾶσιν,

καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥήζηνορα, θυμολόντα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορυμνίσαντες ποντοπόροισιν

et iniecerunt galeæ Agamemnonis Atridae.

Populi vero supplicabant, diisque manus attollebant :

sic autem aliquis dicebat, intuens in cælum latum :

Jupiter pater, da aut Ajacem sorti, aut Tydei filium,

aut ipsum regem divitis-auro Mycenæ.

Ita dicebat : concutiebaturque sortes Gerenius eques Nestor.

exsiliit autem sors e-galea, quam volebant ipsi,

Ajaci; præco autem ferens per cætum usquequaque,

ostendit, orsus-a-dextra, omnibus principibus Achivorum.

Hi autem non agnoscentes, renuerunt quisque.

Sed quum ad-illum pervenit, ferens per cætum usquequaque

qui ipsam inscriptam galeæ iniecerat, splendidus Ajax,

hic porrexit manum; ille autem imposuit prope astans :

agnovit autem Ajax sortis signum conspicatus, gavisusque-es-

animo.] Hanc quidem ad pedem suum humi jecit, dixitque

O amici, sane sors est mea; gaudeoque et ipse

ex-animo, quoniam puto me superaturum Hectorem divinum

Verum agite, dum ego bellica arma induo,

interim vos supplicate Jovi Saturnio regi,

tacite vobiscum, ut ne Trojani audiant :

vel etiam palam, quandoquidem neminem timemus prorsus

Non enim quisquam me vi volens nolentem summovebit,

nec-vero per-imperitiam meam; quippe nec me rudem ade-

spero in Salamine natum-esse educatumque.

Sic dixit; illi autem supplicabant Jovi Saturnio regi;

sic autem aliquis dixit, intuens in cælum latum :

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime,

da victoriam Ajaci et præclaram gloriam ut-referat :

si vero et Hectorem diligis, et curam-geris ejus,

æqualem ambobus vim et gloriam præbe.

Sic dixerunt : Ajax autem armabatur splendido ære.

Sed postquam omnia circa corpus induerat arma,

concitus-feriebatur deinde, qualis ingens incedit Mars,

qui it in-bellum ad viros, quos Saturnius

animum-exedentis contentiosis vi commisit pugnatos :

talis utique Ajax progressus-est ingens, murus Achivorum

subridens terribili vultu; infra autem pedibus

incedebat, late gradiens, quassans longæ-umbræ hastam.

Hunc autem et Argivi valde letabantur aspicientes :

Trojanis autem tremor gravis subiti membra singulis,

Hectorique ipsi animus in præcordiis palpitabat :

sed nequaquam amplius poterat metu-refugere, nec regre-

retro virorum in turbam, quoniam provocarat ad-certamen

Ajax autem prope accessit, ferens scutum instar turris,

æreum, septem-boum-pellibus-opertum, quod ei Tychi-

laborarat fabricans,] coriariorum longe optimus, in Hyla æde

habitans,] qui ei fecerat scutum varium, septem boum-pell-

bus-opertum,] taurorum præpingulum, sed octavum supe-

duxerat æs.] Hoc ante pectus ferens Telamonius Ajax

stetit valde Hectorem prope, minitansque allocutus-est :

Hector, nunc sane manifesto scies cum-solo solus,

quales etiam Danaïs principes intersint,

etiam præter Achillem viros-perrumpentem, animo-leoni-

Sed ille quidem in navibus recurvis pontum-transeuntibus

230 καίτ' ἀπομνησίνας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοί, οἱ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν Διογενῆς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 235 μήτι μευ, ἥτε παιδὸς ἄφ' αὐροῦ, περὶ τήζει,
 ἢ γυναικὸς, ἢ οὐκ οἶδεν πολεμικῆ ἔργα.

Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νομῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·

240 οἶδα δ' ἐπαίξει μῦθον ἔκπων ὠκείων·
 + οἶδα δ' ἐν σταδῇ δητῶ μέλπεσθαι Ἀρηϊ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα,
 λάθρῃ ὀππτεύσας, ἀλλ' ἀμφρόδον, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὸν προΐει δολιχόσκιον ἔγχρος,
 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, δς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πύργας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβόημάτῃ ῥινῶ σέετο. Δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενῆς προΐει δολιχόσκιον ἔγχρος,

250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχρος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμισε χιτῶνα
 ἔγχρος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευάτο Κῆρα μέλαιναν.

255 Τῷ δ' ἐκσπασσάμενυ δολιχ' ἔγχεα ἑρσὶν αἶμ' αἶμω,
 σὺν ῥ' ἐπέσον, λείουσιν ἐοικότες ἑμοφάγοισιν,
 ἢ συστ' ἀππορισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφη δέ οἱ αἰχμή.

260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·
 τμηθῆν δ' αὐρὸν ἐπ' ἦλθε· μέλαν δ' ἀνεκίχηεν αἶμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης καρυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παρείῃ,

265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολλὴν μεῖζονα ἄλαν ἀείρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·

270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕψτιος ἕξετανύσθη,
 + ἀσπίδ' ἐνχιρμυθείς· τὸν δ' αἰψ' ὥρῳσεν Ἀπόλλων.
 Καί νύ κε δὴ ἐψέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,

275 ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένωι ἄμφοι·
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σέθεν· εἶπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδες φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄμφοδ' αἰχμητὰ· τόγῃ δὴ καὶ ἴδμεν ἵππαντες.
 Νῦξ δ' ἡδὲ τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πᾶσι θάει.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·

jacet iram-fovens in-Agamiemnonem, pastorem virorum :
 nos autem sumus tales, qui tibi obviam-ire-possimus,
 etiam multi : sed ordine pugnam et certamen.

Hunc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-motans
 Hector :] Ajax nobilissime, Telamonie, princeps virorum,
 ne me, tanquam puerum imbecilem, tenta,
 vel mulierem, quæ nescit bellica opera.

Atqui ego bene scio pugnasque cædesque-virorum ;
 scio ad dextram, scio ad sinistram motare scutum
 aridum, quæ mihi est strenua-virtus bellandi :
 scio etiam irruere in pugnam equorum velocium,
 scio in stataria pugna sævo delectari Marte.

Sed enim non te volo ferire, talis quum-sis,
 clanculum observans, sed aperte, si assequi-potuerō.

Dixit, et vibrans emisit longæ-umbrae hastam,
 et percussit Ajacis ingens scutum, septem-boum-pellibus-
 munitum,] summam ad æs, quod octavum erat in illo :

sex autem per plicaturas penetravit dissecans cuspis indo-
 mita ;] in septima vero pelle hæsit. Secundus vicissim
 Ajax nobilissimus emisit longam hastam,
 et feriit Priamiden in clypeum undique æqualem.

Per clypeum quidem penetravit splendidum ingens hasta,
 et per loricam afflabre-factam infixæ-est :
 e-regione autem juxta ile discidit tunicam
 hasta ; ille vero inclinatus-est et evitavit fatum nigrum.

Hique educentes longas hastas cominus simul ambo
 in-se-inciderunt, leonibus similes cruda-vorantibus,
 vel suis apri, quorum robur non imbecille.

Priamides quidem postea medium scutum feriit hasta ;
 neque rupit æs ; reflexa-est autem ei cuspis.

Ajax vero clypeum pupugit insiliens ; ac penitus
 transivit hasta, percussitque illum irrumpentem,
 cæsimque cervicem pervasit ; ater autem subsiliit sanguis.

Verum ne sic quidem cessavit a-pugna galeam-motans Hector.
 sed retrocedens lapidem prehendit manu robusta,
 jacentem in campo, nigrum, asperumque magnumque ;

eo percussit Ajacis ingens scutum septem-boum-pellibus
 munitum,] medium id-umbonem, circumsonuitque æs.
 Secundus autem Ajax, multo majorem lapidem tollens,
 misit contortum, connisusque-est vi immensa ;

et intus clypeum perfregit, percussum molari-veluti saxo,
 læsitque ei cara genua ; is autem supinus extensus-est,
 scuto illisus ; eum vero statim erexit Apollo.

Et jam ensibus cominus vulnerassent-se invicem,
 nisi præcones, Jovis nuntii atque etiam hominum,
 advenissent, alter Trojanorum, alter Achivorum ære-lorica-
 torum,] Talhybinsque et Idæus, prudentes ambo.

Medii autem inter-utrosque sceptrâ tenuerunt, dixitque ser-
 monem] præco Idæus, prudentium consiliorum sciens :

Ne-amplius, filii dilecti, bellate, neu pugnate ;
 ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter ;
 ambo autem estis bellatores : quod quidem et scimus omnes.

Nox vero jam adeat : bonum etiam nocti parere.

Hunc autem respondens allocutus-est Telamonius Ajax :

Ἰδαί, Ἕκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 αὐτὸς γὰρ χάριμ προκαλέσσοτο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω; αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
 Αἴαν' ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μεγέθός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ διηϊότητος
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μηχανόμεθ', εἰς ὅκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνην, δῶν δ' ἐτέροισι γε νίκην·
 νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 ὥς σὺ τ' ἔϋφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 295 σούς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἕσιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Τρώας ἔϋφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῶν δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δόομεν ἅμφοι,
 300 ὅρα τις ᾧδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 ἧ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοδόροιο,
 ἧδ' αὖτ' ἐν φιλοτῇ διέτευαγεν ἀρβυλήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ἕξας ἀργυρόηλον,
 σὺν κολοῖφ' τε φέρον καὶ ὑψιμήτωρ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦν, ὃ δ' ἐς Τρώων θυμαδὸν κίε. Τοὶ δ' ἐχάρσαν,
 ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἰάντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους;
 310 καὶ β' ἦ ἄνθρωποι ἄστυ, ἀελπεύοντες σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρητότα νίκη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαι γενέοντο,
 τοῖσι δὲ βοῶν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πεντακτήσων, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἄμφρ' ἔ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελόισιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετυχοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης·
 νῶτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέσσει γέραςιν
 ἥρωας Ἀτρεΐδης, εὐρυκρέων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς γ' ἑρώων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ·
 ὃ σπον ὑφ' ὀρνέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνήσκει καρχημομόντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐϋβρόον ἄμφι Σκάμανδρον
 330 ἐκᾶδας· οὗτος ἄρας, ψυχὰ δ' Αἰδὸςδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἡοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀνέρομενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῦς
 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακτῆμεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὁστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἰκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίμομεν ὄνα

Idae, Hectorem hæc jubete loqui :

ipse enim ad-pugnam provocavit quosque fortissimos :
 incipiat; atque ego valde parebo, ut quidem ipse *paruerit*.

Hunc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-motans
 Hector:] Ajax, quandoquidem tibi dedit deus magnitudinem-
 que vimque] et prudentiam, valde autem hasta Achivorum
 præstantissimus es:] nunc quidem cessemus a-pugna et certa-
 mine] hodie; posthac rursum pugnabimus, donec deus
 nos dirimat, detque alterutri victoriam.

Nox vero jam est : bonum etiam nocti parere :

ut tuque lætos-facias omnes ad naves Achivos,
 tuosque maxime amicos et socios, qui tibi sunt :

atque ego per urbem magnam Priami regis
 Trojanos lætos-faciam et Trojanas longa-pepla-trahentes,
 quæ pro-me supplicantes divinam intrabunt concionem.

Dona autem, age, mutuo inclyta demus ambo,
 ut aliquis sic dicat Achivorumque Trojanorumque :
 Et pugnarunt de contentione animos-exedenti.
 et iterum in amicitia discessere conciliati.

Sic igitur locutus dedit enssem argenteis-clavis-distinctum,
 cum vaginaque, ei ferens, et scite-facto balteo;
 Ajax vero cingulum dedit puniceo-colore splendidum.
 Hi autem digressi, alter quidem ad populum Achivorum
 ibat, alter vero ad Trojanorum turbam vadebat. Hi autem ga-
 visi-sunt,] ut viderunt vivumque et incolumem advenientem,
 Ajacis quum-effugisset fortitudinem et manus invictas,
 et duxerunt ad urbem, desperantes salvum esse.

Ajacem vero ex-altera-parte bene-ocreati Achivi
 ad Agamemnonem divinum duxerunt, lætum victoria.

Hi autem quum jam in tentoriis Atridae essent,
 horum quaque bovem sacrificavit rex virorum Agamemno,
 marem, quinquennem, præpotenti Saturnio.
 Hunc excoriarunt et præpararunt, et eum dissecuerunt totum,
 et in-frusta-parva-conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 et assarunt prudenter, extraxeruntque igni omnia.

Atque ubi cessarant ab-opere, appararantque convivium,
 epulati-sunt, nec quicquam animus indiguit epuli æqui :
 tergo autem Ajacem perpetuo honoravit
 heros Atrides, late-dominans Agamemno.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his senex omnium-primus texere cepit consilium,
 Nestor, cujus et antea optimum apparuerat consilium;
 qui ipsi bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Atridaque et ceteri principes omnium-Achivorum,
 multi quidem mortui-sunt capite-comantes Achivi,
 quorum nunc sanguinem atrum pulcre-fluentem circa Scaman-
 drum] diffudit acer Mars, animæque ad-Orcum descenderunt.
 Itaque te oportet pugnam quidem cum-aurora intermittere Achivorum,]
 nos vero congregati in-curribus ad-vehemus huc
 cadavera] bobus et mulis, ac comburemus ea
 paullum a navibus, ut ossa filiis quisque
 domum ferat, quando revertamur in-patriam terram;
 tumulum autem circa pyram unum struamus,educta terra,
 communem, e campo; juxtaque te ipsum ædificemus statim

πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύζομεν ἐγγυθὶ τάφρον,
 ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάοι ἀμψὶ ἐοῦσα,
 μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερῶνων.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 315 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἀκρῇ,
 δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖν' Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [ἐλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ῥέζομεν ὦδε.]
 ἦτοι ὅγ' ὡς εἶπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 355 διὸς Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο·
 ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτεδν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 ἐξ ἄρα δὴ τοῦ ἐπειτα θεοὶ φρένας ὥλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοιο ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀποτόφῃ, γυναιῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ' ὅσ' ἀγόμεν' ἐξ Ἀργεὸς ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δοῦμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 365 ἦτοι ὅγ' ὡς εἶπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάρος περ,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 παύσασθαι πολέμοιο δυσχηρός, εἰσέκε νεκροὺς
 χήρομεν· ὕστερον αὖτε μαχυσόμεθ', εἰσέκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην. [θοντο·
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-
 380 [δόρπον ἐπειθ' ἐλόντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἀργεὸς,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν
 στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἄπυτὰ κηρύξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαῖων,
 ἠνώγει Πριάμος τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀναυτοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμιν φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἡγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὥρελλ' ἀπολέσθαι —
 πάντ' ἐθέλει δοῦμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·

turres altas, propugnaculum naviumque et nostrum ipsorum;
 in ipsis autem portas facimus bene coagmentatas,
 ut per ipsas equestris via sit :

exterius vero profundam fodiamus prope fossam,
 quæ equos et populum prohibeat circumducta,
 ne-quando ingravescat bellum Trojanorum superhorum.

Ita dixit ; illi autem omnes approbarunt , reges.
 Trojanorum item concio facta est Ilīi in arce summa,
 trepida , turbulenta , ad Priami fores.

His autem Antenor prudens incepit concionari :

Audite me, Trojani et Dardani, et socii,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Eia agite, Argivam Helenam et opes cum ipsa
 reddamus Atridis abducendas : nunc autem fœdera fida
 violantes pugnamus , quare nihil utile nobis.
 [autumo effectum-iri, ubi non fecerimus ita.]

Ille quidem sic locutus consedit. Iis autem surrexit
 divinus Alexander, Helenæ maritus pulcræ comis ;
 qui ad-ipsam , respondens , verba alata locutus est :

Antenor , tu quidem non-jam mihi grata hæc dicis ;
 nosti et aliam sententiam meliorem hac excogitare :
 sin autem revera hanc serio dicis ,
 utique jam tibi inde dii mentem ademerunt ipsi.
 Atque ego Trojans inter equum-domitores dicam sententiam ;
 aperte apertum profiteor , conjugem quidem non reddam ;
 opes vero quascunque abduxi ex Argo nostram domum ,
 omnes volo dare , atque etiam de-meo alias adjungere.

Ille quidem sic locutus consedit. Inter-eos autem surrexit
 Dardanides Priamus , diis consiliarius par ;
 qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite me, Trojani et Dardani , et socii ,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem crenam sumite per urbem , sicut antea ,
 et exculbarium inementote , et vigilate quisque :

mane autem Idæus eat cavas ad naves ,
 nuntiatum Atridis , Agamemnoni et Menelao ,
 sententiam Alexandri , cujus causa contentio exorta-est :
 et vero hunc dicat prudentem sermonem , si forte velint
 cessare a-bello horrisono , donec cadavera
 combusserimus ; postea iterum pugnabimus , donec deus
 nos dirimat , detque alterutris victoriam.

Sic dixit : illi autem ei maxime auscultaunt , et paruerunt :
 [cœnam inde sumserunt per exercitum in ordinibus ;]
 mane autem Idæus ivit cavas ad naves.

Illos vero invenit in concione , Danaos , ministros Martis ,
 navis ad puppim Agamemnonis ; atque hic inter-eos ,
 stans in mediis , locutus-est , vocalis præco :

Atridaque et ceteri principes omnium-Achivorum ,
 jussit Priamusque et ceteri Trojani illustres ,
 dicere , si quidem vobis gratum et jucundum erit ,
 sententiam Alexandri , cujus causa contentio exorta-est ;
 opes quidem quascunque Alexander cavis in navibus
 adduxit Trojam (utinam ante perisset!) ,
 omnes vult dare , et etiam de-suo alias adjungere :

κουριδίην δ' ἄλσος Μενελάου κυδαλίμοιο
οὐ φησιν δώσειν· ἥ μὴν Τρῳῆς γε κέλονται·
καὶ δὲ τόδ' ἤνωγεν εἰπεῖν ἔπος, αἱ κ' ἐθέλητε
395 παύσασθαι πολέμοιο δυσχέος, εἰσέκοι νεκροὺς
κήμεν· ὕστερον αὖτε μαχρσόμεθ', εἰσέκοι δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισι γε νίκην.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
ᾠψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
μήθ' Ἐλένην· γνωτὸν δὲ, καὶ δὲ μάλα νήπιός ἐστιν,
ὡς ἦδ' Τρῳέσσιιν δλέρου πείρατ' ἐφίπται.

ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον οὔτε Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδους ἱπποδάμοιο.

405 Καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἰδαί, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανόανει οὕτως·
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακχέμεν οὔτι μεγαίρω·
οὐ γάρ τις φειδῶν νεχύων κατατεθνήτων
410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μευλισσέμεν ὄκα·
ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουτος πόσις Ἥρης.

ᾠς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχευε πᾶσι θεοῖσιν·
ἄφορβον δ' Ἰδαῖος ἔδωκε προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῳῆς καὶ Δαρδανίωνες,
415 πάντες δημηγέρες, ποτιδέγγενοι ὅπποτ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἤλθε καὶ ἀγγελὴν ἀπέπειρεν
στάς ἐν μέσσοισιν. Τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,
ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
420 ὠτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

Ἡἷλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
εἰς ἀχαλάρβειτα βαθυβρόου Ὠκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.

Ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἀνδρα ἕκαστον·
425 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξέων ἐπάειραν.

Οὐδ' εἶα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

430 ᾠς δ' αὐτοὺς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἦως, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·

435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτῇ ἕνα ποίονε βεῖρα γόντες,
ἄκριτον, ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τέτιρος ἔδειμαν,
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.

Ἔν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·

440 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

ᾠς οἱ μὲν πονέοντο καρνηχομῶντες Ἀχαιοί. —

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκογυνῶν·

445 τοῖσι δὲ μῦθον ἔρχε Ποσειδάων ἐνοσίγαιον·

ingenuam autem uxorem Menelai gloriosi
negat se redditurum : profecto tamen Trojani hortantur :
et vero hunc jusserunt dicere sermonem, si forte velitis
cessare a-bello horrisono, donec mortuos
cremaverimus ; postea iterum pugnabimus, donec deus
nos dirimat, detque alterutris victoriam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio.
Tandem vero inter-eos-locutus-est pugna strenuus Diomedes :

Ne quis nunc opes Alexandri accipiat,
neque Helenam : manifestum autem etiam ei, qui plane infans
est,] quod jam Trojanis interitus termini imminet.

Sic dixit ; illi autem omnes acclamabant, filii Achivorum,
sermonem admirati Diomedis equum-domitoris.

Atque tum porro Idæum allocutus-est rex Agamemno :

Idæe, utique sententiam Achivorum ipse audis,
quemadmodum tibi respondeant : mihi autem itidem-placet
sic ;] sed de mortuis concremandis neutiquam recuso :

non enim ulla restrictio de-cadaveribus mortuis
fit, postquam occubuerint, *quin igni dato* placentur ocyus :
de-fœderibus vero Jupiter sciat, alitotons maritus Junonis.

Sic locutus, sceptrum sustulit omnibus diis ;
retro vero Idæus ivit ad Ilium sacrum.

Sedebant autem in concione Trojani et Dardani,
omnes congregati, exspectantes, quando rediret
Idæus. Ille autem venit et nuntium exposuit,
stans in mediis. Hi vero accingebantur perquam celeriter,
ad-utrumque, et ad-cadavera advehenda, alii vero ad ligna.
Argivi autem ex-altera-parte bonis-transtis-instructis a navi-
bus] properabant, et ad-cadavera advehenda, alii vero ad li-
gna.] Sol quidem dein recens percutiebat radiis arva,
ex tranquille-fluente profundo Oceano
cælum ascendens ; illi vero occurrebant sibi-invicem.

Tunc dignoscere difficile erat virum quemque *in mortuis* :
sed aqua abluentes tabum sanguinolentum,
lacrimas calidas fundentes, curribus imposuerunt.

Non-tamen sinebat flere Priamus magnus ; illi autem silentio
cadavera rogo cumulatim-imponebant, mœrentes corde :

in igne vero quum-cremassent, redierunt ad Ilium sacrum
Hoc eodem-modo ex-altera-parte bene-ocreati Achivi
cadavera rogo cumulatim-imponebant, mœrentes corde ;
in igne vero quum-cremassent, redierunt cavas ad naves.

Quum nondum *esset* aurora, sed adhuc sublustris nox,
tum circa pyram lecta surrexit manus Achivorum,

tumultumque circa eam unum fecerunt, egesta *terra*,
omnibus-communem, e campo, juxtaque ipsum murum ex-
struxerunt.] turresque altas, propugnaculum naviumque et
ipsorum :] in iis autem portas fecerunt bene coagmentatas,
ut per illas equestris via esset ;

exterius autem profundam prope illum fossam foderunt,
latam, magnam ; inque ea vallos defixerunt.

Sic quidem laborabant capite-comantes Achivi.

Ceterum dii, apud Jovem sedentes fulguratorem,
admirabundi-spectabant magnum opus Achivorum ære-lorica-
torum :] iis vero loqui orsus-est Neptunus, concussor-terræ :

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα
 ἔστις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; [γαῖαν,
 οὐχ ὁράας, οἱ δ' αὖτε καρῆχομόωντες Ἀχαιοὶ
 τείχος ἐτείχισσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας·
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, δτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρ' Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, ὅλον εἶπες.
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέισσει νόημα,
 δς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς.
 Ἄγρει μάν, δτ' ἂν αὖτε καρῆχομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦται,
 αὖτις δ' ἦϊόνα μεγάλῃν ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλύνηται Ἀχαιῶν.

Ἔς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσστο δ' ἦέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἀγρῶσαι,
 πολλὰ καὶ, τὰς προέηκεν Ἴησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἴησони, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρίς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἴησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρῆχομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὖτῃσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχοι μὲν ἔπειτα καρῆχομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπικούροι.
 + Παννύχος δὲ σπιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπαῶν χαμάδις χέον, οὐδὲ τις τέλῃ
 πρὶν πίειναι, πρὶν λειψαίη ὑπερμενέει Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μάχη.

Ἦως μὲν κροκάτεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορῇ ποιήσατο τερπικέραυνος
 ἀκροσάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἀκουον·
 5 Κέλῳτ' μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὰς τόγε, μῆτε τις ἄρσεν
 περὶ ῥάτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἄλλ' ἅμα πάντες
 αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τὰδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω

Jupiter pater, num quis est mortalium in immensa terra,
 qui adhuc immortaliū mentem et consilium celebrabit?
 non vides quod rursum capite-comantes Achivi
 murum struxerint pro navibus, circumque fossam
 duxerint, nec diis dederint inclytas hecatombas?
 hujus certe gloria erit, in-quantum terræ diffunditur dies;
 illius vero obliviscentur, exstructi quando ego et Phœbus
 Apollo] heroi Laomedonti ædificavimus urbem laborantes.

Hunc autem graviter indignatus allocutus est nubes-cogens
 Jupiter: [dii-boni, terræ-concussor late-potens, quale hoc di-
 xisti?] alius aliquis deorum hanc reformidasset cogitationem,
 qui te multo imbecillior esset manibusque animoque;
 tua autem certe gloria tibi erit, in-quantum diffunditur dies.
 Age vero, quum retro capite-comantes Achivi
 abierint cum navibus dilectam in patriam terram,
 murum deturbatum hunc quidem in mare totum demergito;
 postea autem litus magnum arenis obtegito,
 ut adeo ingens murus evanescat Achivorum.

Sic illi quidem talia inter se colloquebantur.
 Occidit vero sol, absolutumque erat opus Achivorum:
 bovesque-mactabant per tentoria, et cœnam sumebant.
 Naves autem e Lemno appulerant, vinum vehentes,
 multæ, quas miserat Iasonides Eunæus,
 quem peperit Hypsipyle sub Jasone, pastore virorum.
 Seorsum autem Atridis, Agamemnoni et Menelao,
 dederat Iasonides ferendum vinum, mille mensuras.
 Inde igitur vinum-emebant capite-comantes Achivi,
 alii quidem ære, alii autem splendido ferro,
 alii autem pellibus, alii vero ipsis bobus,
 alii denique mancipiis: apponebant autem convivium lætum.
 Per-totam-noctem deinde capite-comantes Achivi
 epulabantur, Troes vero et ipsi per urbem, et socii.
 Pernox vero ipsis mala meditabatur providus Jupiter,
 terribiliter tonans: illosque pallidus timor cepit:
 vinum autem ex poculis in-terram fundebant, nec quisquam
 ausus est] ante bibere, quam libasset præpotenti Saturnio.
 Decubuerunt deinde, et somni donum ceperunt.

ILIADIS VIII.

Truncata pugna.

Aurora croceo-peplo-induta spargebatur totam per terram;
 Jupiter autem deorum concionem habuit gaudens-fulmine,
 summo in vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
 Ipse vero illis concionabatur, diique omnes subauscultabant:
 Audite me, omnesque dii, omnesque deæ,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Ne qua igitur femina dea hoc, neu quis mas
 tentet rescindere meum verbum: sed simul omnes
 assentimini, ut celerissime perficiam hæc opera.
 Quemcunque vero ego seorsum deorum volentem intellexero

- ἐλθόντ' ἄ Τρώεσιν ἀρηγήμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 πληγείς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλύμπονδε·
 + ἤ μιν ἔλδον βίψω ἐς Τάρταρον ἡρόνεντα,
 τῆλε μάλ', ἤ χι βάθιστον ὑπὸ χροῖός ἐστι βέρεθρον·
 15 ἔνθα σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς
 τόσσον ἔνερόν' Αἰδεω, ὅσον οὐράνός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 γνώσεται ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδετε πάντες·
 σειρήν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδιόνδε
 Ζῆν' ὕπατον μῆστορ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἄλλ' ὅτε δή καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσαι,
 αὐτὴ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 σειρήν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήγορα πάντα γένοιτο.
 + Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἰμὶ ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερὺς ἀγόρευσεν.
 30 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὔ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν δ' τοι σθένος οὐκ ἐπικεικτόν·
 ἀλλ' ἔμπτῃς Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλυνται.
 35 Ἄλλ' ᾗτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βούλην δ' ἄργεῖός ἐστι γαίης, ᾗ τις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὀλυνται δδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφέληγχερά· Ζεὺς·
 θάρρει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρωνι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ᾗπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄρεσφι τιτύσχετο χαλκοπόδ' ἵππω,
 ὠκυπέτην· χρυσέησιν ἐλείργην κομούντες·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένετό δ' ἱμάσθλην
 χρυσείην, εὐτυχτον, εἰ δ' ἐπεβήσέτο διφρουν.
 45 Μάστιξεν δ' ἑλάν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰὼν δ' ἵκανε πολυτίδεσσα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυγαῖς·
 ἔνθ' ἵππου εἴστηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἥερα πούλιν ἔχρυσεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίωιν,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλιντο καρηχομώντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πόλιν ὀπλιζόντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὕμνιν μάχεσθαι,
 χρεοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παιδῶν καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς,
 πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολλὸς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐξ ἡρώων ἕνα ἐνιόντες ἵκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκοθυρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμυαλόεσσαι
 ἐπλην' ἀλλήλοισι, πολλὸς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,

profectum, ut-vel Trojanis auxilium-ferat, vel Danais,
 sauciatius indecore redibit in-Olympum :
 aut ipsum correptum projiciam in Tartarum tenebrosum,
 procul valde, ubi profundissimum sub terra est barathrum,
 ubi ferreaeque portae et aereum limen,
 tantum infra Orcum, quantum coelum est a terra :
 cognosceat deinde, quanto sim deorum potentissimus omni-
 um.] Verum age, periculum-facite, dii, ut sciatis omnes :
 catenam auream de caelo suspendite-et
 omnes prehendentes-ex-ea-pendete dii, omnesque deae :
 at non traxeritis de caelo in-terram
 Jovem, summum ducem, ne si quidem valde multum labo-
 raveritis.] Verum quomodo jam et ego lubens voluero trahere
 cum-ipsa terra vos traxerim, ipsoque mari ;
 catenam quidem dein circa cacumen Olympi
 alligam : illa autem sublimia omnia fuerint (*pependerit*)
 Tantum ego superque sum deos, superque sum homines.

Sic dixit : hi autem omnes obmutuerunt silentio,
 orationem admirati ; valde enim minaciter concionatus-erat.
 Tandem vero locuta-est dea caesiis-oculis Minerva :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,
 bene et nos scimus, quod tibi potentia nescia cedere :
 attamen Danaos lugemus bellicosos,
 qui jam malo fato expleto perierint.
 Verum enim-vero bello quidem abstinēbimus, si tu jubes :
 consilium vero Argivis suggeremus, quod proderit :
 ut ne omnes pereant, irato te.

Hanc autem subridens allocutus-est nubes-cogens Jupiter
 bono-es-animo, Tritonia, dilecta filia : neutiquam ira
 benevolae tibi loquor ; volo autem tibi mitis esse.

Sic fatus, sub curru alligavit arripedes equos,
 celeriter-volantes, aureis júbis comantes :
 aurum autem ipse induit circa corpus : prehenditque scuticam
 auream, scite-factam, suumque conscendit currum.
 Etscutica-eos-percussit, ut-currerent : illi vero non invitati vo-
 labant] in-medio inter-terramque et caelum stellatum.
 Ad-Idam autem venit multis-fontibus-iri iguam, matrem fero-
 rum,] ad-Gargarum, ubi ei sunt ager-sacer altareque odorati-
 sum :] ibi equos stitit pater hominumque deorumque,
 solutos de curru, caliginemque multam superfudit.
 Ipse autem in verticibus sedit, gloria exsultans,
 inspiciens Troumque urbem et naves Achivorum.

Illi vero cibum sumserunt, capite-comantes Achivi,
 raptim per tentoria, ex eoque armabantur.
 Trojani autem ex-altra-parte per urbem armabantur,
 pauciores ; promti-erant tamen etiam sic pugna contendere
 opera necessaria, proque liberis et pro uxoribus.
 Omnes vero aperiebantur portae, forasque ruebant copiae,
 peditesque equitesque : ingensque tumultus coortus-est.

Hi autem quum jam in locum unum congregientes venis-
 sent,] commiserunt scuta, commiserunt hastas et robur viron-
 rum] areis-loricis-indutorum : ac clypei umbonibus-muniti
 appropinquabant invicem, ingensque tumultus est-ortus.
 Tum vero simul ejulatusque et jactantia erat virorum,

65 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

*Ορρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.

+ Ἥμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέας θανάτοιο,
Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἵσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
[Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χλονὶ πολυδοτεΐρῃ
ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]

+ 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδῆς μεγάλ' ἔκτυπε, θαυόμενον δὲ
ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
θαυμήσαν, καὶ πάντας ὑπὸ γλωρὸν δῶς εἶλεν.

*Εὐθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνεν οὐτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἀρης·

80 Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος εἰτέρετο· τὸν βάλεν ἰῶ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο,
ἄκρην κακ κορυφῇ, θη τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριον ἔστιν.

85 *Ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

*Ορρ' ὁ γέρον ἵπποιο παρῆσθρας ἀπέταμνε
φασγάνῳ αἵσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
ἤλθον ἀν' ἰσχυρὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,

90 *Εκτορα. Καὶ νύ κεν ἐνθ' ὁ γέρον ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοῆν ἀγαθὴ Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν δμῶϊ;

95 μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ
ἀλλὰ μέν', ὅφρα γέροντος ἀπώσμεν ἄγριον ἄνδρα.

*Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἐράκουσε πολὺς τλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊγεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·

100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

*ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σῇ δὲ βίῃ λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει·
ἡπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

105 *Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσσο, ὅφρα ἰδῆαι,
οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κρατιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνεΐαν Εἰόμην, μῆστορε φόβοιο.

Τούτω μὲν θεράποντε κομείων· τῶδε δὲ νῶϊ

110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὅφρα καὶ Ἐκτωρ
εἴσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μάνινται ἐν παλάμῃσιν.

*Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.

Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείων
ἱφθίμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνων.

115 Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιγεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέγοντο.

Τοῦ δ' ἰδὺς μεμῶτος ἀκόντισε Τυδεὸς υἱός·

perdentiumque et pereuntium; fluebatque sanguine terra.

Quamdiu quidem mane erat, et crescebat sacer dies,
tamdiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus:
quum vero sol medium cælum ascendisset,

tunc jam aureas pater tollebat lances;

imposuitque duo fata longe-sternentis mortis,

Troumque equum-domitorum et Achivorum ære-loricatorum:
sustinuitque medias prehensas; inclinata-est autem fatalis
dies Achivorum.] — [Achivorum quidem fata in terra alma
desidebant; Troum vero, ad cælum latum sublata-sunt.]

Ipse autem ex Ida magnum tonabat, ardensque
misit fulgur in exercitum Achivorum: illi autem conspicati
obstupuerunt, et omnes pallidus timor cepit.

Tum nec Idomeneus ausus-est manere, nec Agamemno,
nec duo Ajaces manserunt, ministri Martis:

Nestor autem solus mansit Gerenius, custos Achivorum,
minime volens, sed equus debilitatus-erat; quem percusserat
sagitta] divinus Alexander, Helenæ vir pulcræ-comis,
summo in vertice, ubi quidem primi crines equorum
cranio innati-sunt: maxime vero letalis locus est.

Dolore-correptus autem se-erexit, sagitta vero in cerebrum
penetrat:] conturbabatque equos, volutans-se circa ferrum.

Dum senex equi funalis-lora abscindebat

gladio insurgens, interim Hectoris veloces equi

venerunt per turbam, audacem aurigam ferentes,

Hectorem: atque tunc ibi senex animam perdidisset,

Nisi illico animadvertisset pugna strenuus Diomedes:
horrendum autem clamavit, adhortans Ulyssem:

Nobilissime Laertiade, sollertissime Ulysse,

quo fugis, tergo obverso, ignavi instar in turba?

cave ne-quiti tibi fugienti tergo hastam infingat:

verum mane, ut a-sene propellamus ferocem virum.

Sic dixit: non tamen auscultavit multum-sustinens divinus
Ulysses,] sed raptim-præteriiit cavas ad naves Achivorum.

Tydidēs autem, solus licet esset, primis-pugnatoribus mix-
tus-est:] stetitque ante equos Nelidæ senis,

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O senex, profecto valde jam te juvenes premunt bellatores;
tua autem vis soluta-est, gravisque te senecta persequitur:
debilisque tibi est famulus, segnesque tibi equi.

Verum age, meos currus conscende, ut videas,

quales Trojani equi, periti per-campum

rapide valde huc et illuc insequi et fugere,

quos nuper ab Ænea cepi, artifices fugandi hostes.

Istos quidem tuos famuli curent: hos vero nos

Trojanos in equum-domitores dirigamus, ut et Hector
sciat, an et mea hasta insaniat in manibus.

Sic dixit: nec non-obsecutus-est Gerenius eques Nestor.

Nestoreas quidem inde equas famuli curabant

fortes, Sthenelusque et Eurymedon fortitudinis-amans.

Hæ autem ambo Diomedis currum conscenderunt:

Nestor vero in manus sumsit habenas splendidas,

percussitque-scutica equos; celeriterque Hectorem prope fue-
runt.] Hunc autem recta irruentem telo-petiit Tydei filius:

καὶ τοῦ μὲν β' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα, —
 120 υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 ῥηϊτε δ' ἐξ ὄχλων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 ὠκυπόδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνίοχοιο·
 125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνυμένος περ ἑταίρου,
 κείσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέθεπε θρασύν. Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππῳ δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιδίῳ Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τὸθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέδρασε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
 130 Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 καὶ νύ κε σῆκαθεν κατὰ Ἴλιον ἧύτε ἄρνες,
 + εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόσηε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφ' ἧ' ἀργῆτα κεραυνὸν,
 καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἤκε χαμᾶζε·
 135 δεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεοῖο καιομένοι·
 τὼ δ' ἵππῳ δέισαντε καταπέττην ὑπ' ὄχεσφι.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόντα·
 δαΐσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδῃ, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 140 Ἦ οὐ γιγνώσκεις, δ' τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπετ' ἀλκή;
 νῦν μὲν γὰρ τοῦτ' ὅτι Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,
 σήμερον ὑστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐβέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρῆσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἱφθιμος· ἔπειτα πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῇ ἀγαθὸς Διομήδης·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἔκετο νῆας.
 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι γράνοι εὐρεῖα γῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδῆος υἱὲ δαΐφρονος, ὅσον ἔειπες·
 εἴπερ γὰρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρώες καὶ Δαρδανίωες,
 155 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,
 τῶν ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς παρακοῖτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὖτις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρώες τε καὶ Ἔκτωρ
 ἤλχ' ἠσπεσίῃ βέλεα σπονδέντα χέοντο.
 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ·
 Τυδείδῃ, περί μιν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
 ἐδῶρ τε κρέασιν τ' ἡδὲ πλείους δεσπᾶσσι·
 νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐρῆβε, κακὴ γλῆνῃ· ἔπειτ' οὐκ, εἴζαντες ἐμεῖο,
 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικας
 ἀΐσεις ἐν νῆεσσιν· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνοιγα μερμήριζεν,
 ἵππους τε στρέφει καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρῶες μὲν μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 170 τρῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 σῆμα τιδῆς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
 Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·

et ab eo quidem aberravit; sed aurigam famulum,
 filium magnanimi Thebæi, Eniopeum,
 equorum habenas tenentem, percussit in-pectus juxta mam-
 mam:] decidit autem e curru, retrocesseruntque ejus equi
 veloces: ipsius autem ibi soluta-est animaque roburque.
 Hectori vero gravis dolor operuit animum propter aurigam:
 hunc quidem dein sivit, dolens licet de sodale,
 jacere: ipse autem aurigam quærebat audacem; nec amplius
 diu] equi indigebant rectore: statim enim invenit
 Iphitiden Archeptolemum audacem, quem tunc equos
 veloces conscendere-jussit, deditque ei habenas in manus.

Tunc interitus accidisset, et exitialia facinora edita-
 et jam inclusi-fuissent *Trojani* in Ilio, velut agni, [sent:
 nisi cito animadvertisset pater hominumque deorumque.
 Tonans autem graviter, emisit candens fulmen,
 et ante equos Diomedis dejecit in-terram:
 terribilisque flamma exorta-est sulphuris ardentis;
 atque equi territi consternabantur sub curru;
 Nestori autem e manibus fugerunt habenae splendidae;
 timuitque ille in animo, Diomedemque allocutus-est:

Tydidē, age vero rursus, in-fugam dirige solidis-ungulis
 equos.] An non sentis, quod te a Jove non sequitur victoria?
 nunc quidem enim huic Saturnius Jupiter gloriam præbet,
 hodie; postea rursus etiam nobis, si voluerit,
 dabit: homo autem nequaquam Jovis mentem impedierit,
 ne valde quidem fortis; quoniam ille longe potentior est.

Huic autem respondit deinde pugna strenuus Diomedes:
 profecto hæc omnia, senex, e re dixisti;
 sed hic gravis dolor mihi cor et animum incessit:
 Hector enim aliquando dicet, inter Trojanos concionans,
 Tydides a me fugatus venit ad-naves.
 Sic aliquando gloriabitur; tunc mihi dehiscat lata terra!

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 hei mihi, Tydei filii bellicosi, quale hoc dixisti!
 Etsi enim te Hector ignavum et imbellem dixerit,
 atamen non credent Trojani et Dardanidae,
 et Trojanorum uxores magnanimatorum, clypeatorum,
 quarum in pulvere dejecisti florentes-juventa maritos.

Sic igitur locutus in-fugam vertit solidis-ungulis equos,
 retro per turbam; in eos autem Trojanique et Hector
 cum clamore ingenti tanta tristitia fundebant.

Tum vero altum inclamavit magnus galeam-motans Hector
 Tydidē, valde quidem te honorabant Danaï celeribus-equis
 sedeque, carnibusque, et plenīs poculis:
 nunc vero te ignominia-afficient; mulieris utique similis es.
 Abi-in-malam-rem, timida pupa; quia non, cedente me,
 turres nostras conscendes, nec mulieres
 abduces in navibus: prius tibi dæmonem (*fatum*) dabo.

Sic dixit; Tydides autem in-utramque-partem cogitavit,
 equosque convertere et contra pugnare, *an non*.
 Ter quidem cogitavit in mente et in animo:
 ter vero ab Idaeis montibus intonuit providus Jupiter,
 signum dans Trojanis, pugnae alternantem victoriam indi-
 cans.] Hector autem Trojanos hortabatur, alte vociferans:

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Ἀδάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 175 γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 νίκην καὶ μέγα κῆδος, ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
 νῆπιοι οἱ ἄρα δὴ τὰδε τείχεα μηχανόωντο,
 ἀβλήχρ', οὐδενὸς ἔρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμῃν ἐρύξει·
 ἵπποι δὲ βέα τάφρον υπερθορόνται ὀρυκτῇν.
 180 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
 μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δῆϊοιο γενέσθω,
 ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κατεῖω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, αὐτοχόμενους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλευε φώνηεν τε·
 185 Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπετε διέ,
 νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνεται, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχῃ, θυγατρὶ μεγάλητορος Ἡετίωνος,
 ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίσφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει,]
 190 ἦ ἔμοι, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχόμεαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφορκαρεῖτον καὶ σπεύδεται, αἶ κε λάβωμεν
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέας οὐρανὸν ἔκει,
 πᾶσαν χρυσεῖν ἔμειναι, κῆρᾶνάς τε καὶ αὐτῇ·
 αὐτὰρ ἅπ' ὁμοῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο,
 195 δαϊδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
 Εἰ τοῦτοι κε λάβοιμεν, ἐελποίμεν κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτονηχὶ νηῶν ἐπιθήσμεν ὠκείαν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 200 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίῳ ἠΐδα·
 Ὡ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 ὀλλυμένον Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
 οἱ δέ τοι εἰς Ἑλικὴν τε καὶ Αἰγῆας διῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλοο νίκην.
 205 Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκμένον εὐρύπτα Ζῆν',
 αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάρχοιτο καθήμενος οἷος ἐν Ἰδῇ.
 Τῇν δὲ μέγ' ὀχρήσας προσέφη κρείων Ἐννοσίγαιον·
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
 210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοισι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολλὸν φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 πληθὲν ὁμῶς ἵππου τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστῶν
 215 εἰλομένων· εἰλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρῇ·
 Ἐκτορ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῆδος ἔδωκεν.
 Καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας εἴσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι θεοῖς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.
 220 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 πορφυρεὶν μέγα φάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτῃ νηὶ μελαίνῃ,
 ἥ ρ' ἐν μεσσάτῳ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν·
 [ἦ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο
 225 ἦ δ' ἐπ' Ἀχιλλέως· τοὶ ρ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 εἵρυσαν, ἡνιόρῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]

Trojani et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, mementote autem strenuae fortitudinis.
 Sentio vero, quod mihi lubens annuit Saturnius
 victoriam et magnam gloriam, at Danais exitium :
 stulti, qui quidem hos muros (valli) struxerunt,
 infirmos, contemnendos, qui non robur meum arcebunt ;
 equi vero facile fossam transilient, quam-illi-foderunt.
 Verum quando jam naves ad cavas pervenero,
 memoria aliqua tum ignis ardentis esto,
 ut igne naves incendero, interfecero autem et ipsos.
 [Argivos apud naves, attonitos a fumo.]
 Sic fatus, equos adhortatus est, dixitque :
 Xantheque et tu, Podarge, et Aethon, Lampeque divinae,
 nunc mihi alimentorum-præmia rependite, quæ permulta
 Andromache, filia magnanimi Eetionis,
 vobis prioribus, suave triticum, apposuit,
 [vinumque immiscens bibendum, quando animus jubebat,]
 quam mihi, qui ei florentem me maritum profiteor esse.
 Verum insequimini et festinate, si forte capiamus
 clypeum Nestoreum, cujus nunc fama ad-coelum pervenit,
 totum aureum esse, ansasque et ipsum :
 atque ab humeris Diomedis equum-domitoris,
 affabre-factum thoracem, quem Vulcanus laboravit fabri-
 cans.] Si hac-duo ceperimus, speraverim Achivos
 hac-ipsa-nocte naves consensurus veloces.
 Sic dixit glorians. Indignata-est autem veneranda Juno,
 commovitque-se in solio, tremefecitque latum Olympum :
 et jam Neptunum, magnum deum, coram allocuta-est :
 Dii boni, Terræ-quassator late-potens, nonne tibi quidem
 pereuntium Danaorum miserescit in præcordiis animus?
 qui tamen tibi ad Helicemque et Aegæa dona ferunt
 multaque et elegantia : tu vero ipsis cupias victoriam.
 Siquidem enim velimus, quotquot Danaï fautores sumus,
 Trojanos repellere, et coercere late-sonantem Jovem,
 illic sane tunc tristaretur sedens solus in Ida.
 Hanc autem valde dolens allocutus-est rex Quassator-terræ:
 Juno intrepida-dictis, qualem hunc meronem dixisti!
 Non equidem velim cum Jove Saturnio pugnare
 nos alios, quoniam longe potentior est.
 Sic hi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 His autem (Græcis), quantum spatii inde-a navibus muri fos-
 sa secluserat,] repletum-est pariter equisque et viris scutatis,
 coactis-in-angustum; cogebat vero eos veloci par Marti
 Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
 Et jam concremasset igne ardenti naves æquales,
 nisi in mente posuisset Agamemmoni veneranda Juno
 ipsi studiose-properanti ocyus incitare Achivos.
 Profectus-est autem ire ad tentoriaque et naves Achivorum,
 purpureum magnum pallium tenens in manu robusta :
 stetit vero in Ulyssis ingenti nave nigra,
 quae in medio erat, ut-exaudiretur-clamans in-utramque-par-
 tem,] [et ad Ajacis tentorium Telamonidæ,
 et ad Achillis, qui quidem ad-extrema naves æquales
 subduxerant, virtute freti et robore manuum;]

ἤϋσαν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνόν·

Λίδος, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί·
πῇ ἔβαν εὐχλωαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
230 ἄς, ὅπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
ἔσποντες κρίεα πολλά βούῳ ὀρθοκραϊράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστερέας οἴνοις,
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίῳ τε ἑκάστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἀξιοί εἰμεν.
235 [Ἑκτορος, δς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
Ζεῦ πάτερ, ᾗ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
τῇδ' ἄτῃ ἄσας, καί μιν μέγα κῆδος ἀπήρας;
οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τὴν περικαλλέα βωμόν
νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρβων·
240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βούῳ δημόν καὶ μυρ' ἔκηα,
ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξει.

Ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε κέρ μοι ἐπικρήνον ἐέλδωρ·
αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγεῖν καὶ ἀλύξαι,
μῆδ' οὕτω Τρώεσσιν ἑα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρῳ δακρυχέοντα·
νεῦσε δέ οἱ καὶ ὅσον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι.
Λυτῖκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότακτον πετεηνῶν,
νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχασσι, τέκος ἑλάφοιο ταχείης·
παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάβχαλε νεβρόν,
250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ βέζεσκον Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδοντ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρις.

Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
255 τάφρου τ' ἐξέλασσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
ἀλλὰ πολλὸν πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. Ὁ μὲν φύγα δ' ἔτραπεν ἵπ-
πῳ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν [πους·
ὥμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
260 ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράδῃσεν δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοοῖριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ Ὀδυσσεὺς Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλὶ ἀνδρείφοντι·
265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὅγ' ἦρος
πατήντας, ἔπει ἄρ' τιν' οἰστεύσας ἐν δμῳ·
270 βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖτις πεδὸν ἀπὸ θυμοῦ ὀδεσσειν,
αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
εἰς Αἴαντ'· ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαινήῳ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἡδ' Ὀφελέστην,
275 Δαῖτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
καὶ Πολυαιμονίδην Ἀροπαῖον καὶ Μελάνιππον.
[Πάντας ἐπασσύτερος πέλασε χονὶ πούλυβοτείρῃ.]

Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέγοντα φάλαγγας·
280 στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

clamavit autem penetrabili-voce, Danaos vociferans :

Proh pudor, Argivi, turpia probra, facie tantum admira-
biles:] quo abierunt gloriaciones, quum profitebamur-nos esse
fortissimos,] quas, quando in Lemno *eratis*, vana-jactantes
proferebatis,] comedentes carnes multas boum prorsum-cor-
nutorum,] hibentesque crateres coronatos vino,
Trojanorum pro centenisque ducentisque quemque
staturum in pugna? nunc autem ne uni-quidem pares sumus.
[Hectori, qui mox naves incendet igne ardenti.]
Jupiter pater, an ullum jam pra-potentium regum
tali clade afflixisti, et eum magna gloria privasti?
non vero *me* unquam dico tuum perpulcrum altare
nave multis-transtris-instructa praeteriisse, huc malo-fato-ve-
niens:] sed in omnibus boum adipem et femora combussi,
cupiens Trojam bene-monitum excindere.

At, Jupiter, hoc saltem mihi perface votum;
nos ipsos saltem permitte effugere et evadere,
neu sic a-Trojanis sine interimi Achivos.

Sic dixit : hujus autem *deorum* pater misertus-est lacri-
mantis:] annuitque ei exercitum salvum fore, nec periturum.
Statim vero aquilam misit, certissimi-augurii inter volucres,
hinnulum tenentem unguibus, sobolem cervæ velocis;
juxta autem Jovis altare perpulcrum dejecit hinnulum,
ubi Panomphaeo (*omnis ominis auctori*) Jovi sacrificabant
Achivi.] Hi autem ut viderunt, quod a Jove venisset avis,
vehementius in Trojanos irruebant, recordabanturque pugnae.

Tum nemo prior e-Danais, multi licet essent,
gloriatu-est, Tydiden ante, se agitasse veloces equos,
extraque fossam egisse, et contra pugnasse :
sed longe primus *ille* Trojanorum interemit virum armatum,
Phradmoniden Ageilaum : hic quidem in-fugam verterat equos;
ei autem converso, dorso hastam infixit,
humeros inter, perque pectora transegit :
decidit autem de curru, sonitumque-dedere arma super ipso.

Post hunc autem Atridae, Agamemno et Menelaus;
postque hos, Ajaces, strenuam induti fortitudinem;
postque hos Idomeneus, et armiger Idomenei,
Meriones, par Marti homicida;
postque hos Eurypylos, Evæmonis præclarus filius;
Teucer autem nonus venit, resiliens arcus tendens :
stetitque sub Ajacis scuto Telamonidae.

Tum Ajax quidem submovebat scutum; atque ille heros
circumspiciens, posteaquam aliquem jaculatus in turba
vulneraverat, is quidem ibi cadens animam amittebat,
sed hic (*Teucer*) retro cedens, puer tanquam sub matrem,
condebatur-se] ad Ajacem : is vero eum scuto tegebat splendido.

Tum quem primum Trojanorum interfecit *Teucer* eximius?
Orsilochum quidem primum, et Ormenum et Ophelsten,
Dæto-remque, Chromiumque, et parem-deo Lycophontem,
et Polyæmoniden Hamopaonem, et Melanippum,
[Omnes alium-super-alium dejecit-in terram altam.]
Eum autem conspicatus lætatus-est rex virorum Agamemno,
arcu a forti Trojanorum perdentem phalanges :
stetit autem prope eum vadens, et ipsum allocutus-est :

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ Τελαμῳνίε, κοίρανε λαῶν,
βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶως Δαναοῖσι γένηαι,
πατρί τε σῷ Τελαμῳνι, δ' σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
καί σε νόθον περ ἑόντα κομισάσασθαι ἥ ἐνὶ οἴκῳ·
285 τὸν καὶ ἡλόθ' ἑόντα εὐκλείης ἐπίβησον.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἶ κέν μοι δῶκε Ζεὺς τ' αἰγιόχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτιμένον πολίεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ προσβήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
290 ἢ τρίποδ', ἢ δὲ δῶκα ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἢ γυναιξί, ἢ κεν τοὶ ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι. μὲν.]
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύ-
Ἀρτεδὴν κύνιδος, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρσστιν,
295 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἰλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς,
ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένοις ἄνδρας ἐναίρω.
Ὅκωδ' ὁλ' προέηκα τανυγλῶρινας διστοὺς,
πάντες δ' ἐν χροῖ πῆγθεν Ἀρηϊθῶναι αἰζηῶν·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον διστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν
Ἑκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐῤετο θυμός.
Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθῶνα,
υἷον ἔϋν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηνεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 καλῇ Καστιάνειρα, δέμας εἰκάζει θεῶσιν.
Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ,
καρπῷ βριθομένη νοτίησι τε εἰαρινῆσιν·
ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν
310 Ἑκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐῤετο θυμός.
Ἄλλ' ὅγε καὶ τοῖσ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
ἀλλ' Ἀργεπτόλεμον, θρασὺν Ἑκτορος ἡνιοχῆα,
ἱέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
315 ὠκυπόδες· τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἑκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασσε φρένας ἡνίοχοιο·
τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυῖς ἑόντα
ἵππων ἡνί' ελεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ ὄρεε παμφανώντος,
σμερδαλέα ἵχαιον· ὁ δὲ γεμμάδιον λάβε χειρὶ
βῆ δ' τοῦς Τεῦκρου, βαλέειν δέ ἐῤετο θυμός.
Ἦτοι δ' μὲν φαρέτρης ἐξεῖλετο πικρὸν διστόν,
θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυβαίολος Ἑκτωρ
325 ἀδερύοντα, παρ' ὤμων, ὅθι κλητὴ ἀποέργει
αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρυέντ·
ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶκα ἐρήρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ διος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυράς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Teucer, carum caput, Telamonie, princeps virorum,
jaculare sic, si qua forte lux (salus) Danais fias,
patrique tuo Telamoni, qui te educavit, parvulus quum-esses,
et te, spurius licet sis, fovit sua in domo :
hunc, etiamsi procul absit, in-gloriam evehe.
Tibi autem ego edico, sicut et perfectum erit :
si mihi dederit Jupiterque ægidem-tenens, et Minerva,
Ilii evertere bene-aedificatam urbem,
primo tibi post me præmium-honorarium in manu ponam,
vel tripodem, vel duos equos cum-ipsis curribus,
vel mulierem, quæ tecum eumdem lectum conscendat.
Hunc autem respondens allocutus-est Teucer eximius :
Atrida illustrissimè, cur me propterantem et ipsum
incitas? neque enim certe, quanta potestas in-me est,
cesso; sed ex quo Ilium versus repulimus ipsos,
ex eo jam sagittis exceptos viros interficio.
Octo jam emisi longis-hamis-instructas sagittas,
omnes autem in corpore fixæ-sunt Marte-concicatorum ju-
venum :] hunc vero nequeo percutere canem rabidum.
Dixit, et aliam sagittam a nervo misit
Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animus.
Et ab-eo quidem aberravit; sed eximium Gorgythionem,
filium fortem Priami, ad pectus percussit sagitta :
quem quidem ex-Æsymbia ducta peperit mater,
pulcra Castianira, corpore similis deabus.
Papaver autem sicuti in-alteram-partem caput infixit, in-hor-
to,] fructu gravatum humoribusque vernis :
sic ille in-alteram-partem inclinavit caput casside gravatum.
Teucer vero aliam sagittam a nervo misit
Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animus.
At ista etiam tunc aberravit : avertit enim eam Apollo;
sed Archeptolemum, audacem Hectoris aurigam,
ruentem ad-pugnam, percussit in-pectore juxta mammam :
decidit autem de curru, retrocesseruntque ejus equi
veloces : ipsius vero ibi soluta-est anima-que roburque.
Hectori autem gravis dolor contexit mentem ob-aurigam :
hunc tamen inde reliquit, dolens licet de-sodali :
Cebrionem vero jussit fratrem, prope stantem,
equorum habenas capere : hic autem non inobsequens-fuit
audito.] Ipse vero de curru humi desiliit splendente,
horribiliter vociferans; et saxum prehendit manu :
ivitque recta in-Teucrum, ferireque ipsum animus jubebat.
Hic qui lem pharetra exemerat amaram sagittam,
posueratque in nervo : eum vero galeam-motans Hector
retro-ducentem nervum, ad humerum, ubi jugulum dirimit
cervicemque pectusque, maxime autem letalis-locus est,
ea-parte contra se nitentem percussit lapide aspero :
rupit autem ei nervum, obtorpuitque manus ad carpum :
constititque in-genua lapsus, arcus vero ei excidit manu.
Ajax autem non neglexit fratrem collapsum,
sed accurrens protexit, et ei scutum prætendit.
Hunc quidem postea subeuntes duo cari socii,
Mecisteus, Echii filius, et divinus Alastor,
naves ad cavas portarunt graviter gementem.

335 Ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσι νύχθ' Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσε·
οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθεῖαν ὥσαν Ἀχαιοῦς·
Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμειάνων.
Ῥς δ' ὅτε τίς τε κύνων σὺς ἀγρίου ἡδὲ λέοντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσιν διώκων,
340 ἰσγία τε γλουτοῦς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεῖν
ὥς Ἐκτωρ ὄπαζε καρχομοῦντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἔπει διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φρυγόντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
345 οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρρύττοντο μένοντες,
ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόντων ἕκαστος.
Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλιτρίχας Ἴππους,
Γοργόους ὀμματ' ἔχων ἡδὲ βροτολοιγῷ Ἄηρος,
350 τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἔλεξε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῦν
ὄλλυμένων Δαναῶν κεκαθρῆσμέν' ὑστάτιόν περ·
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
355 ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ, ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτὺς
Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.
τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
360 ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπεριούσης·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέος ἀέθλων.
ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
365 τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανῶθεν προΐαλλεν.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὐτέ μιν εἰς Ἄϊδαο πυλάρτα προὔπημψεν,
ἔξ Ἑρέβους ἄζοντα κύναν στυγεροῦ Ἄϊδαο·
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγείη, Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλὰς,
ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χερὶ γενείου,
λίσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
Ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὐτὴ φίλῃν Γλαυκῶπιδα εἴπῃ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῦν ἐπένυνε μόνυχας Ἴππους,
375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
εἰ νῦν Πριάμοιο παῖς, κορυθαίολος Ἐκτωρ,
γῆθησκει προφανεῖσα ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας.
ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰνοῦς
380 δημῶ καὶ σάρκεσσι, πᾶσιν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ῥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ἥ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν Ἴππους
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλιοι Κρόνιοι.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἐάνδρ' ἀπατρός ἐπ' οὔδει,
ποικιλόν, ὃν δ' αὐτὴ ποίησατο καὶ καίε χερσίν·
† ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

Rursus autem Trojanis Olympius robur excitavit;
illique recta ad-fossam profundam repulerunt Achivos.
Hector autem inter primos ibat, ferocia turgens.
Ut vero quum aliquis canis aprum silvestrem, vel leonem,
prehendat a-tergo, pedibus velocibus persequens,
ad-coxasque clunesque, convertentemque se-observat:
sic Hector insequabatur capite-comantes Achivos,
semper occidens eum-qui postremus erat: hi vero fugiebant!
At postquam perque vallos et fossam transierant
fugientes, multique domiti-erant Trojanorum sub manibus,
hi quidem jam apud naves continebantur manentes,
invicemque hortantes, et omnibus diis
manus attolentes, alta-voce precabantur unusquisque.
Hector vero undique-circumagebat pulcris-jubis equos,
Gorgonis oculos habens et hominum-perniciiei Martis.

Hos autem conspicata, miserta-est dea candidis-ulnis Juno
statimque Minervam verbis alatis allocuta-est:

Dii boni, ægidem-tenentis Jovis filia, nondum nos
pereuntes Danaos curabimus, in-extremo saltem?
qui jam malum fatum explentes perierint
viri unius impetu: is vero furit non-amplius tolerabiliter,
Hector Priamides, et sane mala multa fecit.

Hanc autem vicissim allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva
utique hic quidem ferociam animamque perdidisset,
manibus sub Argivorum confectus in patria terra;
sed pater meus animis furit non probis,
durus, semper iniquus, mearum virum impeditor:
nec quicquam horum recordatur, quod ei valde sæpe filium
Herculem] fatigatum servavi ab Eurysthei laboribus.
Certe is quidem flebat ad cælum: sed me Jupiter
ei auxiliaturam de cælo demisit.

Si enim ego hæc scivissem in mente prudenti;
quum eum ad Orcum validas- portas-habentem demisit,
ex Erebo ducturum canem horrendi Plutonis:
non ille effugisset Stygis aquæ ardua fluenta.
Nunc autem me quidem odit, Thetidis vero perfecit consilia
quæ ei genua osculata-est, et prehendit manu mentum,
supplicans ut-honoraret Achillem urbium-eversorem.
Erit tamen, quando iterum dilectam filiam-cæsiis-oculis di-
cat.] Sed tu quidem nunc nobis juga solidis-ungulis equos,
dum ego, ingressa Jovis domum ægidem-tenentis,
armis ad bellum instruar, ut videam,
an de-nobis Priami filius, galeam-motans Hector,
gavisurus-sit, quando-apparebimus per belli semitas.
Certe aliquis et Trojanorum saturabit canes et alites
pinguedine et carnis, stratus ad naves Achivorum.

Sic dixit: nec non-obsecuta-est dea candidis-ulnis Juno.
Hæc quidem accedens auro-phaleratos instruebat equos,
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni.
Sed Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
peplum laxatum-defluere-sivit pulcrum patris super pavimen-
to,] varium, quem ipsa fecerat et elaboravit manibus;
atque loriam induta Jovis nubes-cogentis,
armis ad bellum armabatur lacrimosum.

Ἔς δ' ὄχρα φλόγα ποσὶ βήσето· λάξето δ' ἔγχος
 390 βριθῶ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὄδρομοπατρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 + αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσσι Οὐλύμπός τε,
 395 ἡμὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν νέφος ἧδ' ἐπιθειναι.
 Τῇ βα δι' αὐτῶν κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους.
 + Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν·
 + Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μῆρ' ἕα ἄντην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλει μόνδε.
 Ἰδὲ γὰρ ἐξέρειν, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυῖώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄρματα ἄζω·
 + οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 ἔλκε' ἀπαλθῆσθαι, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὃ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὕτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γὰρ μοι ἔσθην ἐνικλᾶν ὅττι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
 410 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμπου
 ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἥτορ;
 + οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμυνμένει Ἀργείοισιν.
 415 Ἰδὲ γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελείη περ·
 γυῖώσιν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄρματα ἄζειν·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 420 ἔλκε' ἀπαλθῆσθαι, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὕτι τόσον νεμεσίζεται οὐδὲ χολοῦται·
 αἰεὶ γὰρ οἱ ἔσθην ἐνικλᾶν ὅττι νοήσῃ.
 + Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτῃ, κύνε ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
 τομῆματι Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείρεαι.
 425 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 νοῖι δῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 ὅς κε τύχη· κείνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Γρῶσι τε καὶ Δαναοὶσι δικαίετο, ὥς ἐπεικέας.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριγας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κᾶπησιν·
 435 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἥτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἔυτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο βόικους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς

Inque currus fulgidos pedibus conscendit, sumsitque hastam
 gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
 heroum, quibuscumque irascitur præpotenti-patre-nata.
 Juno autem scutica velociter urgebat inde equos :
 sponte-sua vero portæ crepuerunt cœli, quas tenebant Horæ,
 quibus commissum-est magnum cœlum Olympusque,
 et ut-aperiant densam nubem, et ut-obdant.
 Hac igitur *via* per eas stimulo-parentes dirigebant equos.
 Jupiter autem pater ab-Ida ut vidit, iratus-est graviter :
 Irimque excitavit, aureas-alas-habentem, nuntiaturam :
 Vade, i, Iri velox, retro verte *eas*, neu sine adversus *me*
 venire : non enim pulcre conferemur in-prælium.
 Sic enim edico, quod et perfectum erit :
 claudos-reddam iis sub curribus veloces equos ;
 ipsas vero de curru dejiciam, et currus confringam :
 neque in decem vertentes annos
 vulnera persanabunt, quæ corripiendo-infixerit *iis* fulmen :
 ut sciat Minerva, quando cum-suo patre pugnaverit.
 Junoni autem non tantopere succenseo, neque irascor ;
 semper enim mihi solita-est infringere quicquid cogitarim.
 Sic dixit : festinavit autem Iris cursu-procellas-æquans, nun-
 tiatura ;] ivitque ex Idæis montibus ad magnum Olympum.
 Primis autem in-portis multas-convalles-habentis Olympi
 occurrens detinuit *eas*, Jovisque ipsis dixit sermonem :
 Quo tenditis ? cur vobis in præcordiis furit animus ?
 non sinit Saturnius auxilium-ferre Argivis.
 Sic enim minatus-est Saturni filius, si quidem perficiet :
 claudos-redditurum se vobis sub curribus veloces equos,
 vos ipsas vero de curru dejecturum, et currus confracturum :
 neque in decem vertentes annos
 vulnera persanabit, quæ corripiendo-infixerit *vobis* fulmen :
 ut scias, Minerva, quando cum-tuo patre pugnaveris.
 Junoni autem non tantopere succenset, neque irascitur :
 semper enim ei solita-est infringere quicquid cogitarit.
 Sed tu teterrima, canis inverecunda, si revera
 audebis, Jovem contra ingentem hastam attollere.
 Hæc quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris ;
 ac Minervam Juno *his* verbis allocuta-est :
 Dii boni, ægidem-tenentis Jovis filia, non-amplius ego
 nobis permitto, Jovem contra, mortalium causa pugnare :
 quorum alius quidem intreat, alius autem vivat,
 cuicumque contigerit : ille vero quæ sua-sunt cogitans in ani-
 mo,] Trojanisque et Danaïs adjudicet, ut æquum *est*.
 Sic igitur fata retro vertit solidis-ungulis equos.
 His vero Horæ solverunt pulcris-jubis equos :
 et eos quidem alligarunt ad divina præsepia :
 currus autem inclinarunt ad parietes splendidos.
 Ipse autem (*Juno et Minerva*) aureis in sellis-recubitoriiis con-
 sederunt,] mixtim cum-alii diis, suo mestæ corde.
 Jupiter autem pater ab-Ida pulcris-rotis currum et equos
 ad-Olympum egit, deorumque pervenit ad-sedes.
 Huic autem et equos solvit inclytus quassator-terræ (*Neptu-
 nus*) ;] currus vero in suggestibus posuit, linteum super-eos
 pandens.] Ipse autem aureum in thronum late-sonans Jupiter

ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζεται· Ὀλυμπος.
 Αἶ δ' οἶα Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσφώνεον οὐδ' ἐρέοντο·
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανέρῃ
 ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότεν αἰνὸν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, ὅτεν ἔμον γε μένος καὶ χεῖρες ἀπαιτοί,
 σὺκ ἂν με τρέψαιαν ὅσοι θεοὶ εἰς· Ὀλύμπω.
 Τρωῖν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πολεμόν τ' ἰδέειν πολέμοιό τε μέριμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἔξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγνέτε κεραυνῷ,
 ἀψ' εἰς Ὀλύμπω ἵκεσσον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ἐπέμυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησίσαι αἰγὴν ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἥτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἴπεν,
 460 σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔγαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 Αἰνότετα Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες·
 εὔ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 465 ἄλλ' ἔμπηξας Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποθυσόμεθ', ἥτις δνήσει,
 ὡς μὴ πάντες ὀλωνται, ὀδυσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
 470 ἥρως δὴ καὶ μάλλον ὑπερμενέας Κρονίωνα [Ζεὺς·
 ἦσκει, αἶ κ' ἐθέλησθα, βούπεις πότνη Ἥρη,
 ὀλλύν· Ἀργείων πούλιν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄδυρμος Ἐκτωρ,
 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 στήνειν ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σθένος δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζώ
 χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖτα πεῖραθ' ἴκηαι
 γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 ἦμενοι, οὐτ' αὐγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
 τέρποντ' οὐτ' ἀνέμοισι, βαθυὸς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἄλωμένην, οὐ σεν ἐγὼ γε
 σκυζομένης ἀλέγω, ἔπειτα οὐ σὺ κύντερον ἄλλω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπειτα Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
 ἔλκον νύκτα μελαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν β' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶς
 ἀσπασίη, τοῖλλιστος, ἐπήλυθε νύξ' ἐρεβεννή.
 Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινήντι,
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διαφάνετο χῶρος.
 Ἐξ ἔκπῳν δ' ἀποβάντες ἐπὶ γρόνα μῦθον ἀκούον,
 τὸν β' Ἐκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηγην· παρόνθ' ἐδὲ λάμπειτο δοῦρος
 495 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος δάξ' πόρκης·
 τῷ ὅγ' ῥεῖσάμενος ἔπειτα Τρώεσσι μετήυδα·

consedit : etque sub pedibus magnus concutiebatur Olympus.
 At solae a Jove seorsum Minervaque et Juno
 sedebant, nec quicquam ipsum alloquebantur, nec interroga-
 bant :] sed ille cognovit sua in mente, dixitque :

Cur ita mæstæ-estis, Minervaque et Juno?
 non diu quidem laborastis pugna in gloriosa
 ut-perderetis Trojanos, in-quos odium vehemens cepistis.
 Omnino, quæ sunt meæ vires et manus invictæ,
 non me verterint quotquid dii sunt in Olympo.
 Vobis autem prius tremor cepit splendidos artus,
 quam pugnamque videretis, pugnaeque gravia facinora.
 Sic enim edico, quod et perfectum fuisset;
 non in vestris curribus, percussæ fulmine,
 retro in Olympum venissetis, ubi immortalium sedes est.

Sic dixit : illæ vero compressis-labris-gemebant, Minervaque
 et Juno:] propinquæ quidem sibi sedebant, malaque Trojanis
 meditabantur.] Ac Minerva tacita erat, nec quicquam dixit
 irata Jovi patri, ira autem ipsam atrox tenebat :
 Junoni vero non continuit pectus iram, sed eum allocuta est :

Terribilis Saturnie, quale hoc verbum dixisti!
 Bene et nos scimus, quod tibi potentia est non imbecilla :
 attamen Danaos lugemus bellicosos,
 qui jam malum fatum explentes perierint.
 [At certe bello quidem abstinēbimus, si tu jubes :
 consilium vero Argivis suggeremus, quod proderit,
 ut ne omnes pereant, irato te.]

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :
crastino mane etiam magis præpotentem Saturnium
 videbis, si volueris, magnis-oculis veneranda Juno,
 perdentem Argivorum multum exercitum bellicosorum.
 Non enim prius a-bello cessabit fortis Hector,
 quam excitatus-fuerit ad naves velox-pedibus Pelides.
 [die illo, quando hi quidem ad puppes pugnaturi-sunt
 angustia in gravissima, de Patroclo occiso.]
 Sic enim fatale est : tui vero ego non habeo-rationem
 iratæ, nec si ultimos fines adieris
 terræ et maris, ubi Iapetusque Saturnusque
 sedentes, nec radiis supra-gradientis Solis
 gaudent, nec ventis : profundus autem Tartarus circum eos :
ne-tunc-quidem, si illuc perveneris errabunda, (non) tui ego
 iratæ rationem-habeo; quoniam non te impudentius aliud.

Sic dixit : ei autem nihil respondit candidis-ulnis Juno.
 Occidit vero in Oceanum splendidum lumen solis,
 trahens noctem nigram super almam terram.
 Trojanis quidem invitis occidit lux : sed Achivis
 grata, exoptatissima, supervenit nox tenebrosa.

Trojanorum autem concionem habuit splendidus Hector,
 seorsum a-navibus eos ducons fluvium ad vorticosum,
 in puro, ubi a-cadaveribus *vacuus* perlucebat locus.
 Ex equis vero quum-descendissent in terram, sermonem au-
 diebant,] quem Hector dicebat Jovi carus : in manu autem
 hastam tenebat undecim-cubitorum; prænitebat vero hasta
 cuspis ærea, *eamque* aureus ambibat annulus :
 hac ille nixus verba ad-Trojanos fecit :

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι
 νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἃς ἀπονοστήσειν προτὶ Ἰλίον ἡγεμόεσσαν.
 500 ἄλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ βηγημῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριγας ἵππους
 λύσας' ὑπὲς ὀρέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν.
 505 ἔκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵρινα μῆλα
 καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
 ὥς καὶ παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενεῖς
 καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 μῆπως καὶ διὰ νύκτα καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Μὴ μὰν ἀσπονδίῃ γε νεῶν ἐπιβαίειν ἔκχλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἰκοὶ πέσση,
 βλημένος ἢ ἱὸν, ἢ ἐγγχεῖ ὀξυδέντι,
 515 νηὸς ἐπιθρόσκων· ἵνα τις στυγέσῃ καὶ ἄλλος,
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδακρυν Ἀρηα.
 Κήρυκες δ' ἄνα ἄστῳ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πολιορκτοάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστῳ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 θηλύτεροι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
 πῦρ μέγα καίοντων· φυλαχὴ δέ τις ἐμπέδος ἔστω,
 μὴ λόγος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἡοῦς Τρῶεσσι μετ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχόμαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ἔξελαν ἐνθὲνδε κύνας Κρησσιφοροτήσας.
 [οὗς Κῆρες φορέουσι μελαιάνων ἐπὶ νηῶν.]
 Ἄλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτοὺς,
 530 πρῶτ' δ' ὑπὸ ἰοῖσι σὺν τεύχεσι θαρηγθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὀξύν Ἀρηα.
 Εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 πᾶρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δῶσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 Ἀῦριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μέλινῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἶω,
 κείσεται οὐτιβείς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. Εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 540 τοῖα μιν δ' ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργεῖοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύσαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώνοντας,
 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἑκάστος·
 545 ἔκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵρινα μῆλα
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσας ἑκατόμβας.
 Κνίστην δ' ἐκ πεδίου ἄνემοι φέρον οὐρανὸν εἰσω
 550 ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,

Audite me, Trojani et Dardani et socii :
 modo credidi, navibusque perditis et omnibus Achivis,
 retro *me* reditum ad Ilium ventosam :
 sed prius caligo supervenit, quæ nunc servavit maxime
 Argivos et naves in litore maris.
 Verum nunc quidem obsequamur nocti nigrae,
 cernasque instruamus : atque pulcris-jubis equos
 solvite de curribus, ipsisque apponite pabulum :
 ex urbe autem ducite boves et pingues oves
 propere, vinumque suave advehite,
 panemque e domibus ; insuperque ligna multa colligite,
 ut per-totam-noctem usque-ad auroram mane-genitam
 accendamus ignes multos, splendorque ad cælum perveniat :
 ne-forte etiam per noctem capite-comantes Achivi
 fugere aggrediantur super lata dorsa maris.
 Ne saltem sine-labore naves ascendant quieti :
 sed ut aliquis (*quisque*) eorum telum (*vulnus*) etiam domi
 curet.] percussus vel sagitta, vel hasta acuta,
 navem propere-incensens ; ut quis horreat etiam alius
 Trojanis equum-domitoribus inferre lamentabile bellum.
 Præcones autem per urbem Jovi cari jubento,
 pueros pubescentes, canosque-temporibus senes
 congregari circa urbem a-diis-aëdificatis in turribus ;
 teneræ autem feminae in suis aëdiis quæque
 ignem magnum accendant ; custodiæque aliqua firma sit,
 ne insidia ingrediantur urbem, copiis absentibus.
 Sic esto, Trojani magnanimi, ut dico :
 sermoque, qui quidem nunc utilissimus, dictus esto ;
 alium mane Trojanos inter equum-domitores dicam.
 Vota-facio sperans Jovique ceterisque diis,
 expulsuram *me* hinc canes funestis-fatis-adductos.
 [quos Fata adduxerunt nigris in navibus.]
 Verum enim-vero per noctem custodiamus nos ipsos :
 mane autem sub-auroram cum armis, armati,
 naves ad cavas excitemus acrem martem.
 Videbo, si me Tydides fortis Diomedes
 a navibus ad murum repellat, an ego illum
 ære quum-occidero, spolia cruenta auferam.
 Cras suam virtutem perspectam-dabit, si meam hastam
 sustinuerit irrurentem : sed in primis, puto,
 jacebit vulneratus, multique circa ipsum socii,
 sole orto in crastinum. Utinam enim ego ita
 sim immortalis et expers-senectutis *per* dies omnes,
 honorerque, sicut honoratur Minerva et Apollo,
 ut jam dies hæc malum feret Argivis.
 Sic Hector concionatus-est : Trojani autem acclamarunt.
 Hique equos quidem solvebant sub jugo sudantes,
 ligabantque lorīs apud currus suos unusquisque ;
 ex urbe autem adducebant boves et pingues oves
 propere : vinumque suave advehebant,
 panemque ex domibus, et insuper ligna multa colligebant.
 Fecerunt autem immortalibus perfectas hecatombas.
 Nidorem vero e campo venti ferebant ad-cælum usque
 dulcem : sed eum neuliquam dii beati acceperunt,

οὐδ' ἔθελον μάλα γάρ σφιν ἀπῆχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.

555 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστροα φαεῖν ἄμφι σελήνῃν
φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνοιες ἄχροι
καὶ νάπαι· οὐρανόνθεν ἄρ' ὑπερβράγη ἄσπετος αἰθήρ·]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστροα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·

560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο βόων,
Τρώων καϊόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλίοθι πρό.

Χλί' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πᾶρ δὲ ἐκαστῷ
κορυβέοντι, πᾶσι πυρὸς αἰθομένοιο.

Ἴπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἑρπετόμενοι καὶ ὀλύρας,

565 ἑσταότες παρ' ὄχεσιν, ἐδύρονον Ἥῳ μίμνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύλα, φόβου κρύοντος ἐταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.

Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνεται ἰχθυόεντα,

5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρηκήθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
κορυβέται· πολλὸν δὲ παρὲς ἄλλα φύκος ἔχεναν·
ὥς ἐδαίξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.

Ἀτρεΐδης δ', ἀγεῖ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,

10 φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφλόγγοισι κελεύων
κλήδην εἰς ἀγορὴν κυχλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρότοισι πονεῖτο.

Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο ὀακρυγέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,

15 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀνοφερὸν χεεῖ ὕδωρ·
ὥς δ' βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργεῖοισι μετηύδα·

Ἵψιλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτρη ἐνέδρασε βαρείῃ·
σχέλιος, ὅς περὶ μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν

20 Ἵλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσσι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο, καί με κελεύει
δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἔπει πολλὴν ὤλεσα λαόν.

Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
ὃ δὴ πολλῶν πολλὴν κατέλυσε κάρηνα,

25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Ἄλλ' ἄγεθ'· ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἐτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαυταιν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἄκλιν ἐγένοντο σιωπῇ.

30 Δὴν δ' ἄνεψ' ἦσαν τετιηότες ὤϊες Ἀχαιῶν·
ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

nec voluerunt : valde enim ipsis odio fuit Ilium sacrum,
et Priamus et populus hastæ-fraxineæ-periti Priami.

Ipsi vero, altum cogitantes, in belli semita
sedebant per-totam-noctem ; ignesque eis ardebant multi.
Sicut autem quando in cælo stellæ lucidam circa lunam
apparent perdecoræ, quando utique est sine-vento æther,
[elucetque omnes speculæ, et cacumina summa,
et saltus ; cœlitus autem aperitur immensus æther ;]
Omniaque conspiciuntur astrâ ; gaudet autem animo pastor
tot in-medio navium et Xanthi fluentorum ,
Trojanis accendentibus, ignes apparebant Ilium ante.
Mille in campo ignes ardebant : ad singulos autem
sedebant quinquaginta viri, ad-splendorem ignis ardentis.
Equi vero hordeum album comedentes et arincam,
stantes apud currus, pulcro-sedentem-in-solio Auroram ex-
spectabant.]

ILIADIS IX.

Legatio ad Achillem. Preces.

Ita quidem Trojani custodias agebant ; sed Achivos
divinitus-immissa tenebat Fuga, Metus frigidi socia :
luctu vero intolerabili sauciati-erant omnes fortissimi.
Sicut autem venti duo pontum commovent piscosum,
Boreas et Zephyrus, qui e-Thracia spirant,
advenientes repentino : simulque et unda nigra
in-acervum-attollitur ; multamque extra mare algam fundunt
sic scindebatur animus in pectoribus Achivorum.

Atrides autem, dolore magno sauciatus cor,
Obibat, præcones acri-voce jubens
nominatim ad concionem vocare virum unumquemque,
neque clamare ; ipse autem inter primos laborabat.
Sedebant inde in concione afflictii ; atque Agamemno
surrexit lacrimas-fundens, cui fons nigra-aqua (profundus)
qui ab excelsissima petra nigram fundit aquam ;
sic ille graviter suspirans verba Argivis fecit :

O amici, Argivorum ductores et principes,
Jupiter me valde Saturnius malo irretivit gravi ;
infestus, qui antea quidem mihi promisit et annuit,
Ilio exciso bene munito me rediturum ;
nunc vero malam fraudem struxit, et me jubet
inglorium Argos redire, postquam multum perdidici populum
Ita fere Jovi erit præpotenti placitum,
qui jam multarum urbium demolitus-est vertices,
atque adhuc demolietur : hujus enim potentia est maxima.
Verum agite, ut ego dixero, obsequamur omnes ;
fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram :
non enim jam Trojam capiemus latas-vias-habentem.

Sic dixit ; illi vero omnes taciti facti-sunt silentio.
Diu autem muti erant afflictii filii Achivorum :
tandem vero inter-eos-locutus-est pugna strenuus Diomedes

Ἀτρείδῃ, σοὶ πρῶτα μαχῆσομαι ἀφραδόντι,
 ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἀγορή· σὺ δὲ μήτι γολωθῇς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν,
 5 φᾶς ἔμην ἀπτολέμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας· Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνοιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτωρ
 σκήπτρῳ μὲν τοὶ δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 10 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπει υἷας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμηναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις;
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχο· πᾶρ τοὶ δόδος, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἑστᾶσ', αἳ τοὶ ἔποντο Μυκηναίων μάλα πολλὰι.
 15 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηχομῶντες Ἀχαιοί,
 εἰκόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. Εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 νοῦϊ δ', ἐγὼ Σθένελος τε, μαχησόμεθ', εἰκόκε τέκμωρ
 ἦλθον εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 20 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ λαῶν υἷες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱποδάμιοι.
 Ῥοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότης Νέστωρ·
 Τυδείδῃ, περὶ μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερὸς ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 25 οὕτως τοὶ τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἑρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μῦθων.
 Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσι, ἔμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
 ὀπλότατος γενεῇ· ἀτὰρ πεπνυμένα βάξεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 30 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν, δὲ σέο γεραίτερος εὐχόμαι εἶναι,
 ἐξείπω καὶ πάντα διῶχομαι· οὐδὲ κέ τις μοι
 μῦθον ἀτιμῆσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρητῶρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ἐστὶν ἐκείνους
 δὲ πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυβέντος.
 35 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαινῇ,
 δόρτα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρῳ ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρείδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεὺς ἐσσι.
 40 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· εἰοικέ τοι, οὗτοι ἀεικές.
 Πλεῖαί τοι οἶνον κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδείξῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγορμένων, τῷ πείσειαι ὅς κεν ἀρίστην
 45 βουλὴν βουλευσῇ· μάλα δὲ χρεὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐβλήης καὶ πικνίης, ὅτι διήϊοι ἐγγυῖαι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 νῦξ δ' ἥδ' ἡ διαβράσειε στρατὸν ἡδὲ σῶσει. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἥδ' ἐπὶ
 50 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
 ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἥδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰόλμενον, υἷας Ἄρηος,
 ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφρητᾶ τε Δηίπυρόν τε,
 ἥδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν, Λυκομήδεα δῖον.
 55 Ἐπεὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἕκατον δὲ ἕκαστι

Atrida, tibi primum adversabor inconsulte-loquenti,
 quæ fas est, rex, in-concione : tu vero ne-quid irascaris.
 Fortitudinem quidem mihi primum convellisti inter Danaos,
 5 dicens me esse imbellem et sine-fortitudine : hæc autem omnia
 sciunt Argivorum et juvenes et senes.
 Tibi vero ex-duobus-alterum dedit Saturni filius versuti :
 sceptro quidem tibi dedit honorari supra omnes ;
 fortitudinem autem non dedit, quæ potestas est maxima.
 Mirifice, itane plane credis filios Achivorum
 imbellesque esse et sine-fortitudine, ut dicis ?
 Si tamen tibi ipsi animus properat ad redeundum,
 abi : patet tibi via, navesque tibi prope mare
 stant, quæ te secutæ-sunt a-Mycenis valde multæ.
 At alii manebunt capite-comantes Achivi,
 donec Trojam everterimus. Sin vero et ipsi *volunt*,
 fugiant cum navibus dilectam in patriam terram :
 nos vero, ego Sthenelusque, pugnabimus, donec finem
 Iliei invenerimus : cum (*favente*) deo enim venimus.
 Sic dixit : illi vero omnes acclamarunt, filii Achivorum ;
 orationem admirati Diomedis equum-domitoris.
 Inter-eos autem surgens locutus est eques Nestor :
 Tydide, eximie quidem in pugna fortis es,
 et consilio inter omnes æquales es optimus :
 nemo tibi hanc sententiam vituperari, quotquot *sunt* Achivi,
 nec contra dixerit : sed non ad-finem pervenisti orationis.
 Profecto etiam juvenis es, meusque vel filius esse-possis
 minimus natus ; tamen prudentia loqueris
 Argivorum regibus, quoniam quod-decet dixisti.
 Verum age, ego, qui te seniore me-prædico esse,
 eloquar et omnia persequar ; neque aliquis mihi
 sermonem improbaverit, ne rex quidem Agamemno.
 Sine-gente, sine-lege, sine-lare est ille,
 qui bellum amat intestinum, horrendum.
 Verum enim-vero nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cenasque instruamus : custodes autem quique
 excubanto ad fossam, quam-fodimus murum extra.
 Juvenibus quidem hæc mando ; ac deinde,
 Atrida, tu quidem præcipe : tu enim supremus es.
 Præbe convivium senibus : decet te, non *est* iniquum.
 Plena *sunt* tibi vino tentoria, quod naves Achivorum
 quotidianæ ex-Thracia per latum pontum advehunt :
 omnis tibi est ad-excipiendum-apparatus ; multisque imperas
 Multis autem congregatis, illi obsequaris, qui optimum
 consilium suaserit : valde enim opus est omnibus Achivis
consilio bono et prudenti, quoniam hostes prope naves
 accendunt ignes multos : quisnam his lætetur ?
 nox autem hæc vel disperdet exercitum, vel servabit.
 Sic dixit : illi vero ei valde auscaltarunt ac paruerunt.
 Et custodes cum armis propere-exierunt,
 cum-copis Nestoridesque Thrasymedes, pastor virorum,
 et Ascalaphus et Ialmenus, filii Martis,
 et Meriones, Aphareusque, Deipyrusque,
 atque Creontis filius, Lycomedes divinus.
 Septem erant duces custodum ; centeni vero cum-singulis

κοῦροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἕξον ἰόντες·
ἔθθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἑκάστος.

Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλάας ἦγεν Ἀχαιοῖν
90 ἔς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδότηος ἕξ ἔρον ἔντο,

τοῖς δ' ἡγέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,

Νέστωρ· οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φάνετο βουλή·

95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀτρείδη κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἑσσί ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σχιπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βουλεύῃσθα.

100 Τῷ σε χρή περὶ μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακοῦσαι,

κρηθῆναι δὲ καὶ ἄλλω, μετ' ἂν τινα θυμὸς ἀνῶν ἡ

εἰπὲν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται ὅτι κεν ἄρχῃ.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.

Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,

105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλα· ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,

ἔξετι τοῦ ὅτε, Διογενὲς Βρισηΐδα κοῦρην

χωρομένον Ἀχιλλῆος ἐβῆς κλισίηνθεν ἀπούρας·

οὔτι καθ' ἡμέτερον γε νόον. Μάλα γάρ τοι ἔγωγε

110 πολλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σφὶ μεγάλῃτορι θυμῷ

εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,

ἡτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

φραζώμεσθ'· ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιθωμέν

δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεισά τε μελιγρόισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

115 ὦ γέρον, οὔτι ψευδὸς ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

Ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀνανόνομαι· ἀντί νυ πολλῶν

λαῶν ἐστὶν ἄνθρωποι, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·

ὧς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιοῖν.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πειθήσας,

120 αἶψ' ἐθέλω ἀρεσάσι δόμεναί τ' ἀπειροῖσι παύοινα.

Ἵμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνῃ·

ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

αἰθώνας δὲ λέβητας ἐξέικοσι, δώδεκα δ' ἵππους

πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

125 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἄνθρωπος, ὃς τόσσα γένοιτο,

οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐρίτιμοιο χρυσοῖο,

ὅσσα μοι ἡνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.

Δώσω δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἐργ' εἰδυίας,

130 Ἀεσιθίδας, ἅς, ὅτε Λέσθον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτὸς,

ἔξελομένην, αἱ κάλλι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.

Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων

κοῦρην Βρισηΐος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,

μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιθήμεναι ἡδὲ μιγῆναι,

ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν.

135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε

ἄστὺ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξειαι,

νῆα ἅλῃ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηυσάσθω,

εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεῶμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.

Τρωαῖδας δὲ γυναῖκας ἐξέικοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,

juvenes simul ordine ibant, longas hastas manibus tenentes
atque in-medio fossae et muri sedebant profecti :

ibi ignem accenderunt, apposueruntque carnem unusquisque

Atrides autem proceres frequentes duxit Achivorum

in tentorium; ipsisque apposuit gratum-animo convivium.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissit,

illis senex omnium-primus texere cepit consilium,

Nestor, cujus et antea optimum videbatur consilium :

qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Atrida augustissime, rex virorum Agamemmo,

in te quidem finiam, a-te autem incipiam, quoniam multorum

populorum es rex, et tibi Jupiter in-manus-dedit

sceptrumque et jura, ut ipsis consulas.

Ideo te oportet supra omnes dicere sententiam, atque audiri

perficere etiam alius consilium, quando aliquem animus ju-

serit] dicere in bonum : te autem penes-erit, quicquid praefer-

tur.] Atque ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Non enim aliquis sententiam alius meliorem hac excogitari

qualem ego sentio, et olim et etiam nunc,

inde-ex eo, quando, Jovis-alumne, Briseidem puellam

irati Achillis abiisti a-tentorio auferens :

nequaquam secundum nostram quidem sententiam. Val-

enim tibi ego] multis dissuadebam : tu vero tuo magno animo

(iræ)] cedens, virum fortissimum, quem vel immortales hor-

rarunt,] contumelia-affecisti; ereptum enim habes praemium

Sed etiam nunc] deliberemus, quomodo ipsum placantes flo-

mus] donisque placidis, verbisque blandis.

Hunc autem rursum allocutus-est rex virorum Agamemmo

o senex, neutiquam in-falsum mea errata enumerasti.

Peccavi, neque ipse nego : pro multis autem

copiis est vir, quem Jupiter ex-animo dilexerit :

sicut nunc hunc honoravi, domuitque populum Achivorum

Verum quoniam peccavi, animo pernicioso obsecutus,

rursum volo cum placare, dareque ingentia dona.

Vos autem inter omnes inclyta dona nominabo :

septem igni-non-admotos tripodes, decemque auri talenta

splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos

validos, in-cursu-victores, qui praemia pedibus (cursu) rep-

tarunt.] Non sane pauper esset vir, cui tot contigerint,

neque inops valde-pretiosi auri, possidens

quot mihi tulerunt praemia hi solidis-ungulis equi.

Dabo et septem mulieres, praestantium operum scientes,

Lesbias : quas, quando Lesbium bene-hab'atam cepit ips-

delegi, quæ pulcritudine vincebant genus mulierum.

Has quidem ei dabo; interque eas erit, quam tunc abstu-

filiam Brisei, et magnam jusjurandum adjurabo,

nunquam ejus cubile me ascendisse, nec ei coisise,

qua mos hominum est virorum et mulierum.

Hæc quidem statim omnia aderunt; si vero porro

urbem magnam Priami dii dederint nobis evertere,

navem abunde auro et ære congesto-impleat,

ingressus, quando dividemus prædam Achivi.

Trojanas autem mulieres viginti ipse deligat,

140 αἶ κε μετ' Ἀργεῖν Ἑλένην κάλλιστα ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιῶν, οὔθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι εἴη· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 δς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνι πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπλόκῳ,
 145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάνασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μελίσσι δύσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔξ ἐπέδωκε θυγατρί.
 Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναίονα πολέεθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρην ποιήσσαν,
 Φηράς τε Ζαθάς ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 καλήν τε Αἰπειαν καὶ Πύρασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέεσσι Πύλου ἡμαθόνετος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναύουσι πολυῤῥηνες, πολυδοῦται,
 155 οἳ κ' ἐδωτήνῃσι θεὸν ὡς τιμῆσουσιν,
 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσιν θέμιστας.
 Ταῦτά κ' οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Διμητήτω· Ἀΐδης τοι ἀμειλίχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστος ἀπάντων·
 160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλεύτερός εἰμι
 ἡδ' ὅσων γενεῇ προγενέστερός εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότηρ·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστέ· διδοῖς Ἀχιλλεῖ ἀνακτι·
 165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνοντες, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἱ δὲ πιθέσθων.
 Φοινῆς μὲν πρώτιστα, Διὶ φίλος, ἡγήσασθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.
 Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσά τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρῆσόμεθ', αἶ κ' ἔλῃεσθ.
 ὧς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδόντα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κηρυκεὺς μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν,
 175 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπείσεψάντο ποτόιο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἐπὶν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πολλὴ ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότηρ Νέστωρ,
 180 δεινδύλλον ἐς ἑκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπιθῶεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαῖνόςχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 ρηϊδίως πεπιθῶεν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαδάλῃ, ἐπὶ δ' ἄργυρεον ζυγὸν ἔχεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετιώνας ὀλέσας·
 τῇ οἶε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λῆξειεν αἰεῖδων.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγήετο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 στάν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταπῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

quæ post Argivam Helenam pulcerrimæ sint.
 Quodsi vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri;
 tum gener mihi sit; honoraboque ipsum pariter Orestî,
 qui mihi carissimus nutritur rerum-copia in magna.
 Tres autem mihi sunt filiæ in domo bene-constructa,
 Chrysothemis, et Laodice, et Iphianassa :
 harum quam velit, dilectam sine-sponsalibus ducat
 in domum Pelei : ego vero dotalia-dona addam
 multa valde, quot adhuc nemo suæ addidit filiæ.
 Septem porro ei dabo bene-habitas urbes,
 Cardamylen, Enopenque, et Iren herbosam,
 Pherasque divinas, et Antheam profundis-pratis,
 pulcramque Æpeam, et Pedasum vitiferam.
 Omnes autem prope mare sunt, ultimæ ad-Pylum arenosam :
 et viri inhabitant pecudibus-, bobus-abundantes,
 qui ipsum donis, dei instar, honorabunt,
 et ejus sub sceptro pinguis solvent jura (*tributa*).
 Hæc ei præstiterim, si-cessarit ab ira.
 Exorari-se-sinat! Pluto est implacabilis et inexorabilis,
 quare etiam hominibus est deorum odiosissimus omnium :
 atque mihi cedat, quatenus major-imperio sum,
 et quatenus natu majorem me-prædicto esse.
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 Atrida augustissime, rex virorum Agamemno,
 dona quidem neutiquam spernenda das Achilli regi :
 sed agite, delectos excitemus, qui celerrime
 eant ad tentorium Pelidæ Achillis.
 Quin age, hos ego spectabo, ipsi autem parent.
 Phoenix quidem primus, Jovi dilectus, sit-dux :
 ac deinceps eat Ajaxque magnus, et divinus Ulysses :
 præconum autem Odiousque et Eurybates simul sequantur.
 Ferte vero manibus aquam, linguisque-favere jubete,
 ut Jovi Saturnio supplicemus, si forte misereatur.
 Sic dixit : his autem omnibus gratam sententiam dixit.
 Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
 juvenes autem crateras coronaverunt vino :
 distribueruntque inde omnibus, auspicati poculis.
 Ac postquam libarant, biberantque, quantum voluit animus
 properabant e tentorio Agamemnonis Atridæ.
 Illis autem multa mandavit Gerenius eques Nestor,
 oculos-vertens in unumquemque, Ulysses autem maxime,
 obsecrans eniti, ut flecterent eximium Peliden.

Hi autem iverunt juxta litus multum-strepentis maris,
 permulta vota-facientes terram-cingenti Neptuno,
 facile ut-flecterent magnos animos Æacidæ.
 Myrmidonum vero ad tentoriaque et naves pervenerunt :
 illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
 pulkra, affabre-facta, superne autem argenteum jugum erat :
 quam ceperat e spoliis, urbe Eetionis eversa :
 hac is animam oblectabat, caneabatque clara-gesta virorum.
 Patroclus autem ei solus e-regione sedebat silentio,
 exspectans Æacidem, quando desineret canere. [ses :
 Hivero progressi-sunt ulterius : præibat autem divinus Ulys-
 steteruntque ante ipsum; attonitus autem exsiliit Achilles,

- αὐτῇ σὺν φόρμυγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασεν·
 193 ὣς δ' αὖτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δαινύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἦ τι μᾶλα χρεῖν
 οἱ μοι ἀκυζόμενον περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διος Ἀχιλλεύς.
 200 Ἔϊσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν
 αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἑόντα·
 Μείζονα δὴ κρηττέρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 ζωρότερον δὲ κέραει, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασαι μελάθρῳ.
 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖθ' ἑταίρω.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάθβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὀϊός καὶ πίνος αἰγὸς,
 ἐν δὲ σὺς σιάλοιο ῥάγιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·
 210 καὶ τὰ μὲν εἰ μίστυλλε καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαΐεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
 ἀνθρακὴν στορέσας ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο, κρατευτῶν ἐπαείρας.
 215 Πάτροκρ' ἐπεὶ β' ὤπητσε καὶ εἰν ἔλεοισιν ἔχρυσεν,
 Πάτροκλος μὲν σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέλῃ,
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείοιο,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου· θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώγει
 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυγλᾶς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι. Νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα·
 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ· δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
 ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πέρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
 δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπταράτο ἔργα μέμνηεν·
 ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰς ὁρόωντες
 230 δειδίμεν· ἐν δοιῇ δὲ σωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 νῆας εὐσσελμούς, εἰ μὴ σύγε δύσαι ἀλκήν.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τεύχεος αὖτις ἔθεντο
 Τρώες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 στήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελάνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδοξέα σήματα φαίνειν
 ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεινῶν
 κινεῖται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδὲ τι τῷ
 ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερῇ δὲ ἔλυσσα δέδουκεν.
 240 Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἥϊο δῖαν
 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηλώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρνομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ σῖσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐπὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποβότοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, ὕψας Ἀχαιῶν

ipsa cum cithara, relicta sede, in-qua sedera-
 modoque eodem Patroclus, postquam vidit viros, surrexit.
 Eos et dextra-prehensens compellavit pedibus velox Achil-
 les:] Salvete: sane amici viri venistis (certe aliqua magna ne-
 cessitas adest),] qui mihi, irato licet, Achivorum gratissimi
 estis.] Sic fatus, ulterius duxit eos divinus Achilles;
 sedereque fecit in sellis-recubitoriis, stragulisque purpureis;
 statim autem Patroclum allocutus est, qui-prope erat.

Majorem jam craterem, Menœtii fili, appone,
 meraciusque misce, poculum autem patra unicuique:
 hi enim carissimi viri meo sunt-sub tecto.

Sic dixit: Patroclus autem dilecto obsecutus est socio.
 Atque ipse vas-carnarium magnum imposuit in ignis splendo-
 re,] inque illo tergum posuit ovis et pinguis capræ,
 injectique porci saginati tergum, florens pinguedine.
 Ipsi autem tenebat *carnes* Automedon, secabatque divinus A-
 chilles:] et eas quidem scite dividebat, et verubus transfige-
 bat:] ignem autem Menœtiades accendebat magnum, similis-
 deo vir.] Ac postquam ignis deflagravit et flamma elanguerat,
 prunas stravit-et verua desuper extendit:
 inspersitque *carnes* sale sacro, fulcris elevans.
 Ac postquam assarat et in mensas-coquinarias fuderat,
 Patroclus quidem panem extendebat distribuit in-mensa,
 pulcris in canistris: sed *carnes* distribuit Achilles.
 Ipse autem e-regione sedebat Ulyssis divini,
 ad-parietem alterum: diis autem sacrificare jussit
 Patroclum, suum socium: is vero in ignem jecit primitias.
 Hi autem in cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulysses,
 impletoque vino poculo, propinavit Achilli:

Salve, Achille! epularum quidem æquarum non indigentes
 sumus,] tum in tentorio Agamemnonis Atridæ,
 tum etiam hic nunc: adsunt enim animo-grata multa
 ad-epulandum: at non jam convivii amabilis opera sunt-curæ:
 sed valde magnam cladem, Jovis-alumne, insipientes
 timemus; in dubio autem *est* servandæne, an perituræ-sint
 naves bonis-transstris, nisi tu indueris fortitudinem.
 Prope enim naves et murum castra posuerunt
 Trojani superbi et e-longinquo-vocati socii,
 accendentes ignes multos per exercitum: nec amplius aiumt
 se prohibitum-iri, sed in naves nigras incasuros.
 Jupiter autem ipsis Saturnius dextera signa ostendens
 fulgurat: Hector vero valde fortitudine turgens,
 furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam veretur
 homines, nec deos: ingens enim ipsum rabies subiit.
 Precatur autem, citissime ut-appareat Aurora divina:
 affirmat enim navium se abscissurum summa rostra,
 ipsasque incensurum pernicioso igni; atque Achivos
 interfecturum ad ipsas, agitados a fumo.
 Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
 exsequantur dii; nobisque jam fatale sit
 perire in Troja, longe ab-Argo equos-pascente.
 Verrum surge, si cogitas, quamvis-pero, filios Achivorum

τειρομενους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 βεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζεαι, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 Ὡς πέπον, ἣ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν
 τέκνον ἑμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 255 δώσουσ', αἱ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργεῖων· ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθαι. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 παύε', εἰ δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλάττει χόλοιο.

Εἰ δὲ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω
 ὅσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπτ' ἀπύρουσ τριπόδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθώνας δὲ λέβητας ἐξίκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 οὐδὲ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 270 Δῶσί με δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἅς, ὅτε Λέσβον εὐκυτμήνην ἔλες αὐτὰς,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται, ἣν τότε ἀπηύρα
 κοῦρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμεῖται,
 275 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἡδὲ μιγῆναι,
 ἣ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἥ τ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.

Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὐτὲ
 ἄστου μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἑλὶς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 εἰςελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.

Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐξίκοσιν αὐτὰς ἐλέσθαι,
 αἱ κε μετ' Ἀργεῖν· Ἑλένην καλλίστην ἐῶσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεν' Ἀχαιῶν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ εἴοι· τίσει δὲ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλήῃ ἐνὶ πολλῇ.

Τρεῖς δὲ οἱ εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτορ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐθέλησθα φίλην ἀνάεδον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μελῖτι δώσει
 290 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις εἴ ἐπέδωκε θυγατρί.

Ἐπτά δὲ τοι δώσει εὐναίονα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρην ποιήσεσσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύβειμον,
 καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.

295 Ἠῆται δ' ἐγγυρὶ ἄλός, νέεσσι Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἀνδρες ναῖουσι πολυῤῥηνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ σε δωτίνῃσι θεῶν ὥς τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κε τοι τελέσειε μεταλλάττει χόλοιο.

300 Εἰ δὲ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόβι μᾶλλον,
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαϊοὺς

attritos defendere a Trojanorum impetu.

Ipsi tibi postea dolor erit, neque ullus modus
 acceptae jam cladis est medelam inveniendi : sed longe ante
 considera, quomodo Danaïs arceas funestam diem.

O bone, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
 die illo, quum te e Phthia Agamemnoni misit :
 Fili mi, fortitudinem quidem Minervaeque et Juno
 dabunt, si voluerint; tu vero ingentes animos
 contine in pectoribus; humanitas enim melior :
 desine autem a-contentione mala-operante, ut te magis
 honorent Argivorum et juvenes et senes.

Sic præcipiebat senex; tu vero oblivisceris. At etiam nunc
 cessa, mitteque iram tristem : tibi vero Agamemno
 digna dona dat, si-desieris ab-ira.

Age vero, tu quidem me audi, egoque tibi recensebo,
 quot tibi in tentoriis promiserit dona Agamemno :
 septem igni-non-admotos tripodes, decemque auri talenta,
 splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos
 validos, in-cursu-victores, qui præmia pedibus reportarunt.
 Non sane pauper esset vir, cui tot contingerint,
 neque inops valde-pretiosus auri, possidens
 quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt.

Dabit et septem mulieres, præstantium operum scientes,
 Lesbias; quas, quando Lesbum bene-habitatam cepisti ipse,
 delegit, quæ tum pulcritudine vincebant genus mulierum.

Has quidem tibi dabit, interque eas erit, quam tunc abstulit
 filiam Brisei : et magnum jusjurandum adjurabit,
 nunquam ejus cubile se ascendisse, nec ei coisse,
 qua mos est, rex, et virorum et mulierum.

Hæc quidem statim omnia aderunt; si vero porro
 urbem magnam Priami dii dederint nobis evertere,
 navem abunde auro et ære congesto-impleas,
 ingressus, quando dividemus prædam Achivi.

Trojanas autem mulieres viginti ipse deligas,
 quæ post Argivam Helenam pulcerrimæ fuerint.

Quodsi vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
 tum gener ei sis : honorabitque te pariter Orestis,
 qui ei carissimus nutritur rerum-copia in magna.

Tres autem ei sunt filiae in domo bene-constructa,
 Chrysothemis, et Laodice, et Iphianassa :

harum quam velis, dilectam sine-sponsalibus ducas
 in domum Pelei : ille autem dotalia-dona addet
 multa valde, quot adhuc nemo suæ addidit filiae.

Septem vero tibi dabit bene-habitas urbes,
 Cardamylen, Enopenque, et Iram herbosam,
 Pherasque divinas et Antheam profundis-pratis
 pulcrasque Æpeam, et Pedasum vitiferam.

Omnes autem prope mare sunt, ultimæ ad-Pylum arenosas:
 in his autem viri habitant pecudibus, bovis-abundantes,
 qui te donis, dei instar, honorabunt,
 et tibi sub sceptro pingua solvent jura (tributa).

Hæc tibi præstabit, si-desieris ab-ira.

Si vero tibi Atrides quidem invisus-est ex-animo magis,
 ipse et ejus dona : at tu ceteros tamen universos-Achivos

τειρομένους ἐλάειρε κατὰ στρατὸν, οἷ τε θεὸν ὧς
τίσους· ἥ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. [θοι,
Nūn γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἐλ-
305 λίσσων ἔχων δολήν· ἐπεὶ οὐτινὰ φησιν ἑμοῖον
οἷ ἔμειναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ, [λεύς
γρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγῶς ἀποπειπεῖν,
310 ἥ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὧς τετελεσμένον ἔσται·
ὧς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνως δμῶς· Αἶδοο πύλῃσιν
βῆ χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὧς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα·

315 οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδῃν Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω
οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἔην
μάρνασθαι δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ· αἰεὶ.
Ἰση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἡδὲ καὶ ἐσθλός·

320 κάτθαν' ὁμῶς δ' τ' ἀεργὸς ἀνὴρ δ' τε πολλὰ ἔοργός.
Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

Ῥῶς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρουσαν
μᾶστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·

325 ὧς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνίας νύκτας ἔαυον,
ἥματα δ' αἰματόεντα διέπρησσαν πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
πεῖζός δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·

330 τῶν ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· δ' ὅσπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θεῇσιν,
δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·

335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἔμευ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιοῖν
εἶλετ', ἔχει δ' ἄλογον θυμάρεα· τῇ παριαῶν
τερπέσθω. Τί δὲ δεῖ πολεμίζεμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἥ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο;

340 ἥ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους περὶ τῶν ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κηδέται· ὧς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ θυμοῦ φίλεον, δοῦρικτῆν περ εὔσσαν.
Nūn δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἶλετο καὶ μ' ἀπάτησεν,

345 μὴ μευ πειράτω εὖ εἰδότες· οὐδέ με πείσει.
Ἄλλ' Ὀδυσσεύ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.

Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόστιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάρρῳ ἐπ' αὐτῷ
350 εὐρέϊαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπα κατέπλεξεν·
ἀλλ' οὐδ' ὧς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιο
ἴσχειν. Ὅφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμικον,
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ἀρνύμεν Ἐκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαίᾳς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε·

355 ἐνθα ποτ' οἷον ἐμίμνε, μόγις δὲ μευ ἐκφυγεν ὁρμήν.

altritos miserere in exercitu, qui te, dei instar,
honorabant: certe enim apud ipsos valde magnam gloriam tu-
les:] Nunc enim Hectorem interfeceris, quia valde tibi prope
venerit,] rabiem habens perniciosam: quippe neminem putat
parem] sibi esse Danaorum, quos huc naves vexerunt.

Hunc autem respondens allocutus est pedibus velox Achil-
les:] Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysses,
oportet sane hanc sententiam aperte eloqui,
quemadmodum vere sentioque, et ut perfectum erit,
ut ne mihi obstrepatis assidentes aliunde alius.

Inimicus enim mihi ille aequae-atque Inferni portae,
qui aliud quidem occultat in animo, aliud vero dicit.
Sed ego dicam, ut mihi videtur esse optimum:
nec mihi Atriden Agamemnonem persuasurum puto,
neque alios Danaos; quippe haud ulla gratia fuit
pugnandi hostibus cum viris assidue semper.

Aequa pars datur cessanti, ac si acriter alius pugnet:
inque eodem honore est tum ignavus, tum etiam fortis:
occumbit aequae et iners vir, et qui multum laboravit.
Nec quidquam mihi pra-alis fuit, quando pertuleram male
animo,] semper meam animam obiectans pugnae.

Sicut autem avis impluvibus pullis affert
seculum, quando ceperit; male autem ei est ipsi:
sic et ego multas quidem insomnes noctes duxi,
dies autem cruentos exegi pugnans,
cum-viris praelians, uxorum gratia vestrarum.

Duodecim vero cum navibus urbes vastavi hominum,
pedester vero undecim aio me vastasse per Troicum-agrum
glebosum:] his ex omnibus opes multas et pretiosas
abstuli, et omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridae; is vero remanens apud naves veloces,
accipiens, pauca dividebat, pleraque autem tenebat ipse.

Alia vero optimatibus dabat munera, et regibus:
istis quidem ea firma manent; a-me vero solo Achivorum
abstulit, habetque uxorem meam animo-gratam; cui concum-
bens] oblectetur. Cur autem oportet bellare cum-Trojanis
Argivos? cur vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenae causa pulchrae-comis?

an soli diligunt uxores suas articulate-loquentium hominum
Atridae? quum, quisquis vir bonus et prudens,
suam ipsius amet et curet: ut et ego hanc
ex animo amavam, captiva quamvis esset.

Nunc autem, postquam e manibus praemium eripuit et me
fraudavit,] ne me tentet, probe gnarum; nec mihi persuadebit.
Verum, Ulysse, tecum et aliis cum-regibus
cogitet a-navibus ut-propellat hostilem ignem.

Sane quidem jam permulta fecit sine me,
ac jam murum edificavit, et duxit fossam prope ipsum
latam, magnam, inque ea vallos defixit;
sed ne sic quidem potest vim Hectoris homicidae
sustinere. Dum vero ego inter Achivos pugnabam,
non voluit pugnam procul-a manibus ciere Hector,
sed quantum ad Scaesasque portas et fagum, progrediebatur:
ibi olim me solum mansit, vix autem meum effugit impetum

Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἑκτορι δῖῳ,
 αὔριον ἱρὰ Διὶ βέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηΐσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἀλαδὲ προεῤύσσω,
 ὄψαι, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 360 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἔρεσσεύμενα μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶή κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἥματι κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίθωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
 365 ἄλλον δ' ἐνθὲνδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
 ἥδὲ γυναῖκας εὐζώνους πολὺν τε σίδηρον
 ἄζομαι, ἄσσο' ἑλαχόν γε· γέρας δέ μοι δεσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφ' ἑσθρίων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης (τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 370 ἀμφοδόν· ὅφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοὶ
 εἰ τινὰ που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἐξαπατήσῃν,
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένους) οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίῃ, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 οὐδὲ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
 375 ἔκ γάρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἥλινεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ, ἀλλὰ ἔκχλος
 ἔρβρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίς μιν ἐν καρδῇ αἴσῃ.
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάχις τε καὶ εἰκοσάχις τόσα δοίῃ,
 380 ὅσα καὶ οἱ νῦν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτιάς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 αἰὲθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 ἄνδρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄξεσφιν·
 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθος τὴ κόνις τε,
 οὐδὲ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμολίαν λώδην.
 Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζαι,
 οὐδὲ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 δεῖς οἱ τ' ἐπέοικε καὶ ὁς βασιλεύτερος ἐστίν.
 Ἦν γάρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἶκαδ' ἔκωμαι,
 Πηλεΐδης θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστῶν, οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάνων ἦν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέεσστο θυμὸς ἀγήνωρ,
 γῆμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτίσαστο Πηλεΐδης·
 οὐ γάρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν υἷας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὲς ἀφάρτορος ἐντὸς ἔεργει·
 405 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοὶ ἐνὶ πετρῇσση.
 Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἱρὰ κίρια ἄλλα,
 κητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ἕξανθα κάρηνα·
 ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λείσθη·
 οὐθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείνεται ἔρκος ὁδόντων.

Nunc vero, quoniam nolo pugnare cum-Hectore divino,
 cras, sacris Jovi factis et omnibus diis,
 oneratas bene naves postquam in mare deduxero,
 videbis, si voveris, et si tibi hæc curæ-fuerint,
 bene mane Hellespontum super piscosum vehentes
 naves meas, inque *ipsis* viros remigandi cupidos :
 ac si prosperam-navigationem dederit inclytus Terræ-concus-
 sor,] die fere tertio in-Phthiam glebosam pervenero.
 Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui, huc malo-fato-ve-
 niens :] aliud vero hinc aurum et æs rubrum,
 et feminas pulcre-cinctas, canumque ferrum
 abducam, quæ sortitus-sum : præmium autem mihi qui dedit,
 ipse *mihi* insultans abstulit rex Agamemno
 Atrides : (ei omnia refero, ut mando,
 palam : ut et alii indignantur Achivi,
 si quem forte Danaorum adhuc sperat *se* fraudaturum,
 semper impudentia indulus ;) nec mihi-quidem
 ausit, proterve-audax licet sit, faciem intueri ;
 nec omnino cum-eo consilia communicabo, nec factum *ullum* :
 nam jam me decepit et offendit, nec adhuc rursus
 fallet verbis : satis autem ei *sit* : verum quietus
 pereat : nam ei mentem exemit providus Jupiter.
 Invisa autem mihi ejus dona, æstimoque eum nihili.
 Nec si mihi deciesque et vicies tanta daret,
 quanta ei nunc sunt, et si alicunde alia accederent :
 nec quanta Orchomenum adveniunt, nec quanta Thebas
 Ægyptias, ubi plurimæ in domibus opes jacent ;
 quæ centum portas habent, duceni autem per unamquamque
 viri egrediuntur cum equis et curribus :
 nec si mihi tanta daret, quanta *sunt* arenaque pulvisque ,
 ne sic quidem jam animum meum flexerit Agamemno ,
 antequam totam mihi luerit acerbam contumeliam.
 Filiam autem non ducam Agamemonis Atridæ :
 ne si quidem aurea cum-Venere pulcritudine certaret,
 operibusque Minervæ cæsiæ-oculis par-esset,
 ne sic quidem eam ducam ; ipse vero Achivorum alium eligat,
 qui ei conveniat, et qui major-imperio sit.
 Si enim jam me servarint dii, et domum venero,
 Peleus mihi deinceps uxorem desponsabit ipse.
 Multæ Achivæ sunt per Hellademque Phthiamque,
 filiarum principum, qui urbes tuentur :
 harum quam voluero, dilectam faciam uxorem.
 Illic autem mihi plurimum appetit animus virilis,
 ducta legitima uxore, apta conjuge,
 possessionibus frui, quas senex conquisivit Peleus :
 non enim mihi vitæ æquiparandum, ne quantas quidem opes
 aiunt] Ilium possedis, bene-habitatam urbem,
 antehac in pace, priusquam advenissent filii Achivorum :
 nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
 Phœbi Apollinis, Pytho in saxosa.
 Prædando-parabiles enim *sunt* bovesque et pingues oves,
 parabiles etiam tripodese et equorum flava capita :
 hominis vero anima ut-redeat, nec retrahi-potest,
 neque prendi, postquam *semel* transierit septum dentium.

- 410 Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
διχθαδίας Κῆρας φερόμεν θανάτοιο τέλοςδε.
Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ὄλτο μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
415 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὼν δέ μοι αἰὼν
ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὄκα τέλος θανάτοιο κιχεῖν.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
οἶκαδ' ἀποπλείην· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκνωρ
Ἰλίου αἰπινῆς μάλα γάρ εἰεν εὐρύποτα Ζεὺς
420 χεῖρα ἐὼν ὑπέρεσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
Ἄλλ' ὅμως μὲν ἴοντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
ἀγγελὴν ἀπόφασθε· τὸ γάρ γερας ἐστὶ γερόντων·
ἄρ' ἄλλην φράζονται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἥ κέ σφιν νῆάς τε σῆγ' καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
425 νηυσὶν ἔτι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
ἦν νῦν ἐφράσσαστο, ἐμὲ ὑπομνήσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἅμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ὄρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αἴριον, ἦν ἐβόησιν ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γάρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ οὔτε νηυσὶν Ἀχαιῶν
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
435 βάλλαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θεῶσιν
πῦρ ἐθέλεισ' αἰδήλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖθι λιπόμεν
οἶος; Σοὶ δέ μ' ἔπειπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίγης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
440 νῆπιον, οὐπώ εἰδὸθ' ὁμοῖου πολέμοιο,
οὐδ' ἀγορεύειν, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
Τοῦνεκά με πρόεχε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε βῆτῃ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐβόλειμι
445 λείπεσθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
γῆρας ἀποῦσας, θήσιν νέον ἡβούοντα,
οἶον δτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
φεύγων νεῖκα πατὴρ Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
ὅς μοι παλλακίδος περιγύσατο καλλιχόμοιο·
450 τὴν αὐτὸς φιλέσκεν, ἀτιμάεσκε δ' ἄκοιτιν,
μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχούρειε γέροντα.
Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεις,
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινύς,
455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον υἱόν,
ἔξ ἐμθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἑπαινή Περσεφόνεια.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξείᾳ χαλκῷ·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς δ' ἐνὶ θυμῷ
460 δῆμου θῆκε φάτιν καὶ δνεῖδεα πολλὰ ἀνθρώπων·
ὅς μ' ἡ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
Ἐνθ' ἐμὸι οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
πατὴρς χωριμένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.

Mater enim me dicit dea, Thetis argenteo-pedibus,
duplicia fata ferre mortis ad-finem.

Si hic manens Trojanorum urbem circū-pugnāvero,
periit quidem mihi reditus, sed gloria immortalis erit :
sin autem domum reversus-fuero, dilectam in patriam terram,
periit mihi gloria bona, diuturnum vērō mihi ævum
erit, nec me cito finis mortis deprehenderit.

Quin etiam ceteris ego suaserim
domum navigare : quia jam-non invenietis finem
Ilii excelsæ : valde enim ipsam late-sonans Jupiter
manu sua protegit, confiduntque viri.

Sed vos quidem profecti principibus Achivorum
nuntium renuntiate : hoc enim munus est senum (*consilia-*
torum) :] ut aliud excogitet in mentibus consilium melius,
quod ipsis navesque servet et populum Achivorum
navibus in cavis : quoniam non ipsis hoc expeditum est,
quod nunc excogitarunt, me iram-fovente.

Phoenix autem hic apud nos manens cubet :
ut me in navibus dilectam in patriam sequatur
cras, si voluerit ; vi autem nequitum eum abducam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio,
sermone admirati : admodum enim vehementer recusarāt.
Tandem vero locutus-est senex equūm-agitator Phoenix,
lacrimas effundens ; valde enim timebat navibus Achivorum :

Si quidem jam reditum in animo, illustris Achille,
versaris, neque omnino defendere a-navibus velocibus
ignem vis edacem, quoniam ira incidit tuo animo :
quomodo tandem a te, care fili, hic relinquar
solus ? Tecum autem me misit senex equūm-agitator Peleus
die illo, quando te e Phthia Agamemnoni misit
puerum, nondum peritum æqui (*omnibus æque gravis*) belli,
nec concionum, ubi etiam viri præclari fiunt.

Propterea me misit, ut-docerem te ista omnia,
verborumque orator ut-esses, actorque operum.

Quare deinceps a te, dilecte fili, nolim
relinqui, ne si quidem mihi promitteret deus ipse,
senectute abrasa, facturum me juvenem pubescentem :
qualis eram quum primum reliqui Hellada pulcras-mulieres-
habentem,] fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ,
qui mihi de pellice irascebatur pulcra-comis,
quam ipse diligebat, sed ignominia-afflictebat uxorem,
matrem meam : hæc autem semper me supplex-orabat *pre-*
hensis genibus,] pellici prius-miscerer, ut odio-haberet se-
nem.] Huic parui, et feci : pater autem meus statim sentiens,
multa imprecatus-est, horrendasque invocabat Furias,
ne-unquam genibus suis imponeretur dilectus filius,
ex me genitus ; dii autem ratas-fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, et veneranda Proserpina.

Hunc ego moliebar occidere acuto ferro,
sed aliquis immortalium fregit iram, qui in animo
populi *mihi* posuit famam et convicia multa hominum,
ut ne patris-occisor inter Achivos appellarer.
Tunc mihi non-amplius omnino sustinuit in præcordiis ani-
mus,] patre irato, in ædibus versari.

Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν·
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοιοῦτον γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱκύνον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἑρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἔγῳ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀρραυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθερον ἐρχίον αὐλῆς
 ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἀνδρας δμῳὰς τε γυναῖκας.
 Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φοίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα, μητέρα μῆλων,
 480 ἔς Πηλῆαν ἀναχθ'. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 καὶ με φίλησ', ὥς εἴ τε πατὴρ ἢν παῖδα φιλήσῃ
 μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλὸν δέ μοι ὥτασε λαόν·
 ναῖον δ' ἔσχατην Φοίης, Δολόπεσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἔπει οὐκ ἐθέλεσκας ἄμ' ἄλλῳ
 οὔτ' ἐς δαίτ' ἱέναι οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προτάρων καὶ οἶνον ἑπισχών·
 490 πολλὰ μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἄλλα σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 ποιεύμεν, ἵνα μοι ποτ' ἀεικέα λοίγον ἀμύνῃς.
 Ἄλλ' Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε γὰρ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχει· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοῖ,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσιν καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 500 λοιπὴν τε κνίσῃ τε παρατρωπῶς ἀνθροπτοὶ
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις υπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 χυλαί τε ρυσαί τε παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ·
 αἶ βά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγουσι κιούσας.
 505 Ἦ δ' Ἀτὴν σθεναρὴν τε καὶ ἀρτίπους οὐνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσι ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κοῦρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὄνησαν καὶ τ' ἔλχουν εὐξαμένους·
 510 ὃς δὲ κ' ἀνήνῃται καὶ τε στερεῶς ἀποσιπῇ,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 τῷ Ἀτῆν ἄμ' ἐπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ' Ἀχιλλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπεσθαι
 τιμὴν, ἥ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 Εἰ μὲν γάρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελὺς χαλπεταῖος,
 οὐκ ἂν ἐγώ γε σε μῆνιν ἀποβρίψαντα κελόμην

Certe quidem multum amici et cognati, circum me qui erant,
 ibi orantes retinebant me in aedibus :
 multasque pingues oves et pedes-trahentes cornibus-camuris
 boves] jugulabant; multi autem sues florentes pinguedine
 assandi extendebantur per flammam Vulcani :
 multumque ex dolii vinum bibebatur senis.
 Per-novem autem me circa ipsum noctes dormiebant :
 hi quidem per-vices custodias habebant; nec unquam extin-
 guebatur] ignis, alter quidem in porticu bene-munitæ aulæ,
 alter autem in vestibulo, ante thalami fores.
 Sed quando tandem decima mihi advenit nox tenebrosa,
 tunc ego thalami fores solleter junctas
 frangens exivi, et transili septum aulæ
 facile, latens custodesque viros, famulasque mulieres.
 Fugiebam deinde procul, per Hellada spatiosam :
 in-Phthiamque perveni glebosam, matrem ovium,
 ad Peleum regem : is autem me lubens suscepit,
 et me dilexit, ut pater suum filium dilexerit
 unicum, in-senecta-natum, amplis in possessionibus;
 et me divitem fecit, multumque mihi dedit populum :
 incolebam autem extremam-oram Phthiæ, Dolopibus impe-
 rans.] Et te tantum feci (usque huc educavi), diis par Achille,
 ex animo diligens : quia non volebas cum alio
 nec ad convivium ire, nec in aedibus tuis cibum-sumere;
 ante quam te meis ego genibus impositum
 obsonioque satiasse ante-secato, et vino tibi admoto :
 sæpe mihi rigasti ad pectora vestem
 vino, ex-ore-ejectans in infantia molesta.
 Sic in te permulta passus-sum, et multa laboravi,
 hæc cogitans, quod mihi nequaquam dii prolem (votum prolis)
 perficiebant] ex me ipso : sed te filium, diis par Achille,
 adoptabam, ut a-me aliquando indignam perniciem propul-
 sares.] Verum, Achille, doma animum magnum: nec te oportet
 immisericors pectus habere : flecti-vero-solent et dii ipsi,
 quorum-tamen et major virtus est honorque potentiaque.
 Atque hos quidem sacrificiis, et votis placidis,
 libamineque, nidoreque, flectunt homines
 supplicantes, quando quis transgressus-fuerit et peccarit.
 Etenim Preces sunt Jovis filiae magni,
 claudæque, rugosæque, strabæque oculis :
 quæ etiam a-tergo Noxam curant sequi.
 Noxa vero robustaque est, et pedibus-integris; ideo omnes
 longe præcurrit, antevertitque omnem per terram,
 lædens homines : hæ vero medentur postmodo.
 Qui quidem reverebitur filias Jovis propius accedentes,
 hunc valde juvant, et exaudiunt precantem :
 qui vero renuerit, et obstinate recusaverit,
 precantur tum quidem hæ Jovem Saturnium adeuntes,
 eum ut-Noxa simul sequatur, quo læsus pœnas-luat.
 Sed, Achille, da et tu Jovis filias sequi
 honorem, qui aliorum utique flectit mentes fortium.
 Si enim non dona feret, aliaque in-futurum non nominaret
 Atrides, sed semper pertinaciter iratus-esset,
 non equidem te ira abjecta hortarer

Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσι περ ἐμπης
 γυν' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστυ,
 520 ἄνδρας δὲ λίσσασθαι ἐπιτρούηνεν ἀρίστου,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 φιλήτατο Ἀργείων τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 μὴ δὲ πῶδας πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολώσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἥρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπικέφαλος χολὸς ἴκοι·
 δωρητοί τε πέλοντο παρὰ ῥήτοί τ' ἐπέσσειν.
 Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἔρέω πάντεςσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 Κουρήτες δὲ διαπραθείεν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσήθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν
 γῶσταμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέει· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυντο ἑκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεε Διὸς κόρη μεγάληο,
 ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἄσαστο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνῃ σὺν ἄγριον, ἀργυρόδοντα,
 540 ὅς κακὰ πολλὰ ἔρδσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώη·
 πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλιν.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πολλέων ἐκ πολλῶν θηρητόρας ἄνδρας ἀγέρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμην παύροισι βροτοῖσιν·
 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρὴς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ ὄηκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῇν,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ ὀρέματι λαχγνήντι,
 Κουρήτων τε μεσηγυρὶ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμῳ.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 τόφρα δὲ Κουρήτεσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 τεύχεος ἔκτοσθεν μῖμνειν, πολέες περ ὄντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἐδυ χολός, ὅστε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 555 ἦτοι δ' μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χυόμενος κῆρ,
 καίτοι παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κόρῃ Μαρπείσσης καλλισφύρου Εὐηνῆς,
 Ἰδεω θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίον γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε (καὶ βᾶ ἄνακτος ἐναντίον εἰλτο τοῖον
 560 Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνη καλέεσκον ἐπάνωμιν, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαί', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων).
 565 τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χρόν θυμαλίᾳ πέσσων,
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ βᾶ θεοῖσιν
 πολλὰ ἀγέουσι ἡρᾶτο κασιγνήτοιο φόνον·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρῃν χερσὶν ἀλοῖα,
 570 κικλήσκουσ' Αἰδῶν καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κολποῖ,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροποιῖς Ἐρινύς

Argivis auxiliari, indigentibus quantumvis :
 nunc vero simul et in-praesenti multa dat, aliaque in-posterum
 pollicetur,] virosque supplicatum *ad* te misit praestantis-
 simos,] electos per populum Achaicum, quique tibi ipsi
 amicissimi Argivorum : horum ne tu orationem asperneris,
 neu pedes (*iter frustres*) : prius vero haud reprehendendum,
 te ira-exarsisse.] Sic et priscorum audivimus laudes virorum
 heroum, quando aliquem vehemens ira occupasset :
 donisque-placabiles erant, exorabilesque verbis.
 Memini hoc factum ego vetus, neutiquam recens,
 quale fuerit ; inter vos autem narrabo omnes amicos.
 Curetesque pugnabant et Aetoli fortiter-praelium-sustinentes
 circa urbem Calydona, et se-mutuo interficiebant :
 Aetoli quidem defendentes Calydona amonem ;
 Curetes autem, *hanc* vastare ardentibus bello.
 Et enim hi malum aureo-solio-sedens Diana excitavit,
 irata, quod sibi non sacra-post-fruges-collectas in-secundo agro
 Ceneus fecisset : ceteri vero dii epulati-erant hecatombas ;
 soli tamen non fecerat Jovis filiae magni,
 sive oblitus-erat, sive non advertit : errabat autem multum
 animo.] Illa vero irata, Jovis genus, Sagittis-gaudens,
 immisit silvestrem aprum, candidis-dentibus,
 qui damna multa patravit frequentans Cenei agrum :
 multas vero ille alias-super-alias humi prostravit arbores altas
 cum-ipsis radicibus, et ipsis floribus pomorum.
 Hunc autem filius Cenei occidit Meleager,
 multis ex urbibus venatoribus viris congregatis,
 et canibus ; non enim domitus-fuisset paucis hominibus ;
 tantus erat, multosque adeo rogam ascendere-fecit tristem.
 Illa vero ipsi (*Diana Meleagro*) excitavit magnum tumultum
 et bellum,] pro suis capite et pelle hirsuta,
 Curetesque inter et Aetolos magnanimos.
 Quamdiu igitur Meleager Marti-carus pugnabat,
 tamdiu Curetibus male erat : nec poterant
 extra murum manere, multi quamvis essent.
 At quando jam Meleagrum subiti ira, quae et aliorum
 turgidam-reddidit in pectoribus mentem, firmiter licet sapien-
 tium :] nempe ille, matri suae Althaeae iratus corde,
 jacebat apud legitimam uxorem, pulcram Cleopatram,
 filiam Marpessae pulcris-talis, Evenines,
 Idaeque, qui fortissimus terrestrium fuit virorum,
 eorum-qui tunc-erant ; (utique contra deum sumserat arcum
 Phaebum Apollinem, pulcris-talis-praeditae gratia nymphae :
 hanc autem tunc in aedibus pater et veneranda mater
 Alcyonen vocabant cognomine, quoniam ipsius
 mater, Alcyonis luctuosae fatum habens,
 flebat, quando ipsam sagittans rapuit Phaebus Apollo.)
 huic is (*Meleager*) accubabat, iram cruciantem coquens,
 propter diras matris iratus, quae quidem diis
 multum dolens supplicabat, fraternae caedis *causa* :
 multum autem et terram aliam manibus verberabat,
 invocans Plutonem et venerabilem Proserpinam,
 in-genua considens, rigabantur autem lacrimis sinus,
 filio ut-darent mortem ; hanc vero in-tenebris-vagans Furia

ἔκλυεν ἐξ Ἑρέβου σφιν, ἀμελιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας θυμῶδες καὶ δοῦπος ὄρωρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχομένοι μέγα δῶρον·
 ἐπὶ πόθι πύργων πεδίον· Καλυδῶνος ἑραννῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἤμισυ οἶνοπέδοιο,
 580 ἤμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 οὐδοῦ ἐπεμβεβαῖος ὕψιρρεφός θαλάμιοι,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γονούμενος υἱόν·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἔλλισσονθ'· ὁ δὲ μάλλον ἀνάειπεν· πολλὰ δ' ἑτάροι,
 οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φιλτατοὶ ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον,
 πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζώνος παράκοιτις
 λίσσεν· ὁδοιρομένην, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κῆλδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλώη·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγρουν βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε· ἐδύσατο παμπαρόνῳ.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 εἰς αὖ θυμῷ τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 600 ἅπαντα τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μὴ δὲ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψει, φίλος· κακίον δὲ κεν εἴη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δούροις
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φιστήνορα δῆς,
 605 οὐκέτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλχύν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πύδας ὠκὺς Ἀχιλῆς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γοραῖε, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης [λέως·
 χρεὼς τιμῆς· φρονέω δὲ τιμηθῆσθαι Διὸς αἵσης,
 ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰζὼς] αὐτμῇ
 610 ἐν στήθεσσι μὲν καὶ μοι φιλα γούνατ' ὀρόρη.
 Ἄλλο δέ μοι ἐρέω, σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὁδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδὲ τί σε χρή
 τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃται φιλέοντι·
 615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ.
 Ἴσον ἐμοὶ βασιλευε καὶ ἤμισυ μείρεο τιμῆς.
 Οὔτοι δ' ἀγγελέουσιν, σὺ δ' αὐτόθι λέξω μίμνον
 εὐνήν ἑνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
 620 Ἦν, καὶ Πατρόκλῳ θῆ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέγος, ὅρρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοῖατο. Τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμονιάδης μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 ἴμεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτῇ

exaudivit ex-Erebo, implacabile cor habens :
 horum vero confestim circa portas tumultus et strepitus or-
 tus-est,] turribus ictis; illum autem supplices-orabant senes
 Ætolorum, mittebantque eorum sacerdotes lectissimos,
 ut-exiret et propulsaret *hostes*, polliciti magnum donum :
 ubi pinguisissimus *erat* ager Calydonis amœnæ,
 ibi eum jusserunt locum perpulcrum eligere,
 quinquaginta-jugum : dimidium quidem, vitiferi-soli;
 dimidium autem, non-consiti arabilis agri, sibi-separare.
 Multum autem eum implorabat senex equum-agitator
 (Æneus,] limine consensio altum-tectum-habentis thalami,
 quatiens conglutinos asseres, suppliciter-orans filium :
 multumque eum sorores et veneranda mater
 orabant; ille vero magis recusabat : multum etiam socii,
 qui ei optimi et amicissimi erant omnium :
 sed ne sic quidem ejus animum in pectoribus flectebant,
 antequam *ipse* thalamus frequenter percuteretur; illi autem
 turres] conscendebant, Curetes, et incendebant magnam ur-
 bem.] Ac tum demum Meleagram pulcre-cincta uxor
 orabat lugens, et ei recensuit omnia
 mala, quæcunque hominibus fiunt, quorum urbs capta sit :
 viros quidem occidunt, urbem autem ignis destruit,
 liberosque alii abducunt, et profunde-succinctas mulieres
 Hujus autem *tum* motus-est animus audientis sæva facta :
 profectusque-est ire, corporeque arma induit splendentia.
 Sic ille quidem ab-Ætolis propulsavit malam diem,
 cedens suo animo : ei autem non-deinceps dona persolverunt
 multaque et pulcra : malum tamen depulit etiam sic.
 Atqui tu ne mihi ista cogites in-animo, neu te dæmon
 istuc verlat, amice : pejus autem esset,
 navibus incensis *demum* te ferre-auxilium : sed *nunc* pro
 donis] veni : æque enim te ac-deum honorabunt Achivi.
 Si vero sine donis pugnam viros-perdentem inieris,
 non-tum æque honoratus eris, bellum quamvis propulsaveris.
 Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
 les :] Phoenix, pater senex, Jovis-alumne, minime mihi hoc
 opus honore; puto enim *me* honoratum-fore Jovis voluntate,
 qui *honor* me habebit apud naves recurvas, dum spiritus
 in pectoribus maneat et mihi mea genua moveantur.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo;
 ne mihi turba animum, flens et morrens,
 Atridae heroi gratificans : neutiquam te oportet
 istum amare, ut ne mihi odio-fias *te* amanti;
 decet te mecum eum angere, qui me angat :
 æqualiter mecum regna, et dimidium sortire honoris.
 Isti autem renuntiabant : tu vero hic cubato remanens
 lecto in molli : simul autem cum-aurora illucescente
 consultabimus, an redeamus ad nostra, an maneamus.
 Dixit, et Patroclo (hic) supercilii annuit tacite,
 Phœnici ut-sterneret densum lectum, ut citissime
 e tentorio de-redditum cogitarent. Inter hos autem Ajax
 par-deo Telamonius verba fecit :
 Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysses,
 abeamus : non enim mihi videtur sermonis *nostri* exitus

τῇ δέ γ' ὁδῷ κρανέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 χρῆ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἑόντα,
 οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἐταίρων,
 τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔσχον ἄλλων·
 νηλῆς· καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονήσας
 ποινήν ἢ οὐ παῖδός ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 καὶ β' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 635 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 ποιήνῃ δεξαμένου. Σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμόν ἐνὶ στήθεσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἴης. Νῦν δέ τοι ἐπὶ τὰ παρίσχονεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσιν σὺ δ' ἴλιον ἐνέου θυμόν,
 640 αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἴμεν
 πληθὺς ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔσχον ἄλλων
 κῆρδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί. [Λεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 645 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐσίω μυθήσασθαι·
 ἀλλὰ μοι οἰδάνεταί κραδίη χόλω, ὅππότε' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὅς μ' ἀσώφῃλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 4.11 Ἀτρεΐδης, ὥς ἐτιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔργεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθέσομαι αἵματόεντος,
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 655 Ἑκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσσεσθαι δῖω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἑλὼν πέπας ἀμικρυπέλλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν ἀπλὴν ἥρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 Φοῖνικι σπορέσαι πυκινὸν λέγος ὅττι τάχιστα.
 660 Αἱ δ' ἐπιτεϊθόμεναι σπόρῃσαν λέγος, ὡς ἐκέλευσεν,
 κώεά τε βῆγός τε λινόιο τε λεπτὸν ἄωνον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεχτο καὶ Ἥῳ δῖαν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυγῇ κλισίης εὐπύκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεχτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδῃ καλλιπάρῃος.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ' δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρι εὐζώνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Σκυῖρον ἐλὼν αἰπείων, Ἴφρυος ποτῖθερον.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῳ γέγοντο,
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις νῆες Ἀχαιῶν
 δεῖδεχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἴτ' ἄγε μ', ὦ πολυταῖν Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 7 ἦ β' εἴθελε νῆσσαν ἀλεξέμεναι δῆϊόν περ, [χαῖων·
 675 ἦ ἀπέπειτε, χόλος δ' ἔσ' ἔμεν μεγαλήτορα θυμόν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῆδοιτε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 κείνός γ' οὐκ εἴθελε στέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀνάινεται ἡδὲ σὰ δῶρα.

hac quidem via perfectum-iri; renuntiare autem citissime oportet responsum Danaeis, etiamsi non laetum sit, qui fere nunc sedent exspectantes. Sed Achilles truce in pectoribus reposuit superbum animum: durus est, nec rationem-habet amicitiae sodalium, illius, qua eum apud naves honorabamus supra ceteros: immisericos! Atque aliquis (*multi*) etiam pro-fratre occisoris] pretium, vel pro-suo filio accepit occiso; et is quidem (*occisor*) in civitate manet ibi, multis persolutis;] alterius autem sedatur cor et animus elatus, pretio accepto: tibi vero implacabilemque durumque animum in pectoribus dii posuerunt, gratia puellae unius. Nunc tamen tibi septem praebemus eximie praestantissimas,] aliaeque multa praeter has: tu vero propitium indue animum,] reverere ac tuam domum: sub-eodem-tecto tecum sumus] e coetu Danaorum, studemusque tibi supra alios carissimique esse et amicissimi *omnium*, quotquot sunt Achivi.] Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achilles:] Ajax nobilissime, Telamonie, princeps virorum, omnia fere mihi ex animo visus-es dixisse; sed mihi tumet cor ira, quoties illorum recordor, ut me inhonorum inter Argivos fecit Atrides, tanquam aliquem contemtibilem inquilinum. Sed vos abite, et nuntium renuntiate: non enim ante de-pugna cogitabo sanguinolenta, quam filius Priami bellicosus, Hector divinus, Myrmidonum ad tentoriaque et naves venerit, interficiens Argivos, incendatque igne naves. Circa vero meum tentorium et navem nigram Hectorem, quantumvis ardentem, a-pugna destitutum puto.

Sic dixit: illi vero unusquisque, accepto poculo duplici, libatione-facta, ad naves redierunt: praebat autem Ulysses. Patroclus vero sociis et ancillis imperavit, Phoenici sternere densum lectum quam celerrime. Hae autem obediens straverunt lectum, ut imperavit, pellesque-ovillas, stragulamque, linique subtilem florem. Ibi senex cubuit, et auroram divinam exspectabat. Atque Achilles dormiit in-recessu tentorii bene-compacti: huic autem accubuit mulier, quam e-Lesbo duxerat, Phorbantis filia, Diomedae pulcris-genis. Patroclus autem ex-altera-parte cubuit: iuxtaque ipsum Iphs pulcre-cincta, quam ei dederat divinus Achilles, Scyron quum-cepisset altam, Enyei urbem.

Illi vero postquam in tentoria Atridae venerant, eos quidem aureis poculis filii Achivorum excipiebant aliunde alius assurgentes, interrogabantque; primus autem interrogavit rex virorum Agamemno:

Dic age mihi, o laudatissime Ulysses, ingens gloria Achivorum:] utrumne vult-a-navibus propulsare hostilem ignem, an recusavit, iraque adhuc tenet superbum animum?

Hunc autem allocutus-est multa-sustinens divinus Ulysses: Atrida augustissime, rex virorum Agamemno, ille quidem non vult restinguere iram, sed adhuc magis impletur animo: te autem aspernatur et tua dona.

- 680 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅπως κεν νῆας τε σῆης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν ἅμ'· οἳ φαινομένηφιν
 νῆας εὖσσελμούς ἀλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας·
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
 685 οἰκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετ' ἐκ μὲν
 Ἰλίου αἰτεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐν ὑπερέσχε, τεθαρσῆχαι δὲ λαοί.
 ὣς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οὔδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δῶο, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατελέξατο· ὧς γὰρ ἀνώγει,
 ὅρασι οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὐρίον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 695 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιγότες υἱὲς Ἀχαιῶν·
 ὁπλὲ δὲ δὴ μετέειπε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδὴν κύδιστε, ἀνάξ' ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἔστι καὶ ἄλλως·
 700 νῦν αὖ μοι πολλὸν μάλλον ἄγνων ἔστιν ἐν ἦρκας.
 Ἄλλ' ἥτοι κείνον μὲν ἐάσομεν, ἣ κεν ἴησιν,
 ἥ κε μὲν· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ'· ὧς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθόμεθα πάντες·
 705 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἔστι καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλῇ βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐγόμεν λαὸν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνουν· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 710 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἔκαστος·
 ἐνθα δὲ κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Οδ. η. 98

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

- Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 εὖδον παννύχοι, μαλακῶ δαδμημένοι ὕπνου·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ὕπνος ἔγε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 ὣς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπη πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
 τεύχων ἢ πολλὸν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ ἐχάλαζαν,
 ἢ νίφετον, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐτάλυνεν ἀρούρας,
 ἢ ἐποῖι πολέμοιο μέγα στόμα πευκεδάνοιο·
 ὧς πυκιν' ἐν στήθεσσι ἀνεσπανάχιζ' Ἀγαμέμνων
 10 ἰομένοεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι δ' ἐπεδίδον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν
 θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
 αὐλῶν συρίγγων· ἐνοπῇ, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων·

Ipsam te consultare inter Argivos jubet,
 quomodo navesque serves et exercitum Achivorum :
 ipse vero minatus-est, cum aurora illucescente
 naves bonis-transtis in-mare se deducturum utrinque-recur-
 vas:] atque etiam ceteris dixit se suadere,
 domum ut-navigent : quia jam-non, *inquit*, invenietis finem
 Ilii excelsæ : valde enim ipsam late-sonans Jupiter
 manu sua protegit, confiduntque viri.
 Sic dixit; adsunt etiam hi, eadem dicturi, qui me secuti-sunt,
 Ajax et præcones duo, prudentes ambo.
 Phoenix vero illic senex cubavit : sic enim *ille* jussit,
 ut se in navibus dilectam in patriam sequatur
 cras, si voluerit : *vi* autem neulquam eum abducat.
 Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio.
 [sermonem admirati : admodum enim graviter dixerat.]
 Diu autem muti erant afflicti filii Achivorum :
 tandem vero locutus-est pugna strenuus Diomedes :
 Atrida augustissime, rex virorum Agamemno,
 utinam non orasses eximium Peliden,
 infinita dona dans (*promittens*) : is vero insolens est etiam
 alias:] nunc autem eum multo magis in-insolentiam conje-
 cisti.] Verum illum quidem missum-faciamus, sive abeat,
 sive maneat : tunc vero rursum pugnabit, quando ipsum
 animus in pectoribus jusserit, et deus *eum* incitaverit.
 Sed agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes :
 nunc quidem cubitum-ite, refecti vestro corde
 cibo et vino : hoc enim robur est et vis.
 At postquam illuxerit pulcra roseis-digitis Aurora,
 ocyus ante naves siste copiasque-pedestres et equos,
 adhortans; et vero ipse inter primos pugna.
 Sic dixit : illi autem omnes assensi-sunt reges,
 orationem admirati Diomedis equum-domitoris.
 Et tunc libatione-facta iverunt ad *suum* tentorium unusquis-
 que :] ibi autem cubuerunt, et somni donum ceperunt.

ILIADIS X.

Dolonia.

Ceteri quidem ad naves principes omnium-Achivorum
 dormiebant per-totam-noctem, molli domiti sonno :
 at non Atriden Agamemnonem, pastorem populorum,
 somnus tenebat dulcis, multa animo volventem.
 Ut vero quum fulgurat maritus Junonis pulcræ-comis,
 parans vel multum imbrem immensum, vel grandinem,
 vel nives, quando nix velut-polline-conspergit arva,
 vel alicubi belli magnum os amari :
 sic crebro in pectoribus suspirabat Agamemno,
 imo ex corde : tremebant autem ei præcordia intus.
 Nempe quoties in campum Trojanum prospiceret,
 mirabatur ignes multos, qui ardebant pro Ilio,
 tibiarum fistularumque sonum tumultumque hominum :

αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προβελύμους ἔλκετο χαίτας
 ὑψοῦ δόντι Διὶ μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλεΐδην ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 εἴ τι νᾶ οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
 20 ἥ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφνοῖν ἐσέσαστο δέρμα λέοντος,
 αἰθωνος, μεγάλοιο, ποθηγενέες εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτὸς Μενέλαος ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μῆτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν ἐνέικα πούλυν ἐφ' ὑγρὴν
 ἧλυθον ἐς Τροίην, πόλειμον θρασὺν δρμάοντες.
 Παρδαλέη μὲν πρῶτα μετὰ φρενον εὐρὺ κάλυψεν
 30 ποικίλην, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰέρας
 θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἔμμεν ἀνστήσων δὴν ἀδελφεὸν, δὲ μέγα πάντων
 Ἀργεῖων ἥγασσε, θεὸς δ' ὧς τίετο δῆμω.
 Τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντα καλὰ,
 35 νῆϊ πάρα πρύμνῃ τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένετ' ἐλθών.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τί ν' εἰταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσι ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω μὴ οὕτως τοι ὑπόσκηται τόδε ἔργον,
 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπὶ ἐλθὼν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκαρδὸς ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 νω· κεφαλῆς ἐμέκαλ σέ, Διοτρεφῆς ὦ Μενέλαε, [νῶν
 κερδαλέης, ἥ τις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σάωσῃ
 45 Ἀργεῖους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορείους ἄρα μάλλον ἐπὶ φέρνα θῆξ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γὰρ πω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδῶσαντος,
 ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέγμερ' ἐπ' ἥματα μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱὰς Ἀχαιῶν,
 50 αὐτῶς, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημί μελησέμεν Ἀργεῖοισιν
 δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοῖς.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 βίμψα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶψ' ἔθελήσιν
 ἔλθειν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γὰρ καὶ μάλιστα πιθοῖατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
 σπριαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὅπανον,
 Μυρτιάδης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράποιέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 πῶς γὰρ μοι μῦθον ἐπιτέλλαι ἡδὲ κελεύεις;
 αὖθι μένων μετὰ τοῖσι, δεδεδυμένος εἰσρέκεν ἔλθοις,
 ἡδὲ θῶμα μετὰ σ' αὖτις, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτεῖλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 αὖθι μένειν, μή ποτε ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
 Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἔλθῃς, καὶ ἐργήγορθαι ἀνωχθί,

verum quoties in navesque videret et exercitum Achivorum, multos ex capite radicatus vellebat capillos supremo Jovi (*mala sua exprobrans*); valde autem gemitat generosum cor.] Hæc vero ei in animo optima visa-est sententia.] Nestorem primum Neleium adire virorum, si quod cum eo consilium probum struere-possset, quod mala-depulsurum ab-omnibus Danais esset. Erectus autem induit circa pectora tunicam, pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos, et deinde autem fuscam circumdedit-sibi pellem leonis, fulvi, magni, falarem : sumisitque hastam.

Eodem ipso-modo Menelaum tenebat tremor; nec enim illi somnus in palpebris insidebat, *metuenti* ne-quid paterentur Argivi, qui quidem sua gratia latum per mare venerant ad Trojam, bellum audax molientes. Pelle-pardi quidem primum tergum latum textit varia, tum galeam capiti sublatam imposuit aream, hastamque cepit manu robusta.

Profectus-est autem ire excitatum suum fratrem, qui summum cunctos] in-Argivis imperium-habebat, deque instar honoraturus a-populo.] Hunc autem invenit circum humeros ponentem arma pulcra,] navis ad puppim : ei autem gratus fuit veniens.] Hunc prior allocutus-est pugna strenuus Menelaus

Quid ita, care-frater, arma-induis? an aliquem sociorum hortari-vis, Trojanos exploraturum? at pervehementer timeo, ne nullus tibi promittat hoc opus, viros infestos ut-speculetur solus accedens noctem per almam : aliquis admodum audax-animo fuerit.

Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno : opus est consilio mihi et tibi, Jovis-alumne o Menelae, prudenti, quod eximat-periculo et servet Argivos et naves, quandoquidem Jovis mutatus-est animus. Hectoreis quidem magis animum adjecti sacris : nondum enim vidi, nec audivi qui-diceret, virum unum tanta ardua in uno die molitum-esse, quanta Hector fecit, Jovi carus, in-filios Achivorum, sic (*sine divino auxilio*), nec deæ filius dilectus, nec dei.

Opera vero fecit, quæ putō curæ-fore Argivis diu et in-longum *tempus* : tanta enim mala struxit Achivis. Sed i nunc, Ajacem et Idomeneum voca, cito currens ad naves : ego vero ad Nestorem divinum vadam, et hortabor ut-surgat : si velit ire ad custodum sacram cohortem, et consilium-dare. Illi enim potissimum obsequentur : ejus enim filius præest custodibus, et Idomenei armiger, Meriones : his enim *hoc* commissum maxime.

Huic autem respondit deinde pugna strenuus Menelaus : quomodo igitur mihi verbis mandas et jubes? ibine maneam cum illis, præstolans donec veneris; an curram ad te iterum, quando probe illis mandavero?

Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemno : ibi mane, ne-forde aberremus alter-ab-altero, euntes : multæ enim per exercitum sunt vie. Clama autem, quæqua iveris, et vigilare jube,

πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζω θυμῷ.

70 Ἄλλα καὶ αὐτοὶ περ πονεύμεθα· ὧς ποῦ ἄμιν
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.

Ἀυτὰρ ὁ βῆ β' ἵενα μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ,

75 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικιλ' ἔκειτο,
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φαεινὴ τε τρυφάλεια.

Πὰρ δὲ ζωστήρ κεῖτο πανάοιλος, ᾧ δ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θεωρήσοιτο,

λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραί λυγρῷ.

80 Ὅρθωθεις δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἄτρεϊδην προσέειπε καὶ ἐξερεῖνετο μῦθον·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἄνα στρατὸν ἔρχεαι ὅς
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδῶσι βροτοὶ ἄλλοι;

[ἢ ἐν τιν' οὐρῶν διζήμενος, ἢ τιν' ἑταίρων;]

85 φθέγγο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἐμ' ἔρχο· τίπτε δέ σε χρεῶ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσσει Ἄτρεϊδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέθεκε πόνοισι διαμπερές, εἰς ἃ καὶ αὐτῇ

90 ἐν στήθεσι μύνη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὅμμασι νήδυμος ὕπνος

ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδός Ἀχαιῶν.

Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδὲ μοι ἦτορ

ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλκύτῃ καραδίῃ δέ μοι ἔξω

95 στηθέων ἐκθρόσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φάιδιμα γυῖα.

Ἄλλ' εἴ τί δράνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἱκάνει·

δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβέβομεν, ὅφρα ἴδωμεν,

μη τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηχότες ἦδὲ καὶ ὕπνῳ

κοιμήσονται, ἅτῃρ φυλακῆς ἐπὶ πᾶν γυρ λάθονται.

100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σθεδὸν εἵσται· οὐδέ τί ἶδμεν,

μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινῶσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·

Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,

οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς

105 ἔκτελλει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω

κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς

ἐκ χόλου ἀργαλίοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.

Σοὶ δὲ μάλ' ἐφόμ' ἐγὼ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλ-

ῆμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα, [λους,

110 ἢ δ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλόεος ἄλιμον υἱόν.

Ἄλλ' εἴ τις καὶ τούδε μετοχόμενος καλέσειεν,

ἀντιθέον τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·

τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.

Ἄλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον

115 νεϊκέω — εἴπερ μοι νεμίσσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,

ὥς εὐδεις, σοὶ δ' οἶον ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.

Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι

λίσσόμενος· χρεῶ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἐτ' ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·

πολλάκι γὰρ μεδίει τε καὶ οὐκ ἔθελαι πονέεσθαι,

a-patre ex stirpe sua compellans virum quemque,
omnes honorifice-nominans; neu superbias animo;

sed nos etiam ipsi laboremus: sic fere nobis

Jupiter nascentibus immisit aerumnam gravem.

Sic fatus, dimisit fratrem, quum-diligenter mandasset.

Atque ipse profectus-est ire ad Nestorem, pastorem virorum:

hunc autem invenit ad tentorium et navem nigram,

lecto in molli: juxtaque eum arma varia jacebant,

scutum, et duae hastae, splendidaque galea:

prope autem balteus jacebat totus-variegatus, quo senex

cingebatur, quando ad pugnam viros-perdentem armaretur,

populum ducens: quoniam nondum cedebat senectuti tristi.

Erectus autem in cubitum, capiteque levato,

Atriden allocutus-est, et interrogabat hoc sermone:

Quisnam es qui ita inter naves per exercitum vadis solus,

noctem per tenebrosam, quando dormiunt mortales ceteri?

[an aliquem custodem quaerens, an aliquem sodalium?]

Loquere, neu tacitus ad me accede: quid vero tibi opus?

Huic autem respondit deinde rex virorum Agamemno:

o Nestor Nelide, ingens gloria Achivorum,

agnosces Atriden Agamemnonem, quem supra omnes

Jupiter coniecit in-labores perpetuo, quoad spiritus

in pectoribus maneat, et mihi cara genua moveantur.

Erro ita, quoniam non mihi in oculis dulcis somnus

insidet, sed curae-est bellum et calamitates Achivorum.

Vehementer enim de-Danaïs timeo, nec mihi cor

firmum, sed mente-sum-attonita: cor autem mihi extra

pectora exsilit, tremuntque subtus splendida membra.

Sed si quid agere-cogitas, quandoquidem nec te somnus capit,

age ad custodes descendamus, ut videamus,

ne illi, labore defessi, atque etiam somno domiti,

obdormiant, at excubiarum prorsus oblitii-sint.

Infesti autem viri prope sedent, nec scimus

an-forte etiam per noctem in-animo-habeant pugnare.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:

Atrida augustissime, rex virorum Agamemno,

non certe Hectori omnia cogitata providus Jupiter

perficiet, quanta fere sperat: sed ipsum credo

curis laboraturum etiam pluribus, si forte Achilles

ab ira gravi converterit suum cor.

Te vero maxime sequar ego: insuper etiam excitemus alios,

et Tydiden hasta-inclytum, et Ulyssem,

et Ajacem Oilei velocem, et Phylei fortem filium.

Quin si quis et hosce adiens vocaret,

paremque-deo Ajacem Telamonium et Idomeneum regem!

horum enim naves absunt longissime, nec valde prope.

At carus quamvis sit et venerandus, Menelaum

objurgabo (etiamsi mihi succenseas), nec celabo;

quoniam-ita dormit, tibique soli permisit laborare.

Nunc debebat apud omnes principes laborare,

suppliciter-orans: necessitas enim urget non-jam tolerabilis.

Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemno:

o senex, alias quidem te eum etiam accusare hortabar:

saepe enim remittitque et non vult laborare,

- οὐτ' ὄκνω εἶκων οὐτ' ἀφραδέησι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέχμενος ὀρμήν.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καὶ μοι ἐπέστη·
 125 τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλῆμεναι, οὐς σὺ μεταλλῆς.
 Ἄλλ' ἵομεν· κείνους δὲ κυχῆσόμεθα πρὸ πυλῶν
 ἐν φυλάεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγέρεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 οὕτως οὕτως οἱ νεμεσῆσεται οὐδ' ἀπιθῆσιν·
 130 Ἀργεῖων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἐνδυνε περὶ στήθεσι χιτῶνα·
 πῶσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδόξατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα γλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσας,
 διπλῆν, ἑκταδῆν, οὐλῃ δ' ἐπενήνοθε λάχνην.
 135 Ἐλαιο τ' ἀλκιμον ἔγχρος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰάναι κατὰ νῆας Ἀχαιοῶν χαλκοχρότωνον.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή,
 140 ἐκ δ' ἦλθε κλισίης καὶ σφρας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἳοι ἀλάσθε
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ τι δὴ χρεῖω τόσον ἵκει;
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 145 μὴ νεμέσας· τοῖον γάρ ἄχος βεβήλκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅντ' ἐπέοικεν
 βουλεύειν, ἥ φυγεῖναι, ἥ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βῆν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχρα δέ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σφυρῶν ἑλῆλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμψ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. Αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 155 εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοῦς ἀγραυλίου·
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσσι τάπηες τετάνυστο φαεινός.
 Τὸν παρστῆς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 λάξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε νεῖκεσέ τ' ἄντην·
 Ἐγρεο, Τυδῆος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς;
 160 οὐκ αἰεὶς, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρουσμῷ πεδίοιο
 εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραϊνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπαυε πτερόεντα προσήδα·
 Σχελτίος ἔσσι, γεραίε· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.
 165 Οὐ νῦν καὶ ἄλλοι ἔασιν νεώτεροι υἱεῖς Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἔκαστον ἐγείρειαν βασιλῆα,
 πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἔσσι, γεραίε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλῃ χρεῖω βεβήλκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
 ἥ μάλα λυγρὸς ὀλεθρὸς Ἀχαιοῖς, ἥ βιώναι.
 175 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἰάντα ταχύν καὶ Φυλῆος υἱόν

neque pigritiae cedens, neque insipientiae mentis,
 sed meque respiciens, et meum exspectans impulsus.
 Nunc vero me prior multo surrexit, et mihi astitit :
 atque eum quidem ego praemisi, vocatum quos tu quaeris
 Verum eamus : illos vero inveniemus ante portas
 inter custodes : ibi enim eos monui ut congregarentur.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 ita nemo ei succensebit, neque non-obsequetur
 Argivorum, quando aliquem impulerit et hortatus fuerit.

Sic locutus, induit circa pectora tunicam,
 pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;
 circumque se laenam fibula connexuit puniceam,
 duplicem, amplam ; crispa autem super eam florebat lanugo.
 Sumisit inde validam hastam, praefixam acuto aere ;
 profectusque est ire ad naves Achivorum aere-loricatorum.
 Primum deinde Ulyssem, Jovi consilio parem,
 e somno excitavit Gerenius eques Nestor,
 vociferans : illi autem continuo ad animum accessit vox ;
 exivitque tentorio, et ad ipsius verba dixit :

Cur sic ad naves per exercitum soli erratis
 noctem per aliam ? qualis jam necessitas adeo urget ?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysse,
 ne indigneris : tantus enim dolor oppressit Achivos.
 Sed sequere, ut et alium excitemus, quemcumque conveni
 consilia agitare, vel fugiendi, vel pugnandi.

Sic dixit : ille vero in-tentorium reversus, ingeniosus Ulys
 ses,] varium circa humeros scutum posuit, ibatque post eos
 Iverunt autem ad Tydiden Diomedem : eumque invenerunt
 extra tentorium cum armis ; circumque socii
 dormiebant, sub capitibusque habebant clypeos : hastae vero
 ipsis] erectae in hastili-extremo fixae erant ; longeque aēs
 splendebat, velut fulgur patris Jovis. Atque ipse heros
 dormiebat, substrataque erat ei pellis bovis agrestis ;
 sed sub capite tapes extensus erat splendidus.

Hunc juxta-stans excitavit Gerenius eques Nestor,
 calcando pede movens, ursitque, objurgavitque aperte :

Surge, Tydei filii : quid per-totam noctem somnum ducis ?
 non audis, ut Trojani in tumultu campi
 sedent prope naves, exiguumque adhuc spatium eos a nobis
 distinet ? Sic dixit : ille vero e somno valde celeriter exsiliit
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Durissimus es, senex ; tu quidem a-labore nunquam cessas
 An-non et alii sunt juniores filii Achivorum,
 qui deinde unumquemque excitent regum,
 quaqueverum obeunt ? tu vero intractabilis es, senex.

Hunc autem rursus allocutus est Gerenius eques Nestor
 profecto haec omnia, amice, recte dixisti.

Sunt quidem mihi filii eximii, sunt etiam viri,
 ac multi, quorum aliquis obiens alios vocare-posset :
 verum valde magna necessitas oppressit Achivos.
 Nunc enim sane res omnibus in novacula sita-est acie,
 utrum valde triste exitium fiat Achivis, an vita.
 Verum i nunc, Ajacem Oilaei velocem, et Phylei filium

ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἰ μ' ἑλεαίρεις.

ᾧς φράβ' ὁ δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐέσσαντο δέσμα λέοντος, αἰθωνος, μεγάλιο, ποδηνεκές· ἐλαιο δ' ἔγχρος.

Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρωις.

Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμειχθεν, οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον· ἀλλ' ἔργηγορτί σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.

ᾧς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην ἔρχεται δι' ὄρεσφι· πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὀλωλεν· ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροϊν ὀλώλει, νύκτα φυλάσσομένοισι κακὴν· πεδιόνδε γὰρ αἰεὶ τετράφαθ', ὅπποτ' ἐπὶ Τρώων αἰοιεν ἰόντων.

Τοὺς δ' ὁ γέρονας γήθησεν ἰδὼν θάρσυνέ τε μύθῳ· [καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόντα προσηύδα·]

Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μὴδὲ τιν' ὕπνος αἰρέτω, μὴ χάσμα γενόμεθα δυσμενέεσσιν.

ᾧς ἐπὶ τὸν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἀργεῖων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλῇν.

Τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν ἐδριόνωντο ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκυῶν διεφάνετο χώρος,

πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὀδριμος Ἑκτωρ, ὁλλὺς Ἀργεῖους, ὅτε δὴ περὶ νῦς ἐκάλυψεν.

ᾧς θὰ καθεζόμενοι ἔπεα ἀλλήλοισι πίφαυσκον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ᾧ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιτο· ἔῳ αὐτοῦ

θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους ἔλθειν; εἰ τινὰ που δῆλον ἔλοι ἔσχατόντων, ἢ τινὰ που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,

ἄσσα τε μητιώσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάνισα αὖτις μένειν παρὰ νηυσὶν ἀνόπρῳθεν, ἢ πόλινδ' ἅψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντο γ' Ἀχαιοὺς.

Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἅψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσειται ἐσθλῇ.

ᾧσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

τῶν πάντων οἱ ἔκαστος ὃν δώσουσι μελαιναν, ὕλην, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτεράς οὐδὲν ὁμοῖον· αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ ἐλαπίνῃσι παρέσται.

ᾧς φραβ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

ᾧσσοι, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατῶν, ἔγγυς ἐόντων, Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος, μάλλον ὀαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.

Ἔν τε δὴ ἔρχομένῳ, καὶ τε πρὸ δ' τοῦ ἐνόησεν,

ᾧσσοι κέρδος ἔη· μόνους δ' εἴτερ τε νοήσῃ, ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δὲ τε μήτις.

ᾧς φραβ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἐπέσσαν·

ᾧσσετο Ἄϊαντα δῶν, ὁραπόντα Ἄργος,

ᾧσσετο Μηριόνης, μάλα δ' ᾧσσετο Νέστωρος υἱός·

excita (tu enim es junior), si mei misereris.

Sic dixit: is vero circa humeros induit sibi pellem leonis fulvi, magni, talarem; cepitque hastam;

profectusque est ire; eosque illinc excitatos duxit heros.

Quum vero jam ad custodes congregatos pervenissent, nequiquam dormientes custodum duces invenerunt;

sed vigilanter cum armis sedebant omnes.

Sicut autem canes circum oves difficulter custodiunt in caula, feram audientes ferocem, quæ per silvam

veniat de montibus, multosque strepitus super ea

virorum est et canum: atque ipsis somnus periiit:

sic horum suavis somnus a palpebris perierat,

per-noctem excubias-agentibus tristem: ad-campum enim semper] conversi-erant, si-quando Trojanos audirent invaden-

tes.] Hos autem senex gavisus est conspiciat, confirmavitque oratione:] [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est:]

Ita nunc, cari filii, excubias agite: ne quem somnus

capiat, ne gaudium fiamus hostibus.

Sic locutus, fossam transiit: illi vero simul sequebantur,

Argivorum reges, quotquot vocati-erant ad-consilium.

Cum his autem Meriones et Nestoris clarus filius iverunt: ipsi enim eos vocarant, ut-secum-consultarent.

Fossam autem transgressi depressam, consederunt

in puro loco, ubi per-corpora apparebat spatium vacuum, quæ-eciderant: unde retro conversus-fuerat ingens Hector,

perditis Argivis, quum tandem nox omnes circumtegeret.

Ibi considentes, sermonem invicem dicebant.

His autem sermones inceptit Gerenius eques Nestor:

O amici, an-non jam aliquis vir confidat suo ipsius

animo audaci, ad Trojanos magnanimos

ut-eat? si quem forte hostium capiat in-extremo-exercitu-versantem,] vel aliquam forte etiam famam inter Trojanos percipiat] de iis quæ illi consultant inter se: utrum cogitent

istic manere apud naves procul, an ad-urbem

retro reversuri-sint, quandoquidem domuerint Achivos.

Hæc fortasse omnia audierit, et rursus ad nos redeat

incolumis; magna certe ei sub-cælo gloria esset

universos apud homines; et ei præmium erit egregium.

Quotquot enim ad-naves imperant principes,

horum omnium ei singuli ovem dabunt nigram,

feminam, agnum-ubere-alentem; cui quidem possessio nulla

similis:] semper autem in conviviis et epulis aderit.

Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt silentio.

Inter-hos autem jam locutus-est pugna strenuus Diomedes:

Nestor, me impellit cor et animus fortis

virorum infestorum ingredi exercitum prope quum-sint,

Trojanorum; sed si quis me vir simul sequatur et alius,

magis (major) fiducia et plus-audaciæ erit.

Duobus simul euntibus, etiam alter ante alterum animadver-

tit,] quomodo commodum sit factu: solus vero unus, etiamsi animadverterit,] tamen ei tardiorque animus, debiliusque con-

silium.] Sic dixit: illi (illorum) vero volebant Diomedem

multi sequi:] volebant Ajaces duo, ministri Martis;

volebat Meriones; valde autem volebat Nestoris filius:

- 230 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
ἤθελε δ' ὁ πλῆμων Ὀδυσσεὺς καταδύναϊ δμίλον
Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
235 τὸν μὲν δὴ ἑταρόν γ' αἰρήσσαι, δὴ κ' ἐθέλῃσθα,
φαινομένιον τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάρσαί γε πολλοί.
Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρεῖω
καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὑπάσσεαι, αἰδοῖ εἰκων,
ἐς γενεὴν δρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἑταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἐλίσθαι,
πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
οὐδ' ἐπεὶ μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
245 ἐν πάντεσι πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη·
τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περιοιδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε μήτε τι νείκει·
250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
Ἄλλ' ἵομεν· μάλα γὰρ νύξ ἀνταί, ἐγγυθὶ δ' ἠώς·
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῳήγην δὲ πλέων νύξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔπει μοῖρα λείλειπται.
Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔδν παρὰ νηὶ λείλειπτο —
καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
ταυρεῖην, ἀραλὸν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
κέκληται, ῥύεται δὲ χάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βῖδν ἡδὲ φαρέτρην,
καὶ ἕξρος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
ρίνου ποιητήν· πολέειν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
ἐντάτοιο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ δόδοντες
ἀργιόδοντος ὕδς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
265 εὐ καὶ ἐπισταμένους μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
Τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεωνὸς Ἀμύνταρος Ὀρμενίδαο
ἐξέλετ'· Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
270 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
δὴ τὸτ' Ὀδυσσεύς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τῷ δ' ἔπει οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγυθὶ ὁδοῖο
275 Παλλὰς Ἀθηναίῃ· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ χλάζαντος ἄκουσαν.
Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·
Κλυθὶ μὲν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοὶ αἰεὶ
ἐν πάντεσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
280 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλει, Ἀθήνη·
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐχλείας ἀφικέσθαι,
ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὅ κε Τρώεσσι μελήσει.
Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·

volebat autem Atrides, hasta-inclytus Menelaus;
volebat audax Ulysses penetrare in-turbam
Trojanorum; semper enim ei in praeordiis animus audebat.
Inter-hos autem jam locutus-est rex virorum Agamemno:

Tydidē Diomedes, meo carissime animo,
eum quidem sane socium eliges, quem volueris,
eorum-qui-adsunt fortissimum; quandoquidem promti-sunt
multi.] Neque tu, verecundatus tu animo, fortiorem quidem
relinquas, sed ignaviorem comitem eligas, pudori cedens,
ad genus respiciens, ne si quidem imperio-major sit.

Sic dixit: timuit autem de flavo Menelao.

Inter-eos autem rursus locutus-est pugna strenuus Diomedes:

Si quidem revera socium jubetis me ipsum eligere,
quomodo tunc Ulyssis ego divini obliviscar?
cujus eximie quidem prudens cor, et animus fortis
in omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva.
Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti
ambo redierimus, quoniam egregie-scit animadvertere.

Hunc autem vicissim allocutus-est audax divinus Ulysses:
Tydide, neu me admodum lauda, ne quicquam vitupera;
scientes enim haec inter Argivos loqueris.
Sed eamus; valde enim nox praecipitat, propeque est aurora.
stellae autem jam processerunt, praeteriitque plus noctis
duabus partibus, tertia autem adhuc pars reliqua-est.

Sic locuti, armis horrendis se-induerunt.

Tydidae quidem dedit bellum-sustinens Thrasymedes
ensem ancipitem (suus autem apud naves relictus-erat)
et scutum; et ei galeam capiti circumposuit
taurinam, et cono-carentem et -crista, quae καταῖτυξ (*humilis
fabrica*) vocatur, tueturque caput florentium juvenum.
Meriones autem Ulyssi dedit arcum atque pharetram,
et ensem; et ei galeam capiti circumposuit,
ex-pelle factam; multis autem intus loris
illigata-erat firmiter; extrinsecus vero candidi dentes
albos-dentes-habentis apri frequentes tenebant hinc et illinc
bene et scite: in-media autem condensata-lana aptata-erat.
Hanc galeam quondam ex Eleone Amyntori Ormenidae
ademerat Autolycus, solidam domum quum-perfregisset:
Scandiam autem dederat Cytherio Amphidamanti;
Amphidamas vero Molo dedit, hospitale-munus ut-esset;
hic autem Merioni dedit suo filio gestandam:
ac tunc demum Ulyssis texit caput circumposita.

Hi vero, postquam armis horrendis se-induerant,
perfecti-sunt ire, reliquerunt autem illic omnes principes.
His vero dextram misit ardeam prope viam
Pallas Minerva; ii tamen eam non viderunt oculis,
noctem per tenebrosam, sed clangentem audierunt.
Gavisus-est autem de-ave Ulysses, precatusque-est Minerva:
v] Audi me, aegidem-tenentis Jovis filia, quae mihi semper
in omnibus laboribus astas, nec te lateo
vadens: nunc rursus maxime me dilige, Minerva:
da autem rursus ad naves nos gloriam-adeptos reverti,
patrato magno facinore, quod quidem Trojanis curam-injicit.
Secundus deinde precatus-est pugna strenuus Dionedēs

κεκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 285 σπεῖό μοι, ὥς τε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῳ ὅς
 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τούδ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοῦς·
 αὐτὰρ δὲ μείλιχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 290 κείσ'· ἀτὰρ ἂψ ἅπιον μάλα μέμμερα μῆσται ἐργα,
 σὺν σοί, διὰ θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρήσσης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βρέω βοῦν ἥνυ, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐτῶ ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 τῇν τοι ἐγὼ βρέω, χρυσὸν κέραισιν περιχεύας.
 295 Ὡς ἔφαν εὐχόμενοι· τὴν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἤρσαντο Διὸς κόρον μεγαλοῖο,
 βῆν β' ἔμεν, ὥστε λέοντες δύο, διὰ νύκτα μελαιναν,
 ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρώας ἀγῆνορας εἶσα' Ἐκτωρ
 300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δώρῳ ἐπιμεγάρῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιμος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ διφρον τε δύο τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἀρίστοι ἔωσι θαῖς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροισι,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
 ἡδὲ φυλάσσονται νῆες θαλά, ὥς τὸ πάρος περ,
 310 ἣ ἤδη χεῖρεςσιν ὕψ' ἡμετέρῃσι δαμέντες
 φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 νύκτα φυλάσσεσθαι, καμᾶτ' ἀδδηκότες αἰνῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 κήρυκος θεῖοιο, πολὺχρυσος, πολὺτάλαος·
 ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης·
 αὐτὰρ δὲ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 Ὅς βα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνορ
 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὁμοσسون
 ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλλιος σκοπὸς ἔσομαι οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 νῇ Ἀγαμέμνονέν, θθὶ που μέλλουσιν ἀρίστοι
 βούλας ποθεῖν, ἣ φευγέμεν, ἡδὲ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε καὶ οἱ ὅμοσ-
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, [σεν·
 330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγαλῆσθαι.
 Ὡς φάτο, καί β' ἐπὶ ὅρκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμψ' ὁμοῖον ἐβόλλετο καμπύλῳ τόξῳ·
 ἔστατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιόιο λύκοιο,
 335 κρατὶ δ' ἐπὶ χεὶρὶ κύνειν· ἔλε δ' ἔξιν ἄκοντα·
 βῆ δ' ἐῖναί τι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἐκτορι μῦθον ἀποΐσιν.

audi nunc et me, Jovis filia, indomita :
 comitare me, sicut quum patrem comitaberis Tydeum divinum
 ad Thebas, quando pro Achivis legatus ivit ;
 hos autem ad Asopum reliquerat, ære-loricatos Achivos ;
 at ipse placidam orationem ferebat Cadmeis
 illuc : sed retro abiens valde ardua edidit facinora ,
 tecum (*te favente*) , diva dea, quando ei benevola astabas.
 Sic nunc mihi lubens asta, et me serva.
 Tibi autem ego sacrificabo juvencam anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixerunt precantes : eosque audivit Pallas Minerva.
 Hi autem postquam precati-sunt Jovis filiam magni,
 profecti-sunt ire, veluti leones duo, per noctem nigram,
 per stragem, per cadavera, perque arma et atrum cruorem.
 Verum nec Trojanos fortes sivit Hector
 dormire, sed simul convocavit omnes principes,
 quotquot erant Trojanorum duces atque moderatores :
 his ille convocatis prudens struebat consilium :
 Quis mihi hoc opus pollicitus perfecit,
 præmio super magno? merces vero ei sufficiens erit ;
 dabo enim currumque duosque arduis-cervicibus equos,
 qui præstantissimi fuerint veloces apud naves Achivorum,
 ei quicumque ausus-fuerit (sibique et ipsi gloriam reportarit)
 ad-naves veloces prope accedere, et explorare
 utrum custodiantur naves veloces, sicut antea :
 an jam, *Achivi*, manibus sub nostris domiti,
 de-fuga consilium-agitent inter se, nec velint
 noctu excubias-agere, labore fatigati gravi.
 Sic dixit : illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Erat autem quidam inter Trojanos Dolon, Eumedes filius ;
 præconis divini, dives-auri, dives-æris ;
 qui specie quidem erat turpis, at pedibus-velox ;
 atque is solus *filius* erat inter quinque sorores.
 Qui quidem tunc Trojanisque et Hectori sermonem dixit :
 Hector, me impellit cor et animus fortis
 ad-naves veloces prope accedere, et explorare.
 Verum age, mihi sceptrum attolle, et mihi iura,
 vere *te mihi* illosque equos et currus varios ære
 daturum, qui ferunt eximium Peliden.
 Tibi vero ego non vanus speculator ero, nec infra expectati-
 onem.] Eousque enim in exercitu *hostium* penetrabo, donec
 venero] ad-navem Agamemnoniam, ubi forte erunt princi-
 pes] consilia agitantes, vel fugiendi, vel pugnandi.
 Sic dixit : ille vero in manibus sceptrum sumpsit, et ei iura-
 vit :] sciat nunc Jupiter ipse, altitonans maritus Junonis,
 non sane istis equis vir vehetur alius
 Trojanorum : sed te dico perpetuo *iis* gavisurum.
 Sic dixit, atque perjurium juravit : illum tamen incitavit.
 Protinus vero *Dolon* circa humeros posuit curvos arcus ;
 induitque exterius pellem cani lupi,
 capitique *imposuit* de-mustelæ-pelle galeam ; cepitque acu-
 tum] jaculum,] profectusque-est ire ad naves ab exercitu : nec
 erat] venturus a navibus retro, Hectori nuntium ut-referat.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔπικρινε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὄμιλον,
βῆ β' ἀν' ὁδὸν μεμαῶς τὸν δὲ φράσατο προσίοντα
340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
οὐκ οἷδ' ἢ νήσῃσιν ἐπισκοπος ἡμετέρῃσιν,
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων.

Ἄλλ' ἐδωμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
345 τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαίξαντες ἔλοιμεν
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθάησι πόδεςσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιελεῖν,
ἔρχει ἐπαίσσων, μήπως ποτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντες, παρῆξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
350 κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀπέηνυ ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστερα· εἰσὶν
ἐλκόμεναι νεῖοιο βαθείης πηχτὸν ἄροτρον —
τῷ μὲν ἐπαδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστιν δούπων ἀκούσας.

Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντες ἑταίρους
355 ἐκ Τρώων ἵεσθαι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντας.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀπεσαν δουρηνεῖς ἡ καὶ ἔλασσον,
γινῶ β' ἀνδράς δητίους, λαίψηρά δὲ γούνατ' ἐνόημα
φευγόμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.

Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύο κύνη, εἰδὸς θήρης,
360 ἢ κεμάδ' ἢ ἐλαγῶν ἐπέειπτον ἐμμενὲς αἰεὶ
χωρὼν ἀν' ὕληνθ', ὁ δὲ τε προῦρθεσι μεμηκώς·
ὥς τὸν Τυδείδης ἦδ' ἐπὶ πολίπορθος Ὀδυσσεύς
λαοῦ ἀποτμήξαντες διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμelle μιγήσασθαι φυλάχεσσι
365 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὲ μόνος ἐμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεῦτερος ἔλθοι.
Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
370 Ἦε μὲν, ἥε σε δουρὶ κιχίσσομαι· οὐδέ σέ φημι
θερὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἢ ἄρα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός·
δεξιτερῶν δ' ὑπὲρ ὧμων ἐύζου δούρος ἀνωκῆ
ἐν γαίῃ ἐπάγχῃ· ὁ δ' ἄρ' ἔστιν τάρβησέν τε
375 βαμβανῶν — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὁδόντων —
χλωρὸς ὑπαὶ δαίους. Τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχῆτην,
χειρῶν δ' ἀψάσθη· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἠύδα·

Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Ἔστι γὰρ ἔνδον
380 χαλκὸς τε χρυσός τε πολυμήκτος τε σίδηρος·
τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπηρεῖσι· ἅποινα,
εἰ κεν ἐμὲ ζῶν πετύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
θάρσει, μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· [σεύς·
385 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ὅλος
νύκτα δι' ὄρφναίνῃ, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηῶτων;
ἢ σ' Ἑκτωρ προέηκε διασκοπιεῖσθαι ἕκαστα
νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων ὑπὸ δ' ἔτρεψε γυῖα·
πολλῇσιν μ' ἄτρεσι παρέκ νόον ἦγαγεν Ἑκτωρ,

Sed quum jam equorumque et virorum reliquisset cœtum,
ibat per viam acer. Hunc autem animadvertit accedentem
nobilis Ulysses, Diomedemque allocutus-est :

Iste certe, Diomedes, ab exercitu *Troiano* venit vir,
haud scio, an navibus explorator nostris,
an aliquod spoliaturus corporum mortuorum.
Verum sinamus ipsum primum præterire *nos* per-campum
paululum : deinde vero ipsum aggredientes capiamus
celeriter : sin nos præverterit pedibus,
semper ipsum ad naves ab exercitu compelle
hasta impetens, ne-forte ad urbem effugiat.

Sic igitur locuti, extra viam inter cadavera
reclinati-sunt : ille vero celeriter prætercurrit imprudentia.
Sed quum jam abesset *tantum*, quantum sulci sunt
mularum : (hæ enim bobus præstantiores sunt
ad-trahendum in-novali profundo compactile aratrum ;) *illi* quidem incurrebant : hic vero constitit strepitu audito :
sperabat enim in animo, *se* revocatuos socios
e Trojanis venire, rursus Hectore iubente.
Sed quando jam aberant hastæ-jactum, vel etiam minus,
sensit viros hostiles, velociaque genua movit,
ut-fugeret : illi autem confestim *eum* persequi festinarunt.
Sicut vero quum acutis-dentibus duo canes, periti venationis,
aut hinnulum, aut leporem urgent constanter usque
locum per silvosum; ille autem præcurrit clamans :
sic hunc Tydides atque urbium-vastator Ulysses
a-populo *suo* interclusum persequabantur constanter usque.
Sed quando jam mox esset mixturus-se custodiibus,
fugiens ad naves, tum vero robur injecti Minerva
Tydidæ, ut ne-quis Achivorum ære-loricatorem
priorem-se-gloriaretur *eum* vulnerasse, ipse vero secundus ve-
niret.] Hasta autem impetens allocutus-est *eum* fortis Diome-
des :] 'Vel mane, vel te hasta assequar; nec te puto
diu mea a manu *inferendam* evitaturum certam mortem.

Dixit, et hastam emisit, volens autem aberravit ab-homine:
dexterumque supra humerum bene-politæ hastæ cuspid
in terra fixa-est : ille vero constitit, trepidavitque
crepitans-dentibus (stridor autem per os fiebat dentium),
pallidus præ timore. Hi vero anhelantes *eum* assequuti-sunt,
manibusque prederunt : ille autem lacrimans verbum dixit :
Vivum-me-capite, atque ego me redinam : esse enim domi
mihi æsque, aurumque, et ægre-laboratum ferrum :
ex-his vobis donabit pater infinitum pretium-liberationis,
si me vivum audierit esse apud naves Achivorum.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
confide, nec quicquam tibi mors obversetur-animo :
sed age, mihi hoc dic, et vere narra;
quonam sic ad naves ab exercitu vadis solus,
noctem per tenebrosam, quando dormiunt mortales ceteri?
an aliquod spoliaturus corporum mortuorum?
an te Hector misit perspeculatum singula
naves ad cavas? an te ipsum animus impulit?

Huic autem respondit dein Dolon, subtsusque *et* tremebant
genua:] Multo mihi cum-danno animum seduxit Hector,

ἐς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μόνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσ· καὶ ἄρματα ποικίλα γαλκῶ·
 ἡνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
 ἥδ' φυλάσσονται νῆες θαλά, ὥς τὸ πάρος περ,
 ἣ ἤδη χεῖρεσσιν ὕψ' ἡμετέρῃσι δαμνέτες
 φύξιν βουλευοῖτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλάσσεσθαι καμῶν ἀδδρχότες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Ἀλαχίδαο δαΐφρονος· οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμνέμεναι ἦδ' ὀλέσθαι,
 405 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων·
 ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν;
 ποῦ δέ οἱ ἔντα κεῖται Ἀρρία, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἡ μεμνάσιν
 410 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥδ' ὀλινδε
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσίν,
 415 βουλὰς βουλευεῖ θεῖον παρὰ σήματι Διού,
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἵραι, ἥρωες,
 οὔτις κεκριμένη ῥύετα στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἳ δ' ἐγρηγόρασι φυλάσσεσθαι τε κέλονται
 420 ἀλλήλοισι. Ἄτ' αὖτε πολὺκλῃ τοὶ ἐπίκουροι
 εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτροπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σπιν παῖδες σχεδὸν εἵλται οὐδὲ γυναῖκες. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 425 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδουσ', ἢ ἀπάνευθε; διειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλδς Κῆρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λελεγες καὶ Καυκωνες δίοι τε Πελασγοί.
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί.
 Ἄλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
 εἰ γὰρ δὴ μέγατον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηίκες οἳδ' ἀπάνευθε νεηλυδες, ἐσχατὸν ἄλλων·
 435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἥιονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότερο χιόνος, θέλειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,
 ἄρμα δέ οἱ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου εὖ ἥσκηται·
 τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 ἣ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεὲς δεσμῶ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο
 445 ἦ ῥα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὁμίῳ, ἥδ' οὐκί.

qui mihi Pelidae eximii solidis-ungulis equos
 se daturum annuit, et currus varios aere.
 Jussit autem me euntem, celerem per noctem nigram,
 ad-viros infestos prope accedere, et explorare,
 utrumne custodiantur naves veloces, sicuti antea;
 an jam, manibus sub nostris domiti,
 de-fuga consilium-agitetis inter vos, nec velitis
 noctu excubias-agere, labore fatigati gravi.
 Hunc autem subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 profecto tibi magna dona appebat animus,
 equos Aecidae bellicos : hi vero difficiles *sunt*
 viris certe mortalibus domitu, et equitatu,
 alii quidem atque Achilli, quem immortalis peperit mater.
 Verum age mihi hoc dic, et vere narra :
 ubi nunc huc profectus liquisti Hectorem, pastorem virorum?
 ubi vero ei arma jacent Martia? ubi ejus *sunt* equi?
 quomodo ceterorum Trojanorum excubiae quae et contubernia?
 [quaeque consultant inter se, *narra*; utrumne cogitent
 illic manere prope naves procul, an ad-urbem
 rursus redituri-sint, quandoquidem domuerunt Achivos?]
 Hunc autem rursus allocutus-est Dolon, Eumedis filius :
 atqui ego tibi haec valde vere narrabo :
 Hector quidem inter eos, qui consiliarii sunt,
 consilia agit, divini ad sepulchrum Ili,
 seorsum a strepitu : excubias vero quas quaeris, heros,
 nullae certae tumentur exercitum, neque custodiunt.
 Quotquot enim Trojanorum ignis foci *sunt*, ad hos *ii* quibus
 necessitas *est*,] hi vigilant, excubiasque-agere hortantur
 inter-se : at contra e-multis-locis-convocati socii
 dormiunt; Trojanis enim permittunt custodiam;
 non enim ipsis liberi prope sedent, neque uxores.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 quonam-modo nunc, Trojanis permixti equum-domitoribus
 dormiunt, an seorsum? expone mihi *hoc*, ut sciam.
 Huic autem respondit deinde Dolon, Eumedis filius :
 atqui ego etiam haec valde vere narrabo.
 Ad mare quidem Cares et Paeones curvis-arcubus-armati,
 et Leleges, et Caucones, divinique Pelasgi.
 Ad Thymbram vero *locum* sortiti-sunt Lycii, Mysique super-
 bi,] et Phryges equum-domitores, et Maenones bellatores-eque-
 stres.] Sed cur me haec percontamini singula?
 si enim jam cupitis Trojanorum penetrare in-turbam
 Thraces hi seorsum *sunt* novi-advena, extremi ceterorum;
 inter ipsos autem Rhesus rex, filius Eionei.
 Cujus quidem pulcerrimos equos vidi atque maximos :
 candidiores *sunt* nive, cursu autem ventis pares;
 currus vero ei auroque et argento scite elaboratus-est :
 arma autem aurea, ingentia, mirabile visu,
 venit habens : quae quidem nequitiam mortalibus convenit
 viris ferre, sed immortalibus diis.
 At me nunc quidem navibus admovete velocibus,
 aut me ligatum, relinquitte hic, rigido vinculo,
 donec redieritis, et experti-fueritis de-me,
 utrum ad veritatem dixerim apud vos, an etiam secus.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
μή δὴ μοι φύζιν γε, Δόλων, ἐμβάλλαιο θυμῷ,
ἔσθαι περ ἀγγελίας, ἐπεὶ ἔκειο χεῖρας ἐς ἀμάς.
Εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἡὲ μεθώμεν,
450 ἦ τε καὶ ὑσπερον εἴσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ἡὲ διοπτεύσων, ἦ ἐναντίβιον πολεμίζων·
εἰ δέ κ' ἔμῃς ὑπὸ χειρὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργεῖοισιν.

Ἦ, καὶ δὲ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖοι χειρὶ παρῆν
455 ἀφάμενος λίσσασθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν,
φασγάνῳ αἶψας, ἀπὸ δ' αἴμῃ κέρσε τένοντε·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίλθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο
καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
ὑψὸς ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνθα·

Χαῖρε, θεά, τοιςδεσσι· σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
πάντων ἀθανάτων ἐπιβυσώμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
πέμψον ἐπὶ Ὀρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.

465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψὸς αἶρας
θῆκεν ἀνά μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄξους·
μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοῇν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Τὼ δὲ βράτην προτέρω διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἶμα·
470 αἶψα δ' ἐπὶ Ὀρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔζον ἰόντες.

Οἱ δ' εὐδον καμάτω ἀδδηκότες, ἔντα δέ σφιν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι γθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
πρῶτοισι· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.

Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
475 ἔξ ἐπιδιφριδάδος πυμάτης ἱμάσι δέοντο.

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάραιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῦν πείρασσκε Δόλων, ὃν ἐπέφρονεν ἡμεῖς.

Ἄλλ' ἄγε δὴ πρόσφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε γρή
480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
ἡὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη.
κτείνει δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικῇ·
ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
ἀγίστην τ' ὀείσσει, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
ὥς μὲν Ὀρήτικας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδεὸς υἱός,
ἄφρα δυῶδεκ' ἐπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλῆξσει παραστάς,

490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξέρυσσασκεν,
τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
ρεῖα διελθοῖεν μῆδὲ τρομεοῖο το θυμῷ
νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀχέουσιν γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κυχίστο Τυδεὸς υἱός,

495 τὸν τρικαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη·
[τὴν νύκτ', Οἶνειδαο παῖς, διὰ μῆτιν Ἀθῆνης.]

Τόρρα δ' ἄρ' ἐτλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
σὺν δ' ἥριεν ἱμάσι καὶ ἐξήλαυνεν δμῖλου,

Illum autem torve intuens allocutus-est fortis Diomedes :
ne vero mihi effugium, Dolon, meditare animo,
bona quamquam nuntiasti, quum veneris manus in nostras.
Si enim te nunc pretio-liberamus, aut dimiserimus,
certe et posthac venies celeres ad naves Achivorum,
aut speculaturus, aut aperte pugnaturus :
sin autem meis sub manibus domitus vitam amiseris,
non-amplius posthac tu nocumentum unquam eris Argivis.

Dixit, et ille quidem eum erat, mentum manu crassa
prehendens, supplex-oraturus : is autem cervicem mediam
percussit,] ense insurgens ; et ambos incidit nervos,
loquentisque adeo illius caput pulveri mistum-est.
Ejus autem de-mustela-pelle galeam a-capite detraxerunt,
et pellem-lupi, et arcus resiliētes, et hastam longam :
et hæc-quidem Minervæ prædatrici divinus Ulysses
in-altum sustulit manu, et precans verbum dixit :

Gaude, dea, hisce ; te enim primam in Olympo
omnium immortalium invocabimus : sed et insuper
deduc nos ad Thracum virorum equosque et contubernia.

Sic igitur dixit, et ista a-se in-altum sublata
posuit super myricam ; conspicuumque signum apposuit,
convellens arundines, myricæque late-frondentes ramos ;
ne laterent eos redeuntes celerem per noctem nigrum.

Ipsi autem ibant ulterius, perque arma et atrum cruorem ;
statimque ad Thracum virorum cohortem pervenerunt eun-
tes.] Illi autem dormiebant labore fatigati, armaque illis
pulcra juxta ipsos humi deposita-erant, scite, ut-decebat,
triplici-ordine : et juxta eos singulorum bijuges (bini) equi.
Rhesus autem in medio dormiebat ; juxtaque ipsum veloces
equi] ex orbe-currus extremo loris ligati-erant.

Hunc autem Ulysses prior conspicatus Diomedē ostendit :

Is tibi, Diomedes, vir est, ii vero tibi equi,
quos nobis significavit Dolon, quem occidimus nos.

Verum age jam, exsere validum robur : neque te oportet
stare inanem cum armis ; sed solve equos :
aut tu viros occide, eruntque-cura equi equi.

Sic dixit : illi autem inspiravit robur cæsiis-oculis Minerva :
interficiebatque circumquaque, horumque gemitus ortus-est
fixus,] ense percussorum : rubescebatque sanguine terra.

Sicut autem leo pecudibus incustoditis superveniens,
capris, vel ovibus, mala machinans irruit :

sic quidem Thracas viros invadebat Tydei filius,
donec duodecim interfecisset : at ingeniosus Ulysses,
quemcunque Tydides ense percussisset astans,
hunc Ulysses pone prehensum pede extrahebat,
hæc cogitans in animo, ut pulcris-jubis equi
facile transirent, neu tremisereant animo
super-cadavera gradientes ; insueti-erant enim adhuc eorum.
Sed quum jam regem assequutus-esset Tydei filius,
hunc decimum-tertium dulci anima privavit,
suspirantem : malum enim somnium capiti institit.
[illa nocte, Cēnidæ filius, per consilium Minervæ.]

Interea vero audax Ulysses solvebat solidis-ungulis equos
colligavitque loris, et eduxit e-turba,

500 τὸς' ἐπιπλήσσω, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
 ποικιλοῖ ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλῆσθαι·
 βοῶντι δ' ἄρα πιφασκῶν Διομῆδεϊ δῖω.
 Αὐτὰρ δὲ μεμῆριζε μένων δτι κύντατον ἔρδοι·
 ἥ γ' ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 ῥυμοῦ ἐξερούσι, ἥ ἐκφέροι ὑψὸς ἄεϊρας·
 ἥ ἔτι τῶν πλείων Ὀρχαῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα, τόσσα δ' Ἀθήνη
 ἔγγυθεν ἱσταμένη προσέφη Διομῆδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μῆνσαι, μεγαθύμου Τυδεὸς υἱέ,
 510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβήμενος ἔλθῃς·
 μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· οὐδ' ἐξενέχε θεὰς ὅσα φωνησάσης·
 καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 τὸς'· τοὶ δ' ἐπέτοντο θαλὰ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλασκοκίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ὥς τ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπουσεν·
 τῇ κατέων, Τρώων κατεδύσατο ποῦλιν ὁμίλον,
 ὥρσεν δὲ Ὀρχαῶν βουληφόρον Ἰπποκῶντα,
 Ῥήσου ἀνεψιδὸν ἑσθλόν· Ὁ δ' ἐξ ἵππου ἀνορούσας,
 520 ὥς τ' ὅδε ῥῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,
 ἄνδρες τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονήσιν,
 ὣμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἀσπετος ὥρτο κυδοιμὸς
 θυοντόναι ἄμυδις· θηεύντο δὲ μέμερα ἔργα,
 525 ὅσσ' ἄνδρες βέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο, ὅθι σκοπὸν ἔκτορος ἔκταν,
 ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυσε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶς θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 ἐν γέειρσεν Ὀδυσσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιγας δ' ἵππους, τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 [νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἥ ἔτυμον ἔρεω; κέλεται δέ με θυμός.
 535 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἄμυλ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερός Διομῆδης
 ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἔλασάτο μώνυχας ἵππους·
 ἄλλ' αἰνῶς δειδοίκα κατὰ φρένα μῆτι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 540 Οὕτω πᾶν εἶργον ἔπος, δτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 δεξιῇ ἡσπάζοντο ἔπεσσι τε μειλχιόισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέειν Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ [χαιῶν,
 Εἰπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀ-
 545 ὅπως τούδ' ἵππους λάβετον· καταδύντες ὁμίλον
 Τρώων; ἥ τις σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 αἰνῶς ἀκτινεσσὶν εὐκίατος ἡελίοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τι φημι
 μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γέρων περ ἔδον πολεμιστής·
 550 ἄλλ' οὕτω τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλὰ τιν' ὅμμ' ὅτω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

arcu percutiens, quia non scuticam splendidam
 varia ex sella *currus* cogitarat manibus sumere :
 sibilavit autem deinde, significans Diomedem divino.

At is meditabatur manens, quid audacius patraret ;
 an ipse currum prehensum, ubi varia arma jacebant,
 temone extraheret, exportaretve in-altum sublatum ;
 an-potius adhuc pluribus Thracibus animam eriperet.
 Dum ille haec volvebat in mente, interim Minerva
 prope astans allocutus-est Diomedem divinum :

Reditus jam memento, magnanimi Tydei fili,
 naves ad cavas : ne et fugatus eo venias ;
 ne forte quis etiam Trojanos excitet deus alius.

Sic dixit : ille vero sensit dea vocem locutæ ;
 confestisque equos conscendit : verberabat autem Ulysses
 arcu ; hique volabant celeres ad naves Achivorum.

Nec-vero irritam-speculationem egerat argenteo-arcu Apo-
 lo,] ut vidit Minervam Tydei filium comitantem :
 ei irascens, Trojanorum ingressus-est magnum exercitum ;
 excitavitque Thracum consiliarium Hippocoonem,
 Rhesi consobrinum fortem. Hic vero e somno exsiliens,
 ut vidit locum vacuum, ubi steterant veloces equi,
 virosque palpitantes inter fedas strages,
 ejulavitque ilico, carumque voce ciebat sodalem.
 Troom autem clangorque et immensus ortus-est tumultus
 irruentium simul ; spectabantque-admirabundi ardua facin-
 ora,] quæ viri quum-patrassent, abierant cavas ad naves.

Illi vero quum jam eo pervenissent, ubi speculatorem He-
 ctoris occiderant,] ibi Ulysses quidem cohibuit, Jovi carus,
 veloces equos ;] Tydides vero in-terram desiliens, spolia cruen-
 ta] in manibus Ulyssi posuit : conscenditque equos.
 Percussit autem equos, ii vero non inviti volabant.
 [naves ad cavas : illuc enim ire gratum erat animo.]
 Nestor autem primus sonitum audivit, dixitque :

O amici, Argivorum ductores et principes,
 mentiar, an verum dicam? jubet autem me *dicere* animus.
 Equorum mihi pedibus-velocium sonitus aures circumferit.
 Utinam vero Ulyssesque et fortis Diomedes
 huc protinus e Trojanis agant solidis-ungulis equos :
 sed graviter timeo in mente, ne-quid passi-sint
 Argivorum illi fortissimi a Trojanorum turba.

Nondum totus dictus-erat sermo, quum advenerunt ipsi.
 Et illi quidem descenderunt in terram : hi vero gavis
 dextris salutabant, verbisque blandis.

Primum autem interrogabat Gerenius eques Nestor :

Dic age mihi, o laudatissime Ulyse, ingens gloria Achivo-
 rum,] quomodo hosce equos ceperitis : penetrantes in-turbam
 Trojanorum? an aliquis illos præbuit deus obviam-veniens?
perfecto vehementer radiis similes solis!

Semper quidem Trojanis immisceor, neque certe aio
 manere-me apud naves, senex licet sim bellator :
 attamen nondum tales equos vidi, neque animadverti.
 Sed aliquem vobis puto dedisse deum obvium-factum :
 ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter,
 filiaque ægidem-tenentis Jovis, cæsiis-oculis Minerva.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, [σεύς·
 βεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤπερ οἶδε
 ἵππους δωρήσαι,] ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὐς ἐρεείνεις,
 Θρήϊκοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἰλομεν ἐγγῦθι νηῶν·
 τὸν βα διοπτῆρα στρατοῦ ἐμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτωρ τε προσέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
 Ὡς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μόνυχας ἵππους
 565 καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃ κλισίην εὐκτομον ἔκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 φάτην ἐφ' ἵππείῃ, οἳ περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιτῆρα πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νῆϊ δ' ἐν πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 θῆν· Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαν Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρὸ πολλὸν ἀπενίνοντο θαλάσῃ,
 ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφὶ τε μηρούς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 575 νύψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέβλυθ' ἐφ' ὦμον ἦτορ,
 ἔς β' ἀσπαμίνους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τῷ δὲ λουσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ
 εἰς πῦρ ἐφίξανέτη· ἀπὸ δὲ χρητῆρος Ἀθήνη
 πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιτῆρα οἶνον.

ΙΑΙΛΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνονος ἀριστεία.

Ἥως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὄρυσθ' ἔν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.
 5 Στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 ἥ β' ἐν μεσάτῃ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν,
 ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ β' ἔσχατα νῆας εἰσας
 εἵρυσαν, ἡγορήε πίσινοι καὶ κάρτει χειρῶν.
 10 Ἐνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
 ὄρῃ, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστη
 καρδίῃ, ἀλλήλοισιν πολειμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
 [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἡδὲ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.]
 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν ἰδὲ ζώνυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργεῖους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόρπα χαλκόν.
 Κνήμιδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἐθήκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δευτέρον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 20 τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης ὤκεε ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοί

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o Nestor Neleide, ingens gloria Achivorum ;
 facile deus quidem volens etiam meliores, quam hi sunt,
 equos donaverit, quoniam multo potentiores sunt dii.
 Equi autem hi, senex, novi-advenæ, de quibus quaeris,
 Thracii sunt : qui autem ipsos regebat eum strenuus Diome-
 des] occidit, juxtaque socios duodecim omnes principes.
 Decimum-tertium autem speculatorem interfecimus prope na-
 ves,] quem quidem, explorator exercitus ut-esset nostri,
 Hectorque miserat et alii Trojani illustres.
 Sic fatus, fossam transcendere-fecit solidis-ungulis equos,
 gaudio-exsultans ; unaque ceteri ibant gaudentes Achivi.
 Hi autem quum ad Tydidæ tentorium bene-structum perve-
 nissent,] equos quidem alligarunt scite-sectis loris
 præsepe ad equinum, ubi quidem Diomedis equi
 stabant veloces-pedibus, dulce triticum edentes.
 Navis autem in puppi spolia cruenta Dolonis
 posuit Ulysses, donec sacrum pararent Minervæ.
 Ipsi vero sudorem multum abluebant mari,
 ingressi, cruraque, et cervicem, circa et femora.
 Ac postquam ipsis unda maris sudorem multum
 abluerat a corpore, et recreati-erant suo corde,
 in solia-balneatoria ingressi bene-polita, lavabant.
 Inde lauti et uncti pingui oleo,
 epulis assidebant ; e cratere autem Minervæ
 pleno haustum libabant dulce vinum.

ILIADIS XI.

Agamemnonis principatus.

Aurora autem e lectis a pulcro Tithono
 surgebat, ut immortalibus lucem ferret ac mortalibus :
 Jupiter vero Discordiam misit celeres ad naves Achivorum
 luctuosam, belli signum in manibus habentem.
 Stetit autem ea in Ulyssis ingenti navi nigra,
 quæ in medio erat, ut exaudiat-clamans in-utramque-par-
 tem,] et ad Ajacis tentoria Telamonii,
 et ad Achillis : qui ad-extrema-latera naves æquales
 subdlexerant, virtute freti et robore manuum.
 Illic stans clamavit dea altumque horrendumque,
 intentissima-voce, Achivisque magnum robur iniecit cuique
 in-cor, indesinenter ut-bellarent et pugnarent.
 [His autem statim bellum dulcius factum est, quam redire
 in navibus cavis dilectam in patriam terram.]
 Atrides vero clamavit et accingi jussit
 Argivos ; atque ipse induit splendidum æs.
 Cæreas quidem primum circa tibias posuit
 pulcras, argenteis fibulis apte-junctas :
 deinde autem lorica circa pectora induerat,
 quem olim ei Cinyras dedit, hospitale-munus ut-esset,
 Audiebatur enim ad Cyprium usque magna fama, quod Achivi

ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαρίζομενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἕσαν μέλανος κυάνιοι,
 25 δῶδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέραιο·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρόχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἑκάτερθ', ἱρῶσιν οἰκότες, ἅστε Κρονίων,
 ἐν νεφέῃ στήριζε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἅπαρ περὶ κουλὲν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεόσιν ἀορτήρεσσιν ἀρήρος.
 Ἄν δ' ἐλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
 καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χαλκοὶ ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέραιοι
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνιοι.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρόπιτις ἐσπεφάνετο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δειμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
 κύαντος ἐλέλιχτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμυρστροφέες, ἐνὸς αὐγένης ἐκπεφυῖται.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυμμένα γαλκῶ,
 δέξα· τῇλε δὲ γαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπει· ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκηνῆς.
 Ἥνιοχῳ μὲν ἔπειτα ἐξὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλείες σὺν τεύχεσι θωρηγθέντες
 50 ῥώνοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἡϊὼι πρό.
 Φθὰν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆς δ' ὀλίγον μετεκίθεον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὤρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑφόθεν ἦκεν ἔερσας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἱφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν.
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῖ πεδίοιο,
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντινορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγχινορα δῖον,
 60 ἡΐθεον τ' Ἀχαμέαντ', ἐπειέκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντος' εἴσπην.
 Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ
 παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδω νεφέα σκίοεντα·
 ὥς Ἔκτωρ δὲ μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 ἄλλοτε δ' ἐν πημάτοισι, κελεύον· πᾶς δ' ἄρα γαλκῶ
 λάμψ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἀμειψῆς ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνουσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 70 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 δῆλυν, οὐδ' ἕτεροι μύνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
 ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ λύκοι ὥς
 ὕϊνον. Ἐρὶς δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰς ὀρόωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἔκηλοι

ad Trojam navibus navigaturi essent :
 quamobrem ei hunc dedit, gratificans regi.
 Atque hujus decem quidem virgæ erant nigri cyani,
 duodecim autem auri, et viginti stanni :
 cærulei vero dracones erecti erant ad collum,
 tres ab-utraq[ue] parte, arcubus similes, quos Saturnius
 in nube fixit, ostentum articulate loquentibus hominibus.
 Circa humeros autem sibi-jecit ensem : in eo vero clavi
 aurei collucebant ; at circum vagina erat
 argentea, aureis loris apta.
 Sustulit autem totum hominem operiens, pervarium scutum
 validum,] pulcrum, circum quod orbes decem ærei erant :
 inque eo umbones erant viginti, ex-stanno
 candidi, et in mediis erat unus ex-nigro cyano.
 Super eo autem Gorgo trux-oculis in-margine-facta erat,
 horrendum spectans ; et circum, Terrorque et Fuga.
 Ex eo argento-inductum lorum erat (exibat) ; ac supra istud
 cæruleus sinuabatur draco, capitæque ei erant
 tria collis in-orbem-curvedis, una cervice enata.
 Capiti vero conis-circumdatam galeam imposuit, quatuor-con-
 nis-] setis-equis-instructam : horrendum autem crista de-
 super nutabat.] Sumisit inde validas hastas duas, munitas ære,
 acutas : longe autem æs ab ipsis ad-co-lum usque
 splendebat ; insuperque sonitum-edidit (tonarunt) Minerva
 et Juno,] honorantes regem divitis-auro Mycenæ.

Aurigæ deinde suo præcipiebat unusquisque,
 equos bene ex ordine ut-teneret illic ad fossam :
 ipsi vero pedibus, cum armis, loricati
 alacres-ruebant : immensus vero clamor ortus-est ante auro-
 ram.] Et anteverterunt multum equites (currus), ad fossam in-
 structi ;] equites vero paulo post-sequabantur ; in iis autem tu-
 multum] concitavit malum Saturnius, ex-altoque demisit rores
 sanguine madidos ex æthere, quod esset
 multa fortia capita Orco demissurus.

Troes vero rursus ex-altera-parte erupere super tumulo
 campi,] Hectoremque circa magnum, et eximium Polydaman-
 tem,] Aeneamque, qui in-Trojanis ut deus honorabatur a po-
 pulo,] tresque Antenoridas, Polybum et Agenorem divinum,
 juvenemque Acamantem, similem immortalibus.
 Hector vero inter primos ferebat clypeum undique æqualem.
 Qualis autem e nubibus apparet exitialis stella,
 aliquando collucens, interdum vero rursus subit nubes opa-
 cas:] sic Hector modo quidem inter primos apparebat,
 modo autem inter extremos, imperans ; totus vero ære
 splendebat, veluti fulgur patris Jovis ægidem-tenentis.

Illi autem, velut messorios oppositi invicem
 sulcum metendo ducunt, viri locupletis per agrum,
 tritici, vel hordei ; ac manipuli crebri cadunt ;
 sic Trojani et Achivi in se-invicem insilientes
 cædebant ; neutrique recordabantur perniciosæ fugæ :
 paria autem in-pugna capita ferebant : ipsi vero, luporum in-
 star,] ruebant. Discordia utique gaudebat luctuosa aspiciens ;
 sola enim deorum aderat pugnantibus :
 at ceteri non illis aderant dii, sed quieti

σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο, ἥχι ἐκάστω
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πύχας Οὐλύμποιο.
 + Πάντες δ' ἠτιόωντο χελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγξει πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κῦδεὶ γαίων,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 + Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἥμαρ,
 85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίσαστο χεῖπνον
 οὔρεος ἐν βράσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσαστο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ·
 90 τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήχας. Ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον, Οὔλῃα πλῆξεν ἵππον.
 ἦτοι γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
 95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σγέθε χαλκοδόρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ δαστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔκνον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι πεμφαίνοντας, ἐπεὶ περιῖδυσε χιτῶνας·
 αὐτὰρ ὁ βῆ β' Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρῖζων,
 υἱὲ δῶα Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἀμφω
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
 Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 ἴδῃς ἐν κνημοῖσι διδὼ μόσχουσι λυγροῖσιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποΐνων.
 Δῆ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί·
 Ἀντιφον αὖ παρὰ οὓς ἔλασσε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπεργόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ,
 γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πᾶρος πᾶρα νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ρηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπήρκα·
 ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναται σφιν
 χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 κραταλΐμως δ' ἤϊε διὰ δρυμὰ πικνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρύουσα, κραταῖοι θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 120 ὃς ἄρα τοῖς οὔτις δυνατό χραισμησάι θλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππολοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς βα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδρῳ δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ'· Ἐλένην δόμεναι ξανθῷ Μενέλῳ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
 τῶ δὲ κυκηθῆτην· ὁ δ' ἐναντίον ὥρτο λέων ὧς

suis in aedibus sedebant, ubi singulis
 domus pulcræ edificatæ erant per valles Olympi.
 Omnes autem accusabant atras-nubes-cogentem Saturnium,
 eo-quod Trojanis volebat gloriam præbere.
 Horum quidem nullam rationem-habebat pater : sed seorsum
 abscedens] a-ceteris procul sedebat, gloria exsultans,
 inspiciens Trojanorumque urbem et naves Achivorum,
 ærisque fulgorem, interimentesque, intereuntesque.
 Quamdiu quidem mane erat et crescebat sacer dies,
 tamdiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus :
 quo-tempore vero lignator vir apparavit prandium
 montis in saltibus, postquam satiaverat manus
 cædendo arbores altas, satietasque eum cepit animo,
 cibique dulcis circum præcordia desiderium occupat :
 tunc sua virtute Danaï perfrugerunt phalanges,
 adhortantes socios per ordines. In *its* autem Agamemno
 primus insiliit; interfecitque virum Bianorem, pastorem homi-
 num, ipsum, dein vero socium, Oileum agitatore equorum.
 Nempe hic ab equis desiliens, *ipsi* adversus stetit;
 hunc autem recta irruentem in-fronte acuta hasta
 percussit, nec galea hastam ei cohibuit ære-gravis,
 sed per ipsam penetravit et os, cerebrumque
 intus totum concussum-est : domuit vero ipsum irruentem.
 Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemno,
 pectoribus totis-apparentes, quum exuerit *ipsis* tunicas :
 atque ipse ivit Isumque et Antiplum interfectorus,
 filios duos Priami, nothum et legitimum, ambos
 in uno curru stantes : nothus quidem aurigabatur,
 Antiphum autem pugnabit inclytus : quos olim Achilles
 Idæ in jugis ligaverat frondibus-teneris, viminibus,
 pascentes apud oves nactus; et liberavit pretio.
 Jam vero Atrides late-imperans Agamemno
 horum alterum supra mammam ad pectus feriit hasta :
 Antiphum autem ad aurem percussit ense, dejecitque curru.
 Festinans vero ab iis detrahebat arma pulcra,
 eos agnoscens : etenim ipsos antea apud naves celeres
 viderat, quando *eos* ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
 Sicut autem leo cervæ velocis parvulos hinnulos
 facile confringit, correptos validis dentibus,
 veniens ad lustrum, teneramque ipsis animam aufert;
 illa vero, quamvis sit valde prope, non potest ipsis
 opitulari; ipsam enim eam tremor vehemens subit;
 constimque fugit per querceta densa et silvam,
 festinans, sudans, violentæ feræ ab impetu :
 sic igitur illis nemo potuit arcere perniciem
 Trojanorum, sed et ipsi sub Argivis percellabantur.
 Porro ille Pisandrumque et Hippolochum fortem,
 filios Antimachi bellicosi, qui potissimum,
 auro ab-Alexandro accepto, splendidis donis,
 non sinebat *Trojanos* Helenam reddere flavo Menelao :
 hujus jam duos filios cepit rex Agamemno,
 in uno curru stantes, simulque agebant veloces equos :
 nam iis e manibus fugerant habentæ splendide,
 ipsique turbati sunt : ille vero contra ruit, ceu leo,

- 130 Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναῖζέσθην·
 Ζῶγρει, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἄζια δέξαι ἄποινα·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κεμηλία κείται,
 χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 135 εἰ νοῦι ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῖν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μελιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμειλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν·
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὼν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 ἀγγελίην ἔλθοντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῇ,
 αὐτὶ κατακτείναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶδῃν.
 Ἥ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥςτε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη.
 145 Ἴππολοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμὰ ἐξενάριζεν,
 χεῖρας ἀπὸ ζίφει τμήσας ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 ὄλμον δ' ὥς ἐσσευε κυλινδεσθαι δι' ὀμίλου.
 Τοὺς μὲν ἑσά· ὃ δ' ὅθι πλείεσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ β' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 150 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη,
 ἵππεις δ' ἵππῃας — ὑπὸ δέ σφισιν ὥρτο κόνιη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊόωντες. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκατεῖναι πέτ', Ἀργείοισι κελύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλη·
 πάντῃ τ' εἰλυφῶν ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζις πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρυγῇ·
 ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνωνι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχυνες ἵπποι
 160 κείν' ὄχρα κροτάλιν ἀνά πολεμίῳ γεφυράς,
 ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείατο, ρῦπεσσι πολλὸν φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελών ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κόνις,
 ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρείδης δ' ἔπειτο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
 Οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαίου Δαρδανίδαο,
 μέσσον καὶ πεδίον, παρ' ἐρινεδν ἐσσεύοντο,
 ἰέμενοι πόλιος· ὃ δὲ κεκληγὼς ἔπειτ' αἰεὶ
 Ἀτρείδης, λύθῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
 ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἱ δ' εἰ καὶ μέσσον πεδίον φοβέοντο βόες ὥς,
 ἄστε λέων ἐφόβησε μολῶν ἐν νυκτὸς ἄμολγῳ,
 πάσας τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 τῆς δ' ἔξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 ὥς τοὺς Ἀτρείδης ἔρεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 αἰὲν ἀποκατεῖναι τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφρόντο,
 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἐκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρείδew ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔρχετ' ὕεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμέλλεν ὑπὸ πόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 ἔξεσθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδήσσης,

Atrides : hi autem de curru supplices-orabant :

Vivos-cape, Atrei filii, tu vero digna accipe pretia-liberationis :] multæ autem in Antimachi ædibus opes jacent, æsque, aurumque, varieque-elaboratum ferrum : ex-his tibi donaverit pater infinitum liberationis-pretium, si nos vivos audierit esse apud naves Achivorum.

Sic hi sflentes allocuti-sunt regem blandis verbis : non-blandam vero vocem audiverunt :

Si igitur Antimachi bellicosi filii estis, qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat, legatum profectum cum pari-deo Ulysse, illic interfici, nec dimitti rursum ad Achivos : nunc profecto vestri patris indignam luetis injuriam.

Dixit, et Pisandrum quidem ab equis dejecit humi, hasta percussum ad pectus ; ille autem supinus solo allisus-est.] Hippolochus vero desiliit, quem porro humi interfecit, manibus gladio abscissis, et cervice amputata :

mortarique instar proturbavit volvendum per turbam. Hos quidem reliquit ipse vero, ubi plurimæ turbabantur phalanges,] illuc irruerat, simulque alii bene-ocreati Achivi. Pedites quidem pedites interficiebant, fugientes necessitate, equites vero equites (sub ipsis autem excitatus-est pulvis e campo, quem excitabant grave-strepentes pedes equorum), aere invadentes. At rex Agamemno semper cædens insequabatur, Argivos adhortans.

Ut vero quum ignis edax in incæduam incidit silvam, et quoquo-versus contorquens ventus eum differt, ac rami cum stirpibus cadunt, impulsus ignis impetu : sic sub Atrida Agamemnone cadebant capita Trojanorum fugientium, multique arduis-cervicibus equi vacuos currus cum-strepitu-rapiebant per pugnæ semitas, aurigas desiderantes eximios : illi vero in terra jacebant, vulturibus longe gratiores, quam uxoribus.

Hectorem vero extra tela subduxit Jupiter extraque pulverem,] extraque virum cædem, extraque sanguinem, extraque tumultum:] Atrides autem insequabatur, vehementer Danaos adhortans.] Isti autem ad Ili sepulcrum veteris Dardanidæ, medium per campum, juxta caprificum ruebant, cupidi urbis ; hic vero clamans sequebatur usque, Atrides, cruoreque-pulveri-mixto fodabatur manibus invictis. Sed quum jam ad-Scaæque portas et fagum venissent, ibi tandem constiterunt et alii-alios exspectabant.

Alii vero adhuc per medium campum fugabantur, boum instar quas leo terras-fugavit, invadens nocte intempesta, omnes ; sed uni apparet certum exitium : hujus cervicem fregit, correptæ validis dentibus, primum ; deinde etiam et sanguinem et viscera omnia haurit ; sic hos Atrides insequabatur rex Agamemno, semper occidens postremum : illi autem fugiebant, multique proni et (vel) et (vel) supini excidebant curribus, Atridæ sub manibus ; supra-modum enim proruebat hasta. At quum jam forte esset ad urbem altumque murum perventurus, tum vero pater hominumque deorumque Idæ in cacuminibus resedit scaturientis,

- οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
 185 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν·
 Βασκ' ἴθι, Ἴρι ταχέως, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισπε.
 Ὅρρ' ἂν μὲν κεν δρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίγας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνύχθω
 190 μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπεῖς ἡ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλῖζω,
 κτείνειν εἰσόχε νῆας εὖσσελμούς ἀφίκηται,
 δῦν τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 195 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πόδηνμος ὠκέα Ἴρις,
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρὴν·
 εὐρὺ υἷον Πριάμοιο δαίφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 ἔστασθ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολητοῖσιν·
 ἀργοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 200 Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τεινὴ τάδε μυθήσασθαι.
 Ὅρρ' ἂν μὲν κεν δρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίγας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ὑπέκινε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνύχθῃ
 205 μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπεῖς ἡ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλῖζει,
 κτείνειν, εἰσόχε νῆας εὖσσελμούς ἀφίκηται,
 δῦν τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 210 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 πᾶλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄγχετο πάντη,
 ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοτιν αἰνῆν.
 Οἳ δ' ἐλελήχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν·
 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἑκαρτύναντο φάλαγγας·
 ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στὰν δ' ἀντίοι ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἐθέλεν δὲ πολλὸν προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 220 ςτις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν, [σαι,
 221 ἡ αὐτὸν Τρώων, ἡὲ κλειτὸν ἐπικούρου.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἦψ τε μέγας τε,
 δς τράφη ἐν Θρηκῇ ἐριβύλακι, μητέρι μῆλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἔοντα,
 μητροπάτωρ, δς τίτε Θεανὸν καλλιπάρῃον.
 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
 σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἔποντο·
 τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκωτῇ λίπε νῆας ἑίσας,
 230 αὐτὰρ δ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 δς ῥα τότε Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, οὐρύχκος ἐνερβεν,
 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολλὸν πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιός τις, ἐτράπετ' αἰγυμῇ.

de-cælo descendens : tenebat autem fulgur in manibus ;
 Irin vero excitavit aureas-alas-habentem, nuntiaturam :

Vade age, Iri velox, hoc Hectori verbum die.

Quamdiu quidem videat Agamemnonem, pastorem virorum,
 irruentem inter primos-pugnatores, perdentem ordines viro-
 rum,] tamdiu *ipse quidem* recedat, ceterum autem populum
 hortetur] pugnare cum-hostibus per asperum prælium.
 Sed postquam *iste* vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
 in currum saliet : tunc ei robur immittam,
 ut-cædat, donec ad-naves bonis-transtris-instructas pervene-
 rit,] occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.

Sic dixit : nec non-obsecuta-est pedibus-ut-ventus velox Iris :
 descendit autem de Idaei montibus Ilium versus sacram ;
 invenitque filium Priami bellicosi, Hectorem divinum,
 stantem inque equis et curribus coagmentatis ;
 prope vero astans allocuta-est pedibus velox Iris :

Hector, fili Priami, Jovi consilio par,
 Jupiter me pater demisit, tibi hæc ut-loquerer.

Quamdiu quidem videas Agamemnonem, pastorem virorum,
 irruentem inter primos-pugnatores, perdentem ordines viro-
 rum,] tamdiu cede pugna, ceterum autem populum hortare
 pugnare cum-hostibus per asperum prælium.
 Sed postquam *iste* vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
 in currum saliet, tunc tibi robur immittet,
 ut-cædas, donec ad-naves bonis-transtris-instructas pervene-
 ris,] occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.

Hæc quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris.
 Hector autem de curribus cum armis desiliit humum,
 vibransque acutas hastas, per exercitum ibat quoqueversum,
 concitans ad-pugnandum : suscitavitque prælium grave.
 Illi vero conversi-sunt *a fuga*, et adversi steterunt Achivis ;
 Argivi autem ex-altera-parte corroborarunt phalanges :
 restitutaque-est pugna ; et steterē adversi : in *his* vero Agame-
 mno] primus irruit ; cupiit autem longe pugnare-ante omnes.

Dicite nunc mihi, Muse, celestes domos tenentes,
 quisnam tum primus Agamemnoni obviis venerit,
 seu ipsorum Trojanorum, seu inclytorum sociorum.

Iphidamas Antenorides, fortisque magnusque,
 qui fuit-educatus in Thracia glebosa, matre ovium :

Cisseus hunc educavit in ædibus *suis* parvulum,
 avus-maternus, qui genuit Theano pulcris-genis.

Ac postquam pubertatis gloriosæ pervenit ad-mensuram,
 illic eum detinuit ; deditque ei (is) filiam suam ;
 ducta autem, e thalamo famam secutus-est Achivorum,
 cum duodecim navibus recurvis, quæ eum sequebantur :
 has quidem deinde in Percote reliquit, naves æquales :
 atque ipse pedes (*pedestri itinere*) ad Ilium venerat ;
 qui nunc Atridæ Agamemmoni obviis venit.

Illi autem ut jam prope erant alterum-alter invadentes,
 Atrides quidem aberravit, et ei adversa-est hasta.

Iphidamas vero ad zonam, lorica subter, *illum*
 percussit ; et ipse cum-nisu-impressit *hastam*, robusta manu
 fretus :] nec perforavit balteum pervarium, sed longe ante
 argento occurrens, plumbi instar, retusa-est hastæ-cuspis.

Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρουκρεῖων Ἀγαμέμνων
 ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμῶς, ὥστε ἄλκ' ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πληγῇ αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ὡς δ' αὖθι περὶ κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδῆς, ἥς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν
 245 πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἀσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρειεν,
 βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλὰ.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κῶνι, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν βρά ἐπένοος
 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρί, λαβὼν Ἀγαμέμνονα διόν·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσση, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκικῆ.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἡδὲ πολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κῶνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 Ἦτοι δ' Ἰφιδάμαντα κασίγητον καὶ ὀπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμῶς, καὶ αὐτεῖ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 260 οὔτῃσι ξυστῶν χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήνορος υἱὲς, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πτόμῳ ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἰλῆος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 ἔρχετ' ἑὶ δ' ἄορι τε μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 ὅρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὀτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρεσσο, παύσατο δ' αἶμα,
 δξεῖται δ' ὀδῦναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλους δὲ γυῖνα κίχῃ,
 270 δριμύ, τό τε προῖσαι μογροστόχοι Εἰλείθυιαι,
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὀδῖνας ἔχουσαι·
 ὥς δξεῖτ' ὀδῦναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἔς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχῳ ἐπέταλλεν
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὶς·
 ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητιέτα Ζεὺς
 εἶασε Τρῳέσσι πανημέριον πολεμίζειν.
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὸ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθη·
 ἄρρεον δὲ στήθεα, βαίνοντο δὲ νέρθε κοινή,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιάοντα,
 285 Τρωσέ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέχλετο μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀργυμαχῆται,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἴχετ' ἄνῃρ ὠρίστος, ἔμοι δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἴθυσ ἐλαυνετε μώνυχας ἵππους
 290 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὔχος ἀρῇσθε.
 Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

Et hanc quidem manu prehensam late-dominans Agamemno
 trahebat ad se promptus, veluti leo: eque manu ejus
 evulsit: ipsi autem ense feriit cervicem, solvitque membra.
 Sic is quidem illic lapsus dormivit æreum somnum,
 miserandus, procul-a ducta uxore, civibus auxilians,
 ingenua, cujus nondum gratiam perceperat, multa vero dede-
 rat:] primum centum boves dederat, dein autem mille promi-
 serat] capras simul et oves, quæ ei innumere pascebantur.
 Tum vero Atrides Agamemno eum interfectum-spoliavit;
 abiitque ferens per turbam Achivorum arma pulcra.

Hunc autem ut vidit Coon, præclarus inter-viros,
 major-natu Antenorides, vehemens ei dolor
 oculis cooperuit, ob-fratrem prostratum.
 Stetit vero oblique cum hasta, latens Agamemnonem divi-
 num,] percussitque eum in brachio medio, cubitum infra;
 in-contrariamque-partem perrupit splendide hastæ cuspis.
 Cohorruit autem inde rex virorum Agamemno;
 at ne sic quidem cessavit a-pugna atque prælio:
 sed irruit in-Coonem, tenens ventis-altam (*velocem*) hastam.
 Nempe ille Iphidamanta fratrem et ejusdem-patris
 trahebat pede festinans, et inclamabat quosque fortissimos:
 illum autem trahentem per turbam sub clypeo umbone-muni-
 to]vulneravit Agamemno hastili ærato, solvitque ei membra;
 ejusque super Iphidamante caput absceidit astans.
 Illic Antenoris filii, sub Atrida rege
 fatum explentes, descenderunt in domum Orci.

Sed hic alterorum obibat ordines virorum,
 pugnans hastaque, ensequæ, magnisque saxis,
 quamdiu ei sanguis adhuc calidus exsiliab e vulnere:
 at postquam vulnus siccatum-est, cessavitque sanguis,
 acuti dolores subierunt robur Atridae. [Hierem,
 Ut vero quum parturientem tenet *doloris* telum acutum mu-
 acerbum, quod quidem immittunt partuum-præsides Iliithyæ,
 Junonis filia, amarus dolos habentes (*regentes*):
 sic acuti dolores subierunt robur Atridae.

In currum autem insiliit, et aurigæ præcepit
 naves ad cavas currum-agere; cruciabatur enim corde.
 Clamavit autem intentissima-voce Danaïs vociferans:

O amici, Argivorum ductores atque principes,
 vos quidem nunc a-navibus arcete pontum-transeuntibus
 prælium grave; quoniam non me providus Jupiter
 sivit cum-Trojanis per-totum-diem pugnare.

Sic dixit: auriga autem flagellabat pulcris-jubis equos
 naves versus cavas: hi autem non inviti volabant;
 spumabantque pectoribus, aspergebanturque subus pulvere,
 laborantem regem a-prælio seorsum ferentes.

Hector vero, ut vidit Agamemnonem abeuntem,
 Trojanosque et Lycios hortabatur, alte vociferans:

Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, et mementote impetuosæ fortitudinis.
 Abiit vir ille-fortissimus, mibique magnam gloriam dedit
 Jupiter Saturnius: sed recta impellite solidis-ungulis equos
 in-fortes Danaos, ut amplio-rem gloriam referatis.

Sic locutus, concitavit robur et animam unius-cujusque.

- Ὡς δ' οὐτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ κατέρῳ ἢ ἐ λείοντι
 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεύῃ Τρῶας μεγαθύμους
 205 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρῇ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
 ἐν δ' ἔπεισ' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν;
 Ἀσπίον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιτον ἢ δ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνον τ' Ὠρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν' ὡς ὅπότε νέφεα Ζεφύρος στυφελίῃ
 ἀργέσταο Νότιοι, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρώφι κύμα κυλινδεται, ὕψος δ' ἄγνη
 σκιδνάται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὕφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεῖδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδεῖδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἐλεγχο
 315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομή
 ῆτος ἐγὼ μὲνέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα [δὲς·
 ἡμίον ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῳσὶν δὴ βῆλεται δοῦναι κράτος ἡέπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄρ' ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μᾶζον ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμοιο ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἂν ὁμίλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κατέρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσθητον·
 ὡς ὄλεον Τρῶας παλινωρόμενον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δῆμόω ἀρίστω,
 νῆε δῶω Μέροπος Περικλοῦ, δὲ περὶ πάντων
 330 ἥδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 πειυέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
 335 Ἰπποδάμοι δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἰπείροχον ἐξενάριζεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνωσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδεὸς υἱὸς Ἀγαστροφρον οὐτάσσε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσγίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 340 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπονι ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πέζος
 ὅννε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὀξὺ νόσησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρῳῶν εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης,

Ut vero quando aliquis venator canes candidis-dentibus
 instigat in silvestrem suam aprum, vel leonem :
 sic in Achivos instigabat Trojanos magnanimos
 Hector Priamides, hominum-pernieiei par Marti.

Ipse autem inter primos magnis animis gradiebatur :
 irrueratque in-praelum, desuper-flanti similis procellæ,
 quæ desiliens violaceum pontum concitat.

Tunc quem primum, quem vero ultimum interfecit
 Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit?

Asæum quidem primum, et Autonoum, et Opiten,
 et Dolopem Clytiden, et Opheltium, et Agelaum,
 Æsymnumque, Orumque, et Hipponoum bellicosum.
 Hos quidem ille principes Danaorum interfecit; ac deinde
 plebem : veluti quum nubes Zephyrus agitet
 velocis Noti, ingenti vortice-imbrifero verberans :
 creber autem tumidus fluctus volvitur, in-altumque spuma
 spargitur a venti multivago flatu :
 sic igitur crebra capita sub Hectore domabantur virorum.

Tum vero exitium fuisset, et ineluctabiles res perpetræ-
 essent,] et sane in naves incidissent fugientes Achivi,
 nisi Tydiden Diomedem hortatus-fuisset Ulysses :

Tydidæ, quid passi obliiti-sumus impetuossæ fortitudinis?
 verum age, huc *adis*, amice; prope me sta: certe enim pro-
 brum] erit, si naves ceperit galeam-motans Hector.

Eum autem respondens allocutus-est fortis Diomedes :
 certe ego manebo et sustinebo : sed parum
 nostri erit usus; quoniam nubes-cogens Jupiter
 Trojanis jam mavult dare victoriam, quam nobis.

Dixit, et Thymbræum quidem ab equis dejecit humum,
 hasta percussum ad mammam sinistram : atque Ulysses
 deo-parem famulum, Molionem, illius regis.
 Hos quidem dein liquerunt, quando *eos* a-pugna cessare fece-
 rant,] ipsi autem per turbam eunt turbabant, sicut quando
 apri-duo] in canes venaticos magnis nimis irruunt :
 sic *hi* perdebant Trojanos conversi-a-fuga-ruentes : atque
 Achivi] læte respirabant, qui-fugerant Hectorem divinum.

Tunc *iidem* cepere currumque et viros-duos, populi fortis-
 simos,] filios duos Meropis Percosii, qui supra omnes
 norat vaticinandi-artes, nec suos filios sinebat
 proficisci ad bellum viros-perdens : illi vero ei neutiquam
 paruerunt; Fata enim *eos* ducebant nigræ mortis.
 Hos quidem Tydides, hasta-inclytus Diomedes,
 animo et vita privatos, inclytis armis spoliavit :
 Hippodamum vero Ulysses et Hyperochum interfecit.

Tunc illis ex æquali pugnam tendit Saturnius,
 ex Ida despiciens : hi vero sese-invenit occidebant.
 Ac-quidem Tydei filius Agastrophum vulneravit hasta
 Pæoniden heroem, ad coxam : non enim ei equi
 prope erant ad-profugiendum : erraverat autem valde animo.
 Hos enim famulus seorsum tenebat; sed ipse, pedes
 ruebat per primos-pugnatores, donec earam perdidit animam.
 Hector vero statim *hos* vidit per ordines, ruebatque in ipsos
 cum-clangore : simulque Trojanorum sequebantur phalanges.
 Illum autem conspicatus cohorrui pugna strenuus Diomedes,

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσέφηνεν, ἐγγὺς ἔοντα·

Νοῖν δὴ τότε πῆμα κυλινδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξόμεσθα μένοντες.

Ἡ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσχόμενος κεφαλῇσιν,
ἄκρην καὶ κόρυθα· πᾶγγλῆθ' ὁ ἀπὸ χαλκὸν ἰχθυόσας,
οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
τρίπτυχος, αὐλῶπις, τῇν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἔκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλῳ·
στῆ δὲ γυῖς ἐριπῶν καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαϊνὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Ὅρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὄρχετ' ἐρωήν,
τῇλε δὲ διαπράχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόφρ' Ἔκτωρ ἀμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλευάτο Κῆρα μέλαιναν.

Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύων, ἡ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

ὃ μέλλεις εὖσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

Ἡ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἰ ποῦ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάβροδός ἐστιν.

Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε χεῖρην.

Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάρηξεν.

Αὐτὰρ Ἄλεξάνδρος, Ἐλένης πόσις ἡνυκόμοιο,

Τυδείδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνετο, ποίμην λαόνων,

στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτωρ ἐπὶ τύμβῳ
Ἰλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.

Ἦτοι δὲ μὲν θώρηκα Ἀγαστρώφου ἰφθίμιοι
αἰνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναλῶλον, ἀσπίδα τ' ὤμων,

καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέκλεν,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλλον βέλος ἐκφυγε χειρός,

ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
ἐν γαίῃ κατέπηκτο· ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας
ἐκ λόχου ἀμπήδησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Βέβληται, οὐδ' ἄλλον βέλος ἐκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι
νεύατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἐλᾶσθαι.

Οὕτω κεν καὶ Τρῳῆς ἀνέπνευσαν κακότητος,
οἷτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἴγες.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

τοξότα, λωβητῆρ, κέρα ἄγλαε, παρβενοπίπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,

οὐκ ἂν τοι χάρισμασι βίος καὶ ταρφέες ἰοί·
νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὐχάει αὐτώς.

Οὐκ ἀλέγω, ὥς εἰ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάκτιδος οὐτιδανοῖο.

Ἡ τ' ἄλλους ὑπ' ἐμείο, καὶ εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκρίων αἶψα τίθησιν·
τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρομοί εἰσι παρειαί,

παιδὲς δ' ὀφρανικοί· ὁ δὲ θ' αἶματι γαῖαν ἐρεῦθον
πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἡὲ γυναῖκες.

Ἦς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλ-
ῆσθαι πρόσθ'· ὁ δ' ὀπίσθε καθεζόμενος βέλος ὠκὺ
ἐκ ποδὸς ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.

Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
[ὄν]

statimque Ulyssem allocutus-est prope stantem·

In-nos jam hæc pernicies volvitur, ingens Hector:
verum age jam stemus et arceamus sustinentes.

Dixit, et vibratam emisit longa-umbra hastam,
et percussit, neque aberravit, collimans in-caput,
summam juxta galeam : excussum vero-est ab ære æs,
nec pervenit ad-cutem pulcram : prohibuit enim galea,
triplex, alta-crista, quam ei dederat Phœbus Apollo.

Hector vero velociter procul recurrit, immistusque-est turbæ;
constititque in-genua lapsus, et sustentabat-se manu robusta
in-terra : atque oculos nigra nox circumobruit.

Dum vero Tydides ad hastâ curriebat jactum [*locum jactus,*
repetitum eam], longe per primos-pugnatores, ubi ei defixa-
fuerat in-terram,] interea Hector respiravit, et rursus in cur-
rum insiliens,] egit in turbam, et evitavit mortem nigram.

Hasta autem irruens allocutus-est *eum* fortis Diomedes :

Rursum nunc effugisti mortem, canis : certe tibi prope
venerat malum ; jam autem denuo te eripuit Phœbus Apollo,
cui certe vota-facis, proficiscens in stridorem jaculorum.

Verum tandem te conficiam, etiam posterius occurrens,
si forte aliquis et mihi deorum adjutor est :
nunc autem alios persequar, quemcunque deprehenderim.

Dixit, et Pæoniden hasta-inclytum interfectum-spoliabat

At Alexander, Helenæ maritus comas-pulcras-habens,
in-Tydidem arcum tendebat, pastorem virorum,
columnnam sibi prætentam-habens, a-viris-exstructum ad
sepulcrum,] Ili Dardanidæ, prisci senis-honorati.

Atque hic lorica Agastrophii fortis
detrahebat a pectore penitus-variegatam, clypeumque ab-hu-
meris,] et cassidem gravem : hic vero arcus cornu retraxit,
et percussit (nec ei irritum telum effugit manu) .
plantam dextri pedis : eamque transadigens sagitta
in terram defixa-est : hic autem valde suaviter ridens,
ex insidiis exsiliit, et glorians verbum dixit :

Vulneratus-es, nec irritum telum effugit : utinam tibi,
imum in ile jaculatus, vitam eripuisssem :
sic et Trojani respirassent a-calamitate,
qui te horrent, leonem velut balantes capræ.

Hunc autem non territus allocutus-est fortis Diomedes :
sagittarie, conviciator, cornu [*arcu*] clare, puellarum-specta-
tor,] si quidem jam adversus cum armis periculum-faceres,
non tibi profuturus-esset arcus et crebræ sagittæ :

nunc vero prestricta *mihi* planta pedis, gloriaris inaniter.
Non curo, *perinde* ac-si me mulier percussisset, aut puer
insipiens :] leve enim *est* telum viri imbellis, nullius-pretii.
Certe aliter a me, etiam si vel paululum attigerit,
acutum telum exit, et exanimem statim reddit :
illiusque, uxoris quidem ambæ-laceratæ sunt genæ,
liberico orbi ; ipse autem sanguine terram rubefaciens
putrescit : alites vero circa *eum* plures *sunt*, quam mulieres.

Sic dixit : hunc autem Ulysses hasta-inclytus prope veniens
protegit ; is vero a-tergo desidens, telum velox
ex pede trahit : dolor autem per corpus ivit gravis.
In currum inde ascendit, et aurigæ præcepit

400 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῶσιν ἑλαινόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμενεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἶκε φέθωμαι
 405 πλῆθ' ἠὲν ταρβήσας· τὸ δὲ βίγιον, αἶ κεν ἀλώω
 μούσους· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφ' ὀφθίε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 δὲ δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 410 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἥ τ' ἔβλητ' ἥ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως δ' ταυθ' ἔρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίγχες ἧλυθον ἀσπίτάων·
 ἔλσαν δ' ἐν μέσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάρπιον ἄμφι κύνες Ὀϊλεροὶ τ' αἰζηροὶ
 415 σέυνονται, ὃ δέ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ὑλόχοιο,
 θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσσιν·
 ἄμφι δέ τ' αἰσσομένη ὑπαὶ δὲ τε κομποὺς ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφρα, δεινὸν περ ἐόντα·
 ὥς βα τότ' ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρῶες. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διόπτιπην
 οὐτάσεν ὦμον ὑπερθεὶν ἐπάλμενος δεξιῇ δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θῶονα καὶ Ἔννομον ἐξενάρειζεν·
 Χερσίδαμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴξαντα,
 δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 νύξεν· ὃ δ' ἐν κόνισει πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγῶσθῷ.
 Τοὺς μὲν ἕας, ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὐτάσε
 αὐτοκασίγητον εὐγενέος Σῶκοιο. [δουρὶ,
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ισόθεος φῶς·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 Ὡδ' Ὀδυσσεὺ πολύναιε, δόλων ἄτ' ἡδὲ πόνοιο,
 σήμερον ἡ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἴππασίδην·
 ποιῶδ' ἄνδρε κατακτείναις καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἥ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 Ὡς εἶπὼν οὕτῃσε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίστην·
 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὀβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἕασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιν θήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Γυῶ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἱ οὔτι βελος κατὰ καίριον ἦλθεν·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἡ μάλα δὴ σε κινάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἥτοι μὲν β' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἤματι τῷδ' ἐσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὖχος ἐμοὶ δώσιν, ψυχὴν δ' Αἰδὶ κλυτοπόλῳ.
 Ἥ, καὶ ὃ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβεβήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμον μεσηγυῖς, διὰ δὲ στήθεσφι ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἴππάσου υἱὲ δαίττονος, ἱπποδάμοιο,
 φῶθ' σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυσας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὅσσε καθαίρησσαι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ

naves versus cavas ut ageret : dolebat enim corde.

Solusque-restitit Ulysses hasta-inclytus, nec quisquam apud ipsum] Argivorum manebat, quoniam timor ceperat omnes :] ingemiscensque dixit ad suum magnum animum ;

Hec mihi ! quid mihi accidit ? ingens quidem malum, si fuero,] multitudinem metuens : illud autem pejus, si interceplus-fuero] solus : ceteros autem Danaos in-fugam-vertit Sa turnius.] Sed cur mihi hæc meus disserit animus ? novi enim, quod ignavi quidem recedunt a-pugna : qui vero strenuus-est in prælio, hunc omnino oportet stare constanter, sive feriat, sive feriat alium.

Dum is hæc versabat in mente et in animo, interim Trojanorum ordines supervenere clypeatorum ; concluderuntque in medio, intra se pestem suam (Ulysses) collocantes.] Ut vero quando in-caprum undique canes florentesque juvenes] incitate-feruntur, ille vero prodit alto ex fruticeto,] acuens album dentem in incurvis malis ; undique autem in eum impetum-faciunt ; ac stridor dentium suboritur : illi vero sustinent protinus, horrendus licet sit : sic tunc undique in Ulysses, Jovi carum, incitate-ferebantur Trojani. Ille vero primum quidem egregium Deioipiten vulneravit super humerum, insiliens acuta hasta : ac deinde Thoonem, et Ennomum interfecit : Chersidamantem autem deinceps, ab equis desilientem, hasta ad umbilicum, sub clypeo umbone-munito, vulneravit : is vero in pulverem delapsus, prehendit terram palma.] Hos quidem reliquit : sed Hippasiden Charopem vulneravit hasta,] germanum-fratrem generosi Soci. Huic autem auxiliaturus Socus venit, par-deo vir : stetitque valde prope accedens, et eum sermone allocutust :] O Ulyse laudatissime, dolorum insatiabilis atque laboris,] hodie vel duobus gloriabere-super Hippasidis, tales viros si-interfeceris, et arma spoliaris ; vel tu mea sub hasta ictus animam perdes.

Sic locutus, percussit eum ad clypeum undique æqualem : per clypeum quidem penetravit splendidum fortis hasta, et per loricaem affabre-factam infixa-est : omnemque a costis cutem abstulit ; nec tamen sivit Pallas Minerva eam misceri visceribus viri. Sensit autem Ulysses, quod sibi nequaquam telum in letalem locum venisset :] retroque cedens Socum sermone allocutust :] Vah ! miser, profecto jam te assequitur grave exitium. Nempe me cessare-festum cum Trojanis pugnam ; tibi vero ego hic aio cædem et mortem nigram die hoc futuram-esse : meaque sub hasta domitum, gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni equis-insignibus.] Dixit, et ille quidem in-fugam retro conversus abibat ; ei autem converso, tergo hastam infixit humerum in-medio, perque pectora trajecit : fragoremque-edidit cadens : et insultavit illi divinus Ulysses :] O Soce, Hippasi filii bellicosi, equum-domitoris, occupavit te finis mortis deprehendens, nec effugisti. Vah ! miser, non quidem tibi pater et veneranda mater oculis deducunt mortuo videlicet, sed alites

ὠμησταὶ ἔρουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 155 Αὐτὰρ ἔπει κε θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔξω τε γροῦς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 αἶμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάρθυμοι ὅπως ἴδον αἶμα Ὀδυσῆος,
 160 κεχλόμενοι καὶ ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ θγ' ἐξοπίσω ἀνεχάετο, αὔε δ' ἑταίρους·
 τρίς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρίς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηίφιλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἑόντα·
 165 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμόνιος, κοίρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἰκέλῃ, ὥς εἰ βιώωτο μούνον ἑόντα
 Τρῶες, ἀποτυγῆξαντες ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καὶ ὄμιλον ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 170 Δεῖδω, μή τι πάθῃσι ἐν Τρῳέσσι μονωθεῖς,
 ἐσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γέννηται.
 Ὡς εἰπὼν δὲ μὲν ἤρχ', ὃ δ' αἶψ' ἔσπετο ἰσότηος φῶς·
 εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥς εἰ τε θάρονοι θῶες ὄρεσφι
 175 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβηγμένον, οὐτ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιάρων καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὄκως δίστορος,
 ὠμοσφάγοι μιν θῶες ἐν οὖρεσι δαρδάρπουσι
 180 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε ἔτιν ἤγαγε δαίμων
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ δὲ δάπτει·
 ὅς βα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ θγ' ἦρως
 Αἴσων ὃ ἔρχει ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ.
 185 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων ἄσκος, ἥψε πύργον,
 στήθε παρῆς· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἀλλυδίς ἄλλος.
 Ἦτοί τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἕξαν' ὀμιλου,
 χειρὸς ἔχων, εἶως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέσσι ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 190 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοχον οὐτα·
 οὐτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύραμον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίοις κατέεισιν
 χεμαῖρους κατ' ὄρεσφι, ὀπαζόμενος Διὸς ὀμβρῶν,
 195 πολλὰς δὲ δρυὸς ἄζαλέας, πολλὰς δέ τε πευκάς
 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀψυγέτον εἰς ἅλα βάλλει·
 ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίοις τότε φαίδιμος Αἴας,
 αἰκίζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. Οὐδέ πω Ἐκτωρ
 πύθετ', ἔπει βα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ βα μάλιστα
 200 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἀσθεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμιλεῖ, μέμερα βέζων
 ἔργει θ' ἱπποσύνη τε· νέον δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν ποτ' ἤχοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 205 εἰ μή Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰὼ τριγλῶχιν βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμων.

cruda-vorantes te diripient alis crebris circum verberantes :
 sed ubi ego mortuus-fuero, justa-facient mihi divini Achivi.

Sic fatus, Soci bellicosi validam hastam
 eque cute sua traxit, et clypeo umbone-munito :
 sanguis autem ei extracta hasta erumpebat, angebatque ani-
 mam.] Trojani vero magnanimi ut viderunt sanguinem Ulys-
 sis,] cohortantes se per turbam, in ipsum omnes iverunt.
 Verum is retrocedebat, inclamabatque socios :
 ter quidem tum clamavit, quantum caput capiebat viri ;
 ter autem audivit clamantem Marti-carus Menelaus :
 confestimque Ajacem allocutus-est prope stantem :
 Ajax nobilissime, Telamonio, princeps virorum,
 circa me Ulyssis audentis-animo venit clamor,
 ei similis, ac-si eum violenter-urgerent solum
 Trojani, interclusum in acri pugna.

Verum eamus in turbam; opitulari enim est melius.
 Timeo, ne-quid patiatur inter Trojanos solus-relictus,
 strenuus quum-sit; magnumque desiderium Danaos subeat.
 Sic fatus, ipse quidem praebat, ille vero una sequebatur
 par-deo vir.] Invenierunt inde Ulyssem Jovi carum; circaque
 ipsum] Trojani simul-ibant, sicut fulvi thoes in-montibus
 circa cervum cornutum vulneratum, quem vulneravit vir
 sagitta a nervo missa : huic quidem evaserat pedibus
 fugiens, quamdiu sanguis tepidus et genua movebantur :
 sed postquam eum domuerit velox sagitta,
 cruda-vorantes eum thoes in montibus dilaniant,
 in nemore umbroso : atque leonem adducit fortuna
 exitialem : thoes quidem diffugiunt, atque hic eo vescitur :
 sic tunc circa Ulyssem bellicosum, versutum,
 Trojani simul-ibant multique et validi : sed ille heros
 ruens sua hasta propulsabat crudelem diem.

Ajax vero prope accessit, ferens scutum, velut turrim;
 stetitque juxta : Trojani autem territi-diffugerunt alio alius.
 Atque hunc Menelaus Mavortius eduxit e-turba
 manu tenens, donec famulus prope egisset equos.

Ajax autem Trojanis insiliens interfecit Doryclum
 Priamiden, nothum filium; deinde Pandocum vulneravit;
 vulneravit et Lysandrum, et Pyrasum, et Pylarten.
 Ut vero quum inundans flumen in-campum decurrit
 torrens de montibus, depressus ab-Jovis imbre,
 multasque quercus aridas, multasque larices
 secum-rapit, multumque limum in mare projicit :
 sic obibat turbans campum tunc splendidus Ajax,
 concidens equosque et viros. Necdum Hector
 audierat, quum pugnae in sinistra-parte praeliaretur totius,
 ripas juxta fluvii Scamandri; ubi maxime
 virorum cadebant capita, clamorque immensus exortus-erat,
 Nestoremque circa magnum, et Mavortium Idomeneum.
 Hector inter hos versabatur, ardua patrans
 hastaque equestrique-virtute; juvenumque vastabat phalan-
 ges.] Necdum tamen cessissent de-via divini Achivi,
 nisi Alexander, Helenae maritus comas-pulcras-habentis,
 cessare-fecisset a-strenue-pugnando Machaona, pastorem viro-
 rum,] sagitta tribus-hamis percussus ad dextrum humerum.

Τῷ βα περιόδδισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 610 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διόν·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὺν ὁγέων ἐπιθήσσο· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἱητρος γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάσιος ἄλλων.
 615 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπήθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὁγέων ἐπεβήσето· πὰρ δὲ Μαχάων
 βαῖν, Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητήρος·
 μάστιγι δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 620 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβρίονης δὲ Τρῳᾶς ὀρνυμένους ἐνόησεν,
 ἔκτορι παρβεβῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἔκτορ, νῦν μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 625 Τρῳᾶς ὀρίνονται ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἶας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐ δέ μιν ἐγνων·
 εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμέϊς
 κείσθ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοί τε, κακῇν ἔριδα προβαλόντες,
 630 ἀλλήλους ἐλέκουσι, βολὴ δ' ἀσβεστος ὄρωρεν.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες
 ῥίμω· ἔφερον ὅον ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοὺς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 635 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ ἰσθμόν,
 ἀς ἄρ' ἀπ' ἱππέων ὁπλέων βραθμύγες ἔβαλλον,
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισώτρων. Ὁ δὲ ἔτο δύναι θμίλον
 ἀνδρόμεον, βῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἤκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάετο δουρός.
 640 Αὐτὰρ δὲ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίγας ἀνδρῶν
 ἐγχεῖ τ' ἄορι τε μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδω.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνوني φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἰάνθ' υἱόφυγος ἐν φόβον ὥρσεν·
 645 στῆ δὲ ταφῶν, ὅππῃθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπατόθειον·
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἔοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, δλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείδων.
 ὦς δ' αἰθῶνα λένοντα βοῶν ἀπὸ μυσσάλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῶται,
 650 οὔτε μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πίᾱρ ἐλέσθαι,
 πάννυχον ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων
 ἰθῦει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τάς τε πρεῖ, ἐσσομένός περ·
 655 ᾗσθεν δ' ἀπονόσπιν ἔβη τετιγρότι θυμῷ·
 ὥς Αἶας τότε ἀπὸ Τρώων τετιγμένος ἦτορ
 ἦτε, πολλὰ ἀέκων· περὶ γὰρ διὲ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὦς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβήισατο παῖδας
 νωθῆς, ᾗ δὲ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφίς ἐάγη,
 660 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 τύποντες ῥοπάλοισιν· βίη δέ τε νηπιῇ αὐτῶν·

De-hoc nempe pertinuerunt robur spirantes Achivi,
 ne-forte eum, pugna inclinata, interficerent.
 Statim autem Idomeneus allocutus-est Nestorem divinum :

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 age, tuos currus conscende, juxtaque Machaon
 ascendat : ad navesque celerrime dirige solidis-ungulis equos
 Medicus enim vir multis equiparandus est aliis.

[sagittisque excidendis, et mitibus pharmacis inspergendis].
 Sic dixit : nec non-obsecutus-est Gerenius eques Nestor.
 Statim autem suos currus conscendit ; juxtaque Machaon
 ascendit, Æsculapii filius eximii medici :
 scuticaque verberabat equos ; hi vero non inviti volabant
 naves versus cavas : eo enim ire gratum iis erat animo.

Cebriones vero Trojanos turbatos animadvertit,
 Hectorem juxta-in-curru-stans, et ad hunc ea verba dixit
 Hector, nos quidem hic versamur-inter Danaos,
 in-extremitate pugnae horronae : verum ceteri
 Trojani turbantur promiscue, equique et ipsi.

Ajax autem turbat eos Telamonius ; bene vero ipsum novi :
 latum enim circa humeros gerit scutum : sed et nos
 illuc equosque et currum dirigamus, ubi maxime
 equites peditesque, perniciosum certamen exhibentes,
 mutuo-se occidunt ; clamor autem immensus exortus-est.

Sic igitur fatus, verberavit pulcris-jubis equos
 scutica arguta : illi autem verbera sentientes,
 velociter agebant celerrimam currum inter Trojanos et Achivos
 calcantes cadavera-que et scuta : sanguine autem axis
 subtus totus fœdabatur et ambitus qui erant circa sellam-cur-
 rus,] quos ab equinis ungulis guttae aspergebant,
 aliæque a canthis. Ille autem cupiebat ingredi turbam
 virorum, perumpereque, insiliens ; tumultumque
 immisit malum Danaïs, parumque cessabat ab-basta *vibranda*.
 Atque hic alterorum obibat ordines virorum
 pugnans hastaque, enseque, magnisque saxis :
 Ajaxis autem vitabat pugnam Telamonii.

[Jupiter enim ei irascebatur, si eum-fortiori viro pugnaret.
 Jupiter vero pater Ajaci in-alto-sedens metum incussit :
 stetit vero hic attonitus, in-tergumque scutum rejecit septem-
 bubulis-pellibus-munitum :] territus autem recessit, circum-
 spectans in turba, feræ similis,] subinde-se-convertens, lentè
 genua alternans. [Ut vero fulvum leonem cum a stabulo
 rapide-abigebant canesque et viri rustici,
 qui ipsum non sinunt boum pinguedinem eripere,
 per-totam-noctem vigilantes : ille autem carniū cupidus,
 recta-irruit : sed nihil proficit : frequentia enim jacula
 adversa volant audacibus a manibus,
 incensæque faces, quas horrens-recedit, incitatus licet :
 mane autem seorsum abiit afflicto animo :
 sic Ajax tunc a Trojanis afflictus corde
 abiit, admodum invitus ; valde enim timebat navibus Achivo-
 rum.][Ut vero quum asinus agrum præteriens prævaluit pueris
 tardus, in-quem jam permulti baculi circum fracti-sunt,
 tondetque ingressus altam segetem : illi autem pueri
 verberant baculis ; vis vero infirma est ipsorum ;

σπουδῇ δ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
ὡς τότε· ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμόνιον υἱόν,
Τρώες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
Αἶας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
αὐτὸς ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας δευεῖν.
570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ὄννε μεσηγῇ
ἰστάμενός· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγειν, ὄρμενα πρόσσω·
πολλὰ δὲ καὶ μεσηγῇ, πάρος χροά λευκὸν ἔπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαϊόμενα χροὸς ἄσαι.
575 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγαλὸς υἱός,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
στῇ βὰ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε καὶ αἰντοῦ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής
τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ἔλκετ' ἐπ' Εὐρύπυλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν διστοῦ
δεξιὸν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, Κῆρ' ἄλεινών·
ἦρσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνέειν,
ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
στῇ τ' ἐλελιγθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεές ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
590 φεύξεσθ'· ἐκ πολέμοιο δυσήχεος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
ἵστασθ' ἄμψ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμόνιον υἱόν.
ὦς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἕστησαν, σάκε' ὅμοισι κλίναντες,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλθεν Αἶας,
595 στῇ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων.
ὦς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊάϊ Ἴπποι
ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,
εἰς ὁρόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
Αἰψὰ δ' ἐταῖρον ἐδὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
φθεγγόμενος παρὰ νηὸς· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας
ἐκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχῇ.
605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίῳ ἀλκιμος υἱός·
τί τι με κικλήσκει, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε γρηῷ ἔμετο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Δῖε Μενoitιάδῃ, τῷ ἔμῳ κεχαρισμένε θυμῷ,
νῦν ὦν περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεται Ἀχαιοὺς
610 λισσομένους· γρηῷ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἐνέκτος.
Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα εἴκεν,
τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὅμματα φωτός·
615 Ἴπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαῦϊα.

vixquē expulerunt, quando quidem se-saturarit pabulo :
sic tum inde Ajacem magnum, Telamonium filium
Trojani magnanimi et e-longinquo-vocati socii,
percutientes hastilibus medium scutum, usque sequebantur.
Ajax vero, nunc quidem minemerat impetuosae fortitudinis,
retro conversus, et cohibebat phalanges
Trojanorum equūm-domitorum: nunc vero vertebat-se ad-fu-
gam;] omnes autem prohibuit quominus celeres ad naves
irent;] ipse vero Trojanorum et Achivorum furebat in-medio
stans; at jacula audacibus a manibus,
alia quidem in scuto magno figebantur, impetu-acta adversa;
multa vero et in-medio-spatio, antequam corpus candidum at-
tingerent,] in terra stabant, cupientia corpore se-saturare.

Hunc autem ut vidit Evæmonis præclarus filius,
Eurypylus, crebris oppressum jaculis;
stetit juxta eum accedens, et jaculatus-est hasta splendida,
et percussit Phausiaden Apisaonem, pastorem virorum,
in-jeour subter præcordia, continuoque genua ei solvit :
Eurypylus autem insiliit, et auferbat arma ab humeris.
Hunc autem ut animadvertit Alexander divinæ-formæ
arma auferentem Apisaonis, statim arcum
adduxit in Eurypylum, et ei percussit femur sagitta
dextrum : fracta-est autem arundo, et gravavit femur.
Retro autem sociorum ad agmen recedebat, mortem evitans,
vociferatusque-est alta-voce, Danaos inclamans :

O amici, Argivorum ductores atque principes,
consistite conversi, et arcete sævum diem
ab-Ajace, qui telis obruitur : nec ipsum opinor
evasurum ex pugna horridona; sed omnino contra
consistite, circum Ajacem magnum, Telamonium filium.

Sic dixit Eurypylus vulneratus : illi autem juxta ipsum
propinqui constiterunt, scuta humeris inclinantes,
hastas elevantes. His autem obvius ivit Ajax :
stetitque conversus, quando venerat ad-agmen sociorum.
Sic hi quidem pugnabant instar ignis ardentis.

Nestorem vero e prælio ferebant Neleïæ equæ
sudantes; ducebantque Machaonem, pastorem virorum.
Hunc autem prospiciens agnovit pedibus-celer divinus Achil-
les :] stabat enim in extrema ingenti navi,
intuens laborem gravem, fugamque lacrimosam.
Statim vero socium suum Patroclum allocutus-est,
clamans e navi : ille autem ex-tentorio ut-audivit,
prodiit par Marti : mali autem hoc ei fuit principium.
Hunc prior allocutus-est Menœtii validus filius :

Cur me vocas, Achille? quid autem tibi opus est me?
Hunc vero respondens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Nobilis Menœtiade, meo carissime animo,
nunc puto ad genua mea constitutos Achivos
supplicantes : necessitas enim venit non-amplius tolerabilis.
Sed i nunc, Patrocle Jovi care, Nestorem interroga,
quemnam hunc ducat vulneratum e prælio :
certe quidem a-tergo Machaoni omnino similis-videtur
Asclepiadæ, sed non vidi vultum hominis :
equi enim me præterierunt ulterius properantes.

Ὁς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειθ' ἐταίρω·
 βῆ δὲ θεῖιν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληιάδεω ἀφίκοντο,
 αὐτοὶ μὲν δ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πολυυβότειραν·
 620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 ἐξ ὀχλῶν· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων,
 στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θιν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἐς κλισίην ἔλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκεῖω εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
 625 τὴν ἄρετ' ἐκ Τενεδοῖο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεὺς,
 θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 ἔξελον, οὐνεκα βουλήν ἄριστέυσκεν ἀπάντων·
 ἥ σφωὶν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τραπέζαν
 630 καλὴν, κυανόπεζαν, εὖδουν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρίμυον, ποτῶ ὄφον,
 ἥδὲ μέλι χλωρὸν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἄκτῃν·
 πᾶρ δὲ δέπας περικαλλές, δ' οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος,
 χρυσεῖοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὗτα δ' αὐτοῦ
 635 τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελαιάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 χρύσειαι νεμέθοντο· δύο δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 πλεῖον ἔδ' ἑσώτωρ δ' ὁ γέρων ἄμοχρῳ τίθειρεν.
 Ἐν τῷ βράσι κύκητε γυνή, εἰκυῖα θετήν,
 οἴνω Πραμνεῖω, ἐπὶ δ' αἰγείον κνῆ τυρὸν
 640 κνήστι χαλκήν, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ β' ὥπλιστε κυκεῖω.
 Τῷ δ' ἔπει οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυαχγέα δίψαν,
 μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
 Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ἀπὸ ὀρόνου ὤρτο φαινεῖοῦ,
 ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἐδριάζασθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀνάνετο εἰπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραίε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖος, νεμεσητὸς, δ' με πρόερχε πηθεῖσθαι,
 650 ὄντα ἐν τούτῳ ἄγεῖς βεβλημένων· ἰσθὴς καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ·
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραίε Διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀνείτιον αἰτιώωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἀρ' ὦδ' Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βελεσιν βεβληταί; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. Οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἥδ' Ἀγαμέμνων·
 [βεβλητὸν δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστίῃ]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
 665 ἐσθλὸς ἔων, Δαναῶν οὐ κήδεαι οὐδ' ἑλαίρει.
 Ἥ μένει, εἰσέκη δὴ νῆες θοαὶ ἀγχι θαλάσσης,
 Ἀργεῖων ἀέκητι, πυρὸς δῆϊοιο ἑρῶνται,
 αὐτοὶ τε κτεινόμενοι ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 ἔσθ' οἷή πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν.

Sic dixit : Patroclus autem dilecto obsecutus est socio,
 profectusque est currens præterque tentoria et naves Achivorum.
 Illi vero quum jam ad-tentorium Neliidae pervenissent,
 ipsi quidem descenderunt in terram aliam :
 equas autem Eurymedon famulus solvit senis
 e curru : ipsi vero sudorem exsiccabant a-lumicis,
 stantes ad ventum in litore maris ; ac deinde
 in-tentorium profecti, in sellis-recubitoriis consederunt.
 Iis autem parabat potionem-mixtam comis-pulcris Hecamede,
 quam abduxerat e Tenedo senex, quum eam diripuit Achilles,
 filiam Arsinoi magnanimi, quam ei Achivi
 electam-dederunt, quoniam consilio præstabat omnibus :
 hæc eis primum quidem apposuit mensam
 pulcram, pedibus-cyaneis, bene-politam : ac super ea posuit
 æream lancem ; et in ea cepam, potioni aptum obsonium,
 ac mel recens, juxtaque farinæ sacræ fructum :
 juxta etiam poculum perpulcrum, quod domo attulerat senex,
 aureis clavis transfixum ; ansæ autem ejus
 quatuor erant, binæque columbæ circum singulas
 auræe pascebantur ; duoque infra fundi erant.
 Alius quidem senex laborans (ægre) submovisset a-mensa,
 plenum quando-erat : Nestor vero senex sine-labore tollebat.
 In hoc ipsis miscuit mulier, similis deabus,
 vino Pramnio, insuper autem caprinum rasis caseum
 radula ærea, superque farinas albas inspersit ;
 et bibere jussit, postquam appararat potionem-mixtam.
 Illi autem postquam bibentes exemerant peraridam sitim,
 sermonibus delectabantur inter se colloquentes :
 Patroclus vero foribus astitit, par-deo vir.
 Hunc autem conspicatus senex a sede surrexit splendida,
 introque duxit manu prehensum, et considerare jussit :
 Patroclus autem contra renuebat, dixitque verba :
 Non sedendi-tempus est, senex Jovis-alumne, nec mihi per
 suadebis.] Venerandus, reverendus est, qui me misit sciscitatum,
 quænam hunc ducas vulneratum : quin et ipse
 agnosco ; videoque Machaonem, pastorem virorum.
 Nunc vero rem dicturus, nuntius redibo Achilli ;
 bene autem tu nosti, senex Jovis-alumne, qualis ille
 difficilis vir ; cito vel insontem culpaverit.
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 quid tandem sic Achilles miseratur filios Achivorum,
 qui jam telis vulnerati-sunt ? neque novit
 luctus quantum excitatum-sit per exercitum : nam fortissimi
 in navibus jacent, eminus-cominusque-vulnerati.
 Percussus est quidem Tydides, fortis Diomedes ;
 vulneratus est Ulysses hasta-inclytus, et Agamemno :
 [percussusque et Eurypylus ad femur sagitta :]
 hunc autem alterum ego modo abduxi e bello,
 sagitta a nervo percussum. At Achilles,
 strenuus quum-sit, Danaorum non curam-agit nec miseretur.
 An exspectat, donec jam naves veloces prope mare,
 Argivis invitis (frustra resistentibus), igne hostili combu-
 rantur,] ipsique interficiamur alii-super-alios ? non enim mea
 vis est, qualis antea erat in agilibus membris.

670 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὥς ὅπότε Ἥλαιοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
ἐσθλὸν Ὑπεροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναϊετάσκειν,
ῥύσι' ἐλαυνόμενος. Ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοιτι,
καὶ δ' ὁ ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροῖῳται.
Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσασαμεν ~~ἤλυθα~~ πολλήν,
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἶων,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
πνάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι διπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἴσω
ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς,
οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέω πολέμονδε κίοντι.
685 Κῆρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἧο φαينوμένην,
τοὺς ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῆν·
οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
690 ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίην Ἡρακλεΐην
τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἤμεν·
τὸν οἷος λιπόμεν, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὀλοντο. —
Ταυθ' ὑπερηφάνεοντες Ἑπειοὶ χαλκοχίτωνες,
695 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
Ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἶων
εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἡδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῆν,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποισι αὐτοῖσιν ὄρεσφιν,
700 ἐλθόντες μὲν ἄεθλα. Περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀνάξ' ἀνδρῶν Αὐγείας
κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἄφειε, ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν δ' γέρον ἐπέων κεχολωμένους ἡδὲ καὶ ἔργων,
ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
705 [δαίτρευνον, μή τις οἱ ἀτεμίζόμενος κίει ἱσς.]
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ δὲ ἄστυ
ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
ἦλθον ὁμῶς αὐτοῖς τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
πανσυνδύη· μετὰ δέ σφι Μολιόνα θωρήσσαντο,
710 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὕτω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρωόσσα πόλις, αἰπεία κολώνη,
τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
τὴν ἀμφιστρατώνοντο, διαβραῖσαι μεμαῶτες.
Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἅμμι δ' Ἀθήνη
715 ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἀγειρεν,
ἀλλὰ μάλ' ἐστυμένους πολεμίζειν. Οὐδὲ με Νηλεὺς
εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
720 Ἄλλα καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέτρεπον ἡμετέροισιν,
καὶ πεζὸς περ ἑὼν· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυχίος εἰς ἅλα βάλλων,
ἔγγυθεν Ἀρήνης, ὅθι μέλαιμεν Ἥϊω διαν

Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
sicut quando inter-Eleos et nos certamen ortum-est
de boum-abactione, quando ego interfeci Ilymoneum,
fortem Hyperochiden, qui in Elide habitabat,
pignora auferens. Ille vero vim-propulsans a-suis bobus,
percussus-est inter primos mea a manu, jaculari;
et concidit, virique trepidi-diffugerunt agrestes.
Prædam autem ex campo coegimus valde multam,
quinquaginta boum armenta, totidem greges ovium,
tot suum greges, tot greges latos caprarum :
equasque flavas centum et quinquaginta,
omnes feminas ; multis etiam pulli suberant.
Et hæc quidem abegimus Pylum Neleium intro,
nocturni, in urbem : lætatus-est autem animo Neleus,
quoniam mihi contigere multa, juveni ad-bellum profecto.
Præcones autem argute-edixerunt, cum aurora illucescente,
illi ut-advenirent, in quibus debitum deberetur in Elide divina :
ac congregati Pyliorum principes viri
dividebant : multis enim Epei debitum debebant, *potentiores*,
quia nos, pauci, *ab iis* male-habiti in Pylo eramus.
Veniens enim *nos* afflixerat vis Herculeæ (*Hercules*),
superioribus annis : interfectique-fuerant quotquot optimi.
Duodecim enim Nelei eximii filii eramus,
quorum solus relictus-sum ; ceteri autem omnes perierunt.
His animo-elati Epei ære-loricati,
nos insultantes, iniqua moliti-erant.
Sed senex armentumque boum et gregem magnum ovium
sibi-exemit, electis trecentis, atque pastoribus.
Etenim ipsi debitum magnum debebatur in Elide divina,
quatuor in-cursu-victores equi cum-ipsis curribus,
qui-ierant ad præmia *reportanda* ; de tripode enim erant
cursu-certaturi ; eos autem illic rex virorum Augeas
detinuerat ; atque aurigam dimiserat, tristem ob-equos.
Ob-hæc senex dicta iratus atque facta,
exemit-sibi admodum multa, sed reliqua in populum dedit.
[dividenda, ne-quis ab-eo fraudatus abiret æqua *portione*.]
Nos quidem hæc singula administrabamus, perque urbem
faciebamus sacra diis : illi vero tertio die omnes
venerunt simul ipsique multi et solidis-ungulis equi,
cum-universis-copiis : cumque ipsis Moliones-duo arma-in-
duerant,] pueri adhuc, nondum perquam scientes impetuosæ
fortitudinis,] Est autem quedam Thryoessa urbs, ardua alti-
tudo,] procul ad Alpheum, extrema Pyli arenosi :
hanc obsidebant, evertendæ cupidi.
Sed quum totum campum transissent, nobis Minerva
nuntia venit currens ab Olympo, ut-armaremur,
nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
sed valde incitatos-cupiditate-pugnandi. Sed-non me Neleus
sinebat armari, abscondit autem mihi equos :
nondum enim omnino me existimabat scire bellica opera.
Verum etiam sic inter-equites insignis-eram nostros,
pedes licet essem, quoniam sic *me* duxit ad-pugnam Minerva.
Est autem quidam fluvius Minyæius, in mare se projiciens,
prope Arenen, ubi expectavimus Auroram divinam

ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπεῖρρον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἔνθεν πανσυδὴ συν' τεύχεσι θωρηχθέντες
 ἔνδιοι ἰχόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 730 Ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάοντι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγέλαην,
 735 δόρπον ἔπειθ' ἔλομεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
 ἄμφι ῥοῆς ποταμοῖο. Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἄμφισταντο δὴ ἄστυ καταπράθειν μεμαῶντες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιβε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 745 Εὐτε γὰρ ἥλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθῆνῃ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 750 Μούλιον αἰχμητὴν γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαιο,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θυγάτηρ εἶχε ξανθὸν Ἀγαμέδην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρί·
 ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον οὐρούσας
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἄλλοις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαοικαπῖσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφι ἕκαστον
 φῶτες δῶδ' ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρί δαμέντες·
 750 καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλυπῆας ἡδὲ πολλῇ.
 Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιζεν·
 τόσφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 κτεινόντες τ' αὐτοὺς ἀνὰ τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσασμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλειοῦ ἐνθα κολώνῃ
 κέκληται· ὅθεν αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 αἶψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
 πάντες δ' εὐεγτόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — Αὐτὰρ Ἀχιλ-
 οῖος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἡ τέ μιν οἶω [λεῖος]
 πολλὰ μετ' ἀπαχάσσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαῶν δληται.
 765 Ὡς πέπον, ᾧ μὲν σόιγε Μενότιος ὄδ' ἐπέτελλεν
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπειν·
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἑόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἡκούομεν ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊὸς δ' ἰκόμεσθα δομοῦς εὐναιετάοντας,
 770 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαΐδα πολυβότειραν.
 Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενότιον εὐρομεν ἔνδον,
 ἡδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. Γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πῖονα μηρὶ ἕκατε βοῆς Διὶ τερπικερανώφῃ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ ἔχε δὲ χρύσειον ἀλεισον,
 775 σπένδων αἶθρα οἶνον ἐπ' αἰθμόμενος ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφι βοῆς ἔπειτον κράα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμεν ἐνὶ προύροισι ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,

equites Pyliorum; sed affluebant *interea* agmina peditum.
 Inde cum-universis-copis, (cum) armis armati,
 meridiani pervenimus ad-sacrum fluentum Alphei.
 Ibi Jovi quum-fecissemus præpotenti sacra pulcra,
 taurumque Alpheo, taurum autem Neptuno *sacrificassemus*,
 ac Minervæ oculis-cæsiis bovem gregalem,
 cœnam deinde sumsimus per exercitum in turmis :
 et dormivimus in armis suis quisque
 circum fluenta fluvii. Sed magnanimi Epei
 circumstabant jam urbem, vastare *eam* cupientes :
 sed ipsis ante apparuit magnum opus Martis.
 Quum enim sol lucidus eminuit-supra terram,
 congressi-sumus pugna, Jovique supplicantes et Minervæ :
 at quando jam Pyliorum et Epeorum exstitit certamen,
 primus ego occidi virum, abstulique solidis-ungulis equos,
 Mulium bellatorem : gener vero erat Augæe,
 maximamque-natu filiam habebat flavam Agameden,
 quæ tot pharmaca norat, quot alit lata terra.
 Hunc quidem ego accedentem percussi erata hasta :
 prolapsusque-est in pulvere; ego vero in currum insiliens,
 teti inter primos-pugnatores. Sed magnanimi Epei
 teritit-fugerunt alio alius, ut viderunt virum cadentem,
 ductorem equitum, qui fortissimus-erat pugnando.
 At ego irui, atræ procellæ par :
 quinquaginta autem cepi currus, duoque circa unumquemque
 viri mordicus prehenderunt solum, mea sub hasta domiti.
 Et jam Actoriones Moliones juvenes interfecissem,
 nisi ipsos pater, late-dominans Terræ-concussor, *Neptunus*,
 ex pugna ereptos servasset, tectos caligine multa.
 Tum Jupiter Pyliis magnam victoriam dedit;
 tantisper enim eos insequebamur per latum campum,
 interficientesque ipsos, et arma pulcra colligentes;
 donec ad Buprasium tritici-ferax egimus equos,
 petramque Oleniam, et eo, Alisii *herois* ubi tumulus
 vocatur *locus* : unde rursum avertit populum Minerva.
 Ibi virum interficiens extremum, *eum* reliqui; atque Achivi
 retro a Buprasio Pylum-versus agebant veloces equos :
 omnes autem gratias-agebant, ex-diis Jovi, Nestorique ex-ho-
 minibus.] Talis eram, si-quando eram inter viros. Sed Achilles
 solus illa virtute sua fruetur : certe ipsum credo
 multum postea-doliturum, ubi exercitus perierit.
 O amice, sane quidem tibi Menæctius sic præcepit
 die illo, quo te ex Phthia ad-Agammemnonem misit :
 nos autem intus *apud vos* quum-essemus, ego et divinus Uly-
 sses,] omnia plane in ædibus audiebamus, sicut præciperat;
 ad-Pelei autem veneramus domos habitantibus-commodas,
 populum cogentes per Achaiam feracem.
 Ibi tum heroem Menæctium invenimus intus :
 atque te, juxta autem Achillem; senex vero, equum-agitator
 Peleus,] pinguis femora adolebat bovis Jovi gaudenti-fulmine,
 aulæ in septo : tenebatque aureum poculum,
 libans nigrum vinum super ardentia sacra.
 Vos quidem bovis apparabatis carnes, nos vero tum
 stabamus in vestibulo; attonitus autem surrexit Achilles,

780 ἔς δ' ἄγε χεῖρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ξεινία τ' εὖ παρέθηκεν, ἃ τε ξεινὸς θέμις ἐστίν.
 Ἀὐτὰρ ἔπει τάρπημεν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 ἤρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμν' ἄμ' ἐπεσθαι·
 σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλεον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ
 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενότιος, Ἀκτορος υἱός·
 τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
 πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἁμείνων·
 ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἡδ' ὑποθέσθαι,
 καὶ οἱ σημαίνειν· ὃ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθαι. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἵποις Ἀχιλλῆϊ δαίφρονι, αἶ κε πίθηται.
 Τίς δ' οἷδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
 παρεϊπύς; ἀγαθὴ δὲ παραΐφρασις ἐστὶν ἑταίρου.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλλείνει,
 795 καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προΐτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένῃαι·
 καὶ τοῖ τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κ' ἐσέ τε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἄκμητες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὥσασθε προτὶ ἄστρ' αἰὲν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖονεν·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θεόιο
 Ἴξε θεῶν Πάτροκλος, ἦνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βοῆμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαίμωνίδης, κατὰ μηρὸν ὀιστῶ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέον ἰδρὼς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἑλκους ἀργαλῆοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὦκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὡς ἀρ' ἐμελλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς,
 ἄσεναι ἐν Τροίῃ ταχέας κύνες ἀργέτι δαμῶν;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρωϊ·
 820 ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤυδα·
 οὐκ οἶα, Διογενὲς Πατρόκλει, ἄλλα ῥ' Ἀχαιῶν
 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἀριστοί,
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὕπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὀρυται αἰὲν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταται ὀιστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κλειρὸν
 830 νίξ' ὕδατι λιαρῶν· ἐπὶ δ' ἔτια φάρμακα πάσσε,
 ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδῆσθαι,

introque duxit manu prehensos, atque considerare jussit,
 dapesque-hospitales abunde apposuit, quas *apponi* hospiti-
 bus fas est.] Ac postquam saturati-eramus cibo et potu,
 ordiebam ego sermonem, hortans vos simul ut-sequamini :
 vos autem vehementer volebatis, hi vero ambo multa præce-
 perunt :] Peleus quidem suo filio senex præcepit Achilli,
 semper fortissime-se-gerere et superiorem esse aliis :
 tibi vero rursus sic præcepit Menœtius, Actoris filius :
 Fili mi, genere quidem superior est Achilles,
 major-natu vero tu es : viribus autem ille multo præstantior :
 sed probe-ei da prudens consilium, et admone,
 et ei præcipe ; ille autem obsequetur in bonum quidem.
 Sic præcepit senex, tu vero oblivisceris. Sed etiam nunc
 hæc dicas Achilli bellicoso, si forte obsequatur :
 quis vero scit, an ei, cum (*favente*) deo, animum commoveas
 admonens? bona autem admonitio est amici.
 Si vero aliquod mentibus suis vaticinium evitat,
 et aliquod ei a Jove dixit veneranda mater, *quominus ipse*
eat :] saltem te mittat ; simul autem ceteræ copię sequantur
 Myrmidonum, si forte aliquod lumen (*salus*) Danaïs fias :
 et tibi arma pulcra det ad-prælium gerenda ;
 si forte te illi assimilantes (*illum esse ob similitudinem cre-*
dent) abstineant pugna] Trojani, respirentque Mavortii filii
 Achivorum] qui-affliguntur: parva autem *est* respiratio a-bello.
 Facile vero integri defessos viros in-pugna
 repellatis ad urbem a navibus et tentoriis.

Sic dixit : eique animum in pectoribus commovit :
 profectus-est autem currens præter naves ad Æaciden Achil-
 lem.] Sed quum jam prope naves Ulyssis divini
 venisset currens Patroclus, ubi eis forumque et jus
 erat, qua eis etiam deorum constituta-erant altaria :
 illic ei Eurypylus percussus occurrit,
 generosus Evæamones, in femore sagitta,
 claudicans e pugna; atque humidus defluebat sudor
 de-humeris et capite : eque vulnere gravi
 sanguis niger scaturiebat : mens tamen firma erat.
 Hunc autem intuitus, miseratus-est Menœtii fortis filius,
 et dolens, verbis alatis *eum* allocutus-est :

Ah miseri, Danaorum ductores et principes :
 sicce eratis procul ab-amiciis et patria terra
 satiaturi in Troja veloces canes alba pinguedine?
 sed age mihi hoc dic, Jovis-alumne Eurypyle heros :
 adhucne fere sustinebunt immanem Hectorem Achivi,
 an jam conficiuntur, ab ipso hasta domiti?

Huic autem Eurypylus vulneratus respondit :
 nullum-amplius, nobilissime Patrocle, præsidium Achivis
 erit ; sed in navibus nigris cadent.
 Illi enim jam omnes, quotquot ante erant fortissimi,
 in navibus jacent eminus- cominusque-vulnerati
 manibus sub Trojanorum : horum vero robur augescit usque.
 Sed me quidem tu serva, ducens ad navem nigram ;
 femoreque excinde sagittam, ab eoque sanguinem
 ablue aqua tepida ; et lenia medicamenta insperge,
 salubria, quæ te ajunt ab Achille doctum-esse,

δν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων
 ἱητροὶ μὲν γὰρ, Ποδαλείριος ἥδ' ἐκ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀνομαί' ἔλκος ἔχοντα,
 835 χρηρίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος,
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει δῶν Ἀρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε ἔργα; τί βέρομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 840 δν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σείο μεθήμιοι τειρομένοιο.
 Ἥ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηρῶ τάνυε μαχαίρῃ
 845 δῶν βέλος περιπευκὲς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαϊνὸν
 νλ' ὕδατι λιάρῳ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρῆν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύναι· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρεσσο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ἦς δ' μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός
 ἱστ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες θμυλαδόν. Οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 τάφρος εἶν' σχῆσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεῖν
 5 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπὲρ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
 ὄφρα σπιν νῆας τε θαῶς καὶ ληΐδα πολλήν
 ἐντὸς ἔχον βύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
 10 Ὅφρα μὲν Ἴκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆν' Ἀχιλλεύς,
 καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσοι ἀριστοί,
 πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
 15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔδρσαν·
 δὴ τότε μεττιδόντων Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τεῖχος ἀμαλῶδυναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἄλαδε προρέουσιν,
 20 Ῥῆσος θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰσῆπος, διὸς τε Σκάμανδρος,
 καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάργρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιδῶν γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμός τε στόματ' ἔτραψε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ἔε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχὲς, ὅφρα κε θάσσον ἄλλπλοια τεύχεα θείῃ.
 Αὐτὸς δ' ἔννοσάγαιος, ἔχων χειλεσσι τρίαINAN,
 ἡγεῖται· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίαι κύμασι πέμπεν
 φητῶν καὶ λαῶν, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρβροον Ἐλλάτηςτοντον,

quem Chiron docuit, justissimus Centaurorum :
 medici enim, Podalirius atque Machaon,
 hunc quidem in tentoriis puto vulnus habentem,
 indigentem et ipsum eximii medici,
 jacere : alter autem in campo Troum sustinet acrem Martem.

Hunc autem vicissim allocutus est Menetii fortis filius :
 Quomodo fiant (*quo evadent*) haec opera? quidagemus, Eury-
 pyle heros? vado, ut Achilli bellicoso sermonem referam,
 quem Nestor mandavit Gerenius, custos Achivorum :
 attamen ne sic quidem te dimittam afflictum.

Dixit, et in sinu susceptum ferebat pastorem virorum
 in tentorium : famulus autem ut vidit, substravit pelles-bubu-
 las.] Ibi illi porrecto, e femore excidit cultro
 acutum telum peramarum : ab ipso autem sanguinem atrum
 abluit aqua tepida ; et radicem immisit amaram,
 manibus contritam, dolores-adimentem, quae ei cunctos
 inhibuit dolores : ac vulnus quidem siccatum est, cessavit-
 que sanguis.]

ILIADIS XII.

Pugna ad murum.

Sic quidem in tentoriis Menetii fortis filius,
 curabat Eurypylum vulneratum ; verum pugnabant
 Argivi et Trojani catervatim. Neque jam erat *hos*
 fossa amplius prohibita Danaorum, et murus supra
 latus, quem fecerant pro navibus : circum autem fossam
 duxerant ; nec diis dederant inclytas hecatombas ;
 ut *ille* ipsi navesque veloces et praedam multam
 intus continens tueretur : diis autem invitis structus-erat
 immortalibus ; quocirca etiam nequaquam longum tempus in-
 teger erat.] Quamdiu quidem Hector vivus erat, et irascebatur
 Achilles,] et Priami regis non-eversa urbs erat,
 tamdiu etiam magnus murus Achivorum integer erat.
 At postquam Troum quidem mortui-erant quotquot fortis-
 simi,] multi autem Argivorum, alii domiti-, alii superstites-
 erant,] eversa-que est Priami urbs decimo anno,
 Argivique in navibus dilectam in patriam redierunt :
 tum demum inierunt-consilium Neptunus et Apollo,
 murum ut-abolerent fluviorum vi immissa,
 quotquot ab Idæis montibus in-mare profluunt,
 Rhesusque, Heptaporusque, Caresusque, Rhodiusque,
 Granicusque, et Aesepus, divinusque Scamander,
 et Simois, ubi multi clypei-e-bovino-corio et galeae
 deciderant in pulvere, et semidecorum genus virorum :
 horum omnium eodem ostia convertit Phoebus Apollo,
 perque-novem-dies in murum immisit *eorum* cursum : plue-
 bat autem Jupiter] continuo, ut citius mari-submersum murum
 redderet.] Ipse autem Terrae-concussor, tenens manibus tri-
 dentem,] praebat ; et omnia fundamenta undis emovit
 truncorum et lapidum, quae jecerant laborantes Achivi ;
 plana-que fecit *loca* juxta rapidum Hellespontum,

αὔτις δ' ἥϊονα μεγάλην ψαμάθοις κάλυψεν,
τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
κῆρ' ἄρον, ἥπερ πρόσθεν ἔην καλλιῆρσον ὕδωρ.

Ἦς ἄρ' ἔμελλον ὅπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήκει
τείχος εὐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν· Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάλιστα διαμέντες,
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοισι ἰσχανόωντο,

40 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη.
Ἦς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
κάπριος ἢ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες

ἀντίοι ἴστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηνορήει δέ μιν ἔκτα·
ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
θῆπη τ' ἰθύση, τῇ τ' εἴκουσι στίχας ἀνδρῶν·
ὥς Ἐκτορ ἂν ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσῃ, ἐταίρους

50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. Οὐδὲ οἱ ἵπποι
τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμνέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
χεύλει ἐφσταότες· ἀπὸ γὰρ δευόιστο τάφρος
εὐρεῖ, οὗτ' ἄρ' ὑπερβορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν

55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεὶν δὲ σκολόπεσσιν
δξέσιν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν,
πυκνούς καὶ μεγάλους, δῆλόν ἀνδρῶν ἀλευρήν.
Ἔνθ' οὐκ ἔν βέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἡδ' ἐπικούρων,

ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλὴ περάσιν σκολόπεος γὰρ ἐν αὐτῇ
αἰεὶ ἐσῆσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεύχεος Ἀχαιῶν·

65 ἐνθ' οὐτως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
ἵππευσιν· στείνος γὰρ, ὅθι τρώεσθαι δίω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
Ζεὺς ὠψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
70 νυνύμνων ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλινύξιν δὲ γένηται
ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνυπλήζωμεν ὀρυκτῇ·
οὐκέτ' ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
ἄσφοδρον προτὶ ἄστυ, εἰληθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

75 Ἄλλ' ἀγέθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλείες σὺν τεύχεσι θαρηχθέντες
Ἐκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

80 Ἦς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπή-
αυτίκα· δ' ἐξ ὁρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε. [μῶν·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερθέντο·
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορα δῖον.

Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,

rursusque litus magnum arenis cooperuit,
muro abolito : fluvios autem vertit, ut-redirent
in alveum suum quisque, qua ante demittebant pulcre-fluen-
tem aquam.] Ita erant in-posterum Neptunus et Apollo

facturi : tum vero pugna clamorque exarsit circa
murm bene-structum ; sonitumque-reddebant stipites tur-
rium] percussæ : Argivi vero, Jovis flagello domiti,
naves ad cavas conclusi tenebantur,
Hectorem timentes, violentum auctorem fugæ hostium :
atque is, sicut antea, pugnabat par turbin.

Ut vero quando interque canes et viros venatores
aper sive leo versatur, præ robore truces-oculos-volvens ;
illi vero turmatim se ipsos instruantes,
adversi stant, et jaculantur crebra

spicula de manibus : ejus autem generosum cor nunquam
pavet, nec fugam-capessit : fortitudo vero ipsum occidit :
crebroque se-convertit, ordines virorum tentans ;
quaque fecerit-impetum, ibi cedunt ordines virorum :
sic Hector turbam obiens se-motabat, socios

fossam adhortans ut-transcenderent : nec-tamen ei equi
audebant veloces-pedibus : valde vero hinniebant, in summo
labro stantes : absterrebat enim fossa eos
lata, nec transilire in-promptu erat, nec transitu

erat facilis : præcipitia enim prominentia circa omnem
stabant utrinque : desuper autem vallis
acutis munita-erat, quos defixerant filii Achivorum,
densos et magnos, ab-infestis viris munimentum.

Illuc non facile equus bonis-rotis-instructum currum trahens
intrasset ; pedites vero cogitabant, si perficere-possent.
Tum vero Polydamas audaci Hectori dixit astans :

Hectorque et alii Trojanorum duces ac sociorum ;
temere per fossam impellimus veloces equos :
hæc autem admodum difficilis est transitu : valli enim in illa
acuti stant, et ad ipsos murus Achivorum :

illuc nullo-modo licet descendere, nec pugnare
equitibus : angustiae enim sunt, ubi eos sauciatum-iri puto.
Quod si jam omnino Achivos mala ipsis meditans perdit
Jupiter altitonans, Trojanis autem vult auxiliari,

sane equidem vellem vel statim hoc effectum,
inglorios perire procul ab Argis hic Achivos :
sin vero conversi-fuerint, repressioque nostrorum fiat
a navibus, et fossæ impegimus profundæ,

non deinceps puto ne nuntium quidem reversurum
retro ad urbem, iterum-conversis ad pugnam ab Achivis.
Verum agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes :
equos quidem famuli continent prope fossam,

ipsi vero, pedibus, (cum) armis instructi,
Hectorem omnes sequamur conferti : at Achivi
non sustinebunt, siquidem ipsis exitii fines impendent.

Sic dixit Polydamas : placebatque Hectori sermo tutus :
statim autem de curribus cum armis desiliit in-terram.
Nec ceteri Trojani in equis convenerunt ;
sed omnes desilierunt, ut viderunt Hectorem divinum.
Aurigæ quidem deinde suo præcepit quisque,

- 85 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκμένον αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἱ δὲ διαστάντες, σφῆας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κομηθέντες, ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο. [τι,
Οἱ μὲν ἄμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαν-
οι πλείστοι καὶ ἀρίστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
90 τεῖχος ῥηξάμενοι κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
καὶ σπιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· πᾶρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
ἄλλον, Κεβριόναο χειρεῖνα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγχιώρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἑλένος καὶ Δηήφοβος θεοειδής,
95 οἵε δὴ Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἰθώες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν ἐὺς παῖς Ἀγχιόσιο,
Αἰνείας· ἄμα τῷγε δὴν Ἀντήνορος οἴε,
100 Ἀρχελοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἔλετο Γλαυκὸν καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὼν εἶναι ἀρίστοι
τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
105 Οἱ δ' ἔπει ἀλλήλους ἀραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
βᾶν β' ἰθὺς Δαναῶν λελιγμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ἐνθ' ἄλλοι Τρώες τηλέκλιτοί τ' ἐπικούροι
βουλή Πουλυδάμαντος ἀμοιμήτοιο πύθοντο·
110 ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πελασεν νήεσσι θοῇσιν,
νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηδὼν
115 ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡμερόεσσαν·
πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώμυρος ἀμφεκάλυψεν
ἔργα· Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδεος.
Ἐἵσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσαντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
120 τῇ β' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἄνδρες, εἴ τιν' ἑταίρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σάωσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ β' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο,
125 ὀξέα κεκλήχοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,
οἷας ὑπερθύμους Λαπιθῶων αἰχμητῶν,
τὸν μὲν Πειριθόου οἷα, κρατερὸν Πολυποίτην,
130 τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολογιῶ ἴσον Ἀρηΐ·
τῶ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν
ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃσι,
αἷτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἥματα πάντα,
ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαν·
135 ὥς ἄρα τῶ χεῖρεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίῃσιν
μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐδύμητον, βόας αἰῶς
ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκινον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,

equos bene ex ordine ut-coercent illic ad fossam :
ipsi vero in-ordines-digesti, se ipsos instruentes,
in-quinque-agmina dispositi, simul duces sequebantur.

Alii quidem cum Hectore iverunt et eximio Polydamante,
qui plurimi et fortissimi erant, cupiebantque maxime
muro rupto cavas ad naves pugnare :

et ipsos Cebriones tertius sequebatur ; apud currus autem
alium, Cebrione deteriore, reliquit Hector.

Alteris vero Paris praerat, et Alcathous, et Agenor :

tertiis autem Helenus et Deiphobus divinus,
filii duo Priami ; tertiusque erat Asius heros,
Asius Hyrtacides, quem ab-Arisba vexerant equi
rutili, magni, fluvio a Selleente.

At quattorum dux-erat strenuus filius Anchisae,

Aeneas : cumque eo duo Antenor's filii,

Archelochusque Acamasque, pugnae bene scientes omnis.

Sarpedon vero dux-erat inclytorum sociorum ;

assumsitque Glaucum et Mavortium Asteropaeum ;

hi enim ei visi-sunt eximie esse fortissimi

ceterorum, post se quidem ipsum : ipse vero emicuit etiam prae
omnibus.] Hi autem ut se-inter-se-junxerant bene-factis boum-
tergoribus,] ivere recta in-Danaos animosi, nec amplius pu-
tabant] eos sustenturos, sed in navibus nigris casuros.

Hinc ceteri Trojani, longeq-ue-vocati socii,

consilio Polydamantis laudatissimi paruerunt ;

at non Hyrtacides voluit Asius, princeps virorum,

illic relinquere equosque et aurigam famulum :

sed una-cum ipsis accedebat navibus velocibus,

demens : neque enim erat, malum fatum postquam-evitasset,

equis et curribus exsultans, a navibus

retro reversurus ad Ilium ventosum :

prius enim eum Fatum infaustum involvit
per-hastam Idomenei praecleari Deucalionidae.

Irruit enim navium ad sinistram-partem, qua Achivi

ex campo redibant cum equis et curribus :

haec equosque et currum egit, neque portis

invenit acclinatas valvas et longum vectem immissum :

sed apertas tenebant viri, si quem sociorum,

e bello fugientem, salvum-reciperent ad naves.

Hac recta animosus equos regebat ; hi vero (sui) simul seque-

bantur,] acutum clamantes : putabant enim non-amplius Achi-

vos] sustenturos-esse, sed in navibus nigris casuros ;

dementes : in portis vero,] duos viros invenerunt fortissimos,

filios animosos Lapitharum bellicosorum ;

alterum quidem, Pirithoi filium, strenuum Polypeten ;

alterum vero, Leonteum, hominum-perniciiei parem Marti :

hi igitur ante portas altas

stabant, ut quando stant quercus in-montibus altae,

quae-quidem ventum susinent et pluviam per-dies omnes,

radicibus magnis late-porrectis haerentes :

sic igitur hi manibus freti ac viribus,

manebant adventientem magnum Asium, nec fugiebant.

Illi vero recta ad murum bene-structum, tergora-boum arida
ni-altum elevantes, ibant magno cum fremitu,

Ἄσιον ἄμφι ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
 140 Ἰασιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θωὸν τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτο εἰως μὲν εὐκηνίμειδας Ἀχαιοὺς
 ὦρνυον, ἔνδον ἔόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένοτο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 ἔκ δὲ τῷ αἰξάντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχαται κολοῦσ' ὅτ' ἰόντα,
 δοῦλον τ' αἰσσοντες περὶ σφίσιν ἄγρυον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπᾶι δέ τε κόμπος δόδωντων
 150 γίγνεται, εἰσέκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται·
 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι φαεινός,
 ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφι.
 Οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοισιν εὐδυμήτων ἀπὸ πύργων
 155 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ χλυσιάων,
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. Νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔρ' αἶε,
 ἅετ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκίοεντα δονήσας,
 ταρφέας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν
 160 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖτον αὐτεῖν,
 βαλλόμεναι μυλᾶεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ ῥα τότε ὦμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοφειδῆς ἐτέτυξο
 163 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σιγήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἡδὲ μέλισσαι
 οἰκία ποιήσονται ὀδοῖσι παλαιόεσσι,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέχνων·
 ὡς οἳ οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔόντες,
 χάσασθαι, πρίν γ' ἡδὲ κατακτάμεν ἡδὲ δάδωναι.
 + Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἔκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεύσαι.
 Πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδιαὲς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνυμένοι περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχεῖατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρβοιο ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς, κρατερὸς Πολυπόιτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνὴς διὰ χαλκοπαρήου·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἐσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰγμῇ χαλκείῃ ῥήξ' ὅστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἐνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάρειεν.
 Ὑῖον δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὅζος Ἄρης,
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Ἀῦτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ἔφιφος ὀξὺ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἑπαιτίας δὲ ὀμίλου,
 πλῆξ' αὐτοσχελὴν· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδὲ ἐρείσθη·

qui erant Asium circa regem, et Iamenum, et Orestem,
 Asiadenque Adamantem, Thoonemque, Oenomaumque.
 Atque hi, *Polypætes et Leonteus*, adhuc quidem bene-ocrea-
 tos Achivos] hortabantur, intus dum-erant, pugnare pro navi-
 bus:] sed postquam in-murum ruentes animadverterunt
 Trojanos, at Danaorum ortus-est clamorque fugaque,
 tum hi-duo erumpentes, ante portas pugnabant,
 agrestibus apris similes, qui in montibus
 virorum ac canum excipiunt tumultum advenientem,
 oblique irruentes, circa se frangunt sylvam,
 radicibus excindentes, subtusque stridor dentium
 oritur, donec aliquis jaculatus vitam eis eripuerit:
 sic horum resonabat æs in pectoribus lucidum,
 adversis *ictibus* percussorum: valde enim fortiter pugnabant,
 viris qui superne erant freti, ac propriis viribus.
 Illi vero saxis-missilibus, bene-ædificatis a turribus,
 jaculabantur, propugnantes sibi-que ipsis et tentoriis,
 navibusque velocibus. Nives autem ut cadunt in-terram,
 quas ventus vehementer-flans, nubes opacas agitans,
 crebras defundebat in terram albam:
 sic horum e manibus tela fluebant, tam Achivorum,
 quam etiam e Trojanorum *manibus*; galeæ autem circum-rau-
 com sonabant,] percussæ ingentibus-saxis, et clypei umboni-
 bus-muniti.] Tunc vero ingemuitque et sua percussit femora
 Asius Hyrtacides, et indignatus verbum dixit:
 Jupiter pater, ergo jam et tu mendax factus-es
 omnino multum: non enim equidem putabam heroas Achivos
 sustenturos nostrum robur et manus invictas: aut
 illi vero, ut vespæ in-medio corpore variæ, aut apes
 nidos sibi-faciunt viam ad lapillosam,
 nec relinquunt cavam domum; sed manentes
 viros venatores, pugnant pro natis:
 sic illi non volunt a-portis, etiam si duo tantum sint,
 recedere, antequam vel interficiantur, vel capiantur.
 Sic dixit, nec Jovis flexit mentem hæc dicens:
 Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere.
 Alii autem circa alias pugnam pugnabant portas:
 difficile vero me hæc, dei instar, omnia proloqui.
 Undique enim circa murum excitatus-est immane-ardens ignis
 lapideum: Argivi autem, etiamsi moesti, necessitate *tamen*
 navibus propugnabant: dii vero tristes-erant animo
 omnes, quotquot Danaïs in-prælio fautores erant.
 Commiserunt autem Lapithæ bellum et pugnam.]
 Tum autem Pirithoi filius, fortis Polypætes,
 hasta percussit Damasum, per-galeam æreis-munitam-malis;
 neque ærea galea *illam* prohibuit; sed penitus
 cuspis ærea perripuit os; cerebrum autem
 intus totum concussum-est; domuitque ipsum ardentem:
 ac deinde Pylonem et Ormenum interfecit.
 Filium autem Antimachi Leonteus, soboles Martis,
 Hippomachum percussit hasta, ad balteum assecutus.
 autem e vagina extrahens enseum acutum,
 Antiphaten quidem primum, impetu-facto per turbam,
 percussit cominus; is vero supinus solo allisus-est:

αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσύτερους πέλας γεθόνι πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὀφρ' οἱ τοὺς ἐνάρϊον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
 οἱ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἳ δ' ἔτι μεμητῆριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 φοινθέντα δράκοντα φέρων ὄνυχαςσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὕτω λήθετο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δευρὴν,
 205 ἰδωνθεὶς ὀπίσω· δ' ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμάζε,
 ἀλγῆσας δδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάρβαλ' ὀμιλῳ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίχθησαν, ὅπως ἴδον αἰδολον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ· αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσεις ἀγορῇσιν,
 ἐσθλά φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
 δῆμον ἔόντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
 215 νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.
 Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶμαι, εἰ ἐτέον γε
 Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 220 φοινθέντα δράκοντα φέρων ὄνυχαςσι πέλωρον,
 ζῶν· ἄφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἴκῃ ἱέσθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πόλιν καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἑλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείφομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δηύσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηδῶν.
 Ὡδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπόρος, δὲ σάφα θυμῷ
 εἰδεῖν τεράων καὶ οἱ πειθοῖατο λαοί. [τωρ·
 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἷσα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτέον δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 δὲ κέλεαι Ζηγνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
 βουλεύειν, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τυγνῇ δ' οἰωνοῖσι τανυντερεύεσσι κελεύσει·
 πειθεσθῶν τῶν οὔτι μετατρέπομαι· οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξιῇ ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίῳ τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγῃ ποτὶ ζῶφον ἡερόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθόμεθα βουλῇ,
 δὲ πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰῶνός ἀριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δαΐδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα;
 245 εἴπερ γὰρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργεῖων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·

ac dein Menonem, et Iamenum et Orestem,
 omnes alios-super-alios admovit terræ almæ.

Quamdiu illi hos interfectos-spoliabant armis coruscis,
 interea Polydamantem et Hectorem juvenes sequebantur,
 qui plurimi et fortissimi erant, ardebantque maxime
 murumque perrumpere, et incendere igne naves.
 Hi tamen adhuc deliberabant, stantes ad fossam :
 augurium enim ipsis supervenerat, transire cupientibus,
 aquila altivolans, ad sinistram copias arcens,
 cruentatum serpentem gestans unguibus, immanem,
 vivum, adhuc palpitantem; necdum is oblitus-erat pugnæ :
 percussit enim ipsam tenentem ad pectus, prope collum,
 contortus retro; illa autem cum a se demisit in-terram,
 dolens angoribus, medioque deiecit in agmine;
 ipsaque clangens avolavit cum flatibus venti.
 Trojani vero cohorrerunt, ut viderunt varium serpentem,
 jacentem in mediis, Jovis portentum ægidem-tenentis.
 Tunc Polydamas audacem Hectorem allocutus-est astans :

Hector, semper quidem fere me increpas in-concionibus,
 recta licet monentem; quippe nequaquam par-est,
 civis qui-sit, temere dicere, neque in consilio,
 neque unquam in bello, tuam vero potentiam semper augere :
 nunc autem rursus proloquar, ut mihi videatur esse optimum.
 Ne eamus cum-Danaïs pugnaturi de navibus.
 Sic enim eventurum-esse puto, si vere quidem
 Trojanis hoc augurium-advenit, transire cupientibus,
 aquila altivolans, ad sinistram copias arcens,
 cruentatum serpentem portans unguibus, immanem,
 vivum : cito autem dimisit, antequam ad-caros nidos pervenis-
 set,] neque effecit portans, ut-daret pullis suis.
 Sic nos, etiamsi portas et murum Achivorum
 perruperimus robore magno, cesserint autem Achivi,
 non ordine a navibus revertemur per-easdem vias :
 multos enim Trojanorum relinquemus, quos Achivi
 ære interfecerint, pugnantes pro navibus.
 Hac certe interpretatione-responderit augur, qui vere animo
 peritus-sit prodigiorum, et ei paruerint populi.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est galeam-motans
 Hector :] Polydama, tu quidem non-jam mihi grata hæc dicis :
 nosti et aliam sententiam meliorem hac excogitare.
 Sin vero revera hanc ex animo dicis,
 jam tibi inde dii mentem ademerunt ipsi :
 qui jubes Jovis quidem altitonantis oblivisci
 consiliorum, quæ mihi ipse præstitit et annuit :
 tu vero me alitibus alas-expandentibus jubes
 parere : quos minime moror, neque curo,
 sive ad dextram vadant, ad auroramque solemque,
 sive ad sinistram isti, ad occasum obscurum.
 Nos vero magni Jovis pareamus consilio,
 qui omnibus mortalibus et immortalibus imperat.
 Unum augurium est præstantissimum, pugnare pro patria.
 Quid-tandem tu times bellum et pugnam?
 etsi enim ceteri nos circum occidamur omnes,
 naves ad Argivorum, tibi tamen non timor est pereundi ;

οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος οὐδὲ μαχήμων.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊότητος ἀφέξειαι, ἥε τιν' ἄλλον
 παρράμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἅπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
 ἥ β' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θάλεγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορὶ κῦδος ὅπαζεν.
 Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιοότες ἡδὲ βίηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν προῆρτίζον.
 Κρῶσσας μὲν πύργων ἔρουον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόλχεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἐμμεναι ἔγχεα τῶν πύργων.
 Τὰς οἳγ' αὐέρουον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξιν. Οὐδὲ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἳγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις
 βάλλον ἅπ' αὐτῶν δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἶαντες κελευσιόωντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος δ' ὀρύνοντες Ἀχαιῶν
 ἄλλον μειλίχοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 νεῖκον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθίεντα ἴδοιεν·
 Ὡς φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσῆεις,
 270 ὅς τε χειριότερος· ἐπεὶ οὐπὼ πάντες ὁμοῖοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε· μή τις ὀπίσσω
 τετράφθω προτὶ νῆας, δημοκλήτῃρος ἀκούσας·
 ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 αἰ κε Ζεὺς δώσῃν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 νεῖκος ἀπωσασμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δῖεσθαι.
 Ὡς τῶγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
 ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιπτασκόμενος τὰ ἀ κῆλα·
 κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖε ἐμπεδόν, ὅρα καλύψῃ
 ὑψηλῶν ὄρεων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄχρους,
 καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πτόνα ἔργα,
 καὶ τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἄκταῖς,
 285 κῦμα δὲ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἀλλὰ τε πάντα
 εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 δις τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι πωτίνοντο θαιμιαί,
 αἰ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἰ δ' ἐκ Τρώων εἰς Ἀχαιοὺς,
 βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
 τεύχεος ἐβῆσαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
 εἰ μὴ ἄρ' οὐδὲν ἐὼν Σαρπηθόνα μητίετα Ζεὺς
 ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονθ' ὅς βοῦσιν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἄσπιδα μὲν προσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσθη,
 295 καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 ἤλασεν, ἐντοσθεν δὲ βοεῖας ῥάψε θαμειὰς,
 χρυσείας ῥάβδοις διηνεκῆσιν περὶ κύκλον·
 τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε νινάσων,
 βῆ β' ἔμην, ὥς τε λέων ὀρεστίστροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 300 δῆρον ἐν κρείωνι, κέλεται δὲ ἑ θυμὸς ἀγῆνωρ,

non enim tibi est cor hostes sustinens nec pugnax.
 Si vero tu a-pugna te-abstinebis, vel aliquem alium,
 dehortatione-deceptum, verbis avertes a-bellando,
 statim mea sub hasta percussus animam amittes.
 Sic igitur fatus praeivit; hi autem una sequebantur
 clamore immenso; insuperque Jupiter gaudens-fulmine
 excitavit ab Idaeis montibus venti procellam,
 quæ recta naves-versus pulverem ferebat; atque Achivorum
 mollicbat animum, Trojanis vero et Hectori gloriam præsta-
 bat.] Hujus jam prodigiis confisi ac robore suo,
 perfringere magnum murum Achivorum tentabant.
 Pinnae quidem turrium convellebant, et demoliebantur propu-
 gnacula, crepidinesque prominentes vectibus-labefactabant,
 quas Achivi] primas in terra posuerant, ut-essent stabilimina
 turrium.] Has illi retrahebant, sperabantque murum Achivo-
 rum] se perrupturos. Nondum tamen Danaï cedebant de-via;
 sed illi scutis bubulis præmunientes propugnacula,
 percutiebant ex ipsis hostes murum subeuntes.
 Ambo autem Ajaces hortantes in turribus
 quaquaversum itabant, robur excitantes Achivorum:
 alium blandis, alium duris verbis
 increpabant, quemcumque omnino pugnam remittentem vidis-
 sent:] O amici, Argivorum quique eximius, quique mediocris,
 quique deterior; quandoquidem non omnes similes
 viri in bello; nunc exstitit opus omnibus:
 et vero ipsi hoc fere cognoscitis; ne-quis retro
 vertatur ad naves, minitanti Trojano auscultans:
 sed ulterius procedite, et invicem hortamini,
 si forte Jupiter dei Olympi fulguratori,
 pugnam quum-repulerimus, hostes ad urbem persequi.
 Sic illi ante-alios-clamantes, pugnam excitabant Achivo-
 rum.] Horum vero, sicut flocculi nivis cadunt crebri
 die hiberno, quando orsus-est providus Jupiter
 ningere, hominibus ostentans illa sua tela;
 sopitis vero ventis fundit constanter, donec operuerit
 celsorum montium vertices et cacumina summa,
 et campos florentes, et hominum pingua culta;
 et super maris cani funduntur portubusque et litoribus,
 fluctus autem eos adventans prohibet, aliaque omnia
 operiuntur desuper, quando ingruit Jovis imber:
 sic horum utrinque lapides volitabant crebri,
 hi quidem in Trojanos, illi autem a Trojanis in Achivos,
 dum-utrinque-feriuntur: sed murum supra totum strepitus or-
 tus-est.] Haudquaquam tamen tunc quidem Trojani et splen-
 didus Hector] muri perrupissent portas et longum vectem,
 nisi filium suum Sarpedonem providus Jupiter
 excitasset in Argivos, leonem veluti in-boves cornibus-camu-
 ros.] Statim vero clypeum quidem ante se tenebat undique
 æqualem,] pulcrum, æneum, lamina-ductili-tectum: quem
 quidem faber] duxerat, intus vero pelles-bubulas consueerat
 spissas,] aureis virgis perpetuis circa orbem:
 hoc igitur ille ante se objecto, duas hastas vibrans
 profectus-est ire, sicut leo in-montibus-nutritus, qui indigus
 diu fuerit carnium, jubet autem ipsum animus magaus,

μήλων ἵπείρησοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν
 ἐπερ γάρ χ' εὐρησὶ παρ' αὐτοῖσι βύπτορας ἀνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐδ' ἂν τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίστασι,
 305 ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαζε μετὰ λένος, ἥ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι τοῖς ἀπὸ χειρὸς ἀκόντι·
 ὥς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
 τεῖχος ἐπαῖξαι διὰ τε ῥήξασθαι ἐπαλῆεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε χρέασίν τ' ἡδὲ πλείους δεπᾶσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὥς εἰσρόωσιν;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὴν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο·
 315 τῶ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἑόντας
 ἐστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
 οὐ μὲν ἀκλήεις Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσι τε πῖονα μῆλα,
 320 οἶνον τ' ἔξαιτον, μελιθδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς
 ἐσθλή, ἔπειτα Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν μάχονται.
 Ὡς ἔπεντο, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐν πρώτοισι μαχοίμην
 325 οὔτε κε σὲ στελλοίμην μάχῃν ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ' — ἐμπης γὰρ Κῆρες ἐφ' ἑστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βορὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἃς τῷ ἔυχος ὀρέζομεν, ἡέ τις ἡμῖν. [σεν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθη—
 330 Τῷ δ' ἴθυσ βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 Ἡγᾶπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιοὶν, εἰ τιν' ἴδοιτο
 γαμῶνδων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἑτάροισιν αἰνῶναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντες δύο, πολέμου ἀκορήτω,
 ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθην ἰόντα,
 ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὺς οἱ ἔην βῶσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένον σακῶν τε καὶ ἵπποκόμον τρυφαλειῶν,
 340 καὶ καὶ πυλῶν· πᾶσαι γὰρ ἐπὶ νόχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἱστάμενοι πειρῶντο γῆν ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θωώτην·
 Ἐρχεο, δῖε Θωόιτα, θεῶν Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὁ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετευχέται αἰπὺς δλεθρος.
 Εἴη γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγολι, οἱ τὸ πάρος περ
 ζαχρηεῖς τελείουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Εἰ δέ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμῶνιος ἀλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦχος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 στή δὲ περ' Αἰάντεσσι κίων, εἴθῃρ δὲ προσήυδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορες χλκοχιτώνων,

oves tentaturum, vel ad bene-munitam caulam ire :
 etsi enim invenerit apud ipsam pastores viros
 cum canibus et hastis custodiam-agentes circa oves,
 haud tamen re-non-tentata sustinet a-stabulo pelli :
 sed is inde aut rapuit insiliens, aut etiam ipse
 vulneratus-est inter primos veloci ex manu jaculo :
 sic tunc parem-deo Sarpedonem animus impulit
 murum ut-invaderet perumperetque propugnacula.
 Statim autem Glaucum allocutus-est, filium Hippolochi :
 Glauce, cur jam nos honoribus-affecti-sumus maxime,
 sedequ carnibusque ac plenis poculis,
 in Lycia, omnes autem, deos tanquam, nos aspiciunt?
 et agri-portionem possidemus magnam, Xanthi ad ripas,
 amœnam vitifero-solo et arvo frugifero?
 quare nunc oportet, Lycios inter primos quum-simus,
 stare, ac pugnae ardenti occurrere :
 ut aliquis sic dicat Lyciorum bene armatorum :
 Nequaquam inglorii per Lyciam imperant
 nostri reges, eduntque pingues oves,
 vinumque *bibunt* eximium, dulce; verum enim et robur *tis*
est præstans, quandoquidem Lycios inter primos pugnant.
 O amice, si enim, bellum hoc postquam-effugerimus,
 perpetuo jam essemus expertesque-senii immortalesque
 futuri, nec ipse inter primos pugnarem,
 nec te mitterem pugnam in clarantem-viros :
 nunc vero (nihilominus enim fata instant mortis
 plurima, quæ non licet effugere homini, neque evitare,)
 eamus; vel alicui gloriam dabimus, vel alicui nobis.
 Sic dixit : nec Glaucus aversus-est, nec non-obsecutus.
 Ili autem recta ibant, Lyciorum magnam gentem ducentes.
 Hos vero conspiciens cohorrui filius Petei Menestheus :
 hujus enim jam ad turrim ibant, malum ferentes.
 Circumpexit autem per cohortem Achivorum, si quem vi-
 deret] ductorum, qui sibi malum a-sociis arceret :
 animadvertit autem Ajaces duos, belli insatiabiles,
 stantes, Teucrumque, modo e-tentorio profectum,
 prope : sed nullo-modo ei licebat, si-clamaret, exaudiri :
 tantus enim strepitus erat : sonitusque ad-colum perveniebat
 percussorum scutorumque et setis-equis-comantium galea-
 rum] et portarum : omnes enim oclusæ-erant : isti vero ad
 ipsas] stantes nitebantur vi perruptas ingredi.
 Statim autem ad Ajacem misit præconem Thooten :
 I, nobilis Thoota, currens Ajacem voca :
 ambos quidem potius : hoc enim longe optimum omnium
 esset, quoniam mox hic fiet grave exitium.
 Huc enim magna-mole-feruntur Lyciorum duces, qui pridem
 valde-vehementes sunt in acribus pugnis.
 Si vero ipsis etiam illic labor et certamen ortum-est,
 at saltem solus veniat Telamonius fortis Ajax,
 et cum Teucer simul sequatur, arcum bene sciens.
 Sic dixit : neque ei præco non-obsecutus-est, ut-audit;]
 profectus-est autem currens præter murum Achivorum ære-
 loricatorum.] stetitque juxta Ajaces profectus, statimque eos
 allocutus-est :] Ajaces, Argivorum duces ære-loricatorum,

355 ἡνώγει Πετῆϊο Διοτρεφῆος φίλος υἱὸς
 κείσ' ἵμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντίασθον
 ἀμφοτέρω μὲν μάλλον· δ' γάρ κ' ὄγ' ἄριστον ἀπάντων
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείθι τετεύχεται αἰψὺς δλεθρός.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ
 360 ἡχάρησις τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πολέμοιο καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεια πετρόνετα προσήυδα·
 Αἴαν, σφώϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 ἐσταότας Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἵμι, καὶ ἀντίω πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαίνουν, ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοι,
 ἰφθίμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὧρτο δ' αὐτή.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἀνδρὰ κατέκτα,
 Σαρπηδόνα· ἐταίρω, Ἑπικλῆα μεγαθύμῳ,
 380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, δ' ἄρα τείχεος ἐντὸς
 κείτω μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν βέα
 χεῖρσσι ἀμφοτέρησι ἔχοι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· δ' δ' ἄρ' ὑψόθεν ἐμβαλ' αἰέρας·
 θλάσσε δὲ τετράραλον κυνέην, σὺν δ' ὅσπερ ἄραξεν
 385 πάντ' ἀμυδὲς κεφαλῇ· δ' δ' ἄρ' ἄρ' ἐνυῦτ' ἔριξις
 κάππεσ' ἄφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίττε δ' ὅσπερ θυμός.
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
 ἰὼ ἔπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχστοῖτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίνοντος,
 αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λύθετο χάρμης·
 ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 νύξ', ἐκ δ' ἔσκαπεν ἔγχος· δ' δ' ἐσπόμενος πῆσε δουρὶ
 πρηγῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχης τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἑλὼν χειρὶ στιβαρῇσιν
 ἐλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διακπέρε· αὐτὰρ ὑπέρβην
 τεῖχος ἐγυμνῶθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· δ' μὲν ἰὼ
 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἀσπίδος ἀμφιερύτης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι χαμείν·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 405 ἤλυθεν ἐγγεῖν, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὅγε πάμπαν
 χάσσετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῆδος ἀρέσσαι.
 κέχλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·

jubet vos Petei Jovis-alumni carus filius
 illuc ire, ut laboris vel paululum participes-sitis :
 ambo quidem potius : hos enim longe optimum omnium
 esset, quoniam mox ibi fiet grave exitium.
 Illuc enim magna-mole-feruntur Lyciorum duces, qui pridem
 valde-vehementes sunt in acribus pugnis.
 Si vero et hic etiam bellum et certamen ortum-est,
 at saltem veniat Telamonius fortis Ajax,
 et eum Teucer simul sequatur, arcuum bene sciens.
 Sic dixit : nec non-obsecutus-est magnus Telamonius Ajax.
 Statim Oïliden verbis alatis allocutus-est :
 Ajax, vos quidem hic, tu et fortis Lycomedes,
 stantes, Danaos excitate ad-fortiter pugnandum :
 sed ego illuc ibo, et interero pugnæ ;
 protinus autem revertar, quum bene ipsis auxiliatus-fuero.
 Sic igitur fatus abiit Telamonius Ajax,
 et cum-eo Teucer simul ibat frater et ejusdem-patris ;
 cum-istis vero una Pandion Teuceri ferebat curvos arcus.
 Quando Menesthei magnanimi ad-turrim venerunt,
 murum intrantes, laborantibus supervenerunt.
 Quippe in pinnas ascendebant, obscuro turbini similes,
 fortes Lyciorum ductores atque principes :
 congressi-sunt autem ad-pugnandum contra, ortusque-est
 clamor.-] Ajax vero primus Telamonius virum interfecit,
 Sarpedonis socium, Epiclem magnanimum,
 saxo aspero percussum, quod murum intra
 jacebat magnum ad pinnam summum : neque id facile
 manibus ambabus tenuisset vir, ne maxime quidem juvenis,
 quales nunc homines sunt : ille vero ex-alto immisit subla-
 tum ;] perripuitque quatuor-conos-habentem galeam, ossaque
 confregit] omnia simul capitis : is autem urinatori similis,
 decidit ab excelsa turri, liquitque ossa animus.
 Teucer vero Glaucum, fortem filium Hippolochi,
 sagitta irruentem percussit ex-muro alto,
 qua vidit nudatum brachium ; cessareque-fecit a-pugna.
 Retro autem a muro desiliit latens, ut ne-quis Achivorum
 vulneratum videret, et insultaret verbis.
 Sarpedoni autem dolor fuit, Glauco abeunte,
 protinus ut animadvertit ; attamen non oblitus-est pugnæ :
 sed is Thestoriden Alcmaonem hasta assecutus
 vulneravit, extraxitque hastam ; ille vero cecidit secutus ha-
 stam,] pronus, circaque ipsum sonitum-dedere arma varia ære.
 Sarpedon vero pinnam, prehensam manibus robustis,
 trahebat ; illa autem secuta est tota prorsus ; ac desuper
 murus nudatus-est, multisque fecit viam.
 Illum vero Ajax et Teucer simul assecuti, hic quidem sagitta
 percussit lorum circa pectora splendidum
 clypei ingentis ; sed Jupiter fata arcuit
 a-filio suo, ne navium ad puppes interficeretur :
 Ajax autem clypeum ejus percussit insiliens, ac penitus
 transiit hasta, aspereque-repulit ipsum ardentem.
 Cessit vero paullulum a-propugnaculo, nec tamen ille plane
 recessit, quoniam ei animus sperabat gloriam reportare.
 Adhortatus-est autem divinos, conversus, Lycios :

- Ἵ Λυκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι,
 μούνῳ ῥηξάμενῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλέονόν δέ μοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν
 μᾶλλον ἐπέβρισαν βουλευφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρπύναντο φάλαγγας
 τεύχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ φσισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λυκιοὶ Δαναῶν ἐδύναντο
 τεύχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 τεύχεος ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἀνέρε θορῖάσθον,
 μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῃ ἐν ἀρούρῃ,
 οἷτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἵσσης·
 ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 δόρυν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοεῖας
 ἀσπίδας εὐχύκλους λαίσχηά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῖα νηλεί χαλκῶ,
 ἡμὲν δ' αἰὲρ στρεφθέντι μετάρρενα γυμνωθεῖν
 μαρναμένους, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματα φαιτῶν
 ἐρῶσάτ'· ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάπαντα γυνὴ χερνήτις ἀληθής,
 ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶριον ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 ἰσάχου', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον· Ἐκτορι δῶικεν
 Πριαμίδῃ, δὲ πρῶτος ἐξήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρῳέσσι γεγωνῶς·
 440 Ὁρυσσ', ἱππόδαμοι Τρῳῆς· ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
 Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδάες πῦρ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐασι πάντες ἄκουον,
 ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεύχος ἀολλές· οἱ μὲν ἔπειτα
 χρυσάων ἐπέβαινον, ἀναχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρεν, δὲ βὰ πυλάων
 ἐσθῆκει πρόσθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 δῆξ' ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὴ ἀνέρε δήμου ἀρίστῳ
 ῥηϊδίως ἐπ' ἀμαξίας ἀπ' οὐδὲος ὀχλίσσειαν,
 οἷσι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὁ δὲ μιν βεῖα πάλλει καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτειω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν βεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἶος,
 χειρὶ λαῶν ἑτέρῃ, ὀλίγον δὲ μιν ἄχθος ἐπιτίγει·
 ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀείρας,
 αἱ βὰ πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἄραρυίας,
 455 δικλῆδες, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆτες
 εἶχον ἐπημοῖβοι, μία δὲ κληῖς ἐπαρῆται.
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἔρεισάμενος βάλει μέσσας,
 εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανυρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξ' δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἰσω
 460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆτες
 ἐσπεδῆσαν, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἀλλοδαῖς ἄλλῃ
 λαῶς ὑπὸ ῥιπῆς. Ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,

O Lycii, quid ita remittitis impetuosam fortitudinem?
 difficile autem mihi est, etsi fortissimus sim
 soli, quum-murum-perruperim, facere ad naves aditum,
 sed una-sequimini : multorum vero opus est melius.
 Sic dixit : illi autem regis reveriti adhortationem,
 validius incubuerunt consilium circa regem.
 Argivi autem ex-altera-parte corroborabant phalangas,
 intra murum, magnum vero ipsis se-obtulit opus.
 Neque enim fortissimi Lycii Danaorum poterant
 muro rupto facere ad naves viam :
 neque unquam bellatores Danai Lycios poterant
 a-muro retro repellere, postquam primum accesserant.
 Sed sicut de finibus duo viri contendunt,
 mensuras in manibus tenentes, communi in arvo,
 qui-quidem exiguo in loco litigant de æquo :
 sic igitur hos distinebant pinnæ : illi autem super ipsis
 cædebant alii-aliorum circa pectora bubula-pelle-factos
 clypeos rotundos, parmasque leves.
 Multi autem vulnerabantur in corpore sævo ære,
 sive cui converso terga nudarentur
 pugnantium, multi vero penitus per clypeum ipsum.
 Ubique jam turres et pinnæ sanguine virorum
 perfusæ-erant utrinque a Trojanis et Achivis.
 At ne sic quidem poterant fugam efficere Achivorum :
 sed ita-se-habebant, ut lances mulier opifica justa,
 quæ stateram tenens et lanam, utrinque appendit
 exæquans, ut liberis iniquam mercedem ferat :
 sic quidem horum æqualiter pugna intendebatur bellumque,
 ante quam Jupiter gloriam superiorem Hectori daret
 Priamidæ, qui primus irrupit in-murum Achivorum :
 clamavit autem intentissima-voce, Trojanis vociferans :
 Ingruite, equum-domitores Trojani; perrumpite vero mu-
 rum] Argivorum, et navibus immitte immane-ardentem ig-
 nem.] Sic dixit incitans : illi autem auribus omnes audie-
 runt.] rectaque-irruerant in murum frequentes : ii-que deinde
 pinnas ascendebant, acutas hastas tenentes.
 Hector vero arreptum lapidem ferebat, qui ante portas
 stabat; in-extremo crassus, ac desuper
 acutus erat, quem ne duo quidem viri ex-populo fortissimi
 facile in plaustrum a solo movissent,
 quales nunc homines sunt : ille vero eum facile vibrabat etiam
 solus.] [Hunc ei levem reddiderat Saturni filius versuti.]
 Sicut autem, quando opilio facile portat vellus arietis,
 manu prehensum altera, exiguumque ipsum pondus premit:
 sic Hector recta in-tabulata ferebat lapidem sublatum,
 quæ portas muniebant valde spisse coagmentatas,
 bifores, altas : duo autem intus vectes eas
 continebant invicem-transversi, una vero clavis inhærebat.
 Stetitque valde prope profectus, et adnixus percussit medias,
 firmiter divaricatis-pedibus-stans, ut ne ei minus-grave to-
 lum esset.] Abrupit autem ambos cardines : ceciditque lapis
 intro] magno-pondere, immane vero circum portæ crepuere :
 nec vectes] sustinuerunt, tabulæque disruptæ-sunt alio alia,
 lapidis ab impetu. Insiliit autem splendidus Hector,

νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῃ, τὸν ἔσσο περὶ χροῖ· δοῖα δὲ χερσὶν
 465 δοῦρ' ἔχεν. Οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐξάλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιζάμενος κατ' ὅμιλον,
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πύθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπερβάσαν, οἱ δὲ κατ' αὐτάς
 470 ποιητάς ἐσχύντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δμαστος δ' ἀλίσστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασ-
 τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν [σεν,
 νωλεμείω· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαιινὸν,
 νόσφι ἐφ' ἵπποπτόλων Ὀρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 5 Μουσῶν τ' ἀρχεμάχων καὶ Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,
 γλακτοφάγων Ἀχίον τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
 Ἔς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαιινῷ·
 οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρῆξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλασκοπιῇν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 καὶ γὰρ ὁ θαυμαζῶν ἦστο πτολιμέον τε μάχην τε
 ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὠληέσσης
 Ὀρηκίχης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 15 Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἄλδς ἕζετ' ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιούς
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλοέσσης
 κραυγῇ πασι προδιδάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
 20 Τρεῖς μὲν ὀρέεατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἔκτο τεύχωρ,
 Αἰγιάς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
 χρύσεια, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεῖ.
 Ἔνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτην, χρυσέην ἐλείρησιν κομώναντε.
 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· Τέντα δ' ἱμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀταλλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἀνακτα·
 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 30 ῥίμρα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διανέοντο γάλχεος ἄζων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρῆμοι φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 μεσσηγῆς Τενέδοιο καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης·
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἔνοσίχθων,
 35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλει εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσι πέδας ἔβαλε χρυσεῖας,
 ἀρῆρηκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὴ μένοιεν
 νοστήσαντα ἀνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.

nocti veloci sinillis aspectu : fulgebatque aere
 terribili , quo indutus-erat circa corpus : duas autem manibus
 hastas tenebat. Haud quis illum inhibuisset occurrens ,
 præter deos, quando insiliit in-portas; igne vero oculi ardebant.
 Hortabatur autem Trojanos, conversus ad turbam ,
 murum ut-transcenderent : illi vero hortanti paruerunt :
 protinusque alii quidem murum transcenderunt, alii vero per
 ipsas] affabrefactas infundebantur portas : Danaï autem dif-
 fugerunt] naves ad cavas : tumultusque ingens factus-est.

ILIADIS XIII.

Pugna ad naves.

Jupiter vero quum Trojanosque et Hectorem navibus ad-
 movisset,] hos quidem reliquit ad illas, laboremque ut-habe-
 rent et ærumnas] indesinenter; ipse autem retro vertit oculos
 fulgentes] seorsum in equestrium Thracum intuens terram,
 Mysorumque cominus-pugnantium, et illustrium Hippomol-
 gorum,] lacte-victitantium Abiorumque, justissimorum homi-
 num;] ad Trojam vero nequaquam amplius vertebat oculos
 fulgentes :] non enim ille immortalium quemquam putabat
 suo in animo,] profectum, vel Trojanis auxiliaturum, vel Da-
 nais.] Nec vero cæcam-speculationem agebat rex Neptunus :
 etenim hic spectans sedebat bellumque pugnamque
 alte super summum verticem Sami silvosæ
 Threiciæ : inde enim conspiciebatur tota quidem Ida ,
 conspiciebatur autem et Priami urbs, et naves Achivorum.
 Illic igitur is e mari sedebat egressus, miserabaturque Achi-
 vos] a-Trojanis domitos, Jovi autem graviter succenebat.

Protinus vero de monte descendit aspero ,
 rapide pedibus progressus; tremebant autem montes alti et
 silva] pedibus sub immortalibus Neptuni incedentis.
 Ter quidem protendit gressum, quarto autem passu pervenit
 ad-finem viæ,] Ægas : illic vero ei inclytæ ædes in-gurgitibus
 maris,] aureæ, coruscantes, ædificatæ-erant, incorruptibiles
 semper.] Illuc quum-venisset, sub curru junxit æripedes
 equos,] celeriter-volantes, aureis libulis comantes.
 Aurum autem ipse induit circa corpus:prehenditque scuticam
 auream, affabre-factam, suumque conscendit currum;
 iivitque ut-inveheretur super undas : exsultabant autem cete
 sub ipso] undique e latebris, nec non-agnoverunt regem :
 cum-lætitia vero mare utrinque-discedebat : hi autem vola-
 bant]celeriter admodum, nec subtile madescerebatur æreus axis :
 ipsūmque ad Achivorum naves agiles ferebant equi.

Est autem quidam specus latus profundi in-gurgitibus ma-
 ris,] media-inter Tenedum et Imbrum asperam :
 illic equos stabulare-fecit Neptunus terræ concussor,
 solutos de curribus, juxtaque divinum posuit pabulum
 ut-ederent : circaque pedes pedicas jecit aureas,
 infractas, insolubiles, ut firmiter illic manerent
 rediturum regem : is autem ad exercitum abiit Achivorum.

Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀλλήλες, ἡὲ θυέλλῃ,
 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμωτον μεμαώτες ἔποντο,
 ἄθρομοι, αὐτὰχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφει πάντας Ἀχαιοῦς.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαλήνοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἄλδης ἐλθὼν,
 45 εἰσαίμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

Αἶαντε πρῶτον προσέφη, μεμαώτε καὶ αὐτῶν·
 Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σῴσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησάμενός, μηδὲ κραυροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἐγὼ γ' οὐ δεῖδία χεῖρας ἀάπτους
 50 Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐὺκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδία, μή τι πάθωμεν,
 ἧ β' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ δὲ Διὸς εὐχέτ' ἐρισθένεός τις εἴναι.
 55 Σφῶν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῶ θ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 τῷ καὶ καὶ ἐσύμμενον περ ἐρώησαν· ἀπὸ νηῶν
 ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτοὺς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπτάνει γαλήνοχος Ἐννοσίγαιος
 60 ἄμφοτέρω κεκοπῆς πληθέν μένεος κρατεροῖο·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Αὐτοὺς δ' ὥς τ' ἱρηξὶ ὠκύπτερος ὥρτο πέτεσθαι,
 ὅς βρά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἄρβεις,
 ὁρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνειον ἄλλο·

65 ὥς ἀπὸ τῶν ἤϊε Ποσειδάων ἐννοσίγαιος.

Τοῦν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 αἶψα δ' ἄρ' Αἶαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἶαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —

70 οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνοστής·
 ἔγνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κνημῶν
 ρεῖ· ἔγνων ἀπῴοντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ —
 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 75 μαιμῶνσι δ' ἐνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἀάπτοι
 μαμῶσιν, καὶ μοι μένος ὥρορ· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἷος
 80 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμωτον μεμαῶτι μάχεσθαι.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 χάρμῃ γηθόσυνον, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τοὺς ὑπὶεν Γαλήνοχος ὥρσεν Ἀχαιοῦς,
 οἳ παρὰ νησὶ θαῆσιν ἀνέβηχον φίλον ἦτορ·
 85 τῶν β' ἄμα τ' ἀργαλέω καμάτῳ φίλα γυῖα λελυτο,
 καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τοὺς οἳ γ' εἰσρόοντες ὑπ' ὀδρῦσι δάκρυα λείβον·
 οὐ γὰρ ἔφανφείζεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. Ἀλλ' Ἐννοσίγαιος
 90 βρεῖα μετείσταμενος κρατερὰς ὥτρυνε φάλαγγας.
 Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Ληϊτὸν ἤλεε κελεύων,
 Πηνελέων θ' ἥρωα Θῶνάν τε Δαΐτυρόν τε.

Trojani vero, flammæ pares, conferti, sive procellæ,
 Hectorem Priamiden insatiabiliter ardentes sequebantur,
 frementes, clamantesque; sperabant autem naves Achivorum
 se capturos, occisurosque ad ipsas omnes Achivos.

Sed Neptunus terram-cingens, terræ-concussor,
 Argivos excitabat, profundo e mari egressus,
 assimilatus Calchanti corpore et indefessa voce :

Ajaces, vos quidem servabitis populum Achivorum,
 fortitudinis memores, nec trepidæ fugæ.

Alibi enim equidem non timeo manus audaces
 Trojanorum, qui magnum murum transcenderunt turbâ ;
 sustinebunt enim omnes bene-ocreati Achivi :

hac vero parte sane gravissime timeo, nequid patiamur,
 qua hic rabiosus, flammæ par imperat,
 Hector, qui Jovis jactat præpotentis filium se esse.

Vobis tamen sic deorum aliquis in mentibus ponat,
 et ipsi ut-stetis fortiter, et ut-hortemini alios :
 ita enim etiam ardentem repuleritis a navibus
 velocibus, etiam si eum Olympius ipse excitat.

Dixit, et scepro terram-cingens Neptunus,
 ambos feriens, implevit robore forti ;
 membraque fecit levia, pedes et manus superne.
 Ipse autem, ut accipiter alis-pernix occæperit volare,
 qui quidem a prærupta petra altissima levatus
 properarit per-planitiem insequi avem aliam :
 sic ab his cum-impetu-abiit Neptunus terræ-concussor.
 Ex-illis-duobus autem sensit prius Oilei filius velox Ajax ,
 statimque Ajacem allocutus-est Telamonium filium :

Ajax : quoniam aliquis nobis deorum, qui Olympum tenent,
 vati se-assimilans jubet ad naves pugnare :

(neque hic Calchas est, vates augur ;
 vestigia enim retro pedum et tibiaram
 facile cognovi abeuntis : facile autem dignoscuntur dii :)
 continuo vero mihi ipsi animus in pectoribus meis
 magis excitatus-est ad-pugnandum ac præliandum ;
 gestiuntque-alacriter subtus pedes, et manus superne.

Hunc autem respondens allocutus-est Telamonius Ajax :
 sic nunc etiam mihi circa hastam manus audaces
 gestiunt, et mihi robur erectum-est ; subtusque pedibus
 impellor ambobus ; cupio vero vel solus
 cum-Hectore Priamida perpetuo ardenti pugnare.

Sic hi quidem talia ad alterum-alter dicebant,
 pugnæ-cupidine læti, quam ipsis deus immiserat animo.

Interim autem postremos terram-cingens Neptunus excita-
 vit Achivos, [qui ad naves veloces resciebat solum animum :
 quorum simul et gravi labore cara membra soluta-erant,
 et ipsis dolor in animo oriebatur, aspicientibus
 Trojanos, qui magnum murum transcenderant turbâ.

Hos illi inspicientes, sub superciliis lacrimas fundebant ;
 non enim putabant se declinatuos perniciem. Sed Neptunus
 facile, interveniens, fortes concitavit phalangas.

Ad Teucrum primum et Leitum venit hortans,
 Peneleumque heroem, Thoantemque, Deipyrumque,

Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
τοὺς δ' ἔποτρύνουν ἔπειτα πετερόντα προσυῦδα·

95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νεοί· ὑμῖν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σωσέμεναι νέας ἀμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλεῖο,
νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
100 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
δαινὸν, δ' οὐποτ' ἔγωγε τελετήσεσθαι ἔρσσκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵναι νέας· οἳ τὸ πάρος περ
φυζακινήσας ἐλάφοισιν εἰκόεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
θῶων πορδαλίῳν τε λυκῶν τ' ἤϊα πέλονται,
105 | αὐτοὺς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμ·
ὥς Τρῶες τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μένειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡδαιόν.

Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίτης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνησ' τε λαῶν,
οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσιν
110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίως ἔστιν
ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖον Ἀγαμέμνων,
οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδάρκα Πηλεΐωνα·
ἡμέξας γ' οὕτως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.

115 Ἄλλ' ἀκούμεθα θάσσον· ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ἥμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετο θούριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ὄντες ἀνὰ στρατόν. Οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησάμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
λυγρὸς ἔών· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμέναι περὶ κῆρι.

120 ὦ πέπονες, τάχα δὴ τί καχὸν ποιήσετε μεῖζον
τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἔκτορ δὴ παρὰ νηυσὶ βοῆν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερὸς, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μαχρὸν ὄγῃα.

125 Ὡς βα κλειυτιῶν Γαῖόχορος ὥρσαν Ἀχαιοὺς.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντος δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγας
καρτεραί, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Οἳ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα διὸν ἔμιμον,
130 φράζαντες ὀρού δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμῳ·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
ψαῦον δ' ἱπποκόμοι κόρυθας λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχρα δ' ἐπ' ὤσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
135 σείομεν· οἳ δ' ἰθὺς φρόνουν, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτορ,
ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοῖτορχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροσος ὥση,
ρῆξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔγμυα πέτρης·
140 ὕμῃ δ' ἀναθρόσκων πέτεται, κτυπεῖ δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη· δ' δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἱσώπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
ὥς Ἔκτορ εἰως μὲν ἀπείλει, μέγρι θαλάσσης
ρέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

145 κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
στῇ βα μάλ' ἐγχρημφθεῖς. Οἳ δ' ἀντίοι ὕτες Ἀχαιοὺν,

Merionemque, et Antilochum, peritos pugnae;
hos ille incitans, verbis alatis allocutus est:

*Proh pudor, Argivi, juvenes adolescentes: vobis ego
pugnantibus confido me-salvaturum naves nostras;
si vero vos pugnam detractabitis gravem,
nunc jam illuxit dies, quo sub Trojanis domabimur.
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
indignum, quod nunquam ego eventurum putabam,
Trojanos ad nostras accedere naves; qui prius quidem
fugacibus cervis similes-erant, quæ per silvam
thoum, pardaliumque, luporumque escæ sunt,
sic errantes, imbelles, nec natae ad pugnam:
sic Trojani antehac robur et manus Achivorum
manere nolebant ex-adverso, ne paullulum quidem.
Nunc vero procul ab-urbe cavas ad naves pugnant,
imperatoris pravitate, ignaviaque militum,
qui cum-illo contententes, propugnare nolunt
navibus velocibus, sed interficiuntur ad ipsas.
Verum etsi omnino revera in-culpa est
heros Atrides, late-dominans Agamemmo,
quandoquidem contumelia-affecit pedibus-celerem Peliden:
nobis certe nullo-modo licet intermittere pugnam.
Sed medeamur ocyus huic malo; faciles utique sanatu mentes
bonorum.] Vos autem nequaquam honeste remittitis a-stre-
nuâ fortitudine,] omnes fortissimi quum-sitis in exercitu: nec
vero ego] virum objurgaverim, qui pugnam detractet,
imbellis si-sit: vobis vero succenseo vehementer ex-animo.
O molles, mox sane aliquod malum admittetis gravius
hac ignavia: sed in mentibus reponite singuli
pudorem et hominum reprehensionem: certe enim ingens cer-
tamen ortum-est.] Hector jam ad naves bello strenuus pugnat,
fortis; perfigitque portas et longum vectem.*

Sic igitur adhortans Neptunus concitavit Achivos.
Circum autem Ajaces duos stabant phalanges
firmæ, quas ne Mars quidem vituperasset, si-intervenisset,
nec Minerva populorum-concitatrix; nam præstantissimi
delecti Trojanosque et Hectorem divinum manebant,
constipantes hastam hastæ, scutum scuto, densissimis-ordini-
bus:] clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum
vero vir:] seque-invicem-attingebant setis-equinis galeæ splen-
dentibus conis] nutantium: adeo densi stabant inter-se,
hastæ autem crispabantur audacibus a manibus
concussæ: ipsi vero in hostes recta tendebant, ardebantque
pugnare.] Trojani autem prius-impetum-fecere conferti; præ-
cibique Hector] contra ingruens; lapidis-perniciosa-ruentis
instar a petra,] quem de vertice fluvius torrens impulerit,
abruptis immenso imbre violentæ retinaculis petræ;
alteque subsiliens volat, resonatque sub ipso
silva; hic autem tutus currit continuo, donec pervenerit
in-planitiem; tum vero nequaquam volvitur, incitatus licet:
sic Hector, hactenus quidem minabatur, usque-ad mare
facile se perventurum ad-tentoria et naves Achivorum,
cadentem: verum quando jam in-densas incidit phalangas,
stetit admodum prope-obnitens. Sed adversi filii Achivorum

- νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὦσαν ἀπὸ σπείων· ὁ δὲ χάσσάμενος πελεμίσθη.
 Ἥϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνῶς·
- 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 παριμένετ'· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοὶ
 καὶ μάλα πυργηγδὸν σφάεας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 ἀλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχους, εἰ ἔτεόν με
 ὦρσε θεῶν ὠριστός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
- 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 κοῦφα ποσὶ προβιβάς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀράμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 ταυρεῖν· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολλὴν πρὶν
 ἐν χαλῷ ἐάγῃ δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖν σγέθ' ἀπὸ ἑο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο διαίφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 165 ἄψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχους, δ' ξυνέαζεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσάμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίῃφι λειλείπτο.
- Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῇ δ' ἄσπετος κάρυετ.
 170 Τεῦχος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κἀτέκτα,
 Ἰμβριον αἰγυχήτην, πολυύππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαῖον, πρὶν ἔλθειν υἴας Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμιοι νόθην ἔχε, Μηδευσικάστην·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἄψ' εἰς Ἴδιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 ναῖε δὲ πῶρ Πριάμω· ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τὸν ῥ' υἷος Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἔγχε' μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἐπέσεν μελίῃ ὧς,
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
- 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσει·
 ὧς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦχος δ' ὠρμήθη, μεμῶως ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
 Ἔκτορ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλυετο χάλκεον ἔγχος
- 185 τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράθησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἔκτορ δ' ὠρμήθη κόρυϊν κροτάφους ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀραρπάξει μεγαλήτορος Ἀμφίμαχοιο·
- 190 Αἶας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἔκτορος· ἀλλ' οὔπῃ χροὸς εἰσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεχάλυθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος θυμῶν οὔτα,
 ὥσε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ, ὁ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρὸν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
- 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος διὸς τε Μενεσθεὺς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὖτ' Αἰάντε, μεμῶτες θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δύο αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε φέρητον ἀνὰ βωπιήϊα πυκνὰ,
 200 ὕψου ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·

percutientes ensibusque et hastis utrinque-acutis,
 repulerunt eum a se; ille vero cedens, aspere-concussus-est.
 Vociferatus-est autem alta-voce Trojano inclamans :
 Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
 perstate : haudquaquam diu me sustinebunt Achivi,
 licet valde turmatim seipsos instruxerint :
 sed, puto, cedent ab hasta mea fugati, si revera me
 incitavit deorum potentissimus, altitonans maritus Junonis.

Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque.
 Deiphobus vero inter hos elato animo incedebat
 Priamides, praeque se tenebat clypeum undique aequalem,
 leviter pedibus progrediens, et clypeo-tectus procedens.
 Meriones autem in-eum direxit hastam fulgentem,
 et percussit, neque aberravit, scutum undique aequale
 taurinum; id vero haudquaquam trajecit, sed multo prius
 in extremo fracta-est longa hasta : Deiphobus vero
 scutum taurinum tenuit procul a se : timuit autem animo
 hastam Merionæ bellicosi; at hic heros
 retro sociorum in agmen recessit; iratus-est autem graviter,
 utrumque, ob-victoriamque amissam, et hastam quam frege-
 rat.] Profectus-est autem ire præterque tentoria et naves Achiv-
 orum.] allaturus hastam longam, quæ ipsi in-tentoriis relicta-
 erat.] Sed ceteri pugnabant, clamoribus immensus ortus-est.
 Teucer autem primus Telamonius virum interfecit,
 Imbrium bellatorem, divitis-equorum Mentoris filium;
 habitabat autem is Pedæum, antequam venissent filii Achivo-
 rum.] filiamque Priami notham uxorem habebat, Medesica-
 stem:] at postquam Danaorum naves venerant recurvæ,
 rursus ad Ilium venit, excelebatque inter-Trojanos :
 habitabat autem apud Priamum: isque eum honorabat æque
 ac-filios.] Hunc igitur filius Telamonis sub aurem hasta longa
 vulneravit, evulsitque hastam: is autem cecidit, ut fraxinus,
 quæ montis in-vertice procul conspici, aere
 recisa, tenera terræ folia admovit:
 sic cecidit; circumque ipsum sonitum-dedere arma varia ære.
 Teucer autem accurrit, cupiens ei arma exuere :
 Hector vero in-accurrentem jaculatus-est hasta fulgenti.
 Sed ille ex-adverso conspiciatus evitavit æream hastam
 paullulum; hic autem Amphimachum, Creati filium Actori-
 onis.] venientem in-pugnam, ad pectus percussit hasta :
 isque fragorem-edidit cadens, et sonuerunt arma super ipso.
 Hector vero accurrit, ut-galeam temporibus aptam
 a-capite deriperet magnanimi Amphimachi :
 Ajax autem in-accurrentem tendit hasta splendenti
 Hectorem; sed nusquam ad-corpus pervenit, totus autem ære
 horrendo tectus-erat : ille tamen scuti umbonem percussit,
 repulitque eum vi magna : is autem cedebat retro
 a-cadaveribus ambobus; istaque ad se extraxerunt Achivi.
 Amphimachum quidem Stichius, divinusque Menestheus,
 principes Atheniensium, portare ad exercitum Achivorum;
 Imbrium autem Ajaces, studiosi impetuosæ pugnae.
 Ut duo capram leones, a-canibus asperos-dentes-habentibus
 ereptam, ferunt per virgulta densa,
 alte supra terram in malis tenentes :

ὅς βα τὸν ὕψου ἔχοντε δύο Αἴαντε κορυστὰ
τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
κόψεν· Ὀϊλιάδης, κεχολυμένος Ἀμφιμάχου·
ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου,

205 Ἐκτορι δὲ προπάρουθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.

Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
ὕϊωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι·

βῆ δ' ἱέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
ὀτρυνένων Δαναοὺς, Τρῶεσσι δὲ κῆδε' ἔτευγεν.

210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
ἦλθε, κατ' ἱγνύην βεβλημένος δέξεται χαλκῷ.

Τὸν μὲν ἐταῖροι ἐνείκαν, ὃ δ' ἱητροῖς ἐπιτείλας
ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα

215 ἀντιάαν. Τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνὸςτῆθων,
εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὸ Ὀθάντι,

δὲ πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμω·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ

220 οἴχονται, τὰς Τρῶσιν ἀπέλειον υἱὲς Ἀχαιῶν;

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγῶς, ἀντίον ἤδα·

ὦ Ὄθαν, οὕτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσπον ἔγωγε
γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα τολεμίζειν·

οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀχέριον οὔτε τις ὄκνω

225 εἰκων, ἀνδύεται πολέμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτω

μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίωνι,

νωτύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.

Ἀλλὰ, Ὄθαν· καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδῆϊος ἦσθα,

ὀτρυνεὺς δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεδιέντα ἴδῃαι·

230 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευε τε φωτὶ ἐκάστω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνὸςτῆθων·

Ἰδομενεῦ, μὴ καίνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν

ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,

ὃς τις ἐπ' ἡμῖται τῷδε ἐκὼν μεθήσῃ μάχεσθαι.

235 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ

σπεύδειν, αἶ κ' ὀφείλες τι γενόμεθα καὶ δὴ δόντε.

Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν·

νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.

Ἔς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄγχιτόνων ἀνδρῶν·

240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτὸν ἵκανε,

δύσπεο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γένητο δὲ δούρε·

βῆ δ' ἱμεν ἀσπεροτῆϊ ἐναλίχνης, ἦντε Κρονίων

χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·

245 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θένοντος·

Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἕως, ἀντεβόλησεν,

ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει

οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·

Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχὺ, φιλιταθ' ἐταίρων,

250 τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊότητῃ;

ἦέ τι βέβληται, βέλος δὲ σε τείρει ἀνακῆ;

ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς

ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λίλοιμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

sic igitur hunc alte tenentes duo Ajaces bellatores,
arma ei detraxerunt; caput autem molli a cervice
amputavit Oilides, iratus ob-Amphimachum:
misitque illud instar-globi rotatum per turbam;
Hectori vero ante pedes cecidit in pulveribus.

Ac tunc quidem valde ex-animo Neptunus iratus-erat,
ob-nepotem caesum in gravi pugna:
profectusque-est ire præterque tentoria et naves Achivorum,
incitavit Oilides, iratus ob-Amphimachum.

Idomeneus autem illi hasta-inclutus occurrit,
rediens a socio, qui ei nuper e prælio
venerat, in-poplite vulneratus acuto are.

Hunc quidem socii asportarant, ille autem, medicis quum-man-
dasset,] redibat in tentorium: adhuc enim pugnae cupiebat
occurrere. Ipsum autem allocutus-est rex Neptunus,
assimilans-se voce Andræmonis filio Thoanti,

qui in-tota Pleurone et excelsa Calydone

Ætolis imperabat, deque instar honorabatur a-populo:

Idomeneu, Cretensium princeps, quo tandem minæ

abierunt, quas Trojanis minabantur filii Achivorum?

Huic autem vicissim Idomeneus, Cretensium dux contra
locutus-est:] o Thoa, nullus vir nunc in-culpa, quantum ego
intelligo: omnes enim scimus præliari:
nec quenquam timor detinet exanimis, nec quisquam inertiae
cedens subterfugit pugnam perniciosam: sed ita fere
videtur nimirum gratum esse præpotenti Saturnio,

inglorios perire *procul* ab Argo hic Achivos.

Verum, Thoa: etenim ante bellicosus fuisti,

hortarique-soles et alium, ubi remittentem videris:

ideo nunc neu cessa *ipse*, hortareque virum quemque.

Huic autem respondit deinde Neptunus concussor-terræ:

Idomeneu, ne ille vir amplius reveratur

a Troja, sed hic canum ludibrium fiat,

quicunque in die hoc volens remiserit pugnam.

Sed age, armis huic sumtis veni: hæc autem simul oportet
nos maturare, si cui usui fiamus, etiam duo quum-simus:
in-unum-si-confertur, virtus est viris etiam valde imbellibus;
nos autem et cum-fortibus novimus pugnare.

Sic fatus, ille quidem rursus abiit deus in pugnam virorum:

Idomeneus autem, quando jam ad-tentorium bene-structum
venit] induit arma pulcra circa corpus, sumsitque duo-hasti-
lia:] profectusque-est ire fulguri similis, quod Saturnius
manu acceptum miserit-vibratum a corusco Olympo,
ostendens signum hominibus; præclari vero *sunt* ejus radii:
sic hujus æs splendebat circa pectora currentis;

Meriones autem ei, famulus bonus, occurrit,

prope adhuc a-tentorio: nam hastam æream ibat

sumpturus. Hunc vero allocutus-est vis Idomenæi:

Merione, Moli fili, pedibus celer, carissime sodalium,

quid-tandem venisti, prælioque relicto et pugna?

numquid vulneratus-es, telique te affligit cuspis?

an alicujus rei nuntius ad me venisti? nec certe per-me
desidere in tentoriis cupio, sed pugnare.

Huic autem Meriones prudens contra locutus-est:

255 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,] ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείπεται, οἰσόμενος· τό νυ γάρ κατεάξαμεν, ὁ πρὶν ἔχσασιν, ἀσπίδα Διηφόβοιο βαλὼν ὑπερηννορέοντος.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἡῦδα·
260 δούρατα δ', αἱ χ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἐν, καὶ εἴκοσι δῆεις, ἑσταότεν ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανούοντα, Τρώϊα, τὰ κταμένον ἀποκίνομαι. Οὐ γάρ οἶω ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὼς ἱστάμενος πολέμιζεῖν.

Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ἀμφαλόσσαι,
265 καὶ κόρυθες καὶ θύρηχες λαμπρὸν γανώνωντες.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
πολλὰ ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλθεῖναι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
270 ἀλλὰ μετὰ πρώτοις μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι, ὅππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον ποῦ τινα μεῖλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρναμένους, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἡῦδα·
275 οἷδ' ἀρετὴν οἷός ἐστι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
ἐς λόγον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διακρίνεται ἀνδρῶν,
ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' Ἀλκιμος, ἐξεφάνθη —
τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·

280 οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
ἀλλὰ μετοχλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·
ἐν δὲ τί οἱ κραδίη μεγάλη στέρνοισι πατάσσει,
Κῆρυξ ὀφιομένη, πάταγος δὲ τε γίγνεται ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρῶς οὔτε τι λήν
285 ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐκίχθηται λόγον ἀνδρῶν,
ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγῇμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ —
οὐδὲ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὀνοίτο.
Εἴπερ γὰρ κε βλεῖο πονεῖν ἢ τυτελής,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὅπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῃ,

290 ἀλλὰ κεν ἢ στέρνοισι νηδύος ἀντίασειεν,
πρόσωπο ἱέμενον, μετὰ προμάχων ὀαρσύν.
Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὄες,
ἑσταότες, μὴ ποῦ τις ὑπερφιάλως νεμεσῇσῃ·
ἀλλὰ σύγε κλισίῃνδε κίων ἔλθ' ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρῆϊ,
καρπαλίμως κλισίῃν ἀνείλετο χάλκιον ἔγχος,
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πολέμοιο μεμνῶλος.
Οἷος δὲ βροτολοιοῖς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἄμα καρπερός καὶ ἀταρβής,
300 ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστῃν·
τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Ὀρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,
ἢ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε
ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
305 ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυβήμενοι αἰθοπὶ χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δευκαλιδῆ, πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδύναι ὄμιλον,
ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσους,

[Idomeneu, Cretensium princeps ære-loricatorum,] venio, si qua tibi hasta in tentoriis relicta-est, eam sumpturus; hanc enim confregimus, quam prius habebam, clypeo Deiphobi percusso ferocientis.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus est: hastas quidem, si volueris, et unam et viginti invenies, stantes in tentorio ad parietes collucentes, Trojanas, quas a-cæsis abstuli. Non enim puto me a-viris infestis longe stantem pugnare: ideo mihi hastæ sunt, et scuta umbonibus-munita, et galeæ, et lorice lucidum remidentes.

Huic autem Meriones prudens contra locutus-est: etiam mihi apud tentoriumque et navem nigram multa sunt spolia Trojanorum: sed non prope-sunt ad-sumendum.] Neque enim et me puto oblitum esse fortitudinis, sed inter primos in pugna clarante-viros sto, quando certamen exortum-fuerit belli. Alium forte aliquem magis Achivorum ære-loricatorum lateo pugnans, te vero vidisse ipsum puto.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus-est: novi virtute qualis sis: quid te oportet hæc sermocinari? si enim nunc ad naves seligamur omnes fortissimi ad insidias, ubi maxime virtus dispicitur virorum: ubi quique timidus vir, quique fortis, plane-apparet: (ejus etenim qui-ignavus-est, mutatur color alius ex-alio; nec ei, immotus ut-sedeat, continetur in præcordiis animus, sed flexis-genibus-considit, et super ambos pedes sedet; intusque ei cor valde in-pectoribus palpat, mortem expectanti: stridor autem oritur dentium: ejus vero qui-fortis-est, nec subinde mutatur color, nec valde tremat, postquam primum se-collocarit in-insidiis virorum; optat autem quam-citissime misceri in pugna gravi:) ne ibi quidem tuos animos et manus aliquis vituperarit. Si quando enim eminus-vulneratus-fueris pugnans, seu cominus,] non in cervicem tibi a-tergo incidere telum, nec in dorsum:] sed vel pectoribus vel ventri occurrerit, ulterius-recta ruentis, inter primorum-pugnatorum turbam. Sed age, ne-amplius hæc colloquamur, fatui tanquam, stantes, ne forte quis supra-modum nos reprehenderit: verum tute ad-tentorium profectus sume validam hastam.

Sic dixit: Meriones autem, veloci par Marti, raptim e-tentorio sustulit æream hastam, secutusque-est Idomeneum, valde pugnæ cupidus. Qualis autem hominum-perniciēs Mars ad-pugnam accedit, ipsumque Terror, carus filius, simul validus et impavidus, comitatur, qui terret constantis licet animi bellatorem; hi quidem e Thracia in Ephyros armabantur, vel in Phlegyas magnanimos; neque hi exaudierunt utrosque, alterutris vero gloriam dederunt: tales Merionesque, et Idomeneus, ductores virorum, ibant ad pugnam, armati coruscæ ære.

Hunc et Meriones prior sermone allocutus-est:

Deucalionide, qua-parte fert-animus ingredi turbam? an ad dextram totius exercitus, an per medios,

ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 δεισέσθαι πολέμοιο καρχομόνυντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἄγος, ἀντόν ηῦδα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύο, Τεῦκρός θ', ὃς ἀριστος Ἀχαιῶν
 315 τοῖροσιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ἱσμίνῃ·
 οἳ μιν ἄδην ἔλῳσι, καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
 Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα κάρτερός ἐστιν.
 Αἰπὸ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῆσιν.
 Ἄνδρ' ἰδὲ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητὸς τ' εἶη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγαλοῖσι τε χειρμαδίοισιν·
 οὐδ' ἄρ' Ἀχιλλεῖ ῥήξῃ νορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὕτως ἐστιν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερὸν ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῇ ἀτάλantos Ἀρηΐ,
 ἦρξ' ἱμεν, ὅρρ' ἀφικόντο κατὰ στρατὸν, ἥ μιν ἄνωγει.
 330 Οἱ δ' ὥς Ἰδομενεῖα ἶδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκῆν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησιν νέεσσιν.
 Ὡς δ' ἔθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἄελλαι·
 335 ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἷτ' ἀμυδὶς κόνις μεγάλῃν ἱστάσιν ὁμίλῃν·
 ὥς ἄρα τῶν ὁμός' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξει χαλκῷ.
 Ἐφρίεν δὲ μάχῃ φθισίμβροτος ἐγγχείρσιν
 340 μακρῆς, ὃς εἶχον ταμείχρους· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 αὐγῇ χαλκείῃ κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμήκτων, σκαέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἀμυδὶς· μάλα κεν θρασκευαδρίας εἶη,
 ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύο Κρόνου υἱε κραταιῷ
 ἀνδράσιν ἥρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν· Ἰλιόθι πρὸ,
 350 ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἷα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
 λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολλῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 Ἦ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρῃ,
 355 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδ'
 τῷ ῥα καὶ ἀμφοδῆν μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
 λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ζοικῶς.
 Τοὶ δ' ἐριδὸς κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἀβρήκτον τ' αὐτόν τε, τὸ πολλὰν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μετὰ πλείους περ ἔδον, Ἀναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.

an ad sinistram? quoniam nusquam puto adeo
 indigere certamine capite-comantes Achivos.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus-
 est:] naves quidem ad medias qui-auxilientur sunt et alii,
 Ajacesque duo, Teucerque, qui praestantissimus Achivorum
 arte-sagittandi, strenuus vero etiam in stataria pugna;
 qui illum satis exercebunt, adeo incitatum ad-pugnam,
 Hectorem Priamiden, etiamsi admodum fortis est.
 Arduum ei erit, valde licet ardenti pugnare,
 illorum superato robore et manibus invictis,
 naves incendere; quando non ipse Saturnius
 injecerit ardentem torrem navibus velocibus.
 Homini vero non cesserit magnus Telamonius Ajax,
 qui mortalisque sit et edat Cereris fruges,
 aereque violabilis sit, magnisque saxis:
 ne Achilli quidem virorum-agmina-perrumpenti cesserit,
 in stataria-quidem-pugna; pedibus vero nequaquam licet con-
 tendere.] Nobis autem huc ad-sinistram tene exercitus, ut
 citissime] videamus, an cui gloriam praebituri-simus, an quis
 nobis.] Sic dixit: Meriones autem, veloci par Marti,
 coepit ire, donec pervenissent in exercitu, quo eum ille jus-
 serat.] Hi autem quum Idomeneum viderent, flammæ similem
 fortitudine,] ipsum et famulum, cum armis artificiose-factis,
 cohortantes per turbam, in ipsum omnes irruerant.
 Hisque cominus exstitit certamen ad puppes navium.
 Ut vero quum a stridulis ventis actæ ingruunt procellæ,
 die eo, quum plurimus pulvis est per vias;
 qui (venti) simul pulveris magnam erigunt nebulam:
 sic igitur horum concurrit pugna, ardebantque in animo
 invicem-se per turbam interficere acuto ære.
 Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis
 longis, quas tenebant cutem-incidentes; oculosque perstrin-
 gebat] splendor æreus, galeis a lucentibus emicans,
 loriceque recens-tersis, scutisque fulgentibus,
 congregientium in-unum: valde audax-animo esset,
 qui tunc gavisus-esset videns laborem, nec animo-esset-tur-
 batus.] Sed dissentientes duo Saturni filii potentes
 viris heroibus struebant dolores graves.
 Jupiter quidem Trojanis et Hectori volebat victoriam,
 illustrans Achillem pedibus velocem; nec omnino tamen
 volebat populum perdere Achaicum, ad Ilium;
 sed Thetin honorabat, et filium ejus forti-animo.
 Argivos vero Neptunus excitabat interveniens,
 clam emersus e-cano mari: dolebat enim
 a-Trojanis illos domari, Jovique vehementer iratus-erat.
 Sane quidem ambobus unum erat genus, atque unus ortus;
 sed Jupiter prior natus-fuerat, et plura noverat:
 quocirca etiam Neptunus palam quidem auxiliari cavebat,
 clam vero semper concitabat eos per exercitum, viro assimi-
 latus.] Hi autem certaminis vehementis et omnibus-æqui belli
 terminum alternantes, in utrosque direxerunt,
 infractumque insolubilemque, qui multorum genus solvit.
 Tum, meicanus licet esset, Danaos cohortans
 Idomeneus, Trojanis insiliens fugam incussit.

Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
 365 ὅς βα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 Δὲ Πριάμοιο θυγατρὶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσμένους ὕλας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ἐ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 370 διωστέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχέσθην πειθίσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσχετο δούρι φαεινῷ,
 καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἔρκεσε ὠρῆξ
 χάλκεος ὄν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζου· ἀπάντων,
 375 εἰ ἔτεον δὴ πάντα τελευτήσεις δὲ ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμῆεις ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσασμεν·
 δοίμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρὶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, δπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέρσης εὐναιόμενον πολυῖθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἄμφι γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἐδυνῶνται κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἶπων ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
 ἦρος Ἰδομενεύς. Τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνεύοντες κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἥνιοχος θεράπων· ὁ δὲ ἴετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δούρι
 λαϊμόν ὑπ' ἀνθρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριτε δ', ὅς τις δρῦς ἤριτε, ἢ ἄχρεῶν,
 390 ἢ ἐ πίτυς βλωρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νείκεσι, νήϊον εἶναι·
 ὥς ἐ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς,
 βεβρυγῶς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοσφας.
 Ἐκ δὲ οἱ ἥνιοχος πλῆγῃ φρένας, ὅς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δῆϊών ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἀψ' ἵππους στρέψαι. Τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δούρι μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἔρκεσε ὠρῆξ
 χάλκεος, ὄν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργόος ἐκπεσε δίφρου·
 400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Διφίφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἄσιος ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισσε δούρι φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἡλεῦατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεὺς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἴσῃ,
 τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
 δινωτὴν φορέεσκε, δῶα κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἑάλῃ, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 410 καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος ἀσεν
 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν βα βαρεῖναι χεῖρὸς ἀφῆκεν,
 ἀλλ' ἔβαλ' ἵππασιδῆν Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Διφίφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν ἄβυσ·
 Οὐ μὲν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 εἰς Αἰδοῖς περ ἰόντα πολῶν κρατερῶν
 γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπόν.

Interfecit enim Othryoneum, e-Cabeso ingressum :
 qui quidem nuper belli ad famam venerat :
 petebat autem Priami filiarum forma præstantissimam,
 Cassandram, indotatam : pollicitusque fuerat magnum opus,
 a Troja *quantumvis* invitos depulsurum se filios Achivorum.
 Illi vero senex Priamus *eam* promiserat, et adnuerat se
 daturum-esse : ille autem pugnat, promissis fretus.
 Idomeneus vero in-illum collimabat hasta fulgenti,
 et percussit sublimi gradu-incedentem assequutus ; nec arcuit
 lorica] aerea, quam gestabat, medio vero in ventre *illam* fixit.
 Fragorem-edidit cadens : ille autem super-*eo*-gloriatu-est, di-
 xitque:] Othryoneu, sane te supra mortales laudo omnes,
 si utique vere omnia perficies, quæ pollicitus-es
 Dardanidæ Priamo ; is autem promisit filiam suam.
 Et tibi nos hæcæ polliciti præstiterimus :
 dederimus Atridæ filiarum forma præstantissimam,
 ex-Argis arcessitam, quam-ducas : siquidem nobiscum
 Ilii expugnaveris bene-habitatam urbem.
 Sed sequere, ut apud naves colloquamur pontum-transeuntis
 de nuptiis : quippe nequaquam soceri illiberales sumus.

Sic fatus, pede *eum* traxit per acre prælium
 heros Idomeneus. Huic autem Asius venit vindex,
 pedes, ante equos ; hos autem anhelantes in humeros *ejus*
 assidue tenebat auriga famulus : ille vero cupiebat animo
 Idomeneum percutere ; is autem illum prior percussit hasta
ad jugulum sub mento, penitusque hastam adedit.
 Cecidit ille, sicut quando ali quaquerus cecidit, vel populus-
 alba.] vel pinus alta, quam quidem in-montibus fabri viri
 exciderunt securibus recens-exacutis, navale-lignum ut-sit :
 sic ille ante equos et currum jacebat porrectus,
 dentibus-frendens, pulverem manibus-prehendens sanguino-
 lentum.] Sed *ejus* auriga excussus-est mente, quam ante habe-
 bat ;] neque is ausus-est, hostium effugiens,
 retro equos vertere : eum autem Antilochus bellicosus
 hasta medium transfidit assecutus : neque arcuit lorica
 ærea, quam gerebat ; medio autem in ventre *illam* fixit.
 Atque hic quidem anhelans affabre-facta excidit sella :
 equos autem Antilochus, magnanimi Nestoris filius,
 abegit a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.

Deiphobus vero admodum prope venit Idomeneum,
 de-Asio dolens, et jaculatus-est hasta fulgenti :
 at ille quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam,
 Idomeneus ; occultatus-est enim sub clypeo undique æquali,
 quem (hic) coriis boum et corusco ære
 tornatum gerebat, duobus manubriis aptatum :
 sub hoc totum se-collegit, supervolavitque asea hasta :
 aridum vero ei clypeus incurstante resonuit
 hasta : neque irritam robusta manu emiserat *Deiphobus*,
 sed percussit Hippasiden Hypsenorem, pastorem virorum,
ad jecur sub præcordiis, confestimque *ei* genua solvit.
 Deiphobus vero valde super-*eo*-gloriatu-est, alte clamans :

Non utique inultus jacet Asius : sed ipsum puto,
 ad Orcum licet euntem validas portas-habentem, durum
 gavisurum-esse in animo ; quoniam ei dedi comitem.

᾽Ως ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ'· εὐχάμενοι,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ἀλλ' οὐδ', ἀχρύνόμενος περ, ἐοὺ ἀμέλησεν ἑταίρου,
420 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφοκάλυψεν.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύο ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεύς, Ἐγχοῖο πάϊς, καὶ δίος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυράς φερέτην βάρεα στενάχοντα.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴετο δ' αἰεὶ
425 ἥ εἴ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἐνθ' Αἰσυτήταο Διοτρεφὸς φίλον υἱόν,
ἦρωι Ἀλκαθῶον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
πρεσβυτάτην δ' ὥπιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
430 τὴν περί κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ διμηλικίην ἐκέκαστο
κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
γῆμεν ἀνὴρ ὥριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
τὸν τόβ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
435 θέλῃας ὅσας φαινὰ, πέδῃσε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύναντ' οὔτ' ἀλέασθαι·
ἀλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
ἀτρέμας ἐσταότα στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
ἥρωις Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
440 χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἦρκεν ὀλεθρον·
δὴ τότε γ' αὖθ' αὔσεν, ἐρείκόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπέπηγαι,
ἢ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐράχρον πελέμειζεν
ἔγχεος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
445 Ἰδομενεὺς δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσατο·
Δηϊφობ', ἧ ἄρα δὴ τι ἔισχονεν ἄσιον εἶναι
τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι· ἐπεὶ σὺ περ εὐχεαι ἀδῶτως
δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐνδάντιον ἴστασ' ἐμείοι,
ὄφρα ἴδῃ οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκετ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλῶνα·
Δευκαλῶν δ' ἐμὲ τίκετε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν,
σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
455 ᾽Ως φάτο· Δηϊφობὸς δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
ἢ τινὰ που Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσασθαι καὶ οἷος.
᾽Ωδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Αἰνεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμιλοῦ
460 ἐσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμνῖνε δῶν,
οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίσκεν.
Ἀγχ.οῦ δ' ἰσταμένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
γαμβρῷ ἀμυνόμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
465 Ἄλλ' ἔπευ, Ἀλκαθῶι ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρϊζεν.
᾽Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινεν·
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.
470 Ἄλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,

Sic dixit : Argivis autem dolor ortus-est eo gloriante ;
Antilocho autem maxime bellicoso animum commovit ;
non tamen, dolens licet, suum neglexit socium,
sed accurrens protexit, et ei scutum prætendit.
Hunc quidem deinde subeuntes duo cari socii,
Mecisteus, Echii filius, et divinus Alastor,
naves ad cavas portabant, graviter gementem.
Idomeneus autem non remittebat robur magnum ; sed cupiebat assidue] vel aliquem Troum tenebrosa nocte tegere, vel ipse fragorem-edere *cadentem*, dum-depelleret exitium Achivis.] Tunc Æsytæ Jovis-alumni carum filium heroem Alcathoon (gener autem erat Anchisæ ; maximamque-natu duxerat filiarum, Hippodamiam, quam valde ex-animo dilexit pater et veneranda mater in domo ; supra-totum enim æqualium-coetum eminebat pulcritudine, et operibus, ac prudentia ; quare et ipsam duxerat vir nobilissimus in Troja lata) : hunc tum sub Idomeneo Neptunus domuit, vertigine-injecta oculis lucidis, præpedivitque pulcra membra. Neque enim retro fugere poterat, nec declinare : sed tanquam columnam, vel arborem alto-vertice-comantem, sine-motu stantem, in-pectus medium vulneravit hasta heros Idomeneus, disciditque ei circum lorica æream, quæ ei antea a corpore arcebat perniciem : tunc vero aridum resonant, concisa circa hastam. Fragoremque-edidit *ille* cadens, hasta vero in corde fixa-erat, quod quidem ipsi palpitans, etiam extremum-ferrum quassabat] hastæ : ibi vero deinde remisit impetum validus Mars ; Idomeneus autem valde super-*eo*-gloriatius-est, alte clamans :
Deiphobe, numquid jam recte-judicamus, operæ esse, tres pro uno occidi? quando tu gloriaris sic : o bone, quin et ipse adversus stato mihi, ut videas, qualis Jovis soboles huc venerim ; qui primus Minoem genuit, Cretæ custodem : Minos vero genuit filium eximium Deucalionem : Deucalion autem me genuit, multis viris regem Creta in lata : nunc vero huc *me* naves advexerunt, tibi que perniciem, et patri, et ceteris Trojanis.
Sic dixit : Deiphobus autem bifariam deliberavit, utrumne aliquem alicubi Trojanorum sibi-adjutorem-assumeret magnanimorum,] regressus ; an experiretur etiam solus. Sic autem ei cogitanti visum-est utilius esse, ire ad Æneam : eum vero postremum invenit agminis stantem : jugiter enim *is* Priamo succenebat divino, quod *ipsum*, strenuus qui-esset inter viros, nequaquam honorabat.] Prope autem stans *Deiphobus*, verbis alatis *eum* allocutus-est:] Ænea, Troum princeps, nunc te omnino oportet sororis-marito auxiliari, si quid te affinis-cura tangit. Verum sequere, Alcathoo auxilium-feramus, qui te olim, sororis-maritus, nutritiv in adibus parvulum : hunc vero Idomeneus hasta-inclutus interfecit.
Sic dixit : illi vero animum in pectoribus commovit : ivitque *Æneas* adversus Idomeneum, valde pugne studiosus. At non Idomeneum fuga cepit, puerulum veluti,

ἀλλ' ἔμην', ὥς ὅτε τις σὺς οὖρεσιν ἀλλὰ πεποιθὼς,
ὅς τε μένει κολοσσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὸν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἴοπλῳ, φρίσσει· δέ τε νῦτον ὑπερβεν-
δφθαλμὸν δ' ἄρα οἱ περὶ λάμπτον· αὐτὰρ δόδοντας
475 θήγει, ἀλέσθαι μεμιαῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας·
ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθόν· αὖτε δ' ἐταίρους,
Ἀσκάλαφον τ' ἐσθρῶν, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
480 τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε· δεῖδία δ' αἰνῶς
Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἐπεισιν·
ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
καὶ δ' ἔχει ἥθος ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
485 Εἰ γὰρ βμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
αἰψά κεν ἡς φέροιτο μέγα κράτος, ἡς φερόιμην.

Ἔ· ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες
πλησίοι ἐστήσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐταροῖσιν,
490 Δηϊφροδόν τε Πάριν τ' ἐσθρῶν καὶ Ἀγνόροα διόν
οἱ οἱ αἶμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἔπονθ', ὥσεί τε μετὰ τίλῳ ἐσπετο μήλα
πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
ὥς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
495 ὥς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον εἰοῖ αὐτῷ.

Οἱ δ' ἀμ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
μακροῖσι ζυστοῖσιν· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
σμερδάλειον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὁμίλον
ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἐσχοι ἀλλων,
500 Αἰνεΐας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρήϊ,
ἱεὺτ' ἀλλήλων ταμείιν χροά νηλεὲς χαλκῷ.
Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεῦατο χάλκεον ἔγχος·
αἰχμῇ δ' Αἰνεῖαο κροδαίνομένη κατὰ γαίης
505 ὤρετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς δρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε χαστέρω μέσσην·
ῥῆξε δὲ θύρηκος γυῖαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιγόσχιον ἔγχος

510 ἐσπασατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὤμοισιν ἀρελέσθαι· ἐπειγέτο γὰρ βελέεσσι.

Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν δρυμθέντι,
οὐτ' ἄρ' ἐπαῖξαι μεθ' ἑὸν βέλος οὐτ' ἀλέσθαι.
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἤμαρ,
515 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τῷ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαινέῳ
Δηϊφροβός, ὃν γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενέας αἰεῖ·
ἀλλ' ὅγε καὶ τότ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
+ υἱὸν Ἐυναλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος

520 ἔρχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀρης
υἱὸς εἰοῖ πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινι·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσείοσι νέφεσσιν
ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐελμένους, ἔνθα περ ἄλλοι

sed mansit, ut quum quis aper in-montibus robore fretus,
qui manet tumultum advenientem magnum virorum
loco in deserto, horretque dorso superne :
oculi vero ei igne lucent : ac dentes
acuit, repellere cupiens canes, atque etiam viros :
sic manebat Idomeneus hasta-inclitus, nec retrocessit,
Æneam invadentem pugna-celerem : in-clamabatque socios,
Ascalaphumque aspiciens, Aphareumque, Deipyrumque,
Merionenque, et Antilochum, peritos pugne :
hos hic adhortans verbis alatis allocutus-est :

Adeste, amici, et mihi jam soli succurrite; timeo vero valde
Æneam incurrentem pedibus velocem, qui me aggreditur;
qui perquam validus est in pugna-ad-viros interficiendos :
et vero habet juvenatē florem, quod robur est maximum.
Si enim eadem-ætatē essemus, hoc cum animo :
statim vel is referret magnam gloriam, vel ipse referrem.

Sic dixit : hi autem omnes, unum mentibus animum habentes,
propinqui constiterunt, scuta humeris acclinantes.
Æneas autem ex-altera-parte hortabatur suos socios,
Deiphobumque, Parinque aspiciens, et Agenorem divinum,
qui secum duces Trojanorum erant : ac deinde
copiæ sequebantur, ut-si post arietem sequuntur pecudes
potum-ductæ a pastu; lætatur autem mente pastor :
sic Æneæ animus in pectoribus lætatus-est,
ut vidit copiarum agmen sequens se ipsum.

Hi vero de Alcatheo cominus-in-pugnam ruerunt
longis hastilibus : circa pectora vero æs
horrendum resonabat, hastis-petentium per turbam
se-invicem : duo autem viri bellicosi, egregii-præ ceteris,
Æneasque, et Idomeneus, pares Marti,
cupiebant alter-alterius vulnerare corpus sævo ære.
Æneas autem primus jaculatus-est in-Idomeneum :
at is quidem ex-adverso conspicatus, evitavit æream hastam:
cuspisque Æneæ vibrans in terram
abiit; quippe incassum robusta e manu exsilierat.
Idomeneus autem CEnomaum percussit, ventrem in medium;
rupitque lorice cavitatem, intestina autem æs
penetrans-hausit: ille vero in pulvere lapsus, prehendit terram
palma.] Idomeneus autem ex mortuo quidem longæ-umbræ
hastam] evulsit; at-non etiam alia potuit arma pulcra
humeris detrahē; urgebatur enim telis.

Non enim amplius firmi artus pedum erant cupienti,
nec ad insiliendum, repetitum suam hastam, nec ad-evi-
tandum.] Ideoque in stataria pugna quidem arcēbat sævum
diem,] ad-fugiendum vero non amplius facile cum pedes fere-
bant e pugna.] In-hunc autem gradu abeuntem jaculatus-est
hastā fulgenti] Deiphobus; quippe in-eum fovebat iram per-
petuū semper : sed ille et tunc aberravit; Ascalaphumque per-
cussit hasta,] filium Martis; per humerumque rapida hasta
penetravit : hic vero in pulverem lapsus, prehendit terram
palma.] Necdum adhuc quidquam resciverat clamoros impe-
tuosus Mars,] filium suum cecidisse in acri pugna :
sed ille quidem summo in-Olympo sub aureis nubibus
sedebat, Jovis consilii conclusus, ubi ceteri

525 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἄμρ' Ἀσκαλᾶφον αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλᾶφου πῆληκα φαεινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δὲ, θοῶς ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
 Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπίος ὥς,
 ἐξέρυσσε πρυμνοῖο βραχίονος ὀδρὶμον ἔγχος·
 ἅψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐράζετο. Τὸν δὲ Πολίτης,
 535 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσήγχιος, ὅφρ' ἵκεθ' ἔππους
 ὀκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἡδὲ πολέμοιο
 ἕστασαν, ἡνιογόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστου φέρον βαρέα στενάχοντα,
 τειρούμενον κατὰ δ' αἶμα νεοτάτου ἑξῆς χειρὸς.
 540 Οἱ δ' ἄλλοι μάραντο, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφραῖα Καλητορίδην ἐπορούσας
 λαϊμὸν τύρ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὀξεί δουρί
 ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάρη,
 καὶ κόρυς ἄμρ'· δὲ οἱ θάνατος γυτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δακνέσας
 οὔτ' ἀπ' ἐπαίχας· ἀπὸ δὲ πλέθα πᾶσιν ἔκερσεν,
 ἥτ' ἀνὰ νῦτα θέουσα διαμπερὲς αὐγὴν ἱκάνει·
 τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμρ' ἡγεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 παπταίνων· Τρώες δὲ περιστάδον ἄλλοθεν ἄλλως
 οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα γρόα νηλεὲ χαλκῷ
 + Ἀντίλοχον· περὶ γάρ βα Ποσειδάων ἐνοστήθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δῆϊων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 στρωφᾷ· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔρ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 σείομενον ἐλελικοτ' τιτύσχετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 ἥ τευ ἀκοντίσσαι, ἥε σρεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λήθ' Ἀδάμικτα τιτυκόμοнос καθ' ὀμιλον,
 Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξεί χαλκῷ,
 ἐγγυθεν ὀρμηθεὶς ἀμενέηνωσεν δὲ οἱ αἰγυμὴν
 → κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκόλιος πυρίκχυτος,
 565 ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γάχης·
 ἅψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐράζετο, Κῆρ' ἀλᾶσεινων·
 Μηριόνης δ' ἀπόντια μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 αἰδοίων τε μεσηγνὴ καὶ ὀμφαλοῦ, ἐνθα μάλιστα
 + γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 ἐνθα οἱ ἔγχος ἐπῆξεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 ἥσπαιρ', ὥς οὔτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·
 ὥς δ' τυπεῖς ἥσπαιρες μινυνθά περ, οὔτε μάλ' αὖ δῆν,
 ὅφρα οἱ ἐκ γροῦς ἔγχος ἀνεσπάσας· ἐγγυθεν ἐλθὼν
 575 ἥρωος Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν.
 Δηϊπυρον δ' Ἐλενος ζῆζει σχεδὸν ἤλασε κόρσῃν
 Θρηκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 ἥ μὲν ἀποπλαγχεῖσα χαμαὶ πέσσε· καὶ τις Ἀχαιῶν

immortales dii erant, prohibiti a pugna.

Hi autem de Ascalapho cominus-in-pugnam lucubant :
 Deiphobus quidem ab Ascalapho cassidem lucidam
 rapuit ; Meriones vero, veloci par Marti,
 hasta ei brachium ferit insiliens, e manique
 oblonga galea humi resonuit lapsa.
 Meriones autem denuo insiliens, vulturis instar,
 extraxit ex-imo brachio validam hastam ;
 retroque sociorum ad agmen cessit. Hunc autem (*Deiphobum*)
 Polites,] germanus-frater, medium manibus circumplexus,
 eduxit e praelio horronio, donec perveniret ad-equos
 veloces, qui ei post pugnam et praelium
 stabant, aurigamque et currum ornatum-varium habentes :
 qui illum ad urbem portabant graviter gementem,
 laborantem ; ac sanguis ex recens-vulnerata defluebat manu.

At ceteri pugnant, clamorque immensus exortus-est.
 Tum Aeneas in Aphareum Caletoriden irruens,
 ad jugulum ferit, contra se versum, acuta hasta :
 inclinatum-est autem in-alteram-partem caput, et clypeus alli-
 gatus-sequabatur,] et galea ; circaque eum mors fusa-est ani-
 mum-perdens.] Antilochus autem Theonem terga-vertentem-
 observans,] vulneravit insiliens ; et venam totam abscidit,
 quae per dorsum currens penitus ad-cervicem pervenit ;
 hanc totam abscidit : ille autem supinus in pulvere
 decidit, ambas manus dilectis sociis extendens.
 Antilochus autem insiliit, et detrahebat arma ab humeris,
 circumspiciens : Trojani vero circumstantes aliunde alius
 telis-feriebant scutum latum, variegatum, nec poterant
 intro perstringere tenerum corpus salvo ave
 Antilochi : undique enim Neptunus concussor-terrae,
 Nestoris filium tuebatur, etiam inter multa tela.
 Non enim unquam seorsum ab-hostibus erat, sed inter ipsos
 versabatur : nec ei hasta cessavit, sed admodum assidue
 quassata vertebatur ; parabatque mente sua,
 aut in-aliquem eminens-jaculari, aut cominus irruere.

Sed non latuit Adamantem haec animo-parans in turba,
 Asiadem, qui ei percussit scutum medium acuto aere,
 cominus invadens : inefficacem-reddidit autem ei cuspidem
 caeruleis-crinibus Neptunus, vitam *Antilochi* ei invidens.
 Et alterum quidem illic mansit, ut sudes igne-praeusta,
 in scuto Antilochi ; alterum autem dimidium jacebat in terra :
 retro autem sociorum ad agmen cessit mortem evitans :
 Meriones vero abeuntem in-secutus ferit hasta
 pudendaque inter et umbilicum, ubi maxime
 est Mars (*vulnus belli*) gravis miseris mortalibus :
 illic ei hastam infixit : is autem eam secutus circa hastile
 palpitabat ; ut quum bos, quem in-montibus bubulci viri
 vinculis-contortis invitum vi ligatum ducunt :
 sic iste vulneratus palpitabat paullisper quidem, haud admo-
 dum diu :] donec ei e corpore hastam evulsit prope accedens
 heros Meriones ; ei vero tenebrae oculos texerunt.

Deipyrum autem Helenus gladio cominus percussit tempus
 Thracio, magno, et galeam perruptam-abscidit :
 haec quidem excussa, humi decedit ; et quidam Achivorum

μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισεν·
530 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Ἀτρείδην δ' ἄρκος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένην ἥρωϊ ἀνακτι,
δῆδ' ὀδὸν κραδάων· ὁ δὲ τῶον πῆχυν ἀνέλεν.

Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔρχει δῶζονεντι
545 ἔστ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν διστόφ·

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῷ
θώρηκος γυάλον, ἀπὸ δ' ἔπτато πικρὸς διστός.
Ἦς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυοφιν μεγάλην κατ' ἄλωην
θρύσκωσιν κύμασι μελανόχροας, ἥ ἐρέβινθοι,

550 πνοῖτ' ὑπο λιγυρῇ καὶ λικητήρως ἐρωῖτ'
ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτато πικρὸς διστός.

Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
τῇν βάλεν, ἥ ῥ' ἔγχε τῶον ἐύζοον· ἐν δ' ἄρα τῶον

565 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκῳ ἐν ἔγχος.

Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεινών,
γεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλειτο μείλιον ἔγχος.

Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
αὐτὴν δὲ ζυνέδησεν εὔστρῳφ' οἶδς ἄωτῳ,

600 σφενδόνην, ἣν ἄρα οἱ θεράπωνι ἔχε ποιμένι λαῶν.

Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
ἤϊε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
σοὶ, Μενελαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

605 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτάρπετ' ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο

οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χάλκῳ ἐλάσσαι·
ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη καὶ ἔελπετο νίκην.

610 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν

ἀζίνην εὐχάλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
μικροῦ, εὐξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλοισιν ἐρίοντο.

Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασειῆς
615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,

ρίνδς ὑπερ πειμάτης· λάχε δ' ὀστέα, τῷ δὲ οἱ ὅσσε
πάρ ποσὶν αἱματόνεντα χαμαὶ πέσον ἐν κόνεισιν·

ιδνώθη δὲ πεσών. Ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων
τεύχεά τ' ἐξενάρει καὶ εὐχόμενος ἔπος ὑδά·

620 Λεῖψέτε ἥν οὐτῳ γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
Τρῶες ὑπερφάλοι, δεινῆς ἀχόρητοι αὐτῆς.

Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ ἀσχεος οὐκ ἐπιδουεῖς,
ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ

Ζητὸς ἐριβρεμέτω χαλεπὴν ἐδδοίεσθε μῆνιν
625 ἔσειον· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρει πόλιν αἰπῆν.

Οἱ μὲν κορυδίην ἀλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
μάψ' οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·

νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτείνει δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς·

630 ἀλλὰ ποθὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρῃος.

Ζεῦ πάτερ, ἥ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται.

† pugnantium inter pedes devolutam sustulit;
ei vero oculos tenebrosa nox cooperuit.

Atriden autem dolor cepit, pugna strenuum Menelaum :
prodiitque mitans Heleno heroi regi,
acutam hastam vibrans : hic vero arcus cornu adduxit.

Ambo autem simul-concurrebant; alter quidem hasta acuta
cupiebat jaculari; alter vero, a nervo, sagitta :

Priamides quidem deinde ad pectus percussit sagitta
loricæ cavitatem, resiliit autem acerba sagitta.

Ut vero quum a lato ventilabro magnam per aream
saliunt fabæ nigræ, vel cicera,

flatu sub stridulo et ventilatoris impetu :
sic a lorica Menelai gloria-sublimis

multum rejecta, longe volavit acerba sagitta.

Atrides autem manum, prælio strenuus Menelaus,
eam percussit, quæ tenebat arcum bene-politum; inque arcu
ex-adverso per manum infixæ-est aerea hasta.

Retro autem sociorum in agmen cessit ille, mortem evitans,
manu suspensa; et una-trahebatur fraxinea hasta.

Et hanc quidem e manu traxit magnanimus Agenor,
ipsamque manum colligavit scite-torta ovis lana,
funda, quam ipsius famulus tenebat pastori virorum.

Pisander vero recta in-Menelaum gloria-sublimem
ibat : eum autem ducebat fatum funestum mortis ad-finem,
a-te, Menelae, ut-sterneretur in gravi pugna.

Hi quando jam prope erant, inter se concurrentes,

Atrides quidem aberravit, atque ipsi aversa-est hasta :
Pisander vero scutum Menelai gloria-sublimis

percussit, nec penitus potuit æs adigere :
prohibuit enim scutum latum, fractaque-est in extrema-parte
hasta : hic tamen mente sua gavisus-est, et sperabat victoriam.

Atrides autem extracto ense argenteis-clavis-distincto,
insiliit in Pisandrum; ille autem sub scuto desumsit pulcram
securim ex-ære-scite-factam oleaginum circa manubrium,

longum, bene-politum; simulque alter-alterum assecutus-est.

Nempe hic (Pisander) galeæ-conum ferit equinis-setis-densæ
summam sub cristam ipsam : ille vero accedentem, in-fronte,
naso super extremo; crepueruntque ossa, sed oculi ejus

ad pedes sanguinolenti humi deciderunt in pulvere :
incurvatusque-est incidens; ille autem pedem in pectoribus
ponens) armaque occiso-exiit, et glorians verbum dixit :

Relinquetis ita demum naves Danaorum gloria-equis,
Troes superbi, gravis insatiabiles pugnae :

alio quidem flagitioque et probro non carentes,
quo me violastis, improbi canes : nec quidquam animo

Jovis altitonantis gravem veriti-estis iram,
hospitalis; qui aliquando vobis evertet urbem altam.

Qui meam ingenuam uxorem et opes multas
illacessiti abduxistis, quum hospitio-accepti-essetis ab ipsa :

nunc vero in naves cupitis pontum-transeuntes
ignem perniciosum jacere, occidereque heroas Achivos :

sed aliquando coarcebimini, impetuosus licet, a-pugna.

Jupiter pater, sane te aiunt sapientia superare ceteros,
homines ac deos; abs te tamen hæc omnia sunt.

Οἷον δὲ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ἰβρίσασθαι,
Τρῶσιν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
635 φυλόπιδος χορῆσασθαι ὁμοίου πολέμου.

Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασι.

640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα
συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαυτίσι ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαίμενος βασιλῆος,
Ἄρπαλιν, ὃ ῥα πατρί φίλῳ ἔπετο πολέμιζων
645 ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
ὅς ῥα τότε' Ἀτρεΐδῳ μέσον σάκος οὔτασε δουρί
ἐγγυθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐγάχετο, Κῆρ' ἀλειίνων,
πάντοσε παπταίνων, μὴ τις χροᾶ χαλκῷ ἐπαύρη.

650 Μηριόνης δ' ἀπίοντος ἰεὶ χαλκίῃρ' οἰστών
καὶ ῥ' ἔβαλε γλυτὸν κατά δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός
ἀντιχρὺ κατά κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.

Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐτὸς, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
θυμὸν ἀποπνέων, ὥστε σκόληξ, ἐπὶ γαίῃ
655 κεῖτο θαθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατήρ κίε, δάκρυα λείδων·
ποιῇ δ' οὔτις παῖδός ἐρίγνετο τεθνηῶτος.

660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκαταμένοιο χολώθη·
ξεῖνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ ὅγε χυόμενος προτείε χαλκίῃρ' οἰστόν.

Ἦν δέ τις Εὐχῆνῳρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναῖων,
665 ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὅλοην ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολύιδην γάρ οἱ εἵπει γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,
νοῦσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῳέεσσιν δαμῆναι·
τῷ ῥ' αἶμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλῆεινεν Ἀχαιῶν,
670 νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.

Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔταος· ὥκα δὲ θυμός
ῥχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.

Ἄς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδὲ τι ᾔδη,

675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόοντο
λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαῖήχορος Ἐννοσίγαιος
ᾔτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἀμυνεν·

ἄλλ' ἔργον, ἢ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσέλωτο,
680 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίβας ἀσπιστάων·
ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσίλαου,
θιν' ἐφ' ἄλδς πολυῆς εἰρμυμέναν· αὐτὰρ ὑπερβεν
τεῖχος ἐδέδμητο γθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
Ἰαχρηῆς γίγνοντο μάχη αὐτοὶ τε καὶ ἱπποί.

685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἔλχευ' ἵππωνος,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαειδιμόντες Ἑπειοί,

Ut nunc viris gratificaris injuriis

Trojanis, quorum animus semper vi-injusta-gaudens est, nec
possunt] pugna satiari omnibus-aeque-gravis belli.

Omnium quidem satietas est, et somni, et amoris,
cantusque dulcis, et laudatæ saltationis,
quorum quidem aliquis etiam magis appetit desiderium exple-
re.] quam belli : Trojani vero pugnae insatiabiles sunt.

Sic locutus, arma quidem a corpore sanguinolenta
detrahens, sociis dedit Menelaus insignis :
ipse vero iterum reversus primis-pugnatoribus immistit-est.

Tunc ei filius insiliit Pylæmenis regis
Harpalion, qui quidem patrem dilectum secutus-erat, pugnatu-
rus.] ad Trojam ; sed non rediit in patriam terram :

qui tunc quidem Atridæ medium scutum feriit hasta
cominus, nec penitus potuit æs adigere :

retro autem sociorum in agmen cessit, mortem evitans,
quoquoersus circumspectans, ne-quis sibi corpus ære attin-
geret.] Meriones autem in-abeuntem misit æratam sagittam ;
et percussit clunem ad dextrum : ac sagitta

e-regione per vesicam sub osse penetravit.

Subsicens autem ibidem, corarum inter manus sociorum,
animam efflans, tanquam lumbricus, in terra
jacebat extensus ; et sanguis niger effluebat, rigabatque terram.
Circa hunc Paphlagonες magnanimi occupabantur ;
in currumque levatum ducebant ad Ilium sacram,
dolentes ; interque ipsos pater ibat, lacrimas fundens :
ultio autem nulla filii contigit mortui.

Ob-hunc vero Paris interfectum valde animo iratus-est ;
hospes enim ei erat multos inter Paphlagonas :

propter-hunc igitur is iratus emisit æratam sagittam.
Erat autem quidam Euchenor, Polyidi vatis filius,

divesque, fortisque, Corinthi domos habitans,
qui bene sciens fatum suum exitiale, in navi tamen profectus-
est :] sæpe enim ei dixerat senex bonus Polyidus,
eum aut morbo sub gravi interitum suis in ædibus,
aut inter Achivorum naves a Trojanis domitum-iri :
ideo simul gravemque animadversionem evitabat Achivorum,
morbumque tetrum, ut ne pateretur dolores animo.

Hunc percussit Paris sub maxilla et aure : protinusque animus
abiit a membris, horrendaque ipsum caligo occupavit.

Sic hi quidem pugnabant, instar ignis ardentis :

Hector autem non audierat Jovi dilectus, nec quicquam norat,
quod sibi navium ad sinistram cædebantur

copiæ ab Argivis ; facile autem etiam victoria Achivorum
fuisset ; taliter enim terram-cingens Neptunus

impellebat Argivos, insuperque robore ipse auxiliabatur ;
sed perstabat Hector, ubi primum portas et murum insilierat,

perruptis Danaorum densis ordinibus scutatorum ;
ubi erant Ajacisque naves et Protesilai,

litis ad maris cani subductæ ; ac suprâ
murus ædificatus-erat humillimus, ubi maxime

accerrimi erant in-pugna ipsique viri et equi.

Illic autem Boeoti, et Iæones-talares-vestes trahentes,
Locri, et Phthii, et illustres Epei,

σπουδῇ ἐπαίσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 ὄσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἰκελον Ἔκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίους προελεγχεμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' ἐξ· αὐτὰρ Ἐπειδὼν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίλος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι δὲ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεοίοιο
 695 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναϊεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδας, ἀνδρὰ κατακτάς,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπειδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ δ' Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμουν θωρηχθέντες,
 700 ναῦσιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου οὐδ' ἠδαιόν·
 ἀλλ' ὥςτ' ἐν νεῶι βόε σῖνῳπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιτανέοντο· ἀμφὶ δ' ἄρα σπιν
 705 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακκηκίει ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἷον ἐξέουν ἀμφὶς ἐέργει,
 ἡμεῖνος κατὰ ὄϊλα· τεμεῖ δέ τε πέλσῃν ἀρούρης·
 ὡς τὼ παρεβασῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 λαοὶ ἔπονθ' ἔτχροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέγοντο,
 ὁππότε μιν κάμπτός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἵκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 ὃ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
 715 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μέλινα δούρα·
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἷδς ἀώτῳ
 Ἦλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιοότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Δὴ βράτ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλείοισιν,
 720 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἐκτορι χαλκοχορυστῇ·
 οἱ δ' ὅπτειν βάλλοντες ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάριμης
 Τρῳῆς μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ διστοί.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νῶϊν ἀπο καὶ κλισιάων
 Τρῳῆς ἐχώρησαν προτὶ Ἦλιον ἠνεμόεσσαν,
 725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἴπε παραστάς·
 Ἔκτορ, ἀμήχανός ἐστι παραρῆρτοῖσι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολέμῃα ἔργα,
 τοῦνεκα καὶ βουλήν ἐθέλεις περιτόλμενον ἄλλων·
 ἀλλ' οὕτως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃα ἔργα·
 [ἄλλω δ' ὀρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοδὴν·]
 ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐκπυρίσκοντ' ἀνθρωποὶ·
 καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνων.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδωκεν·
 Τρῳῆς δὲ μεγάθυμοι, ἔπειτα κατὰ τεῖχος ἔθυσαν,
 οἱ μὲν ἀφροσῶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
 παρρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·

acriter irruentem a-navibus arcebant; nec tamen poterant
 repellere a se, flammæ similem, Hectore divinum:
 bellatores quidem Atheniensium in-primum-locum-electi, in
 iis autem] imperabat filius Petei, Menestheus: eumque una se-
 quebantur] Phidasque Stichiusque Biasque fortis: atque ex-
 Epeis] Phylidesque Meges, Amphionque Draciusque.
 Ante Phthios autem, Medonque bellicosusque Podarces;
 atque hic quidem nothus filius Oilei divini
 erat, Medon, Ajacis frater; et habitabat
 in Phylæ, terra procul a patria, viro interfecto,
 fratre novercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
 at ille, Podarces, Iphicli filius Phylacidæ erat:
 hi quidem ante Phthios magnanimos armati,
 naves defendentes, una-cum Bœotis pugnabant.
 Ajax vero nondum omnino, Oilei velox filius,
 absistebat ab Ajace Telamonio, ne paululum quidem:
 sed sicut in novall duo-boves nigri compactile atratum,
 parem animum habentes, trahunt; circaque ipsorum
 ima cornua multus erumpit sudor;
 atque hos quidem jugum solum bene-politum distinet,
 vadentes per sulcum; proscinditque atratum fundum arvi
 sic isti conjuncti-prope admodum stabant inter-se.
 Verum enim Telamonium multique et strenui
 viri sequebantur socii, qui ei scutum vicibus excipiebant,
 quando ipsi defatigatioque et sudor genua occupasset.
 Non-vero Oiliaden magnanimum Locri sequebantur;
 non enim ipsis in-stataria pugna constabat suus animus;
 non enim habebant galeas æreas equinis-setis-densas,
 neque habebant clypeos bene-orbiculatos et fraxineas hastas;
 sed arcubus et scite-torta ovis lana (funda),
 ad Ilium simul secuti-sunt, freti; quibus deinceps
 crebro jacientes, Trojanorum rumpebant phalangas.
 Tunc vero illi (Ajaces) quidem ante, cum armis-artificiose-
 factis.] pugnabant cum-Trojanisque et Hectore are-armato:
 hi autem (Locri) a-tergo jacientes, latebant: nec quicquam
 pugnae] Trojani amplius memores-erant; conturbabant enim
 eos sagittæ.] Tunc exitiose a-navibus et tentoriis
 Trojani recessissent ad Ilium ventosum:
 nisi Polydamas audacem Hectorem allocutus-esset astans:
 Hector, intractabilis es ad-obsequendum monitis.
 Quoniam tibi eximie dedit deus bellica opera scire,
 ideo et consilio vis peritus-esse-supra ceteros:
 at nequaquam simul omnia poteris ipse solus consequi.
 Alii enim tribuit deus bellica opera;
 [alii autem artem-saltandi, alii citharam et cantum;]
 alii vero in pectoribus posuit mentem late-sonans Jupiter
 prudentem; cujus quidem multi fructum-percipiunt homines:
 atque talis et urbes servavit; præcipue autem hoc ipse agno-
 vit.] Sed ego dicam, ut mihi videatur esse optimum.
 Undique enim te circum corona belli flagrat:
 Trojani autem magnanimi, postquam trans murum iverunt,
 alii quidem subducunt-se cum armis, alii vero præliantur
 pauciores cum-pluribus, dissipati circa naves.
 Quin tu retrocedens voca huc omnes proceres:

ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσάμεθα βουλὴν,
ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἱ κ' ἐθέλησι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
πᾶρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. Ἦ γὰρ ἔγωγε
745 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖας, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μίμνει, δν οὐκέτι πάγχυ μάχης στήσεται οἶω. [μῶν,
ᾠς φάτο Πουλυδάμας· ἄδεδ' Ἐκτορι μῦθος ἀπὴ-

[αὐτίκα δ' εἰ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο γαμᾶξε,]

750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [τους·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίσ-

αὐτὰρ ἐγὼ κείσ' εἶμι καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὅρει νιφόντι εἰοικὸς,

755 κεκληγὸς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικουρῶν.

Οἱ δ' ἐς Πανθοιδὴν ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα

πάντες ἐπεσεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλυον αὐδὴν.

Αὐτὰρ δὲ Διήφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Ὑρτάκου υἱόν,

760 φοῖτα ἀνὰ προμάχους, διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέ-

ἄλλ'· οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν [θρουσ-

χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς δλέςαντες·

οἱ δ' ἐν τεύχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

765 Τὸν δὲ τάγ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης,

δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡϊκόμοιο,

θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Ἀγχιού δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανὲς, ἡπεροπευτὰ,

770 ποῦ τοι Διήφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιδὸς τ' Ἀδάμας ἠδ' Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱός;

ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ἰλίου αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὀλεσθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

775 Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάλτιον αἰτιάσθαι·

ἄλλοτε δὴ ποτε μάλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο [τηρ.

μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλτιδα γείνατο μή-

Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,

ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμυλόμεν Δαναοῖσιν

780 νολεμένους· ἔταροι δὲ κατέκτανον, οὐς σὺ μεταλλάξ.

Οἷω Διήφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος

οἴχεσθον, μακρῆσι τετυμμένω ἐγγεήσιν

ἄμφοτέρω, κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.

Νῦν δ' ἄρ' ὅππῃ σε κρεδὴν θυμὸς τε κελεύει·

785 ἡμεῖς δ' ἐμμεμαυῖτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι

ἀλκὴς δύνασθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πᾶρ δυνάμει δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμειζεν.

ᾠς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἦρωες.

Βᾶν δ' ἔμην, ἔνθα μάλιστα μάχῃ καὶ φύλοπις ἦεν,

790 ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,

Φάλαχην Ὀρβαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφῆτην,

Πάλλω τ' Ἀσκανίην τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἰηποτῖωνος·

οἳ ῥ' ἔξ Ἀσκανίης ἐριβόλακος ἦλθον ἀμειβοὶ

ῥοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.

deinde vero recte totum inire-poterimus consilium;
utrumne in naves multa-transtra-habentes irruamus,
si quidem velit deus dare robur; an jam-deinceps
a navibus abeamus illæsi: certe enim equidem
timeo, ne hesternum rependant Achivi
debitum; quoniam apud naves vir insatiabilis belli
manet, quem nondum omnino a-pugna cessaturum puto.

Sic dixit Polydamas: placuit autem Hectori sernio tutus;
[continuo vero e curribus cum armis desiliit in-terram,]
et eum appellans verbis alatis allocutus-est:

Polydama, tu quidem hic retine omnes fortissimos;
at ego illuc ibo, et occurram prælio:
protinus autem revertar, postquam bene illis mandavero.

Dixit: et cum-impetu-abiit, monti nivoso similis,
inclamans, perque Trojanos volabat, et per socios.
Hi autem ad Panthoiden fortitudinis-amantem Polydamanta
omnes ocyus-accurrebant, postquam Hectoris audierant vo-
cem.] Atque hic Deiphobumque, vimque Heleni regis,
Asiadenque Adamantem, et Asium, Hyrtaci filium,
itabat per primos-pugnatores, quarrens, sicubi inveniret.
Hos autem invenit non-jam prorsus illasos, nec inextinctos:
sed hi quidem jam navium ad puppes Achivorum,
sub manibus Argivorum jacebant animabus deperditis;
alii autem in muro erant eminus- cominusque-vulnerati.
Verum statim invenit pugnae ad sinistram lacrimosæ
divinum Alexandrum, Helenæ maritum pulcras-comas-haben-
tis,] animos-addentem sociis, et incitantem ad-pugnam:
prope autem stans, eum allocutus-est probrosis verbis:

Infaste-Pari, forma præstantissime, mulierose, deceptor,
ubi tibi Deiphobusque, visque Heleni regis,
Asiadesque Adamas, atque Asius, Hyrtaci filius?
ubi vero et Othryoneus? nunc periit tota a culmine
Ilios alta? nunc tibi coorta-est gravis perniciēs.

Hunc autem vicissim allocutus-est Alexander divinæ-formæ:
Hector: quoniam tibi animus est insontem culpæ;
alias quidem forte magis cessans a-prælio
fuerim, non nunc, quoniam neque me prorsus imbellem ge-
nuerit mater:] ex quo enim apud naves pugnam suscitasti so-
ciorum,] ex eo hic manentes congredimur cum-Danaïs
indesinenter: socii autem caesi-sunt ii, quos tu quaeris.

Duo-soli, Deiphobusque visque Heleni regis,
abierunt, longis sauciati hastis,
ambo, in manu; cædem autem arcebat Saturnius.
Nunc vero duc, quo te cor animusque jubet:
nos enim promptissimi una sequemur, neque omnino puto
virtute carituros, quantum quidem in nobis virium est:
ultra vires autem non licet, quantumvis cupido, pugnare.

Sic fatus, flexit fratris animum heros.
Profecti-sunt autem ire, ubi maxime pugna et prælium erat;
ubi cum-copiis Cebrionesque et eximius Polydamas,
Phalces, Orthæusque et divinus Polyphetes,
Palmysque, Ascaniusque, Moryscus, filius Hippotionis;
qui ex Ascania glebosa venerant suis-viribus
die præcedenti; tunc vero Jupiter eos impulit-ad pugnandum.

795 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
 ἢ βῶ δ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἴσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὑμᾶδ' ἄλλ' ἰμύγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυρροίσονιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 ὥς Τρῶες πρὸ μέν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγήτο, βροτολογιῶν ἴσος Ἀρῇ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 ῥινοῖσιν πυκινῇ· πολλὸς δ' ἐπελήγατο χαλκός·
 805 ἄμφι δέ οἱ κροτάφοισι φαινήν σείετο πῆληξ.
 Πάντῃ δ' ἄμφι φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 εἰ πῶς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προδιβῶντι·
 ἄλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἶας δὲ πρῶτος προκαλέσαστο, μακρὰ βιβιάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσαι αὐτὸς
 Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδάημονές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάλιστα κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 Ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας; ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἦ κε πολλὴ φθαῖν εὐνοιαμένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἄλοῦσά τε περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημί σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 + ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσοντας ἱρκῶν ἔμμεναι καλλίτριγας ἵππους,
 820 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσί, κονίοντες πεδίον.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αἶαν ἄμαρτοεπὲς, βουγαῖε, ποῖον ἔειπες;
 825 εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τοιοῦν δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργεῖοισιν
 πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφρίσθαι, αἶ κε ταλάσσης
 830 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χρῶα λειριόνετα
 δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἡδ' οἰωνοὺς
 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθεν.
 835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάοντο
 ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 + Ἠχῇ δ' ἄμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ, πίνοντά περ ἔμπης,
 ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπαε πτερόεντα προσηύδα·
 Φράξο, διε Μαχῶν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοῇ θαλερῶν αἰζηῶν.

Hi autem ibant, vehementium ventorum similes turbini,
 qui ex tonitru patris Jovis ingruit in-campum,
 immanique cum-tumultu mari miscetur, *insurguntque* multi
 fluctus aestuantes multo-strepitu-resonantis maris,
 tumidi, spuma-albescentes, ante quidem alii, ac deinceps alii:
 sic Trojani, ante quidem alii stipati, ac deinceps alii,
 ære coruscantes cum ducibus sequebantur.
 Hector vero præibat, hominum-perniciæ par Marti,
 Priamides; ante se autem tenebat scutum undique æquale,
 pellibus densum, cui multum superinductum-erat æs:
 circumque ejus tempora fulgens quassabatur cassis.
 Quoquo-versum vero circa phalangas tentabat, pedem-infe-
 rens,] si quo-modo sibi cederent sub-clypeo progredienti:
 sed non conturbabat animum in pectoribus Achivorum.
 Ajax autem primus provocavit, magnis-passibus gradiens:
 Mirifice, propius accede: cur territas sic temere
 Argivos? nequaquam pugnae imperiti sumus,
 sed Jovis flagello pernicioso domiti-sumus Achivi.
 Sane quidem tibi animus sperat direpturum-te-esse
 naves; in-promtu vero manus ad-repellendum sunt et nobis.
 Sane longe autem-erit bene-habitata urbs vestra
 manibus sub nostris captæque excisæque, *quam naves diri-
 pias.*] Tibi vero ipsi aio *tempus* prope esse, quando fugiens
 supplicabis Jovi patri et aliis immortalibus,
 velociore accipitribus ut-sint *tui* jubis-pulcris equi,
 qui te ad-urbem ferant, pulverem-excitantes per-campum.

Sic ei locuto supervolavit dextra avis,
 aquila altivolans; acclamavit autem populus Achivorum,
 confirmatus augurio: ille vero respondit, splendidus Hector:
 Ajax blatero, ingens-jactator, quid dixisti?
 utinam enim ego ita Jovis filius agidem-tenentis
 essem per-dies omnes, peperissetque me veneranda Juno,
 honorarer autem scilicet honoratur Minerva et Apollo:
 ut jam dies hæc malum fert Argivis
 omnibus prorsus; ac tu inter-illos occideris, si ausus-fueris
 manere meam hastam longam, quæ tibi corpus floridum
 lacerabit: ac Trojanorum saturabis canes atque alites
 pinguedine et carnibus, prostratus ad naves Achivorum.

Sic igitur locutus, præibat suis: hi vero una sequebantur
 clamore immenso, acclamabat autem populus a-tergo.
 Argivi vero ex-altera-parte acclamabant, nec oblii-sunt
 fortitudinis, sed manebant Troium invadentes fortissimos.[na.
 Clamor autem utrorumque pervenit ad-æthera et Jovis lumi-

ILIADIS XIV.

Jovis fraus.

Nestorem autem non latuit clamor, bibentem licet,
 sed Asclepiaden verbis alatis allocutus-est:

Adverte, divine Machaon, quomodo futura-sint hæc opera:
 solito major sane ad naves clamor florentium-ætate juvenum.

5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶσθπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοστρά ἐὺπλόκαμος Ἑκαμήνη
θερμήνη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἵματόεντα·
αὐτὰρ ἔγων ἔλθων τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἐοῖτο,
10 κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασύμηδους ἱπποδάμιοι,
χαλκῷ παμφαίνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖτο.
Ἐλπετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
στῇ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον ἀεικέες,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν,
15 Τρῶας υπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαιγος μέγα κύματι κωφῷ,
ὁσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαίφηρὰ κέλευθα
αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλινδεται οὐδετέρωσθε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταδόμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
20 ὡς ὁ γέρονες ὄρωσιν, δαῖζόμενος κατὰ θυμὸν
διχθαδί, ἧ μεθ' ὅμιλον τοῖ Δαναῶν ταχυπύλων,
ἧ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δόασσάτο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. Οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάρϊζον,
25 μαρσάμενοι λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρής,
δυσσάμενον ζῆφειν τε καὶ ἔρχσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δὲ ζῦμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
30 Πολλὸν γάρ β' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
τῖν' ἔφ' ἄλδος πολιῆς· τὰς γάρ πρῶτας πεδιόνδε
εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἔων, ἐδυνήσατο πάσας
αἰγιαλὸς νῆας χυδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·
35 τῷ β' ἀ προκρούσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
ἡτόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνέεργαθον ἄχραι.
Τῷ β' οἱ γ' ὄψεσθαι αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
ἔρχεαι ἐρεϊδόμενοι, κίον ἄθροον· ἄχνητο δέ σφιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν. Ὁ δὲ ζῦμβλητο γεραῖος.
40 Νέστωρ, πτήξῃ δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὀβριμὸς Ἔκτωρ,
45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτείνειν δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
ὦ πόποι, ἧ β' καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἔμοι χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς,
οὐδ' ἐθέλονται μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ἧ δὲ ταῦτά γ' εἶτοίμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτάνηται.
55 Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέτιθεν
ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἔλλαρ ἔσσεσθαι·
οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἄλιστατον ἔχουσιν
νωλεμέες· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιᾶζων,

Verum tu quidem nunc bibe sedens nigrum vinum,
donec calida lavacra pulcris-comis Hecamede
calefecerit et abluerit tabum sanguinolentum :
at ego profectus, cito cognoscam, ad speculam.

Sic fatus, scutum sumpsit afflabre-factum filii sui,
jacens in tentorio, Thrasymedis equum-domitoris,
aere collucens; ille autem habebat clypeum patris sui.
Sumpsit et validam hastam, praefixam, acuto aere :
stetique extra tentorium; protinus autem inspexit rem indi-
gnam,] hos quidem turbatos, illos turbantes a-tergo,
Trojanos ferocientes : dirutus vero erat murus Achivorum.
Ut quum nigrescit pelagus magnum unda tacita,
praesagiens stridulorum ventorum celeres motus
sic *immotus*, nec provolvitur in-hanc-vel-illam partem,
antequam aliquis certus descenderet a Jove ventus :
sic senex *secum* agitabat, distractus in animo
bifariam; utrum turbam iniret Danaorum citis-equis-uten-
tium,] an ad Atriden Agamemnonem, pastorem virorum.
Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse,
proficisci ad Atriden. Illi vero, alii-alios interficiebant,
pugnantes : resonabat autem circa corpus aë solidum,
dum-ferirentur ensibusque et hastis utrinque-acutis.

Nestori autem obviam-facti-sunt Jovis-alumni reges,
a navibus ascendentes, quotquot vulnerati-fuerant aere,
Tydides Ulysses ue et Atrides Agamemno.
Longe enim seorsum a-pugna subductae-erant naves *ipsorum*,
litore in maris cani : nam primas usque-in-planitiem
traxerant, ac murum ad puppes adificarant.
Neutiquam enim, latum quamvis esset, potuit omnes
litus naves capere : arctabantur autem copiae :
ideo pinnarum-modo (*alias ante alias*) eas subduxerant et
implerant [totius] litoris os magnum, quantum complecteban-
tur promontoria.] Itaque hi videre-cupientes tumultum et pu-
gnam,] hasta nixi, ibant frequentes : tristabatur autem ipsis
animus in pectoribus. *Is* vero obviam-factus-est senex
Nestor, perterrefecitque animum in pectoribus Achivorum.
Quem et compellans allocutus-est rex Agamemno :

O Nestor Neleide, magna gloria Achivorum,
cur relicto bello viros-perdente huc venis?
metuo ne jam mihi perficiat verbum impetuusus Hector,
ut quondam minatus-est inter Trojanos concionans,
non prius *se* a navibus ad Ilium rediturum-esse,
quam igne naves incendisset, interfecissetque etiam *nos ipsos*.
Is sic concionabatur : hæc sane nunc omnia perficiuntur.
Dii-boni ! certe etiam alii bene-ocreati Achivi
in animo ponunt adversus-me iram, sicut Achilles;
nec volunt pugnare ad puppes navium.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
certe jam hæc adsunt-ita facta, nec alio-modo
Jupiter altitonans ipse *ea* reficere-potuerit.
Murus enim jam corrui, cui confidebamus,
inviolabile naviumque et *nostrum* ipsorum munimen *eum*
fore:] hi vero ad naves veloces pugnam obstinatam sustinent
indiesinenter : nec amplius noveris, diligenter licet speculans,

60 δποπερωθεν Ἀχαιοὶ δρινόμενοι κλονέονται
 ὡς ἐπιμῆς κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἔχει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέζει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελύω
 δόμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται,
 τίχως δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἧ ἔπι πολλὰ ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι·
 οὕτω που Διὶ μέλλει υπερμενέει φίλον εἶναι,
 70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἡδὲ μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν
 οἶδαν δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ἡμῶς μαχάρεται θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδωκεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 75 Νῆες θσαι πρῶται εἰρούται ἀγχι θαλάσσης,
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν·
 ὕψι δ' ἐπ' εὐνάνων ὀρμίσσομεν, εἰς ὅκεν ἔλθῃ
 νῆξ ἄβροτῃ, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον ὅς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ἐπ' ἀλώῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδραϊδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. [σεύς·
 Οὐλόμεν', αἰὲθ' ὥφελles ἀεικέλιου στρατοῦ ἄλλου
 85 σημαίνειν, μὴ δ' ἄμιν ἀνασσεῖν] οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὲ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρύαργιαν
 καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἷζύομεν κακὰ πολλὰ;
 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα παμπαν ἄγοιτο,
 ὅστις ἐπίστατο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτούχος τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοῖατο λαοὶ
 τοσσοῖδ' ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δὲ σευ ὀνομάμην πάγῃ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 ὅς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταχότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὐσσελμούς ἀλαδ' ἐλκέμεν, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐχὰ γένηται, ἐπικρατέουσι περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰτὺς ὀλεθρος ἐπιρρέπῃ. Οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 στήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἀλαδ' ἐλκομένων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάριμς.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὐσσελμούς ἀλαδ' ἐλκέμεν ὥς Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῆς δὲ γ' ἀμείνων μῆτιν ἐνίσποι,
 ἦ νῆος, ἥ παλαιός ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένω εἴῃ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῶν ἀγαθὸς Ἀθηΐδης·
 110 ἔγγυς ἀνὴρ — οὐ δὲ θὰ ματεύσομεν — αἰ χ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι καὶ μήτις κότῳ ἀγάσῃσε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὲ γενεῇσι νεώτατος εἰμι μεθ' ὑμῖν·

ultra-ex-parte Achivi agitati turbentur :
 adeo promiscue cæduntur, clamorque ad-cælum pervenit.
 Nos vero deliberemus ; quomodo futura-sint hæc opera ,
 siquid consilium proficiet : pugnam vero non nos suadeo
 ingredi : nullo enim modo vulneratum licet pugnare.
 Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemno :
 Nestor, quoniam navium ad puppes pugnant ,
 murus vero non profuit structus , nec quicquam fossa ,
 in qua *facienda* multa passi-sunt Danaï , sperabantque animo
 inviolabile naviumque et ipsorum munimentum fore :
 ita fere Jovi videtur præpotenti gratum fore ,
 inglorios perire longe-ab Argis hic Achivos.
 Noram enim quando lubens Danaïs auxiliabatur ;
 scio autem nunc, quod illos [*Trojanos*] quidem æque beatis
 diis] illustrat, nostrum vero robur et manus *nostras* ligavit.
 Verum agite, quemadmodum ego dixero, obsequamur omnes.
 Naves, quæcunque primæ subductæ-sunt prope mare ,
 trahamus, omnesque deducamus in mare divinum ;
 in-alto vero ancoris stabiliamus, donec venerit
 nox divina, si vel in-æa abstineant a-pugna
 Trojani; deinde vero deducere-poterimus naves omnes.
 Non enim reprehendendum, fugere malum, ne per noctem qui-
 dem;] melius *fecit* qui fugiens effugerit malum quam *qui*
 captus-fuerit. [Illum autem torve intuens allocutus-est in-ge-
 niosus Ulysses:] Atrida, quale tibi verbum fugit e-septo dentium?
 Perditæ, utinam ignavo exercitui alii
 præesses, non-autem nobis imperares; quibus Jupiter
 a-juventute dedit etiam usque-ad senium conficere
 ardua bella, donec perierimus singuli.
 Sicine vero tibi-fert-animus Trojanorum urbem vicis-latis
 derelinquere, cujus gratia perpetimur-ærumnosi mala multa?
 Tace, nequis alius Achivorum hunc audiat
 sermonem, quem non vir quidem in ore omnino tulerit ,
 quicunque norit suo animo sana loqui ,
 sceptriferque fuerit, et ei paruerint copiæ
 tantæ, quantis tu inter Argivos imperas :
 [nunc autem tuam improbo omnino mentem, quam aperuisti:]
 qui jubes, prælio jam conserto et pugna ,
 naves bonis-transtris in-mare deducere, ut adhuc magis
 Trojanis quidem optata contingant, jam superantibus licet,
 in-nos autem gravis perniciēs ingruat. Non enim Achivi
 sustinebunt bellum, dum-naves in-mare deducuntur ;
 sed respicient, cedentque e-pugna.
 Tune tuum consilium nocebit, princeps virorum.
 Huic autem respondit deinde rex virorum Agamemno :
 o Ulysse, valde quidem meum attigisti animum increpatione
 gravi; sed neutiquam ego invito jubebam
 naves bonis-transtis in-mare deducere filios Achivorum.
 Nunc vero *utinam* sit qui isto quidem melius consilium dicat,
 vel juvenis, vel senex : mihi autem lubenti exstiterit.
 Inter-hos vero et locutus-est pugna strenuus Diomedes :
 prope est vir (non diu inquiremus), siquidem velitis
 obsequi; et nequid succensentes *me* vituperetis singuli;
 quoniam natu-minimus sum inter vos;

- πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
[Τυδεός, δὴ Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
- 115 Πορθεὶ γάρ τρεις παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
ἥκον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἦδ' ἐ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἵπποτα Οἰνεύς,
πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ ἄρετῃ δ' ἦν ἐξοχὸς αὐτῶν.
Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μένει· πατὴρ δ' ἐμός Ἀργεὶ νάσθη,
- 120 πλαγχθεὶς ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἄδρηστοιο δ' ἐγήμη θυγατρῶν, ναῖς δὲ δῶμα
ἀφνειὸν βίοτιοι, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχαοι ἀμφίς,
πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντες Ἀχαιοὺς
- 125 ἐγγεῖν· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούμεν, ὥς ἑτεὸν περ.
Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε καχὸν καὶ ἀνάλκιον φάντες,
μῦθον ἀτιμῆσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
Δεῦτ' ἵομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη·
ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα διηοιτῆτος,
- 130 ἐκ βελώνη, μή που τις ἐφ' ἑλκεὶ ἔλκος ἄρηται·
ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφαστᾶσ' οὐδὲ μάχονται. [θοντο·
ᾧς φραθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν χλύον ἦδ' ἐπί-
βαν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ-
135 Οὐδ' ἀλασκόπη νῆε κλυτὸς ἔννοσίγαιος· [νομ.
+ ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδου, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
140 γηθεὶ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
δερκομένων· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες οὐδ' ἤθαιαί.
Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπολοῖτο, θεὸς δὲ ἐ σφλωσσεῖν.
Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγῃ θεοὶ μάχαρες κοτέουσιν·
ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήθησας ἦδὲ μέδοντας
145 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπὶ φέμαιο αὐτὸς
φεύγοντας προτὶ ἄστρ νειῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
ᾧς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ζυγάζοντες Ἀρης,
150 τὸσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων ἔννοσίγαιος
ἔκιν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος· ἐμβαλ' ἐκαστῷ
καρδίῃ, ἀλλήλῃσιν πολεμίζειν ἦδὲ μάχεσθαι.
Ἥρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ βίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
155 τὸν μὲν ποιτνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
αὐτοκασγίνητον καὶ δαῖρα, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀροτάτης κορυφῇς πολυπέδακος Ἰδῆς·
ἤμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριζε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
160 ὅπως ἐκπαύροιο Διὸς νόον αἰχμόχοιο.
Ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φάνετο βουλῇ,
ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὖ ἐντύνασαν εἰ αὐτῇ,
εἰ πως ἡμείραιτο παραδραχέειν φιλότῃτι
ἢ χροῖαί, τῷ δ' ὕπνον ἀπῆμονά τε λιάρῃν τε
165 γυῖν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,

patre tamen e forti et ego genere *me* glorior esse.
[Tydeo, quem Thebis ingesta terra cooperuit.]
Porthoe enim tres filii egregii procreati sunt,
habitabant autem in Pleurone et excelsa Calydone,
Agrius ac Melas, tertius vero erat eques Ceneus,
patris mei pater; virtute autem praecebat inter illos.
At hic quidem ibi mansit; pater vero meus Argis habitavit,
exulans: ita enim Jupiter voluit, et dii ceteri.
Adrasti autem duxit *unam* filiarum, habitabatque domum
divitem opum, abundeque ei erant arva
tritici-feracia, multique plantarum erant horti utrinque;
multa etiam ei pecora erant; superabat autem omnes Achivos
hasta-peritia: haec vero erant audienda vobis, ut verum est.
Ideo non me genere quidem ignobilem et imbellem putantes,
sententiam spreveritis libere-prolatam, quam recte dixero.
Agite, eamus ad-pugnam, etsi vulnerati, *prae* necessitate:
ibi vero deinde ipsi quidem propinqui-stemus praelio,
extra tela, ne forte quis super, vulnere vulnus accipiat:
ceteros autem adhortantes immitemus: qui jam pridem,
animo gratificantes, seorsum-stant, nec pugnant.
Sic dixit: illi vero ei plane auscultabant, et obsecuti sunt:
profectique sunt ire, praebatque ipsis rex virorum Agamem-
no.] Nec vero caecam-speculationem habuit inclytus Terra-
concursor; sed ad ipsos accessit, seni viro similis:
dexteram autem prehendit manum Agamemnonis Atridae,
et eum compellans verbis alatis allocutus est:
Atride, nunc vero certe Achillis pestiferum cor
laetatur in pectoribus, caedem et fugam Achivorum
aspicienti: quoniam non ei inest mens, ne exigua quidem.
Verum ille quidem sic pereat, deusque illum exstinxerit.
Tibi vero nondum prorsus omnino dii beati irati sunt:
sed adhuc, credo, Trojanorum duces ac principes
latum pulvere-impleunt campum; tuque spectabis ipse
fugientes ad urbem, a navibus et tentoriis.
Sic locutus, altum exclamavit, cursu-concitus per-cam-
pum.] Quantum novies-mille clamant, vel decies-mille
viri in pugna, certamen committentes Martis:
tantam ex pectoribus vocem rex Concussor-terrae
emisit: Achivis vero ingens robur iniecit unicuique
in-cor, indesinenter ut-pugnarent ac praeliarentur.
Juno autem inspexit, aureum-solium-habens, oculis,
stans, ex Olympo, a vertice; statimque agnovit
hunc quidem satagentem per pugnam clarantem-viros,
fratrem-germanum et levirum, gaudebatque animo.
Jovem vero in summo cacumine fontibus-irriguae Idæ
sedentem vidit; odiosus autem ei erat animo.
Cogitavit deinde magnis-oculis veneranda Juno,
quomodo deciperet Jovis animum aegidem-tenentis.
Hoc autem ei in animo optimum visum est consilium,
ire ad Idam, postquam-scite ornasset se ipsam,
si forte cuperet *ille* juxta-dormire per-amorem
ipsius corpori, et autem somnum innocuumque dulcemque
ipsa funderet in palpebras ac praecordia prudentia. [rat,
Profectaque est ire in thalamum, quem ei carus filius struxe-

Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 Ἔνθ' ἦ γ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαινίνας.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χορὸς ἡμερόντεος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἐδανῷ, τό βρά οἱ τεθυωμένον ἦεν
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοθατὸς δῶι,
 ἔμπης ἐς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἦ γὰρ χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑάνον ἔσαθ', οὐν οἱ Ἀθήνη
 ἔξουσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.
 180 Χρῦσεῖς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονάτο.
 Ζήσατο δὲ ζώνην, ἐκατὸν θυάδιον ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγλῃνα, μορδέντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Κρηδέμενυ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θεῶν,
 185 καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν ἥελιος ὥς·
 ποσσὶ δ' ἐπὶ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χοροῖό τε καὶ κόσμον,
 βῆ ῥ' ἦεν ἐκ θαλάμοιο, καλῶσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἥ βρά νύ μοι τι πῖθοιο, φίλον τέκος, ἔττι κεν εἴπω;
 ἥε κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγχε θυμῷ,
 οὐνέκ· ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλιο Κρόνιοι,
 195 αὐδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 εἰ δύναιμι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη.
 δαῖς νῦν μοι φιλότῃ καὶ ἡμερον, ὅτε σὺ πάντας
 ἀμύνα ἀθανάτους ἡδὲ ἀνθρώπους ἀνδράποιν.
 200 Εἰμι γὰρ δολομένη πολυφρόνῃ τετρατα γαίης,
 Ὀκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὐ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Πείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 τοὺς εἴμ' ὀφρομένη καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἥδη γὰρ δὴρὸν χρόνον ἄλλῃων ἀπέχουσα
 εὐνῆς καὶ φιλότῃς, ἐπεὶ γόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέσσει παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃ,
 210 αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλοῖμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη·
 οὐκ ἔστ', οὐδὲ εἴποι, τὸν ἐπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηγὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκόλῳσιν ἱαύεις.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο·
 ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀδυσσῆος
 παρφαρὰς, ἥμ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν βρά οἱ ἥε βαλε χερσὶν ἐπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα ἐπὶ ἐγκάθετο κολῖπιν·
 220 ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδὲ σέ φημι

Vulcanus; solidasque fores postibus aptaverat
 claustris occulto, quod haud deus alius aperiret.
 Illuc hæc ingressa, fores clausit fulgentes.
 Ambrosia quidem primum a corpore amabili
 sordes omnes purgavit, unxitque-se pingui oleo,
 divino, suavi, quod ipsi odoriferum erat;
 cuius, et si modo-agitaretur in Jovis solida-aere domo,
 penitus ad terramque et caelum pervenit halitus:
 eo illa corpus pulcrum quum-unxisset, ac capillos
 pexuisset, manibus cincinnos composuit nitentes,
 pulcros, divinos, de capite fluentes immortali.
 Circum porro divinum peplum induit, quem ei Minerva
 expolierat elaboratum, intexueratque artificii-plena multa:
 aureisque eum fibulis ad pectus nectebat.
 Cinxit autem se zona, centum fimbriis concinnata;
 et in aures immisit scite-perforatis auriculis,
 tribus-gemmarum-oculis-insignes, elaboratas: gratiaque ef-
 fulgebat multa.] Calyptra autem desuper velavit-se augustis-
 sima dearum,] pulcra, recens-facta: quæ candida erat ut sol;
 pedibus vero sub nitidis ligavit pulcros calceos.
 Tum postquam omnem circum corpus posuerat ornatum,
 profecta-est ire ex thalamo; advocatamque Venerem,
 ab aliis seorsum diis, his verbis allocuta-est:
 Nunquid mihi obsequi-voles, dilecta filia, in eo quod di-
 xero? an recusaveris, irata ob-id animo,
 quod ego Danais, tu vero Troibus auxiliaris?
 Huic autem respondit deinde Jovis filia Venus:
 Juno, veneranda dea, filia magni Saturni,
 eloquere, quidquid cogitas: perficere autem me animus ju-
 bet,] si possum quidem perficere, et si effectu est.
 Hanc autem dolos-struens allocuta-est veneranda Juno:
 da nunc mihi amabilitatem et desiderium, quo tu omnes
 domas immortales atque mortales homines:
 vado enim visura almæ fines terræ,
 Oceanumque, deorum parentem, et matrem Tethym,
 qui me in suis ædibus benigne nutrierunt et educarunt,
 acceptam a-Rhea, quando Saturnum late-sonans Jupiter
 terram subter dejecit et infructuosum mare:
 hos vado visura, et ipsis innumeræ lites dirimam.
 Jam enim diuturno tempore inter-se abstinent
 cubili et amore, quoniam ira eorum incidit animo.
 Si illos quidem verbis meis plectos suo animo
 in lectum reduxero, ut-jungantur amore:
 semper ipsis dilectaque et reverenda vocabor.
 Hanc autem rursus allocuta-est amans-risum Venus:
 non licet, nec decet, tuum verbum recusare;
 Jovis enim potentissimi in ulnis dormis.
 Dixit, et a pectoribus solvit acu-pictum cingulum,
 varium: in-eo autem ipsi delinimenta omnia inclusa-erant:
 ibi inest quidem amor, inest desiderium, inest amantium col-
 loquium] pelliciens, quod furtim-surripuit mentem etiam
 prudentium.] Hoc igitur ei imposuit manibus, verbumque di-
 xit et elocuta-est:] Cape jam, hoc cingulum tuo reconde
 sinu,] varium, in quo omnia inclusa-sunt; nec te puto

ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς.

Ἦς φάτο· μείδῃσεν δὲ βοῶντις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐξ' ἐγκάθετο κόλπῳ.

Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
225 Ἥρη δ' αἶψασα λίπεν βίον Οὐλύμπιοι,

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινήν,
σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Ὀρηκίων ὄρεα νιφόντα,
ἄχροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·

4 ἐξ' Ἀθώα δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,

230 Ἀῆμον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.

Ἐνθ' ὕπνω ξυμβλήτο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
ἐν τ' ἄρα οἱ ὦν χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

† ὕπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων·

ἧ μὲν δὲ πρὸς ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἧ δ' ἔτι καὶ νῦν

235 πείθευ· ἐγὼ δέ καί τοι ἰδέω χάριν ἤματα πάντα.

Κοιμήσόν μοι Ζηγὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινὸν,

αὐτίχ' ἔπειτα κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.

Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἀφριτον αἰεὶ,

240 χρύσον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὲ παῖς ἀμφιγυθεῖς

τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῳ πῶσιν ῥήσει,

τῷ κεν ἐπισχολίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπνιάζων.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος.

Ἥρη, πρέσβα θεᾷ, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοι,

ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰετιγενετάων

245 ῥεῖα κατευνῆσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο βέεθρα

Ἄχεαντοῦ, ὅς περ γένεσι πάντεσσι τέτυκται·

Ζηγὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρόνιοις ἄσσον ἱκοίμην,

οὐδὲ κατευνῆσαιμ', ὅτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι.

Ἦδ' ἂν γάρ με καὶ ἄλλο τελὶ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ,

250 ἤματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπερθύμος Διὸς υἱὸς

ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.

Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,

νήδυμος ἀμφιγυθεῖς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήισσο θυμῷ,

ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

255 καὶ μιν ἔπειτα Κῶνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,

νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλεπαίνειν,

ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων

ζήτην καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πόντιω,

εἰ μὴ Νῦξ δμῆτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

260 τὴν ἱκοίμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωδόμενος περ.

† Ἀζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θεῇ ἀποθούμια ἔρδοι.

Νῦν αὖ τοῦτο μ' ἀναγας ἀμύχανον ἄλλο τέλεσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶντις πότνια Ἥρη·

ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς;

265 ἦ φης, ὡς Τρώεσσι νῆας ἄρῃμεν εὐρύσσοι Ζῆν',

ὡς Ἡρακλῆος περιγύσσοι, παιδὸς ἐοῖο;

Ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ καί τοι Χαρίτων μίαν δπλοτεράων

δώσω ὀπιούμεναι, καὶ σὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιθέην, ἧς αἰὲν εἰλδεαὶ ἤματα πάντα.] [ἡῦδα·

270 Ἦς φάτο· χήρατο δ' ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ πρὸς-

† ἀγρεῖν μοι ὁμοσπον ἀάτων Στυγρῆς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πολυβότειραν,

τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νοῖν ἅπαντες

μαρτυροὶ ὥς· οἱ ἔνευθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφοῖς ἐόντες·

re-inflecta redituram, quicquid mentibus tuis concupieris.

Sic dixit : subrisit autem magnis-oculis veneranda Juno ;
subridensque deinde in suo recondidit sinu.

Hæc quidem ivit in thalamum, Jovis filia, Venus :

Juno autem festinans reliquit verticem Olympi,

Pieriamque supergressa, et Emathiam amœnam,

ferebatur super equestrium Thracum montes nivosos,

summa cacumina ; nec terram carpebat pedibus ;

ex Atho autem ad pontum descendit fluctuantem,

Lemnumque pervenit, urbem divini Thoantis.

Ibi Somnum convenit, fratrem Mortis,

inque ejus hæsit manu verbumque dixit et elocuta-est :

Somme, rex omniumque deorum omniumque hominum ;

certe quidem jam aliquando meo verbo auscultasti ; atque

etiam nunc] obsequere ; ego autem tibi habebō gratias dies

omnes.] Sopito mihi Jovis sub palpebris oculos fulgentes,

statim postquam ego ei acubuero in amore.

Dona autem tibi dabo, pulcrum solium, incorruptum usque,

aureum ; Vulcanus vero meus filius utroque-pede-infirmus

fabricabit elaborans ; sub pedibusque scabellum ponet,

cui imponas nitidos pedes, dum-convivaris.

Hanc autem respondens allocutus-est suavis Somnus :

Juno, veneranda dea, filia magni Satiurni,

alium quidem ego deorum sempiternorum

facile sopiverim ; etiam fluminis fluentia

Oceani, qui quidem parens omnibus est :

Jovem vero non ego Saturnium prope adiero,

nec sopivero, quando non ipse quidem jusserit.

Jam enim me et aliud tuum sapere-fecit mandatum,

die isto, quando ille magnanimus Jovis filius (Hercules)

navigabat ex-Ilio, Trojanorum urbe direpta.

Nempe ego demulsi Jovis mentem ægidem-tenentis,

suavis circumfusus : tu autem ei mala struebas animo,

excitatis sævorum ventorum super pontum flatibus ;

et eum deinde ad-Con bene-habitatam detulisti,

seorsum ab-amicis omnibus : ille vero (Jupiter) experrectus

indignabatur] proturbans per domum deos ; me autem maxi-

me omnium] quærebat ; ac me perditum ab æthere injecisset

ponto,] nisi me Nox servasset domitrix deorum et hominum,

quam adivi fugiens : ille autem cohibuit-se, iratus licet ;

verebatur enim, ne Nocti celeri ingrata-animo faceret.

Nunc iterum hoc me jubes periculosissimum aliud perficere.

Hunc autem rursus allocuta-est magnis-oculis veneranda

Juno :] Somme, quid vero tu hæc in mentibus tuis cogitas ?

putasne ita Trojanis favere late-sonantem Jovem,

sicut propter-Herculem iratus-erat, filium suum ?

Verum age : ego autem tibi Gratiarum unam juniorum

dabo ducendam, et tuam vocandam conjugem.

[Pasi-theam, quam semper cupis dies omnes.]

Sic dixit : gavisus-est autem Somnus, respondensque allo-

cutus-est :] Age, nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam,

manuque altera quidem tange terram alnam,

altera vero mare marmoreum ; ut nobis omnes,

testes sint illi inferi dii, Saturnum circa qui-sunt :

275 ἥ μὲν ἔμοι δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιθέην, ἥς αὐτὸς ἐέλδομαι ἥματα πάντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθισε θεὰ λευκώλενας Ἥρη,
 ὦμους δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 τοὺς Ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 τῷ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστῳ λιπόντε,
 ἡέρα ἑσσαμένῳ, ῥίμῳα πρήσσοντε κέλευθον.
 Ἴδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μῆτέρα θηρῶν,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλλα τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
 285 βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἔνθ' ὧπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Δίος ὅσσε ιδέσθαι,
 εἰς ἐλάτῃν ἀναβάς περιμήκετον, ἥ τότε ἔν' Ἴδῃ
 μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανε·
 ἐνθ' ἥσ' ὅζοισιν πεπυκασιμένους εἰλατῆοισιν,
 290 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλγῆκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσιν
 χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρῃ δὲ κραϊνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσιν πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 295 οἷον ὅτε πρῶτον περ ἑμισαγέσθην φιλότῃ,
 εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆτι.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρῃ, πῇ μεμνῆα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις;
 ἵπποι δ' οὐ παράσι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρῃ·
 ἔρχομαι ὀφιομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὄκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μῆτέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσιν δόμοισιν εὐ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον·
 τοὺς εἴμ' ὀφιομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 305 Ἦδῃ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃος, ἐπεὶ χολος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρεῖν πολυπίδακος Ἴδης
 ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑγρῇν.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
 310 μῆπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
 οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυβύβρου Ὀκεανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρῃ, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
 νῦν δ', ἄγ', ἐν φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 315 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν·
 οὐδ' ὅπότ' ἡρατάμην Ἴξιονις ἀλόγοιο,
 ἥ τέκε Πειρίθοον, θεοφίλῃ μήστρω· ἀτάλαντον
 οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρисиῶνς,
 320 ἡ τέκε Περγῆα, πάντων ἀριδείκτον ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἐντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σεμέλῃς, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἥρα κλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάρμα βροτοῖσιν
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
 οὐδ' ὅπότῃ Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
 ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.

omnino te mihi daturam-esse Gratiarum unam juniorum,
 Pasitheim, quam ipse cupio dies omnes.

Sic dixit : neque non-obsecuta-est dea ulnis-candidis Juno ;
 jurabat autem, ut is jubebat, deosque nominabat omnes
 subtartareos, qui Titanes appellantur.

Tum postquam juraveratque, absolveratque jusjurandum,
 ipsi simul ibant, Lemnique et Imbri urbe relicta,
 caligine induti, celeriter conficientes iter. [rum,

Ad-Idam autem pervenere fontibus-irriguam, matrem fera-
 ad-Lecton ; ubi primum liquerunt mare : hique super terra
 ibant] : summa autem sub pedibus quassabatur silva.

Illic Somnus quidem mansit, antequam Jovis oculi viderent
 eum,] in abietem inscendens altissimam, quæ tunc in Ida
 procerissima nata per aerem ad-æthera ibat :
 illic is sedit ramis dense-opertis abiignis,
 avi argutæ similis, quam in montibus
 Chalcidem nominant dii, homines autem Cymindin.

Juno autem celeriter conscendebat in-Gargarum summum
 Idæ excelsæ : vidit autem eam nubes-cogens Jupiter.

Ut vero vidit, continuo illum amor prudentia præcordia coo-
 peruit,] perinde-ac quando primum congressi-sunt amore,
 in cubile euntes, suis clam parentibus.

Stetit autem ante ipsam, verbumque dixit et elocutus-est :

Juno, quo festinans ab Olympo huc venis?

equi autem non adsunt et currus, quos conscendas.

Hunc autem dolos-struens allocuta-est veneranda Juno :

Et visura almæ fines terræ,

Oceanumque, deorum parentem, et matrem Tethyn,
 qui me in suis ædibus benigne nutrierunt et educarunt :
 hos vado visura, et ipsis innumeras lites dirimam.

Jam enim diuturno tempore inter-se abstinent
 cubili et amore : quoniam ira eorum incidit animo.

Equi autem in radicibus irrigue-fontibus Idæ
 stant, qui me ferent super aridumque et humidum.

Nunc vero tua gratia huc ab Olympo ob-hoc venio,
 ne forte mihi posthac irascaris, si silentio
 abeam ad domum profunde-fluentis Oceani.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter

Juno, illum quidem licet et posthac proficisci ;

nos autem, age, (in) amore congreduamur concumbentes.

Non enim unquam mihi sic deæ amor, nec mulieris,
 animum in pectoribus circumfusus vicit ;

neque quando captus-eram-amore Ixionie uxoris,
 quæ peperit Pirithoum, diis consiliarium parem :

neque quando Danaës pulcris-talis, Acrisi-filiæ,
 quæ peperit Perseum, omnium illustrissimum virorum :

neque quando Phœnicis filiæ late-celebratæ,

quæ peperit mihi Minoemque et diis-parem Rhadamanthyn :
 neque quando Semele, neque Alcmenæ in Thebis ;

quarum hæc quidem Herculem fortissimum-animo peperit
 filium,] illa vero, Semele, Bacchum peperit, gaudium mor-
 talibus ;] nec quando Cereris comes-pulcras-habentis reginæ ;

nec quando Latonæ gloriosæ, nec quando tui ipsius :

ut tui nunc amore-teneor, et me dulce desiderium capit.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσνύδα πότνια Ἥρη·
 330 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
 πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεγιγενεῶν
 εὔδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν / *ἐλ. θάλαμα*
 335 περράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεδὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 ἐξ εὐνῆς ἀνστήσας· νημεσσητὸν δέ κεν εἴη. —
 Ἄλλ' εἰ δὴ β' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν.
 340 ἔνθ' ἴομεν κείμεντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή. [Ζεὺς·
 Ἥρην δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δεῖδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν
 + ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφοικαλύψω,
 χρύσειον οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ.]
 345 οὔτε καὶ δεῦτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοι-
 τοῖσι δ' ὑπὸ χῶν δια φύεν νεοθήλεα ποίην, [τιν'
 λωτὸν δ' ἔρσηντα ἰδὲ πρόκον ἦδ' ὕκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ὃς ἀπὸ χονοῦς ὕψος] ἔεργεν.
 350 Τῷ ἐνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 καλὴν, χρυσεῖην· στυλῖναι δ' ἀπέπτυπον ἔερασι.
 Ὄς δ' ἔμην ἀτρεμέας εὔδε πατὴρ ἂν Γαργάροιο ἄκρω,
 ὕπνω καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νηδύμοι· Ἄφνος,
 355 ἀγγελίην ἑρέων γαιήρχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 Ἀγχι οὐδ' ἴσταμένος ἔπια πετρεόντα προσνύδα·
 Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 καὶ σφιν κῦδος ὅπαζε μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὔδῃ
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυφα·
 360 Ἥρην δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὄς εἰπὼν δ' ἔμην ὅχρετ' ἐπὶ λυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 τὸν δ' ἔτι μαλὸν ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προδορὼν ἐκέλευσεν
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίμεν Ἐκτορὶ νίκην,
 365 Πριαμίδην, ἵνα νῆας ἔλῃ καὶ κῦδος ἄρῃται;
 ἀλλ' δ' ἔμην οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει χειρολωμένους ἥτορ.
 Κεῖνον δ' οὔτι λῆν ποθὶ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 370 Ἄλλ' ἀγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπῶ, πεθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὅσαι ἀρισταὶ ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
 ἔσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναθήσιν κορύθεσσιν
 κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημι
 375 Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμων,
 χεῖρονι φωτὶ δότω, δ' δ' ἐν ἀσπίδι μέζονι δύτω.]
 Ὄς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπύθοντο.
 Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας Ἀρχία τεύχε' ἀμείβον.
 Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς εἶδνε, χέρηρα δὲ χεῖρονι δόσκεν.

Hunc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno :
 importunissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti !
 Si nunc in amore cupis concumbere
 Idæ in verticibus, hæc autem *loca* propatula sunt omnia :
 quomodo esset, si quis nos deorum sempiternorum
 dormientes videret, diisque omnibus, profectus,
 indicare? non equidem tuam ad domum redirem,
 e cubili quum-surrexero : vituperabile vero esset.
 Sed si revera vis, et tibi *hoc* gratum est animo,
 est tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fabricavit,
 Vulcanus, solidasque fores postibus aptavit :
 illuc eamus dormituri, quandoquidem tibi placet concubitus.
 Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter :
 Juno, nec tu deorum hoc metue, nec quenquam hominum
 visurum-esse : talem tibi ego nubem circumfandam,
 auream : neque nos perviderit ne Sol quidem,
 cujus vel acutissimum est lumen ad-inspiciendum.
 Dixit, et ulnis complexus est Saturni filius suam uxorem :
 his autem subter Tellus divina submitit recentem hierbam,
 lotumque roscidum, et crocum, et hyacinthum
 densum et mollem, qui a terra *eos* alte levabat.
 Hoc in *toro* cubarunt, insuperque nubem sibi-induerunt
 pulcram, auream; lucidique decidebant rores.
 Sic quidem quiete dormiebat pater in Gargaro summo,
 somno et amore domitus, tenebatque in-ulnis uxorem.
 Profectus vero est currens ad naves Achivorum dulcis So-
 mnus,] nuntium dicturus terram-cingenti Neptuneo.
 Prope autem stans verbis alatis *eum* allocutus est :
 Promptus nunc Danaïs, Neptune, auxiliare,
 et ipsis gloriam præbe, parumper saltem, dum adhuc dormit
 Jupiter : quoniam ipsi ego mollem soporem circumfudi :
 Juno autem in amore *eum* deceptit ut-dormiret.
 Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytas nationes hominum :
 illum vero adhuc magis impulit ad-auxiliandum Danaïs.
 Statim autem *is* inter primos longe prosiliens hortabatur :
 Argivi, etiamne rursus concedimus Hectori victoriam
 Priamidæ, ut naves capiat, et gloriam referat?
 at is quidem sic existimat, et gloriatur, quia Achilles
 navibus in cavis manet iratus corde.
 Illius tamen non magnum desiderium erit, si quidem ceteri
 nos excitetur ad-defendendum nos-invicem.
 Sed agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes.
 Clypeis, quotquot optimi *sunt* in exercitu atque maximi,
 induti, capitaque fulgentibus galeis
 eamus : atque ego præibo; neque omnino opinor,
 Hectorem Priamidem mansurum, admodum licet promptum.
 [Quicumque autem vir pugna strenuus *est*, gestatque parvum
 scutum humero,] imbelliori viro det, ipse vero scutum majus
 subeat.]] Sic dixit : hi autem ei maxime ausculta-
 runt atque obsecuti-sunt.]] Hos ipsi reges instruebant, vulnerati licet,
 Tydides, Ulyssesque, et Atrides Agamemno :
 oberrantes autem *copias* omnes, Martia arma commutabant.
 Fortia fortis induebat, deteriora autem imbelliori dabat.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἕσαντο περὶ χροῖ νόροπα χαλκὸν,
βάν β' ἔμεν ἤργε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἱσθάνει ἀνδράς.

Τρώας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἔκτωρ.

Δὴ ῥα τότε αἰνοτάτῃ ἔριδα πολέμοιο τάνυσσαν

390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
ῥτοὶ δ' μὲν Τρώεσσιν, δ' ἄρ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλην ἀλαλήτῃ.

Οὕτε θαλάσσης κύμα τόσον βρόα ποτὶ χέρσον,

395 ποντοθένεν δρυνόμενον πνοῇ Βορέου ἀλεγεινῇ·
οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο,
οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίμεν ὕλην·
οὔτ' ἄνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ῥπύει, ὅτε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
400 ὁσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
δεινὸν αὔσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰὺ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
τῇ ῥα δύο τελαμώνων περὶ στήθεσσι τετάσθην,

405 ῥτοὶ δ' μὲν σάκεος, δ' δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου·
τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροά. Χάσαστο δ' Ἔκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὦκ' ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.

Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, Κῆρ' ἀλεινών.

Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπὼντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
410 χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θαάνων ἔχματα νηῶν,
πᾶρ ποτὶ μαρναμένον ἐκυλινδετο· τῶν ἐν αἰέρας
σπῆρος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγρόθι δεῖρῃς·
στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλόν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρός Διὸς ἐξερίτῃ δρῦς

415 πρὸ βῆχος, δεινὴ δὲ θεοῖο γίγνεται ὁδμή
ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰδῇται,
ἐγγὺς ἐών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλαιο κεραυνός·
ὡς ἔπεσ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.

Χειρὸς δ' ἐκβάλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάσθη,

420 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχ' ἐτύχευα ποικίλα χαλκῷ·
οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἱὲς Ἀχαιῶν,
ἐλπόμενοι ἐρύσθαι, ἀκοντίζον δὲ θαμειαῖς
αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιέβησαν ἄριστοι,

425 Πολυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ Δίος Ἀγχιγῶρ,
Σαρπηδόων τ', ἀργεὶ Λυκίων, καὶ Γλαῦκος αἰχμίων·
τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροινεν
ἀσπίδας εὐκύνκλους σχέλον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὅφρ' ἴκειθ' ἵππους

430 ὠκέας, οἳ οἱ ὅπισθε μάχης ἦδὲ πολέμοιο
ἔστασαν, ἡνιοχόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
οἱ τότε προτὶ ἄστρ' ἔφερον βαρέα στενάχοντα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔζον εὐρῆτος ποταμοῖο,

Ἐάνθου δινήεντος, δὲν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,

435 ἐνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
χεῖαν· ὁ δ' ἀμπνύθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·

Ac postquam induerant sibi circa corpus coruscum æs,
profesti sunt ire : præibatque eis Neptunus concussor terræ,
horrendum ensem longum habens in manu robusta,
similem fulguri : quali non fas est cōgredi
in pugna perniciosā, sed metus ejus reprimat viros.

Trojanos vero ex altera parte instruebat splendidus Hector.

Tum vero gravissimum certamen pugnae intenderunt
cæruleus-crinibus Neptunus, et splendidus Hector ;
nempe hic quidem Trojanis, ille vero Achivis auxilians.

Exundavit autem mare ad tentoriaque navesque
Argivorum : ipsi autem congrediebantur ingenti clamore.

Nec maris unda tantum boat ad terram,
ex ponto impulsa flatu Boreæ gravi ;
neque ignis tantus est crepitus ardentis,
montis in saltibus, quando exoritur crematurus silvam ;
nec ventus tantum in quercubus alto-comantibus
insonat, qui maxime vehementer fremit sæviens :
quantus inde Trojanorum et Achivorum erat clamor,
horrende vociferantium, quando in se invicem ruerent.

In-Ajacem vero primus jaculatus est splendidus Hector
hasta, quippe conversus erat recta in ipsum ; neque aberravit ;
sed eum percussit qua duo baltei circa pectora extensi erant,
alter quidem scuti, alter vero ensis argenteis-clavis-ornati :
hi ei tutati sunt tenerum corpus. Iratus est autem Hector,
quod sibi telum velox irritum evolaret e-manu ;
retroque sociorum in agmen cessit, mortem evitans.
Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Ajax
saxo, quæ sane multa, velocium retinacula navium,
ad pedes pugnantium passim volvebantur ; horum uno sub-
lato, in-pectus percussit super scuti-orbem, prope collum :
turbinis autem instar id concitavit immitens, rotatumque est
circumcirca. Ut vero quum a plaga patris Jovis procidit quer-
cus] radicitus, teter autem sulfuris gignitur odor
ex ea : eumque non-amplius sustinet animus, qui viderit
prope stans ; durum vero est Jovis magni fulmen :

sic cecidit Hectoris celeriter humi robur in pulveribus.
Manu autem amisit hastam, et super eo scutum secutum est,
et galea ; circaque ipsum sonitum-dedere arma varia ære.

Illi vero magnum clamantes accurrebant, filii Achivorum,
sperantes se eum tracturos ad se ; jaculabanturque crebra
spicula ; at nemo potuit pastorem virorum
nec cominus- nec minus-ferire ; prius enim circumsteterat
eum fortissimi, Polydamasque, et Æneas, et divinus Agenor,
Sarpedonque, principes Lyciorum, et Glaucus eximius :
ceterorumque nullus ipsum neglexit, sed ante
ipsum clypeos orbiculatos tenebant ; eumque socii
manibus sublato portabant ex pugna, donec pervenit ad-
equos] veloces, qui ei post pugnam et prælium
stabant, aurigamque et currum varium habentes :
qui eum urbem versus portabant graviter gementem.

Sed quando jam ad-vadum pervenere pulcre-fluentis fluvii,
Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter :
ibi illum e curru admoverunt terræ, eique aquam
adfuderunt ; ille autem spiritum-recepit, et suspexit oculis ;

ἐξόμενος ο ἐπὶ γούνα, κελαινέφες αἶμι· ἀπέμεσσαν
αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλήτῳ χθονί, τὰ δέ οἱ ὅσσε
νύξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

410 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον Ἑκτορα νόσφι κίοντα,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.

Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὐτάσε δουρὶ μετάλμενος ὀδυρόντι,

Ἦνοπίδην, δν ἄρα νύμφη τέκε Νηΐς ἀμύμον

445 Ἦνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθων,
οὔτα κατάλαπάρην· ὁ δ' ἀνεντράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρώες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὁσμίνην.

Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ

450 Πανθοΐδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμον,
υἷὸν Ἀρηϊλύκιοι, δι' ὤμου δ' ὀδρομιον ἔγχος

ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσπῆ.

Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·

Οὐ μὲν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοΐδισο

455 χεῖρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροί· καὶ μιν οἴω

αὐτῷ σκηπτόμενον κατιέμεν δόμον Ἀΐδος εἶσω.

ᾧς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·

Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,

460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσειεν ἀρχὴ μάλιστα.

Καρπαλίμης δ' ἀπρόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλευάτο Κῆρα μέλαιναν,

λικριφὶς αἶψας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,

Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ βα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.

465 Τὸν β' ἔβαλεν, κεφαλῇς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοεομῶν,
νελάτον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντες·

τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ στόμα τε ρίνες τε

οὔδεϊ πλήντ' ἤπερ κνῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.

Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·

470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἔνισπε·

ἧ β' οὐχ οὔτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι

ἄξιος· οὐ μὲν μοι καχὸς εἴδεται οὐδὲ κακὸν ἔξ,

ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμιοι,

ἡ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἀγχιστὰ ἐφύκει.

475 Ἦ β', εὐγιννώσκων· Τρώας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.

Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίων οὐτάσε δουρὶ,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῖος· ὁ δ' ὕφαλκε ποδοῖν.

Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·

Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,

480 οὐ θν οἰοῖσιν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἰζὺς

ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέσθαι καὶ ὑμμες.

Φράζεσθ', ὥς ὑμῖν Πρόμαχος δεδημημένος εὐδαι

ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοί γε ποινή

δρῶν ἄτιτος ἔη. Τῷ καὶ κέ τις εὐχεταὶ ἀνὴρ

485 γυνῶτον ἐνὶ μεγάρουσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.

ᾧς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.

Πηνελεῖω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·

ὦρμηθῇ δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωήν

Πηνελείω ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἴλιονῆα,

490 υἷὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν βα μάλιστα

sedensque in genua, nigrum sanguinem evomit :

iterum vero retro lapsus-est in-terram, eique oculos
nox obtexit nigra ; telum vero adhuc animum domabat.

Argivi autem, ut jam viderunt Hectorem seorsum euntem,
vehementius in Trojanos irruerunt, memineruntque pugnae.

Tunc longe primus Oilei filius velox Ajax

Satnium vulneravit hasta insiliens acuta,

Enopiden, quem quidem nympha peperit Nais eximia

Enopi armenta-pascenti ad ripas Satnioentis :

hunc quidem Oiliades hasta-inclytus, prope accedens,

vulneravit ad ile : is vero cecidit-resupinus, superque eo

Trojani et Danaï commiserunt acrem pugnam.

Super eo autem Polydamas hastam-vibrans accessit ultor

Panthoides ; percussitque Prothoenorem dextrum in-hume-

rum,] filium Areilyci ; per humerum autem valida hasta

penetravit : hic vero in pulvere lapsus prehendit terram palma

Polydamasque vehementer super-co-gloriatus-est, altum cla-

mans :] Neutiquam puto magnanimi Panthoidæ

manu e robusta vanum exsiliisse telum,

sed id aliquis Argivorum recepit corpore : et ipsum puto

ei ut baculo innitentem, descensurum in domum Plutonis.

Sic dixit : Argivis autem dolor e ortus-est, eo gloriantē,

Ajaci vero maxime bellicosum animum commovit,

Telamoniadæ : hunc enim Prothoenor cecidit proxime.

Statin autem in abeuntem jaculatus-est hasta fulgenti :

Polydamas vero ipse quidem evitavit mortem nigram,

in-obliquum absiliens : excepit autem ictum Antenoris filius

Archelochus : huic enim dii destinarant interitum.

Hunc percussit, capitisque et cervicis in commissura,

extremam ad-vertebram ; atque ambos discidit nervos :

hujus vero multo prius caput, osque, naresque

solo allapsa-sunt, quam tibiæ et genua cadentis.

Ajax autem vicissim inclamavit eximio Polydamanti :

Perpende, Polydama, et mihi verum dic :

an non hic vir pro Prothoenore vicissim occidi

dignus ? non quidem mihi ignavis videtur neque ex ignavis ;

sed frater Antenoris equum-domitoris,

vel filius : ipsi enim genere proxime similis-videbatur mihi.

Sic dixit, bene eum cognoscens : Troas vero dolor cepit ani-

mo.] Tunc Acamas Promachum Bæotium vulneravit hasta,

fratrem circumueundo-protectens, quem is subtrahebat pedi-

bus.] Super-hoc Acamas vehementer gloriabatur, altum cla-

mans :] Argivi sagittarii, minarum insatiabiles,

haud sane solis laborque erit et luctus

nobis, sed aliquando sic occidemini et vos.

Perpendite, ut vobis Promachus domitus dormiat

hasta mea, quo nequaquam fratris certe ultio

diu insoluta sit : quare et quisvis optet vir

fratrem in acibus piaculi vindicem sibi relinqui.

Sic dixit : Argivis autem dolor obortus-est, eo gloriantē ;

Peneleo vero maxime bellicosum animum commovit ;

ruit autem in-Acamantem : ille tamen non sustinuit impetum

Penelei regis ; is vero (Peneleus) vulneravit Ilioneum,

filium Phorbantis divitis-pecorum, quem maxime

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄσασεν·
 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτρῃ μούνον τέκεν Ἴλιον ἥ·
 τὸν τόλ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 495 καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 ἄμφω. Πηνέλεως δέ, ἐρυσσάμενος ξίφος δξύ,
 αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμῆζε,
 αὐτῇ σὺν πῆλῃκι, κάρη· ἐτι δ' ὀβριμον ἔγχρος
 ἦεν ἐν ὀφθαλμοῖ· ὁ δὲ φῆ, κώδεϊται ἀνασχύν,
 500 πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Εἰπέμεναι μοι, Τρώες, ἀναγού· Ἴλιον ἥος
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γάρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγεινορίδαο
 ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅππότε κεν δὴ
 505 ἐκ Τρώης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
 Πάπτηγεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰτὺν διέθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μούσαι· Οὐλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 510 ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρ' Ἀχαιῶν
 ἦρατ', ἐπεὶ β' ἐκλίνε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἶας ἦα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὔτα,
 Γυρτιάδην, Μυσοῦν ἡγήτορα καρπεροθύμων·
 Φάληκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέριμερον ἐξεάνριξεν·
 Μυριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπεὶ τ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερτα χαλκῆς ἀφυσσεν
 δηϊώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 520 Πλείστους δ' Αἶας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γὰρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένθει ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλιώξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χειρσίν,
 οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 5 χλωροὶ ὑπαὶ δαίροις, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
 Στῆθ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 τοὺς μὲν δρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
 Ἀργεῖους· μετὰ δὲ σφί· Ποσειδάωνά ἀνακτα.
 Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμυλὶ δ' ἐταῖροι
 10 εἶαθ'· ὁ δ' ἄργαλέω ἔχετ' ἄσφματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 αἶψ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαυρότατος βάλλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἥ μάλα δὴ κακότηχος, ἀμύχανε, σὸς δόλος, Ἥρην,
 15 Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.

Mercurius Trojanorum diligebat, et possessiones ei dederat :
 sub hoc autem mater unicum peperit Ilioneum :
 quem tunc sub supercilio vulneravit *Peneleus* ad oculi radi-
 ces,] excussitque pupillam; hasta vero *per* oculum penitus
 et per occipitium transiit : hic autem desedit, manibus por-
 rectis] ambabus. Peneleus vero stricto ense acuto,
 cervicem mediam ferit, deturbavitque humi,
 ipsa cum casside, caput : adhuc tamen valida hasta
 erat in oculo : ille autem dixit, *tanquam* papaveris-capite sub-
 lato,] denunciavitque Trojanis, et glorians fata fecit :
 Renunciate mihi, Trojan!, illustris Ilionei
 patri caro et matri, ut-lugeant in aedibus :
 neque enim Promachi uxor Alegenoridæ,
 viro caro, reverso, se-læto-vultu-offeret, quando demum
 ex Troja cum navibus revertetur filii Achivorum.

Sic dixit : hosque omnes subtus tremor cepit in-genubus ;
 circumspectabatque unusquisque, quæ effugiat gravem perni-
 ciem.] Dicite nunc mihi, Musæ celestes domos tenentes,
 quisnam primus cruentas exuvias Achivorum
 sustulerit, postquam inclinavit pugnam indyctus Neptunus.
 Ajax quidem primus Telamonius Hyrtium vulneravit,
 Gyrtiaden, Mysorum ductorem magnanimorum :
 Phalcen autem Antilochus, et Mermerum occisos spoliavit :
 Meriones autem Morynque et Hippotionem interfecit :
 Teucer vero Prothoonemque peremit, et Peripheten ;
 Atridesque deinde Hyperenorem, pastorem virorum,
 vulneravit ad ile ; intestina autem æs penitus hausit
 dilacerans, animaque per inflicto vulnus
 erupit propulsa ; illi autem tenebræ oculos texerunt.
 Plurimos vero Ajax interfecit, Oilei velox filius ;
 non enim ei quisquam par ad-insequendum pedibus erat,
 viris fugientibus, quando Jupiter fugam immitteret.

ILIADIS XV.

Repressio a navibus.

At postquam per vallosque et fossam transierant
 fugientes, multique domiti-erant Danaorum sub manibus,
 hi quidem (*Trojan!*) jam ad currus se-colihebant manentes,
 pallidi præ metu, exterriti : experrectus vero est Jupiter
 Idæ in verticibus, ex *amplexu* Junonis aureum-solium-haben-
 tis.] Stetit autem raptim-exsurgens, videntque Trojanos et Achi-
 vos,] illos quidem turbatos, hos vero turbantes a-tergo,
 Argivos ; interque eos Neptunum regem.
 Hectorem vero in campo vidit jacentem ; circumque socii
 sedebant : is autem gravi tenebatur anhelitu, mente defectus,
 sanguinem vomens ; quippe eum non imbecillimus ferierat A-
 chivorum.] Hunc intuitus, misertus-est pater hominumque
 deūmque] terribiliterque torvum intuens Junonem verba al-
 locutus-est :] Profecto vero mali-artifex, fraudulentus, tuus do-
 lus, Juno,] Hectorem cessare-fecit a-pugna, fugavitque copias.

Οὐ μὰν οἷδ', εἰ αἶτε κακορβράφης ἀλεγεινῆς
πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.

Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἦκα δῶο, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἱηλα

20 χρύσειον, ἄρβηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω· ἤλασσαν δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλύμπον,
λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
ρίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἵκηται
γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὅς θυμὸν ἀνίει

25 ἀλγῆς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θεοῖο,
τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐνοιομένην ἀπένεικας·
τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ρυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις

30 Ἄργος ἐς ἱππόστον, καὶ πολλὰ περ ἀθλῆσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολήξῃς ἀπατάων·
ὅφρα ἴδῃ, ἣν τοι χαρίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
ἣν ἐμίγῃς ἐλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.

ᾧς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,

35 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἰστοῦν νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβεν,
καὶ τὸ κατειθόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ἄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
σὴ θ' ἐρεῖ κεφαλῇ καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν
40 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμοσάμην·
μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοστήχων
πημαίνει Τρώας τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
ἄλλα που αὐτὸν θυμὸς ἑποτρύνει καὶ ἀνώγει,
τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς.

45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησάμην
τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύης.

ᾧς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Εἰ μὲν δὴ σὺ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
50 ἴσον ἐμὸν φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,

τοῦ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
αἶψα μεταστρέψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
Ἄλλ' εἰ δὴ β' ἑτέον γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
ἔρχεο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον

55 Ἴριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
ὅφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν γαλκοχιτώνων
ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἀνακτι

παυσάμενον πολέμιο τὰ ἀπὸς δώμαθ' ἱέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχῃν ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,

60 αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθη δ' ὀδυνάων,
αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάκτιδα φύζαν ἐνόρσας·
φεύγοντες δ' ἐν νησὶ πολυχλῆϊσι πέσσωσιν

Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος· ὃ δ' ἀνστήσει δν ἑταῖρον,

65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἐγχεί φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.

Τοῦ δὲ γολωάσμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλιῶξιν παρὰ νηῶν

Non tamen scio, si rursus machinationum perniciosarum
prima fructum-sis-perceptura, et te verberibus caedam.

An non meministi, quando pendisti ab-alto, a pedibusque
incudes *suspensas* demisi duas, circum manus autem vincu-
lum misi] aureum, infragile? tu vero in aethere et nubibus
pendisti; indignabanturque dii per latum Olympum:

at solvere non poterant circumstantes: quemcunque vero
prenderem,]projiciebam correptum de limine *caeli*, donec
perveniret] in-terram vix-spirans: mihi vero ne sic quidem
iram remisit] vehemens dolor ob-Herculeum divinum,

quem tu, cum Borea vento inducens procellas,
misisti per infructuosum pontum, mala machinans,
et eum deinde ad-Coon bene-habitatam cursu-detulisti:

eum quidem ego inde liberavi, et reduxi iterum
Argos in equos-pascens multis licet malis-exercitum.

Hæc tibi rursus in-memoriam-reducam, ut desistas a-fallaciis:
ut scias, an tibi profuerit congressusque et cubile,
quo mista-es, veniens seorsum a-diis, et me decepisti.

Sic dixit: cohorrui autem magnis-oculis veneranda Juno,
et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne,
et subterlabens Stygis aqua, quod maximum
jusjurandum gravissimumque est beatis diis;

tuumque sacrum caput et noster torus ipsorum
ingenuus, quem quidem non ego unquam temere jurarim:
non per meum consilium Neptunus terræ-concussor
vexat Trojanos et Hectorem, his autem [*Argivis*] auxiliatur:
sed certe ipsum *suum* animus incitat ac jubet
afflictos autem ad naves videns miseratus-est Achivos.

At quin et illi ego consuluerim,
eo ire, quo jam tu, *Jupiter* atras-nubes-cogens, imperaris.

Sic dixit: subrisit autem pater hominumque deūmque,
et eam respondens verbis alatis allocutus-est:

Si quidem tu jam deinceps, magnis-oculis veneranda Juno,
idem mecum sentiens inter immortales sederis:

ea-re sane Neptunus, etiam si maxime velit alio,
confestim *et suam* converterit mentem ad tuum et meum ani-
mum.] Verum si jam quidem ex-animo et vere loqueris,
vade nunc ad cætus deorum, et huc vocatos-jube

Irim accedere, et Apollinem inclytum-arcu;
ut illa quidem ad exercitum Achivorum are-loricatorum
eat, et dicat Neptuno regi,

ut-cessans a-pugna suas ad ædes redeat:

Hectorem vero excitet ad pugnam Phœbus Apollo,
iterumque inspiret robur, obliviscie-faciat dolorum,
qui nunc eum premunt in præcordiis: atque Achivos
iterum avertat, imbelli fuga immissa.

fugientes autem, in naves multa-transtra-habentes incident
Pelidæ Achillis: is vero excitabit suum socium

Patroclum; illum autem interficiet hasta splendidus Hector
Ilium ante, multos quando-peremerit *ille* juvenes

quum alios, tum autem filium meum Sarpedona divinum.

Ob-illum iratus interficiet Hectorem divinus Achilles.

Ex eo vero inde repressionem *Trojanorum* a navibus

- 70 αἶν' ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰζὼκ' Ἀχαιοὶ
 ἴδιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλὰς.
 Τὸ πρὶν δ' οὐτ' ἄρ' ἐγὼ παύω γόλον οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδα τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
- 75 ὅς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤφατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆθσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίῳ ὄρεϊν ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
- 80 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλῇ
 γαίαν ἐληλυθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νήσῃ·
 ἐνθ' εἶην, ἣ ἔνθα· μενοινήσει τε πολλά·
 ὅς κραϊπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη·
 ἔκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. Ὀμηγερέεσσιν δ' ἐπῆλθεν
- 85 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 πάντες ἀνῆϊξαν καὶ δεικανόνωντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιτι δὲ καλλιπαρῇ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ εἰκάς;
 ἦ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τῇν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτή,
 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερβόας καὶ ἀπηγής.
- 95 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφασκεται· οὐδὲ τί φημι
 πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν
 οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐστὶ νῦν δαίνυται ἐφφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 ὦχθησαν δ' ἄνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἣ δ' ἐγέλασεν
 χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 ἰάνη· πᾶσιν δὲ νευεσσηθεῖσα μετηύδα·
 Νῆπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρόνεοντες.
- 105 Ἥ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
 ἣ ἔπει ἡ βίη· ὃ δ' ἀφῆμενος οὐκ ἀλεγίλει,
 οὐδ' ὄθειαν· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακρινδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχθρ', ὅτι κεν ὑμῖν καχὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 Ἦδ' ἔτι νῦν ἔλπομαι Ἀργεῖ γε πῆμα τετιγῆναι·
 υἱὸς γὰρ οἱ δλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ἐν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης ὀαλέρῳ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσω, δλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νευεσῆσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσθαι ὑμῶν νεκῆεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε· ἐδύσετο παμφανόνωντα.
 Ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλειότερος ἄλλος
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι γόλος καὶ μῆνις ἐτύγχευ,
 εἰ μὴ Ἀθῆνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,

semper ego efficiam perpetuo, usque-dum Achivi
 Ilium excelsum ceperint, Minervæ per consilia.
 Prius autem neque ego cessabo ab ira, nec quemquam aliorum
 immortalium Danaïs auxiliari hic sinam,
 quam hoc Pelidæ expletum-fuerit desiderium;
 sicut ei promisi primum, meoque annui capite
 die illo, quando mihi dea Thetis tetigit genua,
 supplicans, ut-honorarem Achillem urbium-vastatorem.

Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea ulnis-candidis Juno;
 discessit autem ab Idæis montibus ad excelsum Olympum.
 Sicur vero quum salit mens viri, qui per multas
 terras profectus, præcordiis in prudentibus secum-cogitat:
 Huc iverim, vel illuc; animoque-versat multa:
 sic celeriter properans pervolavit veneranda Juno;
 pervenitque in excelsum Olympum. Congregatis autem su-
 pervenit immortalibus diis Jovis in-domo: illi vero conspicati,
 omnes celeriter-assurrexerunt, et excipiebant eam poculis.
 Hæc autem alios quidem omisit, a-Themide vero pulcris-genis
 accepit poculum: prima enim illa obvia venit currens,
 et eam compellans verbis alatis allocuta-est:

Juno, quid huc ascendisti? metu vero percussæ similis-es?
 profecto valde te terravit Saturni filius, qui tibi maritus.

Huic autem respondit deinde dea candidis-ulnis Juno:
 ne me, dea Themī, hæc interroga: scis et ipsa,
 qualis illius animus superbus et inclemens.
 At tu quidem præsis inter-deos, in ædibus, convivio æquali
 hæc autem et inter omnes audies immortales,
 qualia Jupiter mala opera aperiet; nec quicquam puto
 omnibus una animum gavisurum, nec mortalibus,
 nec diis; etiamsi quis adhuc nunc convivetur hilaris.

Hæc quidem sic locuta consedit, veneranda Juno:
 moleste-ferebant autem per domum Jovis dii: illa vero risit
 labiis tenuis, nec frons super superciliis nigris
 exhilarata-est; inter-omnes autem indignata locuta-est:

Dementes, qui Jovi irascimur insipientes!
 Certe adhuc ipsum cupimus compescere, propius accedentes,
 vel suasu, vel vi; is vero procul-sedens nos non curat,
 neque moratur: ait enim inter immortales deos
 viribusque potentiaque eximie se esse optimum.
 Quare tolerate, quodcunque vobis malum immittat unicuique.
 Jam enim nunc opinor Marti utique damnum illatum-esse:
 filius enim ei interiit in pugna, carissimus hominum,
 Ascalaphus, quem ait suum esse fortis Mars.

Sic dixit: Mars autem robusta feriebatur pibī femora
 manibus pronis, lugens autem verbum dixit:

Ne nunc mihi succenseatis, cælestes domos habentes,
 si-ulciscar cædem filii, profectus ad naves Achivorum,
 etiam si mihi sit fatale, Jovis percussus fulmine
 jacere una-cum mortuis, in sanguine et pulvere.

Sic dixit: et equos jussit Terroremque Metumque
 jungere: ipse autem arma induebat collucentia.
 Tum etiam majorque et gravior alia
 a-Jove in-immortales ira et indignatio exorta-fuisset,
 nisi Minerva, cunctis admodum-timens diis,

- ὄρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασεν.
 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
 ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς εἰλυτά
 χαλκῶν· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο οὖρον Ἄρηα·
 Μαινόμενε, φρένας ἤλε, διέφθορας· ἡνύ τοι αὐτὼς
 οὔατ' ἀκούμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
 130 Οὐκ αἶεις, ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἡ δὴ νῦν πάρ Ζητὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 ἡ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 ἀψ ἱμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύνεός περ, ἀνάγκη,
 αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
 135 αὐτίκα γάρ Τρώας μὲν υπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 λείψει, δ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 μάρφει δ' ἐξείης, θς τ' αἵτιος θς τε καὶ οὐκί.
 Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἔϊος.
 + Ἥδη γάρ τις τοῦγε βῆν καὶ χεῖρας ἀμείνων
 140 ἡ πέφατ', ἡ καὶ ἔπειτα πεφύσεται· ἀργαλέον δὲ
 πάντων ἀνθρώπων βῦσθαι γενεήν τε τόκον τε,
 ὧς εἶπουσ' Ἴδρυσε θρόνῳ ἐνι οὖρον Ἄρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 καὶ σφας φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῷ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδῇσθε,
 ἔρδειν ὅττι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὧς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
 150 ἔζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἱκάνον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 εὔρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 ἤμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόνε νεφὸς ἐστεφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροισ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 στήτην· οὐδὲ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσχ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι
 πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μῆδὲ ψευδάγγελος εἶναι·
 160 παυσάμενόν μιν ἀνώχτι μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἡ εἰς ἄλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιτείσσεται, ἀλλ' ἀλογῇσι,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μὴ μ' οὐδὲ κρατερὸς περ εἶν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 μέιναι· ἐπεὶ εἴ μ' ἔφημι βῆν πολλὸν φέρτερος εἶναι
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὀθεταί φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμῷ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίῳ ὄρεών εἰς Ἥλιον ἱρήν.
 170 ὧς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἡ ἐχάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥίπῃς αἰθρηγενέος Βορέαο·
 ὧς κραυγῇς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἴρις,
 ἀγγυῷ δ' ἴσταμένη προσηύφη κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 Ἀγγελῆν τινά τοι, Γαίῳχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἡ εἰς ἄλα διαν.

prosiluisset e vestibulo, liquissetque solium, ubi sedebat :
 hujus vero a capite galeam demisit, et scutum ab humeris ;
 hastamque *ad parietem* erexit, robusta e manu raptam,
 aeream ; ipsa vero verbis corripuit impetuosum Martem :
 Furiose, vecors, peristine? certe tibi frustra
 aures ad-audiendum sunt, mens autem perit et pudor.
 Non audis, quæ dicit dea candidis-ulnis Juno,
 quæ jam modo a Jove Olympio venit?
 an vis ipse quidem, perpressus mala multa,
 reverti in-Olympum, etiam dolens, necessitate,
 ac ceteris malum magnum omnibus creare?
 Continuo enim Trojanos quidem magnanimos et Achivos
 linquet *Jupiter*, ad-nos autem veniet turbas-excitaturus in
 Olympum :] corripietque alium-post-alium, qui in culpa *sit*,
 et qui non.] Quare te nunc jubeo missam-facere iram de-filio
 optimo.] Jam enim aliquis, eo vi et manibus fortior,
 vel interfectus-est, vel etiam posthac interficietur : difficile ve-
 ro,] omnium hominum servare progeniemque partumque.
 Sic locuta, sedere-fecit in-solio impetuosum Martem.
 Juno autem Apollinem vocavit e domo
 Irimque, quæ diis internuntia *est* immortalibus ;
 et eos compellans, verbis alatis allocuta-est :
 Jupiter vos in Idam jubet venire quam celerrime :
 ac postquam veneritis, Jovisque vultum aspexeritis,
 facite quicquid ille hortatus-fuerit et jusserit.
 Hæc quidem sic locuta, retro cessit, veneranda Juno ;
 conseditque in solio : ii vero properantes volabant, *ad*
 Idamque pervenerunt fontibus-irriguam, matrem ferarum ;
 invenere autem late-sonantem Saturnium in Gargaro summo
 sedentem, circaque ipsum odorata nubes circumfusa-erat.
 Hi autem venientes coram Jove nubes-cogente
 steterunt ; neque iis, conspicatus, iratus-est animo,
 quoniam sibi celeriter verbis caræ uxoris paruerant.
 Irim autem priorem verbis alatis allocutus-est :
 Vade age, Iri velox, Neptuno regi
 omnia hæc nuntia, neu falsa-nuntia sis :
 relicta illum jube pugna atque prælio
 ire *vel* ad cætus deorum, vel in mare divinum.
 Si vero mihi (*meis*) verbis non parebit, sed *ea* aspernabitur,
 perpendat jam deinde in mente et in animo,
 ne me, fortis licet sit, invadentem non valeat
 sustinere ; quoniam ipso profiteor viribus multo præstantio-
 rem *me* esse,] et natu majorem : illius tamen non veretur ca-
 rum cor] æqualem se-profiti mihi, quem metuunt etiam alii.
 Sic dixit : nec non-obsecuta-est pedibus-ventosa velox Iris ;
 descendit autem ab Idæis montibus Ilium versus sacrum.
 Ut vero quum ex nubibus volat nix aut grando
 gelida, *acta* ab impetu ex-æthere-nati Boreæ :
 sic festinanter ruens pervolatit velox Iris,
 prope autem stans allocuta-est inclytum Neptunum :
 Nuntium quendam tibi, Neptune cæruleis-crinibus,
 veni huc ferens a Jove ægidem-tenente.
 Relicta te jubet pugna atque prælio
 ire *vel* ad cætus deorum, vel in mare divinum.

Ἐὶ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπίεσαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἡπείλεις καὶ κείνος ἐναντιόϊον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλεασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολλὴ φέρτερος εἶναι
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὀθεταὶ φίλον ἦτορ,
 ἱσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Τῇν δὲ μέγ' ὀργήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι· ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπερόπλον εἵπεν,
 εἰ μ' ὁμότιμον εἶντα βίη ἀέκοντα καθέξει. [Ῥέα,

Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο
 Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριγὰ δὲ πᾶντα δέσασθαι, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·

190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιτὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἰδῆς δ' ἔλαχε ζῶφον ἡεράεσσαν·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλύμπος.

Τῷ ῥα καὶ οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἄλλα ἐκῆλος,
 195 καὶ κρατέρος περ ἔων, μενέτω τρίτατ' ἐνὶ μοίρῃ.

Χερσὶ δὲ μῆτι με πᾶγχυ κακὸν ὥς δειδυσσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
 ἐκπάγλως ἐπέεσσιν ἐνιστέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 οἱ ἔθεν δτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις·
 οὗτω γὰρ δὴ τοι, Γαίῳχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηγνέα τε κρατερὸν τε·
 ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπτά μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ', ὥς πρεσβυτέρωσιν Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται.

205 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἔννοσίγαιον·
 Ἴρι θεᾶ, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἵπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, σὲ γ' ἀγγελὸς αἰσίμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
 210 νεικεῖεν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Ἀλλ' ἦτοι γῶν μὲν κε νεμσαθηῖς ὑποέξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 αἶεν ἄνευ ἐμθέην καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἥρως Ἐρμείω τε καὶ Ἡραίστοιο ἀνάκτορ,
 215 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδίσεται, οὐδ' ἐθέλησει
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

ᾧς εἶπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν ἔννοσίγαιος·
 δῦνε δὲ πόντον ἰδὼν, πόθεσεν δ' ἥρως Ἀχαιοί.

220 Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔρχομε νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοχρυσ-
 ῆδ' ἡμὲν γάρ τοι γαίῃχος ἔννοσίγαιος [τῆν'
 οἴχεται εἰς ἅλα διὰν, ἀλευάμενος γόλον αἰτῶν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύοντο καὶ ἄλλοι,
 225 οἵ περ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶ ὄντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἔμοι πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅτι πάροιθε νεμσαθηῖς ὑποέξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.

Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 230 τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἥρως Ἀχαιοῦς·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκαστὴ βόλε, φαίδιμος Ἐκτωρ·

Si vero ejus verbis non parebis, sed ea aspernaberis,
 minatus est et ipse, se ex-adverso pugnantem
 huc venturum : te autem vitare jubet suas
 manus : quia, quam-tu sis, ait viribus multo se praestantior
 esse] et natu majorem : tuum autem non veretur carum cor
 aequalem te profiteri ei, quem metuunt etiam alii.

Hanc autem valde indignatus allocutus est inclytus Neptunus :
 dii-boni, certe, potens licet sit, superbe locutus est,
 si me, pari-honore praeditum, vi invitum coercebit.

Tres enim ex Saturno sumus fratres, quos peperit Rhea,
 Jupiter, et ego, tertius autem Pluto, inferis imperans :
 trifariamque omnia divisa sunt, et quisque accepit honorem :
 nempe ego sortitus sum canum mare habitare perpetuo,
 motis sortibus : Pluto sortitus est tenebras caliginosas ;
 Jupiter vero sortitus est caelum latum, in aethere et nubibus :
 terra autem communis est omnium, et latus Olympus.
 Quare nequaquam Jovis vivam ex-mente sed quietus,
 potens licet sit, maneant sua tertia in portione.

Manibus vero nequid me omnino, ignavum veluti, terret.
 Filiasque enim et filios suos satius esset
 terrificis verbis incessere, quos genuit ipse ;
 qui ei imperitanti auscultabunt, etiam necessitate.

Huic autem respondit deinde pedibus-ventosa velox Iris :
 itane vero a-te, Neptune caeruleis-crinibus,
 hunc feram Jovi sermonem durumque vehementemque ?
 anne quid mutabis ? flexibiles quidem mentes prudentium.
 Nosti, ut majoribus-natu Erinnyes semper asseculae sint.

Hanc autem vicissim allocutus est Neptunus terrae-concusor :
 Iri dea, valde hoc verbum recte dixisti :
 bonum et illud est, quando nuntius decentia norit.
 Sed hic gravis dolor cor et animum meum occupat,
 quum parem-sortē et pari destinatum fato
 objurgare vult iracundis verbis.

Verum enim nunc quidem, eum veritus, cedam.
 Aliud vero tibi dicam, et minabor illud animo :
 siquidem sine (invitis) me et Minerva praedatrice,
 Junone, Mercurioque et Vulcano rege,
 Ilio excelso pepercerit, neque volet
 evertere, dareque magnam victoriam Argivis :
 sciat hoc, quod nobis insanabilis ira erit.]

Sic fatus, liquit exercitum Achaicum Neptunus :
 subitoque pontum profectus ; desiderabant vero eum heroes
 Achivi.] Et tunc Apollinem allocutus est nubes-cogens Jupiter :

Vade nunc, dilecte Phoebe, ad Hectorem aere-armatum :
 jam etenim terram-cingens Neptunus
 abiit in mare divinum, evitans iram gravem
 nostram : perquam enim alioqui pugnam nostram audissent
 et alii.] etiam qui inferi sunt dii, circa Saturnum qui sunt.
 Sed hoc et mihi multo satius, et illi ipsi
 erat, quod ante veritus cessit
 manus meas : quippe haud sine-sudore perfectum-fuisset.
 Sed tu quidem in manibus accipe aegidem fimbriatam,
 qua admodum incussa terreas heroas Achivos :
 tibi vero ipsi curae sit, e-longinquo-feriens, splendidus Hector ;

τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὡς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούσθησεν Ἀπολ-
λῶν δὲ κατ' Ἰδαίῳ ὄρεϊν, ἱρῆκι ἐοικὼς [λων.
ὀκέει, φασσολόφῳ, ὅς τ' ὠκιστος πέτεται νῶν·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δῖον,

ἤμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγέρετο θυμὸν,
ἀμφὶ ἑ γιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρώς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχού δ' ἴσταμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
ἦσ' ὀλιγῆταιλεις; ἡ τοῦ τί σε κῆδος ἰκάνει;

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἰρεῖαι ἄντην;
οὐκ αἰεὶς, ὅ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας

χερμαδῶν πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θυοῖραδος ἀλκῆς;
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἰίδαο
ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων·
θάσσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσσησθ' ἦρα Κρονίων

ἔξ Ἰδῆς προσέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπτεῖνδον πολέιεθρον.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπότηρυνον πολέεσσιν,

νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
αὐτὰρ ἐνὶ προπάρῳθε κίων, ἵπποισι κέλευσθον
πᾶσαν λειανέω, τρέφω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.

ᾧς εἰπόντος ἔμπνευσε μένος ἄεθλα ποιμένι λαῶν.
ᾧ δ' ὅτε τις στατὸν ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάνη,

δεσμὸν ἀποβρῆξας θεῇ πεδίῳοι χροαίνων,
εἰωθὸς λούεσθαι εὐβρέτιος ποταμοῖο,
κυδίων· ὑφ' οὗ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποθὺς,

ρίμφα ἑ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὅς ἔκτορ λαίψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμας,

ὁτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν ἀοδῆν.
Οἱ δ' ὥς τ' ἦ ἔλαφον κερατὸν ἦ ἄγριον αἶγα
ἐσσεύοντο κύνας τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖνται·
τὸν μὲν τ' ἡλίδεος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη

εἰρύσας, οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχῆμεναι αἰσμιον ἦεν
τῶν δὲ θ' ὑπὸ λαχῆς ἐφάνη λῆς ἡγέμενος

εἰς δόδον, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
ὡς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
νύσσοντες ἕψεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγυίοισιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἔκτορ' ἐποικήμενον στήλιν ἀνδρῶν,

τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδράμονος υἱὸς,

Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
ἐσθλὸς δ' ἐν σταδῇ· ἀγορῇ δὲ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
νίκων, ὅππότε χούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

tantisper enim ei excita robur magnum, dum Achivi
fugientes ad-navesque et Hellespontum pervenerint :
exinde vero ipse ego consultabo opereque verbisque,
ut et vicissim Achivi respirent a-labore.

Sic dixit : neque patri non-obsecutus-est Apollo.

Descendit vero ab Idæis montibus, accipitri similis
celeri, columbarum-occisori, qui celerissimus volucrum :
invenit filium Priami bellicosi, Hectorem divinum,
sedentem; neque amplius jacebat; modoque collegerat ani-
mum,] circa se agnoscens socios : atque anhelitus et sudor
cessarat, quando ipsum reficiebat Jovis voluntas ægidem-
tenentis.] Prope autem stans eum allocutus-est sagittans
Apollo:] Hector, fili Priami, carnum tu seorsum ab aliis
sedes viribus-defectus? nunquid aliquis te dolor invasit?

Hunc autem languidus allocutus-est galeam-motans Hecor :
quisnam vero tu es, optime deorum, qui me interrogas coram?
non audisti, quod me navium ad puppes Achivorum,
suos socios perdentem, pugna strenuus percussit Ajax
saxo in pectus, cessareque-me-fecit ab-animoso fortitudine?
et sane ego putabam me mortuos et domum Plutonis
die hoc visurum, quippe caram cflabam animam.

Hunc autem vicissim allocutus-est rex sagittans Apollo :
confide nunc : talem tibi adjutorem Saturnius
ex Ida demisit, qui-aestet tibi et auxilietur,
Phœbum Apollinem aureo-gladio-conspicuam; qui te etiam
antea] tueri-soleo, simul ipsumque et excelsam urbem.

Sed age, nunc equites exhortare numerosos,
naves ad cavas ut-agant veloces equos :
at ego ante vadens, equis viam
omnem complanabo, verlamque-in-fugam heroas Achivos.

Sic locutus, inspiravit robur magnum pastori virorum.
Ut vero quum aliquis stabulatus equus, hordeo-pastus ad præ-
sepe,] vinculo rupto currit per-campum terram-pedibus-pul-
sans,] consuetus lavari pulcre-fluenti de-fluvio,
superbiens; alte vero caput fert, ac jubæ circum
humeros motantur; ipse autem pulcritudine fretus quum sit,
facile eum genua ferunt ad loca-consueta et pascua equarum :
sic Hector celeriter pedes et genua movebat,
concitans equites, postquam dei audivit vocem.

Ut vero quum vel in-cervum cornutum, vel silvestrem ca-
pram,] incitate-feruntur canesque et viri rustici ;
hunc quidem præceps petra et dense-umbrosa silva
servavit; neque enim ipsis eumprehendere in-fatis erat ;
horum autem a clamore excitatus apparuit leo barbatus
ad viam, statimque omnes avertit, vel ardentè-persequen-
tes:] sic Danaï hactenus quidem catervatim perpetuo seque-
bantur,] ferientes ensibusque et hastis utrinque-acutis :
sed postquam viderunt Hectorem obeuntem ordines virorum,
metu-perculsi-sunt, omnibusque in-pedes decedit animus.

Iis autem dein concionatus-est Thoas, Andræmonis filius,
Ætolorum longe præstantissimus, peritus quidem jaculi,
strenuus etiam in stataria pugna; concione vero ipsum pauci
Achivorum] vincebant, quando juvenes contenderent de elo-
quentia:] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

- ἢ πόποι, ἥ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 οἷον δ' αὖτ' ἐξαύτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἔκτωρ. Ἦ ὅγν' μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 γερσὶν ὑπ' Αἴαντος ὀνέειν Τελαμονιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτὴ θεῶν ἐβρύσατο καὶ ἐσώσεν
 Ἔκτορ· δὲ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὥς καὶ νῦν ἕσσεσθαι ὀλομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδοῦπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοινῶν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνέζομεν ἀπονέεσθαι
 αὐτοὶ δ', ὅσοι ἀριστοὶ ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐβρύσομεν ἀντιάσαντες,
 δοῦράτ' ἀνασχόμενοι τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 θυμῷ δέεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὀμίλον. [θοντο.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 Οἱ μὲν ἄρ' ἄμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
 Τεύκρον Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρῆϊ,
 ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι νεναντίον· αὐτὰρ ὅπισσω
 305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῶες δὲ προὔπαιον ἀολέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἰμένους ὁμοῖον νεφέλῃν, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
 δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριτρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
 310 Ἡφαίστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 πῇ ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων ἡγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολέες· ὥρτο δ' αὐτῇ
 ὄξει· ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἷστοι
 ὀρώσκοι· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 ἅλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηιόων αἰζῆων,
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγῦ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιθαλίονα χροῖας αἶσαι. [λων,
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ', ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλ-
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων
 σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 ἐν στήθεσσι βέλεε, λάθοντο δὲ θοῦριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἡ βροῦν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἴων
 ὕπρε δῶα κλονέουσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 ἔλθοντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 ὥς ἐρόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλικδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 ἔχε φόβον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἔκτορι κύδος ὅπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἔκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίανον ἐπέφενεν,
 330 τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 τὸν δὲ Μενεσθέως μεγαθύμου πιστὸν ἐταῖρον.
 Αἰνεῖας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάρειζεν·
 ἥτοι δὲ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θεῖοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναϊεν
 335 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἴαςος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφῆλαιο καλέσκειτο Βουκολίδαο.
 Μηχιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης

Dii-boni, profecto ingens miraculum hoc oculis video :
 quomodo jam de-integro exsurrexit, morte evitata,
 Hector. Atqui ipsum omnino sperabat animus cujusque
 manibus sub Ajacis mortuum-esse Telamonidae.
 Sed aliquis rursus deorum retraxit et servavit
 Hectorem; qui profecto multorum Danaorum genua solvit :
 quemadmodum et nunc fore puto : non enim sine
 Jove altitonante primus-pugnator stat, adeo animo-incitatus.
 Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
 multitudinem quidem ad naves jubeamus redire ;
 ipsi vero, quotquot fortissimos in exercitu profitemur-nos esse,
 stemus, si-qua primum arcere-poterimus occurrentes,
 hastas elevantes ; hunc autem puto, etiam ardentem,
 animo veritutum Danaorum ingredi multitudinem.

Sic dixit, illique ei maxime quidem auscultaunt et paruo-
 runt.] Atque cum-sociis-suis Ajax et Idomeneus rex,
 Teucer, Merionesque, Megesque, par Marti,
 ad-pugnā copias instruebant, proceribus convocatis,
 Hectorem et Trojans contra : sed retro
 multitudo imbecillior ad naves Achivorum abibant.

Trojani vero priores-impetum-fecere conferti ; præibat au-
 tem Hector] passibus-magnis gradiens ; anteibatque ipsum
 Phœbus Apollo,] indutus humeros nube, tenebatque ægidem
 impetuosam.] horrendam, utrinque-hirtam, insignem, quam
 faber] Vulcanus Jovi dederat gestandam in fugam virorum.
 Hanc ille in manibus tenens, præibat copiis.

Argivi vero, eos sustinuerunt conferti ; ortusque-est clamor
 acutus utrinque : a nervis autem sagittæ
 exsilliebant ; multaque hastilia fortibus e manibus,
 alia quidem in corpore figebantur bellicosorum juvenum ;
 multa vero et in-medio, antequam corpus album attingerent,
 in terra stabant-fixa, cupientia corpore se-saturare.
 Quamdiu ægidem manibus tenebat immotam Phœbus Apollo,
 tamdiu valde utrosque tela feriebant, cadebatque populus :
 sed postquam adversus intuens Danaos cum-citis-equis
 eam concussit, insuperque ipse clamavit immaniter, tum ve-
 ro illis animos] in pectoribus debilitavit, oblitique-sunt stre-
 nuæ fortitudinis.] Hi autem, ut vel boum armentum, vel gre-
 gem magnum ovium] feræ duæ turbant, nigra nocte intempe-
 sta] advenientes repente, custode non præsentē :
 sic fugati-sunt Achivi imbelles : iis enim Apollo
 immisit terrorem, Trojanis autem et Hectori gloriam dedit.

Tum vero vir interfecit virum, dissipata acie.
 Hector quidem Stichiumque et Arcesilaum occidit ;
 hunc quidem, Bœotorum ductorem are-loricatorem,
 illum vero, Menesthei magnanimi fidum socium.
 Æneas autem Medontem et Iasum interfecit :
 ac hic quidem nothus filius Oilei divini
 erat, Medon, Ajacis frater ; atque habitabat
 in Phylace, terra procul-a patria, virum quum-occidisset,
 fatrem novæ Eriopidis, quam habebat Oileus :
 Iasus vero dux quidem Atheniensium erat,
 filius autem Spheli vocabatur Bucolidæ.
 Mecisteum autem occidit Polydamas, Echiumque Polites

310 πρώτην ἐν ὕμνῳ, Κλονίον δ' ἔλε διος Ἀγνήωρ.
 Δητοχὸν δὲ Πάρις βάλε νεάτον ὦμον ὅπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνὰριζον ἅπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάρφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήζαντες ὀρυκτῇ
 315 ἔνθα καὶ ἔνθα φέροντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκη.
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·
 Νηυσὶν ἐπιστεύεσθαι, ἔάν δ' ἔναρα βροτόεντα·
 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 320 γυνῶί τε γυναιῖ τε πυρὸς λελάωσι θανόντα,
 ἀλλὰ κύνας ἐρύουσι πρὸ ἀστεος ἡμετέριοι.
 Ὡς εἰπὼν μάλιστα κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. Οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔγον ἐρυσάρμακτας ἵππους,
 325 ἤχῃ θεσπεσίῃ· προπάρουθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ρεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἧδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωθι
 γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ θνένεος πειωόμενος ᾔσιν.
 330 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἐρείπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 βρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἀγχι θαλάσσης,
 ὅςτ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσιν,
 ἀψ αὖτις συνέχευε ποτὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 335 ὥς βὰς σὺ, ἦε Φοῖβε, πολλὴν κάματον καὶ οἰζὺν
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνδιόρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 340 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 εὐχέτο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύργῳ
 ἢ βοὸς ἢ εἶος κατὰ πτόνα μηρία καίων,
 εὐχέτο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 345 τῶν μνησai, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 μήδ' οὐτὼ Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτορτε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων αἶων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρώες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 350 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ' ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπτόριοι
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπειγῇ
 ἰς ἀνέμον· ἡ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει·
 ὥς Τρώες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 355 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖς αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἅψ ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινῶν ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ βὰ σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ. ✕
 360 Πάτροκλος δ', εἰώς μὲν Ἀχαιοί τε Τρώες τε
 τεύχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 τόφρ' ἔγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνηρος Εὐρυπύλοιο
 ᾔστω τε καὶ τὸν ἑτέρπε λόγους, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ

prima in acie, Cloniumque interemit divinus Agenor :
 Deiochum autem Paris ferit extremum in-humerum a tergo,
 fugientem inter primos-pugnatores ; penitus autem aes adegit.
 Dum hi illos spoliabant armis, interim Achivi
 in-fossam et palos irruentes, quam-foderant,
 huc et illuc fugiebant ; introibantque murum, necessitate.
 Hector autem Trojanos hortabatur, altum clamans :
 In-naves ut-irruerent, omitterentque spolia sanguinolenta :
 quem autem ego seorsum a-navibus alibi animadvertero,
 ibi ei mortem moliar, nec sane eum
 fratresque sororesque rogi participem-facient mortuum,
 sed canes eum distrahant ante urbem nostram.
 Sic fatus, scutica super-humeros feriens-impulit equos,
 adhortans Trojanos per ordines. Illi vero cum ipso
 omnes minaciter-clamantes, rexere trahentes-currum equos,
 clamore immenso : ante eos autem Phœbus Apollo
 facile labra fossæ profundæ pedibus proruens
 in medium dejecit ; munivitque-tanquam-ponte viam
 longam atque latam, quantum hastæ jactus
 pertingit, quum vir roboris sui periculum-faciens jaculatur.
 Hac via illi profundeabantur turmatim, ante vero ibat Apollo,
 ægidem tenens venerandam : diruebat autem murum Achivo-
 rum] facile admodum, ut quum quis arenam puer prope mare ;
 qui postquam struxerit ludicra-puerilia animo-infantili
 deinceps iterum conturbat pedibus et manibus lusitans :
 ita tu, sagittator Phœbe, multum laborem et ærumnam
 confudisti Argivorum, ipsisque trepidam-fugam immisisti.
 Sic illi quidem ad naves compellebantur ibi manentes,
 invicemque adhortantes, et omnibus diis
 manus attollentes, alta-voce vota-faciebant unusquisque ;
 Nestor autem maxime Gerenius, custos Achivorum,
 precabatur, manus porrigens cœlum versus stellatum :
 Jupiter pater, si unquam aliquis in Argo tritici-ferace,
 vel bovis vel ovis pingua femora comburens,
 precatus-est ut-redeat, tu autem promisisti et annuisti ;
 horum memento, et arce, Olympic, sævum diem :
 neu sic a-Trojanis sinas domari Achivos.
 Sic dixit orans : valde autem intonuit providus Jupiter,
 preces exaudiens Nelidæ senis.
 Trojani vero, ut audiere Jovis fragorem ægidem-tenentis,
 acrius in Argivos irruerant, meminerantque pugnae.
 Illi autem, tanquam magna unda maris vasti
 navis supra latera in eam transcendit, quando urget
 vis venti ; hæc enim maxime undas auget :
 sic Trojani magno clamore murum ingrediebantur,
 equos autem ubi-immiserant, ad puppes pugnabant
 hastis utrinque-acutis cominus : hi quidem ex equis,
 illi vero ē navibus ex-alto nigris, quas-conscenderant,
 longis contis, qui ipsis in navibus jacebant
 ad-navale-prælium-apti, compacti, in ore induti ære.
 Patroclus autem, quamdiu quidem Achivique Trojanique
 circa murum pugnabant, veloces extra naves,
 tamdiu ipse in tentorio virtutem-amantis Eurypyli
 seditque et hunc oblectabat sermonibus, inque vulnus grave

- φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων δδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἔπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ δὴ πεπλήγето μηρῷ
 χερσὶ καταπρηγέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμαι, χατέοντί περ ἔμπτως,
 400 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σέ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἑταίρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι ἡδὲ νέεσσιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάβμη δόρυ νῆϊον ἐξιθύνει
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμενος, ὅς βα τε πάσης
 εὔ εἰδῆ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τετατο πολεμέος τε·
 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἔκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐξίστο κουδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
 οὐθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὐθ' ὁ τὸν ἀψ ὥσασθαι, ἔπειτ' ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
 Ἐνθ' οὔα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 420 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
 Δυρπίτην δὲ πεσῶν, δαλὸς δέ οἱ ἔκπτεσε χυρός.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψὶν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῶσι τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λυκιοὶ καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 μὴ δὴ πῶ γάξεσθε μάχῃς ἐν στείνῃ τῇδε·
 ἀλλ' οὔα Κλυτίοιο σώσαστε, μὴ μὲν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλῆσιναι νεῶν ἐν ἁγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φρενὶν. [υἱὸν,
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς βα παρ' αὐτῷ
 ναί', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 τόν β' ἔβαλεν κεφαλῇν ὑπὲρ οὐατος ὀξεῖ χαλκῷ,
 ἐσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπὸ τοῖς ἐν κονίῃσιν
 435 νηὸς ἀπο πρύμνης γαμάδις πέσε· λῦτο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐβρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Τεῦκερ πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορίδης, δν νῶϊ, Κυθήρθεν ἐνδον ἐόντα,
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἔτιομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 τὸν δ' Ἐκτωρ μεγαθύμος ἀπέκτανε. Ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάβ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἀγχὴ παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα γ' ὅκα βελεα Τρῶεσσιν ἐφίει.
 445 Καὶ β' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισιήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοῖδαο,
 ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπνύοντο καδ' ἵππους·

pharmaca spargebat, medelas atrorum dolorum.

Sed postquam murum impetu-magno-ingressos advertit
 Trojanos, ac Danaorum ortus-est clamorque fugaque,
 ejulavit deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis, lugensque verbum dixit :

Eurypyle, non amplius tecum possum, indigente licet,
 hic manere : sane enim magnum certamen ortum-est :
 sed te quidem famulus oblectet ; at ego
 festinabo ad Achillem, ut impellam eum ad-pugnam.
 Quis autem scil, si forte ei, cum (*favente*) deo, animum mo-
 veam] admonens? bona vero admonitio est amici.

Hunc quidem, sic locutum, pedes ferebant : at Achivi
 Trojanos ingruentes sustinebant constanter, nec-tamen pote-
 rant,] pauciores licet essent, repellere a navibus,
 neque Trojani Danaorum valebant phalangas
 perrumpentes, tentoria ingredi et naves.
 Sed sicuti amussis lignum navale dirigit
 fabri in manibus periti, qui quidem totam
 bene callet artem, de-præceptis Minervæ :
 sic quidem horum ex æquo pugna porrecta-erat præliumque ;
 alii autem circa alias pugnam pugnabant naves.

Hector vero contra Ajacem incessit gloria-sublimem.
 Hi autem unam circa navem habebant laborem, nec poterant
 neque hic illum vi-abigere, et incendere igni naves,
 neque ille hunc repellere, postquam eum prope-admorat deus.
 Tunc filium Clytii Caletorem splendidus Ajax,
 ignem in navem ferentem, ad pectus percussit hasta.
 Fragorem vero edidit cadens, torrisque ei excidit manu.
 Hector autem ut advertit oculis suis consobrinum
 in pulverem procidisse, navem ante nigram :
 Trojanosque et Lycios exhortatus-est, altum clamans :

Trojani et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 ne qua jam recedatis a-pugna in angustia hac :
 sed filium Clytidi servate, ne ei Achivi
 arma detrahant in certamine ad-naves cadenti.

Sic fatus, in-Ajacem jaculatus-est hasta fulgenti.
 Ab-eo quidem aberravit : ac deinde Lycophronem, Mastoris
 filium,] Ajacis famulum, Cytherium, qui cum ipso
 habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris inclutis
 hunc utique percussit in-caput super aurem acuta hasta,
 stantem prope Ajacem : hic autem supinus in pulvere
 navis a puppe humi decedit ; solutaque-sunt ei membra.
 Ajax autem exhorruit, fratremque allocutus-est :

Teucer dulcissime, sane nobis interfectus-est fidus socius,
 Mastorides ; quem nos, Cytheris ad-nos profectum,
 æque-ac caros parentes honorabamus in ædibus ;
 hunc autem Hector magnanimus occidit. Ubiam jam tibi
 sagittæ] letiferæ, et arcus, quem tibi dedit Phœbus Apollo?

Sic dixit : hic autem intellexit : currensque ei prope astitit,
 arcum tenens in manu resilientem, ac pharetram
 sagittiferam : perquam autem cito sagittas Trojanis immit-
 tebat.] Et percussit Clitum, Pisenoris illustrem filium,
 Polydamantis socium, præclari Panthoidæ,
 frena manibus tenentem : hic quidem exercebatur circa-æquos :

τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλείεσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἐκτορ καὶ Τρώεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 430 ἦλθε κακὸν, τὸ οἷ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένον περ.
 Αὐχένι γὰρ οἱ ὅπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἦριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κείν' ὄχα κροτέοντες. Ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 Τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος υἱέϊ, δῶκεν
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σκεδὸν ἴσχειν εἰς ὁρώοντα
 ἵππους· αὐτὰς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἰσὼν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοχορυστῇ
 αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξεῖλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκνὸν νόον, ὃς β' ἐφύλασσε
 Ἐκτορ, ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα,
 ὃς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόφῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοδαρής, τόξον δέ οἱ ἐκπέσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσήυδα·
 ὦ πόποι, ἥ δὴ πάγῳ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμονες ἡμετέρης, ὅ τε μοι βίῃν ἐκβάλε χειρὸς,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδηκα
 470 πρῶτον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστούς.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ πέπον, ἀλλὰ βιδὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς, Δαναοῖσι μεγάρως·
 αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὴν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
 475 μάρνασθαι Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοι περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσελμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
 480 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεον ἔνευεν·]
 εἵλετο δ' αἰκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεὶ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἐέναι, μάλα δ' ὤκα θεῶν Αἰάντι παρέστη.
 Ἐκτορ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμα,
 485 Τρωῖστέ τε καὶ Λυκίοισιν ἐνέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔσπε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
 490 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἥ μὲν ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἧς δ' ὅτινας μινύθη τε καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 ὃς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὁμῶν
 495 βλήμενος, ἥε τυπεῖς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνάτω· οὐ οἱ αἰεὶς ἀμυνομένην περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἄλλ' ἀλοχός τε σῆη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κληῖρος ἀκήρατος, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 οἰχῶνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέλετο οἷς ἐτάροισιν·

ea enim regebat, qua multo plurimae turbabantur phalanges,
 Hectori et Trojanis gratificans : statim vero ipsi
 venit malum, quod ab-eo nemo arcuit cupientium licet.
 Cervici enim ejus a-tergo luctuosa incidit sagitta :
 decidit autem de curribus, retrocesseruntque ejus equi,
 vacuos currus succutientes-cum-sonitu. Rex vero vidit statim,
 Polydamas, et primus obviam venit equis.
 Hos quidem ille Astynoo, Protiaonis filio, dedit :
 multisque eum hortabatur prope se tenere in-conspectu
 equos : ipse autem reversus primis-pugnatoribus mixtus-est.
 Teucer autem aliam sagittam in Hectorem aere-armatum
 depromsit, et abrupisset pugnam ad naves Achivorum,
 si ei pugnanti-fortissime, sagitta injecta eripuisset animam.
 Sed non latuit Jovis prudentem mentem, qui custodiebat
 Hectorem, at Teucrum Telamonium gloria privavit ;
 qui ei scite-tortum nervum in eximio arcu
 rupit in illum retrahenti, detorquebatur autem ei alio
 465 sagitta aere-gravis, arcusque ei excidit manu.
 Teucer vero cohorrui, fratremque allocutus-est :
 Eheu, certe jam penitus pugnae consilia praecidit
 deus nostrae, qui mihi arcum excussit manu :
 nervum autem dirupit recens-tortum, quem ei illigaveram
 hodie-mane, ut sustineret crebro exsilientes sagittas.
 Huic autem respondit deinde magnus Telamonius Ajax :
 o amice, quin tu arcum quidem sine et crebras sagittas
 jacere ; quoniam eum confregit deus, Danaïs invidens ;
 sed manibus sumens longam hastam, et scutum humero,
 pugnaque ipse cum Trojanis, et ceteras excita copias :
 ne sine-labore saltem, victores licet, capiant
 naves bonis-transtiris-instructas ; sed meminerimus pugnae.
 Sic dixit : ille vero arcum quidem in tentorii reposuit :
 ac circum humeros scutum sibi-cepit quatuor-laminarum,
 capitique forti galeam scite-factam imposuit ;
 [equinis-setis, terribiliterque crista desuper nutabat ;]
 sumsit autem et validam hastam, praefixam acuto aere :
 profectusque-est ire, et perceleriter currens Ajaci astitit.
 Hector autem, ut vidit Teucris inutiles-factas sagittas ;
 Trojanosque et Lycios exhortatus-est, altum clamans :
 Trojanæ et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, memineritisque strenuae fortitudinis,
 naves ad cavas : jam enim vidi oculis
 viri primarii a-Jove inutiles-factas sagittas.
 Admodum vero facilis-agnitio Jovis hominibus est potentia,
 tum quibus gloriam superiorem dederit,
 tum quos deprimatque et nolit defendere :
 sicut nunc Argivorum minuit robur, nobisque auxiliatur.
 Sed pugnate ad naves conferti ! Qui autem vestrum
 vulneratus-eminus vel -cominus mortem et fatum inierit,
 moriatur : non ei indecorum erit pugnanti pro patria
 mori ; at uxorque salva erit, et filii in-posterum,
 et domus, et patrimonium integrum ; siquidem Achivi
 abierint cum navibus dilectam in patriam terram.
 Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque.
 Ajax vero vicissim ex-altera-parte hortatus-est suos socios :

Αἰδῶς, Ἀργεῖοι· νῦν ἀρχοιν, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἢ ἐσθλὴν γαίαν ἀπώσασθαι κακὰ νῆδιν.
 ἢ ἔλπεσθ'· ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 505 ἐμβαδὸν ἵζεσθαι ἣν πατρίδα γαίαν ἑκάστος;
 ἢ οὐκ ἀτρυγόντος ἀκούετε λαὸν ἄντανα
 Ἔκτορος, δε δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνεις;
 οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἥμιν δ' οὐτις τοῦδε νόος καὶ ἡττις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδὴ μῖζαι χεῖρας τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβίωναι,
 ἢ δηλὰ στρεψέσθαι ἐν αἰνῇ θηϊότητι,
 ὅδ' αὐτῶς παρὰ νηυσιν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροιςιν.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 515 Ἔνθ' Ἔκτωρ μὲν εἶλε Σχεδῖον, Περιμήδεος υἱόν,
 ἄρχον Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάρηεν,
 Φυλείδην ἕταρον, μεγαθύμῳ ἀρχὸν Ἐπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· δ' ὅ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλυδάμας καὶ τοῦ μὲν ἀπὴ μῆροσιν· οὐ γὰρ Ἀπόλ-
 εῖα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι. [λων
 αὐτὰρ ὅγε Κρόσιμου στῆθος μέσον οὐτᾶς δουρὶ
 δούπτεον δὲ πεσὼν· δ' ὅ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς,
 Λαμπετιδῆς (δὲν Λάμπος ἐγένετο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδὼτα θούριδος ἀλκῆς),
 δε τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὐτᾶσε δουρὶ,
 ἐγγύθεν δρυμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν β' ἐφόρει γυάλοιον ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος·
 ξείνος γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφῆτης,
 ἐς πολέμον φορέειν, δῆτιον ἀνδρῶν ἀλευρήν·
 ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 Τῷ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκῆρεος ἱπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον υἱὲ' ἐγχεῖ δ' ὀδυρόντι,
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἱππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κινήσει, νέον φοῖνικι φαινός.
 Ὡς οὖν τῷ πολέμιζε μένων, ἐτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
 στῆν β' εὐρᾷ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·
 αἰχμῇ δὲ στέρνον διέστυτο μακρινόσση,
 πρόσσω ἱεμένη· δ' ὅ' ἄρα πρηνῆς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν ἐξίσασθην χαλκῆρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 συλῆσιν· Ἔκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἱθὺμον Μελάνιππον· δ' ὅ' ὄφρα μὲν εἰλιπόδας βοῦς
 βόσκ' ἐν Περικώτῃ, δῆτιον ἀπονόσφιν ἐόντων·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλθον ἀμφιέλισσαι,
 550 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν,
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τιέν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν β' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτὼ δὲ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀμφιοῦ καταμένοντι;
 555 οὐχ ὁράς οἶον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσι;

† *Proh pudor, Argivi! nunc puto est vel penitus perisse,*
 vel servatos-esse, et avertisse mala a-navibus.
 An speratis, si naves ceperit galeam-motans Hector,
 pedibus vos perventuros in-suam patriam terram singulos?]
 An non incitantem auditis copias suis omnes
 Hectorem, qui jam ad-naves incendendas incitate fertur?
 non certe ad saltationem jubet ire, sed ad-pugnam.
 Nobis vero nulla hac est mens et consilium melius,
 quam-ut cominus misceamus manusque robarque.
 Melius est, aut perisse uno tempore, aut vitam-servasse,
 quam diu paulatim-consumi in gravi pugna,
 ita frustra ad naves, sub viris deterioribus.

Sic fatus, incitavit robur et animum uniuscujusque.

Tunc Hector quidem interfecit Schedium, Perimedei filium,
 ducem Phocensium : Ajax autem interfecit Laodamantem
 ductorem peditum, Antenoris clarum filium;
 Polydamas autem Otum Cyllenium interemit,
 Phylidæ (Megetis) socium, magnanimorum ducem Epeorum.
 Illi vero Meges irrui, hoc conspicatus; at oblique se-declinavit
 Polydamas; et ab-eo quidem aberravit Meges : non enim Apo-
 lo] sivit Panthi filium inter primos-pugnatores domari :
 sed ille Cræsmi pectus medium feritit hasta;
 fragoremque-is-edidit cadens; ille vero ei ab humeris arma
 detraxit.] Interea huic insiliit Dolops, hastæ bene sciens,
 Lampetides (quem Lampus genuit, præstantissimus virorum,
 Laomedontiades, bene scientem strenuæ pugnae) :
 qui tunc Phylidæ medium scutum percussit hasta,
 cominus irruens; densa autem eum tuebatur lorica,
 quam ferebat cava firmiter-conjuncta-habentem : quam quon-
 dam Phyleus] attulit ex Ephyre, fluvio ab Selleente :
 hospes enim ei dederat rex virorum Euphetes,
 in pugnam ferendum, adversus infestos-viros munimen :
 qui ei et tunc filii a corpore defendit perniciem.
 Hujus autem Meges galeæ æreæ equinis-setis-densæ
 con-basin extremam percussit hasta acuta,
 abruptique equinum conum ejus : totus vero humi
 decidit in pulvere, recens puniceo-colore fulgens.
 Dum hic cum-illo pugnat perstans, et adhuc sperabat vic-
 toriam,] interim ei (Megeti) Menelaus Mavortius venit ad-
 jutor;] stetitque obliquus cum hasta, latens, ferititque hume-
 rum a-tergo :] cuspis vero pectus transegit rapido-impetu-acta,
 ulterius tendens : is autem pronus prolapsus-est.
 Illi quidem irruerunt, ærea arma ab humeris
 detracturi : Hector vero cognatos adhortabatur
 omnes valde; primum autem Hicetaoniden increpabat,
 fortem Melanippum : is tantisper pedes-trahentes boves
 pascebat in Percota, hostibus procul absentibus;
 sed postquam Danaorum naves venerant utrinque-recurvæ;
 retro ad Ilium venit, excellebatque inter-Trojanos;
 habitabatque juxta Priamum; isque eum honorabat æque-ac
 filios;] hunc Hector increpabat, verbumque dixit et elocutus-
 est :] Itane vero, Melanippe, remisse-agemus? nec vel tibi
 movetur-cura carum cor, ob-consobrimum occisum?
 Nonne vides, ut Dolopis circum arma hi occupantur?

ἀλλ' ἔπει· οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
μάρνασθαι, πρὶν γ' ἢ κακιστάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτᾶσθαι τε πολίτας.

560 Ὡς εἰπόν· δὲ μὲν ἦρχ', δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσῆθεος φῶς.
Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλεόντερος σοοὶ ἢ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

565 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλῆξασθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
ἔρχει χαλκείῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.

Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', οὐτὶς στείονες ἄλλους Ἀχαιῶν,

570 οὔτε ποτὶν θάσσω· οὔτ' ἀλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα.

Ὡς εἰπόν· δὲ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυεν·
ἔκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντιες δουρὶ φαεινῷ,

575 ἀμφὶ δὲ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλους ἦκεν·
ἀλλ' Ἰκετάνοος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,

νισσόμενον πόλει· μὲν δὲ, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
580 βλημένῳ αἴζη, τόντ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,

τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
585 ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

590 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

595 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

598 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

599 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

600 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

601 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

602 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

603 ὃς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
τεύχεα συλήσων. Ἄλλ' οὐ λάθε· Ἐκτορα δῖον,
ὃς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῖον ἀνὰ δῆτοισι.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θοός περ ἐὼν πολεμιστῆς,
ἀλλ' ὃγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,

sed sequere : non enim amplius licet eminus cum-Argivis
pugnare, priusquam vel occiderimus eos, vel illi a culmine
Ilium excelsam ceperint, interfecerintque cives.

Sic fatus, ipse quidem praibat; ille vero una sequebatur,
par-deo vir.] Argivos autem excitabat magnus Telamonius A-
jax :] O amici, viri estote, et pudorem habete in animo :
aliusque-alium verecundantes-observate per acres pugnas.

Verecundantium vero virorum plures salvi, quam occisi-sunt:
fugientium tamen nec gloria exsurgit, nec ullum auxilium.

Sic dixit : illi vero etiam per-se arcere hostem promti-erant,
in mente autem reponebant verbum; muniebantque naves
muro aeneo : in eos vero Jupiter Trojanos excitabat.

Antilochum autem impellebat pugna strenuus Menelaus :

Antiloche, nemo te junior est alius Achivorum,
nec pedibus velocior, nec robustus sicut tu ad-pugnandum :
vide si quem forte Trojanorum prosiliens virum ferias.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit, hunc autem incitaverat.
Prosiliit hic e-primis-pugnatoribus, et jaculatus-est hasta ful-
genti,] circum se spectans; sed Trojani recessere,

viro jaculante : is vero non irritum telum emisit;
sed Hicetaonis filium animosum Melanippum,

euntem in-pugnam, percussit pectore ad papillam;
fragoremque-is-edidit cadens, eique caligo oculos operuit.

Antilochus autem irruit, canis instar, qui in hinnulum
vulneratum prorupit, quem e cubili exsilientem
venator assecutus-fuerit jaculando, solveritque membra :

sic in te, Melanippe, irruit Antilochus bellicosus,
arma detracturus. Sed non latuit Hectorem divinum,

qui ei obvius venit currens per praelium.

Antilochus autem non mansit, impiger licet esset bellator,
sed is fugit quidem, feræ quæ-malum patravit similis,

quæ, canem ubi-interfecerit, vel bubulum circa boves,
fugit, antequam multitudo congregetur virorum :

sic fugit Nestorides; in eum vero Trojanique et Hector,
clamore ingenti, tela luctuosa fundebant :

stetit tamen conversus, postquam venit ad-agmen sociorum.

Trojani autem, leonibus similes cruda-vorantibus,
in-naves ruebant, Jovisque perficiebant mandata;

qui eis semper excitabat robur magnum, debilitabatque ani-
mos] Argivorum, et gloriam auferebat, illos vero excitabat.

Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere,
Priamidæ, ut navibus recurvis immane-ardentem ignem

injiceret indefessum, Thetidisque injustam supplicationem
totam perficeret : hoc enim expectabat providus Jupiter,

navis ardentis splendorem oculis ut-videret.

Ex illo enim tempore erat repressionem a navibus
facturus Trojanorum, Danaisque gloriam præbiturus.

Hæc cogitans, naves in cavas suscitabat
Hectorem Priamiden, perquam ardentem etiam per-se.

Furebat autem is, ut quum Mars hastam-vibrans, vel pernicio-
sus ignis] in-montibus furit, profundæ in densis-recessibus

silvæ :] spumaque circum os oriebatur, eique oculi
fulgebant torvis sub superciliis; atque cassis circum
tempora horrendum quassabatur pugnantis.

610 [Ἐκτορος αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῶνον ἐόντα
τίμα καὶ κύναινε. Μινυνθάδιος γάρ ἐμελλεν
ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρυνε μόρσιμον ἥμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.]
615 Καὶ β' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πεირητίζων,
ἧ δὴ πλεῖστον θυμῶν θρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνάτο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἰσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἧτε πέτρῃ
ἠλίβατος, μεγάλη, πολίτης ἄλδος ἐγγὺς ἐοῦσα,
620 ἦτε μένει λίγεων ἀνέμων λαϊνῆρα κέλευθα
κύματα τε τροφόντα, τάτε προσερεύεταί αὐτὴν·
ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ δ' λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὀμίλῳ·
ἐν δ' ἔπεισ' ὧς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νῆϊ πέσσειν
625 λάθρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοστρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
ἄλγῃ ὑπεκρύβθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς ἀήτης
ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα νάυται
δειδιόσιν· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
ὧς δααίετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιοῖν.
630 Αὐτὰρ δγ' ὥστε λέων δλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
αἱ β' αὖ τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
μυρίαί· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὔπω σάφα εἰδὼς
θυρὴ μαχίσσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμυρὴ φονῆσιν·
ἥτοι ὁ μὲν πρῶτῳσι καὶ ὑστατέρῳσι βόεσσιν
635 αἰὲν ἡμοστυχάει, ἡ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
βοῶν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὧς τότε Ἀχαιοὶ
θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεμφε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρύσθηος ἀνακτος
640 ἀγγελίης αἰχνεσκε βίη Ἡρακλεΐη·
τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολλὴ χεῖρονος υἱὸς ἀμείνων
παντοίῃς ἀρεταῖς, ἡ μὲν πόδας ἡδὲ μάχῃσιν,
καὶ νόον ἐν πρῶτοις Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
ὃς βα τὸτ' Ἐκτορι κύδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξεν.
645 Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέσκει ποδιηκεῖ, ἔρκος ἀχόντων·
τῇ δγ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσον ὑπτιος· ἀμυρὴ δὲ πῆληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἐκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἀγγὶ παρέστη,
650 στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτείν'· οἳ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχρύνεμοι περέταίρου,
χραίσμεν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δαίδισαν Ἐκτορα δῖον.
Εἰζώποϊ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύοντο· τοὶ δ' ἐπέχρυτο.
655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἐμειναν
ἄρροϊ, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδῶς
καὶ δέος· ἄλγχις γὰρ δομάλεον ἀλλήλοισιν·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γονούμενος ἀνδρὰ ἑκάστον·
Ἵφιλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶς θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἑκάστος
παιδῶν ἡδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων,

[Hectoris : ipse enim ei ab aethere erat auxiliator
Jupiter, qui eum, plures inter viros solus quum-versaretur,
honorabat, gloriamque-extollebat : brevis-aevi enim erat
futurus : jam enim ei urgebat fatalem diem
Pallas Minerva sub Pelidae viribus.]
Ac volebat Hector perrumpere ordines virorum, tentans,
quacunque plurimam turbam videret, et arma optima :
sed ne sic quidem poterat perrumpere, valde licet ardens.
Sustinebant enim turmatim conferti, veluti petra
praeceps, magna, canum mare prope quae-est,
quae manet stridulorum ventorum vehementes incursiones,
undasque ingentes, quae illiduntur in-ipsam :
sic Danai Trojanos manebant firmiter, nec fugiebant.
At Hector fulgens igne undique, insiliit turbae :
irruit vero, veluti quum unda velocem in navem illisit
impetuousa e nubibus, ventis-aucta ; haec autem tota
spuma cooperata-est, ventique vehemens flatus
in-velo fremit ; trepidantque animo nautae
timentes ; nam parvulo-spacio a morte *distantes* subvehun-
tur :] sic scindebatur animus in pectoribus Achivorum.
At hic, tanquam leo infestus bobus superveniens,
quae in irriguo-loco paludis magnae pascuntur
innumerae ; interque eas *est* pastor, haud recte gnarus
cum-fera pugnare, camuris-cornibus bovis circa caedem :
atque hic quidem cum-primis et (*vel*) postremis bobus
usque simul-graditur, ille vero (*leo*) in medias irruens
boves vorat, ceteraeque omnes territae-fugiunt : sic tunc Ach-
vi] divinitus in-fugam-conjecti-sunt sub Hectore et Jove patre
omnes ; hic autem solum occidit Mycenaum Peripheten,
Coprei dilectum filium ; qui (*Copreus*) Eurysthei regis
nuntius ibat ad-vim Herculeam :
hoc genitus-erat e patre multo deteriore filius praestantior
omnigenis virtutibus, et pedibus (*cursu*), et pugnando ;
et prudentia inter primos Mycenaeorum fuit :
qui tunc Hectori gloriam superiorem praebuit.
Conversus enim retro, in scuti extrema-ora offendit,
quod ipse gestabat, talare, munimentum adversus-jacula :
eo hic impeditus, cecidit supinus ; cassis autem
terribiliter circumsonuit circa tempora prolapsi.
Hector autem cito animadvertit, currensque ei prope astitit,
pectorique hastam infixit, carosque ipsum prope socios
interfecit : illi autem non poterant, tristes licet ob-socium,
opitulari : ipsi enim valde timebant Hectorem divinum.
Intra-consultum autem venere navium, circumsepse-
runtque *eos* extremas] naves, quae primae subductae-erant ; illi
vero insequantur.] Argivi autem a-navibus quidem neces-
sere necessitate] prioribus, illic vero ad tentoria mansere
conferti, nec dissipati-sunt per exercitum : retinebat enim
pudor] et metus ; perpetuo enim vociferantes-hortabantur in-
vicem:] Nestor autem maxime, Gerenius, custos Achivorum,
obtestabatur per parentes, supplicans viro cuique :
O amici, viri estote, et reverendum ponite in animo
aliorum hominum, et recordamini unusquisque
filiorum et uxorum, et possessionis, et parentum,

ἡμὲν ὅτεω ζῶουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν·

685 τῶν ὑπερ ἔνθαδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων
ἐστάμενοι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.

᾿Ως εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

+ Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀγλῦος ὤσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φῶς γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.

Ἐκτορα δὲ φράσσατο βοῇ ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασεν οὐδ' ἐμάχοντο,
ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο τοῇσιν.

Οὐδ' ἄρ' ἐτ' Αἴαντι μεγάλῃτορι ἦνδανε θυμῷ
675 ἐστάμεν, ἐνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν·

ἀλλ' ὅγε νηῶν ἱκρί' ἐπὶώχετο μακρὰ βιβιάσθων,
νώμα δὲ ῥυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
κολλήτων βλήτροισι, δουρακιεχοσίπηγχι.

᾿Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
680 ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύρρας συναγείρεται ἵππους,
σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται
λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ εἰ θηήσαντο
ἄνδρες ἡδὲ γυναῖκες· δ' δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ
θρύσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἳ δὲ πέτονται·

685 ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν
φοῖτα μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἴκανε.
Αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοῶν Δαναοῖσι κέλευεν
νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. Οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
μῖμνεν ἐνὶ Τρώων δμαῶν πύχα θωρηχτάων·

690 ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
ἔθνος ἐφορμάτῃ ποταμῶν παρά βοσκομενάων,
χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχδεύρων·
ὥς Ἐκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
ἀντίος αἰσῶν· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὅτισθεν

705 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.

Αὐτὶς δὲ ὀριμεῖα μάχην παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
φάητις κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένους ἐμάχοντο.

Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
700 οὐκ ἔφρασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·

Τρῳασὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑκάστου,
νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.

Οἳ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.

Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ῥῖπτο ποντοπόροιο,

705 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνεικεν
ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπῆγαγε πατρίδα γαῖαν.

Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε
δῆρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τόλγῃ
τοῖσιν αἰὶκάς ἀμφὶς μένον, οὐδὲ τ' ἀκούοντων,

710 ἀλλ' οἳ γ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.

Πολλὰ δὲ φράσανα καλὰ, μελάνδετα, κοπήνεντα,
ἀλλὰ μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
715 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μελανία.

Ἐκτωρ δὲ πρύμνην ἐπὶ λάβειν, οὐχὶ μεθίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρῳασὶν δὲ κέλευεν·

et si-cui vivunt, et cui mortui-sunt :

per hos hic ego supplico, non presentes,
ut-stetis fortiter; neu veremini in-fugam.

Sic fatus, accendit robur et animum cujusque.

Illis autem, ab oculis nubem caliginis submovit Minerva
divinitus-immissam : valde vero ipsis lux coorta-est utrinque,
et a navibus, et ab omnibus-æque-gravi prælio.

Hectorem autem conspexerunt pugna strenuum, et socios,
tum quotquot a-tergo abstiterant, nec pugnabant,
tum quotquot ad naves pugnam pugnabant veloces.

Neque vero amplius Ajaci magnanimo placuit mente
stare quo alii abstiterant filii Achivorum :

sed hic navium tabulata obibat, magnis-passibus gradiens,
versabatque contum magnum navalem in manibus,
compactum clavis-ferreis, duorum-et-viginti-cubitum.

Ut vero quum vir equis desultoriis-uti bene sciens,
qui postquam ex multis quatuor selegit equos,
agitans eos ex campo magnam ad urbem incitat

publicam per viam; multique eum admirantes spectant
viri et mulieres; ipse autem firmiter sine-lapsu assidue
subsiliens, alias in alium alternat, illi vero volant :

sic Ajax multa velocum tabulata-in-puppibus navium
obibat, magnis-passibus gradiens; voxque ejus ad-aetherem
pervenit.] Semper enim terribiliter clamans Danaoshorta-

batur] navesque et tentoria ut-defenderent. Ac-neque Hector
manebat in Trojanorum turba bene armatorum :

sed sicut avium volucrum aquila fulva
gentem invadit, fluvium juxta pascentium,
anserum, vel gruum, vel cygnorum longis-collis :

sic Hector ferebatur-recta in-navem prora-cæruleam,
adversus prorumpens; eumque Jupiter impulit a-tergo
manu valde magna, concitabatque populum una-cum ipso.

Iterum vero acris pugna ad naves commissa-est :

dixisses indefessos et infatigabiles inter-se
occurrere in prælio : tanto cum-impetu pugnabant.

Ac pugnantis hic erat animus : nempe Achivi
non putabant se-evasuros e clade, sed perituros :

Trojanis autem credebatur animus in pectoribus cujusque,
se naves incensuros-esse, occisurosque heroas Achivos.

Hi quidem hi animis instabant sibi-invicem.

Hector autem puppim navis prehendit pontum-transeuntis,
pulcræ, velocis, quæ Protesilaum advexerat
ad Trojam, nec retro reduxit in-patriam terram.

Hujus jam pro nave Achivique Trojanique
occidebant alii-alios cominus; neque sane ii
sagittarum impetus eminus exspectabant, nec jaculorum;

sed hi cominus stantes, unum animum habentes,
acutis jam securibus et bipennibus pugnabant,

et ensibus magnis, et hastis utrinque-acutis.
Multi vero gladii pulcri, nigris-inditi-manubriis, capulis-ma-

gnis,] alii e manibus humi cadebant, alii vero ab humeris
virorum pugnantium : fluebant sanguine terra nigra.

Hector autem a-puppi navem ut prederat, non dimisit,
summam-puppis manibus tenens; Trojanisque inclamabat :

- Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀλλέες δρυντ' αὐτὴν·
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἤμαρ ἔδωκεν,
 720 νῆας ἐλεῖν, αἱ δ'εὖρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
 ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρῶμῳσι νέεσσι
 αὐτὸν τ' ἰσχανάσκον ἐρητύοντο τε λαόν.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μάλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, διόμενος θανέεσθαι,
 730 ἔρῃν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἴσης.
 "Εὐθ' ἄρ' ὅγ' ἐστήκει δεδοκῆμένος, ἔγχρ' εἰ δ' αἰεὶ
 Τρῳῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀνάκματον πῦρ·
 αἰεὶ δὲ σμερνδὸν βοῶων Δαναοῖσι κέλευεν·
 735 "ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ἡέ τίνας φαμεν εἶναι ἀσσητῆρας ὀπίσω,
 ἡέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἀραρυία,
 ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλχέα δῆμον ἔχοντες·
 740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατριδος αἰῆς.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλίχρ' πολέμοιο.
 "Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχρ' εἰ δ' οὐσέντι.
 "Ὅστις δὲ Τρῳῶν κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἐκτορος ὀτρύναντος,
 745 τὸν δ' Αἴας οὐτασκε, δεδεγμένος ἔγχρ' μακρῷ·
 δώδεκα δὲ προπαύροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὐτα.

·Ε. 14. 78

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

- "Ὡς οἳ μὲν περὶ νηὸς εὐσέλμοιο μάχοντο·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης θνοφερὸν χεῖε ὕδωρ.
 5 Τὸν δὲ ἰδὼν ὥκτιρες ποδάρεχες διὸς Ἀχιλλεύος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἥτε κούρη
 νηπτή, ἥθ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
 εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
 10 δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέχεται, ὅφρ' ἀνέλγαι·
 τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
 Ἥέ τι Μυρμιδόνεσι πιφαρξέαι, ἥ ἔμοι αὐτῷ;
 ἡέ τιν' ἀγγελίην Φθίγης ἐξ ἔκλυες οἶος;
 ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενoitίον, Ἀκτορος υἱόν,
 15 ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀχαροίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἥε σὺν Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ἐλκόνται
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβάσις ἐνεκα σφῆς;

—Ferte ignem, simulque et ipsi conferti excitate pugnam!
 nunc nobis Jupiter omnibus dignum (*pretiosissimum*) diem
 dedit,] quo-naves capiamus, quæ huc diis invitis profectæ,
 nobis clades multas intulerunt, ignavia seniorum;
 qui me, volentem pugnare ad puppes navium,
 ipsumque definebant, inhihebantque exercitum.
 Verum si tum lædebat mentes late-sonans Jupiter
 nostras, nunc ipse impellit et jubet.

Sic dixit : illi autem inde magis in Argivos irruebant.
 Ajax autem non-amplius sustinebat; obruebatur enim telis;
 sed recedebat paululum, putans se moriturum-esse,
 transtrum in septem-pedale; liquit vero tabulata navis æqua-
 lis.] Ibi ille stabat observans; hastaque assidue
 Trojanos arcebat a-navibus, quicumque ferret indefessum
 ignem;] semperque horrendum clamans, Danaos hortabatur :

O amici, heroes Danai, famuli Martis,
 viri estote, amici, recordaminique strenuæ fortitudinis.
 An aliquos putamus esse adjuutores a-tergo?
 aut aliquem murum firmiorem, qui viris perniciem arceat?
 Neutiquam prope est urbs turribus munita,
 qua defendamur, suis-vicibus-succedentem exercitum habentes :]
 verum enim in Trojanorum campo bene armatorum,
 ponto acclinati, longe sedemus a-patria terra.
 Ideo in manibus salus, non *in* remissione pugnae.

Dixit, et furens insectabatur hasta acuta,
 Quicumque vero Trojanorum cavas ad naves ferretur
 cum igne ardenti, in-gratiam Hectoris concitantis :
 hunc Ajax vulnerabat, excipiens hasta longa;
 duodecim autem ante naves cominus ferit.

ILIADIS XVI.

Patroclea.

Sic hi quidem de navi bonis-transtris-instructa pugnant :
 Patroclus autem Achilli astabat, pastori virorum,
 lacrimas calidas fundens, tanquam fons nigris-aquis,
 qui ab excelsa petra obscuram fundit aquam.
 Hunc autem intuitus miseratus-est pedibus-celer divinus
 Achilles,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Cur-nam lacrimaris, Patrocle, tanquam puella
 parvula? quæ cum matre currens, *eam se* ulnis-suscipere fla-
 gitat,] vestem apprehendens, ac properantem detinet;
 lacrimabunda autem ipsam suspicit, ut se attollat;
 huic similis, Patrocle, teneram lacrimam destillas.
 Anne aliquid Myrmidonibus nuntias, aut mihi ipsi?
 an aliquem nuntium ex Phthia audivisti solus?
 vivere sane adhuc ajunt Menœtium, Actoris filium;
 vivit et Æacides Peleus inter Myrmidonas;
 quorum valde alterutro tristestemur mortuo.
 An vero tu Argivorum-gratia luges, quod-ita pereant
 naves ad cavas, injustitiæ causa suæ?

ἐξ' αὐδά, μὴ κεῦθε νόῳ· ἵνα εἰδῶμεν ἄμφω. [πεῦ·
 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἱπ-
 ῶ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 μὴ νειμέσῃ· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῖς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 ἐν νηυσὶν κέεσθαι βεβλήμενοι οὐτάμενοι τε.
 25 Βέβληται μὲν δ' Τυδείδης κρατερός Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν δισσῶ.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 ἔλκε' ἀκείονενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
 30 Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτος γε λάθοι χόλος, δν σὺ φυλάσσεις
 αἰνὰ ῥέτῃ, τί σευ ἄλλος ὀνίσσεται ὀφίγονός περ,
 αἶ κε μὴ Ἀργεῖοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς·
 νηλεές, οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν ἱππότης Πηλεΐδης,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίχτε θάλασσα, ^{ἡλια}
 35 πέτραι δ' ἡλίβατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής· ^{ΣΙ}
 εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπῆλιν ἀλεείνεις,
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότινια μήτηρ·
 ἄλλ' ἐμέ περ πρόσθε ὧχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅσπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν ποῦ τι φῶς Δαναοῖσι γένομαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν
 τεύρομενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἀνδράς αὐτῇ
 45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἐμελλεν
 οἷ αὐτῷ θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρ' ἀνιέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ὅσον εἶπες·
 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάσκειαι, ἦντινα οἶδας,
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότινια μήτηρ·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 διππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλειται ἀμέρσαι,
 καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὃ τε κράτ' ἐπ' ὑποβέβηκε·
 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῶ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἕξελον υἱές Ἀχαιῶν,
 δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτιστα, πόλιν εὐτείχεα πέρας,
 τῇν ἂψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὅς ἐστιν' ἀτίμητον μετ' ἀνδράσιν. ^{ΩΝ}
 60 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἀσπερχές κεκολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἥτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηνιμὸν καταπασέμεν, ἀλλ' ὅπστ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτῇ τε πόλεμος τε.
 Τὴν γ' ὁ ὥμοιῖν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 65 ἄργε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοποτόλεμοισι μάχεσθαι·
 εἰ δὴ κυάεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλιῶνται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 θάρσυνος. Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοιςι μέτωπον,
 ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐν ἀνάλους
 πλήσειαν νεκυῶν, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων

eloquere : ne cela mente ; ut sciamus ambo.

Eum autem graviter-suspirans allocutus-es, Patrocle eques :
 o Achille, Pelei fili, multo fortissime Achivorum,
 ne indigneris : talis enim dolor oppressit Achivos.
 Illi namque jam omnes, quotquot ante erant fortissimi,
 in navibus jacent eminus- cominusque vulnerati.
 Eminus quidem sauciatius-est Tydides fortis Diomedes ;
 cominus vero Ulysses hasta-inclytus, atque Agamemno ;
 vulneratusque-est et Eurypylus in femore sagitta.
 Hos quidem medici multa-medicamenta-scientes curant,
 vulnera sanantes : tu vero inexorabilis es, Achille.
 Ne me tamen hæc quidem cepit ira, quam tu servas !
 in-malum-fortis ! quis a-te alius juvabitur posterorum,
 si non ab-Argivis *nunc* indignam perniciem propulsaris ?
 Immisericors ! non utique tibi pater erat eques Peleus,
 nec Thetis mater ; cæruleum vero te peperit mare,
 petraeque præcípites : quoniam tibi mens est sæva.
 Si vero quod mentibus tuis vaticinium vereris,
 et aliquod tibi a Jove memoravit veneranda mater :
 at me saltem mitte cito, simulque ceteras copias præbe
 Myrmidonum, si forte quod lumen Danais fiam.
 Da autem mihi, humeris tua arma ut-induam,
 si forte me tibi assimilantes (*te esse credentes*) abstineant a-
 pugna] Trojani, respirentque Mavortii filii Achivorum
 afflicti : exigua vero *hoc fuerit* respiratio a-bello ;
 facile autem integri defessos viros praelio
 repulerimus ad urbem a navibus et tentoriis.

Sic dixit supplicans, valde demens : certe enim erat
 sibi ipsi mortemque malam et fatum rogaturus.
 Eumque graviter gemens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Hei mihi, nobilissime Patrocle, quale hoc dixisti !
 Nec vaticinium vereor ullum, quod audioverim,
 nec quidquam mihi a Jove memoravit veneranda mater
 sed hic gravis dolor cor et animum occupat,
 quando suum æqualem vir voluerit privare *portione sua*,
 et præmium rursus auferre *is*, qui potentia antecellat :
 gravis dolor hic mihi est, quod *inde* passus-sum mœrores ani-
 mo.] Puellam quam mihi præmium elegerat filii Achivorum
 hastaque mea acquisieram, urbe bene-munita eversa,
 hanc rursus e manibus eripuit rex Agamemno
 Atrides, tanquam ab-aliquo inhonorato inquilino.
 Sed hæc quidem ante-acta-esse sinamus : nec fere erat
 ut-perpetuo iratus essem in animo : at statueram
 non prius iram *me* cohibiturum, quam quam jam
 ad-naves meas pervenisset clamorque pugnaque.
 Tu tamen humeris quidem mea inclyta arma indue,
 duxque-esto Myrmidonibus bellicosus ad-pugnam ;
 siquidem nigra Trojanorum nubes circumdedit
 naves prævalide ; illi vero litore maris
 conclusi-sunt, loci parvam adhuc portionem habentes,
 Argivi ; Trojanorum autem civitas tota ingruit,
 fiducia-plena. Non enim meæ galeæ vident frontem
 prope splendentis : cito certe fugientes, fossas-campestres
 implevissent cadaveribus, si in-me rex Agamemno

ἥπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 μάνεται ἐγγεῖη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 οὐδὲ πῶς Ἀτρεΐδῃ ὁπὸς ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρὸς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 πᾶν πεδὶον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοῦς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλυνται.
 Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείῳ·
 ὥς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτῃρ οἱ περικαλλέα κούρην
 ἀψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 + δῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδοντος πόσις Ἥρης,
 μὴ σὺ γ' ἀνέυθεν ἔμειο λυλαίσθαι πολέμῳ·
 90 Τρωσὶ φιλοποτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι,
 Τρώας ἐναίρομενος, προτὶ Δίον ἡγεμονεύειν·
 μή τις ἀπ' Οὐλύμπεο θεῶν αἰγιγενετάων
 ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκἄεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶν φάος ἐν νήεσσιν
 θῆης, τοὺς δέ τ' ἔἴην πεδὶον κατὰ θηριάσθαι.
 + Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 μή τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασιν,
 μή τις Ἀργεῖων, νεῶν δ' ἐκδύμεν θλεθρον·
 100 ὄφρ' οἷσι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἶας δ' οὐκέτ' ἔμμινε· βιάζεται γὰρ βελέεσσιν·
 δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος καὶ Τρώες ἀγαυοὶ
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ χροτάφουσι φαεινὴ
 105 πῆλῃς βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλοντο δ' αἰεὶ
 κάπ' ἀλάρῃ· εὐποιοῖ· δ' οἱ ἀριστερόν ὅμιον ἔκαμνεν,
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχον σάκος αἰδolon· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζειν, ἐρεῖδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἀσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρὸς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολλὸς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. [σαι,
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μῦσαι· Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 σ' ὅπως εἰ πρῶτον πῦρ ἔμπετε νηυσὶ Ἀχαιῶν.
 Ἐκτορ Ἀλάντος δόρυ μελινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμόνιος Αἶας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κολον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χάλκειη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 + Γυῖ δ' Αἶας κατὰ θυμὸν ἀνύμονα, βίρην σὲν τε,
 120 ἔργα θεῶν, δ' ἅρα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν·
 Ζεὺς ὕψιβερέμετῃς, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάετο δ' ἐκ βελων. Ἐοὶ δ' ἐμβαλον ἀκράματον πῦρ
 νηὶ θεῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσθέσθη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνῃν πῦρ ἀμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 125 μῆρὸν πληξάμενος, Πατρόκληα προσέειπεν·
 Ὅρσοτε, Διογενὲς Πατρόκληϊς, ἵπποκελεύθε·

leni animo-fuisset; nunc vero exercitum circum pugnant.
 Non enim *amplius* Tydidæ Diomedis in manibus
 furit hasta, a Danaïs mortem ut-arceat :
 neque aliqua Atridæ vocem audiui clamantis,
 inimico ex capite : sed Hectoris homicidæ *vox*,
 Trojanos adhortantis, resonat : isti autem *cum* clamore
 totum campum obtinent, prælio vincentes Achivos.
 Sed etiam sic, Patrocle, a navibus pestem propulsans
 irruē valide; ne jam igne ardentī
 naves incendant, dulcemque reditum præcitant.
 Pareto autem, sicut tibi ego sermonis summam in animo po-
 suero;] quo mihi honorem magnum et gloriam referas
 ab omnibus Danaïs; sed illi præpulcrā puellā
 abductā-restituant, insuperque splendida dona præbeant.
 A navibus ubi-*hostem*-repuleris, revertere : si vero tibi inde
 dederit gloriam consequi altitonans maritus Junonis,
 ne tu sine me sis-cupidus pugnandi
 cum-Trojanis bellicosus; inhonoratiorem autem me reddes.
 Neve exsultans prælio et pugna,
 Trojanos occidens, ad Ilium *usque* exercitum-ducas :
 ne-quis ab Olympo deorum sempiternorum
 ingruat: valde hos quidem (*Trojanos*) diligit sagittans Apollo :
 sed retro vertaris, postquam salutem ad naves
 constitueris, illosque sine per campum prælio-certare.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 neve quis Trojanorum mortem effugiat, quanti sunt,
 neve quis Argivorum; nobis-duobus vero effugere pernicien
contingat;] ut soli Trojæ sacras pinnas destruiamus.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Ajax vero non-amplius manebat; obruebatur enim telis :
 domabat eum Jovisque consilium et Trojani strenui,
 jaculantes : terribilem autem circa tempora fulgens
 galea percussa sonitum edebat : percutiebatur *quippe* assidue
 ad clavos-cassidis affabre-factos : ille vero sinistro humero las-
 sabatur;] firmiter usque tenendo scutum versatile : nec-tamen
 poterant] loco-movere, undique illum urgentes telis.
 Jugiter autem gravi tenebatur anhelitu : et ei sudor
 undique e membris multus defluebat, neque aliqua poterat
 respirare; undique vero malo malum impactum-erat.
 Dicite nunc mihi, Musæ, cælestes domos tenentes,
 quomodo primus ignis incidit navibus Achivorum.
 Hector Ajacis hastam fraxineam, prope astans,
 percussit ense magno, in hostile post cuspidem,
 prorsusque defregit : hoc quidem Telamonius Ajax
 vjbrabat sic in manu, mutilum hostile; procul vero ab ipso
 cuspis area humi resonuit cadens.
 Cognovit autem Ajax in animo egregio, exhorruitque,
 opera deorum; quod penitus belli consilia præcidit
 Jupiter altitonans; Trojanisque volebat esse victoriam;
 recessitque extra tela. Illi vero injecere indefessum ignem
 navi veloci; cui statim inextinguibilis infusa-est flamma.
 Sic quidem puppim ignis circumdedit : atque Achilles
 femora percutens, Patroclum allocutus-est :
 Propera, nobilissime Patrocle, equis-vec-te!

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δῆλοιο ἰωήν.
Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυχὰς πέλονται.
Δύσσο τεύχεα θῆσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νόρῳπι χαλκῷ.

Κνημιῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέουσιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.

135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν.
Εἶλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.

140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
βριθὴν μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιοῖν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώσσιν.

145 Ἴππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγῶμεν ἄνωγεν,
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ρηξήνορα τίε μάλιστα·
πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μενίαι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τῷ ἅμα πνοιῆσι πετέσθην·

150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργη,
βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόνον Ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ παρηγορήσιν ἀμύμονα Πήδασον ἔει,
τόν βρά ποτ' Ἡετίωνος ἑλὼν πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπει' ἵππου ἀθανάτοισιν.

155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιοχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὡς
ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι δηρώσοντας
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φονόν·

160 καὶ τ' ἀγελήδων ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μελαν ὕδωρ
ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
τοιοῖο Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες

165 ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥούνον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατο Ἀχιλλεύς,
δτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θαλαί, ἥσιν Ἀχιλλεύς
ἐς Τροίην ἡγήετο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστη

170 πενήτηκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι·
πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦνασεν.

Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
υἱὸς Σπερχεῖοιο, Διυπετέος ποταμοῖο·

175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδῶρη,
Σπερχεῖῳ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶν εὐνηθεῖσα,
αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βώρωι, Περιήρεος υἱί,
ὃς δ' ἀναφρανδὸν ὄππει, πορὸν ἀπερείσια εἶδνα.

Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευσεν,
180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,

video jam apud naves ignis hostilis impetum. Vereor,
ne jam naves capiant, ac non-posthac facultas-fugendi sit.
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.

Sic dixit : Patroclus autem armabat-se corusco aere.
Ocreas quidem primum circa tibias posuit,
pulcras, argenteis fibulis-ad-talos apte-junctas;
deinde autem lorica[m] circa pectora induebat,
variā, stellatā, pedibus-velocis Æacidae :
circaque humeros suspendit ensem argenteis-clavis-distinctum,] æreum; ac deinde scutum magnūque solidūque;
capiti vero forti galeam affabre-factam imposuit,
setis-equinis-comantem; horrendūque crista desuper nutabat.] Sumsit porro validas hastas, quæ ejus manibus aptaerant.] Hastam vero non sumsit unicam eximii Æacidae,
gravem, magnam, validam; quam quidem non poterat alius Achivorum] vibrare; sed eam solus sciebat vibrare Achilles :
Peliacam fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Pelii e vertice cæsam, cædem futuram heroibus.

Equos autem Automedontem confestim jungere jussit;
quem, post Achillem agmina-perrumpentem, honorabat maxime:] fidelissimus autem ei erat in pugna, ad-sustinendum
hostium-impetum.] Quare etiam Automedon duxit-sub jugum
veloces equos.] Xanthum et Balium, qui cum ventis volabant :
hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
pascens in-prato juxta fluentum Oceani.

Sed exterioribus-locis eximium Pedasum immisit,
quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles;
qui equus etiamsi mortalis erat, simul-ibat-cum equis immortalibus.] Myrmidones autem obiens armabat Achilles
omnes per tentoria (cum) armis : illi vero, lupi tanquam
cruda-vorantes, quibus quidem circa præcordia ingens robur;
qui cervum cornutum magnū in-montibus interfectum
dilaniant, omnibusque maxilla sanguine fit rubra;
atque gregatim-vadunt, e fonte nigris-aquis
hausturi linguis tenuibus nigram aquam
summam, eructantes cruorem e-cæde; et animus
pectoribus intrepidus inest, angustaturque (impletur) venter :]
tales Myrmidonum ductores atque principes,
circa strenuum famulum pedibus-velocis Æacidae
magnis-ibant-animis : interque eos Mavortius stabat Achilles,
incitans equosque et viros clypeatos.

Quinquaginta erant naves veloces, quibus Achilles
ad Trojam copias-duxerat Jovi carus : inque singulis
quinquaginta erant viri ad transtra socii :
quinque autem duces fecerat, quibus confisus-est,
qui-præessent; ipse vero summam tenens-potestatem imperabat.] Unius agminis dux-erat Menesthius varia-lorica,
filius Sperchii, a-Jove-(Pluvio)-fluentis fluvii;
quem peperit Pelei filia, pulcra Polydora,
Sperchio indefesso, mulier deo concubitu-mixta;
sed nomine (fama) Boro, Perieris filio,
qui palam eam uxorem-duxerat, datis immensis sponsalibus.
Agminis autem secundi Eudorus Mavortius dux-erat,
ex-virgine(spurius), quem peperit in-chorea pulcra Polymela,

Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόντης
 ἤρασαν· ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελομένησιν
 ἐν χορῷ Ἀρτεΐμιδος χρυσηλαχάτοιο, κελαιδεϊνῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, παρελῆσατο λάβρῃ
 185 Ἑρμείας ἀκᾶχτη· πόρην δέ οἱ ἀγλαὴν ἰδὼν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θεῖον ταχὺν ἦδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογροστόκος Εἰλείθυια
 ἐξάγαγε πρὸ φώσδε, καὶ Ἥελιου ἰδὼν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχελῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 ἤγαγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἦδ' ἀτίταλλεν,
 ἀμφογαπαζόμενος, ὥς ἐθ' ἔδον υἱὸν ἐόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαϊμαλίδης, δὲ πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἐταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Αἰέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελασθῶ,
 ἀς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
 πᾶνθ' ὑπὸ μηχανῇ, καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος·
 σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 νηλεές, δὲ παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
 205 οἰκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 αὐτίς· ἐπεὶ βρά τοι ὤιδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάλετε· νῦν δὲ πέφανται
 φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τὸ πρῖν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις Ἀλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω.
 210 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
 μάλλον δὲ στίγες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκνιοῖσι λίθοισιν
 δώματα ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 215 ὅς ἄραρον κόρυδες τε καὶ ἀπίδες ὀμφαλόεσσαν·
 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρους κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυδες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὺ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 βῆ ῥ' ἵμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πύμ' ἀνέειγεν
 καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυροπέεα
 θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἀγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτώνων,
 γλαιῶν τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.
 225 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὐτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἄπ' αὐτοῦ αἰδοῖο οἶνον,
 οὔτε τρω σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τὸ βρά τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἑκάθηρε θεείῳ
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῇσιν·
 230 νῆψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσαστο δ' αἰθοπα οἶνον·
 εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάβε τερπικέραυνον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίη, Πελασγικῇ, τηλότῃ ναῖων,
 Δωδωνῆς μεδῶν δυσχεμέρου· ἄμυρ δὲ Σελλοί

Phylantis filia : hanc vero potens Argicida (*Mercurius*)
 adamavit, oculis conspicatus inter tripudiantes-cum-cantu ,
 in choro Dianæ aureo-arcu-insignis, tumultuosæ (*in venatio*
ne).] Statim vero in superiora-domus ascendens, concubuit
 cum ea clam] *Mercurius mitis; peperitque hæc ei illustrem*
filium] Eudorum, præstantem et cursus celeritate, et pugna.
 Ac postquam hunc partuum-præses Ilithyia
 eduxerat in lucem, isque Solis vidit jubar;
 illam quidem Echelei fortis vis Actoridæ (*Echeles*)
 duxit in aedes suas, quum dedisset innumera dona-sponsalia:
 hunc vero senex Phylas diligenter nutrit et educavit,
 magno-amore-prosequens, tanquam suus *ipsius* filius esset.
 Agminis autem tertii Pisander Mavortius dux-erat,
 Mæmalides, qui inter-omnes excellbat Myrmidones
 hasta pugnando, post Pelidæ socium.
 Sed quarto præerat senex equum-agitator Phoenix;
 quinto vero Alcimedon, Laercei filius eximius.
 Ac postquam omnes cum ducibus Achilles
 collocasset bene ordinatos, acrem sermonem injunxit :
 Myrmidones, ne-quis mihi minarum obliviscatur,
 quas in navibus velocibus minabamini Trojanis,
 totum sub tempus-iræ; et me accusabatis unusquisque :
 Dure, Pelei fili, bili certe te nutrit mater;
 immitis! qui apud naves tenes invites socios :
 domum saltem cum navibus revertamur pontum-transeunti-
 bus] retro; siquidem tibi adeo pernicioza ira incidit animo.
 Hæc mihi congregati frequenter dicebatis: nunc vero appare
 prælii magnum opus, cujus antea quidem cupidi eratis.
 Jam aliquis (*quisque*) forte cor gerens cum-Trojanis pugnato.
 Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque :
 magis vero catervæ addensatæ-sunt, ut regem audierunt.
 Ut vero quum parietem vir coagmentat apte-junctis lapidibus
 domus altæ, impetus ventorum vitans :
 sic arcte-junctæ-erant galeæque et clypeï umbonibus-muniti :
 clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir :
 seque-invicem-contingebant setis-equinis-comantes galeæ
 splendentibus conis nutantium : adeo densi stabant inter-se.
 Verum ante omnes duo viri armabantur,
 Patroclus et Automedon, unum animum habentes,
 in-prima-acie Myrmidonum pugnaturi. Sed Achilles
 profectus-est ire in tentorium; arcæque operculum aperuit
 pulcræ, affabre-factæ, quam ei Thetis argenteis-pedibus
 imposuit navi vehendam, bene quum-implesset tunicis,
 lænisque ventum-arcentibus, villosisque tapetibus.
 Ibi autem ei poculum inerat factum, neque quis alius
 nec virorum bibebat ex eo nigrum vinum,
 neque ulli libabat deorum, nisi Jovi patri.
 Hoc tunc ex arca sumtum purgavit sulphure
 primum, postea autem lavit aquæ puris liquoribus :
 lavitque-sibi ipse manus, hausitque nigrum vinum :
 precabatur deinde stans medio in-septo, libavitque vinum :
 cælum suspiciens; Jovemque non latuit fulmine-gaudentem :
 Jupiter rex, Dodonæe, Pelasgice, procul habitans,
 Dodonæe presidens hiberno-frigore-infestæ; ac Selli

235 σὺν ναύουσ' ὑποφῶται ἀνιπτόποδες, χαμαίευναι.
 Ἦ μὲν δ' ἡ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυσε εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψα λαὸν Ἀχαιῶν
 ἧδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπιγράθηον ἐέλδωρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νῶϊν ἐν ἀγῶνι,
 240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὅφρα καὶ Ἑκτωρ
 εἴσεται, ἧ ρα καὶ ὅλος ἐπίστυται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἅπτην
 245 μαίνωνθ', ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀργος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 τεύχεσ' τε ζὺν πᾶσι καὶ ἀρχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 τοῦ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
 νῶϊν μὲν οἱ ἀνώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 δόικε, σόνον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι δ' μὲν σπείσας τε καὶ εὐξαμένος Διὶ πατρὶ,
 ἅψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῶ·
 255 στή δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆην.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγάλῃτορ θυρηχρήντες
 ἔστιχον, ὅφρ' ἐν Τρωαὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν εἰοικότες ἐξεχέοντο
 260 εἰνοδοίσις, οὓς παῖδες ἐριδιμαίνωνσιν ἔθοντες,
 αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἴκῳ ἔχοντας,
 νηπίαχοι· ζυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 τοὺς δ' εἴπερ παρά τις τε κιὼν ἀνθρώπου δόιτης
 κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἀλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
 ἐκ νῶϊν ἔχοντο· βοῇ δ' ἀσθετος ὁράρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέχλετο μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀρχεμάχοι θεράποντες·
 γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἦν δ' ἔπειτα Τρῳέσσιν ἀολλέες· ἄμφοι δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳῆς δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἀλκιμον υἱόν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 ἐλπίμονοι παρὰ ναῦφι ποδοῦκα Πηλεΐων
 μνημὸν μὲν ἀποβῆψαι, φιλότῃτα δ' ἐλῆσθαι·
 πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντιος δουρὶ φαιενῷ
 285 ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο,
 νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 καὶ βάλε Πυράρχμην, ὃς Παίονας ἵπποκοροστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυνέοντος·

tui circumhabitantes vates pedibus-illotis, humi-cubantes.
 Certe quidem jam olim meum sermonem exaudisti precantis
 honorasti me, valdeque læsisti populum Achivorum :
 atque etiam nunc mihi hoc perforce votum :
 ipse quidem enim ego maneo navium in coetu ;
 sed socium mitto, multis cum Myrmidonibus,
 ad-pugnandum : cum-hoc una victoriam præmitte, late-sonans
 Jupiter !] confirma autem ei cor in præcordiis, ut et Hector
 intelligat, num, etiam solus, sciat pugnare
 noster famulus; an ei tunc tantum manus invictæ
 insaniant, quando ego iero ad pugnam Martis.
 Ac postquam a navibus prælium clamoremque repulerit,
 incolumis mihi postea veloces ad naves redeat,
 armisque cum omnibus, et cominus-pugnantibus sociis.
 Sic dixit vota-faciens : hunc autem audivit providus Jupi-
 ter; eique alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuvit :
 a-navibus quidem ei repellere præliumque pugnamque
 dedit, salvum vero eum abnuvit e-pugna reverti.
 Atque hic quidem, ubi-libaratque et supplicarat Jovi patri,
 rursus tentorium ingressus-est, poculumque reposuit in arca;
 stetit autem egressus pro tentorio : adhuc vero cupiebat animo
 spectare Trojanorum et Achivorum pugnam gravem.
 Illi autem cum Patroclo magnanimo armati
 ordine-ibant, donec in Trojanos magnis cum-animis irruerent.
 Protinus vero vespis similes effundebantur
 in-via-habitantibus, quas pueri irritant de-more,
 assidue vexantes, quæ in via domicilia habent :
 insipientes ; commune autem malum multis faciunt ;
 has vero si quis præteriens homo viator
 moverit insciens, ipse continuo, animosum cor habentes,
 ultro quæque provocat, et defendit suos fœtus :
 harum tunc Myrmidones cor et animum habentes
 navibus effundebantur : clamor autem immensus ortus-est.
 Patroclus vero socios hortabatur, altum clamans :
 Myrmidones, socii Pelidæ Achilles,
 viri estote, amici, recordaminique strenuæ fortitudinis :
 ut Peliden honoremus, qui longe fortissimus est
 Argivorum apud naves, et cominus-pugnantes famuli :
 cognoscat vero et Atrides late-dominans Agamemno
 suam noxam, quod fortissimum Achivorum nihil honoravit.
 Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque :
 irrueruntque in-Trojanos conferti : circum autem naves
 terribiliter resonabant clamantibus ab Achivivis.
 Trojani vero, ut viderunt Menœtii fortem filium,
 ipsum, et famulum, cum armis coruscantes,
 omnibus commotus-est animus, inclinateque-sunt phalanges,
 existimantes apud naves pedibus-velocem Peliden
 iram abjecisse, in-gratiamque reddisse :
 circumspectabat autem unusquisque, qua effugeret gravem
 perniciem.] Patroclus autem primus jaculatus-est hasta ful-
 genti,] ex-adverso in medium, ubi plurimi tumultuabantur,
 navis ad puppim magnanimi Protesilai :
 et percussit Pyrachmen, qui Pæonas equestres-bellatores
 duxit ex Amydone, ab Axio late-fluente :

τὸν βάλε δεξιὸν ὤμων· δ' δ' ὑπτιος ἐν κονίησιν
 290 κάππεσεν οἰμῶξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφοφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἦκεν ἅπασιν,
 ἡγεμόνα κτείνας, δὲ ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσθεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἥμιδαχς δ' ἄρα νηῆς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ἑμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ἑμάδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 κινήσῃ πυκινῇ νεφέλῃν στεροπὴν γερέτα Ζεὺς,
 300 καὶ νάπαι, οὐρανόνθεν δ' ἄρ' ὑπερβράχῃ ἀσπετος αἰθ' ἥρ·
 ὧς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆτον πῦρ
 τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γὰρ πῶ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 προτροπᾷδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νηῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης θσιμίνης,
 ἡγεμόνον. Πρῶτος δὲ Μενoitίου ἀλκιμὸς υἱὸς
 αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλίου βάλε μηρὸν
 ἔγχεϊ δξυόνenti, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 ῥῆξεν δ' ὁστέον ἔγχρος· δ δὲ πρηγὴς ἐπὶ γαλῇ
 κάππεσ'· Ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὐτα Θάνατα,
 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 μῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχρος αἰχμῇ
 νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', δ μὲν οὐτας Ἀτῦμινον δξεί δουρί,
 Ἀντιλόχου, λατάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχρος·
 ἥριπε δὲ προπάροιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὰ δουρί
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
 στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωχὴ
 δούψ' ἀπὸ μῶων, ἀπὸ δ' ὁστέον ἄχρις ἄραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
 βήτην εἰς Ἑρεβός, Σαρπηδόνας ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 υἱὲς ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
 ὀρέψεν Ἀμαιμακέτην, πόλεσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Αἶας δὲ Κλεόδουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 ζῶν ἐλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπερθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος ἀνάτατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχρσι μὲν γὰρ
 ἡβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 τῷ δ' αὖτις ξιφέεσι συνέδραμον· Ἔνθα Λύκων μὲν
 ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 φάσανον ἐβραίσθη· δ δ' ὑπ' οὐατος αὐχένα θείεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἰσῶ ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' ὅϊον
 δέρμα· παρηθήρη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα χιεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,

hunc ferit ad-dextrum humerum : is autem supinus in pulvere
 concidit edito-gemitu : socii vero circa-ipsam fugati-sunt ,
 Pæones : nam Patroclus terrorem immiserat omnibus,
 ductore occiso, qui præstantissimus-erat pugnando.
 A navibus vero eos repulit, exstinxitque ardentem ignem.
 Semiusta autem navis relicta-est illic ; sed in-fugam-versi-sunt
 Trojani immani cum tumultu ; Danaï vero effundebantur
 naves per cavas : tumultusque vehemens factus-est.
 Ut vero quum a summo vertice montis magni
 dimovit densam nubem fulgurator Jupiter,
 apparentque omnes speculæ et cacumina prominentia ,
 et saltus ; cœlitus autem ruptus-est immensus æther :
 sic Danaï, a-navibus quidem depulso hostili igne ,
 paullulum respirarunt ; pugnae tamen non erat cessatio :
 nondum enim prorsus Trojani Marti-caris ab Achivis
 effuse fugabantur nigris a navibus :
 sed adhuc resistebant, e-navibus vero recedebat necessita-
 te.] Tum vero vir interfecit virum, diffusa-late pugna,
 ducum. Primus autem Menœtii fortis filius
 statim aversi Areilyci percussit femur
 hasta acuta, penitusque æs transegit :
 fregit autem os hasta : is vero pronus in terram
 cecidit. Ac Menelaus Mavortius vulneravit Thoantem ,
 pectore nudatum juxta scutum ; solvitque membra.
 Phylides autem Amphiclum irruentem observans ,
 prior ictum-intulit extremo cruri, ubi crassissima
 sura hominis est ; circumque hastæ cuspidē
 nervi discissi-sunt ; ipsi vero tenebræ oculos cooperuerunt.
 Nestoridae autem, alter quidem vulneravit Atymnium acuta
 hasta,] Antilochus, perque-ile trajecit aream hastam :
 cecidit vero hic ei ad-pedes : Maris autem cominus hasta
 in-Antilochum irruerat, ob-fratrem iratus ,
 stans ante cadaver : eum vero par-deo Thrasymedes
 prior assecutus est, antequam is Antilochum vulneraret, nec
 aberravit,] ad-humerum protinus ; extremum autem brachium
 hastæ cuspis] abrupit a musculis, et os penitus absceidit :
 fragoremque-edidit cadens, et caligo ei oculos cooperuit.
 Sic illi quidem duo duobus a-fratribus domiti
 iverunt ad Erebum, Sarpedonis fortes socii ,
 filii jaculatores Amisodari ; qui Chimæram
 nutrierat insuperabilem, multis perniciem hominibus.
 Ajax vero Cleobulum Oiliades impetu-facto
 vivum cepit, impeditum in turba ; sed ei illico
 solvit robur, percutiens ense cervicem capulum-magnum ha-
 bente :] totus autem incaluit ensis sanguine ; eique oculos
 occupavit purpurea mors, et fatum violentum.
 Peneleus autem Lyconque concurrerunt ; hastis etenim
 aberrant a-se-invicem, incassumque jaculati-erant ambo :
 hi rursus ensibus concurrerunt. Tunc Lycon quidem
 setis-equinis-cristatæ galeæ conum ferit, juxtaque capulum
 ensis fractus-est : sed ei sub aure cervicem percussit
 Peneleus, totusque immersus-est ensis ; tenebat autem sola
 cutis, pendebatque caput ; solutaque-sunt membra.
 Meriones autem Acamantem secutus pedibus velocibus,

- νύξ, ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὄμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλαιο· κέασσε δ' ἄρ' ὁστέα λευκά·
 ἐκ δ' ἔτιναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 πῆρσεν χανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφοεκάλυψεν.
 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλιν ἀνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεςσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρεσσιν
 ποιμένους ἀπραδίησι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
 355 αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 δυσχεαζόμενοι μνήσαντο, λάθοντο δὲ θοῦριδος ἀλκῆς.
 Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χάλκοκορυστῇ
 ἴετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖται πολέμοιο,
 360 ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 σκέπτει δ' οἰστών τε ροίζων καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἦ μὲν δὴ γήγνωσκε μάχης ἑτεραλκῆς νίκη·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιανε, σάω δ' ἐρήτρης ἑταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν
 365 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τεύγει· [εἴσω,
 ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπει δὲ λαὸν
 Τρωϊκὸν, οὗς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἔρυσσάμετες ὠκῆες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σπῆδ' ἄνδρῶν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πᾶσας πλῆσαν δόδους, ἐπεὶ ἄρ' ἐμάχοντο ὕψι δ' ἄελλα
 375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἀφορρόν ποτὶ ἄστν νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαὸν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκῆες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὗς Πηλῆϊ θεοὶ ὁσάν ἀγλαὰ δῶρα,]
 πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμός·
 ἴετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκῆες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
 385 ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χεῖε ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρῶσι κοίτεςσάμενος χλαπῆνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σχολιάς κρῖνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίχην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλῆθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτύς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ' μινύθει δέ τε ἔρρ' ἀνθρώπων·
 ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλη στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὐν πρώτας ἐπέκρεσε φάλαγγας,
 395 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπητές, οὐδὲ πόλῃος
 εἶτα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγῇ

percussit, currum consensurum, ad dextrum humerum :
 ceciditque is e curru, et oculis obfusa-est caligo.

Idomeneus autem Erymantem in os saevo aere
 percussit : atque in-adversum hasta aerea pertransiit
 subtus sub cerebro, diffiditque ossa alba :
 atque excussi sunt dentes : impletique-sunt ei ambo
 sanguine oculi : quem per os et per nares
 efflavit aperto-ore, mortis autem nigra nubes eum obtexit.

Hi igitur ductores Danaorum interfecere virum singuli.
 Ut vero lupi in-agnos impetu-irruunt, vel haedos,
 exitiabiles, e gregibus surripientes eos qui in montibus
 pastoris stultitia dispersi-sunt; hi vero conspicati,
 statim disceperunt imbellem animum habentes :
 sic Danai in-Trojanos impetu-irruerunt : illi vero fugae
 horribinae meminere, oblitique-sunt strenuae fortitudinis.

Ajax autem ille magnus semper in Hectorem aere-armatum
 cupiebat jaculari; is vero scientia bellandi,
 clypeo taurino coopertus latos humeros,
 observabat sagittarumque stridorem et sonitum jaculorum.
 Certe quidem jam agnoscebat pugnae alio-inclinatam victo-
 riam : sed et sic manebat, servabatque caros sodales.

Ut vero quum ab Olympo monte nubes vadit ad-coelum us-
 que] aethere ex sereno, quando Jupiter procellam inducit :
 sic horum a navibus fugientium factus-est clamorque fuga-
 que] nec ordine fossam transibant rursus. Hectorem equi
 efferebant veloces-pedibus cum armis : deseruit vero populum
 Troicum, quos invitos depressa fossa coercebat.
 Multi vero in fossa trahentes-currum veloces equi
 fractos ad summum temonem liquerunt currus regum :
 Patroclus autem insequabatur, vehementer Danaos adhortans,
 Trojanis mala meditans : hi autem clamoreque fugaque
 omnes implerunt vias, quum dissipati-essent : in-altumque
 procella pulveris] spargebatur sub nubes; cursu-tendebant-
 que solidis-ungulis equi] retro ad urbem a navibus et tentoriis.
 Patroclus vero, qua plurimum excitatum vidit populum,
 ea regebat equos, inclamans : sub axibusque viri cadebant
 proni e curribus, currusque cum-fragore-evertabantur.
 E-regione autem fossam transilire veloces equi,
 [immortales, quos Peleo dii dederant praeclara dona,]
 prorsum pergere-cupientes; in Hectorem vero vocabat eum
 animus;] quem cupiebat percutere : eum vero extulere velo-
 ces equi.] Ut sub nimbo-procelloso tota nigra gravatur terra
 die autumnali, quum rapidissimum fundit imbrem
 Jupiter, quando hominibus iratus saevit,
 qui vi in foro perversa exercent judicia,
 et iustitiam expellunt, deorum ultionem non curantes :
 horumque omnes quidem fluvii inundant labentes,
 multasque montium-devexitales tunc abscindunt torrentes,
 et in mare purpureum valde strepunt fluentes
 ex montibus in praecipit : corrumpunturque opera hominum :
 sic equae Trojanae valde ingemiscebant currentes.

Patroclus autem, postquam primas interciderat phalanges,
 rursus ad naves coercuit retrorsum-agendo neque ad-urbem
 sinebat cupientes ascendere, sed inter

νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὕψηλοιο
 κτείνει μεταίψων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
 400 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλῃ δουρὶ φαεινῷ,
 δούπησεν δὲ πεσών. Ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον δρμηθεῖς — ὁ μὲν εὐθέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλεις· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία ἤχηθησαν — ὁ δ' ἔρχει νύξε παραστάς
 405 γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πτεῖρεν ὀδόντων·
 ἔλακε δὲ δουρὸς ἐλὼν γὰρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 † πτέρῃ ἐπὶ προβλήτῃ καθήμενος, ἱερὸν ἱχθύν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἡνοπι χαλκῷ·
 ὥς ἔλ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύλαν ἔπεσσομένον βάλε πτέρῳ
 μέσσην κακὰ κεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύμαντα καὶ Ἀμφοτερὸν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δακαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε
 Ἴφέα τ' Εὐπύπὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσύτερους πέλαιε χθονὶ πολυβοτείρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμτροχίτωνας ἐταίρους
 420 χέρε' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅρα δαεῖν,
 ὅστις ὅδε κρατεῖ· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῳᾶς· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἐκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πτέρῃ ἐφ' ὕψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχονται,
 430 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην Ἀλοχόν τε·
 ὦ μοι γόνυν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μῦθ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμάνοντι,
 ἡ μὲν ζῶν ἐόντα μάχης ἀπὸ δακρυόεσσης
 θέλω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πτόνι δήμῳ,
 ἡ ἥδη ὑπὸ χειρὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβεν· ἔπειτα βοῶντις πότνια Ἥρῃ·
 440 αἰνότατε Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
 Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 ἅψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσχερὸς ἐξανάλῃσαι;
 ἔρδ', ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶψά μιν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 φράξῃ, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν δὲ φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰὼν ἐνήσεις.
 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τὸν δ' ὀλοφύρεται ἥτορ,

naves et fluvium et murum altum
 occidebat rapide-insequens, multorumque exigebat ultionem.
 Tunc quidem Pronoum primum percussit hasta fulgenti,
 pectore nudatum juxta clypeum : solvitque ei membra :
 fragoremque is-edidit cadens. Atque Thestorem, Enopis filium,
 iterum impetu-facto (qui quidem pulcre-polita in sella
 sedebat contractus ; nam percussus-erat animo, e manibusque
 habentæ defluerant) : ille vero eum ense percussit cominus
 ad malam dextram, perque ejus eam transegit dentes :
 traxit autem eum hasta prehensum super lorica-curru, velu-
 ti quum vir] scopulo in prominenti sedens, sacrum piscem
 trahit e ponto foras lino et splendido aere :
 sic hunc traxit e curru hiantem Patroclus hasta fulgenti,
 et in os demum excussit : lapsumque ipsum liquit anima.
 Ac deinde Erylaum irruentem percussit saxo,
 medio in capite ; illudque in-duas-partes totum diffissum-est
 in casside valida : is vero pronus in terram
 decidit : et ei mors circumfusa-est animam-disperdens.
 Ac deinde Erymantem et Amphoterum et Epalten,
 Tlepolemumque Damastoriden, Echiumque Pyrinque
 Ipeumque Evippumque et Argeaden Polymelum,
 omnes alium-super-alium deiecit in-terram aliam.

Sarpedon autem, postquam vidit loricam-sine-cinctu-haben-
 tes socios] manibus sub Patrocli Menœtiadæ domitos,
 adhortatus-est eximios iacrepans Lycios :

Proh pudor, o Lycii, quo fugitis? nunc strenui estote :
 occurram enim ego huic viro, ut intelligam,
 quisnam hic sit-victor : ac jam malis multis affecit
 Trojanos : quippe multorumque et fortium genua solvit.

Dixit, et de curru cum armis desiliit in-terram.
 Patroclus vero altera-ex-parte, ut vidit, desiliit de-curru.
 Hi autem, sicut vultures unguibus-aduncis, curvis-rostris,
 petra super excelsa ingentem clangorem-edentes pugnant :
 sic hi, clamantes, in alterum-alter irruerant.
 Hos autem intuitus, misertus-est Saturni filius versuti,
 Junonemque allocutus-est sororem uxoremque :

Hei mihi, quum mihi Sarpedonem, carissimum hominum,
 in-fatis sit a Patroclo Menœtiade domari.
 Bifariam autem mihi animus fertur, in-præcordiis versanti,
 utrumne ipsum, vivus dum-sit, pugna e lacrimosa
 ponam abreptum Lyciæ in opulento populo,
 an jam sub manibus Menœtiadæ domem.

Huic autem respondit inde magnis-oculis veneranda Juno :
 importunissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti!
 Virumne mortalem, jam-olim destinatum fato,
 iterum vis a-morte tristi liberare?
 Fac : at non tibi omnes assentiemur dii ceteri.
 Aliud vero tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo :
 si vivum dimiseris Sarpedonem suam domum,
 perpende, ne-quis posthac deorum velit et alius
 abducendum-curare suum carum filium ex aspero prælio.
 Multi enim circum urbem magnam Priami pugnant
 filii immortalium, quibus iram gravem injicies.

Sed si hic tibi dilectus est, tuumque eum miseratur cor,

ἤτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσίμην
χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδου δαμῆναν·
αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
πέμπειν μιν Θανάτῳ τε φέρον καὶ νήδυμον Ὕπνον,

455 εἰδόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἔκωνται·
ἐνθα ἔπαρχ' οὖσι κατήγνυτοί τε ἔται τε
τύμβω τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

460 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβόλακι, τηλόθι πάτρης. —

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

ἐνθ' ἤτοι Πάτροκλος ἀγκλειτὸν Θρασύμηλον,

ἔς β' ἤς θεράπων Σαρπηδόνας ἦεν ἄνακτος,

465 τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.

Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,

δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὁ δὲ Πήδασον οὐτ' αὖτε ἵππον

ἔγχεϊ δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθων.

Κὰδ δ' ἔπεισ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.

470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγὸν, ἡνία δὲ σφιν
σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτον παρήρορος ἐν κονίῃσιν.

Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμων·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,

αἶξας ἀπέκοψε παρήρορον οὐδ' ἐμάτησεν.

475 τὸ δ' ἴθυσθ' ἦν, ἐν δὲ ρυτῇσι τάνυσθεν.

Τῷ δ' αὖτις συνίτην ἐριδος πέρι θυμοδόροιο.

* Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·

Πάτροκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἦλ' οὐδ' ἀνωκῇ

ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ

480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χεῖρὸς,

ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔργχ' αἰμ' ἀδινὸν κῆρ.

* Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἡ ἀχερωῖς,

ἡ δὲ πῖτος βλωθρῇ, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες

ἔξεταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἵναι·

485 ὥς δ' ἐπρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυθυεῖς,

βεβρυχώς, κόνιος δεδραχμένος αἱματοέσσης.

* Ἦτε ταῦρον ἔπεφε λέων, ἀγέληφι μετελθὼν,

αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,

ᾧλετο τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·

490 ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσιπαστῶν

κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Γλαυκεπέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μά-

αἰχμητὴν τ' ἐμμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν [λαχρῇ

νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐστι.

495 Πρῶτα μὲν ὄρνυον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

πάντῃ ἐποχόμενος, Σαρπηδόνας ἀμυμάρχεσθαι·

αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.

Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείῃ καὶ ὄνειδος

ἔσσομαι ἡμᾶτα πάντα διαμπερές, εἴ με μ' Ἀχαιοὶ

500 τεύχεα συλῆσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

* Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.

* Ὅρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,

ὀφθαλμοῦς ῥίνας θ'. Ὅ δὲ λᾶξ ἐν στήθεσι βάλινον,

ἐκ χροῶς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·

eum quidem sinito in aspera pugna
manibus sub Patrocli Menoitidae domari;
at postquam jam eum reliquerit animaque et vita,
mitte eum ut Mors ferat, et suavis Somnus,
donec Lyciae late ad-populum pervenerint;
ibi ei exsequias-facient fratresque amique,
cum tumuloque cippoque: hic enim honor est mortuorum.

Sic dixit: nec non-obsecutus-est pater hominumque deum-

que;] cruentas autem guttas demisit in-terram,
filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
interemturus in Troja glebosa, procul a patria,

Hi autem quum jam prope essent in alterum-alter irruentes,
tum Patroclus quidem inclytum Thrasymelum,
qui strenuus famulus Sarpedonis erat regis,
hunc percussit inum ad ventrem, solvitque ei membra.

Sarpedon vero ab-ipso quidem aberravit hasta fulgenti,
secundus impetum-faciens; at Pedasum vulneravit equum
hasta dextrum in-humerum: isque genuit animam expirans;
et decidit in pulverem porrectus, avolvitque anima.

Duo autem reliqui equi dissultabant: crepuitque jugum, ha-
benæque ipsis]confundebantur, quia jacebat funalis in pulvere.
Hujus quidem rei Automedon hasta-inclytus invenit finem:
educto longo ense robusto a femore,
insurgens absceidit funalem; nec segniter-agebat,
duo vero reliqui recte-stabant, inque loris-jugalibus directi-
erant. [Hi autem (viri) rursus congressi-sunt pugna de exitiosa.

Tum Sarpedon quidem aberravit hasta fulgenti,
Patroclique supra humerum sinistram abiit cuspis
hastæ, nec ferit ipsum: sed posterior irruit ære
Patroclus: hujus vero non irritum telum effugit manu,
sed ferit ubi præcordia complectuntur densum cor.

Cecidit autem, sicut quando aliqua quercus cadit, vel populus
vel pinus alta, quam in-montibus fabri viri
excidunt securibus recens-exacutis, navale-lignum ut-es-
set:] sic ille ante equos et currum jacebat porrectus,
dentibus-frendens, pulvere manibus-prehenso sanguinolento.
Veluti taurum interficit leo, armento superveniens,
fulvum, magnanimum, inter pedes-tra-hentes boves,
peritque is gemens sub maxillis leonis:

sic a Patroclo Lyciorum ducis clypeatorum
cæsus annitebatur, carumque nomine-vocabat socium:

Glauce carissime, bellator inter viros, nunc te admodum
oportet,] pugnacemque esse, et audacem bellatorem:
nunc tibi cordi-sit pugna gravis, si prælio-impiger es.
Primum quidem adhortare Lyciorum ductores viros,
quaquaversum obiens, Sarpedoni ut-pro-pugnet:

ac deinde et ipse super me pugnes ære.
Tibi enim ego etiam posthac pudor et opprobrium
ero dies omnes perpetuo, si forte mihi Achivi
arma detraxerint, in hoc ad-naves certamine interfecto.

Verum sustineto strenue, adhortareque populum omnem.

Sic igitur ipsum locutum fuit mortis textit, [insistens
oculos naresque (ut nec videret nec respiraret). Ille pectori
e corpore traxit hastam, et animus eam sequebatur,

505 τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχρως ἐξέρυσ' αἰχμὴν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχεθόν ἵππους φουσιώνοντας,
ἱεμένους φοβέσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

Γλαῦκος δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς αἰοντι
ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαιμῶναι.

510 Χεὶρὶ δ' ἑλὼν ἐπέεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
ἑλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπισσύμενον βάλεν ἱφί
τείχεος ὑψηλοῖο, ἄρην ἐτάροισιν ἀμύνων.

Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκχέολ' Ἀπόλλωνι·

Κλυθὶ, ἀναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
515 εἷς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκοῦειν
ἄνερσι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἰκάνει.

Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
ὀξείης δούνησιν ἐλθάται, οὐδὲ μοι αἷμα
τέρσῃναι δύναται· βαρύνει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ.

520 ἔρχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἐμπεδόν, οὐδὲ μάχεσθαι
ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ἄνῃρ δ' ὄριστος ὀλωλεν,
Σαρπηθῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ὧ παιδί ἀμύνει.

Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναξ, τόδε καρτερόν ἑλκος ἄκεσσαι,
κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν

525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῳ πολεμίζειν,
αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατακτείνῃσι μάχῳμαι.

ᾧς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀντίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἑλκος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν τέρσῃναι, μένος δέ οἱ ἐμβαλε θυμῷ.

530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
στῆσι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίαν ἡγήτορας ἄνδρας,
πάντῃ ἐποικόμενος, Σαρπηθόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κίε, μακρὰ βιδάσθων,

535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα διόν·
βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοχορυστήν.
Ἄγροῦ δ' ἱσταμένοος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγῳ λελασμένοι εἰς ἐπικούρωον,
οἱ σθένει εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης

540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηθῶν, Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστάων,
ὃς Λυκίην εἵρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·
τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχετ' ἡλᾶκεος Ἀρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσθητε, νεμεσῆθητε δὲ θυμῷ,
545 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλθωνται, ἀεικίσσῃσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὀλοντο,
τούς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρονμεν ἐγγεῖησιν.

ᾧς ἔφατο· Τρώας δὲ κατὰκρῃθεν λάβε πένθος
ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλιν

550 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελητημένοι ἤρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑκτωρ, γωόμενος Σαρπηθόνος. Αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

ὥρτε Μενoitιάδου Πατροκλῆρος λάσιον κῆρ·
555 Αἶνταν, νῦν σφῶν ἀμυνέσθαι φίλον ἐστὼς,

οἷοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἣ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐξήλατο τείχος Ἀχαιῶν,

ejusque simul animamque et hastæ evulsit cuspidem.

Myrmidones autem illic detinuerunt ejus equos anhelantes,
cupientes fugere, ut reliquerant currus dominorum.

Glauco vero gravis dolor ortus-est vocem amici audienti:
commotumque-est ei cor, quod non posset opem-ferre.

Manu autem presum stringebat sibi brachium : affligebat e-
nim eum] vulnus, quod ei Teucer irruenti infixerat sagitta,
e-muro excelso, malum a-sociis propulsans.

Precans autem dixit longe-jaculanti Apollini :

Exaudi, rex, qui alicubi Lyciæ in opulento populo
es, vel in Troja (potes autem tu undecunque auscultare),
virum afflictum, sicut nunc me dolor invadit.

Vulnus enim habeo hoc grave; undique autem mihi manus
acutis doloribus transfixa-est, nec mihi sanguis
siccari potest; gravaturque mihi humerus per ipsum :

hastamque non possum sustinere firmiter, nec pugnare,
accedens, cum-hostibus. Vir autem fortissimus perit,
Sarpedon, Jovis filius : ille vero ne suo quidem filio opem-fert.

Sed tu saltem mihi, rex, huic gravi vulnere medere ;

sopi autem dolores, præbeque vires ; ut socios

adhortans Lycios excitem ad pugnandum ;

ipseque de corpore mortuo pugnem.

Sic dixit precans : hunc autem exaudivit Phœbus Apollo.

Statim sedavit dolores, a vulnere autem gravi

sanguinem atrum siccat, roburque ejus immisit animo.

Glauco vero hoc agnovit sua in mente, lætatusque-est,

quod se cito exaudierat magnus deus precatum.

Primum quidem excitavit Lyciorum duces viros,
quaquaversum obiens, super-Sarpedone ut præliarentur;

ac deinde arcessitum Trojanos ibat, magnis-passibus gradiens

Polydamantem ad Panthoiden et Agenorem divinum;

ivit etiam arcessitum Aeneamque et Hectorem ære-armatum.

Prope autem stans hunc verbis alatis allocutus-est :

Hector, nunc jam omnino oblitus es sociorum,

qui te propter, procul ab-amicis et patria terra,

animam deperdunt : tu vero non vis opem-ferre.

Jacet Sarpedon, Lyciorum ductor clypeatorum,

qui Lyciam tuebatur jureque dicendo et virtute sua :

hunc vero sub Patroclo domuit has'æ areus Mars.

Sed, amici, adeste, indignaminique animo,

ne arma abstulerint, indignisque-modis-acceperint mortuum

Myrmidones, de-Danais irati, quotquot perierunt;

quos apud naves veloces interfecimus hastis.

Sic dixit : Trojanos vero prorsus occupavit dolor

intolerabilis, nescius cedere; quippe ipsis columen urbis

erat, etiamsi alienigena esset : multæ enim una illum

copiæ sequebantur, inter quas ipse fortissimus-erat pugnan-

do.] Ibat autem recta in-Danaos ardentes : præibatque ipsis

Hector, iratus de-Sarpedone. At Achivos

concitabat ad certamen Menotiadæ Patrocli animosum cor ;

Ajaces primos allocutus-est, animis-incitatos etiam per-se ;

Ajaces, jam vobis hostes-propulsare cordi esto,

quales quidem antea eratis inter viros, vel etiam fortiores.

Jacet vir, qui primus insiliit in-murum Achivorum,

Σαρπηδῶν. Ἄλλ' εἰ μιν ἀεικισσάμεν' ἔλόντες,
 560 τεύχεά τ' ὥμοιῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 αὐτοῦ ἀμυνομένῳ δαμασσεύμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἔκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λυκιοὶ, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 565 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοῃν τάνυσε κρατερῇ ὕσμινῃ,
 ὥφρα φίλῳ περὶ παῖδι μάχης ὁλοὸς πόνος εἴη.
 Ἰσάν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 υἱὸς Ἀγκυλῆος μεγαθύμου, διὸς Ἐπειγεύς,
 ὅς β' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασσαν
 τὸ πρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνέβιδον ἔξεναρξας,
 ἐς Πηλῶν ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλεῖ ῥηξήνορι πέμνον ἐπεσθαι
 Ἴδιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τὸν ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 χειμαδίῳ κεφαλῇ· ἡ δ' ἀνδρα πᾶσα κεάσθη
 ἐν κόρῃσι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππευεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένῳ ἐτάριοι.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρκῇ εἰοικῶς
 ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοῖους τε ψῆράς τε·
 ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· χειρῶσιν δὲ κῆρ ἐτάριοι.
 Καί β' ἔβαλε Σθενέλιον, Ἰθαμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χειμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντα.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τὴν πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπῇ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆρ πειρώμενος, ἦ ἐν ἀέθλῳ,
 ἦε καὶ ἐν πολέμῳ, δῆλυν ὑπο θυμοραϊστέων·
 τὸσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὅσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιτεσάνων,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὀλβῷ τε πλοῦτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ,
 στρεφόντες ἐξαπνέεις, ὅτε μιν κατέμαρτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 ὡς ἔπεισ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στάν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀλλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοί
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἀνδρα κορυστήν,
 Λαγόγονον, θρασὺν υἱόν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱερεὺς
 605 Ἰδαίῳ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ νγαθμοῖο καὶ οὐάτος· ὠκα δὲ θυμὸς
 ὄχγετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνεΐας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 ἔλπετο γὰρ τεύεσθαι ὑπασπίδια προδιβύοντος.
 610 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὐδεὶ ἐνισκίμῃθι, ἐπὶ δ' οὐράχρος πελεμίσχθι

Sarpedon; sed o-si ipsum contumelia-afficere-possimus ablatum,] armaque ab-humeris auferre, et aliquem sociorum ab-eo nos propulsantium domare saevo aere.

Sic dixit: hi vero etiam per-se hostes arcere promti-erant.

Postquam autem utrinque firmarant phalanges, Trojani et Lycii, et Myrmidones et Achivi, concurrerunt super corpore mortuo pugnaturi, horrendum clamantes; vehementer autem sonuerunt arma virorum.] Jupiter vero noctem perniciosam extendit-super aspera pugna,] ut dilecto de filio pugnae perniciosus labor esset.

Moverunt autem priores Trojani agilibus-oculis-præditos Achivos.] Percussus enim erat nequaquam ignavissimus vir inter Myrmidones,] filius Agaclei magnanimi, divinus Epigeus,] qui in Budio bene-habitato imperabat antea: sed tum, strenuum consobrinum quum-occidisset, ad Peleum venit-supplex, et ad Thetin argenteis-pedibus; hi autem cum Achille agmina perrumpente misere comitem Ilium ad bonis-equis-fecundam, ut cum-Trojanis pugnaret. Hunc ibi manum-injicientem cadaveri ferit splendidus Hector saxo in-capite: quod in-duas-partes totum difissum-est in casside valida: isque pronus super cadavere decidit, et ipsi mors circumfusa-est extitialis.

Patrocle autem dolor ortus-est de-interfecto socio: rectaque-prorupit per primos-pugnatores, accipitri similis veloci, qui fugatos-persequitur graculosque sturnosque: sic recta in-Lycios, Patrocle equis-vecte, ruisti et in-Trojanos; iratus vero eras corde de-socio. Et percussit Sthenelaum, Ithamoni dilectum filium, in-cervice saxo, abruptique ejus tendines.

Cessere autem retro primi-pugnatores et splendidus Hector. Quantus autem jaculi jactus longi est, quod quidem vir emisit connixus, vel in certamine-ludi, vel etiam in bello, hostes propter animam-perdentes: tantum recesserunt Trojani; locoque-moverunt eos Achivi. Glaucus autem primus, Lyciorum ductor clypeatorum, conversus-est, interfecitque Bathyclem magnanimum, Chalconis dilectum filium, qui in-Hellade domos habitans, opibusque divitiisque excellebat inter-Myrmidones: hunc quidem Glaucus in-pectore medio vulneravit hasta, conversus repente, quando ipsum jam-tangebat insequens. Fragoremque edidit cadens: magnus vero dolor cepit Achivos, ut ceciderat strenuus vir; valde autem Trojani gavisi-sunt: steteruntque circa ipsum progressi frequentes: nec-tamen Achivi] fortitudinis oblii-sunt, sed vires recta ferebant in-eos. Tum autem Meriones Trojanorum interfecit virum armatum, Laogonum, audacem filium Onetoris, qui Jovis sacerdos Idei erat, deque instar honorabatur a-populo: hunc percussit sub mala et aure: confestim vero anima abiit e membris, horrendæque illum tenebræ occuparunt. Aeneas autem in Merionen hastam æream misit; sperabat enim se assecuturum sub-clypei-tegmine progredientem.] Sed ille quidem ex-adverso conspicatus evitavit-æream hastam;] in-anterius enim declinavit, sed a-tergo hasta longa solo infixata-est, supraque pars-posterior quassabatur

ἔγχεος· ἔθνα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [Αἶχμη δ' Αἰνείαο κραδαινομένην κατὰ γαίης
 615 ὤχετ', ἔπει δ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς δρυσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἔχῳσατο φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἔοντα,
 ἔγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλον περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἤνδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἱφίμιόν περ ἔοντα,
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· ὠνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοισι τυχὼν μέσον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερὸς περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιοῦς,
 625 εὖχος ἐμοὶ δόσης, ψυχὴν δ' Αἰδὶ κλυτοπόλῳ.
 ὧς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε Μενoitίου ἀλκιμὸς υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἔσθλός ἐων, ἀγορεύεις;
 ὃ πέπον, οὔτι Τρῳῆες δνειδείεις ἐπέεσσιν
 νεκρῷ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα χαλῆζει·
 630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ.
 Τῷ οὐτὶ χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 ὧς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσότητος φῶς.
 Τῶν δ', ὥς τε δρυτόμῳ ἀνδρῶν ὀδυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἔκασθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 ὥς τῶν ὄρωτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυδοίης,
 χαλκοῦ τε βινού τε, βῶν τε εὐποτήδων,
 νυσσομένους ἕξφασίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοσιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμῳ περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διὸν
 ἔγνω, ἔπει βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 ἐκ κεφαλῆς εἰλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄχρους.
 Οἱ δ' αἶετ' περὶ νεκρὸν ὀμίλειν, ὥς ὅτε μυῖαι
 σταμῶν ἐνὶ βρομέων περιγλαγῆας κατὰ πέλλας,
 ὥρῃ ἐν εἰαιρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. Οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 τρέμεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῷ,
ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
πολλὰ καὶ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλοῦ, μερμηρίζων,
ἧ ἥδ' οἱ καίνοι ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῷ δηῶση, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἐλθῆται,
ἧ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειν πόνον αἰπύν.
 ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 σφρ' ἧς θεράπων Πηληϊάδῃ Λυχίλλος
 ἔξαυτὶς Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα χάλκορουστὴν
 655 ὄσαίτο προτὶ ἄστῳ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάκλιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπτε, κέλετο δ' ἄλλους
 Τρῳάς ψευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 Ἔνθ' οὐδ' ἱθιμίον Αἰχίοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἶδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάναυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὁμοίων Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἀλκιμὸς υἱός·
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·

ἰπὶν χέει.

hastæ : hinc deinde remisit impetum fortis Mars.
 [Cuspis vero Æneæ vibrata in terram
 abiit; quippe incassum robusta e manu exsilierat.]
 Æneas autem animo iratus-est, dixitque :
 Merione, cito certe te, etiamsi saltator (*agilis*) sis,
 hasta mea compescuisset in-perpetuum, si te percussissem
 Illum autem Meriones hasta-inclytus vicissim afflatus est
 Ænea, arduum est te, etiamsi fortis sis,
 omnium hominum extinguere robur, quicumque te contra
 venerit propulsaturus; mortalis vero certe et tu es.
 Si et ego te percussero assecutus medium acuto are,
 statim, licet strenuus sis et manibus fretus,
 gloriam mihi dederis, animam autem Plutoni equis-insigni.
 Sic dixit : hunc autem objurgavit Menœtii fortis filius :
 Merione, cur tu hæc, etiamsi strenuus es; concionaris?
 O amice, neutiquam Trojani contumeliosis verbis
 a-cadavere cedent, antequam aliquem terra tenebit :
 in manibus enim finis pugnae, verborum autem in concilio.
 Quare non oportet verba multiplicare, sed pugnare.
 Sic fatus, hic quidem præibat, ille vero una sequebatur par-
 deo vir.] Horum autem, ut ligna-cædentium virorum fragor
 exoritur] montis in saltibus, longeque exauditur :
 sic horum excitabatur strepitus a terra late-patente,
 æreque, corioque, boumque-tergoribus scite-compactis,
 percussorum ensibusque et hastis utrinque acutis.
 Nec jam vel sollers vir Sarpedonem divinum
 agnosset, quippe telis et sanguine, et pulveribus,
 a vertice obvolutus-erat usque ad pedes imos.
 Illi vero assidue circa mortuum versabantur, ut quum muscæ
 in stabulo murrunt lacte-plenas ad mulctras,
 tempore in verno, quando lac vasa rigat :
 sic utique ii circa mortuum versabantur. Nec unquam Jupiter
 vertebat ab aspera pugna oculos fulgentes,
 sed in ipsos usque aspiciebat, et consultabat animo
 multa admodum de cæde Patrocli, deliberans,
 num jam et illum in aspera pugna
 illic super parem-deo Sarpedonem splendidus Hector
 ære cæderet, deque humeris arma auferret;
 an adhuc etiam pluribus augeret laborem gravem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 ut strenuus famulus Pelidæ Achilles
 retro Trojanosque et Hectorem ære armatum
 repelleret ad urbem, multorumque animam eriperet.
 Hectori autem primo imbellem animum immisit :
 currumque is quum-conscendisset in-fugam vertit *equos*,
 hortatusque-est ceteros] Trojanos fugere : agnovit enim Jovis
 sacras lances.] Tunc ne fortes quidem Lycii mansere, sed fuga-
 ti-sunt] omnes, ut regem viderint vulneratum corde,
 jacentem in cadaverum acervo : multi enim super ipsum
 deciderant, quando certamen asperum intendebat Saturnius.
 Illi vero ab humeris Sarpedonis arma abstulerunt,
 ærea, coruscantia, quæ quidem cavas ad naves
 dedit ferenda sociis Menœtii fortis filius.
 Et tunc Apollinem allocutus-est nubes-cogens Jupiter :

Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κά-
 ἔλθων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα [θηρον
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσων ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 570 χρίσόν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἔσσαν·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσι ἅμα κραίπνοισι φέρεσθαι,
 † Ὑπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάσουσιν, οἳ ῥά μιν ὥκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείῃσι πίνον δῆμῳ.
 Ἔνθα ἔ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλ-
 Βῇ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλον αἰνὴν· [λῶν.
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἵρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 χρίσέν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἔσσαν·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραίπνοισι φέρεσθαι,
 Ὑπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάσουσιν, οἳ ῥά μιν ὥκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείῃσι πίνον δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 685 Τρώας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 ἧ τ' ἂν υπέφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρίεσσιν νόος ἡέπερ ἀνδρῶν·
 [ὅς τε ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 690 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνῆκεν.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτῳδε κάλεσαν;

Ἄδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἑχέκλῳ,
 695 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιπ-
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑλάσωνα καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην· [πον,
 τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἑκάστος.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον ὕψες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔρχετ' ὄψεν·
 700 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρίς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τέχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρίς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσι θανάτῳ φαινήν ἀσπίδα νύσσων.

705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι αἴσα,
 σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερῶγων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅπερ σέο πολλὸν ἄμεινον.

710 ᾧς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλο· Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαίῃσι πύλῃσι ἔχε μόνυχας ἵππους·
 εἶζε γάρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας,
 ἧ λαοὺς ἐξ τεύχεος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.

715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἀνέρι εἰσάμενος αἰζῆτ' τε κρατερῶν τε,
 Ἀσίῳ, δὲ μήτρῳς ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 δὲ Φρυγίῃ ναῖεσκε ῥοῇσι ἐπὶ Σαγγαρίῳ·

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Eia, age nunc, dilecte Phœbe, atro sanguine purga,
 profectus, e telorum acervo *sublatum* Sarpedonem, et ipsum
 deinde,] procul illinc auferens, lava fluminis fluentis,
 ungeque ambrosia, et immortalibus vestibus induito;
 deduc autem eum cum deductoribus velocibus qui-ferant,
 Somno et Morti gemellis, qui quidem eum celeriter
 ponent in Lyciæ latæ opulento populo.

Ibi ei exsequias-facient fratresque familiaresque,
 tumuloque cippoque: hic enim honor est mortuorum.

Sic dixit; nec patri non-fuit-dicto-audiens Apollo.

Descendit autem ab Idæis montibus ad pugnam gravem:
 statimque e telis *coacervatis* Sarpedonem divinum sublatum,
 procul inde auferens, lavit fluminis fluentis,
 unxitque ambrosia, et immortalibus vestibus induit;
 deduxitque autem cum deductoribus velocibus qui-ferrent,
 Somno et Morti gemellis; qui quidem eum celeriter
 deposuerunt in Lyciæ latæ opulento populo.

Patroclus autem equos et Automedontem exhortatus,
 Trojanos et Lycios insequabatur, et magnum accepit-malum:
 demens: si tamen mandatum Pelidæ observasset,
 certe effugisset fatum exitiale atræ mortis.

Sed semper Jovis validius consilium, quam hominum;
 [qui et fortem virum in-fugam-vertit, et aufert victoriam
 facile, quem vel ipse excitaverit ad pugnandum:]
 qui ei et tunc animum in pectoribus exstimulavit.

Tum quem primum, quem vero postremum interfecisti,
 Patrocle, quando jam te dii ad-mortem vocarunt?

Adrestum quidem primum, et Autonoum, et Echeclum,
 et Perimom Megaden, et Epistorem, et Melanippum;
 ac deinde Elasum, et Mulium, atque Pylarten:
 hos interfecit: sed ceteri in-fugam *eundi* memores-fuere quis-
 que.] Tum altis-portis Trojam cepissent filii Achivorum,
 Patrocli sub manibus, (præ aliis enim adversa hasta furebat),
 nisi Apollo Phœbus bene-structa super turri
 stetisset, illi exititalia cogitans, Trojanisque auxilians.

Ter quidem in cubitum scandebat muri excelsi
 Patroclus, ter autem ipsum asperè-exceptum-deturbavit Apo-
 llon,] manibus immortalibus fulgentem clypeum feriens.

Sed, quando jam quarto irruebat, deo par,
 minaciter increpitans verbis alatis eum allocutus-est:

Recede, nobilissime Patrocle! neque enim fatum
 tua sub hasta urbem vastatum-iri Trojanorum magnanimorum-
] nec sub Achille, qui-tamen te multo fortior est.

Sic dixit: Patroclus autem recessit longe retro,
 iram devitans longe-jaculantis Apollinis.

Hector vero in Scæis portis tenebat solidis-ungulis equos:
 ambigebat enim, utrum pugnaret in turbam iterum agens,
 an copiis ad murum clamore-imperaret congregari.

Hæc quidem ei cogitanti astiluit Phœbus Apollo,
 viro quum-se-assimularat juvenique fortique,
 Asio, qui avunculus erat Hectoris equum-domitoris,
 frater-germanus Hecubæ, filiusque Dymantis,
 qui Phrygiam habitabat fluenta ad Sangarii:

huic se ut-assimularat, eum allocutus-est Jovis filius Apollo:

Ἔκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεις; οὐδέ τί σε χρή.
 Αἴθ' ὅσον ἤσσω·ν εἰμὶ, πόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ καὶ τάχα στυγερίης πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπτε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 αἱ κέν πώ τις μιν ἔλῃς, δῆρ' ὁ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ' πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπιληγμένον. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 730 ἤκε κακὸν· Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος δπαζεν.
 Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπτε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαίῃ ἔγχος ἔχων· ἐτέρῃρι δὲ λάετο πέτρον
 735 μάρμαρον, ὀκρίεντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ' ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐρείσάμενος· οὐδὲ δὴν χάετο φωτὸς,
 οὐδ' ἄλῳσε βέλος· βάλε δ' Ἔκτορος ἥνιοχ' ἦα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγαλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἡνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀξείῃ λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρας δ' ὀφρὺς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχευ
 ὁστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίησιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἄρνευτῇρι ἐρικυδέα,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὁστέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικειρομένον προσέφη, Πατρόκλειε ἵππευ·
 745 Ὡς ποιοί, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ· ὥς βρεῖα κυβιστᾷ.
 Εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τῆθεα διφῶν,
 νηὶς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμελος εἶη·
 οὐκ νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων βρεῖα κυβιστᾷ.
 750 Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστῆτῃρες ἔασιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνην ἤρωϊ βεβήκει,
 οἷμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων
 ἔβλητο πρὸς στήθος, ἣν τέ μιν ὄλεσεν ἀλκή·
 755 ὅς ἐπὶ Κεβριόνην, Πατρόκλειε, ἄλσο μεμαῶς.
 Ἔκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τὼ περὶ Κεβριόνα, λέονθ' ὥς, δηνρινθῆτην,
 ὦτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἔμφοι πεινάοντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον·
 ὥς περὶ Κεβριόνα δύω μῆστωρες αὐτῆς,
 760 Πατρόκλος τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμείην χροά νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἔκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 οὐρεὸν ἐν βήσσης, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
 φηγὸν τε, μελίην τε, τανύζλοισιν τε κράνειαν,
 αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 ἡλχῇ θεσπέσι, πάταγος δὲ τε ἀγνυμέναων·
 770 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν θορόντες
 δῆον, οὐδ' ἔτεροι μνόνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμρ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπῆγει,
 ἰοὶ τε περὶόντες ἀπὸ νευρῇρι θορόντες·
 πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφείζεν

Hector, cur a pugna cessas? nec quicquam te hoc decet.
 Utinam quanto deterior sum, tanto te fortior essem :
 tum statim tuo-malo a-pugna recessisses.
 Sed age, in-Patroclum impellito validis-ungulis equos,
 si qua ipsum interficere possis, dederique tibi gloriam Apollo.
 Sic fatus, rursus quidem abiit deus per pugnam virorum.
 Cebrionen vero jussit bellicosum splendidus Hector
 equos ad praelium verberantem-agere : at Apollo
 ingressus-est turbam profectus, et tumultum Argivis
 immisit exitialem; Trojanisque et Hectori gloriam præbuit.
 Hector autem ceteros quidem Danaos mittebat, nec occidebat :
 sed ille in-Patroclum regebat validis ungulis equos.
 Patroclus vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram,
 sinistra hastam tenens; alteraque arripuit saxum
 candidum, asperum, quod ei manus complectebatur.
 Misit vero connixus; nec longe aberat a-viro,
 nec frustra-misit telum : percussit enim Hectoris aurigam
 Cebrionen, nothum filium illustri Priami,
 equorum habenas tenentem, in-frontem acuto lapide.
 Ambo autem supercilia confregit lapis, neque ejus restitit
 os : oculi autem humi ceciderunt in pulverem,
 ipsius ante pedes : ille vero, urinatore similis,
 decidit ab affabre-facta sella : liquitque ossa anima.
 Illum autem aspre-deridens allocutus-es, Patrocle eques :
 Dii boni, profecto perquam agilis vir! ut facile saltat!
 Sicubi sane et ponto in piscosus esset,
 multos satiare-possent vir hic, ostrea quærens,
 nave desiliens, et si tempestuosus pontus esset :
 adeo nunc in campo e curru facile saltat.
 Profecto et inter Trojanos saltatores sunt.
 Sic locutus, Cebrionen heroem spoliatus invasit,
 impetum leonis habens, qui stabula vastans,
 vulneratus-est ad pectus, suæque ipsum perdidit virtus :
 sic in Cebrionen, Patrocle, insiliisti ardens.
 Hector vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram.
 Ii-duo de Cebrione, tanquam leones, pugnant;
 qui montis in-verticibus de interemta cerva,
 ambo esurientes, magnis animis pugnant :
 sic de Cebrione duo artifices pugnae,
 Patroclusque Menoitíades et splendidus Hector,
 cupiebant alter-alterius incidere corpus saevo ære.
 Hector quidem illum capite postquam prehendit, non dimittit
 : Patroclus autem ex-altera-parte hunc tenebat pede :
 et jam ceteri Trojani et Danaï committebant acre praelium.
 Ut vero Eurisque Notisque certant inter-se
 montis in saltibus, profundam concussuri silvam,
 fagumque, fraxinumque, corticosamque cornum,
 quæ altera-alteri affligunt extensos-in-longum ramos
 sono immenso, fragor autem exoritur fracturarum arborum :
 sic Trojani et Achivi in se-invicem insilientes
 cædebant, sed neutri meminerant perniciosæ fugæ.
 Multæ autem Cebrionen circa acutæ hastæ defixæ-sunt,
 sagittæque alatæ a nervis salientes :
 multa et saxa grandia clypeos confuderunt

775 μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὃ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

Ἵφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
780 Ἥμιος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
καὶ τότε δὴ δ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελώνη ἦρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων νέχχε' ἔλονται.

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρῆ,
785 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐνέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βίστιοι τελευτή.
Ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
δαινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
790 ἥερί γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
Στῆ δ' ὅπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὅσσε.

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ δὲ κυλινδρομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
795 αὐλόπῃς τρυφάλεια· μιάνηθησαν δὲ ἔθισραι
αἶματι καὶ κονίησι. Πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
ἵπποκομον πῆλκα μιαίνεσθαι κονίησιν·
ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
ρύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
800 ἣ κεφαλῇ φορέειν· σχεδὸθεν δέ οἱ ἦεν ὀλεθρος.

Πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσχιστον ἔγχος,
βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀσπίς σὺν τελαμῶνι γαμαὶ πέσε τερμίδεσσα.
Λύσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.

805 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λύθην δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφρὸν ὅπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
ὦμων μεσσηγύς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοίδης Εὐφορβός, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
ἔγχε' ἦ ἵπποσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλίμοισιν·
810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἰκόσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,
οὐδὲ δάμασσ'· ὃ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μῆκτο δ' ὀμίλιγ',
ἐκ χροδὸς ἀρπάξας δόρυ μελίνον· οὐδ' ὑπέμεινεν

815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν διηϊότητι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, Κῆρ' ἀλεείνων.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάρθυμον
ἄψ ἀγγιζόμενον, βεβλημένον δὲ εἰ χάλκι',
820 ἀγγιχολόν· ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ
νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντες μάχεσθον,

825 πεισίδος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθλοῦσι δὲ πῖμεν ἄμφω
πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
ὥς πολέας πέφοντα Μενoitίου ἀλκιμον υἱὸν
Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχε' θυμὸν ἀπηύρα·

pugnantium circa ipsum; is autem in vortice pulveris
jacebat magnus magno-spacio, oblitus aurigationis.

Quamdiu quidem Sol circa medium cœlum versabatur,
tandiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus.
Quum vero Sol transiret ad-occasum,
tum jam præter fatum Achivi superiores erant;
ac Cebrionen quidem e-telis *coacervatis* heroem extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, et humeris arma deriperunt.

Patroclus vero in-Trojanos infesto animo irruit:
ter quidem inde insiluit, veloci par Marti,
horrendum clamans: ter autem novenos viros interfecit.
Sed quum jam quartum impetum-faceret, deo par,
tum vero tibi, Patrocle, manifestus-imminebat vitæ finis:
occurrebat enim tibi Phœbus in aspera pugna
terribilis. Hic quidem (*Patroclus*) illum euntem per turbam
non vidit:] caligine enim multa tectus obvius-veniebat.
Stetit autem pone, percussitque tergum latosque humeros
Patroclo manu prona; vertigineque-correpti-sunt ei oculi.
Hujus vero a capite galeam dejecit Phœbus Apollo:
hec autem voluta tinnitum dabat pedibus sub equorum,
oblonga galea; *foedateque*-sunt jubæ
sanguine et pulvere. Antea quidem fas non erat,
setis-equisin-comantem cassidem foedari pulvere:
sed viri divini caput formosamque frontem
tuebatur, Achillis: tum vero Jupiter Hectori dedit
suo capite ferendam: prope vero ei erat exitium.

Tota autem ei in manibus fracta-est longe-umbræ hasta,
gravis, magna, valida, *ære* munita; et ab humeris
clypeus cum loro humi cecidit talaris.
Solvit autem ei lorica[m] rex, Jovis filius, Apollo.
Illi vero stupor animum occupavit, solutæque-sunt subltus
splendida membra:] stetitque attonitus: pone autem tergum
acuta hasta] humeros inter e-propinquo percussit Dardanus
vir,] Panthoides Euphorbus, qui æqualium-cœtum superabat
hastæque aurigandique peritia, pedibusque velocibus:
etenim jam aliquando viros viginti deturbaverat de curribus,
quum-primum venit cum curru, discens præliari;
qui tibi primus immisit telum, Patrocle eques,
nec domuit *te*: is quidem retro recurrit; immixtusque-est tur-
bæ,] e corpore abrepta hasta fraxinea; nec sustinuit
Patroclum, nudus licet *hic* esset, in pugna.
Patroclus autem dei plaga et hasta domitus,
retro sociorum in agmen recedebat, mortem evitans.

Hector vero, ut vidit Patroclum magnanimum
retro cedentem, vulneratum acuto ære,
prope eum venit per ordines, vulneravitque hasta
imam ad ile; penitus autem æs adegit.
Fragorem vero edidit cadens, magnoque affectit-dolore popu-
lum Achivorum. Ut autem quum aprum indomitum leo urge-
bat pugna,] qui montis in-vertice magnis animis decertabant,
fonte de exiguo; volunt vero bibere ambo:
multum autem anhelantem *aprum* leo domuit vi:
sic multos occidenti Menœtii forti filio
Hector Priamides cominus hasta animum abstulit:

καὶ οἱ ἐπειγόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 830 Πάτροκλ', ἧ που ἔφησθα πόλιν κερατίζμεν ἄμην,
 Τρωιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
 ἄξειν ἐν νήεσσι φιλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἑκτορος ὠκείες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχονται πολέμειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, δ' σφιν ἀμύνω
 ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δὲ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἄ δελ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἔων, χάρισμασεν Ἀχιλλεὺς,
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 μή μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκληις ἵπποκἐλευθε,
 840 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἑκτορος ἀνδροφόνιο
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 ὥς σου σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πείθην.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέειπες, Πατρόκληις ἱππεῦ·
 ἤδη νῦν, Ἑκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλονται.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ξεικίσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτότ' ὀλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἄλλα με Μοῖρ' ὀλοή και Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβός· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρτίζει.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐ θην οὐδ' αὐτὸς θηρόν βεῆ, ἀλλὰ τοι ἤδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
 ψυχὴ δ' ἐκ βθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοώσασα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήυδα φαιδίμος Ἑκτωρ·
 Πατρόκληις, τί νύ μοι μαντεύειαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
 φθῆναι ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλασεν ἐξ ὀυτελῆς
 εἵρυσσε, λὰξ προσέειπ'· τὸν δ' ὑπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 Λυτὰ δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἵετο γὰρ βαλέειν τὸν δ' ἔκφερον ὠκείες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηλεΐη θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐδης υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
 Πάτροκλος Τρώεσσι δαμειν ἐν δῆϊότητι.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθιμένος αἰθόπι χαλκῷ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πρόρτανι μήτηρ,
 6 πρωτοτόκος, κινύρη, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
 ὥς περὶ Πατρόκλην βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,
 τὸν κτάμεναι μεμαῶς, ὅστις τῷγ' ἀντίος ἔλθοι.

et super-eo glorians verba alata dixit :

Patrocle, certe credidisti urbem te vastaturum nostram, Trojanasque mulieres, libero die erepto, abducturum-esse in navibus dilectam in patriam terram : demens ! pro his enim Hectoris veloces equi pedibus contendunt pugnatum : hasta vero ipse inter-Trojanos bellicosos excello, qui ab-ipsis arceo diem servitutis ; te vero hic vultures comedent. Ah infelix, nec tibi, fortis licet-sit, auxiliatus-est Achilles, qui nimirum tibi admodum multis, remanens, mandavit proficiscenti :] Ne mihi ante revertere, Patrocle equis-vecte, naves ad cavas, quam Hectoris homicidae sanguinolentam tunicam circa pectora discideris. Sic fere te allocutus-est, tuoque animo recordis persuasit.

Illum vero languens allocutus-es, Patrocle eques : jam nunc, Hector, magnis-verbis gloriator : tibi enim dedit victoriam Jupiter Saturnius, et Apollo, qui me domuerunt facile : ipsi enim ab humeris arma detraxerunt. Tales vero etiamsi mihi viginti occurrissent, omnes hic periissent, mea sub hasta domiti. At me fatum perniciosum et Latonæ interfecit filius, eque-viris Euphorbus : tu vero me tertius interfectum-spolias. Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo : haud sane ne-tu-quidem ipse diu vives, sed tibi jam prope instat mors et fatum violentum, manibus domando Achillis eximii Æacidae.

Sic illum quidem locutum finis mortis obtexit ; anima autem e membris volans ad-Orcum descendit, suam sortem lugens, relicta amplitudine et juvenia. Hunc et mortuum allocutus-est splendidus Hector :

Patrocle, quid mihi vaticinarius grave exitium ? quis vero scit, an Achilles, Thetidis filius comas-pulcras-habentis,] prior mea sub hasta percussus animam perdidit ? Sic igitur locutus habuit aream e vulnere traxit, pede insistens : illum vero supinum repulit ab hasta. Statim autem cum hasta in Automedontem ibat, parem-deo famulum pedibus-velocis Æacidae : cupiebat enim eum ferire : hunc vero extulere veloces equi immortales, quos Peleo dii dederant, splendida dona.

ILIADIS XVII.

Menelai principatus.

Nec latuit Atrei filium, Marti-carum Menelaum, Patroclus a-Trojanis domitus in prælio. Processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære ; circumiensque ipsum protegebat, ut fere circa vitulum mater, tum-primum-enixa, querula, non ante experta partum : ita circa Patroclum ibat flavus Menelaus. Præterdit autem ei hastamque et clypeum undique æqualem, illum interficere paratus, quicumque huic adversus veniret.

Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελὴς ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἔσται, καὶ προσέειπεν Ἀρηίφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 χάξο, λείπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρκα βροτόντα·
 οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερῶν ὑμίνην·
 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
 μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετάσασθαι.
 20 Οὐτ' ἐν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 οὔτε σὺν κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεῖται,
 ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἐϋμμελῆαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἦς ἦβης ἀπὸνῆθ', ὅτε μ' ὤνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολέμιστ' ἔν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφηνι, ποδῆσσι γέ οἱσι κίοντα,
 εὐφρῆναι ἀλογόν τε φίλην, κεκδούσε τε τοκῆα.
 Ὡς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ καί μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἔς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμείο,
 πρὶν τε κακὸν παθεῖν· ρεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγγω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθην ἀμειβόμενος δὲ προσγύ-
 νῃ μὲν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦ μάλα τίσεις [δα·
 35 γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωςας δὲ γυναῖκα μυχρὶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἥ καί σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεγὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι διή.
 Ἄλλ' οὐ μὲν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδὲ τ' ἀδήριτος ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. Ὁ δὲ δευτέρους ὄρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ·
 αἶψ' δ' ἀναξαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀνωκμή.
 50 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἰματὶ οἱ δέοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοῦχοι θ', οἱ χρυσὸν τε καὶ ἀργύρῳ σπρήκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθιλὲς ἐλαίας
 χώρῳ ἐν ὀλοπόλῳ, δθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλὸν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καί τε βρῦει ἀνθεὶ λευκῷ·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ἀπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελὴν Εὐφροβόν
 60 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιθὼς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἄρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·

Nec Panthi filius præstans-hastæ-usu neglectit
 Patroclum stratum eximium : prope autem ipsum
 stetit, et allocutus-est Marti-carum Menelaum :
 Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 recede, et linque mortuum, sinitoque spolia cruenta :
 non enim quisquam *me* prior Trojanorum inclytorumque
 sociorum] Patroclum percussit hasta in aspera pugna :
 quare *me* sine gloriam magnam inter Trojanos reportare,
 ne te percutiam, atque dulcem animam eripiam.
 Illum vero graviter indignans allocutus-est flavus Mene-
 laus :] Jupiter pater, haud sane decorum, superbius gloriari.
 Nec vero pantheræ tanti spiritus, nec leonis,
 nec suis apri infestis, cujus quidem maximus
 animus in pectoribus supra-modum robore se-effert :
 quantum Panthi filii præstantes-hastæ-usu spirant.
 Atqui nec vis Hyperenoris equum-domitoris
 suæ juventutis fructum-percepit, quando *me* probris-incessit,
 et *me* expectavit,] et *me* putavit inter Danaos ignavissimum
 bellatore Jesse: nec eum puto pedibus quidem suis reversum,
 oblectasse uxoremque caram, venerandosque parentes.
 Sic certe et tuum ego solvam robur, si contra *me*
 steteris : sed te equidem recedentem hortor
 in turbam abire, neu adversus consistas mihi,
 antequam quid mali passus-fueris: factum vero et stultus agno-
 vit] Sic dixit; illi vero non persuasit; sed vicissim is affatus-
 est :] nunc ergo jam, Menelae Jovis-alumne, omnino ultionem-
 dabis] fratri meo, quem occidisti; et *de quo* jactans prædicas;
 viduasti autem uxorem in recessu thalami recentis,
 infandumque parentibus fletum et mœrorem effecisti.
 Certe ipsis miseris fletus finis fierem,
 si ego caputque tuum et arma reportans
 Pantho in manus dederò et Phrontidi divinæ.
 Sed non amplius diu intentatus labor erit,
 nec certaminis-expers, vel de-virtute vel de-fuga.
 Sic fatus, ferit *illum* in clypeum undique æqualem;
 nec perrupit æs; recurvata-est autem ei cuspis
 scuto in valido. Sed alter impetum-fecit ære
 Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem;
 retro autem cedentis gulam imam
 ferit, et ipse *hastam* nisu-impressit, robusta manu fretus :
 e-regione autem mollem per cervicem abiit cuspis.
 Fragoremque edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.
 Sanguine ei rigabantur comæ, Gratis (*earum comis*) similes,
 cincinnique, qui auroque et argento constricti-erant.
 Qualem vero nutrit plantam vir late-frondentem olivæ
 loco in solitario, ubi abunde scaturit aqua,
 pulcram, germinantem; hanc autem flatus motant
 variorum ventorum, et *illa* pullulat flore albo :
 ingruens vero repente ventus cum turbine multo,
 fossaque *eam* evertit, et extendit super terram :
 talem Panthi filium præstantem hastæ-peritia Euphorbum
 Atrides Menelaus, postquam interfecerat, armis spoliabat.
 Ut vero quando quis leo in montibus-nutritus, robore fretus,
 pascentis armenti bovem rapuerit, quæ optima :

τῆς δ' ἐξ ἀχὺν ἔαζε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 65 δὴν δ' ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνας ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὡς τῶν οὐτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

70 Ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 + Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 + ἀνέρι εἰσάμενος, Κικλῶν ἡγήτορι Μέντῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

75 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θέεις, ἀνέχχῃτα διώκων,
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγεινοι
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἥδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτων ἔθευ μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεὺς υἱός,
 80 Πατρόκλῳ περιδās, Τρώων τὸν ἄριστον ἔσπεφεν,
 Πανθοῖδῃ Εὐφορβόν, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ἄς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔξθ' θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.

Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγυνε
 85 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλῇν.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 ὀξέα κεκλιγὼς, φλογὶ εἵκελος Ἡφαιστοῖο
 ἀσθέστω· οὐδ' υἱὸν λάθην Ἀτρεὺς ἐξὺ βοήσας·
 90 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἄ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίττω κατὰ τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἰδῇται.

Εἰ δέ κεν Ἔκτορι μούνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδεσθεὶς, μήπως με περιστήσω ἕνα πολλοί·
 Τρώας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ἀλλὰ τί μοι καὶ ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅππότε ἄνῃρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

100 Τῷ μ' οὕτως Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἰδῇται
 Ἔκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.

Εἰ δέ που Ἀλάντος γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάρμης,
 αὐτὰ πρὸς δαίμονα περ, εἰ πως ἐρυσάμεθα νεκρὸν

105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.

Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήχας ἔλυσεν· ἦρξε δ' ἄρ' Ἔκ-
 110 Ἀὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάετο, λείπε δὲ νεκρὸν, [τωρ.
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἡγυνείως,

110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦ δύνωται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἀλκιμον ἦτορ
 παγνύεται, ἀέκων δέ τ' ἔξθ' ἀπὸ μεσσαυλοῖο·
 ὡς ἀπὸ Πατρόκλαιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.

Στῆθ' δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Ἀλάντα μέγαν, Τελαμόνιον υἱόν.

Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἄριστέρᾳ πάσης,

huius autem cervicem diffregit, correptam validis dentibus,
 primum, deinde vero sanguinemque et viscera omnia haurit
 dilanians : circumque hunc canesque virique pastores
 crebro admodum clamant e-longinquo, neque audent
 contra ire; valde enim eos pallidus timor occupat :
 sic horum nemini animus in pectoribus audebat
 contra ire Menelao gloria-sublimi.

Tunc facile abstulisset inclyta arma Panthoidæ
 Atrides, nisi ipsi invidisset Phœbus Apollo,
 qui in-eum Hectorem incitavit, veloci parem Marti,
 viro se-quum-assimulasset, Ciconum ductori Mentæ,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Hector, nunc tu quidem sic curris, quæ-non-assequeris per-
 sequens,] equos Æacidæ bellicos : illi vero difficiles
 viris quidem mortalibus domitu, et equitatu,
 alii saltem atque Achilli, quem immortalis peperit mater.
 Interim autem tibi Menelaus Mavortius, Atrei filius,
 Patroclum protegens, Trojanorum fortissimum occidit,
 Panthoiden Euphorbum, exemitque ei impetuosum robur.

Sic fatus, rursus abiit deus per pugnam virorum :
 Hectori vero gravis dolor circumtexit præcordia circumfuso-
 nigra sanguine.] Discepit autem inde per ordines; statimque
 agnovit] hunc quidem auferentem inclyta arma, illum vero in
 terra] jacentem : fluebatque sanguis per inflictum vulnus.

Ivit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære,
 acutum clamans, flammæ similis Vulcani
 inextinguibili : nec filium latuit Atrei acutum vociferans :
 ingemiscens vero is dixit ad suum magnum animum :

Hei mihi : si quidem dereliquero arma pulcra,
 Patroclumque, qui jacet hic meum propter honorem,
 vereor, ne-quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit.
 Si autem cum-Hectore solus et Trojanis pugnem
 verecundans, melius ne-qua me circumveniant unum multi.
 Trojanos vero hic omnes ducit galeam-motans Hector.

Sed cur mihi hæc mecum secum-disserit animus?
 Quandocunque homo velit contra deum (*dei nutum*) cum-viro
 pugnare,] quem deus honorat, statim in-eum magna clades de-
 volvitur.] Ideo mihi nemo Danaorum succensebit, qui viderit
 Hectori me cedentem, quoniam ex (*auctore*) deo pugnat.

Sicubi vero Ajacem bello strenuum audire-potuerō,
 ambo iterum invadentes reminisceremur pugnæ,
 etiam adversus deum, si quo-modo eriperemus mortuum
 in-gratiam Pelidæ Achillis : inter-mala sane melius esset.

Dum is hæc versabat in mente et in animo,
 interea Trojanorum ordines advenere; præibat autem Hector.
 Atque hic retro cessit, reliquitque mortuum
 subinde-se-convertens; ut leo bene-barbatus,
 quem canesque et viri à stabulo abigunt
 contis et clamore : ejus autem in præcordiis forte cor
 cohorrescit, invitique abijt a caula :
 sic a Patroclo discessit flavus Menelaus.

Constitit vero conversus, ut venit ad-agmen sociorum,
 circumspiciens Ajacem magnum, Telamonium filium.
 Hunc autem valde celeriter advertit pugnæ ad lævam totius,

+ θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἴθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΐδ'·
 120 Ἀῖαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἄτάρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὧς ἔφατ'· Αἶαντι δὲ δαΐδρῳσι θυμὸν ὄρινεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων ἄμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήυρα,
 [ἐλχ', ἴν' ἀπ' ὁμοῖν κεφαλὴν τάμοι δῶξί χαλκῷ,
 τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δότῃ.
 Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥ τε πύργον·
 Ἐκτωρ δ' ἄψ ἐς ὁμίλον ἰὼν ἀνεγάζεθ' ἐταίρων.
 130 Ἔς διόφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἶας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρύ καλύψας,
 ἐστήκει, ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκessιν,
 ὃ ρά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμάνειν·
 πᾶν δέ τ' ἐπισχύδιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὥς Αἶας περὶ Πατρόκλιω ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηίφιλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἀέζων.
 140 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγρὸς ἀνδρῶν,
 Ἐκτορ ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶς ἠνέπατε μύθῳ·
 Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδεύεο.
 ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φῦξῃν ἔοντα.
 Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σάωσεις
 145 οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ὀδῶ γέγγεγάσιν.
 Οὐ γάρ τίς Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἶσι περὶ πόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηϊοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νολεμὲς αἰεὶ.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σάωσεις μεθ' ὁμίλον,
 150 σφέτῃ, ἐπεὶ Σαρπηδόν, ἄμα ξείνον καὶ ἑταῖρον,
 κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πολλὸν ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἑὼν· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαχέμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἰ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιτεῖσεται ἀνδρῶν,
 155 οἷκάδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφύσεται αἰτῆς ὀλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δαμένεσσιν πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσάμεθα Ἰλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοι ἀνακτος
 ἔλθοι τεθνηδὺς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνας ἔντεα καλὰ
 λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἰλιον εἴσω.
 Τοῖου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγγέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἶαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασας
 στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἐκ-
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες. [τωρ-

confirmantem socios, et concitantem ad-pugnam;
 divinitus enim iis terrorem immiserat Phœbus Apollo.
 Profectusque-est currens, statimque astans verbum dixit:
 Ajax, huc, amice, de-Patroclo mortuo *pugnaturi*
 festinemus, si cadaver saltem Achilli referre-possimus
 nudum: sed ejus arma habet galeam-motans Hector.
 Sic dixit: Ajaci vero bellicoso animum commovit.
 Ivit autem per primos-pugnatores, simulque flavus Menelaus.
 Hector quidem Patroclum, quum inclytis armis exuisset,
 trahebat, ut ab humeris caput abscinderet acuto aere,
 et cadaver Trojanis raptatum canibus daret.
 Ajax vero prope venit, gestans scutum, tanquam turrim;
 Hector autem retro in turbam abiens recedebat sociorum;
 in currumque insiliit; deditque ille arma pulcra Patrocli
 Trojanis ferenda ad urbem, magna gloria ut-essent ipsi.
 Ajax vero Menœtiadæ scutum latum obtendens
 constitit, tanquam leo circumeundo *defensans* suos natos:
 cui catulos ducenti occurrerint in silva
 viri venatores; hic autem præ-robores truces-oculos-volvit,
 totumque supercilium deorsum trahit, oculos tegens:
 sic Ajax Patroclum heroem circumiens-*protegebat*.
 Atrides autem ex-altera-parte, Marti-carus Menelaus,
 stetit, magnum luctum in pectoribus augens.
 Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum ductor virorum,
 Hectore torve intuitus gravi objurgavit sermone:
 Hector, specie insignis, bellica-virtute jam multum egesset:
 certe te sic *sine causa* fama bona tenet, fugax quum-sis.
 Considera nunc, quomodo civitatem et urbem servare possis
 solus cum viris, qui in-Ilio nati-sunt:
 non enim quisquam Lyciorum quidem pugnaturus cum-Da-
 nais] ibit pro urbe: quoniam nulla utique gratia fuit
 pugnare hostilibus cum viris indesinenter usque.
 Quomodo tu deteriorem virum servaveris in turba,
 improbe, quum Sarpedonem, simul hospitem et socium,
 reliquisses Argivis capturam et prædam fieri?
 qui quidem magno commodo fuit urbi et ipsi tibi,
 vivus quum-esset: nunc vero non ab-eo arcere canes sustinui-
 sti.] Itaque nunc si quis mihi Lyciorum obsequetur virorum,
 domum iverint. Trojæ vero manifesta-aderit gravis perniciēs;
 Si enim nunc Trojanis vis animosa inesset,
 intrepida, qualis viros subit, qui de patria
 adversus-hostes viros laborem et certamen suscipiunt,
 statim Patroclum traheremus in Ilium.
 Si vero hic ad urbem magnam Priami regis
 perferretur mortuus, et ipsum traxissemus e-pugna,
 ilico certe Argivi Sarpedonis arma pulcra
 hoc pretio-redderent, et ipsum duceremus in Ilium.
 Talis enim famulus interfectus-est viri, qui longe fortissimus
 Argivorum apud naves, et cominus-pugnantes famuli.
 Sed tu contra Ajacem magnanimum non sustinui-
 stare, oculos intuitus hostium in pugna,
 neque ex-adverso pugnare: quippe te fortior est.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est galeam-motans Hec-
 tor:] Glaucē, quid vero tu, talis quum-sis superbe, locutus-es?

- Ἄποποι, ἧτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριθύλαχα ναιετάουσιν·
ὧν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, ὅον εἵπεις·
δὴ με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.
- 175 Οὗτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς χρείσων νόος αἰγιόχοιο,
ἔστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
ῥηιδίως, δὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον·
- 180 ἥ δὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
καὶ καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
σχίσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ἦς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχυμαχῆται,
185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς·
ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάρειχα κατακτάς.
Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
δητὸν ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους·
- 190 ὣκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποτὶ κραυπνοῖσι μετασπὼν,
οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἀμείβεν·
ἦτοι κ' μὲν τὰ ἀ δῶκε, φέρειν προτὶ Δίον ἱρήν,
Τρῳαὶ φίλοποτλέμοισιν· δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει
195 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὃ δ' ἄρα ὃ παιδί ὅπασσεν
γῆρας· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον οἰοιοι,
200 κινίσας ῥα κάρη, προτὶ δὴν μυθήσαστο θυμόν·
Ἄ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
ὃς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἄνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνήεα τε κρατερόν τε·
- 205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
εἶλε· ἄτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποινῇν, ὅ τοι οὐτὶ μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχῃ κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
- Ἥ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
210 Ἐκτορὶ δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δὴ δέ μιν Ἀρης
δεινὸς, ἐνυάλιος, πληῖσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος, μετὰ δὲ κλειτοῦς ἐπικυόρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδάλλοτο δέ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπρόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
- 215 Ὄτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
Μέσθλην τε Γλαυκὸν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισηγόρα δ' Ἰππόθοόν τε,
Φόρχυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον ὀϊωνιστῆν·
τοῖς ὅγ' ἐποτρύνει ἔπειτα πτερόεντα προσυῦδα·
- 220 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικυόρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πλῆθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πόλιν ἡγεῖρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρῶων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως βούσθε φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·

Dij-boni, certe putabam te mente superare ceteros,
eos, quotquot Lyciam glebosam habitant :
nunc vero tuam reprehendo plane mentem, quod-tale dixisti ;
qui me ais Ajacem ingentem non sustinuisse.
Nequaquam ego horruī pugnam, nec strepitum equorum :
sed semper Jovis validius consilium est agidem-tenentis,
qui et fortem virum in-fugam-vertit, et auferit victoriam
facile : alias autem ipse excitat ad-pugnam.
Sed age huc *adsis*, amice, prope me sta, et aspice opus :
utrum tota-tide ignavus ero, ut dicis,
an aliquem etiam Danaorum, fortitudinem licet promtissimum,
reprimam a-defensione Patrocli mortui.

Sic locutus, Trojanos hortabatur, altum clamans :
Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
viri estote, amici, memoresque impetuosaē fortitudinis :
dum ego Achillis eximii arma induam,
pulcra, quibus Patrocli vim spoliavi, ipso interfecto.

Sic igitur locutus abiit galeam-motans Hector
ardenti e praelio : currens autem assecutus-est socios
cito admodum, necdum longo-intervallo, pedibus velocibus
insecutus,] qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidae.
Stans vero seorsum a-praelio lacrimoso, arma mutabat :
nempe sua dedit, ferenda ad Ilium sacrum ,
Trojanis bellicosus : ipse vero immortalia arma induebat
Pelidae Achillis, quae ei (*ejus*) dii coelites
patri caro dederant : hic autem suo filio praebuit
jam-senex : sed non filius in armis patris consenescebat.

Illum vero ut seorsum vidit nubes-cogens Jupiter
armis Pelidae se-armantem divini,
quassans caput, ad suum locutus-est animum :

Ah miser, haudquaquam tibi mors in-animo est,
quae jam te prope est : tu vero immortalia arma induis
viri fortissimi, quem tremunt et alii.

Hujus jam socium interfecisti mitemque fortemque :
arma autem non secundum fas (*contumeliose*) a capiteque
et humeris] abstulisti; verumtamen tibi nunc saltem magnam
victoriam dabo,] ejus compensationem, quod a-te haudqua-
quam, e-pugna reverso,] excipiet Andromache inclyta arma
Pelidae.] Dixit, et nigris superciliis annuit Saturnius :
Hectori autem apta-erant arma ad corpus; subiit vero eum
Mars] horrendus, bellicus : impletaque-sunt ei membra intus
vigore et robore : ad inclytos autem socios
ivit magno clamore: similisque *Achilli* videbatur eis omnibus,
armis resplendens magnanimi Pelidae.

Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Mesthenque, Glaucumque, Medontemque Thersilochumque,
Asteropæumque, Disenoremque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque et Ennomum augurem :
hos ille incitans, verbis alatis allocutus-est :

Audite, innumeræ copiae circumhabitantium sociorum ;
non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
huc e vestris urbibus excivi quemque ;
sed ut mihi Trojanorum uxores et infantes liberos
promtis-animis defenderetis bellicosus ab Achivis :

225 τὰ φρονέων, δώροισι κατατρώχῳ καὶ ἐδωδῇ
λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστω θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
ἢ σωθῆται· ἡ γὰρ πολέμου ὀφειλόμενος.
Ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
230 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴη δέ οἱ Αἴας,
ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
ἔξω ἐγὼ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
7 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
νῆπιον, ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήγυρα.
Καὶ τότε ᾗρ' Αἴας εἶπε τοῖν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
ἐλπομαι αὐτῷ περ νοστήσμεν ἐκ πολέμοιο.
240 Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλαιο,
ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς,
ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
245 Ἄλλ' ἀγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἥ ὕσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἵτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ χυδᾶς ὀπαδεῖ.
Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
ἡγεμόνων· τόσσῃ γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδωκεν.
Ἄλλα τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
255 Πάτροκλον Τρωΐῃ κυσὶν ἐμέλπηθρα γενέσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὁ δ' ἄρ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε ὢσαν ἀνὰ δαίτην·
τὸν δέ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος· Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι.
260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχῃν ἤγειραν Ἀχαιοὶν;
Τρῶες δὲ προὔψαν ἀολλέες· ἥρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
+ Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διυπετέος ποταμοῖο
βέβρυχεν μέγα χυμὰ ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
265 ἡϊόνες βοῶσιν, ἔρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
φραγθέντες σάκεσιν χαλκῇρεσιν. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῇσιν κορύβεσσι Κρονίων ἥερα πολλὰν
270 χεῖρ' ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδῃν ἤλθοιρε πάρος γε,
ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
μίσησεν δ' ἄρα μιν δαίμων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωΐῃσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνόμεν ὥρσεν ἑταίρους.
Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπα· Ἀχαιοὺς·
275 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοι περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν

hæc in-animo-habens, donis *exigendis* exhaurio et commea-
tu] populos, vestrumque cujusque animum recreo.
Quare aliquis (*quisque*) nunc recta in *hostem* conversus,
aut pereat,] aut salvus-sit : hoc enim belli commercium.
Quicunque vero Patroclum, mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum-domitores pertraxerit, cesseritque ei
Ajax,] dimidium illi exuviarum tribuam, dimidium vero ipse
habebo ego; tantaque ipsi gloria erit, quanta vel mihi.
Sic dixit : illi vero recta in-Danaos magna-mole ferebantur,
hastis elevatis; admodum autem ipsis sperabat animus
mortuum ab Ajace abstrahere Telamoniō :
stulti; certe multis super ipso animam abstulit.
Et tunc Ajax allocutus-est pugna strenuum Menelaum :
O amice, o Menelæ Jovis-alumne, haud-jam nos
spero ipsos quidem redituros e bello.
Haudquaquam tantum de-cadavere timeo Patrocli,
qui mox Trojanorum saturabit canes atque alites,
quantum meo capiti metuo, ne-quid *gravius* patiatur,
et tuo : quippe prælii nubes omnia circumtegit,
Hector; nobis vero manifestus-apparet gravis interitus.
Sed age, fortissimos Danaorum voca, si quis audierit.
Sic dixit : nec non-obsecutus-est pugna strenuus Menelaus ;
vociferatus-est autem alta-voce, Danaïs ut-exaudiretur :
O amici, Argivorum ductores ac principes,
qui juxta Atridas, Agamemnonem et Menelaum,
publice-præbita *vina* bibunt, et imperant singuli
copiis : a Jove autem honor et gloria sequitur.
Difficile vero mihi est dispicere unumquemque
ducum : tantum enim certamen pugnae exarsit.
Sed aliquis (*quisque*) ipse prodeat, indigneturque in animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit : confestim autem exaudivit Oilei *filii* velox Ajax ;
primusque obviis prodiit, currens per prælium.
Post hunc vero Idomeneus et armiger Idomenei,
Meriones, par Marti homicidæ.
Ceterorum vero quisnam sua mente nomina diceret,
quotquot jam postea pugnam instaurarunt Achivorum ?
Trojani vero priores-impetum-fecerē conferti; præibat autem
Hector.] Ut vero quum in ostiis a-Jove-fluentis fluvii
frenit ingens fluctus adversus *ejus* fluentum, circumque ex-
trema] litora clamant, eructato mari extra :
tanto utique Trojani clamore ibant. Sed Achivi
stabant circum Menœtiaden, unum animum habentes,
septi scutis æratis. Sed illorum
splendidis galeis Saturnius caliginem multam
circumfudit : quippe nec Menœtiaden oderat vel antea,
dum, vivus, famulus erat *Æacidae* :
odit autem illum hostium canibus prædam fieri
Trojanis : ideo etiam eum ut-defenderent excitavit socios.
Moverunt autem loco priores Trojani agilibus-oculis Achiv-
vos :] mortuo vero derelicto, *hi* trepidi-fugerunt, neminem tam-
en eorum] Trojani magnanimi interfecere hastis, cupientes li-
cet ;] sed corpus ad-se-trahebant : non-diu vero ab-illo Achivi
erant abfuturi : admodum enim illos celeriter convertit

Αἶας, ὃς περί μὲν εἶδος, περί δ' ἔργα τέτυκτο
 280 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺτ' εἰκελὸς ἀλκὴν
 καπρίῳ, ὅτ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζήλους,
 285 ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσας·
 ὧς υἱὸς Τελαμῶνος ἄγαυός, φαίδιμος Αἶας,
 285 ῥεῖα μετείσσμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 ἄστῳ πᾶσι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κύδος ἀρέσθαι.
 ἦτοι τὸν Λήβοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἄμφι τένοντας,
 Ἑκτορι καὶ Τρώεσσι χαρίζμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὕτως ἐρύκακεν ἱεμένον περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμιλοῦ,
 πλῆξ' αὐτοσχεδὴν κύνεθ' διὰ χαλκοπαρήν·
 295 ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀνωκτῆ,
 πληγῆς ἔγχεϊ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 ἐκκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθις λυθὴ μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 κείσθαι· ὁ δ' ἄγγ' αὐτοῖσι πέσσε πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 305 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
 ἔλκεθ', ὑπ' Αἶαντος μεγαλῦμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἑκτωρ δ' αὖτ' Αἶαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 305 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεάτο χαλκεῖον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίου, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῶν ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοσπῇ
 οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάστων·
 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα σέσσην· διὰ δ' ἄμπερὲς ἄκρη
 310 αἰχμὴ χαλκῇ παρὰ νείατόν ὦμον ἀνέσχευ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυναι δαίφρονα, Φαινοπτος υἱόν,
 Ἴπποθόῳ περιβάντα, μέσση κατὰ γαστέρα τύψεν·
 ῥῆξε δὲ θόρηκος γυάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός·
 315 ἦφυσ' ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἄγοστόν.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθόον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὦμων.
 Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 ἴδον εἰσανέβησαν, ἀνακλῆσισι δαμνόντας,
 Ἀργεῖοι δὲ κε κύδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. Ἄλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 325 Αἰνεΐαν ὥτρυνε, δέμας Περιφάντι ὀϊκῶς,
 κήρυκι Ἠπυτιῶν, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
 τῷ μὲν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
 ἴδιον αἰπεινὴν· ὥς δὲ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 330 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήετ' ἐ,·
 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολλὴ βούλεται ἡ Δαναοῖσιν
 νίκη·ν· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.

Ajax, qui superabat quidem forma, superabat et factis
 ceteros Danaos, post eximium Peliden.

Recta autem perripuit primos-pugnatores, sui similis vi
 apro, qui in montibus canes florentesque juvenes
 facile dissipat, se-subito-impetu-convergens per fruticeta :
 sic filius Telamonis præclari, splendidus Ajax ,
 facile aggressus Trojanorum dissipavit phalanges,
 qui Patroclum circumdederant, sperabantque maxime
 urbem ad suam trahere, et gloriam reportare.

Nemp̄ illum (Patroclum) Lethi Pelasgi splendidus filius,
 Hippothous, pede trahebat per acrem pugnam,
 ligatum loro ad malleolum circa tendines,
 Hectori et Trojanis gratificans : repente autem ipsi
 venit malum, quod ab-eo nemo arcuit cupientium licet.
 Illum filius Telamonis, impetu-facto per turbam,
 percussit cominus, galeam per æneis-munitam-malis :
 scissa-est autem equinis-setis-densa galea circa hastæ cuspi-
 dem,] percussa hastaque magna et manu robusta :
 cerebrum vero propter conum prosiliebat e vulnere,
 cruentum; ipsius autem ibidem solutum-est robur, e manibus-
 que] Patrocli pedem magnanimi remisit in-terram,
 ut-jaceret : prope autem ipsum cecidit cernuus super mortu-
 um,] longe a Larissa glebosa; nec parentibus
 nutriti] caris reddidit, brevisque ei ætas
 fuit, sub Ajacis magnanimi hasta domito.

Hector vero in-Ajacem jaculatus-est hasta fulgenti ;
 sed is quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam,
 paullulum : ille autem Schedium, magnanimi Iphiti filium,
 Phocensium longe fortissimum, qui in inclyto Panopeo
 domos habitabat, multis viris imperans :
 hunc percussit sub jugulum medium ; penitus autem extrema
 cuspi ærea prope summum humerum emersit.
 Fragorem vero edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.
 Ajax autem Phorcyn bellicosum, Phænopis filium,
 Hippothoum defendentem, medium ad ventrem percussit :
 rupitque lorice cavitatem, et intestina æs penetrans
 hausit ; ipse vero in pulverem lapsus, prehendit terram palma.
 Cessere autem retro primique-pugnatores et splendidus He-
 ctor :] Argivi vero altum clamarunt, traxeruntque mortuos,
 Phorcynque, Hippothoumque : solvebantque arma ab hume-
 ris.] Tunc rursus Trojani Marti-caris acti ab Achivis
 in-iliū ascendissent, præ-ignavia domiti ;
 Argivi autem gloriam retulissent, etiam præter Jovis fatum,
 fortitudine et robore proprio : verum ipse Apollo
 Æneam instigavit, corpore Periphanti similis,
 præconi Epytiæ, qui ejus apud patrem senem
 præconem-agens consenuerat, benevola mente consilia sciens :
 huic se-quum assumulasset, ipsum allocutus-est Jovis filius
 Apollo :] Ænea, quo-pacto etiam invito deo servetis
 Ilium excelsam ? ut jam fecisse vidi viros alios
 fortitudineque roboreque confisos, virtuteque,
 copisque suis, etiam perexiguum populum habentes.
 Nobis vero Jupiter quidem potius cupit, quam Danaïs,
 victoriam : sed ipsi fugitis terrii admodum, nec pugnatis.

ᾠς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 335 ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 αἰδὸς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηΐφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 ἵλιον εἰσαναβῆναι, ἀνακλιέσθι δαμέντας.
 Ἄλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν' ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρρῳδιον εἶναι.
 340 τῷ β' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἴγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαῖα τεθνηῶτα.

ᾠς φάτο· καὶ ῥα πολλὸν προμάχων ἐξάλμενος ἔσθη.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκροτον οὐτασε δουρὶ,
 345 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδους ἑσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
 στήθ' ἐμάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπιαόνα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 ὅς β' ἔκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἄλλ' οὕπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχοντο πάντη
 355 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 ἄλλὰ μάλ' ἄμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 ᾠς Αἴας ἐπέτελλε πελῳριος· αἶματι δὲ χθῶν
 δεύετο πορφύρεῳ· τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἔπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτι γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολλὸν φθίνοντο· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 ἀλλήλοισι καὶ ὁμίλῳ ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

ᾠς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 οὔτε ποτ' ἤλιον σὸν ἔμμεναι οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέγοντο μάχης ἐπὶ ὅσοι ἀριστοὶ
 ἔσπασαν ἄμφι Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκῆλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγῇ
 ἡελίου ὀξεία, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαλήης οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεινόντες βέλεα σπονδόντα,
 375 πολλὸν ἀφρεσταότες. Τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγ' ἐπασχον
 ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεὶ χαλκῷ
 ὅσοι ἀριστοὶ ἔσαν. Δύο δ' οὕτω φῶτε πεπύσθην,
 ἄνερ κυδαλίῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλῳ ἠανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφοντο
 380 ζῶν ἐν πρώτῳ δμάδῳ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τῷ δ' ἐπισοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
 νόσφιν ἑμαρνάσθη, ἔπει ὡς ἐπέτέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαιναῶν ἀπὸ νηῶν.

Τοῖς δὲ πανημερίοις ἐρίδος μέγα νείκος ὀρώρει
 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρὶ νολεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,

Sic dixit : Aeneas autem longe-jaculantem Apollinem
 agnovit, coram intuitus : valdeque Hectore allocutus est
 clamans:] Hectorque et ceteri Troum doctores ac sociorum,
 dedecus quidem nunc hoc est, nos bellicosos actos ab Achivis
 in-Ilium ascendere, præ-ignavia domitos.
 Verum enim adhuc aliquis ait deorum, mihi prope astans,
 Jovem, summum consiliarium, in-pugna auxiliatorem esse.
 Ideo recta in-Danaos eamus, neque illi certe quieti
 Patroclum navibus admoverint mortuum.

Sic dixit : et multo primis-pugnatoribus præfiliens, stetit.
 Illi vero conversi-sunt, et adversi steterunt Achivis.
 Tum vero Aeneas Leocritum vulneravit hasta,
 filium Arisbantis, Lycomedis fortem socium.
 Hunc autem lapsum miseratus-est Marti-carus Lycomedes ;
 stetitque admodum prope accedens, et jaculatus-est hasta ful-
 genti,] et percussit Hippasiden Apisaonem, pastorem virorum,
 in-jecur subter præcordia ; statimque ei genua solvit :
 is quidem e Paëonia glebosa venerat,
 et post Asteropæum fortissime-se-gerebat in-pugna.
 Hunc autem lapsum miseratus-est Mavortius Asteropæus,
 rectaque prorupit et hic, promptus cum-Danais pugnare :
 sed nequaquam etiam poterat, scutis enim obsepti-erant undi-
 que] qui-stabant circa Patroclum, et hastas prætendebant.
 Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans ;
 nec quemquam retro a-mortuo cedere sinebat,
 nec quemquam procurrere-ad-pugnandum Achivos ante alios :
 sed potius ipsum circumeuntes-defendere, cominusque pugna-
 re jussit.] Sic Ajax præcipiebat ingens : sanguine autem terra
 rigabatur purpureo ; illi vero allii-super-alios cadebant
 mortui, simul Trojanorum et animosorum sociorum,
 et Danaorum : neque enim vel hi sine-sanguine pugnabant ;
 pauciores tamen multo peribant : meminerant enim usque
 a-se-mutuo per turbam arcere cædem gravem.

Sic hi quidem pugnantibus instar ignis ; nec dixisses
 nec solem salvum esse, neque lunam.
 Caligine enim obtinebantur in prælio, quotquot fortissimi
 stabant circa Menetiaden mortuum.
 At ceteri Trojanique et bene-ocreati Achivi,
 liberi pugnantibus sub ære-sereno : expansusque-erat splendor
 solis acer, nubesque non exsurgebat a-toto
 campo, nec a-montibus : interquiescentes autem pugnant,
 sua-invicem evitantes tela luctuosa,
 longe distantes. Hi vero in medio qui erant, dolores patieban-
 tur] caligine et pugna ; affligebanturque sævo ære,
 quotquot fortissimi erant. Duo vero nondum viri audierant,
 viri gloriosi, Thrasymedes Antilochusque,
 de-Patroclo mortuo eximio ; sed adhuc putabant eum
 vivum in primo tumultu cum-Trojanis pugnare.
 Hi autem intuentes cædem et trepidam-fugam sociorum,
 seorsum pugnant, quoniam sic jusserat Nestor,
 hortatibus-propellens ad-pugnā nigris a navibus.

His vero per-totum-diem contentionis magnum certamen
 ortum-erat] gravis : defatigatione autem et sudore indesinen-
 ter usque] genuaque, tibieque, pedesque subtus cujusque,

- χειρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιν,
 ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύρου βοδὸς μεγάλιο βοεῖνῃ
 390 λαοῖσιν δῶνι τανύειν, μεθύουσαν αἰοιφῇ
 δεξάμενον δ' ἄρα τοῖγε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔθη, δύνει δέ τ' ἀλοιφῇ,
 πολλῶν ἐλκόντων τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὥς οἳ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 395 ἔλκεον ἀμφοτέροι· μάλα γάρ σπρῖσιν ἔλπετο θυμὸς,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῖσ' ὀνόσασαίτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. Οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ᾗδε Πατρόκλον τεθνήτοτα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νῶν μάρναντο θοάων,
 τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιγριμζόμεντα πύλῃσιν,
 ἄψ' ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειεν πολλοῖσιν ἄνευ ἔθην, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρός ἐπέυθετο, νῶσφι ἀκούων,
 ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλιο νόημα·
 410 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσον ἐτύχθη,
 μήτηρ, ὅττι βρά οἱ πολλὴ φιλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχόμενα δούρατ' ἔχοντες,
 νυλεμέες ἐγγρίμποντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν εὐκλεές ἀπονέεσθαι
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι· τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολλὸν κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστν ποτί σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
 τῷ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε θαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρώσειτο πολέμοιο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρεις δ' ὀρυμαγδὸς
 425 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρογέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
 χλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὧρ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι·
 Ἥ μὲν Αὐτομέδων, Διώρεος ἀλκιμος υἱός,
 430 πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπεμάετο θείνῳ,
 πολλὰ δὲ μειλίχοισι προσήυδα, πολλὰ δ' ἀρείῃ·
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποντον
 ᾗθελέτην ἵεναι οὐτ' ἐς πολέμον μετ' Ἀχαιούς·
 ἀλλ' ὥστε στήλῃ μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 ἀνέρος ἐστήκει τεθνήτοτος ἥ γυναικὸς
 ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδε ἐνισκίμψαντε καρῆατα· δάκρυα δέ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μαινετο χαίτη,
 440 ζεύγλῃ ἐξερριπύσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

manusque, oculique, fœdabantur pugnantium,
 circa strenuum famulum pedibus-velocis Æacidæ.
 Ut vero quum vir tauri bovis magni pellem
 famulis dederit distendendam, ebriam pinguedine;
 acceptam autem hi seorsum-dispositi extendunt
 in-orbem, statimque humor exiit, subitque adeps,
 multis trahentibus; tenditur autem tota undique:
 sic hi huc et illic cadaver parvo in spatio
 trahebant utrique: admodum enim ipsis sperabat animus,
 Trojanis quidem, se id tracturos ad Ilium; at Achivis,
 naves ad cavas: de ipso autem tumultus ortus-erat
 atrox; nec Mars copiarum-concicator, nec Minerva
 hunc conspicata vituperasset, ne si multum quidem ipsam
 ira cepisset.] Talem Jupiter super Patroclo virorumque et
 equorum] die illo intendit exitialem laborem. Necdum aliqua
 sciebat Patroclum mortuum esse divinus Achilles.
 Longe enim seorsum a-navibus pugnant velocibus,
 muro sub Trojanorum: quare illum nunquam existinabat ani-
 mo] mortuum-esse; sed vivum, ubi-accessisset ad-portas,
 reversurum: nam neque hoc credebat omnino,
 eversurum eum urbem sine se, sed neque secum.
 Sæpe enim hoc ex-matre didicerat, seorsum audiens,
 quæ ei referebat Jovis magni sententiam:
 verum tunc non ei dixerat malum tantum, quantum acciderat,
 mater, quod quidem ei multo carissimus perisset socius.
 Illi vero assidue circa mortuum acutas hastas tenentes,
 indesinenter concurrebant, et invicem-se interficiebant:
 sic autem aliquis dicebat Achivorum ære-loricatorum:
 O amici, non sane nobis honestum est redire
 naves ad cavas; sed hic terra nigra
 omnibus dehiscat: hoc nobis continuo multo satius esset,
 quam si hunc Trojanis permittamus equum-domitoribus
 urbem ad suam urt-trahant, et gloriam referant.
 Sic autem rursus aliquis Trojanorum magnanimorum di-
 cebat:] o amici, etiam si fatale sit juxta virum hunc domari
 omnes simul, nunquam aliquis recedat a-pugna.
 Sic igitur aliquis dicebat, animosque excitabat socii.
 Sic hi quidem pugnant: ferreus autem strepidus
 æreum ad-cælum ibat per ætherem infructuosum.
 Equi autem Æacidæ, a-pugna seorsum stantes,
 flebant, ut-primum senserunt aurigam
 in pulvere prostratum ab Hectoris homicida.
 Certe vero Automedon, Dioris fortis filius,
 sæpe et scutica celeri eos urgebat verberans,
 sæpe et blandis verbis alloquebatur, sæpe et minis:
 illi vero neque retro ad naves, latum versus Hellespontum,
 volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
 sed veluti cippus manet firmiter, qui super tumulo
 viri stat mortui, vel mulieris:
 sic manebant immote perpulerum currum tenentes,
 solo admotis capitibus: lacrimæ autem illis
 calidæ de palpebris in-terram fluebant plorantibus,
 aurigæ desiderio: floridaque fœdabatur juba,
 orbe excidens juxta jugum utrinque.

† Μυρομένο δ' ἄρα τῶγε ἰδὼν ἔλεσε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλεΐ ἄνακτι
θυγτῶ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγάρω τ' ἀθανάτω τε.
445 Ἡ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
Ἄλλ' οὐ μὲν ὕμιν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἔκτωρ Πριάμιδος ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
450 Ἡ οὐχ ἅλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτως;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σῴσεται ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰς ὅκε νῆας εὐσσελμούς ἀφικύονται,
455 δύη τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧψ·
τῷ δ' ἅπλο καϊάων κοῖτην οὐδ' αὖδε βαλόντε,
ρίμπ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοῦς.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀγνύμενός περ ἑταί-
460 ἵπποις αἰτίσων, ὅς τ' αἰγυτιὸς μετὰ χῆνας· [ρου,
βρέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲρ Τρῳῶν δρυμαγδοῦ,
βρέα δ' ἐπαίξασκε πολλὸν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἄλλ' οὐχ ἤριε φώτας, ὅτε σεύαίτο διώκειν·
οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
465 ἔγχει ἐφορᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὀκέας ἵππους.
Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀχιμῆδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
στῇ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσήδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδῆα βρολήν
470 ἐν στήθεσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλαστο φρένας ἐσθλὰς;
οἷον πρὸς Τρῳᾶς μάχεαι πρῶτον ἐν ὀμίλῳ
μοῦνος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὅμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
475 Ἀχιμῆδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιοῖν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἔχμεν δμῆσίν τε μένος τε,
εἰ μὴ Πάτροκλος, θεῶν ἐν ἵπτῳ ἀτάλαντος,
ζῶς ἐὼν; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλέοντα
480 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποθήσομαι, ὅφρα μάχωμαι.
Ὡς ἔφατ'· Ἀχιμῆδων δὲ βῆσθ' ὅσον ἄρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἡνία λαΐετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. Νόησε δὲ εἰσδιδοῖς Ἔκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
485 Αἰνεΐα, Τρῳῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνίοχοις κακοῖσιν.
Τῷ κεν ἐελποῖμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νοῦι,
490 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μάχεσθαι Ἀρηϊ.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθεν εὖς παῖς Ἀργίισαο.
τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοῆς ἐιλμῆνους ὅμους
αὔχῃσι, στερεῇσιν πολλὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἄμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής

Plorantes autem illos conspicatus, miseratus est Saturnius,
mouvensque caput, ad suum dixit animum :
Ah miseri, cur vos dedimus Peleo regi
mortali? vos vero estis senii-expertes, immortalesque.
An ut ærummosos inter homines dolores haberetis?
non enim quicquam alicubi est calamitosius homine
omnium, quæquæ super terram spirantque et moventur.
At non sane vobis certe et curribus artificiose-factis
Hector Priamides vehetur : haud enim permittam.
Annon satis, quod et arma habet, et in-*iis*-gloriatur sic?
Vobis autem in genua mittam robur, et in animum,
ut et Automedontem salvum-evehatis e pugna
naves ad cavas : adhuc enim istis gloriam præbebo,
ut-cædant, usque-dum ad-naves bonis-transtis pervenerint,
occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.
Sic locutus, equis inspiravit robur validum.
Hi autem, a jubeis pulvere in-solum excusso,
velociter ferebant citum currum inter Trojanos et Achivos;
iisque *vectus* Automedon pugnabat, dolens licet de-socio,
curru *in istos* ruens, tanquam vultur in anseres :
facile enim refugiebat e Trojanorum tumultu,
facile et irruerat confertam pro turbam, persequens.
Sed non occidebat viros, quando impetum-sumebat perse-
quendi :] haudquaquam enim licuit, solum stantem sacra in
sella,] hasta impetum-facere, et inhibere veloces equos.
Tandem vero illum socius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laercei Amonidæ :
stetit autem post currum, et Automedontem allocutus-est :
Automedon, quisnam tibi deorum inutile consilium
pectoribus indidit, et abstulit mentem sanam?
quod-ita in Trojanos pugnas prima in turba
solus ; at tibi socius occisus-est ; arma autem Hector
ipse gerens humeris exsultat Aecidaeæ.
Illum vero Automedon allocutus-est, Dioris filius :
Alcimedon, quisnam tibi Achivorum alius similis,
equorum immortalium cui-in-manu-sit castigatioque et impe-
tus,] nisi Patroclus, diis artifex par,
dum viveret? nunc autem mors *eum* et fatum assecutum-est ;
verum tu scuticam et habenas splendidas
accipe, ego autem curru descendam, ut pugnem.
Sic dixit : Alcimedon autem celerem prælio currum con-
scendens,] raptim scuticam et habenas cepit manibus :
Automedon vero desiliit. Vidit autem splendidus Hector,
statimque Aeneam allocutus-est, prope stantem :
Aeneas, Trojanorum princeps ære-loricatorum,
equos hos animadverti pedibus-velocis Aecidae
in pugnam progressos, cum aurigis imbellibus :
ideo speraveram *me* capturum, si modo-tu animo
tuo velis : quum non, irruentes in-nos,
substinuerint contra stantes pugnare Marte.
Sic dixit : nec non-obsecutus-est fortis filius Anchisææ.
Hi vero recta ibant, tergoribus-bovm tecti humeros,
aridis, solidis : multiplex vero superinductum-erat æs.
Cum his autem Chromiusque et Aretus divinæ-formæ

495 ἦϊσαν ἀμφοτέροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
 αὐτῶ τε κτενέειν ἑλάναν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμιωτὶ γέ νεεσθαι
 αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος. Ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
 500 ἄλχης καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμριμελαίνας.
 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσήυδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεόντες μεταφρένῃ. Οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἑκτορα Πριαμίδην μένεος σχῆσθαι οἶω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος χαλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 505 νῶϊ κατακτείναντα, ροβήσαι τε στήχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἄλοϊν.
 Ὡς ἐπὶ πῶν Αἴαντε καλέσασατο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπτει, οἷπερ ἄριστοι,
 510 ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στήχας ἀνδρῶν
 νῶϊν δέ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεές ἡμᾶρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κᾶτα δακρυόεντα
 Ἑκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρπτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 Ὡς δ' ὅταν δέξιν ἔχων πέλεκυν αἰχῆϊος ἀνὴρ,
 κόφας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραυλίου,
 ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν·
 ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἐγγὺς
 νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον λῦε γυῖα.
 525 Ἑκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὐδεὶ ἐνισκίμθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης.
 530 Καὶ νύ κε δι' ἑφρέσσ' αὐτοσχεδὸν ὁρμηθίστην,
 εἰ μὴ σφωὶ Αἴαντε διέκριναν μεμαότες,
 οἳ β' ἦλθον κατ' ὁμίλον, ἑταῖρον κυκλήσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
 Ἑκτωρ Αἰνείας τ' ἡδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἀρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάρϊζε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιὰδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεθέγκα, χερειονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς ἐπὶ πῶν, ἐς δῖον ἔλιν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
 αἵματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑμῖνῃ,
 ἀργαλέη, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανὸν καταβάσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφύρεν ἶριν νηητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανὸν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,

Tabant ambo : admodum vero iis sperabat animus
 ipsosque interficere, abigereque arduos-cervicibus equos :
 stulti, nec jam erant sine-sanguine quidem reversuri
 retro ab Automedonte. Hic autem, precatus Jovem patrem,
 fortitudine et robore repletus-est præcordia circumfusa nigro-
 sanguine;] statimque Alcimedontem affatus-est, fidum so-
 cium :] Alcimedon, ne jam a-me longe tene equos,
 sed proxime inspirantes tergo meo. Haud enim ego
 Hectorem Priamidem a-robore temperaturum puto,
 antequam Achillis pulcre-jubatos conscenderit equos,
 nobis interfectis, fugarique ordines virorum
 Argivorum; vel ipse inter primos captus-fuerit.

Sic fatus, Ajaces-duos vocavit, et Menelaum :
 Ajaces, Argivorum ductores, et Menelae,
 jam mortui quidem curam-committite iis, qui fortissimi,
 ut-eum circummeuntes-defendant, et propulset ordines viro-
 rum :] a-nobis vero vivis propulsate crudelem diem :
 hac enim ingruunt pugnam per lacrimosam
 Hector, Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
 Sed hæc quidem deorum in genibus posita-sunt.
 Jaculabor enim et ego : hæc vero Jovi omnia curæ-erunt.

Dixit, et vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
 et intorsit Areti in clypeum unidique æqualem :
 is vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
 imumque in ventrem per balteum trajecit.
 Ut vero quum acutam tenens securim juvenis vir,
 ictu-incusso pone cornua bovis agrestis,
 nervum perscindit totum, hic autem saltu-dato cadit :
 sic utique ille saltu-dato cecidit supinus : ei autem hasta
 in-visceribus perquam acuta vibrando solvit membra.
 Hector vero in-Automedontem jaculatus-est hasta fulgenti :
 sed is quidem ex-adverso conspiciatus evitavit æream hastam ;
 in-anteriorem enim partem declinavit : sed a-tergo hasta longa
 solo infixæ-est, supraque pars-posterior quassabatur
 hastæ : tunc inde remisit impetum validus Mars (hasta belli-
 ca).] Et certe tunc ensibus cominus concurrissent,
 si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,
 qui adveniebant per turbam, socio vocante.
 Hos veriti cesserunt rursus retro
 Hector, Æneasque, et Chromius divina-forma :
 Aretum vero ibidem dereliquerunt, laceratum corde,
 jacentem; Automedon autem, veloci par Marti,
 armisque eum spoliavit, et glorians verbum dixit :

Profecto jam paullulum saltem de-Menotiade mortuo
 cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.

Sic fatus, in curru sumtas exuvias cruentas
 posuit; ipseque inscendebat, pedibus et manibus superne
 sanguinolentus, tanquam quis leo taurum depastus.

Rursus autem super Patroclo intendebatur aspera pugna,
 gravis, lacrimosa : excitabat vero certamen Minerva,
 e-cælo delapsa : miserat enim eam late-sonans Jupiter,
 ut-concicaret Danaos : jam enim animus conversus-erat ejus.
 Sicut purpuream irin mortalibus extendit
 Jupiter cœlitus, signum ut-sit vel pugnae,

ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὃς ῥά τε ἔργων
 550 ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδειν
 + ὣς ἡ πορφυροῇ νεφέλῃ πυκὰσσασα εἰς αὐτὴν,
 δῶσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἔκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἴφθιμον Μενέλαον· ὃ γὰρ ῥά οἱ ἐγγυθὲν ἦεν·
 555 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἰ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τεῖγχε ὑπο Τρώων ταχέας κύνες ἐλκίσουσιν.
 Ἄλλ' ἔρχε κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνις, ἄττα, γεραίε παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δαΐη χάριτος ἐμῷ, βελέων δ' ἀπερύχοι ἐρουήν·
 τῶν κεν ἔγωγ' ἐθέλωμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὸν ἐξεμάσαστο θυμόν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰὼν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἡρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βίην ὦμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 καὶ οἱ μυῖτες θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν,
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χρὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 τοῖον μιν θάρσους πλῆξες φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δὲ μιν τῖεν Ἐκτωρ
 δῆμον, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἐὶν φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἶξαντα φόβονδε διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
 580 δούπησεν δὲ πεσών. Ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 νεκρὸν ὑπὲρ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταῖρων.
 + Ἐκτορα δ' ἐγγυθὲν ἰστάμενος ὥτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαιάδῃ Ἀσιάδῃ ἐναλγίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀδυρῶδι οἰκία ναῖον·
 585 [τῷ μιν εἰσιτάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἐτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, δὲ τὸ πάρος περ
 μαλθακὸς ἀχιμητής· νῦν δ' οἴχεται ὅς τις αἶρας
 νεκρὸν ὑπὲρ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπὶ χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 μαρμαρήν· Ἰδὼν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 ἀστράφας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῖς.
 Πρῶτος Πηνελόως Βούωτιος ἦρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 ἄκρον ἐπιλήθην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄριον.
 600 αἶχμῃ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἐβαλε σχεδὸν ἔλθων.
 Λήϊτον αὖθ' Ἐκτωρ σχεδὸν οὐτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 υἱὸν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῖς δὲ χάριμης·

vel etiam tempestatis malo-frigidæ : quæ ab operibus
 homines cessare-facit super terram, pecudesque contristat :
 sic hæc, purpurea-nube quum-contexisset se ipsam,
 ingressa-est Achivorum gentem, excitabatque virum quem-
 que.] Primum vero Atrei filium incitans allocuta-est,
 fortem Menelaum; (hic enim eam prope erat),
 quum-se-assimulasset Phœnici corpore et indefessa voce :

Tibi certe jam, Menelæ, pudor et opprobrium
 erit, si Achillis illustris fidum socium
 muro sub Trojanorum veloces canes discerpserint.
 Sed inhæreas strenue, adhortareque populum omnem.

Hanc autem vicissim afflatus-est pugna strenuus Menelaus :
 Phœnix, pater, senex olim-nate, utinam Minerva
 daret robur mihi, telorumque averteret impetum :
 ita equidem vellem adesse et auxilium-ferre
 Patroclo : graviter enim mihi mortuus corripuit animum.
 Sed Hector ignis horrendam habet vim, nec cessat
 ære cædens : ei enim Jupiter gloriam præbet.

Sic dixit : gavisæ-est autem dea oculis-cæsiis Minerva,
 quod se prorsus-primam deorum imploravit omnium.
 Ac vim humeris et genibus indidit,
 et ei muscæ audaciam pectoribus immisit,
 quæ, licet abacta maxime a-corpore humano,
 instat mordere, dulcisque illi sanguis hominis est :
 tali eum audacia replevit præcordia circum-nigra.
 Stetit autem super Patroclo, et jaculatus-est hasta fulgenti.

Erat autem in Trojanis Podes, filius Eetionis,
 divesque : maxime vero eum honorabat Hector
 inter-populares, quia ipsi sodalis erat carus conviva :
 hunc ad balteum percussit flavus Menelaus,
 ruentem in-fugam : penitusque æs transegit :
 fragorem vero is edidit cadens. At Atrides Menelaus
 mortuum a Trojanis subtrahebat ad agmen sociorum.

Hectorem autem prope stans excitabat Apollo,
 Phœnopi Asiadæ similiis, qui illi omnium
 hospitum carissimus erat, in-Abydo ædes habitans :
 [huic sese assimilans ipsum affatus-est sagittans Apollo:]

Hector, quisnam te amplius Achivorum formidavit ?
 ut jam Menelaum territis-fugis, qui tamen antehac erat
 mollis bellator; nunc vero abit solus sublatum-auferens
 mortuum e Trojanis : tuum autem interfecit fidum socium,
 strenuum inter primos-pugnatores, Podem, filium Eetionis.

Sic dixit : illum vero doloris nubes obtexit nigra :
 processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære.
 Ac tum Saturnius sumsit ægidem fimbriatam,
 splendentem, Idamque nubibus cooperuit ;
 et quum-fulgurasset, pervalide tonuit; eamque concussit :
 victoriam vero Trojanis dedit, inque-fugam-vertit Achivos.

Primus Peneleus Bœotius fuit-dux fugæ :
 percussus-erat enim in-humerum hasta, facie in hostem con-
 versus usque,] summum leviter : perstrinxerat eum ad-os us-
 que] cuspis Polydamantis : is enim ferierat prope accedens.
 Leitum dein Hector cominus percussit in-manum ad carpum,
 filium Alectryonis magnanimi : cessareque fecit a-pugna ;

τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεται Τρώεσσι.
 605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον δρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἔαγῃ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῶες. Ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδω,
 διφρῶν ἔφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἀμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο δῖονάνα θ' ἠνίοχόν τε,
 Κοίρανον, ἅς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἐπέτ' αὐτῷ —
 πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιζεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος ὄκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἥμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑπ' Ἐκτορος ἀνδροφρόνιο —
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὥς δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμει μέσσην.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀγέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραξε.
 620 Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαθεν χεῖρεςσι φιλησιν
 κυψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
 Μάστιγι νῦν, εἴως κε θεὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 γηγυρέσεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιοῖν.
 ὧς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους
 625 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεράλκεια νύκην.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμῳνίος Αἴας·
 ὦ πόποι, ἥδη μὲν τε, καὶ δὲ μάλα νήπιός ἐστιν,
 630 γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
 ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
 ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραξε.
 Ἄλλ' ἄγετ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 ἥ μιν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 ἄρμα φιλοῖς ἐτάροις γενόμεθα νοστήσαντες·
 οἳ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτορος ἀνδροφρόνιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 σχήσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 640 Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλει τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀτομαὶ οὐδὲ πεπύσθαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ἄλλ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιοῖν·
 ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιοῖν,
 ποίησον δ' αἰήρην, ὅς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
 ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως.
 ὧς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σχέδασεν καὶ ἀπώσεν ὁμίχλην·
 650 ἥ ἥλιος δ' ἐπελαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σκέπτειο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἱ κεν ἰδῇαι
 ζωὸν ἔτ' Ἀντιλόχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 δαίρνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαίρνονι θῆσσον ἰόντα
 655 εἰπεῖν ὅτι βᾶ οἱ πολὺ φιλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·

trepidusque is fugit circumspectans; quippe non-amplius spe-
 rabat animo] hastam tenentem in manu se pugnaturum cum-
 Trojanis.] Hectori vero Idomeneus in Leitu incurranti
 percussit lorica ad pectus juxta papillam :
 sed in cuspidis junctura fracta-est longa hasta : et clamant
 Trojani. Hic autem in-Idomeneum jaculatus-est Deucaliden,
 in-curru stantem : ab-eo quidem paululum aberravit :
 sed hic Merionis armigerumque aurigamoue,
 Cœranum, qui e Lycto bene-habitata comitabatur eum
 (pedes enim primo, relictis navibus utriusque-recurvis,
 venerat, et Trojanis magnum victoriam præbuisset,
 nisi Cœranus confestim celeres adduxisset equos :
 et huic quidem salus venit, arcuitque sævum diem :
 ipse autem perdidit animam vi Hectoris homicidæ)
 hunc percussit sub malam et aurem, ac dentes
 excussit hasta extrema, linguamque perscudit mediam :
 cecidit autem e curribus, habenasque effudit in-terram.
 Et hasce Meriones cepit manibus suis
 inclinans-se a solo, et Idomeneum allocutus-est :

Urge nunc scutica equos, usque-dum veloces ad naves per-
 veneris :] sentis autem et ipse, quod non-amplius victoria est
 Achivorum.] Sic dixit : Idomeneusque scutica-impulit
 pulcris-jubis equos] naves versus cavas : jam enim timor in-
 ciderat animo.] Nec latuit Ajacem magnanimum et Menelaum
 Jupiter, quum jam Trojanis daret alternantem victoriam.

Hiscæ autem sermonem orsus-est magnus Telamonius Ajax :

Eheu, jam quidem etiam qui admodum stultus sit,
 senserit, quod Trojanis pater Jupiter ipse opem-fert.
 Illorum enim omnium tela assequuntur, quicumque emittat,
 seu inbellis, seu strenuus : Jupiter vero omnino omnia dirigit :
 nobis vero sic omnibus irrita cadunt in-terram.

Sed agite, per-nos tamen excogitemus consilium optimum,
 et quomodo mortuum extrahamus, et quomodo etiam ipsi
 gaudium dilectis sociis simul reversi :

qui fere huc respicientes tristantur, nec amplius putant
 Hectoris homicidæ robur et manus invictas
 nos sustenturos, sed in navibus nigris casuros-esse.

Utinam vero esset socius, qui-nuntiaret citissime
 Pelidæ : non enim illum opinor ne audisset quidem
 tristem nuntium, quod sibi carus perit sodalis.

Atqui nondum possum conspicari talem inter-Achivos :
 caligine enim teguntur simul ipsique et equi.

Jupiter pater, at tu libera a caligine filios Achivorum ;
 facque serenitatem, daque oculis videre :
 in luce vero vel perde, quandoquidem tibi placuit ita.

Sic dixit : eum autem pater miseratus-est lacrimantem :
 statimque caliginem quidem dissipavit, et amovit nebulam ;
 sol vero affulsit, aciesque tota illustrata-est :
 et tunc Ajax allocutus-est pugna strenuum Menelaum :

Circumspice nunc, Menelæ Jovis alumne, si videre-possis
 vivum adhuc Antilochum, magnanimum Nestoris filium :
 hortare quo, ut-Achilli bellicoso ocyus profectus
 nuntiet, quod ei multo carissimus periit socius.

Sic dixit : nec non-obsecutus-est pugna strenuus Menelaus ;

βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσασύλοιο,
 ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ καὶ κῆρσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οἷτε μιν οὐκ εἰδῶσι βοῶν ἐκ πῆαρ ἐλῆσθαι,
 660 πάννυχον ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖς ἐσσύμενός περ·
 ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιγῆτι θυμῷ.
 665 ὧς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσι' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορες, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μελιχρὸς εἶναι,
 ζωδὲς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηλάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥς τ' αἰετὸς, ὃν βρά τε φασιν
 675 ὀζύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανόων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑψόφ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτόξ',
 θάμνω ὑπ' ἀμφοκόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τὲ μιν ὅκα λαθὼν ἔξελετο θυμὸν·
 ὧς τότε σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φραειὼ
 680 πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἱποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἄγχω δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἄντιλόχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθηαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὄλομαι εἰςορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεῶς Δαναοῖσι κυλινδαί,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντιλόγος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀπ' αἴης ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθέν, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνῇ.
 Ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενέλαος ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σγεδὼν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν, ἔνθεν ἀπ' ἤλθεν
 Ἄντιλόγος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 705 ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆγεν,
 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἴθαρ δὲ προσηύδα·
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα τοῇσιν,
 ἔλθειν εἰς Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδὲ μιν οἶω
 710 νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἐκτορι δῖω·

profectusque est ire, tanquam aliquis leo a caula,
 qui postquam fatigatus fuerit canasque virosque lacessendo,
 qui ipsum non sinunt boum pinguedinem diripere,
 totam noctem vigilantes : ille autem carnium cupidus,
 recta irrumpit, sed nihil proficit ; crebra enim jacula
 adversa volant audacibus a manibus,
 incensæque faces, quas quidem horrens recedit incitatus licet ;
 mane autem seorsum discedit mæsto animo :
 sic a Patroclo pugna strenuus Menelaus
 abibat perquam invitus : admodum enim timebat, ne eum
 Achivi] gravi præ metu prædam hostibus relinquerent.
 Multum autem Merionæque et Ajacibus mandabat :
 Ajaces, Argivorum ductores, Merioneque,
 nunc aliquis mansuetudinis Patrocli miseri
 recorderetur : omnibus enim norat mitis esse,
 vivus dum erat : nunc vero eum mors et fatum occupat.
 Sic igitur fatus abiit flavus Menelaus,
 quaquaversum circumspectans, veluti aquila, quam quidem
 aiunt] acutissime cernere inter-aeris volucres,
 quam, licet in-alto sit, pedibus velox non latet lepus,
 arbusto sub late-comanti jacens ; sed in ipsum ea
 impetum-facit, et ei celeriter correpto eximit animam :
 sic tunc sibi, Menelæe Jovis-alumne, oculi lucidi
 quaquaversum versabantur, multorum per agmen sociorum,
 sicubi Nestoris filium adhuc viventem videres.
 Illum vero citissime animadvertit, pugnae ad sinistram univer-
 sæ.] confirmantem socios, et concitantem ad-pugnandum :
 prope vero stans eum allocutus est flavus Menelaus :
 Antilochæ, eia, age huc ades, Jovis-alumne, ut audias
 tristem nuntium, qui non debuit exstisise.
 Jam quidem te et ipsum opinor insipientem
 agnoscere, quod cladem deus Danaïs advolvit,
 victoria autem est Trojanorum : occidit vero fortissimus Achivorum.] Patroclus, magnumque desiderium Danaïs incidit.
 Sed tu cito Achilli, currens ad naves Achivorum,
 nuntia, si celerrime cadaver ad navem ablatum-servare possit
 nudum : sed arma habet galeam-motans Hector.
 Sic dixit : Antilochus autem cohorrui, sermone audito.
 Diu vero eum inopia vocis tenuit : atque ei oculi
 lacrimis impleti-sunt, florensque ei hæsit vox.
 Sed ne sic quidem Menelai mandatam neglexit :
 profectusque est currens, sed arma eximio dedit socio,
 Laodoco, qui prope eum flectebat solidis-ungulis equos.
 Hunc quidem, lacrimas-fundentem, pedes ferebant e prælio,
 Pelidæ Achilli malam rem nuntiaturum.
 Nec inde tibi, Menelæe Jovis-alumne, voluit animus
 laborantibus sociis auxiliari, unde discesserat
 Antilochus, magnum vero desiderium Pyliis factum erat :
 sed ille his quidem Thrasy-medem divinum excitavit,
 ipse vero rursus ad Patroclum heroem profectus est.
 Constitit autem, ad Ajaces cursu-veniens, statimque eos allo-
 cutus est :] Illum quidem jam ad-naves præmisit celeres,
 ut-eat ad Achillem pedibus velocem : nec-tamen illum puto
 nunc venturum, vehementer licet iratum Hectori divino :

οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἔδην Τρώεσσι μάχοιτο.

Ἥμεις δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδ' καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλῆες ὦ Μενελάε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύνετο μάλ' ὄκα,
νεκρὸν αἵραντες φέρετ' ἐκ πόνου. Αὐτὰρ ὅτισθεν
νοῦϊ μαχησόμεθα Τρώσιν τε καὶ Ἑκτορι δῖω,
720 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, δμῶνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
μῖνονμεν ὄζυν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὑψι μάλα μεγάλῳ· ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς ὅπισθεν
Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰρόντης Ἀχαιοὺς.

725 Ἰούσαν δὲ κύνεσσιν ὀϊκίότας, οἳτ' ἐπὶ λάκρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρράϊσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν εἰλίσσεται, ἀλλὰ πεποθὼς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἀλλοῦδ' ἄλλος·
730 ὡς Τρῶες εἰώος μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἐποντο,
νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγούσιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφόντες κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδὲ τις ἔτλη
πρόσσω αἶξας, περὶ νεκροῦ θηριάσθαι.

735 Ὡς οἴγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατο σφιν
ἄγριος, ἥύτε πῦρ, τό τ' ἐπесσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
ὄρμενον ἐξαφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι
ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιθρέμει ἱς ἀνέμοιο·
740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
αἰχλῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.

Οἳ δ', ὡςθ' ἤμινοι, κρατερόν μένος ἀμυψαλόντες,
ἔλικωσ' ἐξ ὁρέος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀτάρπουν
ἡ δοκὸν, ἡ δὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς

745 τείρεθ' ἑμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπευδόντεςσιν·
ὡς οἴγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. Αὐτὰρ ὅτισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχνάνει ὕδωρ
ὕληϊς, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
ὥστε καὶ ἱπθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
750 ἵσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ρόον πεδιονδε τίλῃσιν,
πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει βρηνῦσι βρόντες·
ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέρερον ὀπίσσω
Τρώων· οἳ δ' ἅμ' ἐποντο, δῶν δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.

755 Τῶν δ', ὡς τε φαρῶν νέφος ἔρχεται ἡ δὲ κοιῶν,
ὄβλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδουσιν ἰόντα
κίρκον, ὃ τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι κούροι Ἀχαιῶν
ὄβλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις.

760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον
φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

nullo enim modo inermis cum-Trojanis pugnaverit.

Nos vero etiam per-nos excogitemus consilium optimum,
vel quomodo mortuum extrahamus, vel quomodo etiam ipsi
Trojanorum e pugna mortem et fatum effugiamus.

Huic autem respondit deinde magnus Telamonius Ajax :
omnia recte dixisti, admodum-inclyte o Menelae :
sed tu quidem, et Meriones, subeuntes valde cito,
mortuum sublatus ferte e praelio : verum a-tergo
nos pugnabimus cum-Trojanisque et Hectore divino,
parem animum habentes, cognomines, qui et antea
sustinuimus acrem Martem prope invicem manentes.

Sic dixit : illi vero mortuum a terra ulnis-sustulerunt
alte admodum : acclamavit autem populus retro
Trojanus, ut viderunt cadaver tollentes Achivos :
rectaque-irruerunt, canibus similes, qui in aprum
percutsum impetum-faciunt ante juvenes venatores ;
aliquantisper enim currunt, dilacerandi cupidi ;
sed quum jam in illos convertitur aper, robore fretus ,
retroque cedunt, diffugiuntque-trepidati alio alius :
sic Trojani, aliquantisper quidem catervatim assidue seque-
bantur,] ferientes ensibusque et hastis utrinque-acutis ;
sed ubi jam Ajaces conversi contra ipsos
constitere, eorum mutabatur color, nec quisquam sustinebat,
in-adversum irruens, de mortuo pugnare.

Sic hi alacres cavader efferebant ex praelio
naves versus cavas : sed pugna intendebatur ipsis
atrox, velut ignis, qui invadens urbem hominum ,
ingruens subito incendit, pereuntque aedes
in flamma magna : eamque fremebunda-agitat vis venti :
sic quidem hos equorumque et virorum bellatorum
horrisson tumultus insequabatur abeuntes.
Illi vero, tanquam muli, valido robore eminentes,
trahunt ex monte per asperam viam
vel trabem, vel lignum ingens navale : intus vero animus
affligitur simul laboreque et sudore contententibus :
sic illi alacres cadaver ferebant. At a-tergo
Ajaces-duo arcebant *Trojanos*, sicut agger arceat aquam
silvosos, campum-per totum porrectus ;
qui vel rapidorum fluminum molesta fluenta
reprimit, continuoque omnibus fluctum in-campum dirigit
avertens : haudquaquam vero eum vi perrumpunt fluentes :
sic usque Ajaces aciem reprimebant retro
Trojanorum : illi tamen simul sequebantur, duoque in iis ma-
xime,] *Aeneas*que Anchisiades, et splendidus Hector.
Horum vero, sicut sturnorum nubes aufugit, vel graculorum,
horrende vociferantes, quum praevident ingruentem
circum (*vulturium*), qui parvis caedem infert avibus :
sic utique sub *Aeneae*que et Hectore filii Achivorum
horrende vociferantes abibant, obliviscebanturque pugnae.
Multa vero arma pulcra ceciderunt inque circumque fossam,
fugientium Danaorum : pugnae tamen non fiebat cessatio.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

ILIADIS XVIII.

Ὅπλοποιία.

Armorum fabricatio.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας περὶ αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὗρε προπάρειθε νεῖων ὀρθοκραϊράων,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἀ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 5 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτὴ καρχηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 10 ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶπεν,
 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἐτι ζῶντος ἐμεῖο,
 χερσὶν ὑπο Τρώων λείψει φάος ἡλείοιο.
 Ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός·
 σχέτλιος, ἧ τ' ἐκέλευον, ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ,
 ἀψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μῆδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
 15 Ὡς οἱ δ' ταῦθ' ὄρωμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 δάκρυα θερμὰ γέων, φάτο δ' ἀγγελῆιν ἀλεγεινὴν·
 ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἧ μάλα λυγρῆς
 πέυσσαι ἀγγελίης, ἧ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 γυμνοὺ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μελαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
 χεῖνατο κατὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυεν πρόσχον·
 25 νεκταρέν δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρην.
 Αὐτὸς δ' ἐν κόνισι μέγας μεγαλωστί τανυσθεὶς
 κεῖτο, φιλησὶ δὲ χερσὶ κομῆν ἤσχυεν δαΐζων.
 Δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλλεύς ληίσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχμέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἄμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφροντα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λυθὲν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσθης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάμιμον κῆρ·
 δαΐδης γὰρ μὴ λαϊμόν ἀποτιμήξει σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ὦμαξεν. Ἀκούσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμὲν ἐν βένθοσιν ἄλδος πατρὶ γέροντι·
 ὠλυάτιν τε ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἄμαρα γέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἄλδος Νηρηίδες ἦσαν.
 40 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαύκη τε, Θάλεια τε Κυμοδόχη τε,
 Νησαίη Σπεύς τε, Θόή δ' Ἀλὴ τε βοῶπις,
 Κυμοδόχη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνῶρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθήη καὶ Ἀγαυή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσα τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε Ἀψευδής καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὠρεΐθουια, ἑυπλόκαμος τ' Ἀμάθεια·
 ἅλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλδος Νηρηίδες ἦσαν.

Sic illi quidem pugnabant instar ignis ardentis :
 Antilochus vero Achilli pedibus celer nuntius venit.
 Illum invenitante naves erectis-cornibus (*proris et puppi-*
bis),] ea cogitantem in animo, quæ jam perfecta erant :
 ingemiscens autem dicebat ad suum magnum animum :

Hei mihi, quidnam rursus capite-comantes Achivi
 ad naves fugati-aguntur, terribi per-campum?
 Metuo ne jam mihi perfecerint dii malas sollicitudines animo,
 ut olim mihi mater narravit, ac mihi dixit,
 Myrmidonum fortissimum, adhuc vivente me,
 manibus sub Trojanorum relicturum-esse lucem solis.
 Certe omnino jam mortuus-est Menetii fortis filius,
 miserandus : certe jusseram eum, repulso hostili igne,
 retro ad naves ire, nec cum-Hectore fortiter pugnare.

Dum is hæc versabat in mente et in animo,
 interea ad-eum prope accessit illustris Nestoris filius,
 lacrimas calidas fundens, dixitque nuntium gravem :

Hei mihi, Pelei filii bellicosi, profecto perquam tristem
 audies nuntium rei, quæ non debuit facta-esse.
 Jacet Patroclus ; de-cadavere autem jam pugnant
 nudo : sed ejus arma habet galeam-motans Hector.

Sic dixit : illum vero doloris nubes obtexit atra.
 Ambabus manibus tollens pulverem flagramatum (*cinerem*),
 fudit super caput, pulcramque deturpabat faciem :
 divinæque tunicæ niger undique-adhæsit cinis.
 Ipse vero in pulveribus magnus magno-spatio porrectus
 jacebat, suisque manibus comam deturpabat scindens.
 Ancillæ autem, quas Achilles in-præda-ceperat, Patroclusque,
 animo tristatæ altum ejulabant, et foras
 procurrebant circa Achillem bellicosum : manibus vero omnes
 pectora plangebant, resolvanturque subtus genua cujusque.
 Antilochus autem ex-altera-parte lugebat, lacrimas fundens,
 manus tenens Achillis : is autem suspirabat generoso corde ;
 timebat enim, ne jugulum *Patroclo Hector* absunderet ferro :
 horrendum vero ejulabat. Audivit autem veneranda mater,
 sedens in fundo maris, apud patrem senem ;
 ululavitque inde : deæ autem circa-ipsam congregabantur,
 omnes quotquot in fundo maris Nereides erant.
 Illic quidem erat Glauceque, Thaliaque, Cymodoceque,
 Nesæa, Spiouque, Thoaque, Haliaque magnis-oculis,
 Cymothoeque, et Actæa, et Limnorea,
 et Melita et Iæra, et Amphithoe, et Agave,
 Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
 Dexameneque, et Amphinome, et Callianira,
 Doris, et Panope, et inclyta Galatea,
 Nemertesque, et Apseudes, et Callianassa :
 illic erat et Clymene, Ianiraque, et Ianassa,
 Mæra, et Orithyia, comis-pulcris Amathia ;
 aliaque, quæ in fundo maris Nereides erant.

50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπῆος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
στήθεα πεπλήγοντο· (ὅ)στις δ' ἐξῆρχε γόοιο·

Κλυτε, καστῖνγηται Νηρηίδες, ὅρ' εὐ πᾶσαι
εἶδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
ῶ μοι ἐγὼ δειλῇ, ὃ μοι δυσχαριστοτόκεα·
55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
ἐξοχὸν ἡρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνει ἴσος·
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῖ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν· Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
60 οἶκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊόου εἴσω.

ῶφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρ' φάος Ἥελίοιο,
ἀγρυταί, οὐδέ τί οἱ δύναιμι χραϊσμησάι ἰούσα.
Ἄλλ' εἰμ', ὅφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω
ὅττι μιν ἔκτο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

65 ῶς ἄρα φωνήσασα λίπε σπῆος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
δακρυόεσσαι ἴσαν· περὶ δὲ σφισι χῦμα θαλάσσης
βῆγγυτο. Ταί δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.

70 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατα πᾶντι μῆτηρ,
ἔξω δὲ κοικύσασα κάρη λάβε παιδὸς ὄλοιο·
καὶ δ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνον, τί κλαίεις· τί δέ σε φρένας ἔκτο πένθος;
ἔξαυδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
75 ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὖχο χεῖρας ἀνασχών,
πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι υἱὰς Ἀχαιῶν,
σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεχλύα ἔργα. [λεῦς·

Τῇ δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆα·
μήτηρ ἐμῇ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
80 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων,
ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
δρῶσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
καλά· τὰ μὲν Πηληϊήθεοι δάσαν, ἀγλαὰ δῶρα,

85 ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ.
Αἴθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλίστην
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητῇ ἀγαγέσθαι ἀκοῖτιν.

Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὖτις,
90 οἶκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
ζῶειν οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἐκτωρ
πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείε ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
Πατρόκλοιο δ' ἔλῳρα Μενoitιάδew ἀποτίσῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
95 ὀκμόμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσαι, οἳ ἀγορευεῖς
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τῇ δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
αὐτίκα τεθναίνῃ, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἑταίρω
κτεινόμενῳ ἐπαμύνα· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νόεμαι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμενῳ φῶς οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δῖῳ·

Iis vero splendidus implebatur specus; hæc autem simul omnes
pectora sibi-plangebant; Thetis vero exorsa-est fletum :

Audite, sorores Nereides, ut bene omnes
sciatis audientes, quanti meo insint dolores animo.
Hei mihi miseræ, hei mihi infelicitèr-fortissimum-enixæ!
quæ postquam pepereram filium eximiumque fortemque,
præstantissimum heroum, isque succreverat plantæ similis :
hunc quidem ego educatum, ut plantam in fecundo-loco agri,
in-navibus misì recurvis ad Ilium,
contra-Trojanos pugnaturum : hunc autem non receptura-sum
rursus,] domum reversum, intra cedes Peleias.

Quamdiu vero mihi vivit et videt lumen Solis,
tristatur, nec quicquam ei possum auxiliari proficiscens.
Sed proficiscar, ut visam dilectum filium, et audiam,
quinam ipsum invaserit luctus, seorsum-a pugna manentem

Sic locuta reliquit specum : illæ vero cum ipsa
lacrimabundæ ibant ; circumque ipsas unda maris
scindebatur. Hæc autem ut jam ad-Trojam glebosam venerant,
litus conscenderunt ordine, ubi frequentes
Myrmidonum subductæ-erant naves velocem circa Achillem.
Huic autem graviter-suspiranti astitit veneranda mater ;
acutum autem ululans, caput prehendit illi sui :
et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :

Fili, quid fles? qui vero te mente invasit dolor?
Eloquere, ne cela : illa quidem jam tibi perfecta-sunt
a Jove, ut jam antea precatus-es, manibus sublati,
omnes ad puppes cogi filios Achivorum,
tui indigentes, patique indignas res.

Illam autem graviter-suspirans allocutus-est pedibus velox
Achilles :] mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfecit :
sed quæ mihi ex-his voluptas, quum carus perit socius,
Patroclus? quem ego supra omnes honorabam socios,
æque-ac meum caput : hunc perdidì : arma vero Hector
ei trucidato exuit ingentia, mirabilia visu,
pulcra : quæ quidem Peleo dii dederunt, splendida dona,
die illo, quando te mortalis viri collocarunt in-cubili.
Utinam tu quidem ibidem inter immortales marinas
habitasses, Peleusque mortalem duxisset uxorem!

Nunc vero mortali nupsisti, ut et tibi luctus in animo immen-
sus esset,] de-filio occiso : quem non recipies rursus
domum reversum : quippe ne me-quidem ipsum animus jubet
vivere, neque hominibus interesse, nisi Hector
primus mea sub hasta, percussus, animam perdiderit.
Patroclumque ob-interfectum-ponas Menetiaden dederit.

Illum vero vicissim affata-est Thetis, lacrimas fundens :
cito-moriturus certe mihi, fili, es, quum-talia dicas :
ilico enim tibi deinde post Hectorem fatum paratum est.

Illam vero graviter ingemiscens allocutus-est pedibus velox
Achilles :] ilico moriar, quandoquidem non eram socio,
dum-interficeretur, auxiliaturus : ille quidem valde procul a-
patria] interiit : me vero desideravit, mali propulsator ut-sim.
Nunc autem, quoniam non revertar utique caram in patriam
terram! neque ulla Patroclo natus-sum lux (salus), nec sociis
ceteris, qui jam multi domiti-sunt ab-Hectore divino :

ἀλλ' ἤμιν παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 105 τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιοὺν χαλκοχιτώνων
 ἐν πολέμῳ ἀγορῇ δέ τ' ἀμεινονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 + Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
 καὶ γόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι·
 ὅστε πολλὸν γλυκίων μέλιτος καταλειδομένοιο
 110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀΐζεται ἤντε καπνός·
 ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτεύχῃσι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
 115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἢ δ' αὐθιγατοὶ θεοὶ ἄλλοι.
 + Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βῆν' Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 δειπρὸ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτὶ,
 ὅλῳ δ' ἐμοὶ ἑδάμασσε καὶ ἀργαλέος γόλος Ἥρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
 κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
 καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανιδῶν βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδίων στοναχῆσαι ἐφείην·
 125 γνοίην δ' ὅς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
 Μηδέμ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 + Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνόμεν αἰπὺν ὀλεθρον·
 130 ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 χάλκεα, μακραιρόντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἑκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
 δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσο μῶλον Ἀρης,
 135 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι ἶδναι.
 Ἦῶθεν γὰρ νεύμαι, ἄμ' ἥελιν ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡρακλῆος ἀνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἐοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς ἄλγῃσι κασιγνήτησι μετηύδα·
 140 Ὑμεῖς μὲν νῦν οὔτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 δόφρομαι τε γέρονθ' ἄλῃον καὶ δώματα πατρὸς,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἔς μακρὸν Ὀλύμπον
 εἴμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχην, αἵ κ' ἐθέλησιν
 υἱεὶ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανότα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 ἦ δ' αὖτ' Ὀλύμπῳ νδὲ θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνέεικοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Ὀλύμπῳ νδὲ πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀ-
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὕφ' Ἑκτορος ἀνδροφρόνιο [χαίλοι
 150 φεύγοντες, νῆας τε καὶ ἑλλάσποντον ἱκόντο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελάνων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἑκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἄλκῃν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἑκτωρ,
 ἐλκόμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόλκα·
 τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρην ἐπιειμένῳ ἄλκῃν

sed sedeo apud naves, inutile pondus terræ,
 talis quum-sim, qualis nullus Aeghivorum ære-loricatorum
 in pugna; concione autem meliores sunt et alii.
 Utinam contentio a diis et ab hominibus pereat,
 et ira, quæ impellit etiam admodum-prudentem sævire :
 quæque multo dulcior melle stillante
 hominum in pectoribus augescit, tanquam fumus :
 sicut me nunc irasci-fecit rex virorum Agamemno.
 Sed hæc equidem ante-acta-esse sinamus, dolentes licet,
 animum in pectoribus nostrum domantes necessitate.
 Nunc vero ibo, ut cari capitis perditorem inveniam,
 Hectorem; mortem autem ego tunc accipiam, quandocunque
 demum] Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii cete-
 ri.] Neque enim ne vis quidem Herculis effugit mortem,
 qui tamen carissimus erat Jovi Saturnio regi :
 sed eum fatum domuit et gravis ira Junonis.
 Ita et ego, si jam mihi simile fatum decretum-est,
 jacebo, quum mortuus-fuero : nunc vero gloriam bonam aufe-
 ram,] et aliquam Troadum et Dardanidum profundo-sinu,
 ambabus manibus genis a-teneris
 lacrimas abstergentem, crebro suspirare cogam :
 sentiant autem, quod jam diu ego a-pugna cessavi.
 Neu me prohibe a-pugna, amans licet : nec mihi persuadebis.
 Huic autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis :
 sane jam hæc, fili, revera sunt; non malum est,
 laborantibus sociis arcere gravem perniciem :
 sed tibi arma pulcra inter Trojanos detinentur,
 ærea, coruscantia : illa quidem galeam-motans Hector
 ipse ferens humeris exsultat : nec-tamen ipsum puto
 diu iis gavisurum-esse; quinque cædes prope eum est.
 Sed tu quidem neutiquam ingredi pugnæ Martis,
 antequam me huc profectam (in) oculis videris.
 Mane enim revertar, cum sole oriente,
 arma pulcra ferens a Vulcano rege.
 Sic igitur fata, retro se-veritit a-filio suo :
 et conversa, inter-marinæ sorores dixit :
 Vos quidem nunc subite maris latum sinum,
 visuræque senem marinum et ædes patris,
 et ei omnia dicite ; ego vero ad latum Olympum
 vadam ad Vulcanum clarum-arte-fabrilis, si velit
 filio meo dare inclyta arma colloquentia.
 Sic dixit : illæque undam maris statim subierunt :
 ipsa autem ad-Olympum, dea Thetis argenteis-pedibus,
 abiit, ut dilecto filio inclyta arma afferret.
 Illam quidem ad-Olympum pedes ferebant : sed Achivi
 immenso cum fremitu sub Hectore homicida
 fugientes, ad-navesque et Hellespontum venerant.
 Nec tamen Patroclum adhuc bene-ocreati Achivi
 extra tela extraxerant mortuum, famulum Achillis :
 rursus enim jam illum assecuti-fuerant peditesque et currus,
 Hectorque Priami filius, flammæ similis vi.
 Ter quidem illum retro pedibus prehendit splendidus Hector,
 abstrahere cupiens, magna-voce Trojanos inclamabat :
 ter autem duo Ajaces, impetuosam induti fortitudinem,

νεκροῦ ἀπεστυφάριζαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλλ' ἰπεποιθὺς,
 ἄλλοτ' ἐπαΐεσθε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 160 στάσκε μέγα ἰάχων· ὅπισ' οὐ γὰρ ζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λένοντ' αἰθῶνα δύνανται
 ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάζοντα διέσθαι·
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύο Αἴαντε κορυστὰ
 Ἑκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καί νύ κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις
 ἀγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θυρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσοο, Πηλεΐδην, πάντων ἐκπαγλίστατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. Οἱ δ' ἀλλήλους δλέκουσιν,
 οἱ μὲν ἀμύνόμενοι νέκυος πέρι τεῖνοντός, οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Δίον ἡμερόεσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ
 ἐλέμενοι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ εἰ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμὸν θ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς,
 Ἄλλ' ἀνα, μῆδ' ἔτι κούρην σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω.
 Πατρόκλῳ Τρωῆσι κυσὸν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 σοὶ λῶβη, αἱ κέν τι νέκυος ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἀγγελον ἤκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παραχόιτις·
 185 οὗδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδὲ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἷ' Ὀλύμπῳ ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχρουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 190 μῆτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θυρήσσεσθαι,
 πρὶν γ' αὐτὴν ἔλθουσιν ἐν δ' οὐρανοῖσι τῶν ἰδωμαι·
 στεῦλον γὰρ Ἥφαιστοῖο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα τεῦ ἀν κλυτὰ τεύχεα δύο,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλαπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
 195 ἔγχεϊ δηϊώων περὶ Πατρόκλῳ θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τάφρῳ ἰὼν Τρώεσσι φάνηθι,
 αἱ κέ σ' ὑποδδίσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο·
 200 Τρῶες, ἀναπνεύσουσι δ' Ἀργεῖοι υἷες Ἀχαιῶν
 τεῖρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀναπνεύσεις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὦρτο Διὶ φίλος ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὄμοις ἰφθίμοισι βάλλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
 205 ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔσπερε δια θεῶν
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 τῆλ' ὁδοῖεν ἐκ νήσου, τὴν δ' αἰὲς ἀμφομάχονται,
 ὅτε πανημέριοι στυγερῶι κρίνονται Ἀργεῖ·
 210 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἡελὺ καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ

a-mortuo *eum* vi-repulerunt : ille vero firmiter, robore fretus, interdum impetum-faciebat per tumultum, interdum autem consistebat alte clamitans : retro vero non cedebat omnino. Sicut autem a corpore haudquaquam leonem fulvum possunt pastores in-agro-pernoctantes valde esurientem summovere : sic hunc non poterant duo Ajaces armis-acres,

Hectorem Priamiden, a mortuo abstertere. Et jam abstraxissetque, et immensam retulisset gloriam, nisi Pelidae pedibus-ventosa velox Iris nuntia venisset currens ab Olympo, ut-armaretur, clam Jove alisque diis ; miserat enim eam Juno. Prope autem stans verbis alatis *Achillem* allocuta-est :

Surge, Pelide, omnium terribilissime virorum : Patroclo auxiliare, cujus gratia certamen grave stat ante naves : illi vero se-invicem perdunt, hi quidem, pugnantis cadavere pro mortuo, illi vero, ut-trahant ad Ilium ventosam, Trojani, recta-irruunt : maxime vero splendidus Hector, abstrahere cupit ; caput autem ipsum animus jubet infigere palis, abscissum tenera a cervice.

Sed surge, neu amplius jaceto : pudorque tuum animum tangat,] Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri : tibi erit contumelia, si cadaver deturpatum evadat.

Huic autem respondit deinde pedibus-celer divinus Achilles :] Iri dea, quisnam te decorum mihi nuntiam misit ?

Illumque vicissim allocuta-est pedibus-ventosa velox Iris : Juno me demisit, Jovis gloriosa conjux : nec scit Saturnius in-alta-sede, nec quisquam alius immortalium, qui Olympum valde-nivosum circumcolunt.

Hanc autem respondens allocutus-est pedibus celer Achilles :] Et quomodo eam ad pugnam ? habent vero arma *mea* isti :] mater autem cara non me prius sinebat armari, quam ipsam reversam (in) oculis viderem : pollicita-est enim a-Vulcano se allaturam arma pulcra. Alterius autem non ullius scio cujus inclyta arma induere-possim,] nisi Ajacis scutum Telamonii : sed et ipse hic, credo, inter primos versatur, hasta caedem-edens de Patroclo mortuo.

Illum vero vicissim allocuta-est pedibus-ventosa velox Iris : bene etiam nos scimus, quod tibi inclyta arma detinentur : sed sic ad fossam profectus, Trojanis da-te-in-conspicuum, si forte te veriti abstinerint a-pugna

Trojani, respirarintque Mavortii filii Achivorum afflicti *jam* : exigua autem erit respiratio a-prælio.

Illa quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris : ac Achilles surrexit Jovi carus : ac Minerva humeris validis circumposuit ægidem fimbriatam : et ejus capiti nubem circumdedit augustissima dearum, auream, ex ipsaque accendit flammam collucentem. Ut vero quum fumus ascendens ex urbe ad-ætherem venit, longe ex insula, quam hostes oppugnant, qui per totum-diem horrendo cernunt Marte urbe *procurrentes* ex sua ; sed cum sole occidente *continuo* et faces-in-speculis ardent densæ, alteque splendor

γίνεται αἵσουσα, περικτιόνεσσιν ιδέσθαι,
 αἱ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἴκωνται·
 ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἔς Ἀχαιοὺς
 μίσηγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὥπιζετ' ἐφετηνῇ.
 Ἐνθα στάς ῥ' ὤσ' ἀπὸ τείχεος δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγετο· ἀτὰρ Τρῳέεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
 220 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 ἄστυ περιπλομένων δῆϊων ὑπο θυμοραϊστέων·
 ὅς τ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὡς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἄψ ὅχα τρόπουν· ὅσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
 225 Ἦνιοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρίς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 τρίς δὲ κυκλήθησαν Τρῳῆς κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 230 Ἐνθα δὲ καὶ τότε δλοντο δυνάδεα φῶτες ἀριστοὶ
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχρυσιν. Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσιν· φίλοι δ' ἀμυρόντας ἑταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδῶκος εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶδιδε πιστὸν ἑταῖρον
 κείμενον ἐν φέρεσσι δεδαϊγμένον ὅς τ' ἐχέτο χαλκῷ.
 Τόν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὀχέεσσι
 ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδω, παύσαντο δὲ δίοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῳῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑπ' ἄρμασιν ὀκέας ἵππους·
 245 ἔς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
 εἶσεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
 ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μῦθοισιν, ὁ δ' ἔρχετο πολλὸν ἐνέικα·
 ὅ σφιν ὑφ' ὀφρονέων ἀγορήσαστο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλ' αὖ φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἵναι, μὴ μίμνειν· Ἡῶ δ' ἴαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἵμεν.
 Ὅφρα μὲν οὕτως ἀνὴρ Ἀγαμέμνωνι μῆνιε δῖω,
 τόφρα δὲ βῆτεροι πολέμῳ ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χάριεσσιν γὰρ ἔγωγε βοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἑλπόμενος νῆας αἰρήσεμιν ἀμφιελίσσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδῶκος Πηλεΐωνα·
 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐβελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῳῆς καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος Ἀρης δατέονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχίσεται ἡδὲ γυναϊκῶν.

oritur emicans, finitimi ut-videant,
 si forte cum navibus mali propulsatores veniant :
 sic ab Achillis capite splendor ad-aetherem pertingebat.
 Stetit autem ad fossam profectus extra murum, nec-tamen
 Achivis] miscebatur; matris enim prudens reverebatur prae-
 ceptum.] Ibi stans clamavit; seorsum autem Pallas Minerva
 vociferata-est: et in Trojanis immensum excitavit tumultum.
 Ut vero quum admodum-luculenta vox fit quando clangit tu-
 ba] urbem cingentes hostes propter exterales :
 sic tunc admodum-luculenta vox exorta-est Aecidae.
 Illi vero ut audiverunt vocem aëream Aecidae,
 omnibus commotus-est animus : ac pulcris júbis equi
 retro currus vertebant : praesagiebant enim clades animo.
 Aurigae autem percussi-sunt, ubi viderunt indefessum ignem
 horrendum super caput magnanimi Pelidae
 ardentem : illum vero accenderat dea caesiis-oculis Minerva.
 Ter quidem super fossam altum clamavit divinus Achilles :
 ter vero conturbati-sunt Trojani inclytique socii.
 Ibidem autem etiam tunc perierunt duodecim viri fortissimi
 impediti circa suos currus et hastas (iis confixi) At Achivi
 alacriter Patroclum extra tela extractum,
 deposuerunt in lectis; cari autem circumstantabant socii
 lugentes : cum iisque pedibus-velox sequebatur Achilles,
 lacrimas calidas fundens, ut aspexit fidum socium
 jacentem in-feretro, laceratum acuto aëre :
 quem quidem miserat cum equis et curribus
 in praelium, nec rursus excepit reversum.
 Solem autem indefessum magnis-oculis veneranda Juno
 misit ad Oceani fluentia, invitum, ut-rediret ;
 Sol occidit, finemque-fecerunt divini Achivi
 certaminis asperi et omnibus-aeque-gravis pugnae.
 Trojani vero ex-altera-parte, ex aspero praelio
 ut-excesserant, solverunt sub curribus veloces equos ;
 ad concionem autem congregabantur, antequam caenam cu-
 rarent.] Erectis vero stantibus concio habita-est, nec quis-
 quam sustinuit] sedere; omnes enim tenebat tremor : eo-quod
 Achilles] exortus-fuerat : diu vero a-pugna se-abstinuerat tri-
 sti.] Illis autem Polydamas prudens cepit concionari,
 Panthoides : hic enim solus videbat porro et retro (futura et
 praeterita) : Hectori autem erat sodalis, eademque nocte nati-
 erant ; sed hic quidem verbis, ille vero hasta multum supe-
 rabat.] Qui iis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 In-utramque-partem diligenter deliberate, amici : horror
 enim ego] in-urbem nunc ire, nec exspectare Auroram divinam
 in campo prope naves : procul vero a muro sumus.
 Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni irascebatur divino,
 tamdiu faciliores impugnati erant Achivi.
 Gaudebam enim ego veloces juxta naves pernocians,
 sperans nos naves capturos utrinque-recurvas.
 Nunc vero graviter timeo pedibus-velocem Peliden :
 qualis est illius animus violentus, non volet
 manere in campo, ubi Trojani et Achivi
 in medio utrique vim Martis dividunt (utrique experim-
 tur) : sed de urbeque pugnabit, ac de uxori-
 bus.

Ἄλλ' ἵομεν προτὶ ἄστυ· πῖθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδῶκεα Πηλεΐωνα
 ἀμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
 270 αὖριον δρυμθελὲς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνῶσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὗτος ὧδε γένοιντο.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθόμεθα, κηδόμενοι περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
 275 ὠψηλαὶ τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυαί,
 μαχαρὰι, εὐξέστοι, ἔξευγμέναι εἰρύσσονται.
 Πρωὶ δ' ὑπὸ ῥοῖο σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 στησόμεθ' ἄμ' πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 ἔλθων ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἀψ' ἄλιν εἴς' ἐπὶ νῆας, ἔπει κ' ἐραύχενας ἵππους
 παντοῖον δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάδων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἔσσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. [τωρ
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκ-
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ὅς κέλαι κατὰ ἄστυ ἀλγίμεναι αὐτὺς ἰόντας.
 Ὅσῳπα κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθὶ πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπτες ἀνδρῶποιο
 πάντες μυθέσκοντο πολύρυσον, πολύχλκον·
 290 νῦν δὲ δὴ ἐξ ἀπόλλωλε δόμων κειμήλια καλὰ·
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν· ἵκει, ἔπει μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ ναύασση τ' ἔλασι Ἀχαιοῦς,
 295 νῆπτε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἔασω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλθετε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερριδύως ἀνιάζει,
 συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορήσας,
 τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἥπερ Ἀχαιοῦς.
 πρῶτ' δ' ὑπὸ ῥοῖο σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦσιν ἀνέστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. Ὅ μιν ἐγὼ γε
 φεύσομαι· αἱ πολέμοιο θυγχεῖος, ἀλλὰ μάλ' ἀντην
 στησόμεαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 310 Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέροντα κατέχτα.
 ὧς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς κελάδῃσαν,
 νήπιοι· ἐκ γὰρ σφῶν φρένας ἐλειτο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὐτὶς, ὅς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
 πυκνὰ μάλ' αστενάχων· ὥς τε λῖς ἡϋγύνειος,
 ὃς ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφρῆβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ

Verum eamus ad urbem; obsequimini mihi: sic enim erit.
 Nunc quidem nox quiescere fecit pedibus-velocem Peliden
 alma; si autem nos offenderit hic manentes
 cras, progressus cum armis, probe *tunc* aliquis illum
 agnosceret: libenter enim pervenerit ad-Ilium sacram,
 quicunque effugerit: multos vero canes et vultures comedent
 Troum: utinam procul ab aure sic sit (*hoc nunquam au-*
diam)! Si vero meis verbis obsecuti-fuerimus, tristes licet,
 per-noctem quidem in concione robur habebimus, urbem autem
 turre[s] excelsæque portæ, tabulæque ad has aptatæ,
 longæ, bene-politæ, coagmentatæ tubantur.
 Mane vero sub-auroram cum armis loricati
 stabimus super turribus: huic autem gravius fuerit, si vo-
 luerit,] profectus e navibus, circa murum nobiscum pugnare.
 Retro iterum ibit ad naves, postquam arduis-cervicibus equos
 vario cursu satiarit, sub urbem temere-vagans.
 Intus vero non ipsum animus irruere sinet,
 nec unquam vastabit, priusquam eum canes veloces ederint.
 Illum vero torve intuitus allocutus-est galeam-motans Hector:] Polydama, tu quidem neutiquam mihi grata hæc dicis,
 qui hortaris in urbem nos cogi revertentes.
 An nondum satiati-estis manendo intra turre[s]?
 Antea enim Priami urbem articulate-loquentes homines
 omnes prædicabant divitem-auri, divitem-eris:
 nunc vero jam perierunt-ex ædibus reconditæ-opes pulcræ:
 multæ autem jam in-Phrygiam et Mæoniam amœnam
 opes venum-avectæ abiire, ex-quo magnus iratus-fuit Jupiter.
 Nunc vero quum mihi dedit Saturni filius versuti
 gloriam retulisse apud naves, marique conclusisse Achivos,
 stulte, ne-amplius hæc consilia ostende in populo.
 Non enim quisquam Trojanorum obtemperabit: non enim
 sinam.] Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes.
 Nunc quidem cœnam sumite per exercitum turmatim,
 et excubiarum mementote, et vigilate quisque:
 Troum vero quicunque de-opibus nimium sollicitus-est,
 collectas in-unum copias det publice-absumentas,
 quorum aliquem (*quemque*) melius est illis frui, quam Achiv-
 os.] Mane vero sub-auroram cum armis loricati
 naves juxta cavas excitemus acrem Martem.
 Si autem revera apud naves exortus-est divinus Achilles,
 gravior, si voluerit, ei erit: non illum ego
 fugiam e pugna horrisona, sed omnino contra
 stabo, seu referat magnam victoriam, seu ego referam:
 communis Mars est, atque etiam occisore occidit.
 Sic Hector concionatus-est: ac Trojani acclamarunt,
 recordes; nam iis mentes exemerat Pallas Minerva:
 Hectori enim assensi-sunt, pernicio[s]a consilia-danti;
 Polydamanti vero nullus, qui bonum suaserat consilium.
 Cœnam deinde sumserunt per exercitum. At Achivi
 tota-nocte Patroclum gemitibus-lugebant flentes.
 Illis autem Pelides densum exorsus-est sletum,
 manus viros-occidentes imponens pectoribus sodalis,
 crebros admodum edens-gemitus: sicut leo bene-barbatus,
 cui nempe catulos cervos-venans surripuerit vir

320 ὕλην ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἄχρυται ὕστερος ἔλθων·
πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἵχνι' ἐρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς γόλος αἰρεῖ·
ὥς δ' βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
ἦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκθάλον ἤματα κείνω,
325 θαρσύνων ἥρωα Μενότιον ἐν μεγάροισιν·
φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόνετα περιχλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχρόνα τε ληίδος αἶσαν.
+ Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
Ἄμφω γὰρ πέπρωται βμοῖν γαῖαν ἐρεῦσαι
330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἔπει οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππιπλάτα Πηλεὺς
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Ἢν δ' ἔπει οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἼμ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνόδδ' ἐνείκαι
335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν καταμένοιο γολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νησὶ κορωνίσιν χεῖρεται αὐτῶς·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
340 κλαύουσιν, νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμύμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,
πειρίρας πέρροντες πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ἦς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέχλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματοέοντα.
Οἱ δὲ λοетроχὸν τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχραν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον εἰόντες·
γᾶστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέριμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοι π χαλκῷ,
350 καὶ τότε δὴ λουσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἑλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεόροιο·
ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ φάρει λευκῇ.
Παννύχοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
355 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστεινάρηοντο γοῶντες. —
+ Ζεὺς δ' ἦρᾶν προσέειπε κασιγνήτην ἀλοχόν τε·
Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σείο
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
360 Τὸν δ' ἤμελβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπεις.
Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅππερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
πῶς δ' ἔγωγ', ἣ φημι θεῶν ἔμμεν ἀρίστη,
365 ἀμφοτέρων, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράχοιτις
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ βῆσαι;
Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
+ Ἡφαίστου δ' ἔκταν δόμον Θέτις ἀργυράπεισα,
370 ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ἐν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλανοδίῳ.
Τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἰέκοσι πάντας ἔτευχεν,

silva ex densa : ille vero tristatur sero adveniens ;
multas autem convalles obit, viri vestigia indagans,
sicubi inveniat : perquam enim acris ira eum corripit :
sic is graviter-suspirans, dixit-inter Myrmidonas :
Dii boni! prorsus irritum verbum effudi die illo,
bono-animo-esse-jubens heroem Menœtium in ædibus :
dicebam enim ei *me* in Opuntem inclutum filium reducturum,
Ilium quando-evastasset, nactusque-esset prædæ portionem.
Sed non Jupiter hominibus cogitata omnia perficit.
Ambos enim *nos* fato-destinatum-est eandem terram rubefacere] hic in Troja : quippe neque me reversum
excipiet in-ædibus senex equum-agitator Peleus,
nec Thetis mater, sed hic *me* terra tenebit.
Nunc vero quandoquidem, Patrocle, te posterior subibo ter-
ram,] non tibi ante justa-faciam, quam Hectoris huc attulero
arma et caput, magnanimi tui interfectoris :
duodecim autem ante rogam cervices-abscondam
Trojanorum præclaris filiis, de-te interfecto iratus.
Interea vero mihi apud naves recurvas jacebis sic :
circumque te Trojanæ et Dardanides profundo-sinu
plorabunt, noctesque et dies lacrimas-fundentes ;
quas ipsi labore-acquisivimus, vique hastaque longa,
opulentas evastantes urbes articulate-loquentium hominum.
Sic fatus, socios jussit divinus Achilles
circumdare igne positum tripodem magnum, ut celerrime
a-Patroclo abluerent tabum cruentum.
Illi vero aptum ad-lavacra tripodem statuere in ignem arden-
tem,] et aquam infudere, subtusque ligna accendêre allata :
ventrem quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Ac postquam fervefacta-erat aqua in splendenti aere,
tum statim laveruntque, et unxerunt pingui oleo :
ac vulnera impleverunt unguento novenni :
in lectis autem positum, tenui linteo texerunt
ad pedes a capite : desuper vero, palla candida.
Per-totam-noctem deinde pedibus celerem circa Achillem
Myrmidones Patroclum gemitibus lugebant flentes.
Jupiter autem Junonem allocutusque-est sororem conjugem
que :] perfecisti tandem, magnis-oculis veneranda Juno,
et-excitasti Achillem pedibus celerem : profecto etenim te
ex ipsa nati-sunt capite-comantes Achivi.
Ei vero respondit deinde magnis-oculis veneranda Juno :
importunissime Saturnie, qualem hunc sermone dixisti !
Namque fere aliquis est homo homini *hoc* perfecturus,
qui-tamen mortalisque est, ac non tot consilia novit :
quomodo jam ego, quæ aio dearum *me* esse præstantissimam,
utrumque, genereque, et quod tua uxor
vocata-sum, tu vero omnes inter immortales imperas,
non debui Trojanis ira-accensa mala machinata-esse?
Sic illi quidem talia inter se loquebantur.
Vulcani autem pervenit ad-domum Thetis pedibus argenteis,
immortalem, stellatam, insignem *inter domos aliorum* im-
mortalium,] æream, quam quidem ipse fecerat Claudus.
Illum vero invenit sudantem, versantem-se circa folles,
studiose-agentem : tripodas enim viginti omnes fabricabat,

ἐστάμεναι περὶ τοίῳ ἐυσταθέος μεγάρῳ·
 375 χρύσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύκλῳ ἐκαστῷ πυθμένι θήκεν,
 ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσάλατ' ἀγῶνα,
 ἥδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεότατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἤτοι τοσσόν μὲν ἔλιγον τέλος, οὕτα δ' οὐπω
 διδάλαα προσέκειντο· τὰ β' ἦρτυς, κόπτε δὲ δεσμούς.
 380 Ὅφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυῖσι πραπίδεςσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυροπέξα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλὴ, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις·
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 385 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοῖή τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Ἄλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνῳ θεῖω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεάων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦθλου,
 390 καλοῦ, δαίδαλέον· ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἦεν·
 κέλετο δ' Ἡρακιστον κλυτοτέχνην εἰπέ τε μῦθον·
 Ἡραϊστε, πρόμολ' ὅδε· Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
 Τὴν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις·
 Ἡ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοῖή θεὸς ἔνδον·
 395 ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλλος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 κητὸς ἐμῆς ἰστίῃ κυνώπιος, ἥ μ' ἐθέλησεν
 κρύβειν, γῶλδν ἔόντα· τότ' ἂν πάθον ἀλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ Ἀφροδῖτου Ὀκεανοῖο.
 400 Τῇσι παρ' εἰνάτεος χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,
 πόρπας τε γυμνάδας θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄμους,
 ἐν στήῃ γλαφυρῇ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκεανοῖο
 ἀφρῶ μορμύρων βέεν ἄσπετος· οὐδὲ τις ἄλλος
 ᾗδεον οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἳ μ' ἐσάωσαν.
 Ὅν νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῇ με μάλα χρεὼ
 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάργῳ τινέιν.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παραθες ξεινίτῃ καλᾷ,
 ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθeloμαι ὅπλα τε πάντα.
 410 Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκροθέτοιο πέλωρ αἶθρον ἀνέστη,
 γῶλεῦον· ὑπὸ δὲ κνήμῃσι ῥύοντο ἀραιά.
 Φύσας μὲν β' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόνγῃ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὶ χειρὶ ἀπομόργνυ,
 415 αὐχένα τε στιβχρόν καὶ στήθεα λαχνήνεντα·
 οὗ δὲ χιτῶν' ἔλε δὲ σκήπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 γῶλεῦον· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥύοντο ἀνακτι,
 χρύσειαι, ζωῆσι νεήϊσιν εἰλοικυῖαι.
 Τῇς ἔν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 420 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἳ μὲν ὑπαίθα ἄνακτο, ἐπικλίνουσιν· αὐτὰρ ὁ ἔρῃων,
 πηλοσίον, ἐνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνον ἵξε φαινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 αἰδοῖή τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐτὰ ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνίγεν,
 εἰ δύνامي τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

qui-starent ad parietem bene-fundatæ domus :
 aureas autem ipsis rotas unicuique fundo subdiderat,
 ut ei sponte-sua divinum ingrederentur cœtum,
 ac rursus ad domum redirent, mirabile visu.
 Illi autem in-tantum quidem erant perfecti, ansas vero nondum
 artificiosæ additæ-erant; quas jam apparabat, cudebatque
 clavos.] Dum is hæc conficiebat peritis præcordiis,
 interea ad-eum prope accessit dea Thetis pedibus-argenteis.
 Eam autem vidit progressa Charis splendida-vitta-in-capite,
 pulcra, quam uxorem-duxerat inclytus Vulcanus;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocuta-est :
 Quid, Theti sinuoso-peplo, venisti ad-nostram domum,
 venerandaque dilectaque? antea quidem nequaquam frequen-
 tabas.] Sed sequere ulterius, ut tibi hospitales-epulas appo-
 nam.] Sic locuta, ulterius ducebat eam augustis sima dearam.
 Hanc deinde sedere-fecit in sede argenteis-clavis-distincta,
 pulcra, artificiosa; suberatque scabellum pedibus;
 Vocavitque Vulcanum inclytum-artificem, dixitque sermo-
 nem:] Vulcane, prodi huc, Thetis enim aliquid tui indiget.
 Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus :

Profecto mihi magnaue et veneranda dea est in-domo :
 quæ me servavit, quum me dolor incessit, longe prolapsam,
 matris meæ consilio impudentis, quæ me volebat
 occultasse, claudus quum-essem : tum passus-forem dolores
 animo,] nisi me Eurynomeque, Thetisque excepisset sinu;
 Eurynome, filia refluï Oceani.
 Has apud per-novennium fabricavi artificiosa multa,
 fibulasque, tortilesque armillas, fistulasque et torques,
 in specu concava : circum autem fluentum Oceani
 spuma murmurans fluebat immensum : nec quisquam alius
 norat nec deorum, nec mortalium hominum,
 sed Thetisque et Eurynome sciebant, quæ me servarunt.
 Hæc nunc nostram ad-domum venit : ideo me admodum decet
 omnia Thetidi pulcræ-comis præmia-salutis persolvere.
 Sed tu quidem nunc ei apponito epulas-hospitales lautas,
 dum ego folles reponam, instrumentaque omnia.

Dixit, et ab incudis-stipite monstrum ardens surrexit,
 claudicans; subtus autem tibiae moliebantur imbecillæ.
 Folles quidem seorsum posuit ab-igne, instrumentaque omnia
 arcam in argenteam collecta-collocavit, quibus opus-faciebat :
 cervicisque autem usqueaque ora et ambas manus abstersit,
 cervicisque validas et pectora hirsuta :
 induit vero tunicam; accepitque scipionem crassum, exiitque
 foras,] claudicans : sed ancillæ valide-subibant regi,
 aureæ, vivis adolescentulis similes.

Quibus quidem mens inest in præcordiis, inest et vox,
 et vis, ab immortalibus autem diis opera doctæ-sunt.
 Hæc quidem a-latere regis sedulo-ibant : ille vero agre-gra-
 diens,] prope, ubi Thetis erat, in throno consedit fulgido,
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Cur, Theti sinuoso-peplo, venisti nostram ad-domum,
 venerandaque dilectaque? antea quidem nequaquam frequen-
 tabas.] Eloquere, quod cogitas : perficere autem me animus
 jubet.] si possum perficere, et si perfectu est.

Τὸν δ' ἡμεῖβει' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 430 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 ὅσσ' ἔμοι ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Αἰακίῳ Πηληϊῇ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 435 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γήρῳ λυγρῷ
 κείται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. Ἄλλα δέ μοι νῦν·
 υἱὸν ἔπει μοι δῶκε γενέσθαι τε τραγέμεν τε,
 ἔζοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρπει ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὧς γουνοῖ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορινίῳ· Ἴλιον εἶσω,
 440 Τρωσὶ μάχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὖτις,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊόν εἰσι.
 Ὀφρα δέ μοι ζῶει καὶ δρᾷ φάος Ἥελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χρασιμῆσαι ἰοῦσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 445 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἥτοι δ' τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἐσίλειον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργεῖων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνάνιετο λοιγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ εὐτεῖα ἔσσαν,
 πέμπε δέ μιν πολέμονδε, πολλὸν δ' ἄμα λαὸν ὅσπασεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάρναντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῇμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ βέξαντα Μενoitίου ἀλκιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούνατ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
 υἱεῖ ἐμῷ ὀκυμῶρ' ὁῦμεν ἀσπίδα καὶ τευφάλειαν,
 καὶ καλάς κνημίδας, ἐπισφυρίους ἀραρυίας,
 460 καὶ θώρηκ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμεῖβει' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρπει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὥδε δυνάμην
 465 νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὧς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὖτε
 ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται, ὅς κεν ἰδῇται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἔς πυρ ἔτρεψε, κέλευσε τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσά δ' ἐν χροάνοις ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσαν,
 παντοίην εὐπρεστον αὐτῇν ἐξανείσται,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
 ὅπως Ἴφριαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλον ἀτειρέα χαρσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅηκεν ἐν ἄκμοθέῳ μέγαν ἄκμονα· γένοιτο χειρὶ
 βραστήρῃ κρατερῇ, ἐτέρῃφι δὲ γέντο πυφάγῃν.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 πάντοσε δαιτάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινῇν,
 480 τρίπλεκτα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

Huic autem respondit deinde Thetis, lacrimas defundens :
 Vulcane, an jam ulla, quotquot deæ sunt in Olympo,
 tot in animo suo pertulit mærores graves,
 quot mihi præ omnibus Saturnius Jupiter dolores dedit?
 Unam quidem me ex-alis marinis homini conjugem subjecti,
 Æacide Peleo, et sustinui hominis cubile,
 admodum invita : is quidem jam senio gravi
 jacet in ædibus confectus : alia vero mihi nunc *imposuit Ju-*
piter :] filium postquam mihi dedit peperisque enutrisse-
 que,] præstantissimum heroum, is autem succreverat plantæ
 similis :] eum quidem ego educatum, ut plantam in-foecundo-
 loco agri,] in-navibus dimisi recurvis ad Ilium,
 cum-Trojanis pugnaturum : hunc autem non recipiam rursus,
 domum reversum, in aedes Peleias.
 Quamdiu vero mihi vivit et videt lumen Solis,
 tristatur, nec quicquam ei possum auxiliari profecta.
 Puellam quam quidem ei præmium electum-dederant filii A-
 chivorum,] hanc rursus e manibus *ei* abstulit rex Agame-
 mno.] Atque ille hujus *gratia* mærens, animo tabescebat : at
 Achivos] Trojani ad puppes *actos* concluserunt, nec foras
 sinebant exire : hunc autem precati-sunt primores
 Argivorum, et multa inclyta dona *ei* recensebant.
 Ibi ipse quidem deinceps abnuat *ab iis* exitium arcere :
 sed ille Patroclum suis armis induit,
 misitque eum in-pugnam, multumque una populum præbuit.
 Toto vero die pugnarunt ad Scæas portas :
 et omnino eo-ipso-die urbem expugnassent, nisi Apollo,
 magnam cladem quum-fecisset, Menœtii fortem filium
 occidisset inter primos-pugnatores, et Hectori gloriam dedis-
 set.] Hujus-gratia nunc ad-tua genua accedo, si volueris
 filio meo brevi-morturo dare clypeum et galeam,
 et pulcras ocreas, sibilis apte-junctas,
 et lorica : quæ enim erat *ei*, *eam* perdidit fidus sodalis,
 a-Trojanis domitus : hic vero (*Ach.*) jacet in terra animo do-
 lens.] Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus :
 bono-sis-animo, me tibi hæc in anima tua sollicitudini-sint.
 Utinam enim ipsum a-morte horrissona sic possem
 seorsum abscondere, quando eum fatum grave adierit :
 ut *ei* arma pulcra aderunt, qualia quilibet inde
 hominum multorum admirabitur, quicumque viderit.
 Sic locutus, eam quidem reliquit illic, ivitque ad folles :
 hos autem ad ignem vertit, jussitque operari.
 Folles autem in fornacibus viginti omnes spirabant,
 omnigenum facilem-inflatu spiritum emittentes,
 nunc quidem properanti ut-adsit, nunc vero contra,
 quemadmodum Vulcanusque vellet et opus perfici-posset.
 Æs autem in igne posuit indomitum, stannumque,
 et aurum pretiosum, et argentum : ac deinde
 posuit in stipite magnam incudem : sumsitque manu
 malleum gravem, alteraque sumsit forcipem.
 Fecit autem primum scutum magnumque solidumque,
 usquequaque artificiose-fingens, et orbem circumdedit fulgi-
 dum,] triplicem, candentem, et *ab eo nexuit* argenteum lo-
 rum.] Quinque autem ipsius erant scuti plicæ : sed in ipso

ποίει δαίδαλα πολλά ἰδυῖσι πραπίδεςσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,

Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πηλῆθουσιν,
 485 ἐν δὲ τὰ τεῖρα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἑσπεφάνωται,
 Πληιάδας θ' Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὀρίωνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλήσιν καλέουσιν,
 ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορος ἔστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

490 Ἐν δὲ δύο ποιήσε πόλεις μερόσπων ἀνθρώπων
 καλὰς· ἐν τῇ μὲν βραγάμοι τ' ἔσαν εἰλπίαναι τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομένων,
 ἡγήνεον ἀνὰ ἄστρ'· πολλὸς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 495 καὶ οὐροὶ δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοῇν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροις ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀπ' ὁρόου· ἐνθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεῖκεον εἵνεκα ποιηῆς,
 500 ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 δῆμῳ πιραύσκων· ὃ δ' ἀναινετο μηδὲν ἐλέσθαι.

Ἄμφω δ' ἐίσθην ἐπὶ ἱστορίῳ πείραρ ἐλέσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶ ἀρωγῶ·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτουν· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶν ἐνὶ κύκλῳ·
 505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφύων·
 τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμολιβήδης δὲ δίκασον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοις δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 τῶ δόμεν, δὲ μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντα· εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 τεύχεσι λαμπόμενοι. Δίχα δὲ σφισιν ἦν δανε βουλή,
 ἥ δὲ διαπραθέειν, ἢ ἀνδίχα πάντα δάσασθαι,
 κτήσιν ὅσῃν πολιεθρον ἐπήρατον ἐντός ἐέργει·
 οἱ δ' οὐπὼν πείθοντο, λόγῳ δ' ὑπεωρήσσοντο.
 Τεῖχος μὲν β' ἀλοχοῖ τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἔφεσταότες, μετὰ δ' ἄνερές, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν ἄρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἀμφω χρυσεῖω, χρυσεῖα δὲ εἵματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλων λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.

520 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔκτανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδύμους ἔην πάντεςσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔζοντ', εἰλυμένοι αἰσθοῖ γαλκῶ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ εἰλικας βοῦς.

525 Οἱ δὲ τάχα προγέγοντο, δύο δ' ἀμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγγι· δόλον δ' οὐτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέβλαμον, ὥκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἀμύλι βροδὶν ἀγέλης καὶ πόδας καλὰς
 ἀργεννῶν οἴων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μελοδοτῆρας.

530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολλὴν κέλαδον παρὰ βουστίν,
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτὶς ἔψ' ἵππων
 βάντες ἀερισπόδων μετεκλίσθον, αἶψα δ' ἔκτανον.
 Στεφάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄρχας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους γαλκίρεσιν ἐχέειραν.

535 Ἐν δ' Ἐρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς δμῖλεον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ,

faciebat artificiosa multa peritis praecordiis.

In eo quidem terram fluxit, et caelum, et mare,
 Solemque indefessum, Lunamque plenam :
 in eo et sidera omnia, quibus caelum ut-corona-ambitur,
 Pleiadasque, Hyadasque, roburque Orionis,
 Ursamque, quam et Plastrum *vulgar*i appellatione vocant,
 quae ibidem vertitur, et Orionem observat :
 sola autem exsors est lavacrorum Oceani.

In eo et duas fecit urbes articulate-loquentium hominum
 pulcras : in una quidem nuptiaeque erant, conviviaque-solen-
 nia : sponsasque e thalamis, tædis adluentibus,
 ducebant per urbem ; multusque hymeneus excitabatur :
 adolescentes autem saltatores in-ornem-agebant-se, interque
 eos] tibiae citharaeque sonum edebant : ac mulieres
 stantes admirabantur in vestibulis unaquaeque.

Viri autem in foro erant frequentes : ibi vero contentio
 orta-erat, duoque viri contendebant mictæ gratia,
 ob-virum interfectum : alter quidem affirmabat omnia se red-
 didisse,] populo declarans ; alter vero negabat se quicquam
 accepisse:]ambo vero cupiebant sub arbitro finem *causae* face-
 re.] Cives autem utrisque acclamabant, hinc-inde fautores :
 praecones vero populum compecebant ; at seniores
 sedebant super politis lapidibus, sacro in circulo ;
 sceptraque praecorum in manibus habebant in-aerem-claman-
 tium :] his deinde exsurgebant, alternatimque sententias-fe-
 rebant.] Jacebant autem in medio duo auri talenta,
 ei danda, qui inter hos sententiam rectissime diceret.

Sed alteram urbem duo exercitus obidebant copiarum,
 armis fulgentes. Bifariam autem ipsis placebat consilium,
 aut *eam* evertere, aut in-duas-partes omnia dividere,
 opes quantas oppidum amœnum intus continet :
 illi vero nequaquam parebant, ad insidias autem clam-arma-
 bantur.] Murum quidem conjugesque dilectæ et infantes Libe-
 ri] tenebant, supra-stantes, interque eos viri, quos habebat se-
 nectus:] ipsi vero profecti-sunt : dux-erat autem iis Mars et
 Pallas Minerva,] ambò aurei, aureasque vestes induti-erant,
 pulcri et magni cum armis, velut dii quidem
 utrinque perinsignes : populi vero humiliores erant.

Ii autem quum jam pervenerint, ubi illis visum-erat insidiari,
 apud fluvium, ubi et aquatio erat omnibus pecoribus
 ibi igitur hi considebant, tecti coruscò aëre.

His vero deinde seorsum duo speculatores sedebant a-copiis,
 observantes, si-quando oves viderent et camuros boves.

Illi vero statim progrediebantur, duoque una sequebantur pa-
 stores,] oblectantes-se fistulis : insidias vero neutiquam prae-
 senserant.] Ii quidem his prospectis incurrerunt, continuo-
 que inde] intercludebant boum armenta et greges puleros
 candidarum ovium, interfeciebantque insuper earum pasto-
 res.] Illi vero ut jam audire magnum tumultum apud boves,
 pro concione sedentes, confestim equos
 conscendentes pedes-in-altum-tollentes insequiebantur, mox-
 que pervenere.] Consistentes vero pugnabant pugnam fluvii
 propter ripas,] feriebantque invicem-se aeratis hastis.

In iis Discordia et Tumultus versabantur, et exitiale Fatum,

ἄλλον ζῶον ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
ἄλλον θεωνῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
εἴμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι θαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
ᾠμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,

540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατὰ τεωνῶτα.

Ἐν δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακὴν, πείρειαν ἄρουραν,
εὐρεῖαν, τριπλοὺν πολλοὶ δ' ἄροτῆρες ἐν αὐτῇ
ζεύγεα δινεύοντες ἐλάττρουν ἐνθα καὶ ἐνθα.

Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἄρουρας,
545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθόος οἴνου
δόσκεν ἀνὴρ ἐπιῖον· τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄγμους,
ἱέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

Ἡ δὲ μελαινέτ' ὄπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
χρυσεῖν περ εὐσοῦ· τὸ δὲ περὶ οὐδὲμα τέτυκτο.

550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἐνθα δ' ἔριβοι
ἥμιον, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.

Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν

555 παῖδες δραγμαῖοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀπερχέας πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σχήπτρον ἔχον ἐσθίκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

Κρήκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
βοῶν δ' ἱερεῦσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες,

560 δεῖπνον ἐρίβοισιν, λευκὰ ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλήσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν,
καλήν, χρυσεῖν· μέλανε δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
ἐσθήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.

Ἄμφ' ἰδὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν

565 κασσιτέρου· μία δ' οἷα ἀτρυγίτης ἦεν ἐπ' αὐτῇ,
τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγῶεν ἀλωήν.

Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλά φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθόα καρπὸν.

Τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ

570 ἱμερόεν κιθάριζε· λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀείδειν
λεπτάλῃ φωνῇ· τοὶ δὲ βήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἱγμῷ τε ποτὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραίρων·

αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαιο κασσιτέρου τε·

575 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσεύοντο νομόδε,
πᾶρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ροδανὸν δοναχῆα.
Χρῦσαι δὲ νομῆς ἄμ' ἐστιγύοντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.

Σμερδαλέω δὲ λέοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσιν

580 ταῦρον ἐρύγκμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς
ἔλικετο· τὸν δὲ κύνας μετεκίχθον ἦδ' αἰζήροι.

Τῷ μὲν ἀναβῆῃσαντε βόος μέγαλοιο βοεῖν,
ἐγκάτα καὶ μέλαν αἵμα κἀφύσσετον· οἱ δὲ νομῆς

αὐτοῖς ἐνδίδεσαν, ταχέας κύνας δαυρόντες.

585 Οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντον λεόντων,
ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἐκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὰς Ἀμφιγυῆας,
ἐν καλῇ βήσσει, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφᾶς ἰδὲ σηκούς.

alium vivum tenens recens-vulneratum, alium illæsum ;

alium interfectum per prælium trahebat pedibus :

vestem autem habebat circum humeros cruentatam sanguine virorum.] Versabantur vero, ut vivi homines, ac pugnabant, cadaveraque suorum-invincem trahebant interemta.

In eo posuit et novale molle, pingue arvum, latum, tertiatum : multi autem aratores in ipso juga convertentes agebant huc et illuc.

Ii autem quoties reversi pervenirent ad-finem arvi,

iis tunc in manus poculum prædulcis vini

dabat vir obiens : illi autem convertebant-se ad suos quisque sulcos,] cupidi novalis profundi ad-terminum pervenire.

Ipsum autem *novale* nigricabat a-tergo, aratoque simile-erat, aureum licet esset; hoc sane præ *ceteris* miraculum inerat.

In eo posuit et separatum-agrum profundæ-segetis : ubi operarii] metebant, acutas falces in manibus tenentes.

Manipuli autem alii secundum sulcum (*recta serie*) densi cædebant humi,] alios vero manipulorum-ligatores vinculis constringebant.] Tres autem manipulorum-ligatores *illos* sequebantur ; ac pone] pueri manipulos-colligentes, in ulnis feren-

tes,] usque porrigebant : rex vero inter hos silentio sceptrum tenens stabat super manipulorum-serie lætus corde.

Præcones autem seorsum sub quercu convivium apparabant ; bovemque matatum magnum hic-inde-curabant; ac mulieres in-cœnam operariis albas farinas multas immiscebant.

In eo posuit et uvis admodum gravatam vineam, pulcram, auream : nigri autem per *eam* racemi erant : stabatque-innixa palis ex-ordine argenteis.

Circumduxit autem cyaneam fossam, et septum

stanni : una autem sola semita erat ad eam, qua ibant bayuli, quando vindemiarent per-vineam.

Virgunculae autem et adolescentuli, teneris animis,

textilibus in qualis portabant prædulcem fructum.

His vero in mediis puer cithara arguta

suaviter personabat ; chordamque ad pulcrum (*vel* Linumque pulcrum) canebat.]tenella voce : hi autem rumpentes *vocem* simul] cum-cantuque sibiloque, pedibus tripudiantes sequebantur.

In eo et armentum fecit boum capita-alte-ferentium :] ac boves ex-auro effictæ-erant, stannoque, cumque-mugitu e stercore (*stabulo*) ruebant ad-pascua

præter fluvium resonantem, præter stridulum arundinetum. Aurei autem pastores una ibant-cum bobus,

quatuor, novemque illos canes pedibus celeres sequebantur. Terribiles vero leones duo inter primas boves

taurum mugitorem tenebant : is autem late mugiens trahebatur ; eumque canes recepturi-sequebantur et juvenes.

Illi quidem discerpta bovis magni pelle, viscera et nigrum sanguinem hauriebant : at pastores frustra insequabantur, veloces canes hortatibus-incitantes :

hi nempe mordere quidem recusabant-aversi a-leonibus, stantes autem admodum prope latrabant, *eosque* evitabant.

In eo fecit et pascuum inclytus Vulcanus, in pulcro saltu, magnum, ovium candidarum, stabulaque, tuguriaque tecta, et ovilia.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυῖεις,
 τῷ ἵκλον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρέη
 Δαίδαλος ἤγκισεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦύσαι καὶ παρβένοι ἀλφειεῖοιαι
 ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἶ μὲν λεπτὰς δὴόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 εἰατ' εὐνήτους, ἦκα στίλθοντας θλαῖω
 καὶ ῥ' αἶ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 ἔϊον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτ' ἐνὶ ὕδασιν ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐζόμενος κεραμεὺς περὶήσεται, αἶ κε θέσιν
 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἡμερόεντα χορὸν περιστάθ' ὄμιλος,
 4 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοῖδος,
 605 φορμίζων· δοῦν δὲ κυβιστήτῃρε κατ' αὐτοῦς,
 μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 τεῦξε δὲ οἱ κορυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ γρύσειον λόφον ἤκεν·
 τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέρω.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυῖεις,
 615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προτάροιον αἰέρας.
 Ἥ δ', ἱρήϊός τις, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἥως μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοαὴν
 ὤρυνθ', ἦν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι· ἡ δὲ βροτοῖσιν·
 ἡ δ' ἐς νῆας ἔκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περιεείμενον δν φίλον υἱόν,
 5 κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 μύρονθ'. Ἥ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἑάσωμεν, ἀχνύμενοι περ,
 κείσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμώσῃ·
 10 τὴν δ' Ἡφαίστιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνὴρ ἴσμοιτι φόρησεν.
 Ὅς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνas δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔτλη
 15 ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὡς εἶδ', ὥς μιν μάλλον ἔδου χόλος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 διένον ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ἐξεφάνανθεν
 τέρπετό δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγχα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τέραπετο, δαίδαλα λεύσσω,

In eo et chorum vario-effinxit-artificio inclutus Vulcanus,
 ei similem, qualem olim in Cnosso lata
 Dædalus concinnavit pulcras comas-habenti Ariadnæ.
 Ibi quidem adolescentes, et virgines formosæ
 tripudiabant, alter-alterius ad carpum manus tenentes.
 Horum autem istæ quidem tenues lineas-vestes habebant, hi
 vero tunicas] induti-erant bene-textas, leniter nitentes oleo :
 et hæ quidem pulcras coronas habebant, illi vero gladios
 habebant aureos *pendentes* ab argenteis balteis.
 Hi vero modo quidem *in orbem* discurrebant doctis pedibus
 leviter admodum, veluti quum aliquis rotam aptatam in ma-
 nibus] sedens figulus tentaverit, si currat :
 modo autem rursus discurrebant per ordines in-se-invicem.
 Multa vero pulcram choream circumstabat turba,
 oblectantes-se : inter eos autem modulabatur cantor
 citharam-pulsans : duo autem saltantes in-caput inter ipsos,
 cantum quum-exordiretur, agebant-se inter medios.

In eo posuit et fluminis magnum robur Oceani,
 orbem propter extremum scuti affabre facti.

Ac postquam fabricarat scutum magnumque solidumque,
 fecit inde ei loricam, fulgentiorem ignis splendore :
 fecit ei et cassidem validam, temporibus quadrantem,
 pulcram, multo-exornatam-artificio; et auream cristam super-
 imposuit :] fecit ei et creas e-ductili stanno.

Ac postquam omnia arma elaborarat inclutus Vulcanus,
 coram matre Achillis posuit sublata.

Hæc vero, ut accipiter, desiliit ab Olympo nivoso,
 arma coruscantia a Vulcano ferens.

ILIADIS XIX.

Iræ renuntiatio.

Aurora quidem croceo-peplo ab Oceani fluentis
 exoriebatur, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
 illa vero ad naves pervenit, a deo dona ferens.
 Invenit autem Patroclo circumfusum suum carum filium,
 plorantem stridule; multi autem circum ipsum socii
 lamentabantur. Inter hos vero astitit augustissima dearum,
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocuta-est :

Fili mi, hunc quidem sinamus, dolentes licet,
 jacere, quandoquidem semel deorum consilio interfectus-est :
 tu vero a Vulcano *allata* inclyta arma accipe,
 perpulcra, qualia nondum quisquam vir humeris gestavit.

Sic igitur locuta dea arma deposuit
 ante Achillem : illa vero sonuere facta-artificiose omnia.
 Myrindonas vero omnes cepit tremor, nec quisquam susti-
 nuit] contra aspicere, sed terrii-diffugerunt. At Achilles
 ut vidit, ita ipsum magis subit ira : intus autem ei oculi
 terribiliter sub palpebris, tanquam flamma, micuerunt :
 oblectabatur autem, in manibus tenens dei splendida dona.
 At postquam animo suo delectatus-est, artificiosa aspiciens,

20 αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητὲρ ἐμὴ, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἳ ἐπιεικὲς
 ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἥτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ τοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
εὐλάς ἐγγεῖνωνται, ἀεικίσσῳσι δὲ νεκρόν —
 ἐκ δ' αἰὼν πέραται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπῆν.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελάντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μυῖας, αἳ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρός ἐμπεδός, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποσιπῶν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσω, δύσεο δ' ἀλκήν.

Ἦς ἄρα φωνήασα μένος πολυθαρσές ἐνῆκεν·
 + Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 σταῖζε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρός ἐμπεδός εἴη.

40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θίνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Καί ῥ' οἴπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσχον,
 οἷ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῶυ σκάζοντε βράτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένῳ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά·
 50 καὶ δὲ μετὰ πρώτη ἀγορῇ ἵζοντο κίοντες.

Αὐτὰρ ὁ δευτάτος ἦλθεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐν κρατερῇ ὕσμινῃ
 οὔτα Κρόνι Ἀντηνορίδης χαλκῆρεϊ δουρί.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχιλῆος,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετῴχετο πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεϊδῃ, ἧ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἐριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.

+ Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατατάμεν Ἀρτέμις ἰῶ,

60 ἥματα τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Ἀρηντὸν ὀλέσας·
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰς ἔλον ἄσπετον οὔδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.

Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἔμψι καὶ σῆς ἐριδος μνήσεσθαι οἴω.

65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

Νῦν δ' ἥτοι μὲν ἐγὼ πάῳ χόλον· οὐδὲ τί με χρὴ
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Ἀλλ' ἄγε θάσσω

δτρυνον πόλεμόνδε καρρηχομῶντας Ἀχαιοὺς,
 70 ὅρρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἄντιος ἐλθὼν,
 αἳ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαῖνεν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δηλὸν ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

continuo matrem suam verbis alatis allocutus est :

Mater mea, hæc quidem arma deus dedit, qualia par est
 opera esse immortalium, nec mortalem virum perfecisse.

Nunc vero ego quidem me-armabo : sed perquam graviter
 timeo, ne mihi interea Menoitii fortem filium
 muscæ, ingressæ per ære-inflicta vulnera,
 vermes intus-generent deturpentque mortuum
 (vita vero adempta-est), inque corpore omnia putrescant.

Ei autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis :
 fili, ne tibi hæc in animo tuo sint-curæ.

Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina,
 muscas, quæ viros in-pugna-interfectos comedunt.

Etsi enim jaceat vel integrum in annum,
 usque ei erit corpus incorruptum, aut etiam melius.

Verum tu, ad concionem vocatis heroibus Achivis,
 ira renuntiata Agamemnoni, pastori virorum,
 continuo prorsus ad pugnam armator, induque fortitudinem.

Sic igitur fata, animos audentissimos ei immisit :

Patroclo vero ambrosiam et nectar rubrum
 instillavit per nares, ut ei corpus incorruptum esset.

At hic ibat præter litus maris, divinus Achilles,
 horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos.

Et quicumque antea quidem navium in cœtu volebant-manere,
 quique gubernatores erant et tenebant clavos navium,

et promicondi apud naves erant, cibi dispensatores :
 etiam hi tunc quidem ad concionem ibant, quod Achilles
 in-conspectum-venit : diu vero a-pugna abstinuerat tristi.

At duo claudicantes ibant Martis famuli,
 Tydidesque bellicosus, et divinus Ulysses,
 hastæ innitentes; adhuc enim habebant vulnera gravia :
 sed jam in prima concione consederunt profecti.

At ultimus venit rex virorum Agamemno,
 vulnus habens : etenim illum in aspera pugna
 vulneraverat Coon Antenorides arata hasta.

Verum postquam omnes congregati-erant Achivi,
 inter-eos exurgens locutus-est pedibus celer Achilles :

Atride, omnino hoc (reconciliatio) utrisque utilius
 fuisset, tibi et mihi, quando nos quidem, dolentes corde,
 animum-rodente contentione irati-fuimus, gratia puellæ.

Hanc debuit in navibus occidissee Diana sagitta,
 die illo, quo ego cepi Lynnessum populatū :
 tum sane non tot Achivi mordicus prendissent immensum so-
 lum,] hostium sub manibus strati, me iram-fovente.

Hectori quidem et Trojanis hoc utilius erat : at Achivos
 diu meæ et tuæ contentionis memores-fore puto.

Sed ea quidem ante-acta-esse sinamus, dolentes licet,
 animum in pectoribus nostrum domantes necessitate.

Nunc vero ego finio iram; nec me oportet
 pertinaciter usque irasci. Sed age ocyus
 hortatibus-concita ad-prælium capite-comantes Achivos,
 ut adhuc etiam Troum periculum-faciam, obvius profectus,
 num velint apud naves pernoctare : sed aliquem puto
 ipsorum libenter genu flexurum-esse diis, qui quidem effu-
 gerit] infesto e prælio fugatus sub hasta nostra.

75 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεϊώνας.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστὰς]
 Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 ἑσταότες μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 ὕβδαλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῃ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθον τ' εὖ γνότες ἕκαστος.
 85 Πολλὰ κ' αἰ δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 καὶ τε με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτίος εἰμι,
 ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεραφῶϊς Ἐρινύς,
 οὔτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἐμβαλὼν ἄγριον ἄτην,
 ἥματι τῷ, στ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν βέλαιμι; θεὸς διὰ πάντα τέλευτ' αἶ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἀττὴ, ἣ πάντας ἄαται,
 οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 πίπναι, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.
 [βλάπτουσι ἀνθρώπους· κατὰ δ' ὅν ἑτερόν γε πέδι-
 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσπερον, τόν περ ἄριστον [σεν.]
 ἀνδρῶν ἥδ' ἐθεὶν φασ' ἔμμεναν· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἐρῆν, ἥλῃς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἥματι τῷ, στ' ἐμελλε βίην Ἡρακλεΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξασθαι εὖσπερ ἄνῃ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι δ'γ' εὐχόμενος μετέφην πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι,
 δ'ρ' εἰπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώνει.
 Σήμερον ἄνδρα φόιδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 ἐκφανεῖ, δὲ πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν·
 Τὸν δὲ δολοφρονοῦσα προσηύδα πότνια Ἥρη
 φευστήσεις, οὐδ' αὐτὴ τέλος μῦθον ἐπιθήσεις.
 110 Ἢ δ', ἄγε νῦν μοι δημοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 ἧ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 ἧς κεν ἐπ' ἥματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέσθης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὐτὶ δολοφροσύνην ἐνόησεν·
 ἀλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 115 Ἥρῃ δ' αἰῖασα λίπεν βίον Ὀλύμπιοιο,
 καρπαλίμως δ' ἔκετ' Ἀργος Ἀχαιϊκὸν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκίει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδωμος ἐστήκει μείς·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώοις, καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέδε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτὴ δ' ἄγγελέουσα Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ τήσω.
 Ἥδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς δὲ Ἀργεῖοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιό πάϊς Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικέες ἀναστέμεν Ἀργεῖοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος δέξυ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' ἐλὶ Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοιο,
 χυόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὅμοσε καρτερὸν ὄρκον,

Sic dixit : ac latati sunt bene-creati Achivi,
 iræ quum-renuntiasset magnanimus Pelides.
 Inter-hos autem locutus est et rex virorum Agamemno :
 [eo-ipso-loco a sede, neque in mediis assurgens :]

O amici, heroes Danaï, famuli Martis,
 stantem quidem vos decet audire me, neque convenit
 interpellare : grave enim hoc cuique, peritus licet sit.
 Virorum autem in magno tumultu quomodo quis audierit,
 vel dixerit? impeditur vero, argutus, quamvis sit concionator.
 Ad-Peliden quidem ego orationem dirigam, sed vos ceteri
 intelligite, Argivi, sermonemque diligenter cognoscite quis-
 que.] Sæpe jam mihi hunc Achivi sermonem dixerunt,
 et mihi conviciabantur : ego autem non in-causa sum,
 sed Jupiter, et Fatum, et per-tenebras-vagans Erinnyis,
 qui mihi in concione mente iniecerunt sævam noxam,
 die illo, quo Achilles præmium ipse abstuli.
 Sed quid facerem? deus omnia perficit.
 Veneranda Jovis filia Ate (Noxa) quæ omnes in-errorem-agit,
 pernicioza; hujus quidem molles pedes : non enim solo
 insistit : enimvero illa per virorum capita incedit.
 [lædens homines : alterumque saltem concertantium irretit.]
 Etenim jam olim Jovem læsit, quem-tamen potentissimum
 hominum et deorum dicunt esse : sed etiam hunc
 Juno, femina quæ-est, dolis decepit,
 die illo, quo erat vim Herculeam (Herculem)
 Alcmena paritura pulcris-muris-cincta in Thebe.
 Nempe ille glorians dixerat-inter omnes deos :

Auscultate mihi, omnesque dii, omnesque deæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hodie virum in-lucem partuum-doloris-præses Ilithyia
 edet, qui omnibus finitims imperabit,
 eorum hominum ex-generē, qui sanguine ex meo sunt.

Hunc vero dolos-meditans allocuta est veneranda Juno :
 mentieris, nec vero finem sermoni impones.
 Eia autem, age, nunc mihi jura, Olympie, firmum jusjurandum,
 revera eum omnibus finitims imperaturum,
 quisquis in die hoc ceciderit intra pedes mulieris
 eorum hominum, qui tui ex sanguine sunt generis.

Sic dixit : Jupiter autem nequitiam fraudem intellexit ;
 sed juravit magnum jusjurandum ; dein vero magnum malum
 accepit.] Juno autem propterea reliquit verticem Olympi,
 statimque pervenit Argos Achaicum, ubi utique norat
 esse generosam uxorem Stheneli Perseidæ.

Ea vero gestabat-utero carum filium ; ac septimus stabat (ince-
 pera) mensis : jeduxit autem in lucem, licet immaturus esset,
 Alcmenæ vero inlubit partum, repressitque Ilithyias.
 Ipsa autem renuntiatura factum, Jovem Saturnium affata-
 est:] Jupiter pater, candentis-fulminis-missor, rem quamdam
 tibi in mente ponam.] Jamjam vir natus-est, qui Argivis impera-
 bit,] Eurystheus, Stheneli filius Perseidæ,
 tuum genus : non ei inconueniens est imperare Argivis.

Sic dixit : eum vero dolor acutus in mente ferit profunda.
 Ilico autem corripuit Aten capite nitentibus-capillis-ornato,
 iratus animo suo, et juravit firmum jusjurandum,

μήποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἥ πάντας ἄτται.

130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχουσ', θο' ἔδον φίλον υἱὸν δρότῳ
ἔργον ἀεικέας ἔχοντα ὑπ' Εὐρύσθηος ἀέθλων.

Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτὴ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
οὐ δυνάμην ληλαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
Ἄλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἄψ' ἐθέλω ἀρέσσι, δόμεναι τ' ἀπερίσι' ἄποινα·
ἄλλ' ὄρουσε πολέμονδε, καὶ ἄλλους ὄρουθι λαούς.

140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέιν ὅσσα τοι ἔλθων
χρῖζος ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπιμένειν, ἐπειγόμενος περ Ἀρης·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
οἴσουσ', ὅρα ἰδῆαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.

145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆς·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, [λεύς·
δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὥς ἐπιεικές,
ἥ τ' ἐχέμεν, πάρα σοί. Νῦν δὲ μνησώμεθα χάρις
αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοστοπύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
150 οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἀρέσων·
ὅς κ' τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰδῆται,
ἔγχει χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

Ὡδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-

155 μῃ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
νήστιας ὄστρυνε προτὶ Διὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν,
τρωστὶ μαχισσόμενος· Ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοτις, εἴτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.

160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι βοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἀκμηνοσ σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.

Εἵπῃ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολέμῳ, [

165 ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἥ δὲ κίχanei
δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δ' κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολέμῳ, [

170 πρὶν κἀμει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
οἴστω ἐς μέσσην ἀγορῇ, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
δοθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἱανθῆς.

175 Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἥ δὲ μιγῆναι·
[ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἥ τ' ἀνδρῶν ἥ τε γυναικῶν·]
καὶ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.

Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω

180 πιεῖρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευεὺς ἔχῃσθα.

Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω

nunquam in Olympumque et cælum stellatum
redituram Aten, quæ omnes noxa afficit.

Sic fatus, deturbavit *eam* a cælo stellato,
manu circumrotatam : statimque *ea* pervenit ad opera homi-
num.] De ea semper ingemiscebat, quod suum carum filium
videret] opus indignum sustentem, sub Eurysthei (*illatis*
ab Eur.) ærumnis.] Sic et ego, quando tum magnus galeam-
motans Hector] Argivos perdebat ad puppes navium,
non poteram oblivisci Noxæ, qua semel læsus fueram.
At postquam noxam-accepi, et mihi mentem exemit Jupiter,
iterum volo te placare, dareque infinita dona.

At exsurge ad-pugnā, et ceteras excita copias :
dona autem ego hic omnia præbebo, quæcunque tibi profectus
hesternus (*heri*) in tentoriis promisit divinus Ulysses.
Si autem vis, exspecta, festinans licet ad-certamen :
donaque tibi ministri, mea ex nave sumentes,
ferent, ut videas, quod tibi animum-placantia dabo.

Hunc autem respondens affatus-est pedibus velox Achilles :
Atride augustissime, rex virorum Agamemno,
dona quidem, si vis, præbere, ut æquum-est,
vel retinere, penes te est : nunc vero recordemur prælii
ilico : non enim decet verbis-tempus-terere hic manentes,
nec moras-facere : adhuc enim magnum opus infectum :
ut aliquis rursus Achillem inter primos videat
hasta aerea Trojanorum perdentem phalanges.
Sic aliquis (*quisque*) vestrum memor cum-viro pugnet.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ne tamen sic, strenuus licet sis, deo-similis Achille,
jejunus impelle ad Ilium filios Achivorum
cum-Trojanis pugnāturos. Nam non in-exiguū tempus erit
certamen, postquam primum congressæ-fuerint phalanges
virorum, ac deus inspiraverit animos utrisque.
Sed saturari jube velocibus in navibus Achivos
cibo et vino ; hoc enim robur est et vis.

Non enim vir totum diem usque-ad solem occidentem
expers cibi poterit contra *hostem* pugnare.
Licet enim animo utique prompto-sit ad-pugnandum,
tamen et sensim membra gravantur, et occupant *eum*
sitisque et fames, noxamque-trahunt genua eunti.
Qui vero vir, vini satur et cibi,
cum-viris hostibus totam-diem pugnat,
audens ei est animus in præcordiis, nec quicquam membra
prius defatigantur, quam omnes recedant a-pugna.
Sed age, populum quidem dimitte, et jentaculum jube
instrui : sed dona rex virorum Agamemno
ferat in mediam concionem, ut omnes Achivi
oculis videant, tuque animo tuo læteris.

Jurato autem tibi jusjurandum, inter Argivos surgens,
nunquam se hujus cubile ascendisse vel ei coisise ;
[qua fas est, rex, et virorum et mulierum.]
et vero tibi ipsi animus in præcordiis placidus sit.
Ac deinde te convivio in tentoriis conciliet
lauto, ut ne-quid *tui* juris mutilum habeas.
Atride, tu vero deinde æquior et in alium

- ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νιμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ' ἀπαρέσσαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέβλεπας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
 οὐδ' ἐπιτοκήσω πρὸς δαίμονος. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 μιμνέτω αὖθι τέως, καὶ ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀλλήες, ὅφρα κε δῶρα
 ἔκ κλισίης ἔλθῃσι καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Ζοὶ δ' αὐτῶρ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἥδ' ἐκελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιοῖν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νῆος ἐνεϊκέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλεῖ
 195 χθίζον ὑπέστημεν δῶσειν, ἄγμεν τε γυναῖκας.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὄκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 κάπρον ἐτοίμασάτω, ταμέειν Διὶ π' Ἡελίῳ τε. [λύεις
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ποδᾶς ὠκὺς Ἀχιλ-
 Ἄτρεϊδῃ κῦδίστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 200 ἄλλοτ' περ καὶ μάλλον ὀφέλλετε ταῦτα πάγεσθαι,
 ὅπποτε τις μεταπαυσωὶ πόλεμοιο γένηται,
 καὶ μένος οὐ τὸσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἑμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μέν κεάται δαδαίγμενοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 205 Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον· ἦ τ' ἂν ἐγὼγε
 νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἱᾶς Ἀχαιῶν
 νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἡλείῳ καταδύντι
 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὶν τισαίμεθα λῶδην.
 Πρὶν δ' οὐπὺς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λατὶν ἰεῖν
 210 οὐ πόσις οὐδὲ βρώσις, ἑταίρου τεθνηῶτος,
 ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δαδαίγμενος ὀξεί χαλκῷ
 κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλῆος στόνος ἀνδρῶν.
 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς Ἀχιλεῦ, Πηλεΐος υἱέ, μέγα φέρεται· Ἀχαιῶν, [σεύς·
 κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε στεῖο νοήματι γε προβαλοίμην
 πολλόν· ἔπει πρότερος γένοιμην καὶ πλεῖονα οἶδα.
 220 Τῷ τοι ἐπιλήτῳ κραδίη μύθοισιν ἑμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 ἦς τε πλεῖστην μὲν καλὰ μιν γῆνοι χαλκὸς ἔχειεν·
 ἄμνητος δ' ὀλίγιςτος, ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 225 Γαστέρι δ' οὐπὺς ἔστι νέκυν πενθήσαι Ἀχαιοῦς·
 λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα
 λίπυσσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
 Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνυσιν,
 νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγερῷο λίπυνται,
 μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἑδνητός, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 ἀνδράσι δυσμένεεσι μαχόμεθα νοιλεμές αἰεὶ,
 ἐσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. Μηδέ τίς ἄλλον
 λαὸν ὀτρυντῶν ποτιδέγμενος ἰσχυράνασθω.
 235 Ὅδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὅς κε λήπεται

eris : haudquaquam enim indigne-ferendum, regem
 virum placare, quando quis prior injuriam-fecerit.

Illum vero vicissim allocutus-est rex virorum Agamemno :
 gaudeo tuo, Laertiade, hoc sermone auctor :
 recte enim omnia persecutus-es et enarrasti.

Hæc vero ego volo jurare, jubetque me animus,
 nec pejerabo per deum. Sed Achilles
 maneat hic interim, festinans licet ad-certamen :
 manete et ceteri omnes congregati, donec dona

e tentoriis venerint, et fœdera fida ferierimus.
 Tibi vero ipsi hoc ego præcipio, et te jubeo, Ulysse,
 delectis juvenibus primoribus universorum-Achivorum,
 dona mea a nave afferre, quot Achilli
 heri polliciti-sumus nos duros; adducitoque mulieres :
 Talthybius autem mihi ocyus per exercitum latum-Achivorum
 aprum quæsitum-apparet, mactandum Jovique Solique.

Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
 les :] Atride augustissime, rex virorum Agamemno,
 alias certe potius debetis hæc procurare,
 quando aliqua postea-cessatio a-pugna fuerit,
 et ardor non tantus sit in pectoribus meis.
 Nunc vero illi quidem jacent confossi, quos domuit
 Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam præbuit.
 Vos autem ad cibum-sumendum adhortamini : verum ego
 nunc quidem juberem pugnam-inire filios Achivorum
 jejunos, impransos : sed cum sole occidenti
 paraturos-esse magnam cenam, postquam ulti-simus contu-
 meliam.] Ante vero nequaquam mihi-quidem proprium per
 guttur demittetur] nec potus, nec cibus, sodale mortuo,
 qui mihi in tentorio, confossus acuto aere,
 jacet, in vestibulum pedibus conversus : circum autem socii
 lugent : ideo mihi neutiquam in mente hæc curæ-sunt,
 sed cædesque et sanguis et gravis gemitus virorum.

Illum vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o Achille, Pelei fili, longe fortissime Achivorum,
 prestantior es me et fortior non parum quidem
 hasta, ego vero te prudentia utique superavero
 multum : quippe prior natus-sum, et plura cognovi.
 Quare tibi acquiescat animus in verbis meis.
 Celeriter pugnae fit satietas hominibus ;
 cujus plurimam quidem stipulam in-terram æs fundit ;
 messis autem perexigua, postquam inclinet lances
 Jupiter, qui hominum arbiter pugnae est.
 Ventre vero haudquaquam licet mortuum lugere Achivos :
 admodum enim multi et crebri diebus omnibus
 cadunt : quando igitur quis respiraverit a-dolore?
 Sed oportet eum quidem sepelire, qui mortuus-sit,
 firmum animum habentes, per diem unam dellectum :
 quotquot vero pugnae horrendæ superfuerint,
 eos meminisse potus et cibi, ut adhuc magis
 viris cum-hostibus pugnemus indesinenter usque,
 induti corpus aere indomito : nec quisquam alia
 copiarum cohortatione expectata subsistat.
 Illa enim hortatio in-malum ei cedet, qui relictus-fuerit

νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἄλλ' ἄθροοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 ἦ, καὶ Νέστορος υἱὰς ὀπάσαστο κυδαλίμοιο,
 Φυλίδην τε Μέγητα Θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρεοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἔμην ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἔμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἴθωνας δὲ λέβητας ἑξέκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ' ἅτάρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 Χρυσὸν δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἥρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. Ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἴστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλγίχιος αὐδῇ,
 κάπρον ἔχων ἐν χειρὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἥ οἱ παρ' ἑξέσας μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶπτο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπάτος καὶ ἀρίστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἑρινύες, αἵψ' ὑπὸ γαίην
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρχον ὁμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενεικαί,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένους οὔτε τευ ἄλλου·
 ἀλλ' ἔμεν' ἀπραγμάστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρχον, ἐμοὶ θεοὶ ἀλγεα δοῖεν
 265 πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίστηται ὁμόσσας.
 ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεὲς χαλκῷ·
 τὸν μὲν Ταλθύβιος πολὺς ἄλος ἔς μέγα λαίτμα
 ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἀνστάς Ἀργεῖοισι φιλοποτόλμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἥ μεγάλας ἅτας ἀνδρῶρεσι δίδαισθα.
 Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδὲ κε κούρην
 ἦγεν, ἐμεῦ ἄεκοντος, ἀμύχοντος, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 ὧς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἑκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφepένοντο,
 βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θέσιοι·
 280 καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξεὶ χαλκῷ,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ, λίγ' ἐκούκυε, χειρὶ δ' ἄμυσσεν
 285 στήθεσσι· ἥ δ' ἀπαλήν θειράν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ,
 ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰούσα·
 νῦν δέ σε τεθνήωτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,

apud naves Argivorum : sed omnes-simul egressi
 Trojanos in equum-domitores excitemus acrem Martem.

Dixit, et Nestotis filios sibi-comites-delegit præclari,
 Phylidenque Megetem, Thoantemque, Merionenque,
 et Creontiaiden Lycomedem, et Melanippum :
 profectique-sunt ire ad tentorium Agamemnonis Atridæ.
 statim deinde simul verbum fuit, et perfectum-erat opus :
 septem quidem e tentorio tripodas ferebant, quos ei pollici-
 tus-erat,] splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos :
 eduxerunt confestim et mulieres, egregiorum operum scien-
 tes,] septem, at octavam, Briseidem pulcris-genis.
 Auri autem quum-appendisset Ulysses decem omnia talenta,
 præibat ferens, simulque alii dona ferebant juvenes Acliivo-
 rum :] et ea quidem in media concione posuere. Atque Aga-
 memno] surrexit : Talthybius autem, deo similis voce,
 aprum tenens in manibus, astabat pastori virorum.
 Atrides autem, extracto manibus cultro,
 qui ei juxta ensis magnam vaginam semper pendeat,
 apri setis *pro primiliis* abscissis, Jovi manus attollens,
 precabatur : verum omnes ibidem sedebant tacite
 Argivi, ut par-erat, auscultantes regi.
 Qui conceptis-precibus dixit, suspiciens in cælum latum :
 Testis-esto nunc Jupiter primum, deorum summus et ma-
 ximus,] Terraque, et Sol, et Furia, quæ sub terra
 homines puniunt, quicunque perjurium jurarit :
 nequaquam ego puellæ Briseidi manum intuli,
 nec concubitus causa indigens *ipsa*, neque ullius alterius *rei* :
 sed mansit intacta in tentoriis meis.
 Si vero quid horum perjurium *est*, mihi dii dolores dent
 multos admodum, quot dant *ei* qui in-eos peccarit jurando.
 Dixit, et jugulum apri abscidit sævo ære.
 Hunc quidem Talthybius escam piscibus : at Achilles
 project circumrotatur, escam piscibus : at Achilles
 assurgens inter-Argivos bellicosos locutus-est :
 Jupiter pater, profecto magnas calamitates mortalibus in-
 fers!] Nec vero unquam animum in pectoribus meis
 Atrides commovisset prorsus, nec puellam
 abduxisset, me invito, *sui* impotens, at certe Jupiter
 voluit Achivis mortem multis accidere.
 Nunc vero abite ad jentaculum, ut committamus pugnam.
 Sic dixit : solvit autem concionem celerem (*celeriter*).
 Illi quidem dispersebantur suam ad navem quisque.
 Dona vero Myrmidones magnanimi curabant,
 iverunt autem ad navem ferentes Achillis divini :
 et ea quidem in tentoriis posuerunt, et sedere-fecerunt mulie-
 res :] equos vero ad armentum egerunt famuli præclari.
 Briseis autem inde, similis aureæ Veneri,
 ut vidit Patroclum confossum acuto ære,
 ipsi circumfusa, stridulum edidit-ululatum, manibusque la-
 niabat] pectoraque, et teneram cervicem, atque pulcra ora.
 Dixit autem flens, mulier similis deabus :
 Patrocle, mihi miseræ plurimum dilecte animo,
 vivum quidem te reliqui ego, e-tentorio abiens ;
 nunc vero te mortuum invenio, princeps virorum,

- 290 ἄψ' ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεῖ.
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδωσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἶδον πρὸ πόλιος δεδαίγμενον δέξει χαλκῷ·
 τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γέιντο μήτηρ,
 κηδεῖσιν, οἳ πάντες δλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, σ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μῦντος,
 κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 κουριδίην ἀλοχὸν θήσιν, ἄξιν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δάσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμωτον κλαῖω τεύχοντά μελίχρον αἰεῖ.
 Ὄς ἔφατο κλαῖουσ' ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἥρνεϊτο στεναχίζων·
 305 λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μὴδὲ ποτὶ τέως
 ἄσασθαι φίλον ἥτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰὼν ἱκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμψης.
 Ὄς εἶπον ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆξ·
 310 δοῖω δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεὺς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον ἢ ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρεπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἵματόεντος.
 Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενέικατο φώνησέν τε·
 315 Ἦ βρά νύ μοι ποτε καὶ σὺ, δυσάμορε, φίλατ' ἑταί-
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δειπνον ἔθηκας [ρων,
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅπότε σπερχοῖατ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοις φέρειν πολὺδακρυν Ἀργα-
 νῶν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαίγμενος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἔστων,
 σῇ ποθῇ. Οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴδει
 εἰς τῆς τοιοῦδ' υἱός· ὃ δ' ἄλλοδαπῶ ἐν δῆμῳ
 325 ἕλινεκα ῥιγέδανῃς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 ἡδὲ τὸν δὲ Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑώλπει
 οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἱπποβοῖον·
 330 ἀπὸ τοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίῃνδ' ἐνέσθαι,
 ὥς ἂν μοι τὸν παῖδα δοθῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν εξαγάγοις, καὶ οἱ δεῖξαις ἕκαστα,
 κτήσιν ἐμῇ δμῳάς τε καὶ ὑπερφερές μέγα δῶμα.
 Ἦδη γὰρ Πηλῆϊ γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 τεθνάμεν, ἣ που τυτθὸν ἐτι ζῶοντ' ἄκαχέσθαι,
 γράται τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδόμενον αἰεῖ
 λυγρὴν ἀγγελίην, σ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
 Ὄς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάρῳ σιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τοῦσγε ἰδὼν ἔλεσσε Κρονίων,
 αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεια περὶ ῥέντα προσήυδα·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀπολύεαι ἀνδρὸς ἑῆος. [λεός.
 Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλ-

reversa : ut me excipit malum e malo semper !
 Virum quidem, cui collocarant me pater et veneranda mater,
 vidi ante urbem confossum acuto aere ;
 tresque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
 conjunctissimos, qui omnes exitialem diem obierunt.
 Haudquaquam tamen me sinebas, quando virum meum velox
 Achilles interfecit, evertitque urbem divini Mynetis,
 flere ; sed me dicebas Achilles divini
 ingenuam uxorem te facturum-esse, abducturumque in navi-
 bus] in Phthiam, paraturumque-epulas nuptiales inter Myr-
 midones.] Ideo te usque fleo mortuum, mitem semper.

Sic dixit flens : adgemebant autem feminae,
 de-Patroclo specie, de-suis autem *revera* ipsarum malis singu-
 larum.] Ipsum vero circa *Achillem* seniores Achivorum con-
 gregabantur,] precantes, ut-vesceretur : is vero recusabat ge-
 mens :] Obsecro vos, si quis mihi carorum obsequitur so-
 ciorum,] ne me ante cibo jubete, neu potu,
 satiari meum animum ; quippe me dolor gravis invadit :
 occidentem vero solem exspectabo, et perferam prorsus.

Sic fatus, alios quidem remisit reges :
 duo autem Atridae remanebant, et divinus Ulysses,
 Nestor, Idomeneusque, senexque equum-agitator Phoenix,
 oblectantes assidue tristem : nec-tamen quicquam animo
 oblectabatur, antequam belli os subiret sanguinolenti.
 Recordatus vero crebro ex-imo-pectore-trahebat *gemitus*,
 dixitque :] Certe mihi olim et tu, infelix, carissime sodalium
 ipse in tentorio lautum jentaculum apposuisti
 propere et diligenter, quando festinarent Achivi
 Trojanis equum-domitoribus inferre lacrimosum Martem :
 nunc vero tu quidem jaces confosus : sed meum cor
 expers *esto* potus et cibi, intus licet-sint,
 tui desiderio. Nec enim quicquam pejus aliud paterer :
 ne si quidem vel patrem mortuum audirem,
 qui forte nunc in-Phthia molles lacrimas effundit,
 desiderio talis filii ; ipse vero alienigeno in populo
 propter horrendam Helenam cum-Trojanis bellum-gero :
 vel illum, qui in-Scyro mihi nutritur carus filius.
 [si quidem adhuc vivit, Neoptolemus divinae-formae.]
 Nam antea quidem mihi animus in pectoribus sperabat,
 solum me moriturum-esse, longe-ab Argo equos-pascente,
 hic in Troja ; te vero ad-Phthiam rediturum-esse,
 ut mihi filium veloci in nave nigra
 e-Scyro educeres, et ei ostenderes singula,
 possessionem meam, servosque, et alto-tecto magnam do-
 mum.] Nunc enim Peleum utique puto vel prorsus
 obiisse, vel aegre adhuc viventem tristari,
 senioque inviso, et meum (*de me*) exspectantem semper
 tristem nuntium, quando interfectum audiat.

Sic dixit flens ; adgemebant autem primores,
 recordati quae quisque in aedibus reliquerant.
 Lugentes vero hos intuitus miseratus-est Saturnius,
 confestimque Minervam verbis alatis allocutus-est :
 Filia mea, jam prorsus deseruisti virum eximum.
 An utique tibi haud-jam omnino in animo curae-est Achilles !

καίνοις ὄγε προπάραιθε νεῶν ὀρθοκραίρων,
315 ἦσται δδιδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
οἴχονται μετὰ δαῖπνον, ὃ δ' ἄκμῃος καὶ ἀπαστος.
+ Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἄμβροσίν· ἐρατεινήν
στάζον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
320 ἡ δ' ἄρ' ἔεικευ ἑλκυστὸν ταυνοπτερόν, λιγυφών,
οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἡ δ' Ἀχιλλεὺς
νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἄμβροσίν· ἐρατεινήν
στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούνα' ἴκοιτο·
325 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
ᾄχετο. Τοῖ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐγένοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νηῖδες Διὸς ἐκποτέονται,
ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρης γενέος Βορέας·
ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόσσαι,
330 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
θώρηκές τε κραταγύαλοι καὶ μελίνα δοῦρα.
Αἰ-γλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὄροντο ποσσὶν
ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεύς.
335 [Τοῦ καὶ δδδόντων μὲν καναχῇ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
λαμπέσθην, ὥς κε τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
δύν' ἄχος ἀτλήτον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
δύσσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ὁφαιστος κάμε τεύχων.]
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἐθήκεν
340 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἐδυνεν.
Ἄμφι δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥ τε μήνης.
345 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόβ' ὄρεσφιν,
σταθμῷ ἐν οἰπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀελλαι
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
ὥς ἀπ' Ἀχιλλεύς σάκος σέλας αἰθέρ' ἴκανε
350 καλοῦ, δαιδαλέου. Περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἡ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν
ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
χρύσειαι, ἃς Ὁφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἐντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
355 εἰ οἱ ἐφορμῶσσει καὶ ἐντρέχει ἀγλάα γυῖα·
τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπᾶσατ' ἐγχοῦς,
βριθὺ μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πᾶλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
360 Πηληϊάδα μελίην, τήν πατρὶ φίλῃ πόρε Χείρων
Πηλείου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώσσειν.
Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
ζεῦγνυσον· ἀμφὶ δὲ καλὰ λῆπαδ' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς
γαμψηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τείναν ὀπίσσω
365 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. Ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν
χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
Αὐτομέδων· ὅπιεν δὲ κορυσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,

ille, en! ante naves puppibus-et-proris-excelsas,
sedet plorans sodalem carum : ac ceteri jam
abierunt ad jentaculum; is vero jejunos et impransus.
Quin abi, ei nectarque et ambrosiam amabilem
instilla in pectora, ut ne ipsum fames occupet.
Sic locutus, impulit ante promptam Minervam;
hæc vero, harpæ similis alis-patulæ, voce-argutæ,
e cælo desiliit, per æthera. At Achivi
statim armabantur per exercitum : illa vero Achilli
nectar in pectora et ambrosiam amabilem
instillavit, ut ne eum fames acerba genua occuparet :
ipsa autem ad patris late-potentis solidam domum
abiit. Illi vero seorsum a-navibus se-effundebant velocibus.
Ut vero quum densæ nives a-Jove devolant,
gelidæ, ab impetu actæ sereni Boreæ :
sic tunc crebræ galeæ, lucidum renidentes,
e-navibus ferebantur, et clypei umbonibus-muniti,
loricæque cavitatibus-firmis, et fraxineæ hastæ.
Fulgor autem ad cælum ibat, ridebatque omnis circum terra
aeris præ fulgure : ac strepitus excitabatur sub pedibus
virozum : in mediis vero armabatur divinus Achilles.
[Cujus et dentium stridor oriebatur; atque ei oculi
splendebant, velut ignis flamma; intus vero ei cor
subiit dolor intolerabilis : ipseque jam, Trojanis irascens,
induit dona dei, quæ ei Vulcanus laboraverat fabricans.]
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
pulcras, argenteis fibulis apte-junctas :
deinde lorica circa pectora induebat.
Circa humeros autem posuit ensem argenteis-clavis-distinctum,] æreum : ac deinde scutum magnumque solidumque,
sumsit; ejus autem in-longinquam fulgor ibat, velut lunæ.
Ut vero quum e ponto flamma nautis relucet
ardentis ignis; is autem ardet alte in-montibus,
loco in solitario; ipsos vero invitos procellæ
ponto super piscos ab-amiciis seorsum ferunt :
sic ab Achillis scuto splendor ad-æthera ibat,
pulcro, affabre-facto. Atque galeam sublatam
capiti imposuit validam : hæc autem, stellæ instar, refulgebat,
setis-equinis-comans galea : quassabanturque comæ
aureæ, quas Vulcanus fuderat circa conum densas.
Tenebat autem se ipsum in armis divinus Achilles,
an sibi apta-essent, et facile in-iis moverentur pulcri artus :
ei vero tanquam alæ erant, attollebantque pastorem virozum.
E theca autem paternam extraxit hastam,
gravem, magnam, validam : quam quidem non poterat alius
Achivorum] vibrare, sed ipsam solus norat vibrare Achilles,
Pelidem fraxinum, quam patri caro ejus dederat Chiron
Pelii ex vertice, cædis-auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedonque et Alcimus adornantes
jungebant, ac pulcra lora-jugalia circumposita-erant; et freno[s] maxillis immisere, habenasque extenderunt retro :
coagmentatam ad-sellam-currus. Ac scuticam splendidam
manu capiens habilem, in currum insiliit
Automedon; retro vero ad-pugnam-paratus ascendit Achilles,

+ τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ Ὑπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός εἰοιο·
 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέχνα Ποδάργης,
 ἄλλως δὲ φράζεσθε σωσέμεν ἡνιογῆα
 ἅψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο·
 μηδ' ὥς Πατρόκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῳφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῇτι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἵκανε·
 αὐδῆεντα δ' ἔθχε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν σώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοὶ ἐγγύθεν ἤμαρ θάλεθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 αἵτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.

Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοίων Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἥτοκος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.

415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύς ἐσχεθὼν αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεῦς.
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύσαι; οὐδέ τί σε χρῆ.
 Εὔ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμψης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦρα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ἄς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
 ἀμφὶ σέ, Πηλῆος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῖ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ Θέμιστ' αὖτε κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
 5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
 ποιεῖσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.

Οὐτε τί οὖν Ποταμῶν ἀπέναν, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
 οὐτ' ἄρα Νυμφᾶν, αἵτ' ἄλσεα καλὰ ἐνέμονται,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσσα ποιήεντα.

10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 ἕστατ' αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
 Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.

Ἄς οἱ μὲν Διὸς ἐνδὸν ἀγγεγάρατ'· οὐδ' ἔνοστον
 ἦν ἰδοῦσθαι θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἄλλος ἦλθε μετ' αὐτούς.

15 Ἦκε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·

Τίπτε αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσ-
 ῃ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις; [σας;
 τῶν γὰρ νῦν ἀγχιστὰ μάχῃ πόλεμός τε δέδθεν·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 20 ἔγνω, ἔννογιναίε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,

armis collucens, tanquam fulgidus sol.

Terribiliter autem equis imperitabat patris sui :

Xantheque, et Balie, inclyta soboles Podarges,
 alio jam modo deliberate salvum-referre aurigam
 retro Danaorum in agmen, ubi satiati-fuerimus pugna :
 neque, ut Patroclum, relinquit illic mortuum.

Hunc autem sub jugo allocutus est pedibus micans equus,
 Xanthus, statim vero inclinavit caput; tota autem juba,
 circulo profusa juxta jugum, ad-terram pervenit :
 vocalem vero redidit dea candidis-ulnis Juno :

Et certe te nunc saltem salvum-referemus, impetuose
 Achilles :] sed tibi prope est dies exitialis; nec quicquam nos
 in-culpa, sed deusque magnus et fatum violentum.
 Neque enim nostra tarditateque segnitieque
 Trojani ab humeris Patrocli arma detraxerunt :

sed deorum fortissimus, quem comas-pulcras-habens peperit
 Latona,] interfecit eum inter primos-pugnatores, et Hectori
 gloriam dedit.] Nos vero etiam statum Zephyri cursu aequare-
 mus,] quem velocissimum dicunt esse : quin-et tibi ipsi
 fatale est, a-deoque et viro vi domari.

Sic igitur locuti equi Erinnyes inhiuerunt vocem.

Hunc autem valde indignatus affatus est pedibus velox Achil-
 les :] Xanthe, quid mihi mortem vaticinare? minime te decet.
 Bene etenim novi et ipse, quod mihi fatum est hic perire,
 procul-a dilecto patre et matre : at tamen
 non cessabo, priusquam Troes abunde satiaverint-se pugna.

Dixit, et inter primos clamans dirigebat solidis-ungul'
 equos.

ILIADIS XX.

Deorum pugna.

Sic hi quidem apud naves recurvas armabantur
 circum te, Pelei fili, pugnae insatiabilem, Achivi :
 Trojani vero ex-altera-parte in loco-editione campi.

Jupiter autem Themidem jussit deos ad-concionem vocare
 vertice ab Olympi multis-convallibus : illa autem quaquaver-
 sum] vadens jussit deos Jovis ad domum ire.

Nec aliquis igitur Fluviorum aberat, præter Oceanum,
 nec Nympharum, quæ nemora pulcra inhabitant,
 et fontes fluviorum, et prata herbosa.

Quum-venissent autem ad domum Jovis nubes-cogentis,
 politis in-porticibus consederunt, quas Jovi patri
 Vulcanus fecerat peritis præcordiis.

Sic hi quidem Jovis in-aëdibus congregabantur : nec Neptuneus
 non-paruit deae, sed e mari venit ad illos.

Sedit autem in mediis, Jovisque interrogabat consilium :

Cur rursus, Candentis-fulminis-missor, deos ad-concionem
 vocasti?] num quid de Trojanis et Achivis deliberas?
 Horum enim jam proxime pugna præliumque exarsit.

Hunc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter :
 nosti, Neptune, meum in pectoribus consilium,

ἦν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένεω πτυγί· Οὐλύμπιοι
 ἤμενος, ἐνθ' ὁρόων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἱκήσθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῦς·
 25 ἄμφοτέροισι δ' ἀρήγῃ, ὅππῃ νόος ἐστὶν ἐκάστω.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξρουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δαῖδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρομον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὄς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίσστον ἔγειρεν.
 Βᾶν δ' ἵμεναι πολεμόνδε θεοί, δῖχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νῶϊν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἥδὲ Ποσειδάων γαῖηχος ἥδ' ἑριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται·
 Ἡφαίστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χυλῶντον, ὑπὸ δὲ κνήκαι ῥύοντο ἀραιαί.
 Ἔς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκροσεκόμης ἥδ' Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ἐἰάνθος τε, φιλομμεδῖθ' Ἵφ' Ἀφροδίτη.
 Εἰώας μὲν β' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 τῶας Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 εἰσεφάνη, δῆρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλγυεινῆς·
 Τρώας δὲ τρώμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἔκαστον,
 45 δειδύκτας, θθ' ὀρώντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἀρῆ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μετ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὥρτο δ' Ἐρις κρατερῇ, λαοσσός· αὖε δ' Ἀθήνη,
 σπᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τεῖχος ἐκτός,
 50 ἄλλοι· ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.
 Αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἑρμηνῇ λαίλαπι ἴσος,
 ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ὠλοῦσε παρ Σιμόντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὄς τοὺς ἀμφοτέρους μάχαρας θεοὶ δαῖνόντες,
 55 σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἐρίδα δῆγγυντο βαραίαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ὕψοθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἔσσειοντο πόδες πολυπίδακος Ἰδης
 60 καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀγαυῶν.
 Ἐδδείσαν δ' ὑπένερθεν ἀνάκ' ἐνέρων, Ἀἰδωνεύς,
 δαίσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπέρθεν
 γαῖαν ἀναβρῆξῃε Ποσειδάων ἐνοστήθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 65 σιμερδαλέ, εὐρώοντα, τάτε συγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἑριδι ξυνιόντων.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἔνατα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρῃ δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδινή,
 Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶικος, ἐριούνης Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 δν Ἐἰάνθων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

quorum gratia vos congregavi : curae-sunt mihi, pereuntēs
 licet.] Sed ego quidem manebo in-caumine Olympi
 sedens; ibi spectans mentem oblectabo : at jam vos ceteri
 abite, ut perveniat ad Trojanos et Achivos :
 utrisque vero auxilium-ferte, prout animus est cujusque.
 Si enim Achilles solus contra Trojanos pugnabit,
 ne paulisper quidem sustinebunt velocem Peliden.
 Et vero ipsum etiam antea territi-fugiebant, modo aspicien-
 tes;] nunc tamen, quum jam et animo ob-socium irascitur gra-
 viter,] vereor, ne et murum praeter-fatum evertat.
 Sic dixit Saturnius, certamenque ingens excitavit.
 Profecti-sunt autem ire ad-pugnān dii, diversos animos ha-
 bentes:] Juno quidem ad coetum navium et Pallas Minerva,
 ac Neptunus terram-cingens, et utiliū-auctor
 Mercurius, qui mente prudenti instructus-est :
 Vulcanus autem cum his ibat, robore truculenter-spectans,
 claudicans, subtuosque tibiæ cum-molimine-feriebantur imbe-
 cillae.] Ad Trojanos vero Mars galeam-motans; ac cum ipso
 Phœbus intensus, et Diana sagittis-gaudens,
 Latonaque, Xanthusque, amansque-risum Venus.
 Quamdiu quidem seorsum dii a-mortalibus erant viris,
 tamdiu Achivi magnopere gloriabantur, quod Achilles
 exortus-erat; diu vero a-pugna se-abstinuerat tristi :
 Trojanis vero tremor gravis subiit membra cuique,
 timentes, quod viderent pedibus-velocem Peliden
 armis splendētem, hominum-perniciēi parē Marti.
 Sed postquam ad turbam Olympii venerant virorum,
 exorta-est Contentio vehemens, populi-concitatrix; clamabat-
 que Minerva,] stans modo quidem ad fossam depressam extra
 murum,] m-odo super litoribus resonis altum vociferabatur:]
 clamabat et Mars ex-altera-parte, obscuro turbini similis,]
 acute a summa urbe Trojanos adhortans,
 interdum propter Simoentem currens super Callicolone.
 Sic istos utrosque beati dii excitantes,
 commiserunt, interque eos contentiōnem rupere (*erumpere*
fecerunt) gravem.] Horrendum vero intonuit pater hominum-
 que deūmque] ex-alto : at subtu Neptunus concussit
 terram immensam, montiumque excelsos vertices.
 Omnes autem concutiebantur radices riguae-fontibus Idæ,
 et vertices, Trojanorumque urbs, et naves Achivorum.
 Timuit vero subtu rex inferum, Pluto,
 territurus solio exsiliit, et exclamavit, *veritus* ne ei superne
 terram rescinderet Neptunus concussor-terræ,
 domusque mortalibus et immortalibus panderentur
 terribiles, *situ-sentæ*, quas horrent dii ipsi.
 Tantis utique sonitus oriebatur, diis certamine congressis.
 Nempe contra Neptunum regem
 stabat Apollo Phœbus, ferens sagittas pennatas :
 contraque Martem dea caesiis-oculis Minerva :
 Junonique obstitit aureis-sagittis-instructa, tumultuum-*vr-*
nationis-amans,] Diana telis-gaudens, soror Sagittantis :
 Latonæque obstitit potens, utiliū-auctor Mercurius;
 contraque Vulcanum magnus Fluvius vorticibus-profundis,
 quem Xanthum vocant dii, hominesque Scamandrum.

- 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαιέτο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδει· τοῦ γὰρ ἅα μάλιστα ἔθυμός ἀνῶγει
 αἷματος ἄσαι Ἄρῃα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσός ὥρσεν Ἀπόλλων·
 80 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆχε δέ οἱ μένος ἡῦ·
 υἱεὶ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουλήφоре, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ἅς Τρώων βασιλεύσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων;
 85 Πηλείδω Ἀχιλλῆος ἐναντίθιον πολέμειζεν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν.
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐβέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλεΐωνος υπερβύμοιο μάχεσθαι;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδῶκος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 90 στήσσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 ἐξ Ἰδης, ὅτε βουστὶν ἐπῆλυθεν ἡμετέρησιν,
 πέρσσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πηδάσον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσασθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαίψηρά τε γούνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἥ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἥ δ' ἐκέλευεν
 ἔγχεϊ γαλκίῳ Ἀελέγας καὶ Τρῳάας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ' ἔσται Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἀνδρὰ μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λυγρὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰὼν βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 πρὶν χρόος ἀνδρομέοιο διελθεῖν. Εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον θέτειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα βέα
 νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 ἥρωα, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰεγενέτις
 105 εὐχοῖ· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγενέσθαι, κείνος δὲ χερσίνονος ἐκ θεοῦ ἐστί·
 Ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε γαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέσσειν ἀποτρεπέτω καὶ ἀπειρή.
 110 Ὡς εἰπὼν ἐμπνευσεν μένος μέγα πατρίϊ λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυμένος αἴθῳπι γαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ σὺλαμόν ἀνδρῶν·
 ἥ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον εἶπεν·
 115 Φρῆξέσθον δὴ σφοδρῇ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας δ' ἔβη, κεκορυμένος αἴθῳπι γαλκῷ,
 ἀντία Πηλεΐωνος ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμέεις πέρ μιν ἀποτρωπόμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμεῖων Ἀχιλλῆϊ
 παραταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἱ δ' αὖτ' ἀνεμῳοιοι, οἱ τὸ πάρος περ
 Τρῳάσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δαήτοχα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθον ἀντιόωντες
 τῆδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρῳάεσσι πάθῃσιν
 σήμερον ὕπερον αὐτὲ τὰ πείσεται, ἅσα οἱ Αἴσα
 γεινομένη ἐπένησε λῖνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Sic quidem dii contra deos ibant : at Achilles
 Hectorē contra maxime cupiebat penetrare per-turbam,
 Priamiden : huius enim potissimum ipsum animus jubebat
 sanguine satiare Martem, invictum bellatorem.
 Aeneam autem recta copiarum-conciliator movit Apollo
 contra Peliden, immisitque ei animos validos :
 filio autem Priami Lyeaoni assimilavit-se voce ;
 huic se quum-assimilasset, eum affatus-est Jovis filius Apollo :
 Aenea, Trojanorum consiliator, ubi sunt tibi minae,
 quas proferens Trojanorum ducibus promissisti convivans,
 Peliden Achillem contra pugnaturum-esse te ?
 Illum vero Aeneas respondens allocutus-est :
 Priamide, cur me haec etiam invitum jubes,
 contra Peliden nimis-animosum pugnare ?
 Non enim nunc primum pedibus-velocem contra Achillem
 stetero, sed dudum me et alias hasta fugavit,
 ex Ida, quando boves invasit nostras,
 evertitque Lyrnessum et Pedasum : sed me Jupiter
 servavit, qui mihi incitavit robur velocitaeque genua.
 Certe domitus-fuissem sub manibus Achillis et Minervae,
 quae ante eum vadens dabat lucem (*victoriam*) et hortabatur
 eum, ut hasta aerea Lelegas et Trojanos interficeret.
 Ideo non potest contra Achillem vir mortalis pugnare :
 semper enim adest unus certe deorum, qui perniciem ab-eo
 avertat.] Et vero aliqui ipsius recta telum volat, nec desinit,
 antequam corpus humanum transegerit. Si vero vel deus
 aequalem tenderet belli finem, non me valde facile
 vinceret, ne si quidem totum-arcum se-gloriatur esse.
 Hunc autem rursus allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
 heros, quin age, et tu deos sempiternos
 precare ; etenim te aiunt e-Jovis filia Venere
 prognatum-esse ; ille vero inferiore ex dea est.
 Illa enim ex Jove est, haec vero ex marino sene.
 Sed recta infer-ās indomitum, neu te omnino
 saevis verbis avertat et minis.
 Sic fatus, inspiravit robur magnum pastori virorum :
 processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco are.
 Nec latuit Anchise filius candidam-ulis Junonem,
 contra Peliden vadens per turmas virorum :
 illa autem, ad-se vocatis diis, inter eos verbum dixit :
 Considerate jam vos, Neptune, et Minerva,
 in mentibus vestris, ut se-habeant haec opera.
 Aeneas hic ivit, armatus corusco are,
 contra Peliden : impulit vero eum Phœbus Apollo.
 Sed agite, nos tamen eum avertamus retro
 illinc : aut aliquis inde etiam nostrum Achilli
 astet, detque ei robur magnum, nec quicquam animo
 deficiat : ut sciat, quod ipsum diligunt potentissimi
 immortalium : hi vero inanes sunt, qui hactenus quidem
 Trojanis defendere conantur praelium et eadem.
 Omnes autem de-cælo descendimus interfuturi
 huic pugnae, ut ne-quid inter Trojanos patiatur
 hodie : in-posterum vero ea patietur, quaecunque ei Parca
 nascenti nevit lino, quando ipsum peperit mater.

Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πύσεται ὀμφῆς,
130 δεῖσέ τ' ἐπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντιόησι θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἔναργεῖς.

Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·

135 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν]
ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
ἐκ πάτου ἐς σκοπιῇν, πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει.

9 Εἰ δέ κ' Ἄρησ' ἀρχῶσι μάχῃς ἡ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἡ Ἀχιλῆϊ ἰσχυοῖσι, καὶ οὐκ εἰδῶσι μάχεσθαι,

140 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτοῖσι νεικὸς ὀρεῖται
φολόπιδος· μάλα δ' ὄκα διακριθνέντας ὅτω
ἅψ' ἔμην Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμηγυρίν ἄλλων,
ἡμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴρι δαμέντας.

Ἔως ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
145 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
ὑψηλὸν, τό βρά οἱ Τρώες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
ὀππότῃ μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίοι·

Ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,

150 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·
οἱ δ' ἐτέρωσσε καθίζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.

Ἔως οἱ μὲν δ' ἐκάτερος καθεῖατο μητιόνατες
βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο

155 ὠκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἡμενος ὕψι κέλευεν.

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λάμπετο γαλκῶ,
ἀνδρῶν ἡ δ' ἵππων· κάρκαρα δὲ γαῖα πόδεσσιν
ὀρνυμένων ἄμμις. Δύο δ' ἀνέρες ἔσχον ἄριστοι
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,

160 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιδάδης καὶ διὸς Ἀχιλεὺς.

Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρην
πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.

Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς

165 σίντης, ὅντε καὶ ἀνδρὲς ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν
δουρὶ βάλλῃ, ἐάλλ' τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἀλκιμον ἥτορ·

170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαρτίζεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι·
γλαυκιδίον δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἣν τινα πέφνη
ἀνδρῶν, ἡ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν θυμῷ·
ὥς Ἀχιλῆϊ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,

175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγάλητορος Αἰνεΐαο.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σκεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλεὺς·
Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον θυμῷ πολλὸν ἐπελθὼν
ἔστης; ἡ σέ γε θυμὸς ἐμὸν μάχεσθαι ἀνώγει,

180 ἐλπόμενον Τρώεσσι ἀνάζειν ἵπποδάμοισιν
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἰ κεν ἐμ' ἐξαναρίξῃς,
οὐ τοι τοῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει·

Si vero Achilles non hæc deorum didicerit ex voce,
timebit inde, quando aliquis contra deus venerit
in prælio : terribiles vero dii, quum apparent manifesti.

Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
Juno, ne sævi sine mente; neutiquam te decet.

Non ego-sane velim deos ad-certainem committere;

[nos alios, quoniam multo fortiores sumus :]

sed nos quidem inde considemus profecti

ex via in speculam, prælium vero viris curæ-erit.

Sin autem Mars incipiat pugnam, aut Phœbus Apollo,

vel Achillem inhibeat, et non sinant pugnare :

statim inde et nobis ilico certamen orietur
conflictus : perquam autem celeriter decreto-eos-prælio puto
redituros in-Olympum, deorum ad cœtum aliorum,
nostris sub manibus necessitate violenter domitos.

Sic quidem locutus præibat Cæruleus-crinibus
murum ad circumaggeratum Herculis divini,
altum, quem quidem ei Trojani et Pallas Minerva
fecerant, ut cetum effugiens evitaret,
quando eum persequens ageret a litore ad-planitiem.

Illic igitur Neptunus consedit, et dii alii,

ac nesciam-scindi nubem humeris circumdederunt :

illi vero ex-altera-parte considebant in jugis Callicolones,

circum te, arcitenens Phœbe, et Martem urbium-vastatorem.

Sic hi quidem utrinque sedebant meditantes

consilia : incipere autem exitialem pugnam

pigrabantur utrique : Jupiter vero, sedens alte, jubebat.

Illis vero totus impletus-erat campus, et fulgebat ære,
viro-um et equorum : resonabant-tremens terra pedibus
concurrentium simul. Duo autem viri longe fortissimi
in medium utrorumque congredebantur, ardentes pugnare
Æneasque Anchisiades, et divinus Achilles.

Æneas autem primus minabundus processit,

nutans casside valida : ac clypeum impetuosum

prætendebat pectori, vibrabatque æream hastam.

Pelides vero ex-altera-parte contra rubeat, leo veluti

exitialis, quem quidem viri interficere animis-ardent,

congregati, totus pagus : is vero primum quidem contemnens

incedit; sed quando aliquis pugna-impigrorum juvenum

hasta ferierit, contorquetque-se hians, circaque dentes spuma

oritur, inque corde ei gemit generosus animus;

cauda vero lateraque et femora utrinque

verberat, seque ipsum excitat ad-pugnandum;

torvumque-intuens recta fertur furore, si quem occidat

viro-um, vel ipse pereat prima in turba :

sic Achillem incitabat robur et animus magnus,

obviam ut-iret magnanimo Æneæ.

Illi vero quando jam prope erant in alterum-alter vadentes,

hunc prior allocutus-est pedibus-velox divinus Achilles :

Ænea, cur tu, tantum agminum spatium permensus,

hic constitisti? an te utique animus mecum pugnare jubet,

sperantem Trojanis te imperatorum equum-domitoribus

dignitate qualis est Priami? Sed si me interfeceris,

non tibi propterea Priamus hoc præmium in manu ponet :

εἰσιν γὰρ οἱ παῖδες· δ' δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀσέφρων.
 ἦν ἦ νύ τοι Τρώες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ βέξειν.
 Ἥδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δοῦρι φόβησα.
 ἦν οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μοῦνον ἔοντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὄρεων ταχέεσσι πόδεσσιν
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίξειο φεύγων·
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλευθερον ἥμαρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὀίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναγορήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἵναι, μῆδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθεῖν· βρεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·

200 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἡ νηπύτιον ὥς
 ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Ἴομεν τ' ἀλλήλων γενεήν, ἴομεν δὲ τοκήας,
 πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπειτα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 ὅψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·
 αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγάλητορος Ἀγχίσεω
 εὐχόμεαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη·
 210 τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 σήμερον· οὐ γάρ φημι· ἐπέεσσ' ἡ νηπιόισιν
 ὧδε διακρινέντε μάχης ἐξ ἀπονέεσσαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὅφρ' εὖ εἰδῆς
 ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφελήγερετα Ζεὺς,
 κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὕτω Ἴλιος ἱρὴ
 ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 ἀλλ' ἐθ' ἵπυρρεῖας ὤκεον πολυτίδακος Ἰδης.

Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τοῦ τριχίλια ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο
 θήλειαι, πόλῳισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τάων καὶ Βορέης ἡράσατο βοσκομενάων,
 ἵππων δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυνογόρῃτ'·

225 αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυσokaίδεκα πώλους.
 Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν,
 ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θεόν οὐδὲ κατέκλων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλός πολλοῦ θέεσκον. —

230 Τρῳᾷ δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
 Τρῳῆς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλος τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τὸν καὶ ἀνηρεψάντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
 235 κἀλλεος εἵνεκα ὅλο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·

sunt enim ei filii : ipse autem firmus, nec imprudens-mente.
 An vero tibi Trojani agri-portionem tribuerunt, egregiam præ-
 aliis,] amœnam vitifero-solo, et arabili, ut colas,
 si me interfeceris? difficulter autem te spero hoc facturum.
 Jam enim te, credo, et alias hasta fugavi.

An non recordaris, quando te a bobus, solus quum-esses,
 agitavi de Idæis montibus velocibus pedibus
 celeriter? tunc vero nusquam convertebaris fugiens :
 inde autem in Lyrnessum evasisti : verum ego hanc
 everti, aggressus cum (auxiliante) Minerva et Jove patre :
 captivas autem mulieres, libero die erepto,
 abduxi : at te Jupiter servavit, et dii ceteri.
 Sed non nunc te servaturos puto, ut in animum
 inducis : verum te ego regressum hortor
 in multitudinem ire, neu adversus stes mihi,
 antequam quid mali patiaris : factum vero et stultus sensit.

Huc vero Æneas respondit, dixitque :

Pelide, ne jam me verbis, puerulum tanquam,
 speres te territum : quippe aperte scio et ipse
 et convicia, et opprobria proloqui.

Scimus autem alter-alterius genus, scimus et parentes,
 jam-olim-dicta audientes verba mortalium hominum :
 visu vero certe nec tu meos nosti, neque ego tuos.

Aiunt te quidem Pelei eximii prolem esse
 matre vero ex Thetide, comis-pulcris marina-nympha :
 at ego me filium magnanimo Anchisa
 profiteor progenitum esse, mater autem mihi est Venus :
 horum jam nunc alterutri certe carum filium plorabunt
 hodie : non enim puto verbis omnino puerilibus
 sic diremtois, e pugna nos redituros-esse.

Quodsi vis et hæc doceri ; ut bene scias
 nostrum genus (multi autem ipsum homines norunt) :
 Dardanum jam primum genuit nubes-cogens Jupiter :
 condidit autem is Dardaniam : quippe nondum Ilios sacra
 in campo ædificata-erat, urbs pariter-loquentium homi-
 num,] sed adhuc radices habitabat irriguæ-fontibus Idæ.
 Dardanus autem genuit filium Erichthonium regem,
 qui tum opulentissimus erat mortalium hominum :
 hujus ter-mille equæ per palustria pascebantur
 feminae, pullis exsultantes teneris :

harum aliquas et ipse Boreas adamavit pascentium,
 equoque se quum-assimulasset, cæruleis-jubis, concubuit :
 illæ vero gravida-factæ pepererunt duodecim equulas :
 hæc autem quando saltu-lasciviebant super almam terram,
 summum super aristarum fructum currebant, nec eas frange-
 bant :] at quum saltu-lasciviebant super lata dorsa maris,
 in-superficie super collisos-fluctus maris cani currebant.
 Troem autem Erichthonius genuit Trojanis regem :
 ex-Troe vero tres filii eximii geniti-sunt,
 Iliusque, Assaracusque, et deo-par Ganymedes,
 qui sane pulcerrimus erat mortalium hominum :
 quem et in-altum-rapuerunt dii, Jovi ut-pocillator-esset,
 pulcritudinem ob ipsius, ut immortalibus interesset.
 Ilius autem genuit filium eximium Laomedontem ;

Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπων τε Κλυτίῳ θ' Ἰκετάονά τ' ὅζων Ἄρηος·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδά·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχόμεαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἄρετῃν ἀνδρεσσὶν ὀφείλει τε μινύθει τε,
 ὅππως κεν ἐθέλησιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μὴκέτι ταῦτα λεγόμεθα νηπύτιοι δῖς,
 245 ἑσταότε' ἐν μέσση ὑσμίνῃ διηοιότητος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθῳ
 παντοίοι· ἐπέων δὲ πολλὸς νομὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.
 250 Ὅποιοί ν' εἶπῃσθα ἔτος, τοίον κ' ἐπακούσῃς.
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νοῦν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 αἵτε γολοσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοδόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐς ἄγριαν ἰοῦσαι,
 255 πολλ' ἑτέα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀλκίῃ δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 γευσάμεν' ἀλλήλων χαλκίῃσιν ἐγγυήσιν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωχῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ δὲ χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι οὐδ' ὑποκείναι.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρικυακὲ, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δῶμα μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἶ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 270 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἦλασσε Κυλλοποδῶν,
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθὶ κασιπτερόν,
 τὴν δὲ μὲν χρυσήν· τῇ ῥ' ἔσχετο μελινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἰσὶν,
 275 ἄντυγ' ὑποπρώτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός,
 λεπτοτάτῃ δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηληϊάδῃσιν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐώλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευεν,
 δείσας· ἐγγεῖν δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέροισι ἔλε κύκλους
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευρόμενος δόρυ μακρὸν
 ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χυτο μυχρὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὁ οἱ ἀγκυὴ πάγῃ βέλοε. Αὐτὰρ Ἀχιλεὺς
 ἔμμεναῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος οἷζυ,
 285 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμαδίον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὁ οὐ δύα γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυδι, ἥε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν δαηθρον·
 290 τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηγάρι·

Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumque,
 Lampumque, Clytiumque, Hicetaonemque, sobolem Martis:
 Assaracus vero Capyn; is autem Anchisen genuit filium:
 atque me Anchises; Priamus vero genuit Hectorem divinum.
 Ex hoc quidem genereque et sanguine me profiteor esse.
 Jupiter vero virtutem viris augetque minuitque,
 prout voluerit; ipse enim est potentissimus omnium.
 Sed age ne amplius haec disseramus, pueruli tanquam,
 stantes in media acie praelii.
 Licet enim ambobus opprobria proloqui
 multa admodum: ne navis quidem centirem is onus ferret.
 Volubilis vero lingua est hominum, multique insunt sermo-
 nes,] omnigeni; verborum autem latus campus hinc et inde.
 Quaecumque dixeris verbum, tale et audieris.
 Sed quid iurgiis et rixis nobis opus est
 alterari inter-nos contra, tanquam mulieres,
 quae iratae per contentionem animum-rodentem
 altercantur inter-se, mediam in viam prodeuntes,
 multa veraque et non vera: ira vero et haec jubet.
 A-virtute tamen non me verbis avertes animosum,
 priusquam aere pugnes contra. Verum age, ocyus
 experiamur alter-alterum aeratis hastis.
 Dixit, et in terribile scutum intorsit gravem hastam,
 horrendum: ingensque scutum circumsonuit hastae cuspidē.
 Pelides vero scutum quidem a se procul manu robusta
 tenuit, percussus: credebat enim longae-umbrae hastam
 facile penetraturam-esse magnanimi Aeneae:
 imprudens; nec cogitabat in mente et in animo,
 quod non facile est, deorum inclyta dona
 a-viris certe mortalibus domari, neque ea his cedere.
 Neque tunc Aeneae bellicosi gravis hasta
 perripuit scutum; aurum enim eam inhibuit, dona dei:
 sed duas quidem transiit per plicas; verum etiam tres
 supererant: quoniam quinque plicas duxerat Vulcanus,
 duas aereas, duasque interiores stanni,
 unam vero auream: qua demum detenta-est fraxinea hasta.
 Secundus autem Achilles emisit longae-umbrae hastam,
 et percussit Aeneae clypeum undique aequalem,
 oram ad summam, ubi tenuissimum ambibat aes,
 tenuissimum vero inductum-erat corium bovis; ac penitus
 Pelias prorupit fraxinus, crepuit vero clypeus ab ea [ictu ejus].
 Aeneas autem contractus-subseduit, et a se procul scutum sus-
 tulit,] territus: hasta autem supra dorsum in terra
 stelit ulterius pergendi-cupida: et utrosque disruperat orbes
 clypei totum-hominem-tegentis: is vero evitata hasta longa
 constitit, (dolor autem ei offusus-est immensus oculis,)
 percussus, quod prope se fixum-erat telum. Verum Achilles
 promptus irruit, stricto ense acuto,
 terribilem edens-clamorem: at saxum sumsit manu
 Aeneas, manum pondus, quod ne duo quidem viri ferrent,
 quales nunc homines sunt: is vero ipsum facile agitabat et so-
 lus.] Tum certe Aeneas quidem irruentem percussisset saxo,
 vel in-galeam, vel in-scutum, quod ab eo defendisset tristem
 mortem;] ipsum vero Pelides cominus ense anima privasset:

εἰ μὴ ἄρ' ἐξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίγῃων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
 δὲς τάχ' Πηλείωνι δαμνέει· Αἰδώςδε κατέσιν,
 205 πευόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμῆσαι λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἀλγεα πάσχει,
 μᾶψ' ἔνεκ' ἄλλοτριῶν ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 210 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλ' ἡγεῖθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὕπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 300 ἥπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεύς
 τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέσθαι,
 ὅφρα μὴ ἀσπερμος γενεὴ καὶ ἀφρατος δληται
 Δαρδάνου, δν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 οἷ ἐθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἥδη γάρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρόνων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσι ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 310 Ἔννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νήσον
 Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσειαι.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμνέμεναι, ἐσθλὸν ἔόντα.]
 Ἥτοι μὲν γάρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαιμεν ὄρκους
 315 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσειεν κακὸν ἥμαρ,
 μὴδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῇ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρῆϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίγῃων,
 320 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχῃν καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγγεῖναι,
 ἔζε δ', 80' Αἰνείας ἡδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν γέεν ἄχλυν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίνην εὐχαλκον
 ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 325 καὶ τῇν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰερα.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἥρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 330 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατὴν πολυαΐκος πολέμοιο,
 ἐνθα δὲ Καυκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίγῃων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὦδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 335 ἀντίᾳ Πηλείωνος ὑπερβύμοιο μάχεσθαι,
 δὲς σεῦ ἅμα κρείσσω καὶ φιλιτερος ἀθανάτοισιν;
 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβῆλθαι αὐτῷ,
 340 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰσαβῆκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη,
 θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρῖξει.
 345 ὦς εἰπὼν λίπεν αὐτόν, ἔπει διεπέρραδε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἄχλυν
 ὁρραπέν· ὁ δ' ἔπειτα μὲν ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν
 ὀχρήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρδοῖμαι·

nisi celeriter animadvertisset Neptunus concussor-terrae.
 Statim autem inter immortales deos verbum dixit :

Dii boni, certe mihi dolor est de-magnanimo Aeneae,
 qui cito a-Pelide domitus ad-Orcum descendet,
 credens verbis Apollinis longe-jaculantis :
 demens : nec quicquam is ab-eo propulsabit triste exitium.
 Sed cur nunc hic insons mala patitur,
 immerito, ob debitos-aliiis dolores; grata autem semper
 munera diis exhibet, qui cœlum latum inhabitant?
 Sed agite, nos ipsi eum e morte subducamus,
 ne-forte et Saturnius irascatur, si Achilles
 hunc interimat : fatale vero ei est effugere,
 ut ne sine-prole genus et prorsus-exstinctum pereat
 Dardani, quem Saturnius prae omnibus dilexit liberis,
 qui ex-se nati-sunt mulieribusque mortaliibus.
 Dudum enim Priami genus odit Saturnius :
 nunc vero certe Aeneae vis Trojanis imperabit,
 et filii filiorum, qui in posterum nati-fuerint.

Huic autem respondit deinde magnis-oculis veneranda Ju-
 no :] Terræ-concussor, ipse tu in mente tua consule
 de-Aeneae, utrum eum e-periculo-extrahas, an relinquas.
 [a-Pelide Achille domandum, strenuus quanquam-sit.]
 Sane enim nos multa juravimus jurajuranda
 omnes inter deos, ego et Pallas Minerva,
 nunquam a Trojanis nos depulsuras-ope-allata malum diem,
 ne quando quidem Troja exitiali igne tota cremabitur
 incensa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.

Sed ut hoc audivit Neptunus terræ-concussor,
 profectus-est ire perque pugnam et per stridorem hastarum,
 pervenitque, ubi Aeneas, atque inclytus erat Achilles.
 Confestim vero huic quidem inde ob oculos fudit caliginem,
 Pelide Achilli : ipseque hastam ære-solido-præfixam
 clypeo extraxit magnanimi Aeneae;
 et came quidem ante pedes Achillis posuit;
 Aeneam vero vi-abegit a terra in-altum sublatus.
 Multos autem ordines heroum, multos et equorum
 Aeneas superavit-saltu, dei a manu impetu-sumto :
 pervenitque ad extremam-partem impetuosi praelii;
 ibi autem Caucones ad pugnam armabantur.
 At postquam Achilleus prope accessit Neptunus concussor-ter-
 ræ,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Aeneas, quis te sic deorum attonitum instigat
 contra Peliden ferocem pugnare,
 qui te simul fortior est et carior immortalibus?
 Sed recede, quandocunque obvius-fueris-factus illi,
 ne et præter fatum in-domum Orci pervenias.
 At postquam Achilles mortem et fatum assecutus-fuerit,
 audacter jam deinceps inter primos pugna;
 non enim aliquis te alius Achivorum interficiet.

Sic fatus, eum reliquit illic, postquam præceperat omnia.
 Tunc confestim Achillis ab oculis dispersit caliginem
 magnam : is vero continuo clare vidit oculis;
 ingemiscens autem dixit ad suum magnam animum :

Dii boni, certe magnum miraculum hoc oculis video :

345 ἔγχος μὲν τόδε καίται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 λεύσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰψ αὐτοῖς εὐχετάσθαι.
 Ἐβρέτω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθων.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 μηκέτι νῦν Τρώων ἐκάς ἔστατε, διοὶ Ἀχαιοί,
 355 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμω περ ἐόντι,
 τοσσοῦδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 † οὐδὲ κ' Ἀρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
 τοσσηδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πνοέοντο·
 360 ἀλλ' ὅσων μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθησέμεν οὐδ' ἡβαιόν·
 ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαίρησιν, ὅστις σχεδὸν ἔγχρος ἔλθω.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 365 κέκληθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμνεῖν ἄντ' Ἀχιλῆος·
 Τρώες υπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλεΐωνα.
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχαίμην·
 ἔργει δ' ἄργαλέον, ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλους μύθοις ἐπιλήσει,
 370 ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούσει.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἼμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχρ' ἄειραν
 Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίγθῃ μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 375 Καὶ τότε ἄρ' Ἰκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλ-
 ὃν Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇ προμάγει, [Λων·
 ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο διέδεξο,
 μήπως σ' ἡ βάλῃ ἡς σχεδὸν ἄορι τύψῃ. [δρῶν,
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀν-
 380 ταρήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένους ἀλκην,
 σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφίτιωνα,
 ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 δν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρῳ,
 385 Τυμῶν ὑπο νιφόντι, Ὑδὸς ἐν πίνον ὀήμῳ·
 τὸν δ' ἰοὺς μεμαῶτα βάλ' ἔργει διὸς Ἀχιλλεύς
 μέσσην κὰκ κεφαλῇν· ἥ δ' ἀνύχα πᾶσα κέασθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπέυξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότες ἀνδρῶν·
 390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Ὑλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 τὸν μὲν Ἀχαιοὶν ἵπποι ἐπιστάτορας δατέοντο
 395 πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ. Ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημόλεοντα,
 ἐσθλὸν ἀλεξήτηρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 νύξῃ κατὰ κράτος, κυνέης διὰ χαλκοπαρήχον.
 Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

hasta quidem hæc jacet in terra, neque omnino virum
 video, in-quem immisi, interficere *cum* cupiens.
 Certe et Aeneas igitur carus immortalibus diis
 erat : sed ipsum putabam frustra sic gloriari.
 Valeat : non ei animus me amplius experi-
 eri, qui et nunc fugit lubens ex morte.
 Sed agedum, Danaos bellicosos adhortatus,
 illos alios Trojanos experiar obvius profectus.
 Dixit, et in ordines saliit : hortabaturque virumquemque :
 Ne-amplius nunc a-Trojanis procul state, divini Achivi,
 sed age, vir contra virum eat, promptusque-sit pugnare.
 Difficile vero mihi est, etiam fortis licet sim,
 tot homines insequi, et cum-omnibus pugnare :
 neque-vel Mars, qui-tamen deus immortalis, nec Minerva,
 tantæ aciei persequens-obierit os, et impigre-egerit :
 sed quantum quidem ego valeo manibusque pedibusque
 et animis, me jam nego remissurum ne minimum quidem :
 sed omnino per-ordines ibo penitus, nec quenquam puto
 Trojanorum gavisurum-esse, qui *meam* prope hastam venerit.
 Sic dixit incitans : Trojanos vero splendidus Hector
 hortabatur increpitans, affirmabatque se iturum contra Achil-
 lem :] Trojani magnanimi, ne timete Peliden.
 Et ego verbis vel cum-immortalibus pugnare-possem ;
 hasta vero arduum, quoniam longe potentiores sunt.
 Neque Achilles omnibus finem sermonibus imponet,
 sed aliud quidem perficiet, aliud vero et in-medio claudum-
 relinquet.] Huic ego obvius ibo, etiam si igni manuum-vi si-
 milis-est,] si igni manuum-vi similis-est, animoque rutilo ferro.
 Sic dixit incitans : illi vero adversi hastas tollebant,
 Trojani : horum autem in-unum congressa-est vis, ortusque-est
 clamor.] Et tunc Hectorem affatus-est astans Phœbus Apollo :
 Hector, ne-jam omnino cum-Achille congregere-ante-aciem,
 sed in agmineque et ex turba *cum* excipe,
 ne-qua te vel missili-feriat, vel cominus ense percutiat.
 Sic dixit : Hector vero rursus iniiit turham-densam viro-
 rum,] percussus, ut audivit dei vocem locuti.
 At Achilles in-Trojanos insiliit, præcordia indutus robore,
 horrende vociferans : primum autem interfecit Iphitionem
 strenuum Otryntiden, multarum ductorem copiarum,
 quem nymphæ peperit Nais Otrynteo urbium-eversori,
 Tmolos sub nivoso, Hydæ in opulenta civitate :
 hunc quidem recta irruentem ferit hasta divinus Achilles,
 medio in capite ; hoc vero in-duas-partes totum diffusum-est :
 fragoremque-edidit *heros* cadens ; et super-eo-gloriabatur divi-
 nus Achilles ;] Jaces, Otryntide, omnium terribilissime vi-
 rorum !] hic tibi mors *accidit* ; genus autem tibi est ad lacum
 Gygaum, ubi tibi ager paternus est,
 Hyllum ad piscosum, et Hernum vorticosum.
 Sic dixit glorians : illi autem caligo oculis obtexit.
 Hunc quidem Achivorum equi canthis-rotarum lacerarunt
 prima in acie : ille vero post hunc Demoleontem,
 strenuum propulsatorem pugnae, Antenoris filium,
 percussit ad tempus, per galeam æneam-munitam-malis.
 Neque ærea galea *hastam* inhiibuit, sed per ipsam

αἶχμη ἱεμένη ρῆϊ' ὁστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καὶ ἵππων αἷζαντα,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰφρενον οὐτάπε δουρί.
 Αὐτὰρ δ' θυμὸν αἶσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 κούρων ἐλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἑνσίχθων·
 ὡς ἄρα τόν' ἔρυγόντα λίπ' ὁστέα θυμὸς ἀγῆνυρ.
 Αὐτὰρ δ' βῆ σὺν δουρί μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνιοι,
 410 καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεςσι δὲ πάντας ἐνίκα·
 δὴ τότε νηπιέσσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὦλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 ὥτα περισσόντος, ὅθι ζωστήρος ὄχιζες
 415 χρύσειοι σύνεον, καὶ διπλὸς ἦν τεὸς θώρηξ·
 ἀντικρὺ δὲ διέσγε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχρους αἶχμη·
 γνῆς δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
 κυανέη, προτὶ οἷ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
 Ἔκτορ δ' ὡς ἐνόησε κασιγνήτον Πολύδωρον,
 420 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλεῖ,
 δῆξ δόρυ κραδᾶν, φλογὶ εἰκελός. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤδυα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, δὲ ἐμόν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν,
 ὅς μοι ἑταῖρον ἔεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἀλλήλους πτόσσοιμεν ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας.
 Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἔκτορα διόν·
 ἄσπον ἴθ', ὡς κεν ἄσπον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἔνι νηπίον ὡς
 ἔλπεο διδοῖσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός
 ἡμὲν κερτομίας ἡδ' αἰσάλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σθένε πολλὸν χεῖρων.
 435 Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 αἱ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 δουρὶ βαλὼν ἔπειθ' καὶ ἐμὸν βέλος δῆξ πάροιθεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δόρυ, καὶ τόν' Ἀθήνη
 440 πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 ἥκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἔκειθ' Ἔκτορα διόν,
 αὐτοῦ δὲ προτάροιβε ποδῶν πέσεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μεναίνων,
 σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 445 βεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ.
 Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς
 ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρίς δ' ἥερα τύψε βαθείαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔς αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύνων ἤ τέ τοι ἀγχι
 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀχόντων,
 ἦ θήν σ' ἐξανῶ γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,

cuspis pergendi-cupida rupit os; cerebrum vero
 intus totum fedatum-est : domuit vero ipsum ardentem.
 Hippodamantem autem deinde, de curru desilientem,
 ante se fugientem, in-dorso percussit hasta.
 Atque is animum exhalabat et mugiebat, ut quum taurus
 mugit, vi-tractus Heliconium circa regem,
 adolescentibus trahentibus; gaudet autem his Neptunus :
 sic utique hujus mugientis reliquit ossa animus ferox.
 Atque ille ivit cum hasta in deo-parem Polydorum
 Priamiden : eum vero neutiquam pater sinebat pugnare,
 quod sibi inter filios minimus erat natu,
 et sibi carissimus erat, pedibusque omnes vincebat :
 tum vero juvenili-stultitia, pedum virtutem ostentans,
 rubeat per primos-pugnatores, donec suam perdidit animam :
 hunc percussit medium jaculo pedibus-velox divinus Achil-
 les,] in-terga praetercurrentis, ubi baltei annuli
 aurei *balteum* constringebant, et duplex occurrebat lorica :
 in-adversum vero perrupit ad umbilicum hastae cusps :
 in-genua autem procidit ejulans : nubesque ipsum obtexit
 nigra, ad se vero collegit intestina manibus, inclinatus.

Hector vero, ut vidit fratrem Polydorum
 viscera manibus tenentem, advolutum terrae;
 continuo ejus oculis offusa-est caligo, neque amplius susti-
 nuit] diu procul versari, sed obvius venit Achilli,
 acutam hastam vibrans, flammæ similis. At Achilles
 ut vidit, ita exsiliiit, et jactabundus verbum dixit :

Prope est vir, qui meum maxime intimum-pupugit animum,
 qui mihi sodalem interfecit dilectum; nec sane diutius
 alter-alterum trepidi-fugerimus per aciei semitas.

Dixit, et torve intuitus allocutus-est Hectorem divinum :
 Propius accede, ut ocyus ad-mortis metas pervenias !

Illum vero interritus allocutus-est galeam-motans Hector :
 Pelide, ne jam me verbis certe, puerulum tanquam,
 speres te perterrefacturum : nam aperte scio et ipse
 et convicia, et opprobria proloqui.

Scio autem, quod tu quidem strenuus, ego vero te multo infe-
 rior sum.] Sed hac quidem deorum in genibus posita sunt,
 an tibi, inferior licet sim, animum exemero,
 hasta percussio : nam et meum telum acutum est in-cuspide.

Dixit, et vibratam emisit hastam; et eam-quidem Minerva
 flatu ab-Achille retro avertit glorioso,
 leniter admodum afflatam : ista autem rediit ad-Hectorem di-
 vinum,] ipsiusque ante pedes cecidit. Verum Achilles
 promptus irruit, occidere eum cupiens,
 horrendum vociferans : illum vero eripuit Apollo
 facile admodum, utpote deus, operutque caligine multa.
 Ter quidem deinde irruit pedibus-velox divinus Achilles
 hasta aerea, terque caliginem percussit profundam.
 Sed quando jam quarto irruebat, daemoni par,
 minaciter increpitans eum verbis alatis allocutus-est :

Rursus nunc effugisti mortem, canis; certe tibi prope
 venerat malum : nunc vero te eripuit Phœbus Apollo,
 cui certe vota-facis, proficiens in stridore jaculorum.
 At certe te conficiam omnino, etiam posthac obvius-faetus,

εἴ ποῦ τις καὶ ἔμιγγε θεῶν ἐπιτάρβροθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι, ὃν κε κίχρῳ.
 455 Ὡς ἐπὶ πᾶσι Δρύοπ' οὐτὰ κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 ἤριπτε δὲ προπάραιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ᾗν τε μέγαν τε,
 καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἥρυκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ ἐξάινυτο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ δ' Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱὲς Βιάντος,
 ἄμφω ἐφορμηθεὶς, ἐξ ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψα·
 Τρῶα δ' Ἄλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
 εἴπως εὖ πεφρίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 μὴ δὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδον, ὁ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκυθύμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῖος· ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρες γούνων,
 ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτὰ κατ' ἦπαρ·
 470 ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 κόλπῳ ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν,
 θυμοῦ δευόμενον. Ὁ δὲ Μούλιον οὐτὰ παραστάς
 δουρὶ κατ' οὐς· εἴθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχέκλον
 475 μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κυπτήεντι·
 πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἐπειθ', ἵνα τε ξυνέγουσι τένοντες
 ἀγκυῖνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
 πρόσθ' ὀρόνθ' ἰάναντο, ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θεΐνας,
 τῇλ' αὐτῇ πῆλῃ κάρη βάλε· μυελὸς αὐτὲ
 σφονδυλίων ἐκπαλθ', ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο ταυθυθεΐς.
 Αὐτὰρ δ' βῆ β' ἵεναι μετ' αἰμύμονα Πείρω υἱόν,
 485 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρηκίης ἐριβύλακος εἰληλούθει·
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 ἤριπτε δ' ἐξ ὀχέων. Ὁ δ' Ἀρηῖθον θεράποντα,
 αἶψ' ἵππου στρέψαντα, μεταφρένον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥς· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκυα θεσπιδαῆς πῦρ
 οὐρεὸς ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντῃ τε κλονέων ἀνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὥς ὅγε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 κτενομένους ἐφρέπον· ῥέε δ' αἶματι γαῖα μελαινά.
 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν ἔκτιμένην ἐν αἰωγῇ·
 ῥίμωρα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγάρου μώνυχες ἵπποι
 στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἶματι δ' ἄζων
 500 νέρβην ἄπας πεπαλάκτο, καὶ ἀντιγες αἶ περι δῖφρον,
 ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππεϊν ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἐβάλλον,
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῆδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

si forte aliquis et mihi deorum adjutor est.

Nunc vero ceteros persequar, quemcumque deprehendero.

Sic locutus, Dryopem ferit ad cervicem mediam jaculo, ceciditque *is* et ante pedes; ipse autem hunc quidem reliquit, Demuchum vero Philetoriden, fortemque magnumque, ad genu hasta percussum detinuit: huic quidem deinde, feriens ense magno, exemit animam.

Atque ille Laogonum et Dardanum, filios Biantis, ambos cum-impetu-adortus, e curru depulit in-terram, alterum quidem hasta percussum, alterum vero cominus ense feriens; Troem etiam Alastoriden: hic quidem obvius venerat, genibus,] si-quo-modo sibi parceret, prehensis, et vivum dimitteret,] nec se interficeret, aequalem-aetatem miseratus: demens; neque hoc sciebat, quod non persuasurus erat.

Haudquaquam enim Achilles animo-miti vir erat, nec lenis, sed valde promptus: hic quidem ceperat manibus genua, cupiens precari, ille vero ense percussit ad jecur:

ei autem jecur excidit, et ater sanguis ex ipso sinu ei implevit, ipsique tenebrae oculos contexere, anima privato. Ille autem Mulium percussit prope-astans hasta ad aurem; moxque per aurem ivit alteram cuspid areae: illeque Agenoris filium Echeclum medium ad caput ense ferit capulum-magnum-habente: totus autem incaluit ensis sanguine: huic vero oculos occupavit purpurea mors et fatum violentum.

Deucalionem autem deinde, ubi connectuntur nervi cubiti, hac illum earam per manum transfixit cuspid areae: ipse vero illum manebat, manu gravatus, prae se videns mortem: ille autem gladio cervice percussa, procul cum-ipsa galea caput excussit; medulla vero vertebri exsiliit; ipse autem in terra jacuit extensus.

At ille profectus-est ire in eximium Pirei filium, Rhigmum, qui e Thracia glebosa venerat: hunc percussit medium telo, fixumque-est in pulmone aë; decidit autem e curru. Ille autem Araithoum fanulum, retro equos convertentem, in-dorsum acuta hasta ferit, curruque deturbavit: turbati-sunt autem ejus equi.

Ut vero fertur-furens-per profundas convalles immane-ar-dens ignis] montis aridi; profunda autem crematur silva, et quaquaversus agitant ventus flammam contorquet: sic ille quaquaversus furens-ferebatur cum hasta, daemoni par, occidends insequens; fluebat autem sanguine terra nigra. Ut vero quum quis junxerit boves mares latis-frontibus, ut-triturent hordeum album bene-condita in area, citoque comminuuntur boum sub pedibus valde-mugientium: sic ab Achille *acti* magnanimo solidis-ungulis equi calcabant simul cadaveraque et clypeos: sanguine autem axis subtus totus foedatus-erat, et ambitus qui *erant* circa sellam-currus,] quos ab equinis ungulis guttae aspergebant, atque a canthis: ille vero cupiebat gloriam referre, Pelides, cruentoque-pulvere foedabatur manibus invictis.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ.

ILIADIS XXI.

Μάχη παραποτάμιος.

Pugna ad fluvium.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἱζόν ἑυβρέϊος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
 πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
 ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 τῇ ῥ' οἶγε προχέοντο πεφυζότες ἥερα δ' Ἥρη
 πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκμένῃ ἡμίσεες δὲ
 ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύβροον, ἀργυροδίνην·
 ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον· οἳ δ' ἀλαλητῶ
 ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ δίπτης πυρὸς ἀκρίδες ἡρέθονται,
 φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 ὄρμενον ἑξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
 ὥς ὅπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 πλητὸ ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὃ δ' ἐξθορε δαίμονι ἴσος,
 φάσαντων ὅσιν ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
 Τῦπτε δ' ἐπιστροφάδην τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰκίχης
 ἄορι θεινομένω, ἐρυθαίνεται δ' αἵματα ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακίχτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες πιμπλάσι μυχοὺς λιμένους εὐόρμου,
 δειδυότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει δν κε λάθῃσιν·
 ὥς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα [ρων,
 πτώσσουν ὑπὸ κρημνοῦς· Ὅ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναί-
 ' ζωνὸν ἐκ ποταμοῖο δυῶδεκα λέξας τοῦρούς,
 πρὶν ἢ Πατρόκλοιο Μενoitιάδω θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἤυτε νεβροὺς,
 ὅῃσιν δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτυμῆτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἑταῖροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, δαΐζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' οὐεὶ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολών· ὃ δ' ἐρινενδὸν ὀξεὶ χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἴν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 τῷ δ' ὅρ' ἀνώϊστον καχὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμον ἐυκτιμένην ἐπέρασεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσωνος ὦνον ἔδοικεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινὸς μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡετιῶν, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροΰγων πατρώϊον ἔκτο δῶμα.
 Ἐνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Λήμνιοι· δυοδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλεν, ὃς μιν ἐμελλεν
 πέμψειν εἰς Ἀῖδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς

Sed ubi jam ad-vadum pervenerant pulcre-fluentis fluvii,
 Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter;
 ibi divisos, hos quidem ad-campum insequebatur
 urbem versus, qua Achivi turbati fugerant,
 die superiori, quando furebat splendidus Hector:
 illac hi (Troj.) profundeabantur trepida-fuga; caliginemque Ju-
 no] expandit ante eos spissam, ut-inhiberet ac dimidia-pars
 in fluvium volvebantur profundum, vorticibus-argenteis;
 inciderunt autem magno strepitu: sonitumque-dedere alta
 fluenta,] ripaque circumcirca graviter gemuere: illi vero cum-
 fremitu] innatabant huc et illuc, agitati circa vortices.
 Ut vero quum *exactæ* (ab) impetu ignis locustæ evolant,
 ut-fugiant ad-fluvium: atque ardet indefessus ignis
 excitatus derepente; illæ vero metu-perculsæ-cadunt in a-
 quam:] sic sub Achille *fugante* Xanthi vorticibus-profundis
 implebatur fluentum resonans mixtim equisque et viris.

Sed ille nobilissimus hastam quidem reliquit illic in ripa
 acclinatam myricis; ipse autem insiliit, dæmoni par,
 gladium solum habens, exitialiaque animo meditabatur opera.
 Et feriebat quaquaversum: illorum vero gemitus excitabatur
 fœdus] ense dum-cædebantur, rubescebatque sanguine aqua.
 Ut vero a delphine ingenti *pellente* pisces alii
 fugientes, implent recessus-intimos portus stationibus-tuti,
 formidantes; omnino enim devorat, quemcunque ceperit:
 sic Trojani fluvii per impetuosius fluenta
 abdebant-se-perculsi sub crepidines. Ille vero ut lassatus-erat
 manibus cædendo,] vivos e fluvio duodecim legit juvenes,
 piaculum de-Patroclo Menotiade mortuo.
 Hos eduxit foras metu-stupentes, tanquam hinnulos;
 ligavitque a-tergo manus scite-sectis loris,
 quæ ipsi ferebant in tortilibus tunicis:
 tradidit autem sociis deducendos cavas ad naves;
 at ipse iterum irrui, occidere cupiens.

Illic filio Priami obvius-factus-est Dardanidæ,
 e fluvio fugienti, Lycaoni; quem olim ipse
 abduxerat, captum e patris viridario, inivitum,
 nocturnus progressus: is vero caprifici acuto aere
 incidebat novellos ramos, ut currus ambitus essent:
 ei autem improvisum malum supervenit divinus Achilles.
 Et tunc quidem ipsum in-Lemnum bene-habitatum vendidit,
 navibus abductum: ac filius Jasonis pretium dedit.
 Illinc vero hospes ipsum redemit, multaque dedit,
 Imbrius Etion, misitque in divinam Arisben:
 inde is clam-effugiens paternam venit domum.
 Undecim autem dies animum oblectabat cum-suis amicis,
 reversus ex Lemno: duodecima vero ipsum rursus
 manibus Achillis deus iniecit, qui ipsum erat
 missurus in Orcum, etiam nolentem ire.
 Hunc igitur ut advertit pedibus-velox divinus Achilles

50 γυμνὸν, ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τείρε γὰρ ἰδρὼς
φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρόσθ' ὀφθαλμοῖσι θυμόν·

ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν δρωμαι·

55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνον,
αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡρώεντος,
οἷον δὴ καὶ δδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ,
Ἀἴμον ἐς ἡγαθέην πεπερημένον· οὐδὲ μιν ἔσχεν
πόντος ἄλός πολιῆς, ὃ πολλὰς ἀέκοντας ἐρύκει.

60 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δοῦρὸς ἀνωκτῆς ἡμετέριοιο
γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδὲ δαείω,
ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλευσεται, ἦ μιν ἐρύξει
γῆ φραζέως, ἥτε κατὰ κρατερὸν περ ἐρύκει.

Ἦς ὄρμαινε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τετηπῶς,

65 γούνων ἀφασθαὶ μεμαῶς· περὶ δ' ᾗθελε θυμῷ
ἐκφυγέειν θανάτον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.

Ἦτοι δὲ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
κύψας· ἐγκρίει δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ

70 ἔσση, ἱεμένη χροὸς ἄμειναι ἀνδρομοῖο.

Αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀπαχμένον οὐδὲ μεθίει·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [σόν·

75 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδσο, καί μ' ἐλέη-
σάντι τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.

Πὰρ γὰρ σοὶ πρῶτω πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
ἤματι τῷ, σπε μ' εἴλες εὐκτιμένην ἐν ἄλῳῃ,

καί μ' ἐπέρασας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
80 Ἀἴμον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιο δέ τοι ἔλφον.

Νῦν δὲ λύμην τρίς τόσσα πορῶν· ἥως δέ μοι ἔστιν
ἥδε δυοδεκάτη, σπ' ἐς Ἴλιον εἰλῆλουθα,

πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῖχος ἐν χερσὶν ἔθηνκεν

85 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρὶ,
ὅς μὲ σοι αὐτὶς ἔδωκε· μινυθῶδιον δέ με μήτηρ

90 γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,
Ἄλτω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,

Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατινιόντι.

Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
τῆςδε δῶν γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

95 Ἦτοι τὸν πρῶτοισι μετὰ πρυλλέεσι δάμασας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἴω
σὰς χεῖρας φεύξασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.

Ἄλλο δέ τοι ἔρεμ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλαιο σῆσιν·

100 μὴ με κτείν'· ἐπεὶ οὐχ' ὁμόπλάστριος Ἐκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνὲά τε κρατερὸν τέ.

Ἦς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα παίδιμος υἱός,
λίσσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμειλίχων δ' ὅπ' ἀκούσεν·

Νῆπιε, μὴ μοι ἀποινα πιφαύσκει μὴδ' ἀγόρευε·

105 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν

Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἐλὼν ἥδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε

nudum, sine galeaque et clypeo; neque habebat hastam;
sed ea quidem omnia humum abjecerat; conficiebat enim sudor] fugientem e fluvio, delassatioque genua subtus domabat:
indignatus inde dixit ad suum magnum animum :

Dii boni, sane ingens miraculum hoc oculis video :

profecto jam Trojani magnanimi, quos interfeci,
rursus resurgent ex infernis-tenebris caliginosis :

ut jam et hic venit, qui-effugit saevum diem,

Lemnum in sacram venundatus : neque ipsum tenuit

pontus sali cani, qui multos invitos coercet.

Sed agedum et hastae cuspidem nostrae
gustabit, ut videam in mente, et edocear,
ultrum similiter et illinc reversurus-sit, an ipsum coercebit
terra alma, quae etiam fortem coeret.

Haec animo-versabat manens : is vero prope eum venit at-
tonitus,] genua tangere cupiens; valde enim exoptabat animo
effugere mortemque exitialem et fatum nigrum.

Nempe hic quidem hastam longam sustulit, divinus Achilles,
percutere paratus : is autem currens-subiit et prehendit genua

pronus : hasta vero super dorsum in terra

stetit, cupiens corpore satiari humano.

Atque hic altera manu quidem prehensissupplicabat genibus,
altera vero tenebat hastam acutam, nec dimittebat;

et eum compellans verbis alatis allocutus-est :

Genua-amplexus-oro te, Achille; tu vero me respice, mei-
que miserere:] loco tibi sum supplicis, Jovis-alumne, reveren-
di.] Apud te enim primum gustavi Cereris fruges,

die illo, quando me cepisti bene-structo in viridario,

et me vendidisti, procul abductum a-patreque amicisque,

Lemnum in sacram; centumque-boum-premium tibi pegeri.

Nunc vero redemptus-fuero, ter tanta praestans : dies autem
mihi est] hic duodecimus, postquam in Ilium veni,

multa perpeusus : nunc vero me tuis in manibus posuit
fatum exitiale : videor fere odio-esse Jovi patri,

qui me tibi rursus tradidit : brevis autem aui me mater

perperit, Laothoe, filia Altæ senis,

Altæ, qui Lelegibus bellicosis imperat,

Pedasum excelsam tenens prope Satnioentem.

Hujus autem habuit filiam Priamus, multasque etiam alias

ex-hac duo nati-sumus, tu vero ambos obruncabis.

Nempe illum primos inter pedites domuisti,

deo-parem Polydorum, postquam percussisti acuta hasta;

nunc vero hic mihi malum erit : non enim puto

tuas manus me evitaturum, quoniam prope-adduxit deus.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua;

ne me interlice : quippe non uterinus-frater Hectoris sum,

qui tibi sodalem interemit mitemque fortemque.

Sic igitur eum Priami allocutus-est splendidus filius,

supplicans verbis; inमितem autem vocem audivit :

Stulte, ne mihi pretia-redemptionis memora, neu narra.

Antequam enim Patroclus assecutus-esset fatalem diem,

tum aliquantum mihi pepercissem in animo gratus erat

Trojanis, et multos vivos cepi, et vendidi :

nunc vero non est qui mortem effugiat, quemquem deus

Ἴλιου προπάραιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιο γέ παίδων.
 Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάθθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ δρᾶς, ὅς σ' ἀγῶν καλὸς τε μέγας τε;
 πατρός δ' εἰμ' ἀγαθόν, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ—
 ἔσσεται ἢ ἥως, ἢ δεῖλῃ, ἢ μέσον ἡμάρ—
 ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἢ ὄγε δοῦρι βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφι δίστῳ. [ἦτορ·
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφένκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσας
 ἀμφοτέρας· Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ζίφος ὄξυ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δῦ ζίφος ἀμφοῖς· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κείμενος ταβέει· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δεῦε δέ γαῖαν.
 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαθὼν ποδὸς, ἦκε φέρε-
 καὶ οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἔπεα πτερόεντα προέειπε· [σθαί,
 Ἔνταυθ' οὖν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλῇ
 αἶμα ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέσσει γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἶσει δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει
 ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκαόνος ἀργεῖτα θυμὸν.
 Φθεῖρεσθ'· εἰδόμενος ἄστ' αὖτε χεῖρας Ἴλιον ἱρῆς,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅππῃθεν κεραίζω.
 130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμὸς περ ἐὺβροὺς ἀργυροδίνης
 ἀρξέσει, ὃ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέσθε καχὸν μόρον, εἰδόμενος πάντες
 τίστετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λογιὸν Ἀχαιῶν,
 135 οὗς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. [λον·
 Ὡς ἄρ' ἔφη Ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλ-
 ὄρμηγεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλεῖα, Τρώεσσι δὲ λογιὸν ἀλάλκοι.
 Τόφρα δὲ Πηλεὺς υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 140 Ἄστεροπαῖον ἐπάλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 υἱεὶ Πηλεγονός· τὸν δ' Ἀξίος εὐρυρέθρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀχέσσαμενοιο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ βα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπ' οὐρυσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε'· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 ἄνελος, ἔπει κεγέλωτο δαίχτα μὲν ὡς αἰχρῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόνον οὐδ' ἐλέαιρεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σγεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς πόνεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ με ἐτλης ἀντίος ἔλθειν;
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε παῖδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάλθυμ, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παιόνιος ἀνδρᾶς ἄγων δολιχεγχεῖας· ἦδε δέ μοι νῦν
 ἥδ' ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλῆλουθα.
 Λυτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίος εὐρυρέοντος,

ante Ilium meas in manus conjecerit,
 et omnium Trojanorum, praecipue autem Priami filiorum.
 Sed, amice, morere et tu : cur lamentaris ita ?
 occubuit et Patroclus, qui-tamen te multo praestantior.
 Non vides, qualis et ego, pulcerque, magnusque ?
 patris vero sum eximii, deaque me peperit mater :
 verum instat tamen et mihi mors et fatum violentum
 (fuerit seu aurora seu crepusculum, seu meridies),
 quando quis et mihi Marte animum auferet,
 sive is hasta percusserit, sive a nervo sagitta.
 Sic dixit : illius vero ibi soluta-sunt genua et earum cor :
 hastam quidem dimisit, coneditque manibus passis
 ambabus : Achilles vero stricto ense acuto
 percussit ad claviculam prope cervicem ; totus autem ei intro
 subiit ensis anceps : ipse vero pronus in terra
 jacebat extensus : ac sanguis ater effluebat, rigabatque terram.
 Illum vero Achilles eo-fluvium, prehensum pede, misit fe-
 rendum,] et super eo glorians verba alata profatus-est :
 Istic nunc jace inter pisces, qui tibi vulneris
 sanguinem delambent, sine-metu ; neque te mater
 impositum lectis deflebit ; sed Scamander
 feret vorticosus in maris latum sinum.
 Saliens aliquis per undam, nigram ventis-horrescentem-su-
 perficiem subibit] piscis, qui comederit Lycaonis albam pin-
 guedinem.] Pereatis, donec urbe potiarum Ilii sacræ,
 vos quidem fugientes, ego vero a-tergo contrucidans insequar.
 Nec vobis vel Fluvius late-fluens, vorticibus-argenteis
 proderit, cui jam diu multos sacrificatis tauros,
 vivosque in vortices demittitis solidis-ungulis equos.
 Sed et sic peribitis dira morte, usque-dum omnes
 lueritis Patrocli caedem et perniciem Achivorum,
 quos ad naves veloces interfecistis, absente me.
 Sic dixit : Fluvius autem iratus-est in-corde vehementius ;
 agitabatque in animo, quomodo cessare-faceret a-labore belli
 divinum Achillem, a-Trojanisque perniciem averteret.
 Interea autem Pelei filius, tenens longa-umbra hastam,
 Asteropæo insiliit, interficere cupiens,
 filio Pelegonis : illum autem Axius latis-fluentis
 genuit, et Peribœa, Accessameni filiarum
 natu-maxima : huic enim mixtus-est Fluvius vorticibus-pro-
 fundis.] In-hunc Achilles insiliit : hic vero ad versus e-fluvio pro-
 diens] constitit, tenens duas hastas : animos autem ei praecor-
 diis indidit] Xanthus : quippe indignabatur de caesis juveni-
 bus, quos Achilles caedebat per fluentum, nec miserabatur.
 Hi vero ut jam prope erant in alterum alter vadentes,
 illum prior affatus-est pedibus-velox divinus Achilles :
 Quis, unde es virorum, qui mihi ausus-es obviu venire ?
 infeliciu vero filii meo robori occurrunt.
 Hunc vero Pelegonis allocutus-est splendidus filius :
 Pelide magnanime, cur genus me meum interrogas ?
 Sum ex Pæonia glebosa, longe sita,
 Pæonas viros ducens longis-hastis-armatos ; hæc autem mihi
 nunc] aurora undecima, postquam in Ilium veni.
 Ac mihi genus est ex Axio late-fluente,

[Ἄξιοϋ, δς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,]

δς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχρῃ, τὸν δ' ἐμέ φασιν

160 γενίνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.

Ἦς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς

Πηλιάδα μελὴν· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς

ἥρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·

καὶ β' ἐτέρῳ μὲν δοῦρι σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ

165 βῆξε σάκος· χρυσοῦ γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·

τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς

δεξιτερῆς, συτό δ' αἶμα κελαινέφες· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ

γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.

Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελὴν ἰθυπτίωνα

170 Ἀστεροπαῖω ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.

Καὶ τοῦ μὲν β' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὕψηλῃν βάλεν ὄχθην,

μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελινον ἔγχος.

Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ ἰηροῦ

ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαῖως· ὁ δ' ἄρα μελὴν Ἀχιλῆος

175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.

Τρις μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,

τρις δὲ μεθήκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ

ἄξει ἐπιγνάμψας δόρυ μελινον Αἰακίδαο,

ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.

180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι

χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν

ἄσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν ὀρούσας,

τεύχεα τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῶδα·

Κεῖσ' οὕτως χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 πασὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.

Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρύνεοντος·

αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχόμενα εἶναι.

Τίτκε μ' ἀνήρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,

Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.

190 Τῷ κρείσσω μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλμυρῆντων,

κρείσσω δ' αὖτε Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι

χρασιμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.

Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊας ἰσοφαρίζει,

195 οὐδὲ βαθυβρέϊται μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,

ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·

ἀλλὰ καὶ δς δείδοικε Διὸς μεγάλιο κεραυνόν,

δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.

200 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαιτο γάλκων ἔγχος.

Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ σφλὴν ἦτορ ἀπηύρα,

κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαίνε δέ μιν μελιν ὕδωρ.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες ἀμπεπένοντο,

θηρῶν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφροῖδιον κείροντες.

205 Αὐτὰρ δ βῆ β' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστάς,

οἳ β' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινῆεντα,

ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ

χέρος' ὑπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

Ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε,

210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἰνιον ἠδ' Ὀφελέστην·

καὶ νύ κ' εἰς πλέονας κτάνε Παίονας ὥκως Ἀχιλλεὺς,

[Ἄξιο, qui pulcerriman aquam per terram fundit,]

qui genuit Pelegonem inclytum hastā; hunc autem me aiunt
genuisse : nunc vero pugnemus, splendide Achille.

Sic dixit minitans : at sustulit divinus Achilles

Peliacam fraxinum; ac simul hastis utrinque (*ex utraque ma-*

nu) heros Asteropæus : quippe ambidexter erat :

et altera quidem hasta scutum percussit, nec penitus

perrupit scutum; aurum enim prohibuit, dona dei :

altera vero eum *ad* cubitum strictim percussit manus

dextræ; exsiliit autem sanguis ater : ipsa vero super eum

terræ infixa est, cupiens corpore se-satiare.

Secundus vero Achilles fraxinum recta-volentem

in-Asteropæum immisit, occidere cupiens.

Et ab-hoc quidem aberravit; at altam percussit ripam,

medio-tenus autem impegit ripæ fraxineam hastam.

Pelides vero, ense acuto extracto a femore,

saliit in eum ardenti-animo : at ille fraxinum Achillis

non poterat e crepidine evellere manu robusta.

Ter quidem ipsam concussit, extrahere cupiens;

ter vero remisit vi : at quarto, parabat animo

frangere incurvatam hastam fraxineam Æacidae;

sed ante Achilles cominus ense animam *ei* abstulit.

Ventrem enim ei percussit ad umbilicum : atque omnia

effusa-sunt in-terram intestina; ipsique continuo tenebræ o-

culos contexere] anhelanti : Achilles vero in pectora irruens,

armaque detraxit, et glorians verbum dixit :

Jaceto sic : arduum tibi præpotentis Saturnii

cum-filiis contendere, e-Fluvio licet genito.

Dicebas tu quidem Fluvii genus *te* esse late-fluentis;

at ego genus magni Jovis glorior *me* esse :

genuit me vir multis imperans Myrmidonibus,

Peleus Æacides; ipse vero Æacus ex Jove erat.

Quo potentior quidem Jupiter Fluvii in-mare-fluentibus :

eo potentius itidem Jovis genus, *quam*-Fluvii est.

Etenim tibi Fluvius certe adest magnus, si potest quid

prodesse; sed non licet cum-Jove Saturnio pugnare.

Huic neque rex Acheloius æquiparatur,

nec profunde-fluentis ingens vis Oceani,

ex quo-tamen omnes fluvii, et omne mare,

et omnes fontes, et putei alti fluunt :

sed et is metuit Jovis magni fulmen,

horrendumque tonitru, quando de cœlo fragorem-dederit.

Dixit, et e crepidine evulsit aream hastam.

Illum vero ibidem reliquit, postquam caram animam abstul-

erat,] jacentem in arenis : adhuebat autem ipsum nigra aqua.

Circa-eum quidem anguillaque et pisces occupati-erant,

pinguedinem carpentes, renibus-obtensam detondentes.

At ille profectus-est ire ad Pæonas bellatores-equestres,

qui adhuc juxta fluvium fugiebant vorticosum,

ut viderunt illum fortissimum in aspera pugna

manibus sub Pelidæ et ense violenter domitum.

Tunc interfecit Thersilochumque Mydonemque Astypylum-

que,] Mnesumque Thrasiumque et Ænium, et Ophelsten :

et adhuc plures interemisisset Pæonas velox Achilles

εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

Ἄχχιλεύ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσულα βρέξεις
215 ἀνδρῶν· αἶεϊ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.

Εἰ τοι Τρῳᾶς ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἔξ ἔμθεν γ' ἔλασας πεδίον κάτω μέγμερα βρέξε.

Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἑρατεινὰ βρέθρα·
οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόνον εἰς ἄλλα διάν,
220 στενόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδὴλῳ.

Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔσσαν ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχα με λαῶν. [Λεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρ' Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.

Τρῳᾶς δ' οὐ πρὶν λήξω υπερφιάλους ἐναρίζων,
225 πρὶν ἴδσαι κατὰ ἄστυ, καὶ ἔκτορι πειρηθῆναι
ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσειται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.

Ἦς εἰπὼν Τρῳέσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.

Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

Ἦ πόποι, Ἄργυρότοξ' Ἰδὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
230 εἰρύσσο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πολλὴ ἐπέτελλεν,
Τρῳοὶ παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰςόκεν ἔλθῃ
δεῖλος ὀφεί δύνω, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

Ἦ καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθόρ' ἐμέσσω,
κρημνὸν ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἴζματι θύων·

235 πάντα δ' ὄρινε βρέθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκρούς
πολλούς, οἳ β' κατ' αὐτὸν ἄλλ' ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλ-
Λέος ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἤτε ταῦρος, [Λεύς.
χέρονσιν· ῥόνος δὲ σῶα κατὰ καλὰ βρέθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖσιν μεγάλῃσιν.

240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῆμα,
ὥθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥός· οὐδέ πόδεςσιν
εἶχε στηρίσθαι. ὃ δὲ πετέλεν ἔλε χερσὶν
εὐφύα μεγάλῃν· ἥ δ' ἐκ ριζῶν ἐριπύσσα,

κρημνὸν ἅπαντα ὀδῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ βρέθρα
245 ὄχοισιν πυκνοῖσιν· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
εἴσω πᾶσ' ἐριπύσσ'· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
ἤϊζεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,

δεῖσας. Οὐδέ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἄχροκελαινιῶν, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρῳέσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλοιο.

Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσων τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωη,
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλας, τοῦ θηρητῆρος,
θεθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
τῷ εἰκὼς ἤϊζεν· ἐπὶ στήθεσι δὲ χαλκός

255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
φεύγ', ὃ δ' ὅπισθε βέων ἐπέτο μεγάλῳ ὀρμαγδῷ.

Ἦς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχρηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόνον ἤγεμονεύη,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔρματα βάλλων·

260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδος ἅπασαι
ὀχλεῦνται· τὸ δέ τ' ὥκα κατεβόμενον κελαρύζει
χάρορ' ἐνὶ προαεῖ, θθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κηλήσαντο κῆμα ῥόνοιο,

καὶ λαυφηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροί ἀνδρῶν.
265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς

nisi iratus *eum* affatus-esset Fluvius vorticibus-profundis,
viro se-postquam-assimularat ex altoque dixisset vortice :

O Achilles, præ *aliis* quidem vincis, præ *aliis*que indigna
facis] hominibus : semper enim tibi auxiliantur dii ipsi.

Si tibi Trojanos dedit Saturni filius omnes perdere,
ex me saltem exi-et per campum ardua patrato.

Referta enim jam sunt mihi cadaveribus amæna fluentia ;
nec prorsus aliqua possum effundere fluctus in mare divinum,
angustatus cadaveribus ; tu autem interficis exitiose.

Verum age jam et desiste ; stupor me tenet, princeps virorum.

Hunc autem respondens allocutus est pedibus celer Achil-
les :] erunt hæc, Scamander Jovis-alumne, ut tu jubes.

Trojanos tamen non ante desinam superbos interficere,
quam.concludere eos in urbem, et cum-Hectore periculum-
fecero] contra-stando, utrum me domabit, an ego ipsum.

Sic fatus, in-Trojanos irruit, damoni par.

Et tunc Apollinem allocutus-est Fluvius profundis-vorticibus :

Dii boni ! Argenteo-arcu-insignis, Jovis fili, non tu-sane con-
silia] observasti Saturnii, qui tibi multis admodum mandavit,
Trojanis adesse et opem-ferre, usque-dum veniret
sol-vespertinum sero occidens, obumbraretque glebosa arva.

Dixit, et Achilles quidem hasta-inclytus insiliit medio,
a-crepidine prorsuens ; ille vero concitus-ingruit, tumidis-flu-
ctibus furens ;] omniaque commovit fluentia turbidas : impu-
litque mortuos] multos, qui in eo affatim erant, quos occi-
derat Achilles.] Hos ejecit foras, mugiens tanquam taurus,
in-terram : vivos autem *alios* servavit in pulcris fluentis,
occultans in vorticibus profundis magnis.

Horrenda vero circum Achillem turbida constitit unda ;
urgebatque scuto incumbens fluctus ; nec pedibus
poterat se-stabilire. At ulmumprehendit manibus
adultam, magnam : ea autem radicitus procidens,
crepidinem totam disjecit, repressitque pulcra fluentia
ramis densis : juuxit vero tanquam-ponte illum ipsum (*flu-
vium*).] intro tota prolapsa : isque e voragine prosiliens,
festinavit per-campum pedibus rapidis volare,
percussus. Necdum destitit magnus deus, sed surrexit in il-
lum,] in-summo-nigricans, ut ipsum arceret a-bellico-labore,
divinum Achillem, Trojanisque exitium averteret.

Pelides vero saltu-refugit, quantum *est* in hasta jactus,
aquilæ impetus habens nigri, Iliis venatricis,
quæ simul fortissimæque et celerrima *est* volucrum :

huic similis ruit, circa pectus autem æs
horrendum resonabat : oblique vero ab-illo declinans
fugiebat, et ille a-tergo fluens sequebatur magno sonitu.

Ut vero quum vir aquilex a fonte aquis-nigris

per plantas et hortos aquæ rivum deducit,
manibus ligonem tenens, e-sulco obices ejiciens ;
et hac quidem (*aqua*) profluente, subtus calculi omnes
agitantur ; hæc autem cito defluens murmurat
loco in declivi, præcurritque etiam ipsum ductorem :

sic perpetuo Achillem insequebatur unda fluvii,
velocem licet : dii vero potentiores mortalibus.
Quoties autem conaretur pedibus-velox divinus Achilles

στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ποσσάκι μιν μέγα κῦμα Διυπετέος ποταμοῖο
 πλάξ' ὤμους καθύπερθεν· ὃ δ' ὑφ' ὅσῃ ποσσὶν ἐπήδα,
 270 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 λάβρος, ὑπαίθα βρών, κοινήν δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὀμύωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανήωνων,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἐθέλγειν·
 ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
 λαυφηροῖς ὀλέεσθαι· Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. [στος·
 "Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνει, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄρι-
 280 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάρξειεν.
 Νῦν δέ με λευγάλευ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συμφορῶν,
 ἐν βρά τ' ἑναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 "Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὄκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 στήτην ἐγγὺς ἰάντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἐκίτην
χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε Ποσειδάων ἐνοστήγων·
 Πηλεΐδῃ, μήτ' ἄρ τι λήν τρέμῃ μήτε τι τάρβει·
 τοῖω γάρ τοι νοῦι θεῶν ἐπιταρβῶθαι εἰμὲν,
 290 Ζηνὸς ἐπαίνησαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμῆμεναι αἰσιμόν ἐστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφῆσει, σὺ δὲ εἴσεις αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινὸς ὑποθησάμεθ', αἶ κε πίθηαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖον πολέμοιο,
 295 πρὶν κατὰ Ἰδιόφι κλυτὰ τεῖχεα λαὸν ἐλσαι
 Τρωϊκὸν, ὃς κε φύγησι. Σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἀψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γὰρ βα θεῶν ὄτρυνεν ἐφετμή —
 300 ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκατ' ἀνέμων αἰζῶν
 πλώων, καὶ νέκυες. Τοῦ δ' ὑφ' ὅσῃ γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς βρόον αἰσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 εὐρυσέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔλγηε τὸ δν μένος, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 χῶετο Πηλείωνι, κόρουσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 ὑφ' ὃς ἀειρούμενος· Συμῶντι δὲ κέλευε' ἄσας·
 Φῖλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μῦθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι βῆεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυον ἐναύλους·
 ἴστη δὲ μέγα κῦμα· πολλὴν δ' ὀρυμαγδὸν ὄριεν
 ῥιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νεῖοθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἑλῶος κεκαλυμμένα· κἀδ δὲ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας

stare contra, et cognoscere, an ipsum omnes
 immortales in-fugam-agerent, qui cœlum latum tenent :
 toties ipsi magnus fluctus a-Jove-fluentis fluvii
 alluebat humeros desuper : is autem in-altum pedibus salie-
 bat,] animo afflictus : fluvius vero subtus genua domabat
 rapidus, oblique fluens, pulveremque subtrahebat pedibus.
 Pelides autem ejulavit, intuitus in cœlum latum :
 Jupiter pater, ut nullus me deorum miserabilem sustinet
 ex fluvio eripere; in-posterum vero vel quidvis patiar.
 Alius autem nullus mihi tantum in-culpa cœlestium,
 quantum mea mater, quæ me mendaciis delinivit ;
 quæ me dicebat Trojanorum sub muro armatorum
 velocibus perituro-esse Apollinis jaculis.
 Utinam me Hector occidisset, qui hic nutritus-est fortissimus :
 tum fortis quidem me occidisset, fortemque occisum-spoli-
 asset.]. Nunc autem me ingloria morte fatale-est corripi,
 conclusum in magno fluvio, tanquam puerum subulcum,
 quem torrens-in-angusto obruerit hieme transeuntem.
 Sic dixit : huic autem valde cito Neptunus et Minerva
 stetero prope accedentes, corpore autem hominibus se-assi-
 mularant ;] manuque manum prendentes, confirmarunt eum
 verbis.]. Inter-quos sermonem orsus-est Neptunus terræ-con-
 cussor :]. Pelide, neu jam nimis trepida, neu quid turbare :
 tales enim tibi nos ex-diis auxiliares sumus,
 Jove approbante, ego et Pallas Minerva :
 quoniam haud tibi a-Fluvio certe domari fatale est ;
 sed hic quidem cito desinet, tu vero videbis ipse.
 At tibi prudenter suggeremus-consilium, si modo parueris :
 ne prius absteines manus ab-omnibus-æque-gravi pugna
 quam in Ilîi inclytos muros populum concluderis
 Trojanum, quicumque effugere-possit : tuque, Hectori anima
 erepta,] retro ad naves ito : damus vero tibi gloriam referre.
 Hi igitur sic locuti ad immortales abierunt.
 At ille ivit (valde enim deorum impellebat eum præceptum)
 in campum : hic vero totus inundabatur aqua effusa :
 multa autem arma pulcra prælio-cæsorum juvenum
 fluitabant, et cadavera : illius autem in-altum genua exsilie-
 bant] adversus fluctum ruentis recta ; neque eum tenuit
 late-fluens fluvius ; magnum enim robur immiserat Minerva.
 Nec Scamander remisit suam vim, sed adhuc magis
 irascebatur Pelidæ, tumefaciebatque undam fluenti,
 in-altum sublatus : Simoentem vero hortabatur vociferans :
 Care frater, robur viri ambo certe
 cohibeamus : quoniam mox urbem magnam Priami regis
 evertet ; Trojani vero in pugna non manebunt.
 Sed auxilium-fer celerrime, et imple fluentia
 aqua ex fontibus, omnesque concita rivos ;
 erige vero magnam undam : et multam turbam excita
 truncorum et lapidum, ut compescamus ferocem virum,
 qui jamdudum vincit ; animoque-agitat is paria diis.
 Aio enim nec vim illius profuturam, nec formam,
 neque illa arma pulcra, quæ alicubi in-imo-fundo voraginis
 jacebunt a limo tecta : quin eum ipsum
 involvam arenis affatim, sabulo circumfuso

- 320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἥ, καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύον,
325 μορμύρων ἄρρῳ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα Διπτετές ποταμοῖο
ἴστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλεΐωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδέισασ' Ἀχιλλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
330 Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνευσεν, ὃν φίλον υἱόν·
Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήντα μάχῃ ἡήσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφάσκειο δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
335 εἶσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα. Σὺ δὲ Ξάνθῳ παρ' ὄχθας
δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ μῆδέ σε πάμπαν
μελιχρίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρεΐτῃ·
340 μῆδ' ἐπὶν ἀποπνεύσει τὸν μένος, ἀλλ' ὅτ' ἂν δὴ
φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ἦς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαῖς πῦρ.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καί τε νεκροὺς [λεύς
πολλοὺς, οἳ ἄρα κατ' αὐτόν] ἄλεις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλ-
345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ἦς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεάραδ' ἄλωην
αἶψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις θειεῖρη·
ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκροὺς
κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα καμψανόωσαν.
350 Καίοντο πελάει τε καὶ ἵπτεϊ ἡδὲ μυριάδι,
καίετο δὲ λωτός τ' ἡδὲ θρύον ἡδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ βέεθρα ἄλεις ποταμοῖο πεφύκει·
τεῖροντ' ἐγγέλυς τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
οἳ κατὰ καλὰ βέεθρα κυδίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
355 πνοιῇ τεϊρόμενοι πολυμήτιος Ἥφαιστοιο.
Καίετο δ' ἱς Ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥφαιστ', οὗτις σοίγε θεῶν δύναντ' ἀντιφερίζειν,
οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Ἀγῇ· ἐρίδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
360 ἄσπεος ἐξελάσειε. Τί μοι ἐρίδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνά δ' ἐφλυε καλὰ βέεθρα.
Ἦς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδόν, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφούς σιάλοιο,
πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάρχακα κεῖται·
365 ὡς τοῦ καλὰ βέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῇ,
Ἥφαιστοιο βίηρι πολύρροτος. Αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
πολλὰ λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τί τιπε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔρχεαι κήδειν
370 ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἰμι,
ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἄλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. Ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,

- immenso; neque ejus ossa scient Achivi
colligere: tantam ei colluviem desuper obtendam.
Ibidem ei et sepulcrum factum-erit, nec quicquam ei opus
erit humatione, quando ei exsequias-facient Achivi.
Dixit, et ingruit in-Achillem turbidus, in-altum furens,
325 mugiens spumaque, et sanguine, et cadaveribus.
Purpurea vero continuo unda a-Jove-fluentis fluvii
stabat elevata, et rapiebat Peliden.
Juno autem alte clamavit, admodum-timens Achilli,
ne ipsum abriperet magnus Fluvius vorticibus-profundis.
Statim vero Vulcanum allocuta-est, suum carum filium:
Exsurge ad-certamen, Vulcane, mi fili: contra te enim
Xanthum vorticosum in-pugna existimamus-parem esse:
verum opem-fer citissime, ostentaque flammam multam.
Verum ego Zephyri et velocis Noti
ibo e mari gravem excitatura procellam,
quæ Trojanorum capita et arma comburat,
incendium exitiale ferens. Tu vero Xanthi præter ripas
arbores ure, et ipsum immitte igni; nec te omnino
blandis verbis avertat, et (sive) minis:
neque ante cohibeas tuam vim, quam ubi jam
loquar ego clamans; tunc compesce indefessum ignem.
Sic dixit: Vulcanusque jaculabatur immane-ardentem ignem.
Primum in campo ignis accendebatur, cremabantur mortuos
multos, qui in eo affatim erant, quos occiderat Achilles:
totus vero siccatus-est campus, coercitaque splendens aqua.
Ut vero quum autumnalis Boreas recens-irrigatam aream
statim exsiccaverit; gaudetque, ipsum quisquis de-more-coli:
sic exsiccatus-est campus totus, ac mortuos
exussit; jamque in fluvium verit flammam collucentem.
Urebantur ulmique et salices, ac myricæ:
urebatur lotusque, atque ulva, ac cyperus,
quæ circum pulcra fluenta fluvii affatim nascebantur:
laborabant anguillæque, et pisces, qui per vortices,
qui per pulcra fluenta urinabantur huc et illuc,
spiritu laborantes ingeniosi Vulcani.
Urebatur et vis Fluvii, verbaque fecit et elocuta-est:
Vulcane, nullus tibi certe deorum potest ex-æquo certare,
neque ego tecum quidem sic igne ardenti pugnvero.
Desine a-certamine: Trojanos vero vel statim divinus Achilles
urbe expellat: quid mihi cum-contentione et auxilio?
Dixit, igne ardens: ebulliebat autem pulcra fluenta.
Ut vero lebes ferveit intus, dum-urgetur igne multo,
adipem liquefaciens saginati porci,
undique exæstuans, subtus vero ligna sicca jacent:
sic hujus pulcra fluenta igne ardebant, bulliebatque aqua;
nec animus-erat profluere, sed inhihebatur: infestabat vero
vapor,] Vulcani per-vim ingeniosi. At ille Junonem,
multis supplicans, verbis alatis allocutus-est:
Juno, car tuus filius in-meum fluentum incubuit, infestatu-
rus] hoc præ ceteris? non sane tibi ego tantum in-culpa sum,
quantum ceteri omnes dii, quotquot Trojanis auxiliatores.
Sed certe quidem ego desistam, si tu jubes:
desistat vero et hic. Ego autem insuper et hoc jurabo,

μηποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἥμαρ,
375 μηδ' ὅποιτ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσι δάηται
καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιοῖν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·

Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγαλλεές· οὐ γὰρ ἔοικεν
380 θάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.

Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσιπιδὰς πῦρ·
ἄψορρον δ' ἄρα κύμα κατέστυτο καλὰ ῥέεθρα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκαε χλωμένη περ.

385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πῆσε βεβριθυῖα,
ἀργαλέῃ· δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
σὺν δ' ἔπесον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθονί·
ἀμφὶ δὲ σάλπιγγεν μέγας οὐρανός· Αἴε δὲ Ζεὺς,

ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
390 γηθούσῃ, θθ' ὀρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.

Ἐνθ' οἳ οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
ῥινότορος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδίειον φάτο μῦθον·

Τίπτε' αὐτ', ὦ κυνάρμια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,

395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
ἧ οὐ μέμνη, σθε Τυδείδην Διομήδην· ἀνῆκας
οὐδ' ἀποκαμναι; αὐτὴ δὲ πανόφμιον ἔγχος ἐλοῦσα,

ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψας;
Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.

400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔρχεῖ μακρῶ.

Ἡ δ' ἀναχασσάμενὴ λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
καί μιν ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

405 τόν β' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης·
τῷ βάλε θοῖρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πσιών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,

καὶ μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
410 Νηπύτ', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσσω, ὅσων ἀρείων
εὐχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.

Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτινόις,
ἧ τοι χλωμένη κακὰ μῆδεταί, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
415 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσος φαινώ.
420 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀρροδίτη,
πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγείρετο θυμόν.

Τῇ δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσεῦδα·

425 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάρμια ἄγει βροτολοίγον Ἄρηα
δητοῦ ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέστυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
καὶ β' ἐπιεσαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ

430 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἀμφω κείμετο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.

435

440

445

450

455

nunquam pro Trojanis *me* depulsurum-ope-allata malum diem;] ne quando quidem Troja exiḡiali igne tota cremabitur incensa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.

Et quum hoc audisset dea candidis-ulnis Juno, confestim Vulcanum allocuta-est, suum carum filium :

Vulcane, abstine, filii inclyte : haud enim par-est immortalem deum ita mortalium gratia torquere.

Sic dixit : Vulcanus autem exstinxit immane-ardentem ignem;] ac reflua continuo unda dejecit-se in-pulcros rivos.

Ac postquam Xanthi domita-erat vis, hi quidem postea quieverunt : Juno enim eos coercuit, irata quidem.

Ceteris vero diis contentio incidit gravis, dura : in-diversa vero iis in praecordiis animus ferebatur : concurrerunt autem ingenti tumultu, remugitque lata tellus; circumque clangorem-dedit magnum caelum. Audivit autem Jupiter] sedens in-Olympo; risitque ei suum cor laetitia, ut vidit deos certamine congredientes.

Tum ii non-amplius diu seorsum-steterē : incepit enim Mars, clypeorum-perforator, et primus in-Minervam irrui, aeream hastam tenens, et probrosa dixit verba :

Cur iterum, o impudentissima, deos ad-certamen commit-tis,] audaciam exitiosam habens, magnus autem te animus exstimulavit?]annon recordaris, quando Tydiden Diomedem impulisti,] ut-me vulneraret? ipsaque fulgida hasta sumta, recta in-me adegisti, et corpus pulcrum dilacerasti? Ideo te vicissim nunc puto luituram-esse quanta in-me fecisti.

Sic fatus, percussit *eam* in scutum fimbriatum, horrendum, quod ne Jovis quidem domuerit fulmen : in-hoc *eam* Mars percussit caede-inquinatus hasta longa. Illa vero retro-cedens saccum prehendit manu robusta, jacens in campo, nigrum, asperumque, magnumque, quod homines prisci posuerant, ut-esset terminus arvi : hoc percussit impetuosum Martem ad cervicem, solvitque membra.] Septem autem *is* occupavit jugera stratus, foedavit-que-pulvere crines;] armaque circumsonuere : risit vero Pallas Minerva,] et eum, glorians, verbis alatis allocuta-est :

Stulte, ne adhuc quidem sensisti, quanto fortio-rem glorior ego *me* esse, quod mihi vires *tuas* opponis.

Sic tuae matris furias lueris, quae tibi irata mala machinatur; quod Achivos deseruisti, ac Trojanis superbis auxilio-es.

Sic igitur locuta, avertit oculos lucidos. Hunc vero abduxit manu prehensum Jovis filia Venus, crebro admodum suspirantem : agre autem *is* collegit ani-mum.] Hanc vero ut advertit dea candidis-ulnis Juno, statim Minervam verbis alatis allocuta-est :

Dii boni, aegidem-tenentis Jovis filia, indomita, et vero rursus illa impudentissima abducit hominum-perniciem Martem] infesto et praelio per tumultum : at insequere. Sic dixit : Minerva autem impetu-insequebatur, gaudebatque animo;] et irruens in *Venerem* ad pectora manu robusta percussit : ejus autem ibi soluta-sunt genua et carum cor. Illi itaque ambo jacebant in terra alma :

haec vero super-*iis*-glorians verba alata dixit :

Τοιοῦτο νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσι νῆες ἄρουροι,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργεῖοισι μαχότατο θωρηκτῆσιν,
 430 ὃδ' ἐτε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτῃ
 ἦλθεν Ἀρεὶ ἐπικούρος, ἐμῷ μένει ἀντίοισα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκέρσαντες εὐκτιμένον πολέϊστρον.

Ἔς φατο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 433 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ δίσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοδατῆς δῶ.
 Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 440 καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα οἶδα.
 Νηπύτι, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· οὐδὲ νῦν τῶν περ
 μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Διὸν ἀμφί,
 μῶνον νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
 445 μισθῷ ἐπὶ ῥήτῃ· ὃ δὲ σημαῖνον ἐπέταλλεν.

Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν περὶ τείχος ἔδειμα,
 εὐροῖ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἀβήρκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλιποδὰς ἑλικας βόυς βουκολέεσσε
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑλγέσσης.

450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγυθῆες ὦραι
 ἐξέφερον, τότε νῶϊ βηίσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἐκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 δῆσειν, καὶ περὰ νῆσον ἐπὶ τηλεπαυάνῃ·

455 στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δὲ τ' ἀφορβὸν κίομεν κεκοτητόι θυμῷ,
 μισθοῦ χρώμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσαν.

Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες περὶ φάλοιο ἀπόλωνται.

460 πρόχυν κακῶς, σὺν πατρί καὶ αἰδοῖσι ἀλόχοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σῶσά φρονά μυσθήσαιο
 ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω,
 δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἑοικότες, ἄλλοτε μὲν τε

465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 ἄλλοτε δὲ φθινύουσιν ἀκήριοι. Ἀλλὰ τάχιστα
 παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ θρηναῖσθων.

Ἦς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἰδέτο γάρ βῃ
 παρροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλαμῇσιν.

470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·]

Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλειον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νῦν τόδον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;

475 μῆ σευ νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εἰχομένου, ὥς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ἦς φάτο· τήν δ' οὐτὶ προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Ἄλλὰ χολωσάμεναι Διὸς αἰδοῖσι παράκοιτις·

480 [νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·]

Ἦώς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεᾶς, ἀντὶ ἔμετο

Tales nunc omnes, quotquot Trojanis auxiliaiores,
 sint, quando cum-Argivis pugnent armatis,
 et aequae audaces et sustinentes, ac Venus
 venit Marti auxiliatrix, meo robori occurrens:
 tum prorsus jam pridem nos destillemus a-pugna,
 Ilii eversa bene-aedificata urbe.

Sic dixit: subrisit autem dea candidis-ulnis Juno.

At Apollinem allocutus-est rex Concussor terrae:

Phoebe, cur jam nos seorsum-stamus? neque par-est,
 quum-coeperint alii: hoc quidem turpe, si sine-pugna
 redierimus in Olympum, Jovis ad aere-fundatam domum.
 Incipe; tu enim es natu junior: non enim mihi-quidem
 honestum, quippe-qui prior natus-sum, et plura cognovi.
 Stulte, ut mente-cassum cor habes! nec prorsus eorum
 recordaris, quot jam passi-sumus mala circa Ilium
 soli nos deorum, quum superbo Laomedonti
 a Jove profecti operam-locavimus in annum,
 mercede condita; is autem praecipiens mandata-dabat.

Nempe ego Trojanis circa urbem muros aedificavi
 latosque et admodum puleros, ut inexpugnabilis urbs esset:
 Phoebe, tu vero pedes-trahentes camuros boves pascebas
 Idae in saltibus multas-convalles-habentis, silvosae.

Sed quum jam mercedis terminum gratissimae Horae
 attulerunt, tunc nos vi-fraudavit mercede tota
 Laomedon violentus, minatusque dimisit.

Tibi quidem is minabatur pedes et manus desuper se
 ligaturum, et venditulum insulas in longinquas:

affirmabatque idem utrisque se abscissurum aures aere.
 Nos vero continuo revertebamur, irato animo,
 ob-mercedem indignantes, quam pollicitus non persolvit.
 Ob-hoc jam nunc populo gratificaris; nec nobiscum
 tentas, ut Trojani foedifragi pereant
 funditus male, cum filiis et pudicis uxoris.

Illum vero vicissim allocutus-est rex sagittans Apollo:

Neptune, haudquaquam me prudentem dixeris
 esse, si jam tecum mortalium gratia dimicem,
 miserorum, qui foliis similes, interdum quidem
 admodum-vegeti sunt, terrae fructu videntes
 interdum vero pereunt exanimis. Sed citissime
 desistamus a-pugna; at illi ipsi praeliantor.

Sic igitur locutus retro se-vertit; verecundabatur enim
 cum-patruo congredi in manibus (certamine).
 Hunc autem soror vehementer objurgavit, domina ferarum:
 [Diana agrestis, et probrosum dixit sermonem:]

Fugis jam, Sagittans, Neptunoque victoriam
 totam concessisti, impuneque ei gloriam dedisti?
 Stulte, cumnam arcum gestas inutilem sic?
 Non te nunc amplius patris in a-dibus audiam
 gloriantem, sicut antea inter immortales deos,
 contra Neptunum adversis-viribus te pugnaturum.

Sic dixit: eam vero nihil allocutus-est sagittans Apollo;
 sed irata Jovis veneranda uxor:

[increpuit Sagittis-gaudentem contumeliosis verbis:]

Quomodo vero tu nunc sustines, canis audax, contra me

στήσεται· χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
τοσοφόρῳ περ εὐοσῇ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναικῖν
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα.

485 Ἦτοι βελτερόν ἐστι κατ' οὐρεα θήρας ἐναίρειν
ἀγροτέρας τ' ἐλάφους ἢ κρίεσσιν ἱρι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄρρ' εὖ εἰδῆς,
ὅσσην φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
490 σκαίῃ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔβαινε παρ' οὐατα μειδιώσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἐκπιπτον οἰστοί.
Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλαια,
ἣ ῥά θ' ὕπ' ἱρήκος κοίλῃν εἰσέπττατο πέτρην,
495 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇγε δάλωμεναι αἰσιμον ἦεν·
ὥς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

Λητώ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι ἀργαλέον δὲ
πληκτιζέσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
500 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὐχεσθαι ἐμὲ νικήσαι κρατερῇφι βίηφιν.

ᾧς ἄρ' ἔφη· Λητώ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφαίῃσι κόνις.

Ἦ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς. —

505 Ἦ δ' ἄρ' Ὀλύμπῳ ἵκανε, Διὸς πατὴρ χαλκοβατές δῶ·
δακρυόεσσα δὲ πατρός ἐρέξτεο γούνασι κούρη,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑάνδρος τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο ἡδὺν γελάσας·

Τίς νύ τις τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων;

510 [μυσιδίως, ὥς τι κακὸν βέζουσιν ἐνωπῇ.]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ὑπέρτατος Κελαδείνῃ·
+ σὴ μ' ἄλοχος συφέλιξε, πᾶτερ, Ἀστυκλέωνος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἰλίῳ ἱρήν·
μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος εὐδμήτοιο πόλιος,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόνυντες·

520 καὶ δ' ἴκον παρ Ζηνὶ κελαίνεφει. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρώας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεεν καὶ μῶν χάς ἵππους.
ᾧς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
ἄσπερος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πόλλοισι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
525 ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

Ἐστῆκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὕπ' αὐτοῦ
Τρώες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδὲ τις ἀλκή
γίγνετο· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαίνει χαμαῖζε,
530 ὅτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαῶρους·

Πεπταμένως ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόμε λαοὶ
ἔλθοισι προτὶ ἄστου πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγ' ἔσσεσθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,

535 αὖτις ἐπανόμεναι σανίδας πυκινῶς ἀρκαυίας·

stare? difficilis tibi ego, cui vires opponas,
sagittifera licet sis : quippe te leenam inter-mulieres
Jupiter constituit, et dedit interficere quamcunque velis.
Certe satius est tibi per montes feras interficere,
agrestesque cervas, quam cum-potentioribus vi pugnare.
Si vero vis pugna experiri, fac; ut bene scias,
quanto fortior sim, quandoquidem mihi vires opponis.

Dixit, et ambas ad carpum manus prehendit
sinistra, dextra autem ab humeris detraxit pharetram :
eaeque (pharetra) verberabat eam ad aures subridens
huc-illuc-se-versantem; veloces autem excidebant sagittae.
Lacrimabunda deinde dea fugit, veluti columba,
quae quidem ab accipitre acta cavam volat-in petram,
in latebram : neque enim illi capi fatale erat :
sic illa lacrimabunda fugit, reliquitque illic pharetram.
Latonam autem allocutus-est internuntius Argicida :

Latona, ego vero tecum haudquaquam pugnabo; arduum
autem] configlere cum-uxoribus Jovis nubes-cogentis :
sed promtissima inter immortales deos
glorior-te me vicisse aspera vi.

Sic igitur dixit : Latona vero collegit incurvos arcus et sa-
gittas,] quae-eciderant alio aliae in vertigine pulveris.

Haec quidem sagittis sumtis, secuta-est filiam suam;
ea vero ad-Olympum pervenerat, Jovis ad aere-fundatam do-
mum;] lacrimabunda autem patris insedit genibus filia,
circumque divinus peplus tremebat : hanc vero ad se
recepit pater Saturnius, et interrogavit, suaviter ridens :
Quis tibi talia fecit, cara filia, caelestium ?

[temere, tanquam aliquod mali facienti palam?]

Illumque vicissim allocut-est pulcre-coronata Tumultuosa
tua me conjux male-excepit, pater, candidis-ulis Juno,
a qua mortalibus contentio et lis impendit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

At Apollo Phœbus subiit Ilium sacram :
curae-erat enim ei murus bene-aedificatae urbis,
ne Danaei eum everterent praeter-fatum die illo.
At ceteri ad Olympum rediere dii sempiterni,
alii quidem irati, alii vero admodum gloria-exsultantes;
adsederuntque Jovi atras-nubes-cogenti. At Achilles
Trojanos simul ipsosque perdebat et solidis-ungulis equos.
Ut autem quum fumus ascendens ad caelum latum pervenit
urbis ardentis, deorum vero eum ira excitat;
omnibusque affert laborem, multisque mala immittit :
sic Achilles Trojanis laborem et mala attulit.

Stabat autem senex Priamus sacra in turri,
animadveritque Achillem ingentem : et ab hoc
Trojani facile turbabantur trepide-fugientes, nec ulla vis
erat : ille autem ejulatu-edito a turri descendit in-terram,
mandata-daturus ad murum inelytis portarum-custodibus :

Apertas in manibus portas tenete, usque-dum copiae
venerint ad urbem trepide-fugientes : certe enim Achilles
prope iste perturbans; nunc existimo exitia fore.
Sed postquam intra murum respiraverint conclusi,
rursus obserate tabulas firmiter aptatas :

δείδαι γὰρ μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἀλῆται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπόσαν ὀχῆας·
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύσαν φάος. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἴνα λοιγὸν ἀλάλκοι.

540 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔρπε' ἔρχει· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερῇ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
545 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διὸν ἀνῆκεν,
φῶϊτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, πᾶρ δὲ οἱ αὐτὸς
ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
ψηγῇ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ.
550 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλεῖα πτολίπορθον,
ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι αὐτιζόμενοι κλονέονται,
555 αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάκλιδα δειροτομήσει.
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέσθαι ἔστω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλλεῖ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, σφρ' ἂν ἱκωμαι
Ἰδης τε κνημοὺς κατὰ τε βωπήϊα δῶν·

560 ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
ἰδρῷ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπνεοίμην.
Ἐὶ δ' ἀνὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μὴ μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίοιנדε νοήσῃ,
καί με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσιν πόδεσσιν·
565 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
Εἰ δὲ κέρ οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
καὶ γὰρ ἦν τούτῳ πρῶτος χρώς ὅζει χαλκῷ,
ἔν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

570 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]

Ἦς εἰπὼν Ἀχιλλεῖα ἀλείς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἀλκιμον ὥρμητο πτολεμίζειν ἥδ' ἐμάρχεσθαι.

Ἦντε πόρδαλις εἷσι βαθείης ἐκ φυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ

575 ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
εἶπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥ βάλῃσιν,
ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥ ἐμβληθῆμεναι, ἥ δαμῆναι·
ὥς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, διὸς Ἀγήνωρ,
580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν περὶ ῥῆσαι· Ἀχιλλῆος
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσῃν,
ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὖτει·

Ἦ δὴ που μάλ' ἐόλπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.

585 Νῆπύτι, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.

Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυσέσθαι σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐρέψεις,
ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.

metuo enim, ne exitialis vir in murum irrumpat.

Sic dixit : illi autem aperueruntque portas, et retruserunt obices ;] hæc autem apertæ peperere salutem. At Apollo obuius exsiliit, a-Trojanis ut perniciem arceret.

Ilii autem recta ad-urbem et murum altum, siti aridi, pulvere-tecti, e campo fugiebant ; ille vero vehementer insequabatur hasta : rabies vero ei cor] usque tenebat violenta, studebatque gloriam referre.] Tunc altam-portis Trojam cepissent filii Achivorum, nisi Apollo Phœbus Agenorem divinum excitasset, virum, Antenoris filium, eximiumque fortemque. Ejus quidem cordi audaciam immisit, atque ei ipse astitit, ut mortis gravia fata arceret, fago acclinatus : cooptus erat autem caligine multa.

At ille, ut advertit Achillem urbium-vastatorem, constitit ; multaque ei cor volvebat-æstuans manenti : ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum :

Hei mihi, si quidem actus a violento Achille fugero, qua ceteri turbati fugantur ; capiet me etiam sic, et imbellem obruncabit. Si vero ego hos quidem turbari sinam a-Pelide Achille, pedibusque a muro alio fugero per campum Iliacum, donec pervenero Idæque ad-saltus, et senticela subeam : vespertinus deinde quum-me-lavero de-fluvio, a-sudore refrigeratus, ad Ilium reverterer. Sed cur mihi hæc meus secum-disserit animus ? Ne me abeuntem ab-urbe in-campum advertat, et me rapide insecutus consequatur velocibus pedibus : non-amplius deinde licebit mortem et fatum effugere ; valde enim fortis supra omnes est mortales.

Quod si ipsi ante urbem obviam venero ; etenim huic certe vulnerabile corpus acuto ære, inestque una anima, mortalemque ipsum dicunt homines, [esse : atqui ei Saturnius Jupiter gloriam præbet.]

Sic fatus, Achillem contortus exspectabat ; intus vero ei cor] forte gestiebat præliari ac pugnare. Veluti panthera prodit alto ex fruticeto virum venatorem contra, nec quicquam animo percellitur, neque in-fugam-vertitur, quum latratum audierit : etsi enim prior eam vel cominus-percusserit, vel -eminus, tamen etiam hasta transfixa non desistit a-strenua pugna, antequam vel cominus-congrediatur, vel do-metur :] sic Antenoris filius præclari, divinus Agenor, nolebat fugere, antequam periculum-faceret Achillis : sed (is) clypeum quidem sibi-præterendit undique æqualem, hasta autem in-eum collimabat, et altum clamabat :

Certe jam omnino sperabas in animo, splendide Achille, die hoc urbem te eversurum Troum gloriosorum ! Stulte, certe adhuc multi efficiuntur dolores de ea : In ea enim multaque et fortes viri sumus, qui propugnantes caris parentibus, uxorisque et liberis, Ilium tuemur : tu vero hic fatum conqueris, sic terribilis licet-sis et audax bellator.

600 Ἦ βρά, καὶ δῶν ἄκοντα βαρεῖτης χειρὸς ἀφῆκεν·
καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Ἄμφι δέ μιν κνήμης νεοτεύκτου κασσιτέραιο
σμερδαλέον κονάθησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
605 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγένορος ἀντιθέοιο
δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ,
ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποεργαθε λαοῦ.
610 Αὐτῷ γάρ Ἑκάεργος, Ἀγένορι πάντα ἐοικώς,
ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσυστο ποσσὶ διώκειν.
Ἔως δ' τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινέεντα Σκάμανδρον,
τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθηκεν Ἀπόλλων,
615 ὥς αἰεὶ ἔλποτο νικῆσθαι ποσὶν οἷσιν·
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ἠμίῳ
ἀσπασίῳ προτὶ ἄστν· πόλιν δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
620 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένους ἐρέχυντο
ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώωσαν.

Ccl. 21. 298

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Ἦς οἱ μὲν κατὰ ἄστν πεφυζότες, ἦύτε νεβροὶ,
ιδρῶ ἀπεψύχοντο, πίων τ' ἀκοντό τε δίσκων,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσπον ἴσαν, σάκx' ὤμοισι κλιναντες.
6 Ἑκτόρα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοῖτ' Ἰδοίῃ Μοῖρ' ἐπέδθησεν,
Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαϊάων.
Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλεΐος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσιν διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον· οὐδὲ νύ πώ με
10 ἔγνωσ ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
οἱ δὴ τοι εἰς ἄστν ἄλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μὸρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
15 ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν βλοῦντα πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ χ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὁδᾶς εἶλον, πρὶν Ἰδιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ρηϊδίῳ, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἐδδειςας ὀπίσσω.
20 Ἦ σ' ἄν τισαίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρήκει.
Ἦς εἰπὼν προτὶ ἄστν μέγα φρονέων ἐθεβήκει,
σευάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄσσοφιν,
ὅς βρά τε βεῖα θέησι τιταυόμενος πεδίοιο·
ὥς Ἀχιλλεύς λαυψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πριάμος πρῶτος ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν,

Dixit, et acutum telum gravi manu emisit;
et percussit ejus tibiā sub genu, neque aberravit;
circaque ipsam ocrea recens-elaborati stanni
horrendum resonuit : atque aēs resiliit
a-percusso, nec penetravit ; dei enim prohibuere dona.
Pelides vero impetum-fecit in Agenorem deo-parem ,
secundus : at-non sivit eum Apollo gloriam referre ,
sed illum eripuit, textique caligine multa ,
quietumque eum e praelio misit ut-abiret.
Atque hic Peliden dolo avertit a-populo.
Ipsi enim Sagittans, Agenori in-omnibus se-assimulans ,
stetit ante pedes ; ille vero festinabat pedibus insequi.
Dum ille hunc per-campum persequabatur tritici-feracem ,
conversus praeter fluvium vorticibus-profundis Scamandrum ,
parvo-intervallo praecurrentem ; dolo autem ipsum deliniebat
Apollo,] ut semper speraret se assecuturum pedibus suis :
interim ceteri Trojani fugati venere conferti ,
laeti ad urbem ; urbs vero implebatur confertis.
Neque enim illi sustinebant urbem et murum extra
expectare jam se-invicem, et cognoscere, et quis effugisset,
et quis occubisset in pugna ; scuta cupide infundebantur
in urbem, quemcunque eorum pedes et genna servaverant.

ILIADIS XXII.

Hectoris caedes.

Sic hi quidem per urbem trepida-fuga-dissipati, velut hin-
nuli,] a sudore respirabant, bibebantque, medebanturque siti,
acclinati pulcris propugnaculis : at Achivi
ad-murum prope accedebant, scuta humeris inclinantēs.
Hectorem vero, ut-ibi maneret, exitiale Fatum ligavit,
ante Ilium portasque Scæas.
At Peliden allocutus-est Phœbus Apollo :
Cur me, Pelei fili, pedibus velocibus persequeris ,
ipse mortalīs quum-sis, deum immortalē? necdum omnino
10 me] agnovisti, quod deus sum ; tu vero indesinenter furis.
Tibi nimirum nihil curæ-est in-Troas labor bellicus, quos fu-
gasti,] qui jam in urbem conclusi-sunt, tu vero hue divertisti.
Non me quidem interficies, quia non fato-subjectus sum.
Hunc autem graviter indignatus allocutus-est pedibus veloci
Achilles :] in-errorem-conjecisti me, Sagittans, deum pernicio-
sissime omnium,] hic nunc aversum a muro : certe adhuc
multi] terram mordicus prendissent, antequam in-Ilium per-
venissent. Nunc vero mihi magnam gloriam eripuisti, illosque
servasti] facile ; quippe non ultionem tu veritus-es in-posterum.
Profecto te ulciscerer, si mihi potestas adesset.
Sic fatus, ad urbem magnis animis abiit,
ruens, velut equus certamine-victor cum curru,
qui celeriter currit magno-nisu-tendens per-campum :
sic Achilles celeriter pedes et genna movebat.
Hunc vero senex Priamus primus vidit oculis,

παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ, ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 δεῖ βρά τ' ὀπώρας εἶσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπικλῆσιν καλέουσιν·

30 λαμπρότατος μὲν δ' ἔστι, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέντονος.

Ῥῳωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κύφατο χερσίν,
 ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώζας ἐγεγόνει,

35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 ἑστῆκει, ἄμοτον μεμῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσήυδα χεῖρας ὀρεγνύς·

Ἔκτορ, μὴ μοι μέμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἷος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,

40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτλιος, αἶθε θεοῖσι φίλος τροσόνδ' ἔγενετο,
 ὅσσην ἔμοι· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γυπτεῖς ἔδονται
 κείμενον· ἥ κέ μοι αἰὼν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὅς μ' υἱὸν πολλῶν τε καὶ ἑσθλῶν εὐνὴν ἔθλκεν,

45 κτείνων, καὶ περγὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπύων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδες, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστου ἀλέντων,
 τοὺς μοι Λαοθόη τέκετο, κρεῖνουςα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἥ τ' ἂν ἔπειτα

50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρονι ὀνομαχλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρει, τοὶ τεκόμεσθαι·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαῖώτερον ἄλγος

55 ἔσται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 Ἄλλ' εἰσέρχαιο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σῴσῃς
 Τρώας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλῃσι αἰῶνος ἀμερθῆς.
 Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἑλέησον,

60 δῶκε μορον, ὃν βα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδ' ὄρ
 αἶσιν ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πολλὰ ἐπιδόντα,
 υἷας τ' ὀλλυμένους ἔλκηθεῖσας τε θυγάτρας,
 καὶ θαλάμους κεραΐζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,

65 ἔλκομένας τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὤμῃσιν ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ
 τύψας, ἥδ' ἐβαλὼν, θεσπέων ἐκ θυμὸν ἔλθῃ,
 οὗς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζῃσιν πυλαωροῦς,

70 οἷ τ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσαντες περὶ θυμῷ,
 κείσονται ἐν προθύροισι. Νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένην δεδαϊγμένην ὀξεί χαλκῷ,
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήη·
 ἄλλ' ὅτε δὴ πολὺν τε κάρη πολὺν τε γένειον,

75 αἰδῶ τ' αἰσχρῶν κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. [στίν,
 Ἡ δ' ὀγέρων, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερ-
 σὶν ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορ θυμὸν ἐπέθειεν.

Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν δούρετο δακρυχέουσα,

collucentem, tanquam stellam, ruentem per-campum,
 quae autumno oritur : perillustres autem ejus radii
 lucent multa inter astra nocte intempesta ;
 quam canem Orionis vulgari-appellatione vocant :
 splendidiissima quidem haec est, exitiale vero signum est,
 atque immittit magnum aestum miseris mortalibus :
 sic hujus aes splendebat circa pectora currentis.

Ejulabat vero senex , caputque pulsabat manibus
 in-altum sublatis, magnoque edito-ejulatu clamabat,
 supplex-orans dilectum filium : is vero ante portas
 stabat, vehementer animo-ardens cum-Achille pugnare ;
 eum tamen senex miserabiliter affatus-est, manus extendens.

Hector, ne mihi mane, dilecte fili, virum huic
 solus, seorsum-ab aliis ; ut ne mox mortem assequaris,
 a-Pelida domitus : quandoquidem longe viribus-præstat.
 Crudelis, utinam diis carus tantum esset,
 quantum mihi ; cito eum canes et vultures vorarent
 jacentem : certe mihi gravis ex præcordiis dolor abiret.

Iste me filiis multisque et strenuis orbum fecit, *alios*
 interficiens, et *alios* vendens insulas in longinquis.

Etenim nunc duos filios, Lycaonem et Polydorum,
 non possum videre, Trojanis in urbem conclusis,
 quos mihi Laothoe peperit, præcellens mulieribus.

At si quidem vivunt in exercitu *hostium*, certe postmodum
 æreque auroque redimemus ; est enim domi :
 multa enim dedit filiae senex fama-inclytus Atles.

Si vero jam mortui-sunt ; et in Orci domo,
 dolor meo animo et matri, qui genuinus ;
 populo autem cetero brevior dolor
 erit, modo non et tu moriaris, ab-Achille domitus.

Sed ingredere murum, mi fili, ut serves
 Trojanos et Trojanas, nec magnam gloriam præbeas
 Pelidæ, ipseque dilecta vita priveris.

Præterea et mei infelicis adhuc sani miserere,
 calamitosi, quem pater Saturnius in senectutis limine
 fortuna in acerba perdet, mala multa expertum,
 filiosque interementos, raptasque filias,

et thalamos direptos, et infantes liberos
 allisos terræ, in gravi cæde,
 tractasque nurus perniciosas sub manibus Achivorum.

Ipsam vero forsitan extremum me canes in-primis foribus
 cruda-vorantes raptabunt, postquam aliquis acuto ære
 cominus- vel eminus-feriens ex artubus animam eriperit
 quos nutriti in ædibus, mensæ-participes janitores,

qui meo sanguine hausto, rabiosi valde animis,
 jacebunt in vestibulis. Juveni autem omnino decorum-est
 pugna-cæso, lacerato acuto ære,

jacere ; omnia vero honesta etiam mortuo, quicquid appar-
 rit :] sed quum jam canumque caput, canamque barbam
 pudendaque deturpant canes occisi senis,
 hoc utique miserrimum accidit miseris mortalibus.

Dixit senex, canosque capillos extrahebat manibus,
 vellens e capite : neque Hectori animum flectebat.

Mater vero rursus ex-alia-parte lamentabatur lacrimans.

80 κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεον·
καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἔκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο καί μ' ἐλέησον
αὐτήν· εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχεον,
τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
85 τείχεος ἐντὸς ἔων, μῆδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον δάλοιο, τὸν τέκνον αὐτῇ,
οὐδ' ἀλόχος πολύδωρος, ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνας ταχέας κατέδονται.
90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
πολλὰ λισσομένῳ· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἐπειθον·
ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέσεται ἄνδρα μνήσιν,
βεβρωκὸς κακὰ φάρμακ'· ἔδω δέ τ' ἐμιν ὅλος αἰνός·
95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρὶ·
ὡς ἔκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαινήνῃ ἀσπίδ' ἐρείσας.
Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
ἦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
100 Πουλιάδας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
δς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
νύχθ' ὑπο τήνδ', ὅλοην, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
νῦν δ' ἔπει ὥλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
05 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
μήποτε τίς εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμείο·
ἔκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὥλεσε λαόν.
Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
ἀντην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
10 ἥέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι· εὐκλειῶς πρὸ πόλεως.
Εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν
καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας
αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
καὶ οἱ ὅτι κτείσται· Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
ἄλλα δὲ πρὸς τῷ ἄλκιμονος Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἴσθηνδ', ἥ τ' ἐπλετο νεῖκεος ἀρχή,
πείθειν δὲ Τρῶας· ἄρα δ' ἅμφισ' Ἀχαιοὺς
ἐπιδόσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι
20 μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.
[κτῆσιν ὅσων πολέεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει.]
Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἴωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔόντα,
25 αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαρίζεσθαι, ἅτε παρθένος ἡϊθέος τε.
[παρθένος ἡϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.]
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυγελανόμεν· ὅτι τάχιστα
30 εἰδομεν ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυβαῖκι πτολεμιστῇ,
σεῖων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμων

sinum denudans, altera autem manu mamillam exseruit;
et illum lacrimas-fundens verbis alatis allocuta-est :

Hector, fili mi, et haec reverere, et mei miserere
ipsius : si-unquam tibi vagitus-sedantem mammam praebui,
horum reminiscere, care fili ; arceque infestum virum
moenia ingressus : neu primus-pugnator stes ipsi ;
ferox : si enim te interemerit, haudquaquam te ego
deflebo in lectis, carum germen, quem peperī ipsa,
neque uxor magnifice-dotata ; seorsum autem te longe a-nobis
Argivorum apud naves canes veloces comedent.

Sic hi lugentes alloquebantur dilectum filium,
multis supplicantes ; neque Hectori animum flectebant :
sed is manebat Achillem ingentem propius accedentem.
Ut vero draco ad lustrum silvester virum manet,
pastus mala gramina ; subit autem eum ira gravis,
horrendumque aspicit, convolvens-se circa latibulum :
sic Hector, inextinctum habens robur, non recedebat,
turrin ad prominentem fulgido clypeo acclinato.

Indignabundus vero dixit ad suum magnum animum :

Hei mihi, si quidem portas et moenia ingressus-fuero,
Polydamas me primus probris onerabit,
qui me hortatus-est Trojanos ad urbem ducere,
noctem sub istam, exitialem, quum exortus-est divinus Achil-
les.] At ego non parui : certe multo utilius fuisset :
nunc vero postquam perdiidi populum pertinacia mea,
verecundor Trojanos et Trojanas longa-pepla-trahentes,
ne-quando quis dicat deterior alius me ;
Hector suis viribus fretus perdidit populum.
Sic dicent : mihi vero tunc multo satius esset,
contra pugnando aut Achille interfecto redire,
aut me ipsum cadere gloriose pro urbe.

Quod si clypeum quidem deposuero umbone-munitum,
et cassidem validam, hastaque ad murum acclinata,
ipse profectus Achilli eximio obvius venero,
et ei polliceare Helenam, et opes cum ipsa
omnes prorsus, quascunque Alexander cavis in navibus
duxit ad-Trojam, quae fuit certaminis origo,
daturum me Atridis abducendas, simulque praeterea Achivis
alias distributurum, quascunque urbs haec additis-habet :
a-Trojanis vero deinde honorabile iurjurandum exigam,
nihil occultaturos, sed bifariam omnia divisuros....

[opes quascunque urbs amœna intus continet.]

Sed cur mihi haec meus secum-disserit animus?

Vereor ne ei ego quidem supplicem profectus ; is vero mei non
misereatur, nec quicquam me revereatur, interficiat vero me,
inermem] sic, tanquam mulierem, postquam arma exuero.
Non sane ullo-modo nunc licet a quercu neque a petra
cum-hoc confabulari, ceu virgo juvenisque.

[virgo juvenisque confabulantur inter-se.]

Satius vero certamine congredi : ut-quam celerrime
videamus, utri Olympius gloriam sit-praebiturus.

Haec animo-versabat manens : at eum prope accessit Achil-
les,] par Marti, galeam-quassanti bellatori,
vibrans Pelicam hastam ad dextrum humerum

- 135 δεινὴν ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελὸς αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖθι μένειν, ὅπισθε δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραϊπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφι, ἐλαφρότατος πετεινῶν,
 140 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πελειαν·
 ἢ δέ θ' ὑπαίθια φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκώς
 παρφ' ἐπαΐσσει, ἔλπειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
 ὥς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαίψηρά δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπὴν καὶ ἐρινενδὴν ἠνεμόεντα
 τεύχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξίτον ἐσσεύοντο·
 κρουνοὶ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοῖαι ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο·
 ἢ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ πορρέει εἰκυῖα χαλᾶζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῃ.
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλουτοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαῖνιοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαὶ τε θύγατρες,
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν υἱᾶς Ἀχαιοῖν.
 Τῇ ῥα πενδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπίσθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην
 160 ἀνύστην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀελοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 ῥίμφοι μάλα τραχώσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀέθλον,
 ἢ τρίπους ἡὲ γυνή, ἀνδρὸς κατακτείνητος·
 165 ὥς τὼ τρίς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 καρπαλίμοισι ποδῆσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὀρώντο·
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεύχος
 ὀφθαλμοῖσιν ὀρούμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρῇ ἔχηνεν,
 Ἰδὲ ἐν κόρυφῃσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτε ἔειδος Ἀχιλλεύς
 ἄστου πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσιν διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
 175 ἥ μιν ἐκ θανάτοιο σώσωμεν, ἥ μιν ἦδ' ἦ
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλεῖ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφέες, οἷον ἔειπες·
 ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσχεὲς ἔξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἄτάρ οὐ τοι πάντες ἐπαίνεμον θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 πρόσφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥϊος εἶναι·
 185 ἔρρον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τι ἔρωει.
 Ὡς εἰπὼν ὤφρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο χαρῶν ἄϊσσα.

terribilem; circum vero aes splendebat simile fulgori
 vel ignis ardentis, vel solis orientis.
 Hectorem vero, ut vidit, cepit tremor; neque amplius susti-
 nuit] illic manere, a-tergo autem portas reliquit, abiitque per-
 territus.] Pelides vero irruit, pedibus rapidis fretus.
 Veluti circus in-montibus, velocissimus volucrum,
 facile impetum-dat in pavidam columbam:
 hæc autem oblique fugit: iste vero prope acute clangens,
 crebris impetibus-sequitur, capereque *illam* eum animus ju-
 bet:] sic ille ardens recta involabat: sed trepidus-fugiebat
 Hector] mure sub Trojanorum, velocitæque genua movebat.
 Hi vero præter speculam et caprificum ventosam
 murum usque subter per viam-publicam rapido-cursu-rue-
 bant,] ad-scaturignesque pervenere pulcre-fluentes, ubi fontes
 duo erumpunt Scamandri vorticosi.
 Alter quidem aqua calida fluit, circumque fumus
 oritur ex ipso, velut *ab* igne ardenti:
 alter vero æstate prolluit similis grandini,
 vel nivi frigidæ, vel ex aqua *concretæ* glaciæ.
 Illic autem ad ipsos labra-ad-lavandum lata prope sunt,
 pulcra, lapidea, ubi vestes speciosas
 lavabant Trojanorum uxores pulcræque filiæ,
 olim tempore pacis, priusquam venissent filii Achivorum.
 Hac prætercurrere, *alter* fugiens, alter vero pone persequens:
 ante quidem fortis fugiebat, persequabatur vero eum multo
 præstantior] rapide: nam non victimam, nec bovis-pellem
 assequi-conabantur, qualia pedibus (*cursus*) præmia sunt vi-
 rorum;] sed de anima currebant Hectoris equum-domitoris.
 Ut vero quum adsueti-vincere circa metas solidis-ungulis equi
 celeriter admodum currunt; et magnum propositum-est præ-
 mium,] vel tripes, vel mulier, viri *in honorem* defuncti:
 sic hi *ter circa* Pri- *em gyro-circum-acti*-sunt
 rapidis pedibus: *da. pug. mnes spectabant.*
 His autem sermonem *est* pater hom- *etque deumque:*
 Proh dii, profecto *ut* virum *et* murum
 oculis video: meur *et* jolet cor
 de-Hectore, qui *ta* boum femora a-
 Idæ in verticibus *as*-convalles-habentis; *in*
 in urbe summa (*ai ce*): nunc vero eum divinus
 urbem circa *ani* pedibus velocibus insequitur.
 Sed agite, de *agite*, *lii*, et consultate,
 utrum eum e morte salvum eripiemus, an eum jam
 per-Peliden Achillem do-*agimus* *ta*
 Hunc vero allocuta-est dea cæsis M.
 o pater, candidi-fulminis-missor, atras-nubes-cogens. quale
 dixisti!] virum mortalis qui-sit, pridem *da*
 jam vis a-morte luctuosa liberare? *da. maxima.*
 Fac: at non tibi omnes assentimur *bra* hastam,
 Hanc autem respondens affatu *est* me aberravit:
 bono-esto-animo, Tritonia, dilecti *an* *est* autem Hector,
 serio loquor: volo autem tibi *mi* *est* manu:
 fac, prout tibi animus est, neu cessa. *est* hastam:
 Sic locutus, impulit antea paratam-animo Minervam;
 descendit autem *ea* ab Olympi verticibus concita.

Ἴκτορα δ' ἄσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὠκύς Ἀχιλ-
 ῶς δ' ὅτε νεβρόν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δῖηται, [λεύς.
 190 ὄρας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσας·
 τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῃ,
 ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄρα κεν εὐρή·
 ὣς Ἴκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσπῃ δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
 195 ἀντίον αἰξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 εἴ πως οἱ καθύπερθεν ἀλλάκοιεν βελέεσσιν·
 τοσάκι μιν προπάρῃθεν ἀποτροφέλῃσκε παραρῆξ
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δέ ποτὶ πόλιος πέτετ' αἰεῖ.
 ὦς δ' ἐν δεινῇ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 οὐτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὐθ' ὁ διώκειν·
 ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσσιν, οὐδ' ὁς ἀλύξαι.
 Πῶς δέ κεν Ἴκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματον τε καὶ ὑστατον ᾔντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπώρσε μένος λαίφηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρχατὶ διὸς Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἴκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 μήτις κῦδος ἄροιο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοῦς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε τῇ χρύσεια πατὴρ ἐτίτανε τάλαντα·
 210 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταρνεγέος θανάτοιο,
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἴκτορος ἵπποδάμιο.
 Ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν ῥέπε δ' Ἴκτορος αἵσιμαν ἦ-
 ῶγετο· εἰς Ἀΐδα· λίπεν δέ εἰς Φοῖβος Ἀπόλλων. [μαρ,
 Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 ἄγχου δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νοῖ γ' ἑόλπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἴκτορα δηρώσαντε, μάχης ἄτον περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἐτι γ' ἔστι πεφυγμένον· ἔτι με γενέσθαι,
 220 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πύματον ἔβροχ' Ἀπόλλων,
 προπροκυλῶν· μένος πατρὸς ἵπποδάμιοιο.
 Ἄλλὰ ἐκείνῳ πρὸς ἔσθῃ καὶ ἀρτίῳ· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 15 πᾶντα μάλ', ὀνήσω ἐναντίῳ· ἵνα μεσάσθαι.
 ἡγάγετο Τρῶν Ἀθηναίη, ὁ δ' ἐπὶ ἵππῳ χαιρε δὲ θυμῷ·
 δωσέμεν Ἀπὶ μελῆς γαλκογλώγῃ, ἔρεισθεῖς.
 ἀλλ' ὅρα τὸν μὲν εἰλεπε, κίχρησάτο δ' Ἴκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φῶν·
 ἄγχου δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 20 Πηεῖ, ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 αἰετὶς ὡς ἰδὲς ὄφθαλμοῖσιν, ἔντοσθε μένουσιν.
 ἄντε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 25 ἵνα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 40 λίσσωνθ', ἐξείης γονούμενοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 αὐτὸ μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·

Hectorem vero indesinenter urgens sequebatur celer Achilles.
 [Ut vero quum hinnulum in montibus cervæ canis inse-
 quitur,] excitatum e cubili, perque convalles et per fruticeta ;
 eum autem, etiamsi lateat metu-percussus sub arbusto ,
 tamen vestigia-legens currit perpetuo , donec inveniat :
 sic Hector non latebat pedibus-velocem Peliden.
 Quoties vero impetum-sumeret ad-portas Dardanias
 recta irruere, bene-ædificatas versus turres ,
 si quo-modo ei desuper auxiliarentur telis :
 toties eum Achilles ante avertibat, præveniens ,
 in campum : ipse autem prope urbem volabat semper.
 Ut vero in somno non potest *persequens* fugientem consequi ;
 neque alter alterum potest effugere, neque alter consequi :
 sic hic illum non poterat assequi pedibus, neque ille effugere.
 Quomodo vero Hector fata effugere-potuisset mortis ,
 nisi ei postremumque et ultimum occurrisset Apollo
 prope , qui ei excitavit robur velocique genua ?
 Copiis autem renuebat capite divinus Achilles ,
 nec sinebat mittere in Hectorem amara tela :
 nequis gloriam auferret percutiens , at ipse secundus veniret.
 Sed quando jam quartum ad scaturigines pervenerant ,
 tum vero aureas pater attollebat lances ,
 imposuitque duo fata longe-sternentis mortis ,
 hoc quidem , Achillis, illud vero, Hectoris equum-domitoris ;
 sustinuitque medias prehensas : inclinata-est autem Hectoris
 fatalis dies,] descenditque ad Orcum ; reliquitque eum Pho-
 bus Apollo. [Ad Pelidenque accessit dea cæsiis-oculis Minerva,
 et prope stans verbis alatis allocuta-est :
 Nunc demum nos spero, Jovi dilecte, splendide Achille,
 relatuos magnam gloriam Achivis, ad naves,
 Hectore caeso, pugnae insatiabilis licet sit.
 Non ei nunc amplius certe licet nos effugere ,
 ne si quidem perquam multum laboret sagittans Apollo ,
 advolvens-se-pedibus patris Jovis ægidem-tenentis.
 Sed tu quidem nunc sta et respira ; huic vero ego tecum,
 accedens persuadebo, adversus ut-pugnet.
 Sic dixit Minerva ; ille vero paruit, gavisusque-est animo :
 stetit autem fraxino ære-præfixæ innixus.
 Hæc vero hunc quidem reliquit, assecutaque-est Hectorem
 divinum,] Deiphobo se-assimilans corpore et indefessa voce ;
 prope autem stans verbis alatis *eum* allocuta-est :
 Mi-frater, profecto admodum jam te urget celer Achilles ,
 urbem circa Priami pedibus velocibus persequens :
 sed age jam stemus, et resistamus ei manentes.
 Hanc autem vicissim allocutus-est ingens galeam-motans
 Hector :] Deiphobe, profecto quidem mihi antea multo carissi-
 mus eras] fratrum, quos Hecuba ac Priamus genuit filios :
 nunc vero adhuc etiam magis cogito animo honorare *te* ,
 qui sustinuisti mei gratia , ut vidisti oculis ,
 mœnibus egredi, ceteri vero intus manent.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Mi-frater, profecto quidem multum pater et veneranda mater
 supplicabant, deinceps genua-amplectentes, circum et sode-
 les,] illic ut-manerem ; adeo enim metu-tremunt omnes :

ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχόμεθα, μηδέ τι δούρων
 ἔστω φειδωλῇ, ἵνα εἰδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σῇ δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φαιμένη, καὶ κεροδυσὺν ἠγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φροῖσσομαι, ὥς τὸ πάρος περ.
 Τρίς περὶ ἄστου μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνῆκεν
 στήμεναι ἀντία σείῳ· ἔλθοιμ' κεν, ἥ κεν ἀλοίην.
 Ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαλιν ἀεικίω, αἰ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶν καμμόνῃην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφελώμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλίσσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ βέξῃς.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, σὺνημοσύνας ἀγόρουε. [λέυς·
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστὰ,
 οὐδὲ λυκοὶ τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονά θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσιν διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τί νῦν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἡ ἑτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολέμιστῃν.
 Παντοίῃς ἀρετῇς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλ' αὖ χρεὶ
 αἰγμητὴν τ' ἔμεναι καὶ ἠορσαλέον πολέμιστῃν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 ἔγχει ἐμῷ δαμάει· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει θύων.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσχιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλέυατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 275 ἔξετο γὰρ προΐδων, τὸ δ' ἐπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγχῃ· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀψ' δ' Ἀχιλλεῖ δίδου· λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα [λεῦ,
 Ἥμῃροτες, οὐδ' ἄρα πῶς τι, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλ-
 280 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον· ἦτοι ἔφης γε·
 ἀλλὰ τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπιλοπῶς ἔπλεο μύθων,
 ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθομαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
 ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 285 εἰ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλναι
 χάλκεον, ὥς δή μιν σῇ ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 Καὶ κεν ἑλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σείο καταφθιμένον· σὺ γάρ σφιν πῆχ' αὖ μέγιστον.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσχιον ἔγχος,
 290 καὶ βάλε Πηλεΐδα μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάρμαρτεν·
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. Χώσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅττι δά οἱ βέλος ὦκ' ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 σπῆ δὲ κατηφῆσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μελίνων ἔγχος·
 Διηόφρον δ' ἐκάλεε λευκάσπεδα μακρὸν ἄσας·
 295 ἥτε μὲν ἰνὸν δόρυ μακρόν· δ' οὐτὶ οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

sed meus intus animus conficiebatur dolore gravi.

Nunc vero adversi fortiter pugnemus, neque hastarum sit parcimonia, ut videamus, utrum Achilles, nobis interfectis, spolia sanguinolenta referat naves ad cavas, an tua hasta dometur.

Sic locuta, continuo astu praeivit Minerva.

Illi vero quum jam prope essent in alterum-alter videntes hunc prior allocutus-est magnus galeam-motans Hector :

Non te amplius, Pelei fili, fugiam, sicut antea :

ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam sustinui manere te ingredientem; nunc vero me animus impulit stare contra te : interimam certe, vel interinar.

Sed aegedum huc deos inter-nos-demus testes; hi enim optimi testes erunt et custodes pactorum :

non enim ego te immaniter deturpabo, si mihi Jupiter dederit victoriam, tuamque animam abstulero; at postquam tibi detraxero pulcra arma, Achille, cadaver Achivi reddam : sic et tu facito.

Illum vero torve intuitus allocutus-est pedibus velox Achilles :] Hector, ne mihi, acerbissime, pacta memora.

Ut non sunt leonibus et hominibus fœdera fida,

nec lupique et agni concordem animum habent,

sed hostili animo-sunt perpetuo in-se-invicem :

sic non est me et te amice-pacisci, nec prorsus nobis

fœdera erunt, antequam utique alter stratus

sanguine satiarit Martem, inexpectum bellatorem.

Omnigenæ virtutis recordare : nunc te admodum oportet

hastæque-vibratorum esse et audacem bellatorem.

Non tibi amplius est effugium; statim vero te Pallas Minerva

hasta mea domabit : nunc vero simul omnes lues

dolores meorum sociorum, quos interfecisti hasta furens.

Dixit, et vibratam emisit longæ-umbrae hastam.

Et hanc quidem ex-adverso conspectam evitavit splendidus

Hector:] subsegit enim prævidens, ac supervolavit ærea has-

ta:] et terræ infixæ-est : evulsit verp eam Pallas Minerva,

et Achilli reddidit, latuitque Hectorem, pastorem virorum.

Hector vero allocutus-est eximium Peliden :

Aberrasti, necdum utique, diis similis Achille,

ex Jove noras meum fatum; ac certe dixisti;

sed aliquis apta-loquens et subdolos eras verbis,

ut tui præ-melto-animorum virtutisque obliviscerer!

Haud tamen mihi fugienti dorso hastam infiges,

sed recta irruenti per pectora adige,

si tibi dedit deus : nunc vicissim meam hastam evita

æream; utinam jam tuo in corpore totam recipias :

tum certe levius bellum Trojanis esset,

te interfecto : tu enim es ipsis pernicius mortis.

Dixit, et vibratam emisit longæ-umbrae hastam,

et percussit Pelidæ medium scutum, nec longe vero excussa-est scuto hasta. Iratus

quod sibi telum velox irritum evolasset

Stetitque vultu-dejecto, nec aliam habebat fraxineam

Deiphobum vero vocabat albo-clypeo, alte clamans;

poscebat eum hastam longam : is vero non ipsi prope erat.

Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φωνήσεν τε·

Ἦ πόποι, ἣ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτῳ δέ κλέσσαν·
Διὸς υἱὸν γὰρ ἔγωγε· ἐφάμην ἥρῳα παρειάσσειν·
ἀλλ' ὃ μὲν ἐν τείχεϊ, ἐμὲ δ' ἔξαπατήσεν Ἀθήνη.

Ἦν δὲ δὴ ἐγγυθὶ μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
οὐδ' ἀλέη· ἣ γὰρ βρὰ πάλαι τόγχε φιλιτερον ἦεν
Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκχέβολοι, οἳ με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύσατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κίχάνει·
μὴ μὲν ἀσπυοῦδε γι καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα βέβας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε σιθαρὸν τε.
Οἴμηνεν δὲ αἰεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπτετήεις,
ὥς τ' εἶσιν πεδιόνδε διὰ νεφέων ἐρεβενδῶν,
ἀρπάσσων ἢ ἄρν' ἀμάλην ἢ πτόλκα λαγών·

Ἦς Ἐκτωρ οἴμηνσε, τὴν ἀσπυοῦ φάσγανον ὀξὺ.
Ἦρμηθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλὸν, δαιδάλεον· κόρυδι δ' ἐπένευε φαινήν,

τετραφάλῳ καλὰ δὲ περισσεύοντο θύραιαι
γρύσσει, ἃς Ὅφαιστος τε λόφον ἀμφὶ θαμειάς·
οἷος δ' ἄσתר εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶν
ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
ὥς αἰγμῆς ἀπελαμπ' εὐθήκος, ἣν ἄρ' Ἀχιλεὺς
πᾶλλον δεξιτερῇ, φρονέειν κακὸν Ἐκτορι δίω,

εἰς ὁρόων χροὰ καλὸν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροὰ χάλκεα τεύχη,
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάρξει κατακτάς·
φαίνεται δ', ἣ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐγὲν ἔχουσιν,
λαυκανῆν, ἵνα τε ψυχῆς ὀκίστος ἐλεθρος·

τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλεὺς·
ἀντικρῶν δ' ἀπαλοῖο δι' αὐγὲν ἔλυσ' ἀκασκῆ.
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοδάκρυα,
ὄφρα τί μοι προτιέποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.

Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ· ὃ δ' ἐπέυξατο διὸς Ἀχιλεὺς·
Ἐκτωρ, ἄτάρ που ἔρης, Πατροκλῆ· ἔξεναρίζων,
σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίττει νόσφιν ὄντα.

Νῆπιε, τοῖο δ' ἀνευθεν ἀσπαστήρ μὲν' ἀμείνων
νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμην,
ὥς τοι γούνατ' ἔλυσα· σέ μὲν κύνες ἡδ' οἰωνοὶ
ἐλκυσσοῦσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
λίτσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σὺν τε τοκίῳν,
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλλης χρυσὸν τε δέδεξο,
δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχῃσι θανόντα. [λεύς·

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ·
μή με, κύνων, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκίῳν·
αἱ γὰρ πῶτας αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνέη,
ὧμ' ἀποταμνόμενον κράε ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
ὧς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῇ ἀπαλάλχοι·
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα

Hector autem sensit suo in animo, dixitque :

Eheu, profecto omnino jam me dium-mortem vocarunt :
Deiphobum enim ego putabam heroem adesse ;
sed ille quidem in muro stat, me vero decepit Minerva.
Nunc autem jam prope est mihi mors exitialis, nec longe ;
neque est effugium : certe enim olim hoc gratum erat
Jovique, et Jovis filio, Longo-jaculanti ; qui tamen me antea
lubentes e-periculis-eripuerunt : nunc vero me fatum assequitur :
sed tamen ignaviter certe et inglorie perierim,
hanc tamen magnificum aliquid faciens et quod-posterior audiat.

Sic igitur fatus, strinxit ensem acutum,
qui ei ad latus pendebat magnusque validusque.
Impetum dedit collectus, velut aquila altivolans,
quæ descendit in-campum per nubes opacas,
raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem :
sic Hector impetum-dedit, vibrans ensem acutum.
Irruit et Achilles, ira autem sibi-impleverat animum
atroci ; ac scutum pectori prætendit
pulcrum, artificiose-factum : galea autem nutabat fulgida,
quatuor-conos-habenti ; pulcræque motabantur-concussæ co-
mæ] aureæ, quas Vulcanus fuderat circa conum densas.
Qualis vero stella procedit inter stellas nocte intempesta
Hesperus, quæ pulcerrima in cælo posita-est stella :
sic ab-hasta fulgor emicabat peracuta, quam Achilles
vibrabat dextera, struens malum Hectori divino,
inspiciens corpus pulcrum, ubi reciperet-vulnus facillime.
Hujus autem e-ceteris-partibus tantum tegebant corpus æra
arma,] pulcra, quibus Patrocli vim exuerat occisi :
apparebat vero ea pars qua claviculæ ab humeris cervicem
distinent,] jugulum, ubi animæ citissima pernicies :
hac in eum ardentem-ruens ferit hasta divinus Achilles ;
prorsus autem teneram per cervicem abiit cuspis.

Nec tamen arteriam fraxinus absceidit ære-gravis,
ut aliquid ipsum Hector alloqueretur respondens verbis.
Cecidit autem in pulvere ; et super-eo-gloriatus est divinus
Achilles :] Hector, at aliquando putabas, Patroclum inter-
fectum-spolians,] saluum te fore, me autem nihil veritus-es
absentem.] Stulte, hujus enim seorsum ultor longe fortior
navibus in cavis ego post relictus-eram,
qui tibi genua solvi : te quidem canes et alites
lacerabunt turpiter, illi vero exsequeiās facient Achivi.

Illumque languens allocutus-est galeam-motans Hector :
supplex-oro, per animam et genua, tuosque parentes,
neme-sinas apud naves canes dilaniatum-vorare Achivorum :
sed tu quidem æsque abunde, aurumque accipe,
dona, quæ tibi dabunt pater et veneranda mater :
corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani et Trojanorum uxores participem-faciant mortuum.

Hunc autem torve intuitus affatus-est pedibus velox Achil-
les :] neme, canis, per genua supplex-precare, neu per paren-
tes :] utinam enim ullo-pacto ipsum me furor et animus stimu-
laret,] crudas dissecas tuas carnes ut-comederem, quum-ta-
lia in-me feceris :] adeo non est, qui tuo canes-a-capite arceat ;
ne si quidem deciesque et vicies-tanta dona

350 στήσω' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἄνῳγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέ γε πόντια μήτηρ
ἐνθεμένη λεγέσσει γοήσεται, δν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτίσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένομαι,
ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
360 ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐν Σκαίῃσι πύλῃσιν.

Ὡς ἄρα μιν εἰπὼντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
φυγὴ δ' ἐκ βεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
δν πότμον γοάωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.

Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσῆδα δῖος Ἀχιλλεύς·
365 Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἡδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τόγ' ἀνέυθεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἰματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιόρκαμον υἱὲς Ἀχαιῶν,

370 οἳ καὶ θηήσαντο φυνὴ καὶ εἶδος ἀγνῶτον
Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνυτῆτι γε παρέστη.
Ὡς δὲ τις εἶπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
Ἔκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῃ.

375 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάρησε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς,
στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ὡ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,

380 ὃς κακὰ πολλὰ ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι περὶθῶμεν,
ὅρρα καὶ τί γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
ἡ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
ἡ ἐμένειν μεμάσσι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος·

385 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄχλυτος, ἄθαρτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώσῃν·
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀἰδαο,

390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μνησθήσομαι ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες πνιύονα, κούροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.

Ἡράμεθα μέγα κῆδος ἐπέφρονεν Ἔκτορα δῖον,
ῥ' Τρώες κατὰ ἄστυ θεῶν ὡς εὐχέσθοντο.
395 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεῖα μῆδετο ἔργα.

Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πέτρης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,

400 μαοτίεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πῖλιναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κόνιῃσιν
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δορυμένεσσιν

appenderint huc adducentes, promiserintque etiam alia;
nec si te ipsum auro compensari jubeat
Dardanides Priamus : ne sic quidem te veneranda mater
impositum lectis deflebit, quem peperit ipsa,
sed canesque et alites totum discerpent.

Illum vero jam-moriens allocutus-est galeam motans He-
ctor :] profecto te probe notum aspicio, nec sane eram tibi
persuasurus; certe enim tibi ferreus intus est animus.
Considera nunc, ne tibi aliqua deorum iræ-causa fiam,
die illo, quando te Paris et Phœbus Apollo,
strenuum licet, interiment in Scæis portis.

Sic quidem ipsum locutum finis mortis cooperuit :
anima vero e membris volans ad-Orcum descendit,
suam sortem delens, relicto vigore et juvena.
Hunc etiam mortuum allocutus-est divinus Achilles :

Tu more : fatum vero ego tunc accipiam, quandocunque
Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii ceteri.

Dixit, et e mortuo evulsit æream hastam.

Et hanc quidem seorsum posuit, sed ab humeris arma detra-
hebat] sanguinolenta : ceteri autem circumfusi-sunt filii Achivorum,] qui et admirabundi-spectarunt habitum et speciem
stupendam] Hectoris : nec ei quis sine-vulnere-inflicto astitit.
Sic vero aliquis dicebat intuitus in proximum alium :

Papæ, certe longe jam mollior tractatu est

Hector, quam quando naves incendit igne ardenti.

Sic quidem aliquis dicebat, et vulnerabat astans.

Hunc autem ubi spoliaret pedibus-velox divinus Achilles,
stans inter Achivos verba alata dixit :

O amici, Argivorum ductores atque principes,
postquam hunc virum dii mihi domuisse dederunt,
qui mala multa patravit, quanta non universi ceteri :
eia agite, circa urbem cum armis experiamur,
ut cognoscamus Trojanorum mentem, quamnam habeant;
utrum deserturi-sint arcem summam, hoc strato,
an manere ausint, etiam Hectore non-amplius vivo.
Sed cur mihi hæc meus secum-disserit animus?

Jacet ad naves mortuus infellectus, inhumatus,
Patroclus; bujus autem non obliviscar, quoad ego
vivis interero, et mihi cara genua moveantur;
quod si mortuorum oblivio-subit in Orco,
tamen ego etiam illic dilecti memor-ero sodalis.

Nunc autem, age, canentes pæana, juvenes Achivorum,
naves ad cava redeamus, et hunc ducamus.
Retulimus magnam gloriam : interfecimus Hectora divinum,
cui Trojani per urbem, velut deo, vota-faciebant.

Dixit, et in-Hectorem divinum indigna moliebatur opera.
Amborum retro pedum perforavit tendines
ad talum-usque a calce, bubulaque innexuit lora,
de curruque ligavit; caput vero trahi sivit :
curruque consenso, et inclitis armis in eum elevatis,
scutica-percussit equos, ut-curreret; hi autem non inviti vo-
labant.] Ab-illo vero exsistit, dum-trahebat, pulvis : et cir-
cùm comæ] atræ terræ admovebantur, caputque totum in pul-
vere] jacebat, ante venustum : tunc vero Jupiter hostibus

δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἔῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

105 Ὡς τοῦ μὲν κεκόντο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νύ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
τηλόσε· κώκυσε δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐξιδούσα.
Ῥῥιμῶξεν δ' ἔλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κωκυτῶ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν.
110 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλὶ γχιον, ὡς εἰ ἅπαντα
ἴδιος ὀφρουέσσα πυρὶ συμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μὲν βρὰ γέροντα μόνις ἔχον ἀσχαλῶντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
115 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέθεε, φίλοι, καὶ μ' ὅον εἰσάστε, κηδόμενοι περ,
ἐξελλόντα πόλῃος, ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιοῖν,
λίσσασθαι ἄνδρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
ἣν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἡδ' ἐλέσῃ
120 γῆρας. Καὶ δὲ νύ τῷδε πατὴρ τοιοῦδε τέτυκται,
Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσὶ μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
τῶν πάντων οὐ τόσσον οὐδύρομαι, ἀχρύνόμενος περ,
125 ὥς ἐκός, οὐ μ' ἄχος δὲυ κατῴσεται Ἰδὸς εἶσω,
Ἐκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν·
τῷ κε κορεσσάμεθα κλαϊόντ' ἐν μυρομένῳ τε,
μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·

130 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νύ βροτοίμα, αἰνὰ παθοῦσα,
σεῦ ἀποτεθνήσκωντος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
εὐχολῇ κατὰ ἄστν πελέσκειο, πᾶσι τ' ὄνειρα,
Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πόλιν, οἳ σε θεὸν ὡς
135 δειδέχατ'· ἡ γὰρ κεί σοι μάλ' ἀμέγα κῦδος ἔσθαι
ζωὸς εἶν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κτείνει.
Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἄλοχος δ' οὔπω τὴ πέπυστο
Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐκότητος ἀγγελίος ἐλθὼν
ἡγγεῖλ' ὅτι ῥά οἱ πόσις ἐκτοὶ μίμεν πυλάων·
140 ἀλλ' ἥγ' ἰσθὼν ὑφαίνει, μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο,
δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνῳ ποικίλ' ἐπασσεν.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
ἀμφὶ πυρὶ στήσιν τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἐκτορὶ θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι·
145 νῆπν, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλ' ἀτλήε λοετρῶν
χερσὶν Ἀχιλλεύος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
τῆς δ' ἐλελήθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἐκπεσε κερκίς·
ἡ δ' αὖτις ἐμοῖσιν εὐπλοκάμοις μεπνύδα [ται].
150 Δεῦτε, δῶμα μοι ἔπασθον, ἵδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκ-
Αἰδοίης ἐκυρῆς ὁπὸς ἐκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
πλήγνυται· ἐγγὺς δὲ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσι.
Αἶ γὰρ ἀπ' ὀφθαλμοῦ εἶν ἐμὲυ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
155 δεῖδω μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα διὸς Ἀχιλλεύος,
μοῦνον ἀποτιμῆξας πόλιος, πεδιόνδε δίηται,
καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγρηγορίας ἀλγαινήης,

id dederat deturpandum ipsius in patria terra.

*Sic hujus quidem pulvere-soedabatur caput totum : at mater
evellebat comam, et nitidum abiecit velum
procul : ejulatumque-edidit admodum altum, filium intuita.
Lamentabaturque miserabiliter pater dilectus, circumque po-
puli] ejulatuque tenebantur, et lamentis per urbem :
huic autem maxime erat simile, ac si tota
Ilios excelsa igni cremaretur a culmine.
Populi quidem senem vix tenebant dolore-indignantem,
egredi cupientem portis Dardaniis :
omnes autem supplex-orabat, provolutus in luto,
nominatim compellans virum quemque :*

*Absistite, amici, et me solum sinite, solliciti licet,
egressum urbe, ire ad naves Achivorum :
supplicabo viro huic pernicioso, violentia-patranti,
si forte etatem revereatur, ac misereatur
senectutis : etenim et huic pater talis est,
Peleus, qui ipsum genuit et nutrit, perniciem futurum
Trojanis ; maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit.
Tot enim mihi filios interemit juvenia-florentes :
de-quibus omnibus non tantum lugeo, dolens licet,
quantum de-uno, cujus me dolor vehemens deferet in Orcum,
Hectore : utinam obiisset inter manus meas !
sic satiati-fuissemus flentesque, lugentesque,
materque, quæ eum peperit, infelix, atque ego ipse.*

Sic dixit flens : adgemebant autem cives.

*Inter-Trojanas vero Hecuba densum-suspiriis exorsa-est eju-
laturum :] Fili, ego misera curnam vivam, gravia passa,
te mortuo ? qui mihi noctesque et dies
gloria per urbem eras, omnibusque emolumentum,
Trojanisque et Troadibus per urbem, qui te ut deum
excipiebant : certe enim ipsis admodum magna gloria esses
vivus : nunc vero mors te et fatum occupat.*

*Sic dixit flens : uxor autem nondum aliquid audierat
de-Hectore ; non enim ei aliquis certus nuntius profectus
nuntiarat, quod ei maritus extra mansisset portas :
sed illa telam texebat, in secessu domus altæ,
duplicem vestem purpuream, et opera-picta varia sparsim-in-
texebat.] Jusserat autem ancillas comis-pulcras per domum
circumdare igne positum tripodem magnum, ut essent
Hectori calida lavacra et pugna reverso :
demens, neque sciebat, quod ipsum admodum procul a-lava-
cris] manibus Achillis domuerat caesiis-oculis Minerva.
Ejulatum vero exaudivit et lamentationem a turri ;
ejusque continuo succussi-sunt artus, humique ei excidit ra-
dijs :] ipsaque statim inter-ancillas comis-pulcras locuta-est :*

*Adeste, duæ me sequimini : videam, quenam opera facta-
sint.] Venerandæ socrus vocem audivi, ac mihi ipsi in
pectoribus salit cor sursum ad os, subtusque genua
glaciantur : prope certe aliquod malum Priami filius.
Utinam procul ab aure sit mea verbum ! sed perquam graviter
timeo, ne jam mihi audacem Hectorem divinus Achilles
solum interclusum ab-urbe, in-campum agitet,
et jam eum cessare-faciat a-fortitudine exitiali,*

ἦ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐνὶ πληθὺι μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέσκες, τὸ δὴ μένος οὐδενὶ εἴκων.
 460 Ὡς φαιμένη μεγάρου διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἔπει πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν ὄμιλον,
 ἔστη πατηῖν· ἐπὶ τείχεϊ τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέως δέ μιν ἵπποι
 465 ἔλκον ἀκηδέστας κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 Τῇλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖρ δέσματα σιγαλόεντα,
 αἰμυκτα, κεκρύφαλον τ' ἡδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμεν,
 470 κρήδεμνόν θ'· ὃ βὰ οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη
 ἤματα τῷ, ὅτε μιν κορμβαίολος ἠγάγεθ'· Ἔκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἔπει πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἄμφι δέ μιν γαλῶν τε καὶ εἰνατέρης ἄλις ἔσταν,
 αἳ ἔμετα σφίσιον εἶχον ἀτυχομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἡ δ' ἔπει οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμείλιχον γούσσα μετὰ Τρωϊῶσιν ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἱὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴτη
 ἀμφοτέροισι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησση,
 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔρφεε τυτθὸν εἶδον,
 δυσεμὸρος αἰνόμερον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄϊδαο δόμους, ὑπὸ κεῦθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶν ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισιν· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτός,
 485 ὃν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειρα, ἔπει θάναες, οὔτε σὺ οὗτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πολέμοιο γέ φύγη πολύδακρυον Ἀχαιῶν,
 αἶσα τοι τούτῳ γέ πόνος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 ἔσονται· ἄλλοι γάρ οἱ ἀποურიόσουσιν ἄρουρας.
 490 Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφίλικα ταῖδα τίησιν·
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιβαλὴς ἐκ δαντούς ἐστουφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·
 ἔρβ' οὕτως· οὐ σὸς γέ πατὴρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἄστυναξ, ὃς πρὶν μὲν εἶσι ἐπὶ γούνασι πατρός
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἶον πλόνα δημόν·
 αὐτὰρ θδ' ὕπνος ἔλοι, παύσαστό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσθ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτὸν,
 Ἄστυναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλῆσιν καλέουσιν·
 οἷος γάρ σφιν ἔρυστο πύλας καὶ τεῖχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σε μὲν ἐρυστο κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
 αἰδολαὶ εὐλαὶ ἔδονται, ἔπει κε χύνες κορέσωνται,
 510 γυμνόν· ἅταρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.

quæ ipsam tenebat : quippe nunquam in turba manebat viro-
 rum ;] sed longe procurrebat, sua animi-vi nulli cedens.

Sic locuta, per-domum ruit, lymphatæ similis,
 vehementer-palpans corde; simulque ancillæ ibant cum-ipsa.
 At quum ad-turrimque et hominum pervenisset turbam,
 stetit circumspiciens in muro : illumque animadvertit
 raptalum ante urbem; celeres vero eum equi
 raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.
 Illi vero oculis obscura nox cooperuit :
 collapsaque-est retro, et animam efflavit.
 Procul vero a capite fudit redimicula speciosa,
 crinale, reticulumque atque textilem mitram,
 velumque, quod ei dedit aurea Venus,
 die illo, quo ipsam galeam-motans duxit Hector
 e domo Eetionis, postquam dederat infinita dona-sponsalia.
 Circum vero ipsam gloresque et fratris frequentes stabant,
 quæ ipsam inter se tenebant præ-dolore-cupidam interitus.
 Ea vero ut ad-se-reilit, et in præcordia anima collecta-est,
 exorsa ejulatum, inter Trojanas dixit :

Hector, ego infelix ! eodem igitur nati-sumus fato
 ambo, tu quidem in Troja Priami in-domo,
 ego autem Thebis infra Placum silvosam,
 in domo Eetionis, qui me exuirit, parvula quum-essem,
 infelix infelicem : utinam non genuisset !
 Nunc vero tu quidem in-Orci domos, sub latebris terræ,
 abis, ac me gravissimo in luctu relinquis
 viduam in ædibus : filius autem adhuc infans sic est,
 quem genuimus tuque egoque, calamitosi : nec tu huic
 eris, Hector, emolumento : quippe occubuisti ; nec tibi hic.
 Etsi enim bellum quidem effugerit lacrimosum, Achivorum,
 semper tamen ei labor et mala in-posterum
 erunt : alii enim ei terminis-mutatis-adiment agros.
 Dies vero pupillaribus omnibus-aqualibus-destitutum puerum
 reddit :] semperque dejecto-est-vultu, lacrimisque-madidæ-
 sunt genæ.] Egens autem vadit puer ad patris sodales,
 alium quidem læna prensans, alium vero tunica :
 horum autem miserantium pocillum aliquis tantillum admo-
 vet,] ac læbra quidem rigat, palatum vero non rigat.
 Hunc et aliquis utroque-parente-vivo-florens et convivio ex-
 turbat,] manibus verberans, et probris insectans :
 « abi-in-malam-rem sic ; non tuus utique-pater convivatur no-
 biscum. »] Lacrimabundus autem redit puer ad matrem vidu-
 am,] Astyanax, qui ante quidem sui super genibus patris
 medullam tantum comedebat, et ovium pinguium adipem :
 ac quando somnus occuparet, desiissetque pueriliter-lusita-
 re,] dormiebat in lectis, in ulnis nutricis,
 cubili in molli, deliciis repletus corde.
 Nunc vero multa patietur, caro patre privatus,
 Astyanax, ut-eum Trojani cognomine vocant :
 solus enim ipsis, *Hector*, defendebas portas et muros altos.
 Nunc vero te quidem ad naves recurvas, procul a-parentibus,
 mobiles vermes edent, postquam te canes se-satiaverint,
 nudum : at tibi vestes in ædibus jacent,
 tennesque et venustæ, factæ manibus mulierum.

Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.

615 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκήδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἑκάστος.

Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,

5 ἀλλ' ὅγε οἷς ἐτάροισι φιλοπολέμοισι μετηῦδα·

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυόμεθα μώνυχας ἵππους,
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὁλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὅμωξαν ἀολλέες· ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρίς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόοιο ἕμερον ὤρσεν.

15 Δεύνοντο φάμαθοι, δεύνοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.

Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι νείκερος·
Χαίρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν·

20 πάντα γὰρ ἤδη τοι τέλειω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμά δάσασθαι,
δῶδεκα δὲ προπάραιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλάα τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.

Ἦ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,

25 πρηνέα παρ' λεγέεσσι Μενoitιάδαο τανύσασας
ἐν κόνις· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἑκάστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλὰς ἵππους·
καὶ δ' ἔζον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,

μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖνυ.

30 Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθρον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄιες καὶ μηχανὰς αἰγας·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ ψλογὸς Ἡφαίστιο·

πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρβεν αἶμα.

35 Αὐτὰρ τόγγε ἀνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χυόμενον κῆρ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἔξον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυρθόγγοισι κέλευσαν

40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιθόνεν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἀπο βρότον αἰματόεντα.

Αὐτὰρ ὅγ' ἡρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσπεν·
Ὅ μὰ Ζῆν' ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,

Verum enimvero hæc omnia comburam igne ardenti,
nihil tibi utique usui futura, quippe non jacebis in-ipsis;
sed apud Trojanos et Trojanas gloria tibi sunt.

Sic dixit flens : adgemebant autem mulieres.

ILIADIS XXIII.

Ludi in honorem Patrocli.

Sic hi quidem ingemiscebant per urbem : at Achivi
postquam ad-navesque et Hellespontum pervenerant,
alii quidem dispersi-ibant suam ad navem quisque :
Myrmidones vero non sinebat dispersos-abire Achilles,
sed is inter-suos socios bellicosos dixit :

Myrmidones pernicibus-equis, mei cari socii,
ne jam sub curribus solvamus solidis-ungulis equos,
sed cum-ipsis equis et curribus proprius accedentes,
Patroclum defleamus : hic enim honor est mortuorum.
At postquam tristi satiati-fuerim ploratu,
equis solutis cœnabimus hic omnes.

Sic dixit : illi autem ejulabantur frequentes : præibat vero
Achilles.] Hi ter circa mortuum pulcre-jubatos egerunt equos
lugentes ; interque ipsos Thetis fletus desiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur et arma virorum
lacrimis : talem enim desiderabant artificem fugæ hostium.
Illis autem Pelides densum-suspiriis exorsus-est planctum,
manibus homicidis impositis pectori sodalis :

Salve mihi, o Patrocle, etiam in Orci domo :
omnia enim jam tibi perficiam, quæ antea pollicitus-sum :
meHectorem huc tractum daturum canibus, erudum ut-dis-
cerpant.] duodecim autem ante pyram cervices-abscissurum
Trojanorum claris filiis, de-te interfecto iratum.

Dixit, et in Hectorem divinum indigna moliebatur opera,
prorum ad feretrum Menætiadæ extendens
in pulveribus : illi vero arma sibi-exuebant quisque
æræa, coruscantia ; solvebantque altisonos equos ;
ac condescerunt juxta navem pedibus-velocis Æacidæ
frequentissimi ; at is eis epulum-funebre lautum præbebat.
Multi quidem boves candidi palpitabant circa ferrum,
dum-jugulabantur, multæque oves et balantes capræ :
multique albis-dentibus sues, florentes pinguedine,
torrendi extendebantur per flammam Vulcani :
undique autem circum cadaver plurimus fluebat sanguis.

Ac regem quidem, pedibus-celerem Peliden,
ad Agamemnonem divinum ducebant reges Achivorum,
ægre persuadentes ob-sodalem irato corde.
Illi vero quum jam ad tentorium Agamemnonis venissent eun-
tes,] statim is præconibus argutis-voce imperavit,
in igne ponerent tripodem magnum ; si persuadere-possent
Pelidæ, ut-ablueret-sati tabum cruentum.

At is recusabat constanter, insuper et jusjurandum juravit :

Non per Jovem, qui deorum summus est et optimus,

οὐ θέμις ἐστὶ λοστρά καθάρτας ἄσπον ἰκέσθαι,
 45 πρὶν γ' ἐν Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦναι,
 κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
 ἴζετ' ἄχος κραδίην, ὅφρα ζωοῖσι μετείω.

Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαίτι·
 ἦϊώθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπικίεες
 νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόρον ἡγερόντα·
 ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ῥῶς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθον-
 55 Ἔσσημένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστο[ι]το.
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτός ἐντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἄνθρωπος ἐξ ἔρον ἔντο,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.

Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 νηδυμὸς ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυνῆ
 Ἔκτορ' ἐπαισών προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 65 πάντ' αὐτῷ, μέγέθος τε καὶ ὅμματα κάλ', εἰκυῖα,
 καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὔδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 70 οὐ μὲν μευ ζώνοντος ἀκῆδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

Τῇλῃ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
 οὐδέ με πῶ μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμιοῦ ἔωσιν·
 ἀλλ' αὐτως ἀλάλχηαι ἀν' εὐρυπύλῃς Ἀΐδος δῶ.

75 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', δλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὔτις
 νίσσομαι ἔξ Ἀΐδαο, ἐπὶν με πυρὸς λελάχητε.

Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
 βουλάς ἐξόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 ἀμφέχανε στυγερῇ, ἥ περ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοὶς ἐπείκειλ' Ἀχιλλεῦ,
 τελεῖται ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθηαι.
 Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τιθήμεναι δοτέ, Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

85 εὔτε με τυτθὸν ἔοντα Μενότιος ἔξ Ὀπιδέοντος
 ἤγαγεν ὑμετέρόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 νηπίος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀσπραγάλοις χολωθείς·
 ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότηα Πηλεῦς,

90 ἔτραφε τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 ὥς δέ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεῖς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 95 τίπτε μοι, ἡβείη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλῆλουδας, [λεῦς·

καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεται; αὐτὰρ ἐγὼ τοὺ
 πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλὰ μοι ἄσπον στήθε· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε

non fas est lavacra ad-caput prope accedere,
 antequam Patroclum imposuero igni, tumulumque injecero,
 totonderoque comam : quippe haud mihi posthac iterum sic
 invadet dolor cor, quamdiu vivis interero.

At tamen nunc quidem invisio pareamus epulo, *ad id vocati* :
 mane vero eos excita, rex virorum Agamemno,
 lignaque comportent, apponantque, uti (*qualia*) par *est*
 mortuum habere, ut-subeat tenebras obscuras :
 ut hunc quidem comburat indefessus ignis
 ocyus ab oculis, copiaque ad sua opera revertantur.

Sic dixit : illi autem ei maxime auscultarunt ac paruerunt.
 Sedulo vero coena parata, singuli
 convitabantur ; nec quicquam animus indigebat epuli aequi.
 Sed postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 alii quidem decubituri iverunt ad tentorium quisque.

Pelides vero in litore multo-strepitu-resonantis maris
 jacebat graviter-gemens, multos inter Myrmidonas,
 in loco puro, ubi fluctus litus alluebant :
 quando eum somnus cepit, solvens curas animi,
 suavis circumfusus : valde enim lassatus-erat pulcris mem-
 bris] Hectorem persequendo ad Ilium ventosum.

Supervenit vero anima Patrocli miseri,
 in-omnibus ipsi, magnitudineque et oculis pulcris, similis,
 et voce ; et tales corpore vestes induta-erat :
 constituit autem super capite, et eum sermone allocutus-est :

Dormis, et mei oblitus es, Achille?
 non quidem me viventem negligebas, sed mortuum *negligis* :
 sepeli me quam citissime, portas Orci *ut* intrem.

Procul me arcent animæ, simulacra defunctorum,
 nec me omnino se-adiire trans flumen sinunt :
 sed sic erro circum instructam-latis-portis Orci domum.

Et mihi da tuam manum, obtestor : non enim amplius posthac
 redibo ex Orco, postquam me ignis participem-feceritis.

Haudquaquam enim vivi dilectis seorsum a-sociis
 consilia sedentes meditabimur ; sed me quidem Fatum
 absorbit invisum, quod sortito-obvenit etiam nascenti.

Et vero tibi ipsi fatum *est*, diis similis Achille,
 muro sub Trojanorum nobilium perire.

Aliud autem tibi dicam et mandabo, si obsequi velis.
 Ne mea a-tuis seorsum condas ossa, Achille ;

sed simul, sicut nutriti-fuimus in vestris adibus,
 quando me, parvulus quum-essem, Menœtius ex Opunte
 duxit ad-vestram domum, homicidium propter tristē,

die illo, quando filium interfeci Amphidamantis,
 imprudens, invitus, de talis iratus ;
 tum me exceptum in adibus eques Peleus

nutravitque diligenter, et tuum famulum nominavit :
 sic vero et ossa nobis idem locus contegat,
 aurea amphora, quam tibi dedit veneranda mater.

Illum vero respondens allocutus-est pedibus velox Achilles :
 cur mihi, venerandum caput, huc venisti,

et mihi hæc singula mandas ? atqui ego tibi
 omnia maxime perficiam, et obsequar, ut tu jubes.
 Sed mihi propius asta : paululum saltem complexi

ἀλλήλους, δλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.

100 ὧς ἄρα φωνήσας ὠρέετο χερσὶ φίλῃσιν,
οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἤϊε καπνὸς
ὥχετο τετραγυῖα. Ταρῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν εἶπεν·

ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
ψυχὴ καὶ εἵδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.

106 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
ψυχὴ ἔφεσθήκει γοῶσά τε μυρομένη τε,
καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

ὧς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὦρσε γόοιο·
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως

110 ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρῆας τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
πάντοθεν ἐκ κλισίων· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς δρώρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἰδομενῆος.

Οἱ δ' ἴσαν ὕλοτόμους πελέεας ἐν χερσὶν ἔχοντες
115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες χίον αὐτῶν·
πολλὰ δ' ἀνάντα κάταντα πάραντά τε δόχημά τ' ἤλθον.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης,
αὐτίκα ἄρα δρῦς ὕψικόμοις ταναήκει· χαλκῷ
τάμονον ἔπειροσάμενοι· τὰ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι

120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσαντες Ἀχαιοὶ
ἔκδεον ἡμίονων· τὰ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεύοντο,
ἐλδόμεναι πεδίῳ, διὰ ῥωπήη πυκνά.

Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὧς γὰρ ἀνῶγει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἰδομενῆος. [λεὺς

125 Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπιχερῶ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλ-
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον ἡδὲ οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶπ' ἄρ' αὐτὴ μένοντες ἀολάεες· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν

130 χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευῆαι δ' ὑπ' ὄρεσφιν ἕκαστον
ἵππους· οἱ δ' ὠρυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.

Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίτροισι παραϊβάται ἡνίοχοι τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
μυριοὶ ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἑταῖροι.

135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατακτείνουσιν, ἃς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι· ὅππῃ δὲ κάρη ἔχε διος Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.

Οἱ δ' ὅτε γῶρον ἵκοντο, ὅτι σφίσι πέπραδ' Ἀχιλ-
κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νῆeson ὕλην. [λεὺς,

140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
στάς ἀπάνευθε πυρῆς ζανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθώσαν·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ ὀλίσσῃ πόντον·
Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἡρήατο Πηλεὺς,

145 κείσε με νοστήσαντα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἑνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμὸς τε θυγαῖς.

ὧς ἥρᾳθ' ὁ γέρον, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.

150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νόμοι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσσομαι φέρεσθαι.

nos-invicem, tristi satiemur fletu.

Sic igitur fatus, captavit-protensis manibus caris,
nec prehendit; anima enim sub terram, tanquam fumus,
abiit stridens. Attonitus vero exsurrexit Achilles,
manibusque complosit, verbumque lugubre dixit:

Dii boni, certe aliqua est et in Orci ædibus
anima et simulacrum: sed præcordia non insunt omnino.
Pernox enim mihi Patrocli miseri
anima superstilit ploransque, lugensque,
et mihi singula præcepit: similis autem erat mirifice ipsi.

Sic dixit: illis vero omnibus desiderium excitavit fletus;
ludentibus autem illis apparuit roseis-digitis Aurora
circa mortuum miserandum. At rex Agamemno
mulosque excivit et viros, qui-conveherent ligna,
undique e tentoriis; insuperque vir strenuus exortus-est,
Meriones, famulus virtutum-amantis Idomenei.

Hi vero ibant materiæ-cædendæ securæ in manibus ferentes,
funesque bene-tortos; ac muli præibant ipsos:

multa vero ardua, declivia, accliviaque, transversaque trans-
ierunt.] Sed quum jam ad-saltus venerunt irriguæ-fontibus-
Idæ,] protinus quercus alte-comantes longa-acie-munito acre
cædabant festinantes; eæ vero magnum sonitum-edentes
cadebant: has quidem deinde diffidentes Achivi,
alligabant molis; hi vero terram pedibus carpebant,
cupientes campum, per senticeta densa.

Omnes autem lignatores stipites ferebant: sic enim jusserat
Meriones, famulus amantis-virtutum Idomenei.

Atque in litore eos dejecerunt ordine, ubi Achilles
designaverat Patroclo magnum sepulcrum, ac sibi ipsi.

At postquam undique apposuerant immensam materiem,
considebant ibidem manentes conferti: atque Achilles
confestim Myrmidonas bellicosos jussit

ære cingi, jungereque sub curribus quemque
equos: hi vero festini-surrexerunt, et arma induerunt.

Conscenderunt autem currus propugnatores, aurigæque:
ante quidem curribus-vecti, pone vero nubes sequebatur pe-
ditum,] frequentissimi: in mediis autem ferebant Patroclum
socii.] Capillis vero totum mortuum tegebant, quos injiciebant
tondentes: pone autem caput ejus tenebat divinus Achilles
mœstus: sodalem enim eximium efferebat ad-Orcum.

Illi vero ut ad-locum pervenerant, ubi ipsis indicarat Achil-
les,] eum deposuere; statimque ei afflatim accumularunt ma-
teriam.] Tum rursus aliud cogitavit pedibus-velox divinus
Achilles:] stans seorsum a-pyra, flavam sibi-absceidit comam,
quam Sperchio fluvio alebat florescentem:

ingemiscens autem dixit, spectans in nigrum pontum:

Sperchlei, frustra tibi-utique pater vocit Peleus,
illuc me reversum dilectam in patriam terram,
tibi-que comam abscisurum, mactaturumque sacram heca-
tomben;] quinquaginta insuper masculas ibidem oves sacri-
ficaturum] ad fontes, ubi tibi ager-sacer altareque odoratum.
Sic vocit senex, tu vero ei mentem non perfecisti.

Nunc autem quia non redibo dilectam in patriam terram,
Patroclo heroi comam dedito secum-ferendam.

Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 ὦηκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑπ' ἥμερον ὦρεται γόοιο.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος Ἥελοιο,
 165 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰρ λαὸς Ἀχαιοῖν
 πείσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δειπνον ἀνοίγῃ
 ὀπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' ὅσι μάλιστα
 190 κῆδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκουσεν ἀναξάνδρῳ Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἰσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον καὶ νήσον ὕλην·
 ποίσαντες δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλιποδάς ἑλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἀμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 δημόν Εἰλὼν ἐκάλυψε νέκυν· μεγάλθυμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ ὄρεα σώματα νήει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλεφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένους ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναγίζων.
 Ἐννέα τῶν ἀνακτῶν τραπέζης κύνας ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτόμας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡμωζέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν·
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριάμειδην πυρὶ δαπνέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλάλεε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· βοδόνεσι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδύφοι ἐλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἦγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 ὅσσην ἔπειχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελοιο
 σκῆλαι' ἀμφὶ περὶ χροά ἵεναι ἢ δὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἑκάεστο τεθνηῶτος.
 Ἐνὸ αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 στάς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἥρᾳτ' Ἀνέμοισιν,
 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευσεν
 ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεσθίοιο νεκροὶ,
 ὕλη τε σεύαντο καήμεναι. Ὡκέα δ' Ἴρις
 ἀράων αἴτουσα μεταγγελοῖς ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαιέος ἀθροοὶ ἔνδον
 εἰλαπινῇ δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. Τοὶ δ' ὅς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον τὲ μιν εἰς ἑξέαστος·
 ἦ δ' αὖθ' ἔσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,

Sic fatus, in manibus dilecti sodalis comam
 posuit : his autem omnibus desiderium excitavit fletus.
 Et certe lamentantibus occidisset lumen Solis,
 nisi Achilles statim Agamemnoni dixisset astans :

Atride : tibi enim maxime certe populus Achivorum
 parebunt dictis : fletu quidem licet etiam alias satiari.
 Nunc autem a pyra dimitte, et coenam jube
 parari : hæc vero curabimus, ad-quos maxime
 cura-justorum pertinet mortui : sed duces nobiscum maneat.

Atque ut hoc audivit rex virorum Agamemno,
 confestim populum quidem dimisit per naves æquales ;
 funeratores autem ibidem manserunt, et accumularunt ligna ;
 struxerunt vero pyram centum-pedum quaquaversus ;
 et in pyra summa cadaver posuerunt, dolentes corde.

Multas autem pingues oves et pedes-trahentes camuros boves
 ante pyram excoriarent et curarent ; at ex omnibus
 adipe sumta, obtexit cavader magnanimus Achilles
 ad pedes a capite, circumque excoriata corpora accumulabat ;
 imposuit et mellis et olei amphoras,
 ad feretrum acclinans : quatuorque arduis-cervicibus equos
 festinanter iniecit pyrae, magnos edens-gemitus.

Novem huic regi (Patrocle) mensarii canes erant :
 horum etiam iniecit pyrae duos obtruncatos :
 duodecim et Troum magnanimorum filios strenuos,
 ære cædens : mala vero animo struebat opera :
 immisit denique ignis vim invictam, ut depasceret.

Ejulavitque deinde, eorumque nomine-ciebat sodalem :

Salve mihi, o Patrocle, etiam in Orci domo :
 omnia enim jam tibi perficio, quæ antea pollicitus-sum.
 Duodecim quidem Troum magnanimorum filios strenuos,
 hos una tecum omnes ignis absumit : Hectorem autem neuti-
 quam] dabo Priamidem igni vorandum, sed canibus.

Sic dixit minitans : circa-illum vero canes non occupaban-

tur : sic canes quidem arcebat Jovis filia Venus
 per-dies et noctes : rosaceo autem unxit oleo,
 divino, ut ne ipsum laceraret raptans.

Huic vero cyaneam nubem induxit Phæbus Apollo
 a-cælo-usque ad-terram, textique locum totum,
 quantum obtinebat cadaver ; ne prius vis Solis
 siccaret circumcirca corpus cum-nervis atque artubus.

Neque pyra Patrocli ardebat mortui.

Ibi rursus alia excogitavit pedibus-velox divinus Achilles ;
 stans seorsum a-pyra, duobus vota-fecit Ventis,
 Boreæ et Zephyro, et pollicitus-est sacra pulcra :
 multumque etiam libans aureo poculo, supplicabat,
 ut-venirent, quo citissime igne comburerent cadaver,
 lignaque propere ardere. Velox autem Iris
 vota exaudiens internuntia venit ad-Ventos.

Illi quidem Zephyri graviter-spirantis frequentes in-domo
 convivium celebrabant ; currens autem Iris institit
 limini lapideo. Illi vero ut eam viderunt oculis,
 omnes propere surrexere, vocabantque eam ad se quisque ;
 hæc vero sedere quidem recusavit, dixit autem sermonem :
 Non est sedendum : vadam enim inde super Oceani fluentia,

Λιθιάπων ἐς γαῖαν, οὗοι ῥέζουσ' ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδάσωμαι ἱρῶν.

Ἄλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἥδ' Ἰσχυρὸν κελαδεῖνόν
ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπὶσχεταὶ ἱερὰ καλὰ,

ὅφρα πυρὴν ὄρητε κατήμεναι, ἥ ἐνὶ κείτῃ
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεθήκετο· τοὶ δ' ὄροντο
ἡχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντες ὥρτοτο.

Αἰψά δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
πνοῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθη,ν

ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.

Πανύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἀμυδὶς φλόγ' ἔβαλλον,
φυσθύντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὥκως Ἀχιλεὺς

γρούσῃ ἐκ κρητῆρος, ἔλδον δέπας ἀμφικύπελλον,

οἶνον αὖφυσσάμενος χαμάδις χέει, δεῦε δὲ γαῖαν,
ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
νυμφίου, ὅτε θανὼν δειλοῦς ἀχάχησε τοχῆας·

ὥς Ἀχιλεὺς ἐτάριοι ὀδύρετο ὅστέα καίων,
ἐρτῦλιν παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

Ἦμος δ' Ἐωςφόρος εἰσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
δντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται Ἡώς,

τῆμος πυρκαϊῇ ἐμχαρῖνέτο, παύσατο δὲ φλόξ.

Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,

Θρηίκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστανεν, οἰδματι θύων.

Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθῆς
κλίνῃ χεικῶς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.

Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολέες ἡγερέθοντο,

τῶν μιν ἐπερχομένων ὁμάδος καὶ δοῦπος ἐγειρεν.

Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς καὶ σφας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσας· αἰδοῖσι οἶνω

πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,

εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται —

ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνέυθεν

ἐσχατῇ καίοντ' ἐπιμῖξ', ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —

καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημῶ

θεῖομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.

Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,

ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ

εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο

δεύτεροιο ἐν νήεσι πολυκλήϊσι λίπησθε.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδόχεϊ Πηλεΐωνι.

Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσας· αἰδοῖσι οἶνω

πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,

εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται —

ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνέυθεν

ἐσχατῇ καίοντ' ἐπιμῖξ', ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —

καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημῶ

θεῖομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.

Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,

Ἀethiopum ad terram, ubi sacrificant hecatombas
immortalibus, ut jam et ego particeps fiam sacrificiorum.

Sed Achilles Boream et Zephyrum sonorum
venire orat, et pollicetur sacra pulcra,
ut pyram suscitetis ad-ardendum, in qua jacet

Patroclus, quem omnes gemunt Achivi.

Hæc quidem sic locuta abiit; illi vero exorti-sunt
sonitu immenso, nubes vi-agentes præ se.

Confestim vero ad pontum venere flaturi; excitatusque est flu-
ctus] flatu sub stridulo: Trojâque ad-glebosas pervenere,
ac rogo incubuerunt, valdeque sonuit immane-ardens ignis.

Tota-nocte inde hi pyræ simul flammam jactabant,
flantes stridule: ac tota-nocte velox Achilles
aureo ex cratere, tenens poculum duplex,
vinum hauriens in-humum fundebat, rigabatque terram,
animam appellans Patrocli miseri.

Ut vero pater sui filii lamentatur ossa cremans
desponsi, qui mortuus miseros dolore-affecit parentes:
sic Achilles sodalis lamentabatur ossa cremans,
reptans propter pyram, crebro ingemiscens.

Quando vero Lucifer venit lumen nuntians super terram,
post quem croceo-peplo-induta super mare spargitur Aurora,
tunc pyra elanguit, cessavitque flamma.

Ac Venti rursus abiire domum ut-redirent,
Thracium per pontum: hic vero gemebat, tumore-fluctuum
furens.] Pelides autem a pyra in-alteram-partem quam-disces-
sisset,] procubuit fessus, et dulcis somnus ei cito supervenit.
Illi vero (reges) circa Atriden frequentes congregabantur,
quorum adeuntium ipsum tumultus et strepitus excitavit.
Resedit vero erectus, et ipsos sermone allocutus-est:

Atrideque, et ceteri principes universorum-Achivorum,
primum quidem pyram exstinguite nigro vino
totam, quantum occupavit ignis vis: ac deinde
ossa Patrocli Menœtiadæ legamus,
bene discernentes: cognitu vero facilia sunt:
(in media namque jacebat pyra, ceteri vero seorsum
in-extrema-ora cremabantur promiscue, equique et viri:)
et ea quidem in aurea phiala et duplici adipē
ponamus, donec ipse ego Orco condar.

Tumulum autem non admodum magnum ego fieri volo,
sed mediocrem talem: postmodum vero et hunc Achivi
latumque altumque facite, qui quidem post me
in navibus multa-transtra-habentibus relinquimini.

Sic dixit: illi vero obsecuti-sunt pedibus-veloci Pelidæ.

Primum quidem pyram exstinxerunt nigro vino,
quantum flamma pervaserat, profundusque corruiit cinis:
flentes vero socii mitis ossa alba
collegerunt in auream phialam et duplicem adipem:
in tentoriisque posita tenui linteo texerunt:

circuloque-designarunt tumulum, fundamentaque jecerunt
circa pyram: statim autem fusilem terram aggresserunt:
aggesto vero tumulo, redierunt. At Achilles
ibidem populum detinuit, et sedere-fecit, lato-ambitu circum;
e-navibus autem extulit præmia, lebetasque tripodasque,

260 ἵππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθιμα κάρηνα,
ἡδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολὺν τι σίδηρον.

Ἴππευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἀέθλα
θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
καὶ τρίποδ' ὠτώνεντα δυωκαεικοσήμετρον,
275 τῷ πρῶτῳ· ἅτάρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
ἔξετε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυεύουσαν·
αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχνόδοντα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·
τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·

270 πέμπτῳ δ' ἀμφιβετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
Στῇ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐὺκνήμιδες Ἀχαιοί,
ἱππηῖας τάδ' ἀέθλα δεδεσμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,

275 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
Ἰστε γὰρ ὅσπον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
πατρὶ ἐμῷ Πηληΐῃ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένων καὶ μώνυχες ἵπποι·

280 τοίῳ γὰρ κλέος ἔσθλον ἀπώλεσαν ἡνιόχοι,
ἥπιον, ὃ σφοδρὴν μάλα πόλλας οὖρον ἔλαιον
χαϊτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τῶγ' ἑσταότες πενθείετον, οὐδεὶ δέ σφιν
χαῖται ἐρηρέδαται, τὸ δ' ἑστατον ἀχρυσμένῳ κῆρ.

285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππηῆες ἄγερθεν.
Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱός, δὲ ἵπποσύνην ἐκέκαστο·
290 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης,
ἵππους δὲ Τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἅτάρ αὐτὸν ὑπεξέσασσεν Ἀπόλλων.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,

295 Αἰθῆν τὴν Ἀγαμέμνονέν τὸν ἐόν τε Πόδαργον·
τὴν Ἀγαμέμνονι δῶικ' Ἀγχιστιάδης Ἐχέπωλος

ἔδωρ, ἵνα μὴ οἱ ἔποιτ' ὑπὸ Ἴλιον ἡνέμοσσεν,
ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
Ζεὺς ἄφρονος, ναίεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·

300 τὴν δ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμον ἱσχανούσαν.
Ἀντιλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχὰς ὠπλίσθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερβύμοιο ἀνακτος,
τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλογενέες δὲ οἱ ἵπποι
ὠκυπόδες φέρον ἄρμα. Πατὴρ δέ οἱ ἄγχ' παραστάς

305 μολύειτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοόντι καὶ αὐτῷ·

Ἀντίλοχ' ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὐτὶ μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι

310 βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἶω λοίγ' ἔσεσθαι.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕσαιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.

Ἄλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλῃς, μῆτιν ἐμβάλλαιο θυμῷ

equosque, mulosque, boumque robusta capita,
et feminas pulcre-cinctas, splendidumque ferrum.

Aurigis quidem primum velocibus praeclara praemia
posuit, mulierem abducendam, eximia opera scientem,
et tripodem ansatum duarum-et-viginti-mensurarum,
primo : sed secundo deinde equam posuit
sexennem, indomitam, foetum mulum utero-gestantem :
at tertio igni-non-admotum deposuit lebetem,
pulcrum, quatuor mensuras capientem, album adhuc sic (*ut a fabro*) ;] quarto vero posuit duo auri talenta :
quinto autem duplicem phialam ignem-non-expertam posuit.
Stetit vero se-erigens et verba inter Argivos fecit :

Atrideque et ceteri bene-ocreati Achivi,
aurigas haec praemia expectantia jacent in circo.
Si quidem nunc alius *viri* gratia certaremus Achivi,
tum certe ego prima accepta in-tentorium ferrem.
Scitis enim, quantum mei virtute superant equi ;
immortales etenim sunt : Neptunus autem dedit ipsos
patri meo Peleo, is vero vicissim mihi tradidit.
Sed certe quidem ego quiescam, et solidis-ungulis equi :
talis enim gloriam eximiam amiserunt aurigae,
benigni, qui ipsis admodum saepe liquidum oleum
jubis superfundebat, quum-lavisset aqua limpida.
Hunc hi stantes lugent, soloque ipsis
jubae profuse-sunt, ipsique stant dolentes corde.
Vos vero ceteri accingimini per exercitum, quicumque Achivorum] equisque fidit et curribus coagmentatis.

Sic dixit Pelides ; celeres autem aurigae surrexerunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Eumelus,
Admeti dilectus filius, qui aurigandi-peritia eximie-ornatus-
erat :] post hunc autem Tydides surrexit fortis Diomedes,
equosque Troicos duxit-sub jugum, quos quondam abstulit
Aeneae ; at ipsum Aeneam subripuerat Apollo.
Post hunc autem Atrides surrexit flavus Menelaus,
nobilissimus, sub jugumque duxit veloces equos,
Athen Agamemnoniam, suumque Podargum ;
illam Agamemmoni dedit Anchisiades Echepolus
donum, ut ne ipsum sequeretur ad Ilium ventosam,
sed domi oblectaretur manens ; magnas enim ei dederat
Jupiter opes, habitabat autem hic in spatiosa Sicione :
hanc iste sub jugum duxit, admodum cursus cupidam.
Antilochus autem quartus pulcris-jubis instruxit equos,
Nestoris praeclarus filius, magnanimi regis,
Neleidae ; Pylo autem nati ei equi

pedibus-velocibus agebant currum. Pater vero ipsi prope
astans] dixit in bonum monens, intelligentem etiam per-se :

Antiloeche, certe quidem te, juvenem licet, dilexerunt
Jupiterque Neptunusque, et aurigandi-artes docuerunt
omnigenas : ideoque te docere nequaquam multum opus est.
Nosti enim recte circa metas equos flectere ; sed tibi equi
sunt tardissimi cursu ; ideoque puto damnosa eventura.
Horum vero equi quidem sunt perniciores, nec tamen ipsi
plura sciunt te ipso sollerter-machinari.

Sed age dum tu, dilecte, sollertiam reconde animo

παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.

- 315 Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἄμεινων ἤε βίηφιν
μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν
μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοιο.
Ἄλλ' ὅς μ' ἐνὶ θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθὼς
- 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔθνα καὶ ἔθνα,
ἵπποι δὲ πλανώνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατῆσχει
ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρμα' ὁρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοόεισιν ἱμάσιν
- 325 ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῶς, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδέος, οὐδέ σε λήσει.
Ἔστικε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἵτης,
ἡ δρυὸς ἡ πέυκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
Λαῖε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὰ,
330 ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἱππόδρομος ἀμφί·
ἡ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
ἡ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων·
καὶ νῦν ἔρματ' ἔθηκε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς.
Τῷ σὺ μάλ' ἐγγρύμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵπ-
335 αὐτὸς δὲ κλινῶναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ, [πους·
ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν' ἄπαρ τὸν δεξιὸν ἵππαν
κλῦσαι] ὁμοκλήσας, εἰζαί τε οἰ ἡνία χειρὶν.
Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγγριμφώτῳ,
ὥς ἂν τοι πλήμνη γιῇ δοῖσεται, ἄκρον ἰκέσθαι
- 340 κύλον ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα ἄξης·
χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
ἔσεται. Ἀλλὰ, φίλῃς, φρονέων πεφυλαγμένος εἵναι.
Εἰ γὰρ κ' ἐν νύσῃ γε παρῆξ ἐλάσσησθα διώκων,
345 οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῃσι μετὰ λείονες οὐδὲ παρέλθῃσι
οὐδ' εἰ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνῃσι,
Ἄδρηστος ταχὺν ἵππον, δὲ ἐκ θεοφῖν γένος ἦεν,
ἡ τοὺς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
Ὡς εἰπὼν Νέστορ Νηλεΐδος ἄψ' ἐνὶ γόρῃ
350 ἔχετ', ἔπει δ' ἦ παιδὶ ἐκάστω πείρατ' ἔειπεν.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρυχὸς ὀπίσασθ' ἵπ-
Ἄν δ' ἔβαν ἐκ δίφρου, ἐν δὲ κλήρος ἐβάλοντο [πους·
πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδῃ
Ἀντιλόχῳ· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμῆλος·
355 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀρεΐδῃς, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ', ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης, ὅκ' ἀριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στάν δὲ μετὰστοιχὲς σῆμῃν δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
τῆλθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
360 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάνα πατρός ἑοῖο,
ὥς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποείποι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιν μάλιστα ἀεῖρεν,
πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
ἔσσυμένους· οἱ δ' ὤκα διέπρυσον πεδίοιο,
365 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κόνιη
ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἡε θυέλλα·
χαίται δ' ἐρῶντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

omnigenam, ut ne tibi effugiant præmia.

Arte etenim faber-tignarius longe præstantior, quam viribus ;
arte vero rursus gubernator in nigro ponto
navem celerem dirigit, jactatam ventis :
arte et auriga superat aurigam.

Sed qui quidem equis et curribus suis fretus
imprudenter eos in latum flectit huc et illuc,
huic equi vagantur per stadium, neque eos continet :
qui vero utilia noverit, agens deteriores equos,
semper metam spectans, flectit prope, neque eum latet,
quo-pacto primum eos agitat-laxatis bubulis loris :
sed continet perpetuo, et præcedentem observat.
Metam autem tibi indicabo cognitu-pertacilem, nec te latebit.
Stat lignum aridum, quantum ulna, super terram,
vel quercus, vel laricis, quod quidem non putrescit imbre :
lapides vero ejus ex-utraque-parte positi-sunt duo albi,
in concursu viæ : planum autem curriculum-equorum hinc-
inde :] seu alicujus monumentum hominis jam-pridem de-
functi,] sive hoc meta fuit tempore priscorum hominum ;
ac nunc terminum fecit pedibus-velox divinus Achilles.

Huic tu proxime admotos agita juxta currum et equos :
ipse vero inclinatur bene-concinnata in sella-currus,
paullulum ad sinistram eorum ; at dextrum equum
stimula minaciter-inclamans, laxaque ei habenas manibus.
Ad metam autem tibi equus sinister admoveatur,
ita-ut tibi modiolus utique videatur summum strinxisse
rotæ afflabre-factæ : in-lapidem vero viles impingere,
ne qua equosque vulneres, et currus confringas :
gaudium vero hoc aliis, opprobrium tamen tibi ipsi
erit. Sed, dilecte, si-sapis, cautus esto.

Si enim ad metam prætervectus-fueris urgens,
non erit, qui te assequatur perniciter-insecutus, nec præter-
vehatur,] ne si a-tergo quidem Arionem divinum ageret,
Adrasti velocem equum, qui ex deo genere erat,
aut illos Laomedontis, qui hic nutriti-sunt eximii.

Sic locutus Nestor Neleius iterum in loco
resedit, postquam suo filio cujusque rei summam dixerat.
Meriones autem quintus pulcris-jubis instruxit equos.
Ascenderunt vero in sellas *curruum*, et sortes injecere *ga-*
leæ ;] concutiebatur Achilles, et sors exsiliit Nestoridæ
Antilocho : post hunc sortitus-est rex Eumelus ;
post illum autem Atrides, inclutus-hasta Menelaus :
post eum vero Meriones sortitus-est agere : postremus autem
Tydides, longe fortissimus, sortitus-est agere equos.
Steterunt jam ordine : monstravit autem metas Achilles,
procul in plano campo, juxtaque speculatorem collocavit
deo-parem Phœnicem, armigerum patris sui,
ut memor-inspiceret cursum, et veritatem referret.

Illi vero simul omnes in equos scuticas sustulerunt,
percusseruntque lorīs, exhortatique-sunt viribus,
magno-ardore : ii autem ocyus percurrerant campum,
procul a-navibus, celeriter : sub pectoribus vero pulvis
surgebat excitatus, tanquam nubes, vel procella :
jubæ autem agitabantur cum flatibus venti.

Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλοντο πολυβοστέρη,
ἄλλοτε δ' αἶψασκε μετήθορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
370 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου,
νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ ὅσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἳ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι —
ἅψ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γ' ἑκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὧκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώϊοι· οὐδὲ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιθήσομενοισιν εἵκτιν,

380 ποιοῖ· ἔ· Εὐμήλιου μετὰφρενον εὐρές τ' ὦμῳ
θερμέτε· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντες πετέσθην.

Καὶ νύ κεν ἡ παρέλασ', ἡ ἀμφήριστον ἔθικεν,
εἰ μὴ Τυδεὸς υἱὶ κατέσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὃς ῥά οἱ ἐκ χειρὸν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.

385 Τοιοῦτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὔνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολλὸν μᾶλλον ἰούσας,
οἳ δὲ οἱ ἐβλάβησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.

Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφράμενος λάβ' Ἀπόλλων
Τυδεῖδην, μάλ' αὖ ὧκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·

390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆχεν.
Ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσι· ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι

ἀμψὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκλύσθη,

395 ἀγκυῶνας τε περιδρύφθη σόμα τε βινάς τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δὲ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μύονυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ

400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθικεν.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ἔγχε ξανθὸν Μενέλαιος.

Ἀντιλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατὴρ εὖτο·
Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιτάνειτον ὅτι τάχιστα.

Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελεύει,
405 Τυδεΐδω ἵπποισι δαίττονος, ὅσιν Ἀθήνῃ

νῦν ὥρξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθικεν.
Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελεύει,

καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέην καταχεύη
Ἀθήνῃ, ὅθλυσ ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;

410 Ὡς γὰρ ἐξερέει, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν

ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμνε κατακτενεὶ ὀξεὶ χαλκῷ,
αἱ δ' ἀποκηδῆσαντε φερόμεθα χεῖρον ἀέθλον·

ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.

415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
στενωπῶν ἐν ὁδῷ παραδόμεναι, οὐδὲ με λήσει.

Ἦτος γὰρ οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες δημοχλὴν
μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα

στείνους ὁδοῦ κοιλίης ἰδὲν Ἀντιλοχος μενεχάρμης·
420 ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἥ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ

ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·

Currus vero modo quidem terræ appropinquabant almae,
modo autem sussultabant sublimes : at aurigæ
stabant in sellis : palpitabat autem animus ejusque,
victoriæ cupidorum ; et hortabatur suos quisque
equos : hi vero volabant pulverem-excitantes per-campum.

Sed quum jam extremum pragerent cursum veloces equi
retro mare versus canum, tum demum virtus ejusque
apparuit, statimque equis extendebatur cursum : celeriter
vero inde] Phertiadæ pedibus veloces eminebant equæ.

Post eas autem eminebant Diomedis masculi equi,
Troici, neque multum aberant, sed admodum prope :
semper enim currum ascensuris similes-erant,

flatu vero *narium* Eumeli dorsum, latique humeri,
calefiebat : super ipsum enim capitis repositis volabant.

Et certe vel prævertisset, vel dubiam *victoriam* fecisset,
nisi Tydei filio iratus-fuisset Phœbus Apollo,
qui ei e manibus excussit scuticam splendidam.

Ejus vero ex oculis effusæ-sunt lacrimæ, indignantis,
quod illas quidem videret jam etiam multo fortius euntes,
sui vero divinitus affligerentur, sine stimulo currentes.

Nec sane Minervam fraudē-*tydens* latuit Apollo
Tydiden, valde autem celeriter assecuta-est pastorem viro-
rum ;] reddiditque ei scuticam, vimque equis immisit.

Ipsa vero Admeti filium succensens accessit,
equinumque ei fregit dea jugam : atque ei equæ

utrinque-extra viam currebant, temoque in terram factus-
decidit.] Ipse vero e sella juxta rotam provolutus-est,

cubitique ei circumcirca-lacerabantur, osque, naresque ;
collisaeque-est frons ad supercilia : atque ei oculi

lacrimis impleti-sunt, liquidaque ei hæsit vox.
Tydides vero prævertens dirigebat solidis-ungulis equos,

longe præ-ceteris emicans : nam Minerva
equis immisit vim, et ei gloriam imposuit.

Post illum Atrides agebat *equos* flavus Menelaus.
Antilochus vero equos adhortabatur patris sui ;

Incumbite, et vos intendite quam celerrime.
Cum-illis quidem vos contendere haudquaquam jubeo,

Tydidæ equis bellicosi, quibus Minerva
nunc præbuit celeritatem, et ipsi gloriam apposuit.

Sed equos Atridae assequimini, neu relinquitimini,
rapide, ne vobis dedecus oflundat

Æthe, femina quum-sit : curnam deficitis, præstantissimi ?
Sic enim denuntio, et certe perfectum erit :

non *amplius* vobis cura apud Nestorem pastorem virorum
erit, statim autem vos interficiet acuto aere,

si remissi referamus vilis præmium :
verum insequimini, et festinate quam citissime.

Hæc autem ego ipse machinabor, ac dispiciam,
angusta in via astu-præterire : neque *hoc* me fallet.

Sic dixit : illi vero domini veriti minas,
acrius cucurrerunt exiguo tempore ; statimque inde

angustiam viæ cavæ vidit Antilochus bellicosus :
scissura erat terræ, qua hiemalis collecta aqua

eruperat viæ *partem*, profundumque fecerat locum totum :

τῇ β' εἶχεν Μενέλαος, ἄματροχιάς ἀλεείνων.

Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

425 Ἀτρείδης δ' ἐδδεῖσε, καὶ Ἀντίλοχον ἐγεγόνει·

Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἄλλ' ἄνεχ' ἵππους·
στεῖνωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσει·
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσαιο, ἄρματι κύρσας. [νεν,

ᾧ εἶπας· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολλὸν μᾶλλον ἔλαυ-

430 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰτῶνι ἐοικώς.

Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,

ὄντ' αἰζήδ' ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥθους,

τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω

Ἀτρείδην· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,

435 μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,

δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ

ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Τὸν καὶ νεικεῖον προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὕτως σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλας·

440 ἔββ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἐτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.

Ἄλλ' οὐ μὲν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἴσῃ ἄεθλον.

ᾧ· εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλευτο φώνησέν τε·

μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστανον ἀχνυμένω κῆρ.

Φυγίσονταί τοῖσι πόδες καὶ γούνα καμόντα,

445 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

ᾧ· εἶπας· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείςαντες ὁμοκλήν,

μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γέγοντο.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰς ὁρόωντο

ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ' ἵππους·

ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.

Τοῖο δ' ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας

ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προύχοντα,

ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 λευχὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἤυτε μήνην.

Στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔειπεν·

ᾧ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἡε καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πού αὐτοῦ

ἔβλαθεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ πὰς πρῶτα ἰδὼν περὶ τέρμα βαλούσας,

νῦν δ' οὕτῃ δύναιμι ἰδέειν· πάντῃ δέ μοι ὅσσε

Τρωϊκὸν αἶμα πεδίον παπταίνετον εἰς ὁρόωντι.

465 Ἡ δὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθῃ

εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλῖξας·

ἐνθα μιν ἐκπεσέειν οἶω σὺν δ' ἄρματα ἄζαι·

αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβεν θυμόν.

Ἀλλὰ ἰδέσθε καὶ ὑμέας ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ·

Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὺς ἵπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύσαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεν

475 ἵπποι ἀερίποδες πολέος πεδίοιο δύνανται.

hac dirigebat Menelaus, rotarum-concursum vitans.

Antilochus autem deflectens impellebat-solidis-ungulis equos
extra viam, parumperque avertens insequebatur.

Atrides vero extimuit, et Antilochum inelamavit :

Antiloche, temere equos-agis; sed contine equos :
angusta enim via est; mox vero latiore præterages :
ne qua utrosque lædas, curruī meo impingens.

Sic dixit : Antilochus vero adhuc etiam multo magis agebat,
stimulo adurgens, tanquam non audientī similis.

Quantus vero disci jactus ab-humero-vibrati est,
quem juvenis emittit vir, tentans vigorem-juvenilem :
tantum cursu-emicarunt : equæ vero cesserunt retro
Atridæ; ipse enim sponte remisit agitare,

ne qua colliderentur in via solidis-ungulis equi,
currusque everterent bene-compactos, atque ipsi
in pulveres deciderent, festino-cursu-contententes de victo-
ria.] Hunc et objurgans allocutus-est flavus Menelaus :

Antiloche, nemo te mortalium perniciosior alius :
i-in-malum: quippe non te vere dicebamus sapere Achivi.
Sed certe ne sic quidem sine jurejurando auferes præmium.

Sic locutus, equos exhortatus-est, dixitque :
ne mihi inhiibemini, neve stetis dolentes corde.
Prius istis pedes et genua lassabuntur,
quam vobis; ambo enim privati-sunt juventute.

Sic dixit : illi vero, regis veriti hortatum,
acrius cucurrerunt, statimque ipsis proximi fuerunt.

Argivi vero in circo sedentes spectabant
equos : hi autem volabant pulverem-excitantes per-campum.
Primus vero Idomeneus, Cretum dux, visos-agnovit equos ;
sedebat enim extra circum ceteris-sublimior in specula.
Illum autem, procul licet-esset, equos increpantem ut-audit,
agnovit; viditque equum insigne ceteros prævertentem,
qui quidem cetero quanto corpore spadix erat, in fronte vero
alba macula erat rotunda, tanquam luna.

Surrexit autem, et sermonem inter Argivos dixit :

O amici, Argivorum ductores atque principes,
solusne ego equos noscito, an et vos?

Alii mihi videntur nunc priores esse equi,
alius et auriga videtur : illæ vero equæ alicubi illic
læsæ-sunt in campo, quæ eousque certe præstantiores erant.

Nempe illas primum vidi metam circumflectentes,
nunc vero nequaquam possum videre : undique autem mihi
ocul] Troicum per campum lustrant prospectanti.

Aut aurigam fugerunt habentæ, nec potuit equas
bene continere circa metam, et non feliciter flexit :
illic ipsum excidisse reor, et currus confregisse;

hæ vero extra-viam-cucurrerunt, postquam furor occupavit
animum.] Sed intuemini et vos surgentes : non enim equidem
bene dignosco; videtur autem mihi esse vir

Ætolus genere, interque Argivos imperat,
Tydei equum-domitoris filius, fortis Diomedes.

Hunc autem indecore objurgavit Oilei filius velox Ajax :
Idomeneu, cur præmature garris? illæ vero procul
equæ pedes-alte-tollentes amplum per-campum currunt.

- Οὐτε νεώτατός ἐστι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον
οὔτε τοι οὐνότατον κεφαλῆς ἐκ δέρεσσι δάσει·
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. Οὐδὲ τί σε χρὴ
λαθραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παρόιτεραι, αἱ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχον εὐλῆρα βέβηκεν.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΐδα·
Αἴαν, νεῖκεαι ἄριστε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
δέυεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
485 Δεῦρὸ νυν, ἧ τρίποδος περιδόμεθον ἡδὲ λέβητος·
ἱστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θεοῖον ἀμφω,
διπτότεροι πρὸς ὅ· ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων·
ᾧς ἔφατ'· ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
490 Καὶ νῦν κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
Καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε βέλοισι.
495 Ἄλλ' ὅμεις ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσδράσθε
ἵππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπιγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνῶσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἳ τε πάροιθεν.
ᾧς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σγεδὸν ἦλθε διώκων,
500 μᾶστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἳ δέ οἱ ἵπποι
ὑφ' ὅσ' ἀειρέσθηεν ῥίμῳα πρήσσοντες κέλευθον.
Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κοίνης βραθάμινγες ἐβαλлон·
ἄρματα δὲ, χρυσῶ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις οὐκ ἐπὶ δέσσιν ἐπέτρεπον· οὐδὲ τι πολλή
505 γίγνετ' ἐπισώτρων ἄρματαροχίη κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθηεν.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολλὸς δ' ἀνεκίχεν ἰδρῶς
ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρησι χονεῖαζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώντος,
510 κλίνει δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. Οὐδὲ μάτησεν
ἰφθίμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερβύμοισι γυναῖκα,
καὶ τρίποδ' ὠτώνεντα φέρειν· οἳ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους.
Τῶν δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῶς ἤλασεν ἵππους,
515 κέρδεσιν, οὐτὶ τάχ' ἐγε, παραφθάμενος Μενέλαον·
ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
Ὅσων δὲ τροχοῦ ἵππος ἀρίσταται, ὅς βρά τ' ἀνακτα
ἐλκῆσιν πεδίῳ τιτανόμενος σὺν ὄγεσφιν·
τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισώτρου τρίγες ἄραι
520 οὐραῖαι· οἳ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδὲ τι πολλή
φῶρη μεσηγὺς, πολέος πεδίῳ θέοντες·
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
λείπειτ'· ἄταρ τὰ πρῶτα καὶ ἐξ δίσκουρα λείλειπτο,
ἀλλὰ μιν αἴψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧ
525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέας, καλλίτερηος Αἰθῆς.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένοτο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
τῷ κέν νιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθικεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
λείπειτ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρώην·

Nec minimus-natu es inter Argivos tantopere,
nec tibi acutissime ex capite prospiciunt oculi :
sed semper verbis garris. Neutiquam te decet
blateronem esse : adsunt enim et praestantiores alii.
Equae vero eadem sunt priores, quae et antea,
Eumeli, in eisque ipse tenens lora velitur.

Hunc autem iratus Cretum lux contra allocutus est :
Ajax, rixa optime, maledice ! in-ceterisque omnibus
inferior-es Argivis : quod tibi mens est insolens.
Age nunc vel tripode deposito-certemus, vel lebeate ;
arbitrum autem Atriden Agamemnonem faciamus ambo,
utrae anteriores sint equae : ut sentias persolvens.

Sic dixit : surrexit vero protinus Oilei filius velox Ajax,
iratus, asperis ut-exciperet eum verbis.
Et omnino jam ulterius adhuc contentio evasisset utrisque,
nisi Achilles ipse surrexisset, et dixisset sermonem :

Ne amplius nunc asperis altercemini verbis,
Ajax, Idomeneuque, malis ; quippe non par-est.
Et vero alii succenseritis, quicumque talia faceret.
Sed vos in circo sedentes spectate
equos, hi autem cito ipsi festino-cursu-contententes de victo-
ria] huc venient : tum vero cognoscetis singuli
equos Argivorum, qui secundi, quique priores.

Sic dixit : Tydides autem valde prope venit urgens equos,
scutica autem assidue feriebat super-humeros : atque ei equi
in-altum sussultabant cito conficientes viam.
Assidue autem aurigam pulveris guttae percutebant :
currusque, auro accurate-elaborati stannoque,
equos veloces pone-currebant ; neque profunda
fiebat canthorum orbita retro
in tenui pulvere : hi vero festinantes volabant.

Stetit autem medio in circo ; multusque exsiliebat sudor
eque cervicibus et a pectore, in-terram.
Ipse vero e sella in-terram desiliit collucente,
acclinavitque scuticam ad jugum. Nec segnis-erat
fortis Sthenelus, sed prope accepit pramium ;
deditque abducendam sociis magnanimis mulierem,
et tripodem ansatum asportandum : ipse vero solvit equos.

Post eum autem Antilochus Neleius agebat equos,
dolis, haud quidem celeritate, praevertens Menelaum ;
sed etiam sic Menelaus agebat prope veloces equos.
Quantum vero a-rota equus distat, qui quidem dominum
trahit per-campum nisu-contento cum curribus ;
hujus quidem attingunt canthum pili extremi
caudae ; is autem prope admodum currit, nec prorsus magnum
spatium in-medio est, pro longum campum equo currente :
tantum jam Menelaus eximio Antilocho
posterior-erat : at prius etiam ad disci-jactum relictus-erat,
sed ipsum statim assecutus-est ; augebatur enim vis valida
equae Agamemnoniae, jubis-pulcris Aethes.
Si vero adhuc ulterius actus-fuisset cursus ambobus,
eo certe eum praeteririsset, nec dubiam-victoriam reliquisset.
Sed Meriones, famulus strenuus Idomenei,
posterior-erat inolyto Menelao hastae jactu :

530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλιτέριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπεικὲς,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκῃ ἡμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γάρ ἀφαιρήσσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς εἶν· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχέσθαι· τό κεν οὕτι πανύστατος ἦλε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς
 550 καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῶαι καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζων ἄεθλον,
 ἧς καὶ αὐτίκα νῦν, ἴνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐὼν οὐ δῶσω περὶ αὐτῆς πειρηθῆναι,
 ἀνδρῶν δὲ κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μειδῶσεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδόυναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δῶσω οἱ θώρακα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 χάλκεον, ᾧ περί χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 ἀμυιδεδίνηται· πολὺς δέ οἱ ἀξίος ἔσται.
 Ἡ βὰ, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευεν ἑταίρῳ,
 οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὃ δ' ὄρετο καὶ οἱ ἐνεικεν.
 565 [Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἄρχειν,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένον· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
 χερσὶ σκήπτρον ἔθηκε, σιωπήσας τ' ἐκέλευεν
 Ἀργείους· ὃ δ' ἔπειτα μετῆνδα ἰσῆθεος φῶς·
 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας
 ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μὴ δ' ἐπ' ἄρῳ γῇ·
 575 μὴ ποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησιάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολλὴ χεῖρονες ἦσαν
 ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτιν' αἴψῃ
 580 ἄλλον ἐπιπλήξῃν Δαναῶν· ἰδεῖα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἔστιν,
 στὰς ἵππων προπάροικε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 χερσὶν ἔχων βαδινῇ, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλαινες,

tardissimi enim ei erant pulcris-jubis equi,
 minimeque-peritus erat ipse agendi currum in certamine.
 Filius vero Admeti omnium-ultimus venit e-ceteris,
 trahens currus pulcros, agens antè equos.
 Hunc autem ut-vidit, miseratus-est velox divinus Achilles;
 stansque inter Argivos verba alata dixit:
 Ultimus vir præstantissimus agit solidis-ungulis equos:
 sed agedum ei demus præmia, ut par est,
 secunda; at prima ferat Tydeï filius.
 Sic dixit: illi autem omnes comprobarunt, sicut jubebat.
 Et sane ei dedisset equum (comprobarant enim Achivi),
 si non Antilochus, magnanimi Nestoris filius,
 Pelidæ Achilli jure respondisset surgens:
 O Achille, valde tibi iratus-fuero, si perfeceris
 hoc verbum: es enim ablaturus *mihi* præmium,
 hoc cogitans, quod ei divinitus-læsi-sunt currus et veloces e-
 quæ,] ipse strenuus quum-sit: sed debuit immortalibus
 vota-facere: ita nequaquam ultimus-omnium venisset *equos*
 urgens.] Si vero ejus misereris, et tibi gratum est animo,
 est tibi in tentorio aurum multum, est vero et æs,
 et pecora, suntque tibi ancillæ, et solidis-ungulis equi:
 ex-his ipsi postea electum dato vel majus præmium,
 vel etiam jam nunc, ut te collaudet Achivi.
 Hanc vero ego non dabo: de ipsa autem periculum-faciat,
 virorum quicumque velit mecum manibus pugnare.
 Sic dixit: subrisit autem pedibus-velox divinus Achilles,
 gratulans Antilocho, quod ipsi dilectus erat sodalis:
 et eum respondens verbis alatis allocutus est:
 Antiloche, si quidem jam me jubes e-domo aliud
 Eumelo dare, ego vero etiam hoc perficiam.
 Dabo ei loricam, quam Asteropeo abstuli,
 æream, quam circum ora fulgidi stanni
 circulo-fusa-est: multo autem *pretio* ei æstimanda erit.
 Dixit, et Automedontem carum jussit sodalem
 ferre *eam* e-tentorio: is vero abiit, et ei attulit.
 [Eumeloque in manibus posuit; is vero accepit gaudens.]
 Inter-hos autem et Menelaus surrexit, animo dolens,
 Antilocho immensum iratus: atque præco
 in-manibus sceptrum posuit, silereque jussit
 Argivos: at ille inde inter-eos-dixit par-deo vir:
 Antiloche, antehac prudens, quale fecisti!
 dedecorasti quidem meam-virtutem, læsisti autem mihi equos,
 tuis ante actis, qui multo inferiores erant.
 Sed agite, Argivorum ductores ac principes,
 in medium utrisque judicate, neu in gratiam:
 ne-quando quis dicat Achivorum ære-loricatorum:
 Antilocho mendaciis oppresso, Menelaus
 abiit equam ducens; quoniam ei longe deteriores erant
 equi, ipse vero melior armisque viribusque.
 Eia vero, age, ego ipse judicabo, ac me nullum puto
 alium increpaturum Danaorum: rectum enim erit *judicium*.
 Antiloche, eia vero, age huc *ades*, Jovis-alumne, ut fas est,
 stans ante equos et currum, ac flagellum
 manibus tenens argutum, quo antea agitabas,

ἵππων ἀψάμενος, γαίραχον Ἐννοσίγαιον
 585 ὄμνυθι, μὴ μὲν ἔκων τὸ ἔμδον δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ἄσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σείω, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἴσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς υπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νός, λεπτὴ δέ τε μήτις.
 Τῷ τοι ἐπιτήλῳ κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μείζον ἐπαίτησας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἥ σοίγε, Διοτρεφές, ἥματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πᾶσειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἁλιτράς.
 Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. Τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὡς αἶ τε περὶ σταχέουσιν ἐέρση
 ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποἰξομαι αὐτὸς,
 γυῖός με· ὅτε οὔτε παρήγορος οὐδ' ἀσιγῶν
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεότης.
 605 Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες καὶ πολλὰ ἐμόγησας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἡμῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιτείσομαι, ἥδδ' καὶ ἵππον
 610 δώσω, ἔμην περ εἶδον· ἵνα γνῶσις καὶ οἶδε
 ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς υπερφίλος καὶ ἀπηνής.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 ἵππον ἄγειν· δ' δ' ἔπειτα λέσθθ' ἔλε παμφανόοντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δῶα χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέττατος, ὡς ἔλασεν. Πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
 ἀμφίθετος φίλῃ· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργεῖων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ εἶπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου νημὴ· ἐμμεναι. Οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 ὄψει ἐν Ἀργείοισιν· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 αὐτός· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχθήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐρύσσει, οὐδὲ πόδεσσιν
 θεύσει· ἥδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· δ' δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γρῦνα, φίλῳ, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὦμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἑλαφραί.
 Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 630 ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἑπειοὶ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθσαν βασιλῆος ἀέλιχα·
 ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὐτ' ἄρ' Ἑπειῶν,
 οὐτ' αὐτὸν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, ἥνοπας υἱόν·
 635 Ἀγκαιὸν δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἰφικλὸν δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἔσθλον εὐντα·
 δοῦρ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.

equos tangens, terram-cingentem Neptunum
 jurato, te non volentem meum dolo currum impedivisse.

Eum vero Antilochus prudens contra allocutus-est :
 perfer nunc : multo enim equidem junior sum
 te, rex Menelae, tu vero natu-major et praestantior.
 Nosti, qualia juvenis viri errata sunt :
 velocior etenim ei mens est, tenue autem consilium.
 Ideo tibi toleret cor : equam vero tibi ipse
 dabo, quam accipi : si etiam e meis aliud
 majus postulaveris, continuo tibi statim dare
 malim, quam tibi, Jovis-alumne, in-dies omnes
 me animo ejectum-esse, et in-deos fieri sceleratum.

Dixit, et equam ducens magnanimi Nestoris filius
 in manus tradidit Menelai : illius autem animus
 licuit (*exhilaratus est*), ut-si circa spicas ros *liquescit*
 segetis crescentis, quando horrescunt arva :
 sic et tibi, Menelae, in praecordis animus licuit.
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Antiloche, nunc quidem tibi ego cedam ipse,
 qui eram iratus : quoniam non mente-vagus nec laesus-animo
 eras antea : nunc vero mentem vicerat juventus.
 In-posterum autem cave praestantiores decipere :
 non enim me cito alius vir flexisset Achivorum.
 Verum tu jam multa passus-es, et multa molitus,
 tuusque pater bonus, et frater, causa mea :
 ideo tibi supplicanti obsequar : atque etiam equam
 dabo, mea licet sit ; ut sentiant et hi,
 ut mens nunquam sit animus superbus et immitis.

Dixit, et Antilochi Noemoni dedit socio
 equam abducendam : ipse vero inde lebetem accepit collucen-
 tem.] Meriones autem sustulit duo auri talenta,
 quartus, ut egerat currum. Quintum vero relictum-erat prae-
 mium.] duplex phiala : quam Nestori dedit Achilles,
 Argivorum per consensum ferens ; et dixit astans :

Accipe nunc ; et tibi hoc, senex, munus-recondatur,
 Patrocli sepulturae monumentum ut-sit ; non enim amplius
 illum] videbis inter Argivos : do autem tibi hoc praemium
 sic : nec enim caestibus certe pugnabis, nec luctaberis,
 nec jaculorum-certamen inihis, nec pedibus
 curres : jam enim gravis te senectus urget.

Sic fatus, in manibus posuit : ille vero accepit gaudens.
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Certe jam haec quidem omnia, fili, recte dixisti.
 Non enim amplius firma membra, amice, pedes, nec manus
 ab-humeris utrinque celeri-impetu-moventur agiles.
 Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
 ut quando regem Amarynceum sepeliebant Epei
 in-Buprasio, filique posuerunt regis certaminum-praemia :
 illic nullus vir mihi similis vir erat, neque Epeorum,
 neque ipsorum Pylionum, neque Aetolorum magnanimorum.
 Caestu quidem vici Clytomedem, Enopis filium :
 Ancaem vero lucta Pleuronium, qui in-me surrexerat :
 Iphicium autem pedibus praetercurri, strenuus licet-esset ;
 hasta vero mittenda-superavi Phyleumque et Polydorum. ;

Οἰοῖσιν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 640 πλῆθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν διδυμοὶ· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνίοχουεν,
 ἔμπεδον ἡνίοχεν, ὁ δ' ἄρα μάλιστα κέλευεν.
 ὦ μοι ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοόντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήρῃ λυγρῷ
 645 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἥρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέλοισι κτερέϊζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδὲ σε λήθω
 τιμῆς ἧστ' ἐμ' εἴκοι τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικά δοῖεν.

ὦς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολλὴν καθ' ὁμίλον Ἀχαιῶν
 ὦρετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς ὅηκεν ἀεθλα·
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδῃσ' ἐν ἄγωνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στεῖν δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥππερ ἀρίστω,
 660 πῶς μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ὦ δέκ' Ἀπόλλων
 δῶν καμμομένην, γινώσκει δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νέεσθω
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.

ὦς ἔφατ'· ὦρυντο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἥς τε μέγας τε,
 665 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργῷ φώνησέν τε·
 Ἄσπον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμαῖ νικῆσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἥριστος.
 670 Ἥ οὐχ ἄλις ὅττι μάχης ἐπιδύομαι; οὐδ' ἄρα πῶς ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμενα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροά τε ῥήξω σὺν τ' ὁστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χειρὸς δαμέντα.

ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δὲ οἱ οἷος ἀνίστατο, ἰσότηος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 680 ὅς πετε Θῆβας δ' ἦλε δαδουπότος Οἰδιπόδαο
 ἔς τ' ἄφρον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμπεπονεῖτο,
 θαρσύνων ἔπαισι, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας ἐϋτιμήτους βοδὸς ἀγραύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσασμένω βήτην ἐς μέσσον ἁγῶνα·
 ἀντα δ' ἀνασχομένω χειρὶ στιβαρῇσιν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπειστο, σὺν δέ σφι βαρεῖται χεῖρες ἐμικθην.
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενῶν γενέτ', ἔρρεε δ' ἰδρώς
 πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρυντο δῖος Ἐπειός,
 690 κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.

Solis me equis præteregerunt Actoridæ-duo,
 ob-numerum superantes, invidentes mihi victoriam,
 quod nempe maxima illi certamini relictæ-erant præmia.
 Hi vero erant gemini : alter quidem firmiter equos-regebat,
 firmiter equos-regebat, alter vero scutica incitabat.
 Sic ilium eram : nunc vetissimam iuniores obeant
 opera ejusmodi : me autem oportet senectæ tristi
 parere ; tum vero excelebam-inter heroas.
 Sed abi, et tuo sodali certaminibus justa-facito.
 Hoc autem præmium ego lubens accipio, gaudetque mihi cor,
 quod-ita mei semper memor-es benevoli : nec te lateo,
 quod honore me par-est honorari inter Achivos.
 Tibi autem dii pro his gratiam largam referant.

Sic dixit : Pelides vero magnum per cætum Achivorum
 abiit, postquam omnem laudationem audierat Nelidæ.
 Atque ille cæstu-decernentium duro posuit præmia :
 mulam laborum-patientem ducens ligavit in circo
 sexennem, indomitam, quæ difficillima erat domitu ;
 atque victo posuit poculum duplex.

Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :

Atridæque et ceteri bene-ocreata Achivi,
 viros duos de his jubemus, qui sint præstantissimi,
 pugnis alte elatis inter se ferire : cui vero Apollo
 dederit victoriam, agnovierintque omnes Achivi,
 mulam laborum-patientem ducens ad-tentorium eat :
 ac victus poculum auferet duplex.

Sic dixit : surrexit autem statim vir fortisque magnusque,
 peritus cæstus-pugnæ, filius Panopei Epeus :
 prehenditque manu mulam laborum-patientem, dixitque :

Prope veniat, quicunque poculum auferet duplex :
 mulam autem non puto aliquem abducturum alium Achivo-
 rum, cæstibus vincentem me-nam me-profiteor esse optimum.
 An non satis, quod in-prælio inferior-sum ? nec ullo-modo licet
 in omnibus operibus peritum virum evadere.

Sic enim denuntio, quod et perfectum erit :
 penitus ei corpusque dirumpam, et ossa confringam ;
 curatores autem ei hic frequentes ibidem maneat,
 qui ipsum efferent, meis sub manibus domitum.

Sic dixit : illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Euryalus autem contra-eum solus surrexit, par-deo vir,
 Mecistei filius Talaionidæ regis,
 qui quondam Thebas profectus-est defuncti Cædipi
 ad funus (ludos funebres) : ibi vero omnes vicit Cadmeos.
 Hunc quidem Tydides hasta-inclytus sectabatur,
 confirmans verbis, multum vero ei cupiebat victoriam.
 Cingulum autem ei primum projecit, ac deinde
 dedit lora scite-secta bovis agrestis.

Hi autem quum-se-accinxissent, prodire in medium circum ;
 ex-adversoque elevatis manibus robustis simul ambo
 in-se-irruerunt, et ipsis graves manus consertæ-sunt.
 Vehemens autem crepitus maxillarum ortus-est, fluebatque
 sudor undique e membris : irrui vero divinus Epeus,
 percussitque circumspectantem ad-genam ; nec jam is diutius
 stetit : ejus enim succiderunt pulchra membra.

Ὦς δ' ὅδ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 ὅς ἐν φυκιδέοντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 θίς πηλεγὴς ἀνέπαλτ'. Αὐτὰρ μεγάλουμος Ἐπειὸς
 695 χερσὶ λαβὼν ὄρωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 οἳ μὲν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφέλκομενοῖσι πόδεςσιν,
 αἶμα παρὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
 καδ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν ἔσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δουδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιόν Ἀχαιοί·
 705 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖχ' ἐξέσσαν ἔθηκεν,
 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιὼν δέ ἐτεσσαράδαιον.
 Στῆθ' ὁρὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πεირήσεσθον.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 710 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῶγε βάτην ἐξέσσαν ἀγῶνα,
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαθέτην χερσὶ σπιθαρῇσιν·
 ὅς οἱ ἄμειβοντες, τοῦτε κλύετε ἥρκεε τέκτων,
 δόματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀρεείνων.
 715 Τετορίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χεῖρων,
 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 πυκναὶ δὲ σμῳδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὀμους
 αἵματα φοινικέσσας ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἔεσθον, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
 Οὗτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδε τε πελάσσαι,
 720 οὗτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀνίαζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολὺμηχ' Ὀδυσσεῦ,
 725 ἦ ἔμ' ἀνείρ', ἦ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 Ὡς εἰπὼν ἀνείρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὅππῃεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θεεῦντό τε θάμβησάν τε.
 730 Δεῦτέρως αὖτ' ἀνείρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χονδὸς, οὐδέ τ' αἶρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κόνιη.
 Καὶ νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαν' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' εἰρίδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε καχοῖσιν·
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεολέουσιν Ἀχαιοί. [θοντο,
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀνὰ κλόν, ἦδ' ἐπὶ
 καὶ β' ἀπομορξαμένω κόνιην δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 ἄργυρον κρητῆρα, τετυγμένον ἔς δ' ἄρα μέτρα
 χάνανεν, αὐτὰρ κάλλι ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδρόνης πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 745 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡρωεῖδ' ἀπόντον,
 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θῶαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·

Ut vero quum ab inhorrescente Borea exsiliit piscis
 litore in algos, nigerque continuo ipsum fluctus operit :
 sic percussus exsiliit. At magnanimus Epeus
 manibus arreptum erexit; dilecti autem circumsteterē socii,
 qui ipsum ducebant per circum labantibus pedibus,
 cruorem crassum expspuentem, caput jactantem in-alteram-
 partem;] ac mente-alienatum inter se collocarunt ducentes :
 ipsique euntes acceperē poculum duplex.

Pelides vero statim alia tertia deposuit præmia,
 ostentans Danaïs, luctæ duræ;
 victori quidem, magnum tripodem igni-aptum;
 eum autem duodecim-boum-pretio inter se æstimabant Achivi
 .] viro autem victo mulierem in medio posuit :
 multa autem ea sciebat opera, æstimabantque ipsam quatuor-
 boum-pretio.] Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos
 fecit :] Surgite, qui et hujus certaminis periculum-facietis.

Sic dixit : surrexit vero inde magnus Telamonius Ajax;
 surrexit et Ulysses abundans-consiliis, dolos sciens.
 Accincti autem hi prodierunt in medium circum,
 complexuque se-invicem corripuerunt manibus robustis :
 ut quum tigna-mutuo-sibi-inserta, quæ inclytus aptat faber,
 domus altæ, impetus ventorum vitans, se complectuntur.
 Stridebant autem dorsa, validis a manibus
 attracta fortiter; atque humidus defluebat sudor;
 densæque vibices per lateraque et humeros
 sanguine rubentes surrexere : illi autem vehementer usque
 victoriam cupiebant, tripodem ob affabre-factum.
 Neque Ulysses poterat *Ajacem* supplantare, soloque affligere,
 neque Ajax poterat; validâ vero eum prohibebat vis Ulyssis.
 Sed quum jam tædio-afficerentur bene-ocreati Achivi,
 tunc ipsum allocutus-est magnus Telamonius Ajax :

Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysse,
 aut me tolle, aut ego te; hæc vero Jovi omnia curæ-erunt.

Sic fatus, eum sustulit : doli autem non oblitus-est Ulysses :
 percussit pone poplitis-flexum assecutus, solvitque membra
 subtus;] dejecit autem supinum : in pectora vero Ulysses
 decidit : populi autem admirabundi-spectabant, stupebant-
 que.] Secundus vicissim tollebat audens divinus Ulysses,
 movit autem paullulum a terra, nec levavit;
 genu vero implicuit : et in-terram ceciderunt ambo
 prope se-invicem, fœdabanturque pulvere.
 Et certe jam tertio rursus surgentes luctati-fuissent,
 nisi Achilles ipse surrexisset, et cohibuisset :

Ne-amplius lucta-obnitimini, neu conterimini malis :
 victoria vero est utrisque; præmiis autem æqualibus ablatis
 abite, ut et alii certent Achivi.

Sic dixit : illi autem ei maxime ausculta-runt, et obsecuti-
 sunt,] et absterso pulvere, sibi-induerunt vestes.

Pelides vero statim alia posuit velocitatis præmia,
 argenteum craterem elaboratum; sex autem mensuras
 capiebat, et pulcritudine excelebat omnem per terram
 multum; quippe Sidonii magni-artifices scite elaborarant,
 Phœnices autem vexerant viri super nigrum pontum,
 collocarantque in portubus, Thoantique dono dederant :

ἦος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν

Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνῆος.

Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἐτάροιο,
ὅστις ελαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·

750 δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πύονα δημῷ·
ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ· ἔθηκεν.

Σπῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὀρυσθ', οἱ καὶ τοῦτο ἀέθλιον περὶήσθεθε.

ᾧς ἔφατ'· ὦρυντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,

755 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
Ἀντίλοχος· ὃ γὰρ αὐτὲ νέους ποσσὶ πάντας ἐνίκα.

[Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς.]

Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρυντο αἴθλιος Ὀδυσσεὺς

760 ἄγχι· μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναῖκος εὐζώνοιο

στήθεός ἐστι κανὼν, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση,
πηνίον ἐξέλουσα παρέκ μίτον, ἀγχρόθι δ' ἴσχει

στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὅπισθεν
ἔχνια τύπτει πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·

765 καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ· αὐτιμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
αἰεὶ ῥίμκα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ

νίκης ἱεμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον. [σεὺς

Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλειον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσ-
εὐχετ' Ἀθηναίῃ· γλαυκῶπιδι δὴν κατὰ θυμόν·

770 Κλυθι, θεά, ἀγαθῇ μοι ἐπὶ ῥόθῳ ἔλθε ποδοῖν.

ᾧς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλάς Ἀθήνη·
γυῖα δ' ἔθηκεν ελαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαῖξασθαι ἀέθλον,
ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —

775 τῇ βὰ βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
ὅς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὥκως Ἀχιλλεὺς·

ἐν δ' ὄνθον βοέου πληττο στόμα τε ῥίνας τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,

ὥς ἦλθε φθάμενος· ὃ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.

780 Σπῆ δὲ κέρως μετὰ χερσὶν ἔχυν βοὸς ἀργαλίοιο,
ῥυθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ᾧ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ,
μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆϊ παρίσταται, ἣ δ' ἐπαρήγει.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἀέθλον,
μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόσιν ὕμμ' ἔρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.

Αἴας μὲν γὰρ ἔμει' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·

790 οὗτος δὲ προτερὴς γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
ὦμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἐμμεναι· ἀργαλέον δὲ

ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

ᾧς φάτο· κῦδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.

Τὸν δ' Ἀχιλλεὺς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἴνος,
ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

ᾧς εἶπον ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θῆχ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,

filius autem Priami pro-Lycaone pretium dedit

Patroclo heroi, Iasonides Euneus.

Et hunc Achilles posuit præmium certaminis *in honorem* sui

sodalis,] *ei* quicunque levissimus pedibus velocibus esset;

secundo autem bovem posuit magnum et pinguem adipe:

semitalentum vero auri ultimo-præmium posuit.

Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit:

Surgite qui et hujus certaminis periculum-facietis!

Sic dixit; surrexit autem statim Oilei *filius* velox Ajax,

surrexit et Ulysses abundans-consiliis; deinde Nestoris filius

Antilochus; hic enim juvenes pedibus omnes vincebat.

[Steterunt autem ordine; ostenditque metas Achilles.]

Illis autem a carceribus extendebatur cursus. Celeriter inde

emicit Oiliades: et concitus-sequebatur divinus Ulysses

prope admodum, ut quum aliquis mulieris bene-cinctæ

prope pectus est radius, quem scite admodum manibus pro-

mittit,] subtemen extrahens per stamen, propeque tenet

pectus: sic Ulysses currebat prope; atque a-tergo

vestigia premebat pedibus, antequam pulvis circumspargere-

tur] in ejus autem caput fundebat halitum divinus Ulysses,

usque cito currens. Acclamabant vero omnes Achivi

victoriæ cupido, magnoque adnitentem-studio hortabantur.

Sed quum jam extremum peragerent cursum, subito Ulysses

precatus-est Minervam cæsiis-oculis suo in animo:

Exaudi, dea, propitia mihi auxiliatrix veni pedibus.

Sic dixit precans: illum autem exaudivit Pallas Minerva;

membraque reddidit levia, pedes, et manus superne.

Sed quum jamjam essent involaturi in-præmium,

tunc Ajax quidem lapsus-est in-cursu [læsit enim *eum* Mi-

nerve,] ubi boum fusum-erat stercus intersectorum, late-

mentigium,] quos super Patroclo mactarat pedibus velox

Achilles:] ac stercore bubulo impletum-est *ei* osque nares-

que.] Craterem vero sustulit audens divinus Ulysses,

ut venit præcurrens; at bovem accepit splendidus Ajax.

Stetit autem cornu manibus tenens bovis agrestis,

stercus exspuens, interque Argivos dixit:

Dii boni, certe mihi læsit dea pedes, quæ et olim,

tanquam mater, Ulyssi astat, atque auxilio-est.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter risere.

Antilochus vero jam extremum abstulit præmium,

subridens, et verba inter Argivos fecit:

Scientibus vobis dicam omnibus, amici, quod etiam nunc

immortales honorant ætate-provectiores homines.

Ajax enim me paullo natu-grandior est:

hic vero prioris ævi priorumque hominum;

crudæ autem senectæ ipsum dicunt esse; difficile vero

pedibus *cum* eo contendere Achivis, nisi Achilli.

Sic dixit: laudeque-extulit pedibus-velocem Peliden.

Eum vero Achilles *his* verbis respondens allocutus-est:

Antiloche, non quidem tibi inanis dicta-erit laus,

sed tibi semitalentum ego auri addam.

Sic fatus, *ei* in manibus posuit: is autem accepit gaudens.

At Pelides quidem longæ-umbrae hastam

deposuit in circo afferens, deposuitque clypeum et galeam,

800 *τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήυρα.*
Στῇ δ' ὁρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥστε ἀρίστω,
τεύχεα ἑσταμένω, ταμεσίχρῳ χαλκὸν ἐλόντε,
ἀλλήλων προπαρόιθεν ὁμίλου πειρήθηναι.
 805 *Ὀπιοτέρους κε φθῆναι ὀρεζάμενος χρῶα καλὸν,*
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἷμα·
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τὸδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
καλὸν, Θρηίκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροις ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 810 *καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.*
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο ἔπειτα κρατὲς Τελαμώνιος Αἴας,
ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὄρτο, κρατέρους Διομήδης.
Οἱ δ' ἔπει οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 815 *δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.*
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
τρίς μὲν ἐπήϊξαν, τρίς δὲ σχεδὸν ὤρμηθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν
νύξ', οὐδὲ χρὸ' ἔκτανεν· ἔρτο γὰρ ἐνδοθὶ θώρηξ.
 820 *Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκος μεγάλιοι*
αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
Καὶ τότε δὴ β' Αἴαντι περιδιδεασαντες Ἀχαιοὶ
παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελῆσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
 825 *σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτεμήτῳ τελαμῶνι.*
Αὐτὰρ Πηλεΐδης ὤηκεν σὺλον αὐτογῶνον,
δν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·
ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔσπερον ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 *Στῇ δ' ὁρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·*
Ὅρυσθε, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροι πίνους ἄγροϊ,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γὰρ οἱ ἀτεμαζόμενος γε σιδήρου
 835 *ποιμὴν οὐδ' ἀροτῆρ' εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.*
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα μενεπτολεμος Πολυποί-
ἂν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο, [της,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἑπειδός.
Ἐξείης δ' ἴσταντο· σὺλον δ' ἔλε διὸς Ἑπειδός,
 840 *ἥκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.*
Δεύτερος αὖτ' ἀφῆκε Λεοντεύς, ὅζος Ἀρης·
τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
[Χειρὸς ἄπο σιθάρης, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
Ἄλλ' ὅτε δὴ σὺλον εἶλε μενεπτολεμος Πολυποίτης,
 845 *ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ·*
ἥ δέ θ' ἐλίσσασα μὲν πέτεται διὰ βούς ἀγελαία·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνοστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.
 850 *Αὐτὰρ ὁ τοῦτευτῆσι τίθει ἰόντα σιδήρον,*
κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκας·
ἴστον δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώοιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαυν

arma Sarpedonis, quae ei Patroclus abstulerat.

Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :

Viros duos de his jubemus, qui *sint* fortissimi,

armis indutos, corpus-secante aere sumto,

alterum-alterius ante consessum facere-periculum.

Uter prior attigerit *alterius* corpus pulcrum,

tetigeritque intestina, perque arma et nigrum sanguinem,

huic quidem ego dabo hunc ensem argenteis-clavis-distinctum,] pulcrum, Thracium, quem quidem Asteropæo abstuli.

Arma autem utrique communia hæc ferant :

Et eis convivium lautum apponemus in tentoriis.

Sic dixit: surrexit autem deinde magnus Telamonius Ajax,

surrexit et Tydides, fortis Diomedes.

Illi vero postquam hinc-inde-seorsum a-turba se-armaverant,

in medium utrique congregiebantur, prompti pugnare,

horrendo obtutu; stupor autem tenebat omnes Achivos.

Sed quum jam prope essent in alterum-alter vadentes,

ter quidem irruerunt, terque cominus impetum-fecere.

Tum deinde Ajax quidem *illum* per clypeum undique-æqualem] percussit, nec ad-corpus pervenit; tuebatur enim intus lorica.] Tydides vero deinde supra scutum magnum

usque cervicem assequi-conabatur fulgidæ hastæ cuspidē.

Et tum quidem de-Ajace metuentes Achivi,

fine-imposito *certamini* eos jussere præmia paria referre.

At Tydidæ dedit magnum ensem heros,

cum vaginaque proferens et scite-secto balteo.

Ceterum Pelides posuit orbem (*discum*) a-fornace-rudem,

quem prius quidem mittebat magnum robur Eetionis;

sed illum quidem interfecerat pedibus-velox divinus Achilles,

hunc autem advexerat in navibus cum aliis possessionibus.

Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :

Surgite, qui et hujus certaminis periculum-facietis!

Si ei etiam perquam in-longinquum patentes *sunt* pingues agri,] habebit ipsum etiam quinque volventes in-annos

ad-usum : non enim illi indigens quidem ferro

pastor vel arator, ibit in urbem *embturus*, sed *ipse ei* præbe-

bit.] Sic dixit : surrexit autem inde bellicosus Polypœtes,

surrexit et Leontei validum robur deo-paris,

surrexit et Ajax Telamonius, et divinus Epeus.

Ordine autem steterunt orbem vero prehendit divinus Epeus,

misitque rotatum : riserunt autem omnes Achivi:

Secundus vero *eum* emisit Leonteus, soboles Martis;

tertio vero projecit magnus Telamonius Ajax.

[mann e robusta, et jecit-ultra signa omnium.]

Sed quum jam orbem prehendit firmus-bellator Polypœtēs,

quantum quis projicit pedum bubulcus vir;

id autem rotatum volat per boves armentales :

tantum super-totum circi-spatium jecit; illi vero exclamarunt.] Surgentes autem socii Polypœtæ fortis

naves ad cavas retulerunt regis præmium.

At ille sagittariis posuit nigrum ferrum,

ac deposuit decem quidem bipennes, decemque securiculas :

malumque erexit navis prora-cærula,

procul in arenis; indeque pavidam columbam

λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἥς ἄρ' ἀνώγει
855 τοξεύειν. Ὅς μὲν κε βάλλη τρήρωνα πέλειαν,
πάντας ἀειράμενος πελέεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθῳ τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν—
ἥσσον γὰρ δὴ κείνος — ὃ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
860 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. Αὐτίκα δ' ἰὼν
ἤκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπειλήσεν ἀνακτι
ἀρνῶν πρωτογόνων βέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.

865 Ὅρνιθος μὲν ἀμαρτε· μέγρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
αὐτὰρ δὲ μήρινθον βάλε πὰρ ποδὰ, τῇ δέδετ' ὄρνις·
ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.

Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν, ἥ δὲ παρείθη
μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδῃσαν Ἀχαιοί.

870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστόν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.

Αὐτίκα δ' ἠπειλήσεν ἐκὼς θόλῃ Ἀπόλλωνι
ἀρνῶν πρωτογόνων βέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.

Ὡς ἔφατ'· ὕπο νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
875 τῇ ῥ' ὄγε διενέουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·

ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἥ ὄρνις
ἱστέῃ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίσσθεν.

880 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεντό τε θάμβησάν τε.

Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέεας δέκα πάντας ἀειρεν,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
885 καὶ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·

ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
890 Ἀτρεΐδῃ ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,

ἧδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' αἶθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
ἔρχεαι, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ῥῖπαι πόρωμεν,
εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.

895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἦρος
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλῆς αἶθλον.

tenui funiculo ligavit pede, in-quam jussit eos
sagittari : qui quidem percusserit pavidam columbam,
omnes auferens bipennes, domum ferat :
qui vero funiculum attigerit, ab-ave aberrans
(inferior etenim is), hic ferat securiculas.

Sic dixit : surrexit autem inde vis Teucris regis ;
surrexit et Meriones, famulus strenuus Idomenei.
Sortes autem in galea ærea concussere sumtas.
Teucer vero primus sorte sortitus-est. Statim autem sagittam
misit vi-valida, nec-tamen se vovit deo *Apollini*
agnorum primigenium sacrificatorum inclytam hecatomben.

Ab-ave quidem aberravit ; invidit enim ei hoc Apollo ;
sed is funiculum percussit ad pedem, quo ligata-erat avis :
prorsus autem funiculum abscidit amara sagitta.
Illa quidem deinde evolans-fugit ad cælum, at demissus-est
funiculus terram versus ; et plausum-dederunt Achivi.

Festinans autem Meriones extraxit manu *Teucris*
arcum ; at jam sagittam tenebat dudum, quasi dirigeret.

Statim autem se vovit longe-jaculanti *Apollini*
agnorum primigenium sacrificatorum inclytam hecatomben.

Alte vero sub nubibus speculatus-est pavidam columbam :
hanc is in-gyrum-se-flectentem sub ala feriit mediam :
penitus autem transiit telum : id quidem rursus in terram
ante Merionæ fixum-est pedem : at avis
malo insidens navis prora-cærulea,
collum demisit, simul et alæ densæ solvebantur.

Velox autem e membris anima avolavit, longeque ab illo
(*malo*) decidit : populi vero admirabundi-spectabant stupe-
bantque.] Inde Meriones bipennes decem omnes sustulit,
Teucer vero securiculas portavit cavas ad naves.

At Pelides deposuit quidem longe-umbræ hastam,
et lebetem igne-non-admotum, bovis pretio, floribus-varium
deposuit in circum-ferens; atque jaculatores viri surrexerunt :
surrexit quidem Atrides late-dominans Agamemno,
surrexit et Meriones, famulus strenuus Idomenei.

Inter-eos autem dixit pedibus-velox divinus Achilles :
Atride : scimus enim, quantum antecellas omnibus,
et quantum viribusque et jaculationibus sis præstantissimus :
quare tu quidem hoc præmium habens cavas ad naves
vade, at hastam Merionæ heroi demus,
si tu quidem tuo animo velis : hortor enim equidem.

Sic dixit : nec non-obsecutus-est rex virorum Agamemno.
Dedit autem Merionæ hastam æream : sed ille heros
Talthybio præconi dabat perpulcrum præmium.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἕκτορος λύτρα.

Λύτο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θοάς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἐσχιδνάντ' ἱέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦδ'
 ἦδ' ὀπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἄλγεϊνά τε κύματα πείρων·
 τῶν μιμνησκόμενος θαλαρὸν κατὰ δάκρυον εἶδεν,
 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 δινεύεσσι· ἀλῶν παρὰ θῖν' ἄλός. Οὐδὲ μιν Ἥως
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 Ἕκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παύσεσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἔκτανύσας προπρηναί. Τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
 πᾶσαν ἀεικέλην ἄπεχε χροῖ, πῶτ' ἐλαίρων,
 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 χρυσεῖη, ἵνα μή μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.

Ἔως δ' μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλαίρεσκον μάχαρες θεοὶ εἰς ὁράωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπὸν Ἀργεῖφόντην.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πᾶσιν ἐγύνδανεν, οὐδὲ ποτ' Ἡρῇ,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι κοῦρῃ·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρῇ,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 δς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 τῇν δ' ἦ νησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀγέφυγνιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δουδεκάτη γένετ' ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῴδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, δηλήμονες· οὐ νύ ποτ' ὑμῖν
 Ἕκτωρ μῆρ' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαώσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρῳ καὶ τέκεϊ ᾗ,
 καὶ πατέρῳ Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοί κέ μιν ὄξα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὁλοῦ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρῆγειν,
 ᾗ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐνάσιμοι οὔτε νόημα
 γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς ἄγρια ὀδεν,
 ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆνορι θυμῷ
 εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὥς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδώς
 γίγνεται, ἦ τ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἦδ' ὀνίνησιν.
 Μέλλει μὲν πού τις καὶ φιλοτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἥε κασίγνητον ὁμογάστριον, ἥε καὶ υἱόν·
 ἀλλ' ἥτοι κλαύσας καὶ οὔδραμένος μεθέηκεν.
 Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν ἔσαν ἀνθρώποισιν.

ILIADIS XXIV.

Hectoris redemptio.

Solutus-erat autem coetus, virique citas ad naves singuli
 dispergebantur ituri. Hi quidem comæ curabant
 somnoque dulci se-satiare : at Achilles
 flebat, cari sodalis memor ; neque illum somnus
 occupabat omnium-domitor : sed versabatur huc et illuc,
 Patrocli desiderans vigoremque et animos magnos :
 ac quot peregerat cum ipso, et passus-fuerat labores,
 virorumque prælia, periculososque fluctus emensus :
 hæc recordans, uberes lacrimas defundebat,
 interdum in latera jacens, interdum autem
 supinus, interdumque pronus ; tum vero rectus exsurgens
 oberrabat mestus præter litus maris. Neque ipsum Aurora
 apparens latebat super marique litoribusque :
 sed is, postquam junxerat sub curribus veloces equos,
 Hectorem trahendum ligabat post currum ;
 ter autem quum raptasset circa sepulcrum Menœtiadæ mor-
 tui,] rursus in tentorio quiescebat, illumque relinquebat
 in pulvere extensum pronum. Ejus vero Apollo
 omnem injuriam arcebat a-corpore, virum miserans,
 etiam mortuum ; et ægide totum contegebat
 aurea, ut ne ipsum Achilles laceraret raptans.

Sic ille quidem Hectorem divinum indigne-tractabat iratus :
 eum autem miserabantur beati dii insipientes,
 furtoque-surripere hortabantur speculatorem Argicidam.
 Quod tum ceteris quidem omnibus placuit, nec-tamen un-
 quam Junoni,] nec Neptuno, nec cæsiis-oculis virgini :
 sed perstabant, sicut ipsis primum invisa-erat Ilios sacra,
 et Priamus et populus, Alexandri ob injuriam ;
 qui contumelia-affecit has deas, quando ejus ad-tugurium
 venerant,] eam vero prætulit quæ ei præbuit libidinem damno-
 sam.] Sed ubi jam exinde duodecima orta-erat aurora,
 tum quidem inter-immortales dixit Phœbus Apollo :

Crudeles estis, dii, noxii ! nonne quondam vobis
 Hector femora adolevit boum caprarumque lectarium ?
 Eum nunc non sustinuistis, vel mortuum, eripere,
 suæque uxori præbere videndum, et matri, et filio suo,
 et patri Priamo, populisque ; qui eum celeriter
 in igne comburerent, et justa ei persolverent.
 Sed pernicioso Achilli, dii, vultis favere,
 cui nec mens est æqua, neque animus
 flexibilis in pectoribus : sed tanquam leo, ferocia animo-fovet,
 qui quum magnisque viribus et superbo animo
 obsecutus, vadit ad pecudes hominum, ut dapes capiat :
 sic Achilles misericordiam quidem perdidit, neque ei pudor
 est, qui viros valde lædit omissus, ac juvat servatus.
 Certe aliquis etiam cariorem alium perdidit,
 vel fratrem uterinum, vel etiam filium ;
 verum tandem fletum atque luctum remisit.
 Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.

- 50 Αὐτὰρ ὅγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήυρα,
ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
ἔλκει· οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον οὐδὲ τ' ἀμεινον.
Μὴ ἀγαθὸν περ ἐόντι νευεσσηθῆμέν οἱ ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
- 55 Τὸν δὲ χολωσαμένην προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοε,
εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλεῖ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
Ἑκτωρ μὲν θνητός τε γυναικὰ τε θῆσά τοι μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
- 60 θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παρκαοῖτιν,
Πηλεΐ, δὲ πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
πάντες δ' ἀντιτάσθε, θεοὶ, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε.
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
- 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσπᾶμαινε θεοῖσιν. [Ζεὺς·
Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μ' ἔσται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
φίλτατος ἔσθε μετοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίου εἰσὶν·
ὧς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὐτὶ φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἰσῆς,
70 λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἄλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἄσσομεν — οὐδὲ πη ἔστιν
λάβρην Ἀχιλλεύς — θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γὰρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμεμβλωκεν διωὺς νύκτας τε καὶ ἡμέρας.
Ἄλλ' εἴ τίς καλέσειε θεῶν ἑστίν ἄσπον ἔμετο,
- 75 ὅφρα τί οἱ εἰπὼν πυκινὸν ἔπος, ὧς κεν Ἀχιλλεύς
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ ἀπὸ θ' Ἑκτορα λύσῃ.
- 80 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης
ἐνθόρε μελάνι πόντον· ἐπεσονάχχεσε δὲ λίμνην.
- 85 Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἦτε κατ' ἀγραυλοῖο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα
ἔργεται ὠκηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπηΐ· γλαφυρῷ ᾧέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἴαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
- 90 κλαίει μάρων οὐ παιδὸς ἀμύμονος, δὲ οἱ ἔμελλεν
φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβόλῳ, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἡμειβετ' ἐπεῖτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
- 95 Τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ
μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχῳ δ' ἄλγε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἴμι μὲν θ' ὀδὸν ἄλιον ἔπος ἔσται, ὅττι κεν εἴπῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ'· ἔλε δ' αὖ θεᾶν
κυάνεον, τοῦ δ' οὐτὶ μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
- 100 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδῆγεμος ὠκεία Ἴρις
ἤγειτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαΐζετο κύμα θαλάσσης.
Ἀκτῆν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀγχότιν.
Εὗρον δ' εὐρύσοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἀπαντες
εἴαθ' ὁμηγερέες μάχαρες θεοὶ αἰὲν ἄντες.
- 105 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιῶσα.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Sed hic Hectorem divinum, postquam *eum* cara vita priva-
vit,] a-curru religans, circa sepulcrum sodalis dilecti
trahit : haud tamen ei hoc honestius, neque utilius.

Vereor ne, bonus licet sit, succenseamus ei nos :

expertem-sensus enim jam terram contumelia-afficit furens.

Hunc autem irata allocuta-est candidis-ulnis Juno :

sit sane et hoc tuum verbum, Argenteo-arci-insignis,

si quidem parem Achilli et Hectori constitueret honorem.

Hector quidem mortalisque, mulierisque suxit mamam :

at Achilles est deæ proles, quam ego ipsa

nutrivique et educavi, et viro dedi uxorem,

Peleo, qui præ *aliiis* animo carus fuit immortalibus :

omnes autem interfutistis, dii, nuptiis; interque hos tu
epularis, tenens citharam, malorum sodalis, semper perfide.

Illam vero respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :
Juno, ne jam omnino irascaris diis.

Haud enim honor quidem *utrique* unus erit : sed et Hector

carissimus erat diis hominum, qui in Ilio sunt :

sic enim mihi quidem : quia nunquam jucunda omittebat mu-
nera.] Non enim mihi unquam ara carebat convivio æquo,

libamineque, nidoreque : hunc enim sortiti-sumus honorem
nos.] Sed tamen furto quidem surripere omittamus (nec ullo-
modo licet) clam Achille) audacem Hectora : certe enim ei

(*Achilli*) assidue) mater adest simul noctesque et dies.

Sed si quis vocare-velit deorum Thetin prope me,
ut aliquod ei dicam prudens verbum, quo Achilles

dona a Priamo accipiat, et Hectorem redemptum-reddat.

Sic dixit; surrexit vero Iris ventosa-pedibus nuntiatura.

Inter Samum autem et Imbrum asperam

insiliit nigro ponto; ingemuitque palus.

Ipsa vero, glandulæ-plumbeæ similis, in imum delapsa-est,

quæ in agrestis bovis cornu immissa

descendit cruda-vorantibus piscibus mortem ferens.

Invenit autem in specu cava Thetin, circumque *eam* et aliae

sedebant frequentes marinæ deæ : ipsa vero in mediis

flebat fatum sui filii eximii, qui ei erat

periturus in Troja glebosa, longe a-patria.

Prope autem stans allocuta-est pedibus velox Iris :

Surge, Theti, vocat *te* Jupiter æterna consilia sciens.

Huic autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis :

Curnam me ille jubet *venire* magnus deus? Vereor autem

misceri immortalibus; habeo vero dolores innumeros animo.

Ibo tamen; neque irritum verbum erit, quodcumque dixerit.

Sic igitur fata, velum accepit augustissima dearum

atrum, eoque nullum nigrius erat velamentum.

Profecta-est autem ire, et pedibus-ventosa velox Iris

præibat; circumque ipsas diducebatur unda maris.

Litus vero ut-conscenderat, in cælum festinarunt.

Invenērunt autem late-sonantem Saturnium, circaque *eum* ce-
teri omnes] sedebant frequentes beati dii sempiterni.

Ipsa autem Jovi patri assedit, cessitque Minerva.

Juno vero aureum pulcrum poculum in manu *ei* posuit;

et consolabatur verbis : Thetis autem reddidit, ut-biberat.

His vero sermonem orsus-est pater hominumque deūmque :

Ἥλυθε Οὐλύμπονδ'ε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν' ὀϊδ'α καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέει τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 + Ἐννήμαρ δὲ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπὸν Ἀργεϊφόντην·
 110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τεῇν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ υἱεὶ σὺ ἐπίτειλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἶπε θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 116 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυεν·
 αἶ κέν πους ἐμὲ τε δαίησι ἀπὸ θ' Ἐκτορα λύση.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφῆσω
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἰζάσσα.
 Ἰξεν δ' ἐς κλισίην σὺ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
 εἶρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 ἐσσυμένους ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ὄριστον·
 125 τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότινα μήτηρ,
 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμὸν, τέο μέγρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχέυων
 σὴν ἔδσαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου
 130 ῥύτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναῖκι περ ἐν φιλότῃτι
 μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δὴρὸν βῆθ', ἀλλὰ τοι ᾗδῃ
 ἄγχ' παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ἄλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησὶ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 135 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα. [λεύς·
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 140 ῆς]· εἴη· δὲ ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 εἰ δὲ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὰς ἀνώγει.
 Ὡς οἶγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεια πετέροντ' ἀγόρευον.
 + Ἴριν δ' ὥτρυνε Κρανίδης εἰς Διονέην·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπιοι,
 145 ἀγγεῖλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Διονεῖσιν
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 οἷον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' υἱόνου
 150 ἡμιόνους καὶ ἄμαξεν εὐτροχόν, ἠδὲ καὶ αὖτις
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδὲ τι τάρβος·
 + τοῖον γάρ οἱ πομπὰν ὀπάσσομεν Ἀργεϊφόντην,
 δὲ ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
 155 Αὐτὰρ ἔπην ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 οὐτ' αὐτὸς κτενέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων·

Venisti ad-Olympum, dea Theti, mœsta licet,
 luctum grave habens in animo; novi et ipse :
 sed et sic dicam, cuius te gratia huc vocavi.
 Per novem-dies jam contentio inter immortales exstitit
 Hectoris de cadavere, et Achille urbium-vastatore :
 furto autem surripere hortabantur speculatorem Argicidam ;
 at ego hanc gloriam Achilli præbeo,
 reverentiam et amicitiam tuam in-posterum servans.
 Ocyus ad exercitum abi, et filio tuo præcipe.
 Irasci ei dic deos, meque supra omnes
 immortales indignatum-esse, quod animo furenti
 Hectorem detinet apud naves recurvas, nec redemptum-red-
 didit :] si qua meque vereatur, et Hectorem redemptum-reddat.
 Sed ego ad-Priamum magnanimum Irim mittam,
 ut-redimat dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
 donaque Achilli ferat, quæ animum ei placent.
 Sic dixit-nec non-obscuta-est dea Thetis pedibus argenteis;
 descendit vero ab Olympi verticibus concita.
 Pervenit autem ad tentorium sui filii; ibique illum
 invenit crebros fundentem-gemitus; dilecti autem circa ipsum
 socii] propere curabant, et apparabant prandium :
 illis vero ovis villosa magna in tentorio mactata-erat.
 Hæc autem admodum prope ipsum consedit, veneranda ma-
 ter,] manumque eum demulsit, verbumque dixit et locuta-est :
 Fili mi, quousque lugens et mœrens
 tuum edes cor, memor nec omnino cibi
 Nec cubilis? bonum vero mulieri in amore
 misceri : non enim mihi diu vives, sed tibi jam
 prope adest mors et fatum violentum.
 Sed mihi ausculta ocysus, Jovis vero tibi nuntia sum.
 Irasci tibi ait deos, seque supra omnes
 immortales indignatum-esse, quod animo furenti
 Hectorem detines apud naves, nec redimi-passus-es.
 Sed agedum redemptum-redde, mortuique accipe pretium.
 Hanc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
 les :] ita sit : qui pretium ferat, etiam cadaver asportet,
 si quidem volenti animo Olympius ipse jubet.
 Sic hi quidem in navium cœtu, materque et filius,
 multa ad se-invicem verba alata dicebant.
 Irim autem impulit Saturnius ad Ilium sacrum :
 Vade, Iri velox, relicta sede Olympi,
 nuntia Priamo magnanimo, ad Ilium,
 ut-redimat carum filium, profectus ad naves Achivorum,
 donaque Achilli ferat, quæ animum ei placent,
 solus, neque quisquam alius una Trojanorum eat vir.
 Præco aliquis eum comitetur senior, qui regat
 mulas et rhedam volubilem, atque retro
 mortuum asportet ad urbem, quem interfecit divinus Achil-
 les.] Neque omnino ei mors obversetur animo, neu terror :
 talem enim ei ducem-viæ dabimus Argicidam,
 qui eum ducet, usquedum ducendo prope-Achillem constitue-
 rit.] At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
 neque ipse Ach. eum interficiet, et alios omnes prohibebit.
 Neque enim est imprudens, nec temerarius, neque noxius ;

150 ἄλλα μάλ' ἐνδυκῆως ἰκέετευ προφιδῆσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόνυ τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὰ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
 165 τὴν βᾶ κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῷσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μνημονόχομαι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἀγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
 170 τυτθὸν φρεζαμένην· τὸν δὲ τρώας ἔλλαβε γυνᾶ·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρ-
 οῦ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὁσσομένη τόδ' ἰκάνω, [βέ-
 ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἀγγελός εἰμι,
 ὅς σευ, ἀνευθεν ἔων, μέγα κήδετα ἡδ' ἑλεαίρει.
 175 Λύσσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη,
 οἷον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἔτω ἀνὴρ.
 Κῆρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν εὐτροχον, ἡδὲ καὶ αὔτις
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδέ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι τοιμπός ἄμ' ἔφεται Ἀργειφόντης,
 ὅς σ' ἄξει, εἰως κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πελάσση.
 Αὐτὰρ ἔπῃν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύχει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἄσκοπος οὔτ' ἀλιτῆμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκῆως ἰκέτευ πεφιδῆσεται ἀνδρός.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὅγ' υἱὰς ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 ὀπλίσαι ἡνώγει, περὶνῖθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσσοτο κήρυεντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο φώνησεν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἀγγελος ἦλθεν
 195 λύσσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει
 κείσθ' ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κῶκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθω·
 ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχοντο, ἧς τὸ πάρος περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἡδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 υἱέας ἐξενάρριξε· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 ὠμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἑλεήσει,
 οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. Νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 ἡμεῖοι ἐν μεγάρῳ τῶ δ' ὥς ποθὶ Μοῖρα κραταίῃ
 210 γεινομένην ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,
 ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἔων ἀπάνευθε τοκίων,

sed magna cum-cura supplici parcat viro.

Sic dixit: surrexit vero Iris ventosa-pedibus nuntiatura.
 Pervenit autem in Priami domum; et invenit clamoremque
 fletumque.] Filii quidem patrem circumsedentes in aula
 lacrimis vestimenta perfundebant: ipse vero in mediis senex
 obvoluta veste tectus; circumque multus
 fimus affusus erat capiteque et cervici senis,
 quem quidem se-volutans affatim-injecerat manibus suis.
 Filiae vero per aedes, et nurus, lamentabantur,
 illorum recordantes, qui jam multique et strenui
 manibus sub Argivorum jacebant animabus privati.
 Stetit autem juxta Priamum Jovis nuntia, et allocuta-est eum,
 summissa voce; illi autem tremor occupabat artus:

Confide, Dardanide Priame, animo, neu omnino formida:
 non enim tibo ego malum meditans huc venio,
 sed benevolo animo; Jovis autem tibi nuntia sum,
 qui tui, procul licet-sit, magnam curam-habet, et miseretur.
 Redimere te jusset Olympius Hectorem divinum,
 donaque Achilli ferre, quae animum ipsi placent,
 solum, neque quisquam alius una Trojanorum eat vir.
 Praeco aliquis te comitetur senior, qui regat
 mulas et rhedam volubilem, atque retro
 mortuum asportet ad urbem, quem interfecit divinus Achil-
 les.] Neque omnino tibi mors obversetur animo, nec terror:
 talis enim te dux-via comitabitur Argicida,
 qui te ducet, usquedum ducendo prope-Achillem constitue-
 rit.] At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
 neque ipse hic te interficiet, et alios omnes prohibebit.
 Neque enim est imprudens, nec temerarius, nec noxius,
 sed magna cum-cura supplici parcat viro.

Illa quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris.
 Sed is filios rhedam volubilem mulinam
 apparare jussit, arcamque ligare super ipsa.
 Ipse autem in penum descendit odoratum,
 cedrinum, tecto-excelso, qui pretiosa multa continebat;
 introque uxorem Hecubam vocavit, dixitque:

Infelix, a-Jove mihi Olympio nuntia venit,
 ut-redimerem dilectum filium, profectus ad naves Achivo-
 rum.] donaque Achilli ferrem, quae animum ei placent.
 Sed age mihi hoc dic, quid tibi in-praecordiis videtur esse?
 valde enim me ipsum quidem mens et animus jubet
 illuc ire, ad naves in exercitum latum Achivorum.

Sic dixit: ejulavit autem uxor, et respondit verbis:
 hei mihi, quo jam tibi prudentia abiit, qua antehac quidem
 celebr-eras per homines externos et eos quibus imperas?
 quo-pacto vis ad naves Achivorum ire solus,
 viri ante oculos, qui tibi multosque et fortes
 filios interfecit? ferreum certe tibi cor est.
 Si enim te deprehendet et inspiciet oculis
 crudelis et infidus vir iste, non tui miserebitur,
 neque omnino te reverebitur. Nunc vero fleamus seorsum
 sedentes in aedibus: huic autem sic olim fatum violentum
 nascenti nevit lino, quando eum peperit ipsa,
 celeres-pedibus canes ut-satiaret, suis seorsum a-parentibus,

ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐνὶ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθέμεναι προσῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 παίδος ἐμοῦ· ἐπεὶ οὐ ἐκ ακιζόμενον γε κατέκτα,
 215 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 ἐσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλευρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μ' ἐθέλοντ' ἱέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι καχὸς πέλει· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίην ἐκέλευεν,
 ἢ οἱ μᾶντιές εἰσι, θυροσκόοι, ἢ ἱερῆες,
 ψευδὸς κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐξέδρανον ἀντην—
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. Εἰ δέ μοι αἶσα
 225 τεύχόμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχρυσίωνων,
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἔπην γόου ἐξ ἔρον εἴην.
 Ἦ, καὶ φοιριζέμεν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρακα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 ἕκ δὲ δῦ' αἰθώνας τρίποδας, πᾶσρας δὲ λέβητας,
 ἕκ δὲ δέπας περικαλλέας, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
 235 ἐξέστην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 φέισατ' ἐνὶ μεγάροισι γέρον· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
 λείσασθαι φίλον υἱόν. Ὅ δὲ Τρῳᾶς μὲν ἅπαντας
 αἰδοῦσας ἀπέεργεν ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἔρβετε, λωβήτῃρες, ἐλεγχέες· οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 οἶκος ἐνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδέσοντας;
 ἢ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 παῖδ' ὀλέσας τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες.
 Ῥῆϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραυρίζομένην τε
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Αἴδος εἴσω.
 Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 σπερχομένοιο γέροντος. Ὅ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 νεικείων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε διόν,
 250 Πάμμόνά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
 Δηϊφροβόν τε καὶ Ἴπποθόον καὶ Δίον ἀγαθόν·
 ἐννέα τοῖς δ' ὑεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν· [πάντες
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατ' ἑρπύνας. Αἴθ' ἅμα
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἄντι τοῖς ἐπὶ νηυσὶ περᾶσθαι.
 255 Ὡ μοι ἐνὶ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἄριστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτὶνα φημι λελεῖσθαι·
 Μηστόρά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖον ἱπποχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφικε
 ἀνδρὸς γε νηητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 τοῦ μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λᾶλειπ-
 ψεύσται τ' ὀρχησταί τε, χοροῖσι τῇσιν ἄριστοι, [ται,
 ἀρνῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαντε τάχιστα,
 ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδεδείσαντες ὁμοκλήν,

virum apud violentum, cujus ego medium jecur *utinam* te-
 nerem] comedendum, inhærens ei : tunc repensa ejus facta
 essent] in-filium meum : quippe non ipsum ignave-segerentem
 occidit,] sed pro Trojanis et Troadibus profundo-sinu
 stantem, nec fugæ memorem nec declinationis.

Eam vero rursus allocutus est senex Priamus deo-similis :
 ne me volentem ire retine, neu mihi ipsa
 avis in ædibus mala sis : nec mihi persuadeabis.
 Nam si alius quidem me aliquis terrestrium jussisset,
 seu qui vates sunt, aruspices, vel sacerdotes,
 mendacium certe crederemus, et aversaremur magis :
 nunc vero (ipse enim audivi deam, et aspexi coram)
 ibo, et non irritus sermo erit. Si vero mihi fatum est
 mori apud naves Achivorum ære-loricatorum,
 volo : statim enim me interfecerit Achilles,
 ulnis complexum meum filium, postquam fletus desiderium
 exemero.] Dixit, et arcarum opercula pulcra aperuit.
 Inde duodecim quidem perpulcros exemit peplos,
 duodecinq; simplices lænas, totidemque tapetas,
 totidemque pallia pulera, totidem ad hæc tunicas.
 Auri autem appensa extulit decem omnia (*summa*) talenta :
 extulit et duos splendidos tripodas, quatuorque lebetas,
 extulit et poculum perpulcrum, quod ei Thraeces dedere
 viri,] in-legationem profecto, magnum donum : nec tamen eo
 pepercit in ædibus senex ; summe enim cupiebat animo
 redimere dilectum filium. Hic autem Trojans quidem omnes
 a-porticu arcebat, verbis contumeliosis increpans :

Abite, flagitiosi, probris-digni ! non etiam vobis
 domi adest luctus, quod me venistis tristitia-affecturi ?
 an parvi-penditis, quod mihi Saturnius Jupiter dolores de-
 dit,] filium perdendo fortissimum ? Sed sentietis et ipsi !
 Faciliores enim multo Achivis jam eritis,
 illo mortuo, occisu. At ego-certe,
 antequam, ut-diruaturque urbs, vasteturque,
 oculis videro, descendero in domum Orci.

Dixit, et scipione dispergebat viros ; illi autem exhibant,
 urgente sene. Ipse vero filios suos increpabat
 ohjurgans Helenumque, Parinque, Agathonemque divinum,
 Pammonemque, Antiphonumque, pugnaque strenuum Poli-
 ten,] Deiphobumque, et Hippothoum, et Dium fortem ;
 novem hi senex increpans mandabat :

Festinate mihi, mali filii, pudenta-agentes ! Utinam simul
 omnes] pro Hectore fuisset veloces ad naves interfecti !
 Hei mihi infelicissimo, quod genui filios fortissimos
 Troja in lata, quorum vero nullum dico reliquum-esse :
 Mestoremque divinum, et Troilum ex-curru-pugnacem,
 Hectoremque, qui deus erat inter viros, nec videbatur
 viri utique mortalis filius esse, sed dei :
 hos quidem perdidit Mars : hæc vero probra omnia supersunt,
 mendacesque, saltatoresque, choreis præstantissimi,
 agnorum atque hædorum publici raptores.
 Non tandem mihi rhedam appararit celerrime,
 hæcque omnia imposueritis, ut perficiamus iter ?

Sic dixit : hi vero patris veriti increpationem,

ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἑυτροχὸν ἡμιονεῖην,
καλὴν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφει ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ἡμφαλέον, εὖ οἰκίεσσιν ἀρρῆρος·

270 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόμεμον ἅμα ζυγῷ ἑννεάπηγχον.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν εὐξέστην ἐπὶ βρυχῷ,
πέτρῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἑστορί· βάλλον·
τρίς δ' ἐκάτερθεν ἔδωσαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐξείης κατέδωσαν, ὑπὸ ~~ῥυγῶ~~ ῥυγῶν δ' ἔκαμψαν.

275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
νῆον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἔντεσιεργούς,
τούς βρά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγκυὰ δῶρα.

Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὐς δ' ἑρασιός
280 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλον εὐξέστην ἐπὶ φάτῃ·
τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
κῆρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιερῆφιν,
285 χρυσέον ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ, σπείσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχέου οἶκαδ' ἰκέσθαι
ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' ἀέγε θυμὸς
δοῦναι ἐπὶ νῆας, ἔμεϊο μὲν οὐκ ἐθέλουσῃς.

290 Ἄλλ' εὐχέου σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
+ Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀρέσται·
αἵ τε δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ
φιλιπτατος οἰωνῶν, καὶ ~~ἐν~~ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,

295 τῷ πρίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπόων.
εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύπου Ζεὺς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἔποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίζμος θεοειδής·
300 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐπιεμένην ἀτιθήσῃ.

+ Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσει.
Ἦ βρά, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὄτρυν' ὁ γεραιός,
χερσὶν ὕδωρ ἐπιγεῦναι ἀκίρατον· ἡ δὲ παρέστη,
χέρνιβον ἀμφίπολος πρόροχόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

305 Νηφάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
οὐρανὸν εἰσανιδύν· καὶ φωνήσας ἔπος ηἰδῶ·

Ζεῦ πάτερ· Ἰδὼθεν μεδέων, κούιστε, μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἡδ' ἐλεεινόν·

310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοι αὐτῷ
φιλιπτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πρίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπόων.

Ἔσ' ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.

315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
μόρφῳ, θηρητῇ, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.

Ὅσση δ' ὑφορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῦ, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἴσατο δέ σφιν

rhedam quidem extulerunt volubilem mulinam,
pulcram, recens-compactam; arcamque ligarunt super ipsa,
atque a paxillo jugum detraxerunt mulinum,
buxum, umbilico-ornatum, scite annulis aptatum;
extulerunt et lorum-jugale una-cum jugo novem-cubitorum.
Et hoc quidem bene imposuerunt pulcre-polito temoni,
in parte-extrema anteriore, et annulum clavo-temonis super-
posuere:] ter vero utrinque ligarunt ad umbilicum; ac deinde
ex-ordine circumligarunt, et extremum-lorum subnectendum-
inflexere.] E thalamo autem ferentes bene-politam in rhedam
accumularunt Hectori capitis infinita pretia;
junxeruntque mulos validis-ungulis, curules,
quos olim Priamo Mysi dederant, splendida dona.
Equos autem Priamo duxere-sub jugum, quos senex
ipse curans alebat bene-politum ad praesepe:
hos quidem *curru*i jungebant in aedibus altis
præco et Priamus, prudentia mentibus consilia tenentes.

Prope autem ipsos accessit Hecuba misto animo,
vinum tenens in manu suave dextra,
aureo in poculo, ut libatione-facta abirent:
stetit vero ante equos, verbumque dixit et elocuta-est:

Accipe, liba Jovi patri, et supplica domum ut-pervenias
redux ex hostibus viris: siquidem te animus
impellit ad naves, me quidem non volente.

Sed supplica tu jam atras-nubes-cogenti Saturnio,
Idæo, qui in-Trojam omnem despicit:
pete autem alitem, velocem nuntium, qui quidem ei ipsi
gratissimus alitum, et cujus robor est maximum,
dextrum: ut eum ipse in oculis conspicatus,
eo fretus ad naves eas Danaorum citis-insignium-equis.
Si vero tibi non dabit suum nuntium late-sonans Jupiter,
non ego te inde impellens hortarer
naves ad Argivorum ire, admodum licet cupidum.

Illam vero respondens allocutus-est Priamus deo-similis:
o uxor, haud sane tibi hoc præcipienti inobsequens-ero.
Bonum enim Jovi manus elevare, si forte misereatur.

Dixit, et ancillam dispensatricem jussit senex
manibus aquam infundere puram: atque astitit
pelvim ancilla gutturniumque simul manibus tenens.
Ut vero se-laverat, poculum accepit a-sua uxore;
precabatur deinde stans medio in-septo, libavitque vinum,
cælum suspiciens: et edita-voce verbum dixit:

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissimè, maxime,
da me ad Achillis *tentorium* gratum venire ac miserandum:
mitte autem alitem, velocem nuntium, qui tibi ipsi
gratissimus alitum, et cujus robor est maximum,
dextrum: ut eum ipse in oculis conspicatus;
eo fretus ad naves eam Danaorum citis-equis-insignium.

Sci dixit precans: eum vero exaudivit providus Jupiter.
Statimque aquilam misit, certissimum-augurem volucrum,
Morphon, venatricem, quam et Percnon vocant.
Quanta autem excelsi janua thalami est
viri opulenti, firmiter-observata, bene-apta:
tantæ hujus utrinque erant alæ: visa-est autem ipsi

320 δεξιὸς αἶψας ὑπὲρ ἄστεος. Οἱ δὲ ἰδόντες
γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἐοῦ ἐπεβήσεται δίφρου·
ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετρακύκλον ἀπήνην,
325 τὰς Ἰδαίους ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
ἵπποι, τοὺς δ' γέρονι ἐρέπων μαστίγι κέλευεν
καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
πολλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥς τε θανάτῳδε κίοντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
330 οἱ μὲν ἄρ' ἀφοῦροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί. Τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσποτα Ζῆν',
ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεσσε γέροντα.
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
Ἑρμείαν· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
335 ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔχλυες, ὅ κ' ἐθέλησθα·
βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὥς ἀγαγ', ὥς μήτ' ἄρ τις ἰδῇ μήτ' ἄρ τε νήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι.
ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
340 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιοι·
εἴλετο δὲ βράβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγεῖρει·
345 τῇ μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήεστοντον ἴκτανεν·
βῆ δ' ἰέναι, κούρω ἄισυτ' ἤτηρ ἐοικώς,
πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρῆξ Ἴλιου ἔλασαν,
350 στήσαν ἄρ' ἡμίονους τε καὶ ἵππους, ὅρρα ποίειεν
ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἔξ ἀγγιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο φωνήσεν τε·
Φράζεο, Δαρδανιδῆ· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
355 Ἄνδρ' ὁρῶν τάχα δ' ἄμμε διαβράϊσσεσθαι ὄτω.
Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
γούνων ἀφάμενοι λιτανεύσομεν, αἳ κ' ἐλεῖσῃ.
Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χυτο, δαίδειε δ' αἰνῶς·
ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν·
360 στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἔλθων,
χεῖρα γέροντος ἔλθων, ἐξεῖρετο καὶ προσεΐπεν·
Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμίονους ἰθύνεις
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
οὐδὲ σὺν' ἐδδειςσας μένεα πνεύοντας Ἀχαιοὺς,
365 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοῇν διὰ νύκτα μέλαιναν
τοσσαυδ' ὀνεῖατ' ἄγοντα, τίς ἂν δῆ τοι νόος εἴη;
οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρον δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χελεπήνῃ.
370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ρέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσασμι· φίλω δέ σε πατρὶ ἔστω.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.

dextera ruens supra urbem. Illi vero conspicati
gavisi sunt, et omnibus in praecordiis animus ex hilaratus est.
Festinans autem senex suum conscendit currum :
et egit equos e-vestibulo et porticu resonanti.
Anle quidem muli trahebant quatuor-rotarum rhedam,
quas Idæus agebat prudens ; sed pone
equi, quos senex urgens scuticia incitabat
celeriter per urbem : amici autem simul omnes sequebantur
multum lugentes, tanquam ad-mórtem proficiscentem.
At postquam urbe descenderant, in-campumque pervene-
rant,] hi quidem retro ad Ilium redierunt,
filii et generi. Illi autem non latuere late-sonantem Jovem,
in campum progressi : conspiciatus vero misertus est senis.
Confestimque Mercurium, filium carum, contra allocutus est :
Mercuri : tibi enim prae-aliis gratissimum est
homini te-comitem-adjungere, et exaudis, quemcunque vo-
lueris :] vade, et Priamum cavas ad naves Achivorum
sic ducito, ut neque aliquis eum videat, neque animadvertat
ceterorum Danaorum, antequam ad-Peliden pervenerit.
Sic dixit : nec non-obsecutus est intermuntius Argicida :
statim deinde sub pedibus ligavit pulcra talaria,
ambrosia, aurea, quæ ipsum ferebant et super mare,
et super immensam terram, una-cum flatibus venti :
cepit et virgam, qua virorum oculos demulcet,
quorum vult, alios autem et dormientes excitat :
hanc in manibus tenens volabat potens Argicida.
Confestim autem Trojamque et ad-Hellespontum pervenit ;
profectusque est ire, juveni regio similis,
primum pubescenti, cujus venustissima est juvenia.
Illi vero postquam magnum sepulcrum Ili præteregerant,
inhibuerunt mulasque et equos, ut biberent
in fluvio ; jam enim et crepusculum venerat super terram.
Hunc vero ex propinquo conspiciatus animadvertit præco,
Mercurium, et Priamum allocutus est, dixitque :
Considera, Dardanide : prudentis animi opus adest.
Virum video ; cito autem eum nos perditurum puto.
Sed agedum vel fugiamus in equis (curru), vel ipsum jam
genibus prehensis oremus, si forte misereatur.
Sic dixit, ac seni animus confusus est, timuitque graviter :
rectæ autem comæ steterunt in flexilibus membris :
stetitque attonitus : ipse autem Mercurius prope veniens,
manu senis prehensa, interrogavit eum et allocutus est :
Quo, pater, sic equosque et mulas dirigis
noctem per aliam, quando dormiunt mortales ceteri ?
nec tu timuisti robur spirantes Achivos,
qui tibi hostes et infensi prope sunt ?
quorum si quis te videret, celerem per noctem nigram
tot opes vehementem, quæ tunc tibi mens esset ?
neque ipse juvenis es, senexque te hic conitatur,
impotentes, virum ut-arceatis, quando quis prior infestarit.
Sed ego nullo te afficiam malo, imo et alium
a-te propulsaverim : caro vero te patri comparo.
Huic autem respondit deinde senex Priamus deo-similis :
sic fere hæc certe sunt, dilecte fili, ut dicis.

Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἔμειο θεῶν ὑπερέσχευε χεῖρα,
 375 ὅς μοι τοῖονδ' ἤκεν ὀδοπόρον ἀντιβολήσαι,
 αἶσιον, ὅς δ' ἂν σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτος,
 πέπνυσαι τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἔστι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἥ ἢ πη ἐκπέμψεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἔσθλα
 ἀνδράς ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μῆνι;
 ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 δειδιόστας; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠριστος ὄλῳλεν
 385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων,
 ὅς μοι καλὸν τὸν οἶτον ἀπότμυον παῖδος ἔκτιστες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 390 πειρᾷ ἔμειο, γεραίε, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλατῶσας
 Ἀργεῖους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
 ἡμεῖς δ' ἔσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείῳνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστι Πολύκτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἔστι, γέρονι δὲ δὴ, ὥς σὺ περ ὦδε·
 ἔξ δὲ οἱ υἱὲς ἕασι, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβδομός εἰμι·
 400 τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι.
 Νῦν δ' ἥλλον πεδίοι' ἀπὸ νηῶν ἤωθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστου μάχῃν ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσι γὰρ οἷδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 ἵσχειν ἔσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 405 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πριάμος θεοειδής·
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδω Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξον,
 ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥ μιν ἤδη
 ῥῆσι κυσὶν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὕτω τόνγε κύνες φάγον οὐδ' οἰνοῖοι·
 ἀλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηὶ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἠὼς
 κειμένῳ, οὐδὲ τί οἱ χροὸς σήπεται, οὐδὲ μιν εὐλαὶ
 415 ἔπιπασ', ἀλ' ῥά τε φῶτας Ἀρηιφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα εὐὸ ἐτάρῳ φίλοιῳ
 ἔλκει ἀκηδέστωι, ἠὼς ὅτε διαφανήη·
 οὐδὲ μιν αἰσχύνην θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 οἶον ἔερρηγῆς κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 οὐδέ ποθι μιαιρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν,
 ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἕϊος,
 καὶ νέκυός περ ὄντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ·
 425 ὦ τέκος, ἢ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐνάσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτοισι· ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐμὸς παῖς, εἰ ποτ' ἔην γῆ,
 λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·

Sed adhuc aliquis et me deorum protegit manu ,
 qui mihi talem misit via-comitem obviam-ut-fiat ,
 faustum, qualis jam tu es corpore et specie admirabilis ,
 prudensque-es animo, beatisque prognatus es parentibus.
 Eum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida :
 nā jam hæc omnia, senex, recte dixisti :
 sed age mihi hoc dic et vere narra ,
 utrum aliquo dimittis thesauros multos et pretiosos
 viros ad alienigenas, ut saltem hi tibi salvi maneant?
 an jam omnes deseritis Ilium sacram
 metu-perculsi? talis enim vir fortissimus-ille perit
 tuus filius : nec enim quidquam pugna inferior-erat Achivis.
 Huic autem respondit deinde senex Priamus deo-similis :
 quis vero tu es, optime, quibusque prognatus es parentibus ,
 qui mihi opportune interitum infelicis filii memorasti?
 Illum vero vicissim allocutus-est interauntius Argicida :
 tentas me, senex, et interrogas de-Hectore divino.
 Hunc quidem ego perquam sæpe pugna in clarante-vivos
 oculis vidi, et quando ad naves agens
 Argivos interficiebat, cædens acuto ære :
 nos vero stantes mirabamur; non enim Achilles
 suos sinebat pugnare, iratus Atridæe.
 Hujus enim ego sum famulus, eademque me advexit navis
 affabre-facta :] ex Myrmidonibusque sum, pater vero mihi
 est Polyctor.] Dives quidem is est, senexque jam, sicut tu, ita:
 sex autem ei filii sunt, egoque ei septimus sum ;
 inter hos, facta-sortitione, sors mihi-obtigit huc Achillem se-
 qui.] Nunc vero veni in-campum a navibus : mane enim
 edent circa urbem pugnam volubilibus-oculis Achivi.
 Ægre-ferunt enim illi desidentes, nec possunt
 continere eos cupidos prælii reges Achivorum.
 Huic autem respondit deinde senex Priamus deo-similis :
 si vere famulus Pelidæ Achillis
 es, agetum mihi omnem veritatem dic :
 utrum adhuc apud naves exstat meus filius, an ipsum jam
 suis canibus membratim discissum objecit Achilles?
 Illum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida :
 o senex, nondum hunc canes vorarunt, neque alites :
 sed adhuc ille jacet Achillis apud navem
 sic, ut ante, in tentoriis : duodecimus autem ei dies est
 jacenti, nec-tamen omnino ei corpus putrescit, nec eum ver-
 mes] edunt, qui sane viros prælio-occisos comedunt.
 Certe quidem ipsum circa sepulcrum sui sodalis dilecti
 raptat crudeliter, aurora quando divina apparet ;
 neque ipsum deturpat : admirareris-contemplans ipse, si-ac-
 cesseris] ut roscidus jacet, circumque sanguis ablutus-est,
 neque ulla-parte foedatus : ac vulnera omnia clausa-sunt,
 quotquot inflicta-fuerant; multi enim ipsi æs impegerunt.
 Adeo tibi curam gerunt beati dii filii præstantis,
 etiamsi mortui : nam ipsis carus præcipue est animo.
 Sic dixit; gavisus-est autem senex, et respondit verbis :
 o fili, certe bonum etiam est justa dona dare
 immortalibus : nam non-unquam meus filius, siquidem fuit,
 oblitus-est in ædibus deorum, qui Olympum tenent;

- τῷ οἱ ἀπεινήσαντο καὶ ἐν θανάτῳ περ αἶσθ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
 430 αὐτόν τε ρῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης· —
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 ὅς με χέλειαι σέο δῶρα παρεῖ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι περί κῆρι
 συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένῃται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
 ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, μαχέσαιοτο.
 440 Ἥ, καὶ ἀναΐεας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἧῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκόντο,
 οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλαχτῆρες πονέοντο·
 445 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 πᾶσι δ' ὥϊζε πύλας, καὶ ἀπώσεν ὀχῆας,
 ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπῆνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκοντο
 ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 δούρ' ἐλάττης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 λαχνήντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμῆσαντες·
 ἄμρ' ἐδ' οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 σταυροῖσιν πυκνοῖσιν· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς
 εἰλατίνος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιβρόχσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 τρεῖς δ' ἀναοίεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιβρόχσσεσκε καὶ οἷος·
 δὴ βὰ τότ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὥς γέροντι,
 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιναν ἐπὶ χθονὶ φώνησέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰληλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἰσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 ὀφθαλμοὺς εἰσεῖμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοῦς ἀγαπαῖζέμεν ἄντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλεΐωνος,
 καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἡὔχομοιο
 λίσσαιο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σύν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἔξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαίον δὲ κατ' αὔθι λίπεν· ὃ δὲ μῖμνεβ ἑρῦκων
 ἵππους ἡμίονους τε· γέριον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 τῇ β' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Διὶ φίλος· Ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 εὔρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθεν καθεῖατο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
 ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὅζος Ἀρης,
 475 πομπῶν παρόντες· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. [στὰς
 Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα
 χερσίν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε γείρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἴας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,

ideo illius recordati-sunt etiam in ipso mortis fato.
 Sed agendum, hoc accipe a me pulcrum poculum;
 ipsumque tutare, et deduc me, cum (*faventibus*) diis,
 usque-dum in tentorium Pelidæ pervenero.

Illum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida:
 tentas me, senex, juniorem, nec-tamen mihi persuadebis:
 qui me jubes tua dona clam Achille accipere.
 Eum quidem ego timeo, et vereor valde animo
 eum spoliare, ne mihi quod malum in-posterum fiat.
 Tibi vero ego viæ-dux vel ad inclytum Argos proficiscer,er,
 sedulo in navi veloci, aut via-terrestri comitans:
 non sane aliquis tecum, *hoc* duce contento, pugnaverit.

Dixit, et quum-insiliisset Mercurius in-currum et equos,
 cito scuticam et habenas prehendit manibus;
 inspiravit autem equis et mulabus robur validum.
 Sed quum jam ad-turresque navium et fossam pervenissent,
 modo circa cœnas custodes occupabantur:|
 iis autem somnum infudit internuntius Argicida
 omnibus: statimque aperuit portas, et retrusit vectes,
 introque duxit Priamumque et splendida dona in rheda.
 Sed quando jam ad-tentorium Pelidæ pervenerant
 excelsum, quod Myrmidones fecerant regi,
 lignis abietis cœsis; sed desuper texerant
 culmine e-segetis-lanugine, *quam* e-prato demessuerant;
 circum autem id magnum septum fecerant regi
 palis densis: januam autem tenebat unus obex
 abiagnus, quem tres quidem obdebant Achivi,
 tres autem reserabant magnum claustrum forium,
 ex aliis; Achilles vero obdebant etiam solus:
 tum vero Mercurius utilium-auctor aperuit seni,
 introque-duxit inclyta dona pedibus-veloci Pelidæ;
 e-curruque descendit in terram, dixitque:

O senex, ego quidem deus immortalis veni,
 Mercurius; tibi enim me pater una duce-m-viæ præbuit:
 sed ego quidem redibo, neque Achillis
 ad-oculos accedam: indignum vero esset,
 immortalem deum sic mortales curare palam.
 Tu vero ingressus prebende genua Pelidæ,
 et eum per patrem et matrem comis-pulcris
 supplex-ora, et *per* filium: ut ei animum commoveas.

Sic igitur fatus, abiit ad latum Olympon
 Mercurius: Priamus vero de curru desiliit in-terram,
 Idaëumque ibidem reliquit: is vero manebat continens
 equos mulasque: senex autem recta ivit per-domum,
 ubi Achilles sedebat, Jovi carus. Atque intus eum ipsum
 invenit; socii vero seorsum sedebant: ei autem duo soli,
 heros Automedonque, et Alcimus, soboles Martis,
 ministrabant astantes: modo autem destiterat a-cibo,
 ut-ederat et biberat: adhuc etiam apposita-erat mensa.
 Hos autem latuit ingressus Priamus magnus; prope vero stans
 manibus prehendit Achillis genua, et osculatus-est manus
 terribiles, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios.
 Ut vero quum virum malum magnum cepit, qui in patria
 homine interfecto, ad-aliorum pervenit civitatem,

ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσροώντας·
ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.

485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Μνησai πατρός σοῦ, θεοὺς ἐπεικέλῃ· Ἀχιλλεῦ,

τηλίκου, ὥςπερ ἐγὼν, ὁλοῇ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

Καὶ μὲν που κεῖνον περὶναιέται ἀμφὶς ἔδντες
τείρους, οὐδὲ τίς ἐστιν ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμύναι·

490 ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε, σθένε ζώνοντος ἀκούων,

χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα

ἔψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίῃθι μολόντα.

Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους

Τροίῃ· ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λελεῖσθαι.

495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱὲς Ἀχαιῶν·

ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱγὲς ἐκ νηδύος ἦσαν,

τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

Τῶν μὲν πολλῶν θυῖρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἵρυτο δὲ ἄστου καὶ αὐτοῦς,

500 τὸν σὺ πρῶν κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,

Ἑκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,

λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.

Ἀλλ' αἰδέοιο θεοῦς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,

μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἔλκεινότερος περ·

505 ἔτλην δ', οἷ' οὕτω τίς ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,

ἀνδρὸς παιδοφρόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο·

ἄψάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.

Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἑκτορος ἀνδροφρόνιο,

510 κλαῖτ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθείς·

αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίεν ἔδν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε

Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,

[καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἕμερος ἡδ' ἀπὸ γυνῶν,]

515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἀνίστη,

οἰκτεῖρων πολλὸν τε χάριν πολλὸν τε γένειον·

καὶ μιν ρωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄ δειλ', ἧ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.

Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθένμεν οἶος,

520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς

υἱάας ἐξενάριξαι· σιδήρεϊόν νύ τοι ἦτορ.

Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπης

ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύνεμοι περ.

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλειται χρυεοῖο γόοιο.

525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,

ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.

Δοιοὶ γάρ τε πῖθοι κατακείονται ἐν Διὸς οὐδῇ,

δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων·

ὃ μὲν κ' ἀμμιξας δούτῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,

530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κῦρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·

ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δότῃ, λωβητὸν ἐθήκεν·

καὶ ἑ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·

φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τιμειμένος οὔτε βροτοῖσιν.

Ὡς μὲν καὶ Πηλεΐῃ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα

535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνδρῶπυας ἐκέκαστο

virī ad divitis domum, stupor autem tenet aspicientes;
sic Achilles obstupuit, conspicatus Priamum deo-similem:
obstupuerunt vero et ceteri, et in alterum-alter intuebantur.
Hunc inde supplicans Priamus verbis allocutus est:

Recordare patris tui, diis similis Achille,
qui est ejusdem-ætatis, qua ego, gravi in senectutis limine.
Et illum quidem fortasse vicini circumstantes
premunt, neque aliquis est malum et perniciem defensurus;
sed tamen ille quidem, te vivere audiens,
gaudetque in animo, et insuper sperat dies omnes
visurum se dilectum filium, a Troja reversum.

Sed ego infelicissimus, quum genuerim filios fortissimos
Troja in lata, eorum tamen neminem credo relictum-esse.
Quinquaginta mihi erant, quando venere filii Achivorum;
undeviginti quidem mihi uno ex utero erant,
ceteros autem mihi pepererunt in ædibus mulieres.

Ex his plerorumque quidem impetuosus Mars genua solvit:
qui vero mihi unicus erat, tutabaturque urbem et nos ipsos,
hunc tu nuper interfecisti, pugnans pro patria,
Hectorem: hujus nunc gratia veni ad-naves Achivorum,
eum redempturus a-te, feroque infinita pretia.

Sed reverere deos, Achille, mei-que-ipsius miserere,
recordatus tui patris: ego autem adhuc miserabilior sum:
sustinui vero, qualiamnumquam aliquis super-terram mortalīs
alius,] viri filiorum-interfectoris ad os manum admovere.

Sic dixit: ei autem de-patre desiderium excitavit fletus;
prehensaque manu, removit-a-se leniter senem.

Hi vero recordati, hic quidem Hectoris homicidæ,
flebat crebris-lacrimis, ante pedes Achillis provolutus:
at Achilles flebat suum patrem, interdumque vicissim
Patroclum: eorum autem gemitus per ædes exstitit.

At postquam fletu satius-erat divinus Achilles,
[et ei e præcordiis abiit desiderium, atque ex artubus,]
protinus e sede surrexit, senemque manu prehensum erexit,
miseratus canumque caput, canumque mentum:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Ah miser, certe jam multa mala tolerasti tuo in animo.

Quomodo sustinuisti ad naves Achivorum venire solus,
virī ante oculos, qui tibi multosque et strenuos
filios interfeci? ferreum certe tibi cor.

Sed age jam conside in sede; dolores autem prorsus
in animo residere sinamus, mosti licet.

Non enim ullus profectus est in-tristi fletu.

Sic enim fato-tribuerunt dii miseris mortalibus,
ut-vivant tristes; ipsi vero sine-curis sunt.

Duo quippe dolia jacent in Jovis limine;
donorum, quæ dat, alterum malorum, alterum vero bonorum:]
cui quidem miscens dederit Jupiter fulmine-gaudens,
interdum quidem in-malum ille incidit, interdum et in-bonum:
cui vero ex-malis dederit, injuriis-obnoxium fecit;
et illum exitialis inopia super terram almam exercet:
vagaturque nec diis honoratus, nec mortalibus.

Sic quidem et Peleo dii dederunt illustria dona
a natalibus: omnibus enim præ hominibus ornatus-erat

ὀλβω τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ ἔθνη τῶν ἐόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
 παῖδων ἐν μεγάρῳσι γονὴ γένητο κρειόντων.
 540 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ νύ τόνγε
 γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἤματι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἦδ' εὖ σὰ τέκενα.
 Καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὀλβιον εἶναι·
 ὅσπον Λέσθος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
 545 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλάδος ποταὸς ἀπείρων,
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκασθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τὸδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστου μάχαι· ἄνδρ' ὀκταεταῖαι τε
 ἄνσχεο, μὴδ' ἀλλὰ σπονδὴν δούροιο σὺν κατὰ θυμόν.
 550 Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηρος,
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἴξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἐκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 555 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἀποινα
 πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔσας.
 [αὐτόν τε ζῶναι καὶ ὄρναι φάος Ἡελίοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 560 μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς [Λεύς·
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διὸθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γυνώσκω, Πρίαμος, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 565 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδέ μάλ' ἡδῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδέ γάρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
 βεῖτα μεταγλίσσειε θυράων ἡμετεράων·
 τῶν νῦν μὴ μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνη·
 570 καὶ σέ, γέρον, οὐδ' αὐτόν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 καὶ ἰκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἁλίστοιμα ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' οὐ γέρον καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λῆων ὡς ἄλτο θυράζε,
 οὐκ οἷος ἄμα τῶγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 575 τί· Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τὸθ' ὑπὸ ζυγόνῃ λῶν ἵππους ἡμίονους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῖο γέροντος·
 καὶ δ' ἐπὶ δαίρου εἰσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπῆνης
 ἤρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα.
 580 Καὶ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐβννητόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δυνή οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Διωκὸς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' αἰεῖψαι,
 νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 μὴ δὲ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιοτο,
 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἑ κατακτείνει, Διὸς δ' ἁλίστηται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλον ἦδ' ἐχιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεγέων ἐπέθηκεν ἀείρας,

opibusque, divitiisque, imperabat vero Myrmidonibus;
 et ei mortali licet deam fecerunt uxorem:
 sed et huic imposuit deus malum, quod ei nequaquam
 filiorum in ædibus soboles nata-est olim regnantium.
 Sed unum filium genuit immatura-morte-peritulum: nec
 tamen hunc] jam-senem foveo; nam valde procul a-patria
 sedeo in Troja, teque contristans, et tuos liberos.
 Et te, senex, olim quidem audimus opibus floruisse:
 quanta Lesbos supra (in allo), Mæcaris sedes, intus conti-
 net,] et Phrygia desuper, et Hellespontus immensus,
 horum te, senex, divitiis, et filiis aium ornatum-excelluisse.
 At postquam tibi cladem hanc intulerunt colites,
 assidue tibi circa urbem præliaque cædesque-virorum:
 perfer tamen, nec perpetuo more tuo in animo.
 Nihil enim proficies, tristatus de-filio præstanti,
 neque ipsum suscitabis, prius etiam malum aliud passus-fue-
 ris.] Ei vero respondit deinde senex Priamus deo-similis:
 ne me in sede colloca, Jovis-alumne, quamdiu Hector
 jacet in tentoriis insepultus; sed citissime
 redemtum-reddo, ut oculis videam: tu vero accipe dona
 multa, quæ tibi afferimus: tuque his utinam-fruaris et perve-
 nias] tuam in patriam terram, quum me primum dimisisti.
 [ipsum ut-vivam et aspiciam lumen Solis.]

Hunc autem torve intuitus affatus-est pedibus velox Achil-
 les:] ne-amplius nunc me irrita, senex: cogito vero et ipse
 Hectorem tibi redemtum-reddere; a-Jove autem mihi nuntia
 venit] mater, quæ me peperit, filia marini senis.
 Et vero te sentio, Priame, animo, nec me lates,
 quod deorum aliquis te duxit celeres ad naves Achivorum.
 Haud enim ausus-esset mortâlis intrare, ne admodum quidem
 juvenis,] in exercitum: neque enim custodes latuisset, neque
 obices] facile reserasset portarum nostrarum:
 quare nunc ne mihi magis in doloribus animum commoveas,
 ne te, senex, ne ipsum quidem in tentoriis sinam,
 quantumvis supplex sis, Jovis autem volem mandata.

Sic dixit: timuit autem senex, et paruit sermoni.
 Pelides vero e-domo, tanquam leo, prosiliit foras,
 non solus: una eum duo famuli comitabantur,
 heros Automedonque et Alcimus, quos quidem maxime
 honorabat Achilles sociorum, post Patroclum quidem mor-
 tuum.] Hi tunc sub jugo solverunt equos mulasque,
 introque duxerunt præconem vocalem senis;
 et in sedili collocarunt: bene-polita autem de rheda
 detraxerunt Hectorei capitis infinita pretia.
 At reliquerunt duo pallia, textamque-bene tunicam,
 ut cadaver contextum redderet domum asportandum.
 Ancillas autem evocatas lavare jussit, circumque ungere,
 seorsum sublatum, ut ne Priamus videret filium;
 ne is quidem dolenti corde iram non contineret,
 filium conspiciatus, Achilli autem commoveretur carum cor,
 et ipsum interficeret, Jovisque violaret mandata.
 Illud vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
 circaque ipsum pallium pulcrum jecerant, ac tunicam,
 ipse illud Achilles lectis imposuit sublatum,

500 σὺν δ' ἔταροι ἤϊεραν εὖξέστην ἐπ' ἀπὴνῃν.
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, στυδαίνεμένε, αἶ κε πύθῃαι
 εἴν' Αἰδὸς περ ἐὼν, οἷ· Ἐκτορα δῖον ἔλυσσας
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.
 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδόσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
 ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλον, ἔνθεν ἀνέστη,
 τοίχῳ τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 γῖός μὲν δὴ τοι λελυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ῥοὶ φαινομένηφιν
 ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησόμεθα δόρπου.
 Καὶ γὰρ τ' ἡῦχος Νιόβῃ ἐμνήσατο σίτου,
 τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἐξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 605 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χυόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἱάσσκετο καλλιπαρήῳ·
 φῇ δοῖω τεκέειν, ἥ δ' αὐτὴ γέινετο πολυλούς·
 τῷ δ' ἄρα, καὶ δοῖω περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν νῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατῴψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ ὀάψαν θεοὶ Οὐρανίονες.
 ἦ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμει δακρυχέουσα.
 Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι πρᾶσι θεῶων ἔμμεναι εὐνὰς
 νυμφῶν, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐβρόσαντο,
 ἐνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίουσθα,
 620 Ὀϊον εἰς ἀγαγὼν πολυδόακρυτος δέ τοι ἔσται.
 ἦ Η, καὶ ἀναΐξας οἷν ἀργυρον ὥκεις Ἀχιλλεύς [μον,
 σφάξ'· ἑταροὶ δ' ἑδερὸν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσ-
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πεῖραν τ' ὀβελόισιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἐλὼν ἐπένευμε τραπέζῃ
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοίμα προκείμενα γείρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος καὶ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει.
 Αὐτὰρ δὲ Δαρδανίδην Πρίαμον θαυμάζεις Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησεν ἐς ἀλλήλους δρόονιντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἦδη
 ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἔμοισιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμός παῖς ὥλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθόπα οἶνον
 λαυκαίνης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπιάσμην.
 ἦ ῥέ, Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῆσι χελεύσειν,

simulque socii elevarunt bene-politam in rhedam.
 Ingemuit autem deinde, dilectumque nomine ciebat sodalem :
 Ne mihi, Patrocle, irascaris, si forte audiveris,
 in Orco licet sis, me Hectorem divinum redemptum reddi-
 disse] patri caro; quippe non mihi indecora dedit dona.
 Tibi vero ego ex-his etiam impertiam, quanta par-est.
 Dixit, et in tentorium rediit divinus Achilles.
 Resedit autem in sella affabre-facta, unde surrexerat,
 pariete ex adverso, et Priamum allocutus-est sermone :
 Filius quidem jam tibi redemptus-est, senex, ut jussisti :
 jacet autem in lectis, et cum aurora apparente
 videbis ipse abducens : nunc vero memores-simus cœnæ.
 Nam et comis-pulcris Niobe memor-fuit cibi,
 cui-tamen duodecim liberi in ædibus perierant,
 sex quidem filiæ, sex autem filii pubescentes.
 Hos quidem Apollo interfecit ab argenteo nervo,
 iratus Niobæ, illas autem Diana sagittis-gaudens,
 quoniam Latonæ se æquiparabat genis-pulcræ :
 dixit illam duos peperisse, ipsa vero pepererat multos :
 illi autem, vel duo tantum licet essent, omnes perdere.
 Hi quidem novem-dies jacebant in cæde, nec quisquam erat,
 qui-sepeliret : populos enim lapides fecerat Saturnius :
 eos autem decima-die sepelierunt dii cœlestes.
 Ipsa vero cibi memor-fuit, quando fatigata-erat lacrimas-fun-
 dens.] Nunc vero alicubi in petris, in montibus desertis,
 in Sipylo, ubi aiunt dearum esse cubilia
 Nympharum, quæ circa Acheloiom movebantur (saltabant),
 illic, lapis licet sit, a diis immisos dolores concoquit.
 Sed age jam et nos curam-geramus, divine senex,
 cibi, deinde vero rursus dilectum filium defleas,
 in Ilium vectum : ac multis-lacrimis-prosequendus tibi erit.
 Dixit, et propere-surgens ovem candidam velox Achilles
 mactavit : socii vero excoi-aruntque et curarunt bene, ut-de-
 cebat.] minutatimque-secuerunt perite, verubusque transfi-
 xere,] assaruntque accurate, extraxeruntque igni omnia.
 Automedon autem panem sumtum distribuit in-mensa
 pulcris in canistris : at carnes distribuit Achilles.
 Ipsi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Dardanides quidem Priamus admirabatur Achillem,
 quantus erat, qualisque : diis enim coram similis-erat.
 At Dardaniden Priamum admirabatur Achilles,
 aspiciens vultusque egregios, et sermonem audiens.
 Ac postquam satiati-sunt alter-alterius aspectu,
 illum prior allocutus-est senex Priamus deo-similis :
 Mitte nunc cubitum me quam-primum, Jovis-alumne, ut
 jam] somno sub dulci oblectemur sopiti.
 Nondum enim clausi-sunt oculi sub palpebris meis,
 ex quo tuis sub manibus meus filius amisit animam :
 sed assidue ingemisco et dolores innumerabiles concoquo,
 aulæ in septis volutatus per fimum.
 Nunc tandem etiam cibum gustavi, et nigrum vinum
 per-guttur demisi : antea sane nequaquam gustaveram.
 Dixit : Achilles vero socios et ancillas jussit

δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 615 πορφυρέ' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθσαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ. μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσιν·
 αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοῶν λέγε' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ἰκνύς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοῇν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξεῖποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 πσοσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὄψα τείως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμέλιβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὴν δὴ μ' ἐθέλεις τέλεσαι τάφον Ἐκτορι δῖω,
 ὧδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἄξμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρώϊες δεδίασιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῇ ποιεῖσθαιμεν,
 τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπειρ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 Σῆχσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαθε δεξιτερῇν, μήπως δέισει' ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτον·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν βὰ θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ
 εὖδον πανούχιοι, μαλακῶ δειδμημένοι ὕπνου·
 ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἑριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψει, λαθὼν ἱεροῦς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοῖγε μελεῖ κακὸν, οἷον ἔθ' εὖδεις
 ἀνδράσιν ἐν δῆλοισιν, ἔπειτ' εἰς εἶσεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσσο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 σεῖο δέ κε ζωῷ καὶ τρις τόσα δοῖεν ἅποινα
 παῖδες τοι μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώη σ' Ἀτρεΐδης, γνῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' οὐ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεύς ἵππους ἡμιόνας τε·
 ῥίμψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔζον ἐϋῤῥέϊος ποταμοῖο,
 [Ἐάνθον δινῆεντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον.
 695 Ἦώς δὲ κροχόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 οἶ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναγῇ τε
 ἱππους, ἡμίονοι δὲ τέλων φέρον. Οὐδέ τις ἄλλος

lectos sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, sternereque desuper tapetas,
 lannasque imponere villosas superne obducendas.
 Illæ vero exierunt domo, faciem in manibus tenentes :

statim autem straverunt duos lectos festinantes.

Hunc autem illudens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Extra quidem jam cuba, senex optime; ne-quis Achivorum
 huc adveniat consiliarius, qui mecum assidue
 consilia consultant assidentes, ut mos est :
 horum si quis te viderit celerem per noctem nigram,
 continuo nuntiaret Agamemnoni pastori virorum,
 et forte dilatio redemptionis cadaveris fieret.
 Verum age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quot-diebus cupis justa-facere Hectori divino
 ut tandiu ipseque quiescam, et copias contineam.

Illi autem respondit senex Priamus deo-similis :
 siquidem jam me vis celebrare funus Hectori divino,
 sic certe mihi faciens, Achille, grata reddideris.
 Scis enim, ut intra urbem concludimur, longeque lignum
 devehendum ex monte : admodum vero Trojani metuunt.
 Novem-dies quidem ipsum in ædibus lugeremus,
 decima autem sepeliremus, epulareturque populus :
 undecima vero tumulum super ipso faceremus ;
 sed duodecima pugnabimus, siquidem necesse est.

Eum autem rursus allocutus-est pedibus-velox divinus A-
 chilles : erunt tibi et hæc, senex Priame, ut tu jubes :
 inhihebo enim tanto pugnare tempore, quanto jubes.

Sic igitur locutus, ad carpum manum senis
 prehendit dextram, ne-forse timeret in animo.
 Illi quidem in vestibulo domus illic dormierunt,
 præco et Priamus, prudentia mentibus consilia tenentes.
 At Achilles dormiit in-recessu tentorii bene-compacti :
 ei autem Briseis accubuit pulcris-genis.

Ceteri quidem dii et mortales bellatores-equestres
 dormiebant totam-per-noctem, molli domiti somno :
 sed non Mercurium utilium-auctorem somnus cepit,
 versantem in animo, quomodo Priamum regem
 a navibus reduceret, clam sacris portarum-custodibus.
 Stetit autem supra caput, et eum sermone allocutus-est :

O senex, non utique tibi curæ-est malum; qui-ita adhuc
 dormis! viros inter hostes, postquam te sivit Achilles
 Et nunc quidem carum filium redemisti, multaue dedisti :
 pro-te autem vivo vel ter tanta dederint dona
 filii post te relict, si Agamemno
 rescierit de-te Atrides, rescierintque omnes Achivi.

Sic dixit : timuit autem senex, præconemque excitavit
 Iis autem Mercurius junxit equos mulasque;
 cito vero ipse egit per exercitum, neque ullus sensit.

Sed quum jam ad vadum pervenerant pulcre-labentis fluvii,
 [Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter,]
 Mercurius quidem tum abiit ad latum Olympum.
 Aurora autem croceo-peplo se-pandebat totam super terram :
 illi vero ad urbem agebant lamentisque gemituque
 equos, mulæ vero cadaver ferebant. Nec quisquam alius

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱέλην χρυσήν Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόσεν,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυδοώτην
 τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέσσιν·
 κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὁφείθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἑκτορ' ἰόντες,
 705 εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πόλει λίπετ' ἀνὴρ,
 οὐδέ γυνή· πάντας γὰρ ἀσχετοὺς ἔκετο πένθος·
 ἀγχοῦ δὲ ξυμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἄλογός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 τιλλέσθη, ἐπ' ἁμάξαν εὐτροχὸν αἰῆσαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' Ὀμίλος.
 Καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἑκτορα δακρυχέοντες δούροντο πρὸ πυλάων,
 715 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετῴδα·
 Εἰζατέ μοι, οὐρεῦσι διεσθήμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄσσεθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δούρονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἷξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσαγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 τρήτοισι ἐν λεχέσσιν θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰδοῦς,
 θένιαν ἐξάρχους, οἷτε σπονόεσσον αἰοῖδην
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἑκτορος ἀνδροφρόνιο κάρη μετὰ γερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, κἀδ' ἐμὲ χεῖρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτός,
 δι' τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, θυράμμοιο, οὐδέ μιν οἶω
 ἦθην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. Ἡ γὰρ Ὀϊλῶας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτὴν
 730 ῥύσασθαι, ἔχες δ' ἀλόχους κεῖνάς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῇσιν,
 καὶ μὲν ἔθω μετὰ τῇσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἥ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψαι, ἐνθά κεν ἄναξ ἀεικὺς ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἑνῶντος ἡμελίου· ἥ τις Ἀχαιῶν
 735 ῥίψει χειρὸς ἐλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν δλεθρον,
 χωόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἑκτωρ,
 ἢ πατέρ', ἢ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶς ἔλον ἀσπετον ὁδᾶς.
 Οὐ γὰρ μελιχρὸς ἔσκε πατήρ τεός ἐν δαὶ λυγρῇ·
 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν δούρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόναι καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἑκτορ'· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείφεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χειρὸς ὀρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεῖ
 745 ἐμῇ μνημῇ νύκτας τε καὶ ἡμέτα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαῖουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβῃ ἀδινούῃ ἔτῃρχε γόοιο·
 Ἑκτορ, ἐμῶ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
 ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἔων, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 οἱ δ' ἄρα σέυ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς ποδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς

sensit prius virorum beneque-cinctarum mulierum;
 sed Cassandra, similis aureae Veneri,
 Pergamo consenzo, dilectum patrem conspexit,
 stantem in sella-currus, praenemque urbis-clamatorem;
 illum vero super mulabus vidit jacentem in lectis:
 ejulavit inde clamavitque totam per urbem:
 Visite, Trojani et Troades, Hectorem, progressi,
 si quando et vivo e pugna reverso
 gavisī-estis: nam magnum gaudium urbique erat, totique populo.] Sic dixit: neque ullus illic in urbe relictus-est vir,
 nec mulier; omnes enim intolerabilis invasit luctus:
 prope autem portas occurrerunt cadaver adveniēti.
 Primae super-hoc uxorque dilecta et veneranda mater
 vellebant-crines, ad rhedam volubilem ruentes,
 tangentes mortui caput: flens autem circumstabat turba.
 Et certe jam totum-diem ad solem occidentem
 Hectorem lacrimas-fundentes delamentati-fuissent ante-por-
 tas,] nisi e sella senex populum allocutus-fuisset:
 Cedite mihi via, mulae ut-transeant; at deinde
 satiabitis-vos fletu, postquam vexero domum.
 Sic dixit: hi autem distiterunt, et cessare via rhedae.
 Illi vero ut vexerant-in inclytas aedes, eum quidem deinde
 tornatis in lectis posuerunt, juxtaque collocarunt cantores,
 naenias auspicantes; qui quidem gemitibus-mixtum cantum
 ipsi lugubre-canebant, et adgemebant mulieres.
 Illis autem Andromache candidis-ulis exorsa-est planctum,
 Hectoris homicidae caput inter manus tenens:
 Mi vir, vita juvenis excidisti, ac me viduam
 deseris in aedibus; filius autem adhuc infans sic,
 quem genuimus tuque egoque, calamitosi, neque ipsum puto
 ad-pubertatem perventurum; prius enim urbs haec a culmine
 evertetur. Certe enim periisti custos, qui illam ipsam
 servabas, tuebarisque uxores reverendas, et infantes liberos:
 quae jam cito in-navibus avehētur cavis,
 et sane ego inter has: tu vero, fili, vel me ipsam
 comitaberis illuc, ubi certe operibus indignis exerceberis,
 laborans pro domino immitti: vel aliquis Achivorum
 te projiciet, manu correptum, a turri, tristem interitum,
 iratus; cui forte fratrem interfecit Hector,
 aut patrem, vel et filium: nam perquam multi Achivorum
 Hectoris in manibus mordicus prehenderunt immensum so-
 lum.] Non enim mitis erat pater tuus in pugna exitiosa:
 ideo et illum cives quidem lugent per urbem.
 Infandum autem parentibus fletum et mœrorem attulisti,
 Hector; mihi vero praecipue relictī-sunt dolores graves.
 Non enim mihi moriens e lectis manus porrexisti:
 neque aliquod mihi dixisti prudens verbum, cujus perpetuo
 recorderar notesque et dies lacrimas-fundens.
 Sic dixit flens: adgemebant autem mulieres.
 Illis vero et Hecuba densum exorsa-est planctum:
 Hector, meo animo omnium longe carissime filiorum,
 certe quidem mihi dum-viveres, carus eras diis:
 illi enim tui curam gesserunt etiam in ipso mortis fato.
 Alios etenim filios meos pedibus velox Achilles

πέρνασθ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλως ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἰμβρον καὶ Λήμνον ἀμυχθαλόεσσαν·
 σὺ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῆρ,
 765 πολλὰ βυστάζεσκεν εὖ περὶ σῆμ' ἐτάριοι,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνε· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς. —
 Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
 770 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνυ δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῆσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
 Ὁκτορ, ἐμὶ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 775 ὅς μ' ἀγαγε Τροίηνδ'· ὧς πρὶν ὠφελον δλέσθαι
 ἥδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἔεικαστόν ἔπος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὕτω σὺ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον·
 ἀλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 780 δαέρων, ἢ γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἑκυρή — ἑκυρὸς δέ, πατὴρ ὧς, ἥπιος αἰεὶ —
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαῖω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνομένη κῆρ·
 οὐ γὰρ τίς μοι ἐτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρεῖη
 785 ἥπιος οὐδέ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πριάμος μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Ἀἴετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μνδὲ τί θυμῷ
 δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεύς
 790 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινῶν ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ Ἡῷς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξεισιν βόας ἡμίονους τε
 ζευγνύσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἔσπετος ἠγρέθηοντα.
 Ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 795 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος Ἡῷς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασύν· Ἔκτορος δακρυχέοντες,
 ἐν δέ πυρὶ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἡῷς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὶν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγρετο λαός.
 800 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, δημογρεές τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν ἐβέσαν αἰθιοπὶ οἶνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσων ἐπέσχε· πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὁστέα λευκά λεγόντο κατὰ γῆντοί θ' ἔταρόν τε,
 μολόμενοι, θαλερὸν δέ κατεΐθετο δάκρυ παρειῶν.
 805 Καὶ τότε χρυσείῃν ἐς λάρνακα ἔθηκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερβην
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμψα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντα,
 810 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύοντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 Ὡς οἳ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

vendebat, quemcunque caperet, trans mare infructuosum,
 in Samum, inque Imbrum, et Lemnum importuosam :
 tibi vero postquam eripuit animam longa-acie-munito aere,
 saepe raptavit sui circa sepulcrum sodalis,
 Patrocli, quem interfecerat: excitavit tamen illum ne sic qui-
 dem.] Nunc autem mihi roscidus et recens in aedibus
 jaces, illi similis, quem argenteo-arco-insignis Apollo
 suis mitibus telis superveniens interfecit.

Sic dixit flens, fletumque vehementem excitavit.
 Illis vero deinde Helena tertia exorsa est planctum :

Hector, meo animo levirum longe carissime omnium,
 certe quidem mihi maritus est Alexander divinae-formae,
 qui me duxit Trojam : utinam ante perissem !
 jam enim nunc mihi hic vicesimus annus est,
 ex quo illinc veni, et a-mea discessi patria ;
 sed nunquam ex-te audivi malum dictum, neque ignominio-
 sum :] verum si quis me etiam alius in aedibus increparet
 levirum, vel glorium, vel fratrum pulcris-peplis :
 vel socrus (socer vero, tanquam pater, mitis erat semper) :
 at tu illum verbis admonens cohibebas,
 tuaque humanitate et tuis lenibus verbis.

Quare te simul fleo et me infelicem, dolens corde ;
 non enim quisquam mihi jam alius in Troja lata
 benignus, neque amicus ; omnes vero me abominantur.

Sic dixit flens : adgemuit autem plebs immensa.
 Apud-populum vero senex Priamus verba dixit :

Convehetis nunc, Trojani, ligna ad-urbem, neu quicquam
 animo] timeatis Argivorum densas insidias ; namque Achilles,
 dimittens me, sic pollicitus-est, nigri a navibus,
 non prius se-infestaturum, quam duodecima venisset Aurora.

Sic dixit : illi vero sub rhedis boves mulasque
 junxerunt : statimque deinde ante urbem congregati-sunt.
 Novem-dies quidem hi adducebant immensam materiam :
 at quum jam decima apparuit lucem-mortalibus-afferens Au-
 rora,] tunc extulerunt audacem Hectorem lacrimas-funden-
 tes:] in pyraque summa cadaver posuere et injecere ignem.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum circa pyram incltyi Hectoris congregatus-est populus.

[Ac postquam congregati-sunt, unaque-frequentes facti,]
 Primum quidem pyram exstinxerunt nigro vino
 totam, quantum occuparat ignis vis ; ac deinde
 ossa alba legebant fratres sodalesque,
 lugentes, uberesque defundebantur lacrimae de-genis.
 Et haec aureum in loculum posuerunt suscepta,
 purpureis peplis oblecta mollibus :
 mox autem in cava fossa posuerunt ; sed superne
 densis lapidibus straverunt magnis :
 cito vero tumulum aggesserunt, circumque speculatores sede-
 bant quaquaversus,] ne prius ingruerent bene-ocreati Achivi.
 Aggesto autem tumulo, redierunt ; ac deinde
 sedulo congregati, epulati-sunt splendidum epulum,
 aedibus in Priami, Jovis-alumni regis.

Sic illi curaverunt funus Hectoris equum-domitoris.

FINIS ILIADIS.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

ODYSSEÆ I.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Dearum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μαλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄσπεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα διὰ κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀδόντο·
νῆπιον, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥλιου
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.

Τῶν ἀμόθεν γε, θεᾶ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Διεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἡδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἡδὲ γυναικὸς,

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένη πόντιν ἔϊναι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένη ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκονδε νέεσθαι

εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἐλάειρον ἅπαντες,

νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἄσπερχὲς μενέανεν
ἀντιέειπε Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι.

Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίχθε τληθὸν ἔόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίεσθαι, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσόμενοι Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —

ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμυθος.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαίτι παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι

Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

μνήσασθαι γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·

τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετῴδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.

Ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἐμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμυρον ἄλγε' ἔχουσιν.

Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμυρον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἄλσχιον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,

εἰδὼς αἰτὺν Διεθρον· ἐπεὶ πρό οἳ εἵπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργεῖφόντην,

μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἀκοῖτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο,

ὅππότε ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤς ἡμέρεται αἴης·
ὦς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε χρεόντων,
καὶ λίην κεῖνός γε εὐοικότι κεῖται Διέθρῳ·

ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quærens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.

Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopas adierat longe semotos,
(Æthiopas, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.

Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympi frequentes erant.

His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatam calamitates patiuntur.

Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridae
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:

ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridae,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.

Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Stilpo
Aimilaus
Stilpo

Ἀλλά μοι ἄμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
 δυσμῶρ, ὃς δὴ θηλά φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἁμφιρύτῃ, θητ' ὁμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήσασα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναιεῖ,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακρὰς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἁμφὶ ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρύσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδ' ἐν σοὶ περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νῦν οἶ τόσον ὀδύσσαο, Ζεῦ;
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ θεῖοιο λαοβόμην,
 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖηχος ἄσκελές αἰεὶ
 Κύλωνα κεχόλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσι Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδος ἀτρογέτοιο μέδοντος,
 ἣν σπένσε γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὲ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάττει δ' ἀπὸ πατρίδος αἰῆς.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἷος.
 80 Τὸν δ' ἡμέθετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδῃ, ὕπατα κεραιόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα θνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διακτόρον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἔς Ἰγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νείηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κερηκομούντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπὸδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἔς Σπάρτην τε καὶ ἔς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδόξαστο καλὰ πέδιλα,
 ἀγροῖα, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εὐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀναχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 100 βροθὶ μέγα, σιθιδρὸν, τῷ δάμνησι στήλας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρῃ.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympic. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irasceris, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assidue semper
 ob-Cycloperm irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cycloperas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulysses Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arceat a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-redditū ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantium,
 si quidem nunc hoc gratum est beatīs diis,
 redire Ulyssē prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerime
 Nymphae pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audientis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, si cubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto aere,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρῶνων αἶξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδ' οὐδ' ἐπ' αὐλείῳ παλάμῃ δ' ἔχχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένην ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἤμενοι ἐν δινούσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ δῖοι θεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὐτὲς προγγόισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ दाτεῦντο./
 Τῇ δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιημένος ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποιεν ἑλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θεῆη,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μετήμενος, εἰσὶ δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νημεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων δὴθὰ θυρήσιν ἐφρεστάμεν· ἐγγυθὶ δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξείνε, παρ' ἅμῃ φίλῃσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δεῖπνον πασάμενος μυθήσαιο ὅττι σε χρή.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἥ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρον πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόχῃς ἔντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλὰ·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἵσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
 δεῖπνῳ ἀδδῆσαιεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν.
 135 ἦ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χερσὶν δ' ἅμφιπολος προχῶν ἐπέχειε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδ' αὖτ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδ' αὖτ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [δαίτρον δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφί τῖθι χρύσεα κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώρκετο οἶνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρας ἀγῆνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν
 σῖτον δὲ δμαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπὴ τ' ὀρχήσας τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαίτρός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὅς β' ἔειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι δ' ὀφορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aula; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hostiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro moestus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per aedes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cena refectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem Telemachus statuit ferens ad columnam longam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliae
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu, convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (repositis) ;
 [coquus autem carnium lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui caneabat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πειθοῖαι· οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἡ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 160 βρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίον νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρος,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἀλκυῖα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνῳ γ' Ἰθάκηνδ' ἰδοῖτο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάλατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μῆρον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιγυθίων ἄνθρώπων
 φησὶν ἐλευσεσθαι· τοῦ δ' ὄλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόνον εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὀπποῖός δ' ἐπὶ νῆδ' ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόντων;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁτοῖμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢς νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιόλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατὰλυθὼν ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 185 Νῆψ δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
 ἐν λιμένι Πειθῶ, ὑπὸ Νηῆφ ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμετ' εἶναι
 ἐξ ἄρχης, εἴπερ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθόν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδ' εἰ
 190 ἔργεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἢ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιβεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδιοιο·
 νῦν δ' ἤλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὴς κατερούκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρῆτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσω· ἄεχοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνὼς γάρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ ὁμαῖα τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus-est cæsiis-oculis Minervam
 prope admocto capite, ut ne audiret ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irasceris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ-sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescent imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in-Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic perit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat reditum-esse; ejus vero perit reditus dies.

Sed age; mihi hoc die et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :

utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosi me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rheto, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogos congressus
 Lærtē heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum aræ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔθαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὐτ' ἐμέ κείνους.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηῦδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τε ἔμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, ὃν τεάεσσις εἰς ἐπὶ γῆρας ἔετμεν·

νῦν δ' ὁ δ' ἀποτιμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἔπει σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νόνυμνον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένεατο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·

225 τίς δαίς, τίς δὲ θμίλος δδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
εἰλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἵσχα πολλὰ ὀρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλοι.

230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηῦδα·
ξεῖν'· ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἢ δὲ μεταλλᾷς·
μέλλεν κέν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμον
ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιθῆμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐθάλλοντο θεοὶ κακὰ μητιώοντες,

235 οἱ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ δδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμην Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
ἢ φίλων ἐν γερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν·

τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἢ δέ κε καὶ ὃ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιαι ἀνδρείψαντο·
ῥῆγ' αἴστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
καλλίπεν· οὐδ' ἔτι κείνον δυδρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.

245 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῃ τε Σάμῃ τε καὶ Ὑλήνῃ τε Ζακύνθῳ,
ἢ δ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσοοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Ἡ δ' οὐτ' ἀνείρεται συγερὸν γάμον οὔτε τελευτήν
250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἐδόντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράσουςι καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἣ δὴ πολλὸν ἀποχυρόμενός Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μενηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείλῃ.

255 Εἰ γὰρ νῦν ἑλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰου Μερμερίδα·

260 ῥῆγ' αἴστος καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφρόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰοῦς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὐ οἶ
οἶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus :
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est :
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset :
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse : quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva :
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato :

quodnam convivium, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet? convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum : indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicumque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est : hospes : quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris :
] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat :
nunc vero aliter statuerunt dii mala meditates,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo ;
aut amicum in manibus, postquam bellum confecisset :
tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt :
periit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit ; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
facere potest : hi vero dilapidant epulantes
domum meam ; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva :
dii boni ! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida :
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quaerens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas aratas : sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos :

ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσσκε γὰρ αἰνῶς·
 265 τοῖσας ἐὼν μνηστῆρσιν ἐμὴλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντας κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρὸγαμοί τε.
 1 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωγχι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμῶται γαμέεσθαι,
 αἶψ' ἵτω ἐς μέγαρον πατὴρ μέγα δυνάμενοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκνῶς ὑποθήσομαι, αἶε καὶ πίθηαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐξέικοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχο πευσόμενος πατὴρ δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρεי κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐξ Πύλον ἔλθε καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
 285 κείμεν δὲ Σπάρτηνδὲ παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Εἰ μὲν κεν πατὴρ βίοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἥ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, εἴ τι πλαῖνς ἐνιαυτὸν·
 εἰ δέ κε τεθνήωτος ἀκούσης μῆδ' ἔτ' ἔοντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦαι καὶ ἐπὶ κτῆρεα κτερεῖσθαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνῃς, ἥε δόλῳ ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε χορὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τῆλίκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονίᾳ,
 300 Αἰγίσθον δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γὰρ σ' ὀρόω καλὸν τε μέγαν
 Ἀλκιμος ἔσσω, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα βοῇν κατελεύσομαι ἥδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλόουσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατήρ ῥ' αἱ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ δόδοιο,
 310 ὅφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆην, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξεῖνοισι διδούσιν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἐτι νῦν κατέρυκε, ληλασιόμενόν περ δόδοιο.
 Δῶρον δ', ὅτι καὶ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτὴς ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter precos si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt ,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non ,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroes Achivos ,
 orationem edissere omnibus ; dñi vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube ;
 matrem autem , si ei animus appetit nubere ,
ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiet et apparatū dotem
 amplam admodum , quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam , siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti , quæ *sit* optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium , aut rumorem audieris
 ex Jove , qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi , et interroga Nestorem divi-
 num ;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum are-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et redditum audieris ,
 tum sane , vexatus licet' , adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris , neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perlice
 magna valde , qualia decet ; et viro.matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias , sive dolo , sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari , quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines , postquam interfecit patris-occisorem ,
 Ægisthum dolosum , qui illi patrem inclytum interemerat ?
 et tu , amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que) ,] strenuus esto ; ut aliquis te etiam posterorum laudet
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque *ad* socios , qui me fortasse peragere-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit , et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes , profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio ; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane , accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas , gaudens in animo ,
 pretiosum , valde-pulcrum , quod tibi munus-reponendum erit
 ex me , qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine , cupidum quidem itineris.
 Donum vero , quodcunque *te* mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da , domum ferendum ,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄϊον ἔσται ἀμοιβή·

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὅρνια δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἷσατο γὰρ θεῶν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπὶ ἥρωτο ἰσότης φῶς.

325 Τοῖσι δ' αἰοδὸς αἶδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
 εἶτ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
 λυγρὸν, ἔδν' ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ἐπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοιδῆν
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περιέρων Πηνελόπειαν
 330 κλειόμενα δ' ὑψηλὴν κατεβήσαστο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 σπῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
 ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδὴν ἑκάτερθε παρέστη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσκύδα θεῖον αἰοδόν·

Φήμει, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰοδοί·

τῶν ἐν γέ σφιν αἶδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
 340 οἶον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοιδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἶε ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 ταίρειν ἔπει με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

Τοῖν γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἶε
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μῆτερ ἔμη, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον αἰοδόν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰοδοὶ
 αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἵτις ὅσπερ δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλγυστήσιν, ὅπως ἐθέλῃεν, ἑκάστω.

350 Τοῦτ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν·
 τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποὶ,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νειωτάτῃ ἀμφιπέτῃται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακτῆρην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶν μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παίδος γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
 ἥδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ἐμάδησαν ἀνὰ μέγαρον σκιόνετα·
 πάντες δ' ἥρσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθον·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρας, ὑπέροβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπύμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰοδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δὲ ἔστι, θεοὺς ἐναλίχως αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopæa avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus enim deum esse.
 Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum cane-
 bat gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
 tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper
 viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur ? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem
 in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera
 opus suum ut-obeat : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi ; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 sisomnum] dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per aëdes umbrosas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem·
 Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπ' ἀγέλαος ἀποείπω,
 ἐξέτινα μεγάρων ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκεῖ τόδε λωϊότερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίωτον νήποιον δλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσομαι αἰὲν ἔοντας,
 αἳ κ' ἐποθὶ Ζεὺς δῶσι παλίνιττα ἔργα γενέσθαι·
 380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν δλοίσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθεὸς υἱός·
 Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκεισιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑπ' ἀγορῇν τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιγῶνι Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· ὁ τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀντίνο', ἥ καί μοι νημεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Δίος γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῃ· αἴψα τέ οἱ δῶ
 ἀφνειον πέλεται, καὶ τιμῆστέροισι παῖσι.
 Ἄλλ' ἥτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιγῶνι Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀνάξ' ἔσομαι ἡμετέροιο
 καὶ δμῶν, οὗς μοι λήϊστατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ηὔδ'·
 400 Τηλέμαχ', ἥτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιγῶνι Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔροις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Μὴ γάρ σγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
 κτήματ' ἀπορῶσαι, Ἰθάκῃς ἔτι ναιετάωσας.
 405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνιοι ἐρέσθαι·
 ὅππῃθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλιν δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δὲ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατὴρ ἀρούρα·
 ἥ τίς τιν' ἀγγελίην πατὴρ φέροι ἐρχομένοιο,
 ἥ ἔδῃ αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
 410 ὅν ἀνάξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνόμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὅπτα ἔλκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Εὐρύμαχ', ἥτοι νόστος ἀπώλετο πατὴρς ἐμοῖο·
 οὗτ' οὐδ' ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαύρομαι, ἥντινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξέρέηται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
 Μέντις δ' Ἀγχιάλῳ δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιλητέμοισιν ἀνάσσει. [νω.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
 οἱ δ' εἰς ὄρχηστὴν τε καὶ ἡμερόδεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέας αὐλῆς

Mane vero in-concionem considereamus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes , alternantes per domos.

Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Statimius
 constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse?
 neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.
 Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachos, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et ædibus tuis imperes.
 Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-proficiteur esse
 e-terra; ubinam ei genus et patrium solum ;
 an tibi nuntium patris affert venientis?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est :] Eurymache, certe redivit perii patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vate sciscietur.
 Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profitetur esse
 filium; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalem deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavam cantum
 conversi oblectabantur; expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κένδ' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', ὧπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 30 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν εἰσίν,
 πρὼσθήβην ἔτ' εἴουσιν, ἔξεικασάβωια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνὴ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνήν δ' οὐποτ' ἔμικτο· γόλον δ' ἀλείνει γυναικός·
 ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 35 δμῳάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
 ὦξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 40 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ ῥ' ἔμιν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρῆ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷος ἄωτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν δδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Ὁδ. 28. 99

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἰμῆτα ἐσάσμενος· περὶ δὲ ξίφος δῆδ' ἔστ' ὦμῳ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἔμιν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλγῆχος ἄντην.
 Αἰψά δὲ κηρύκεσσι λιγυρῶγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇδε καρχηκομῶντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὥκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν διμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ ῥ' ἔμιν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεύοντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἥρῃ· ἀγορεύειν,
 δὲ δὴ γῆραι κυρὸς ἦεν καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσσῇ
 Ἄντιφῳ εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής τὸν δ' ἄρριος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν ὀμλiei,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῴια ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακησίοι, ὅτι κεν εἴπω·
 οὔτε ποῦ ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θώκοις

sublimis ædificatus-erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentem facies ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti-boum dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentem facies ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis iniecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssidis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleriter.
 [Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt quæ ei senes.
 His vero deinde heros Egyptius cepit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-fecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphos bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur, neq[ue] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum-est. nec consessus,

30 ἔξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖδι τόσον ἔκει
 ἢ ἐ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 35 ἢ ἐ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐ τί δήμιον ἄλλο πιπραύσκεται ἡδ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἤσσι μενοινᾷ.
 40 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνῃσεν δ' ἀγορεύειν
 στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκηπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρὶ
 κτῆρ' ὡς Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 45 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαυτ' αὐ-
 δὲ λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός],
 οὐτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πύθοίμην,
 οὔτε τί δήμιον ἄλλο πιπραύσχομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 50 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσι βασιλεῦ, πατὴρ δ' ὧς ἤτιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πᾶγχι διαβράσει, βίστον δ' ἀπὸ πάντων ὀλέσσει.
 55 Μῆτέροι μοι μνηστῆρες ἐπέγρνον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὅς κ' αὐτὸς ἐξδύνῃσαιο θύγατρα,
 δοίη δ' ὧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος εἶθι.
 60 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας αἴγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθοπα οἶνον
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γάρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 65 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνόμεν — ἥ καὶ ἔπειτα
 λευγαλίοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαχκότες ἀλλήν —
 ἥ τ' ἂν ἀμυνάμην, εἰ μοι δύναμις περσέει.
 Οὐ γάρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 70 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίοντας ἀνθρώπους,
 οἱ περὶ ναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσι, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμῖν Ζητὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος,
 75 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῖν λυαί ἡδὲ καθίζει·
 συθέσθ'· εἰ μὴ πού τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρρεεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους δτύνοντες. Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 80 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλια τε πρόβασίν τε·
 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τά χ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γάρ ἂν κατὰ ἄστῳ ποτιπυτυσοίμεθα μῦθῳ,
 χρημάτων ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντων δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρόηκτους δούνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
 85 Ὡς φάτο γυώμενος, ποτὶ δὲ σκηπτρον βάλε γαίην,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.

Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognoscet ip-
 se), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarri, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum comeeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavie reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honeste
 domus mea perit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero time te iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-oceatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditis proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.

Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη

Τηλέμαχος μύθοισιν ἀμειψασθαι χαλεποῖσιν·

Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

85 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπεις,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.

Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτίοι εἰσιν,

ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι περί κέρδεα οἶδεν.

Ἦδ' ἂν τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,

90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπὸ σχατὶ ἀνδρὶ ἐκάστω,

ἀγγελίας προεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.

Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζειν·

στυγασμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,

95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἥμιν μετέειπεν·

κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,

μίμνεντ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος

ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —

Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς στε κέν μιν

100 Μοῖρ' ὁλὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·

μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσήσῃ,

αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.

Ῥεῖ φαβ' ἥμιν δ' αὖτ' ἐπετελείετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Ἐνύα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσθ' ἐν μέγαν ἰσθὺν,

105 νύκτας δ' ἀλλύεσθ' ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.

Ῥεῖ τριετες μὲν ἔλθ' ἐδὸλ' ἐπείθεν Ἀχαιοῦς·

ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπὶ λυθὸν ὄραι,

καὶ τότε δὴ τις εἵπει γυναικῶν, ἥ σάφα ἦδ' ἔν,

καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν·

110 Ῥεῖ τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκη.

Σοὶ δ' ὅδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἔν' εἰδῆς

αὐτοὺς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχ' ἰδὲ μιν γαμέεσθαι

εἰδ' ὅτε οὗ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.

115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνιῆσει γε πολλὸν χρόνον ὕλας Ἀχαιῶν,

τὰ φρονέουσιν ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ περί δῶκεν Ἀθήνη,

ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς,

κέρδεά θ', οἷ' ὁπῶν τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,

τάων αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,

120 Τυρὸν τ' Ἀλκμήνην τε εὐστέφανός τε Μυκλήν·

τάων οὐτὶς ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειε

ἦδ' ἂν πατρὶ μὲν τοῦτ' ὅτ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·

τόφρα γὰρ οὖν βίωτον τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,

ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅτιννά οἱ νῦν

125 ἐν στήθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ

ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολέος βίωτοιο·

ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,

πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ὧ κ' ἐθέλησιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

130 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶ δόμον ἀέκουσαν ἀπώσσει

ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοι οἱ γαίης,

ζῶει ὅγ' ἡ τέθηκε· κακὸν δέ με πολλὴ ἀποτίνειν

Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

Ἐκ πατρὸς τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes faciti erant, nec quisquam ausus-est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus-est :

Telemache altiloque, animi impotens, quid locutus-es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre.

Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet.

Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum.

Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat.

Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit :

exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam; continuoque nos allocuta-est :

juvenes, mei proci, quandoquidem obiti divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroī sepulcralem; in tempus quo ipsum

fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis; ne-quæ me in populo mulierum-Achivorum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit.

Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus-est animus generosus.

Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.

Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :

sed quum quartus venit annus, et advenierit horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolvemtem invenimus pulcram telam.

Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem.

Tibi vero sic proci respondent, ut scias

ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi.

Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuicunque pater jusserit, et qui placuerit ipsi.

Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva,

operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum,

earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcmenæque, pulcramque-coronam-gerens Myce-

norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tamdiu igitur victumque tuum et bona edent,

quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi

comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos veronec negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio,

antequam ipsa nupserit Achivorum cuicunque voluerit.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere

quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-

dere] Icario, si ipse volens matrem dimiserō.

Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

- 135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται Ἐρινύς,
οἶκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νημεσιζέται αὐτῶν,
ἔειτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ἡμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λυϊτερον καὶ ἀμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον ὀλέσθαι,
καίρειτ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόσσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἳ κε ποθὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμον ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετῷ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑψόθεν ἐκ κηρυφῆς ὅρουσ προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ὥς μέν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησῖω ἀλλήλοισι τιταίνονμένοι πετερύεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πετρεὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὄλεθρον·
δρυφαιμένοι δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ἤϊξαν διὰ τ' οἶκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
δωρῶναι δ' ἀνὰ θυμὸν ἀπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεταν· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Μαστορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὕμνηκίην ἐκέκαστο
ὄρνιθας γυνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν ὑψοφρόνουν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάστιχα πιφραυσκόμενος τάδε εἶρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεταν· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἐὼν τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νημόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλειον. Ἄλλὰ πολὺ πρὶν
φραξόμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παύεσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφρα τόδε λῶϊον ἔστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκεῖνον φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴδιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆγν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπὸ πάντας ἐταί-
175 ρῶν· ἀφῆκτον πάντεσσιν ἐξαιροτῷ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἶκαδ' ἐλευσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι, [δα·
οἶκαδ' ἰὼν, μή τοῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἔγωγ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥelioιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλετο τῆλ'· ὥς καὶ σὺ καταφύεσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὄφελος· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπίων ἀγγάρεας,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνιέης,
σὺ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἳ κε πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἳ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias, a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam. Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum, exite mihi domo, aliasque parate dapes, vestra bona comedentes, alternantes per domos. Si vero vobis videtur hoc satius et melius esse, viri unius victum impune perdere, absumite; ego vero deos invocabo sempiternos, si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri: inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupiter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.

Hæ autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti, propinquæ invicem, contententes alis: sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent, ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas, aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem: atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla, ad-dextram volarunt perque aedes et per urbem ipsorum. Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis, agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat. Inter-hos vero et locutus-est senex heros Hal-theres Mastorides: hic enim solus æquales superabat auguria dijudicando et fatalia edicendo: hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō: prociis vero potissimum significans hæc dico. Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam, prope quum-sit, his cædem et fatum struit omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit, qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est. Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens: etenim illi dico perfecta-esse omnia, ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses: dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis, incognitum omnibus, vicesimo anno domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis, domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum: hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu. Aves vero multe sub radiis solis volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses perit procul: utinam etiam tu periisse cum illo deberes: non tanta vaticinans concionareris, nec Telemachum iratum sic incitares, tuæ domui donum expectans, si quod præbeat. Sed tibi edico, quod et perfectum erit: si juniorem virum, veteraque multa-que sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐν θυμῷ
 τίνων ἀσφάλῃς· χαλεπὸν δὲ τοι ἔσsetαι ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δόμοι υἱὰς Ἀχαιῶν
 μνηστῦος ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὐδ' Τηλέμαχον, μάλα περ πολὺμυθον ἑόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 μυθεῖαι ἀράκωντο, ἀπερχάναει δ' ἔτι μάλλον.
 Χρήματά δ' αὐτὲ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσsetαι, ὅφρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 δν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαινομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ἄς ἐπιεικὲς ὀπιούμεεν ἐστὶν ἐκάστηρ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρας ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴψῃσι βροτῶν, ἡ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ᾗ τ' ἂν, τρυχόμενος περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεληϊώτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἑόντος,
 νόστῃσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δῶσω.
 Ἦτοι ἐγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρας,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσულὰ βέροιο.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, ὅσιν ἀνασσε, πατῆρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μεγάριω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοβράβηξι νόστο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι πασι νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνεψ, ἄτᾶρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἄνδρες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἤδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero *ibi* nuptias facient, et parabant dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (*Penelope*) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci *estis* generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam *maris*.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde earam in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-parenti seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nulli recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velot mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditutum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντορ ἄταρτηρὲς, φρένας ἤλες, ποῖον ἔειπες,
 245 ἡμέας δ' ὀτρύνων καταπαυμένον. Ἀργαλέον δὲ
 ἄνδράσι καὶ πλεόνεσσι μάχισσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γὰρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἔον μνηστῆρας ἀγαινοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἔλθοντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ δόδον ἦδ' Ἀλιθέρσης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὅτω, καὶ δηλὰ κατήμενος, ἀγγελίων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' δόδον οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἕα πρὸς δώματ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιών ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νυψάμενος πολὺς ἄλδς, εὖχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρέβουσιν ἄχαιοι,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς υπερηρονρόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλθεν Ἀθήνη,
 + Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἦδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόντα προσήυδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός ἐνέσταται μένος ἦδ',
 ὅς κε ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνῳ γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελόπειης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἕολπα τελευτήσῃν ἀ μενοινᾷς.
 Παῖδ' ὅν τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλέονες κακίους, παῖδ' ὅν δέ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπειθ' οὐδ' ὅπιεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεὺς προλελοιπεν,
 280 ἔλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἕα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπειθ' ὅτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσαντι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 δς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσειται ἦν σὺ μενοινᾷς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα ὁγὼν στελέω καὶ ἄμ' ἐφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 ὀπλισόντ' ἦϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 ὅϊον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινούσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ ὄψῃμον ἑτάρους
 αἰψ' ἐβελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιπύλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἦδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόφομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνῆστομεν εὐρεῖ πόσῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόυρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidæ, quale locutus es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lataretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sevam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.

Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque :
 proci vero ad aedes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ :

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans : prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce ;
 et eum compellans verbis alatis allocuta est :

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum :
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam nequitiumque prudentes, nec justi sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque vaticæ et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam : sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres :
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis : neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἄντινοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 310 Ἄντιν', οὐτως ἐστίν ὑπεριράοισι μεθ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεισθαι ἔκχλον.
 Ἥ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκέριτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἐτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἔνδοσι θυμὸς,
 πειρήσω ὥς κ' ὑμεῖ κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἱγίλω,
 ἡ δὲ Πύλονδ' ἔλθων, ἡ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ δδὸς ἐσσεταί ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γάρ νῆος ἐπιβόλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι ὥς νύ που ὑμεῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἄντινόοιο
 ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαίτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώθειον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 325 Ἥ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἡ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἡ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἡ δὲ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείρειαν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτε· εἴπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 τίς δ' οἷδ' εἴ κε αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νῆος
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἴκῃ δ' αὖτε
 τοῦτο μῆτερι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ὅστις ὀυλοῖ.
 Ὡς φωνή· ὁ δ' ὑπόρροφον θάλαμον κατεδῆξαστο πατρός,
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθλὴς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐδῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἴποτ' Ὀδυσσεύς
 οἶκαδε νοστήσσει καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖστα δ' ἔπεσαν σάνιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 διχλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσχ', ἡ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρεΐησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπως θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφορίφορῳ σὺ φύλασσε,
 350 ἥδυν, ὅτις μετὰ τὸν λαρῶτατος δὲν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :
 invenit autem procos superbos in aedibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altiloque, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsisistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augecit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navi compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliaiores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephryam vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dixere : ille vero in-alt-ectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatam aurum et aes jacebat,
 vestisque in cistis, abunde odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero imposita-erant flores accurate aptatae,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoride.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoribus hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον ὀιομένη τὸν κάμμορον εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλῶζας.
 Δώδεκα δ' ἔμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦν ἐϋβράφεσσι δοροῖσιν·
 355 εἰκοσι δ' ἔστω μέτρα μολιφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῶν' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσθόμενος πατρὸς φίλου, ἣν πού ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυεν δὲ φίλῃ τροφῇ Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ἰσίσσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος οὐδέ τί σε χερῇ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλλάττειν.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 θάρσει, μαί'· ἐπεὶ οὐτοὶ ἄνευ θεοῦ ᾗδε γρ βουλή.
 Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μολιφάσσαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γέννηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἰ οἶνον ἐν ἀμφοριφεῦσιν ἄφρυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦν ἐϋβράφεσσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὀμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὄηχετο πάντῃ,
 καὶ β' ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἡ δ' αὖτε Φρονόιοι Νοήμονα φαίδιμον ἰδὼν
 ᾗτε νῆα θοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαίαι.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοι φορέουσιν.
 Τῆσας δ' ἐπ' ἐρχατοὶ λιμένους, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθρόοι ἡγερέοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἑκάστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζες δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβάλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐθεὶν ὄρωντο κατὰ πτόλιν οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σοῖσιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσασαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλεμάχ', ᾗδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 εἶατ' ἐπιήρετμοι, τῇν σὴν ποτιδέγμενοι δομήν·
 ἀλλ' ἔομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitari.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, siubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periiit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est: confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 posebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 falletæque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsum :
 sed earnus, ne diutius differamus iter.

- 405 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνηα βαίνει θεοῖο.
Λυτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κατήλυον ἥδ' ἐθάλασσαν,
εὐρὸν ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκοιούντας ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἴς Τηλέμαχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὐτὶ πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι ὀμωαί, μία δ' οἷν μῦθον ἄκουσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσέλμῳ ἐπὶ νηϊ
- 415 κἀθθεσαν, ὥς ἐκέλευεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
+ Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔξετο ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔξετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ὄπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Ἴστων δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδρσαν·
ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βροῦσιν.
Ἐπρῆσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἄμφι δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἔαχε νηὸς ἰούσης·
ἥ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δημοσάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοῇν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἴνοιο·
λείβον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἧῶ πείρε κέλευθον.

+ οὐ. 31.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φανεῖη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδαρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
- 5 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ βέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐννοσίγῃον κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσι δ' ἐν ἑκάστῃ
ἔλατο, καὶ προὔχοντο ἑκάσθῃ ἐννέα ταύρους.
- 10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς ἔϊσας
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε γρη' εἴτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
- 15 τοῦνεα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὅρρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβη γαῖα καὶ ὀντια πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς χίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea nequiquam scit,
neque aliae ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.

His vero secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.

Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram, statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super aliam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appelabant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi: ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum gustarunt, et deinde femora incenderunt,
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.

Λίσσασθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπη·

20 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεε· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προστυζόμεαι αὐτόν;

οὐδέ τί μοι μύθοισι πεπεῖρημαι πυκνοῖσιν·

αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω

οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

ᾧ δ' ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη

30 χαρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνα βαίνει θεοῖο.

Ἴσον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγρυν τε καὶ ἔδρας.

Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὥπων ἄλλα τ' ἔπειρον.

Οἱ δ' ὧς οὐν ξείνους ἶδον, ἀύροοι ἤλθον ἅπαντες,

35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.

5 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγυθεν ἑλθὼν

ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτι,

κώσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ φαμάθοις ἀλίσιν,

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ ᾧ.

40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

χρυσεὶν δέπαί· δευδισκόμενος δὲ πρὸς ἡνῦδα

Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὖχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἦντιγάτε δεῦρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἔπην σπείσης τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,

δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἶνου

σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν

εὖχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, δημοκλήη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

50 τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον αἰεῖσον.

ᾧ δ' εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἶνου·

χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἀνδρὶ δίκαιῳ,

οὔνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον αἰεῖσον.

Αὐτίκα δ' εὖχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

55 Κλυθι, Ποσειδάων γαῖήοχε, μηδὲ μεγάρης

ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτήσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσας ἄμοιβην

σύμπαντι Πυλίοισιν ἀγαλλεῖταις ἐνατόμβης.

60 Ἀδὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,

οὔνεκά δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.

ᾧ δ' ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελευτᾶ·

δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

Ἰδὼν δ' αὖτως ἠρᾶτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.

65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν ὅρ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,

μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ἄρα μύθον ἔρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·

Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλήσαιο καὶ ἐρέσθαι

70 ξείνους οἵτινες εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησάν ἐδωδῆς.

ᾧ ξεῖνον, τίνες ἐστέ; πόθεν κτεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat:

mendacium vero non dicit; valde enim prudens est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra locutus est:

Mentor, quonam-modo jam accedam, quoque-modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus-sum prudentium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva:

Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies,

alia vero et deus suggeret; non enim puto

te diis invitis natumque-esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva

celeriter: ille vero continuo post vestigia ibat deae.

Venere autem in Pylorum virorum congregationemque et

consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii

convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes,

manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens,

utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas,

pellibus in mollibus, super arenas marinas,

juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum

aureo poculo: propinans vero allocutus est

Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis:

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi;

hujus enim in-epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est,

da et huic deinde poculum dulcis vini

ad-libandum; quoniam et hunc puto immortalibus

supplicare: omnes enim diis indigent homines.

Sed junior est, ætasque-ejus-eadem mecum ipso:

propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini:

gaudebat autem Minerva prudenti viro justo,

eo-quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Stاتمque supplicavit multa Neptuno regi:

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris

nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam præbe:

ac deinde ceteris da gratam remunerationem,

cunctis Pylis, ob-inclutam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire,

cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat;

dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso-modo supplicavit Ulyssis carius filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant

partibus distributis, epulabantur splendidas epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor:

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare

hospites quinam sint, postquam saturati-sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?

ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλόλῃσθε,
οἷά τε ληίστηρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρβήμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;

75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤῥα
θαρσύνων· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχόμενοι ἔροιτο·
[ἦ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]

80 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
εἴρεαι δαπνόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

Ἥμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονῆϊον εἰλῆλουσμεν·

πρῆξις δ' ἦ δ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.

Πατὴρ δ' ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχεται, ἦν που ἀκούσας,

85 οἶον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπᾶσαι.

Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπάλετο λυγρῷ δλεθρῷ·

90 κείνου δ' αὖ καὶ δλεθρον ἀπευθόνα ἦχε Κρονίων.

Οὐ γὰρ τίς δύναται σάφα εἰπέμεν, δαπνόθ' ὦλεν·

95 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπεῖρου δάμῃ ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.

Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα

κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ ποτ' ὅπως

100 δαπνόμοισι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας

95 πλάτρουμένῃ· περὶ γὰρ μιν οἷζυρον τέκε μήτηρ.

Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μηδ' ἐλεαίρων,

ἀλλ' εὔ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεύς,

105 Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσ-

ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν

100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·

τῶν νῦν μοι μνήσαι, καί μοι νημερτέες ἐνισπε.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

105 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζυός, ἦν ἐν ἐκείνῳ

δῆμῳ ἀνέτηλμεν μένος ἀσχετοῦ υἱέος Ἀχαιῶν,

105 ἡ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡρωεῖδῃα πόντον

πλάζόμενοι κατὰ λῆϊδ' ὅπῃ ἄρχειεν Ἀχιλλεύς,

ἡ δ' ὅσα καὶ περὶ ἀστὺ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος

μαρναμέθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·

110 ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρῆϊός, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,

110 ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·

ἔνθα δ' ἐμός φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,

Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς ἡδὲ μαχητῆς —

115 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἔχεινα

πάντα γε μυθήσαιο καταβητῶν ἀνθρώπων;

115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξαέτες παραμύμων

ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·

πρὶν κεν ἀνιθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.

Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ δάπτομεν ἀμφιέποντες

παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.

120 Ἔνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀνθρῶν

ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃ δῖος Ὀδυσσεύς

παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε

κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώντα.

Ἥτοι γὰρ μῦθοί γε εἰκοότες, οὐδέ κε φαίης

125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰκότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam praedones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus-est,
confidens : ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret :
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet.]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.

Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;

negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.

Patris mei famam latam inquiri, sicubi audiero,

divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,

una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.

Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnaverunt,

audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit saeva morte :

illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.

Non enim quicquam potest clare dicere, ubinam perierit;

utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,

an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis

illius tristem mortem enarrare, sicubi videris

oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris

erantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.

Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;

sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.

Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,

sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit

populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi :

horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :

o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo

populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;

sive quanta cum navibus per obscurum pontum

errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;

sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis

prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi :

illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,

illic et Patroclus, diis belli auctor similis;

illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,

Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;

aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa

omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens

interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi :

prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.

Novennio enim ipsi mala machinati-sumus circumvenientes

omnigenis dolis : vix tandem finem-dedit Saturnius.

Ibi nullus unquam prudentia comparari contra

voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses

omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera

illius gnatus es; admiratio me tenet aspicentem.

Profecto enim sermones quidem similes, nec putares

virum iuniorē tantopere ipsi similiter loqui.

Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ διος Ὀδυσσεὺς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ διχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐν βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντες, νόμῳ καὶ ἐπιφρονί βουλήν
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο.
130 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διεπερσάμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆγιος ἔξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδας ὀβριμοπάρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλῆσσαμένῳ ἀγορῇν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνον βεβαρητάς υἱές Ἀχαιῶν —
140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστον μιμνήσκεισθαι ἐπ' εὐρέα νότα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνήδανε· βούλετο γάρ βῃ
λαὸν ἐρυκακέειν, βέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν γόλον ἐξακέσαιο·
νήπιός, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἐμελλον.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ἦς τῶ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἔπτεσσιν
ἔτασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
150 ἤχῃ θεσπεσίῃ· διχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἄεσσαν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
+ ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἐλκομεν εἰς ἄλλα διὰν,
κτῆμα κατὰ τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζήνον τε γυναικάς.
155 Ἥμισες δ' ἄρα λαοὶ ἐρῆνύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλευνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἔς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἶκα δὲ ἵεμενοι· Ζεὺς δ' οὐπὼ μήδετο νόστον·
σχετλίος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἔτι δευτέρον αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔθαν νέας ἀμφιελίσσας
ἄμα· Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἵ μοι ἔποντα,
φεύγον, ἔπει γίγνωνσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὥς δὲ δὴ μετὰ νόῳ κλέ ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκτεχνε δολιχὸν πλῆθον ὀρμαίνοντας·
170 ἥ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀρίστει· ἔχοντες,
ἥ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
Ἦτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲκ καχότητος φύγοιμεν.
Ὡρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἐξυβόοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
+ ἐνὶ νηυσὶν ἀτάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justī
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti
sunt,] ira ex perniciosā Minervae forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cæ-*
nam,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim *is*
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *his* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus cogi-
tantes] mutuo : in *nos* enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum destinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recur-
vis,] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitate socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celerissime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora *igni* imposuimus, pelagus magnum emensi.

180 Τέτρατον ἦμαρ ἔην, δ' ἐν Ἀργεὶ νῆας εἴσας
 Τυδείδῃς ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἑστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς πρόερχεν ἀῖναι.
 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἱ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἱ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἧ θέμις ἐστὶ, δαήσσαι οὐδὲ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγαλὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰς ἡγάγ' ἑταίρους,
 οἱ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπήρκα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Ἀγισθοῦς ἐμήσατο λυγρὸν δλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, δὲ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μάλα γάρ σ' ὁρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκίμος ἐσσι, ἵνα τίς σε καὶ διψιγόνων εἴ ἐπιῇ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λήην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοιοι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσάνδῃς θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
 210 Τὸν δ' ἡμίεβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανόασθαι.
 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλθὼν,
 ἧ ὅγε μούνης ἐὼν, ἧ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότε Ὀδυσσεὺς περικλυδὲτο κυδαλίμοιο
 220 δόημῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλλῃ· Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κῆδονίό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ἰδὼν·
 λήην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔρχε· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἔλπομένῃ τὰ γένοιτο, οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοινεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐβλῶν καὶ τηλόθεν ἄνδρα σώωσαι.
 Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἴκαδ' εὖ ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidae socii Diomedis equum-domitoris
 statuere: atque ego Pylum versus *cursum* tenui; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quaecunque autem in aedibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi praclarus filius:
 bene etiam Philocteten, Paeantis illustrem filium:
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Aegisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interenti relictum-esse
 viri; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Aegisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *que* et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinavunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi: nunc vero opus-est pati omnino.
 Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor:
 o amice: quandoquidem haec me recordari-fecisti et protu-
 listi:] aiunt procos tuae matris gratia multos
 in aedibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubes subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare caesiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva):
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quivis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo:
 nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.
 Hunc vero rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva:
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium!
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redivit diem videre,

ἣ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐφύστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ὦλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ᾗτοι θάνατον μὲν δμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλοι ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκόμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλας καθέλῃσι τανηλεγὸς θανάτοιο.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἥδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρεῖσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἧδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὀλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείων.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσήςας κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἱπποτὰ Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶται, ὥς περ ἐτύχθη.
 Ἦ ζῶντος Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτετέρμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα πόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἄργεος· οὐδὲ κέ τίς μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιῶδων μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκῆλος μυχρὶ Ἄργεος ἱπποπότοιο
 πολλ' Ἀγαμεμνονέην ἀλοχὸν θέλγεσσι' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ᾗτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάνειτο ἔργον αἰεκέες,
 διὰ Κλυταιμνήστρῃ φρεσὶ γὰρ κέρχρητ' ἀγαλῆσιν·
 πὰρ δ' ἄρ' ἔην καὶ δοιδὸς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίον, εἵρυσθαι ἀκοῖναι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδοις δαμνῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνηγάγεν ὀνδὲ δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσμασιν τε χρυσὸν τε,
 275 ἐκτελέας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεῖς μὲν γὰρ ἄμα πλέομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνέων,
 ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 ὃς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπιούρομενος κατέπεφνεν,
 πρῶτον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆδς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἔκλιντο φύλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅππότε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὃ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰτῷ

quam, reversus, perire ad-focum meum, ut Agamemno
 perit sub Aegisthi dolo et suae uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-aeque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi etiam ab-amato viro possunt arcere, quando eum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Mentor, ne-amplius haec inter-nos-disseramus, me-
 quidem :] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 molit-unt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem : quoniam novit jura et prudentiam prae-aliis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse aëvis virorum :
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic :

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Aegisthus dolosus? quoniam occidit se multo praestantiorum
 An non in-Argo erat Achaico Menelaus, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Aegisthum in aedibus deprehendisset
 Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus :
 sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent,
 sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,
 jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum
 deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntis certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abuebat facinus indignum,
 divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona :
 atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat
 Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et praedam futurum :

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;
 multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,
 perfectio magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,
 Atrides Menelaus et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium
 Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo
 suis mitibus telis aggrediens occidit,
 clavum in manibus currentis navis tenentem,
 Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum
 nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,
 ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum
 in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
290 κύματα τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασεν,
ἤχι· Κύδωνες ἐναίον, Ἰαρδάνου ἀμφι βέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισση αἰπειά τε εἰς ἄλα πέτρη,
ἐσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροιοδείῃ πόντου·
295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἤλθον, σπουδῇ δ' ἤλυσαν ὄλεθρον
ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπυλᾶδεςσιν ἔαξαν
κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους
300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρον· ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
Ὡς δ' ἔνθα πολλὸν βίσιον καὶ χρυσὸν ἀγέρων
ἤλατο ζὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθόρους ἀνθρώπους.
Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήξατο οἰκοῖσι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτοῦ.
305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης·
τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
ἄψ' ἅπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονίᾳ,
Αἰγισθον δολόητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
310 μητρόος τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκης Αἰγισθοῦ·
αὐτῇμαρ δέ οἱ ἤλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμου ἀπο τῇλ' ἀλάλησο,
κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
315 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν
κτήματ' αἰσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσθην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἔλθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιο γέ θυμῷ
320 ἔλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δῖος ποτὶ καὶ ἵπποι,
325 πᾶρ δέ τοι ὕψος ἐμοῖ, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτόν, ἵνα νημερτές ἐνίσπῃ·
ψεύδος δ' οὐκ ἔρειν· μάλα γὰρ πεπνυμένους ἔστιν.
Ὡς ἔφατ'· ἥελιός δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ χλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κερᾶσθε δὲ οἶνον,
ὄψρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
σπείσαντες κοῖτοιο μεδόμεθα· τοῖο γὰρ ὅρη.
335 Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικεν
δηθὰ θεῶν ἐν δαίτῃ θασασμένον, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσασθες.
τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
340 νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεσπέσιν·
γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνίστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
Illic disjunctis *navibus*, has quidem Cretæ admovit;
ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
lebat,] in Phæstum; parvulus vitem lapis magnum fluctum
inhibet.]. Hæc quidem eo venere : aux autem effugerunt mortem
viri : at naves ad saxa *allisas* frerunt
fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
Ægypto admovit ferens ventusque et unda.
Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristia,
occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis;
at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes
retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
Argivis] matrisque invise et imbellis Ægisthi :
eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
bonisque relictis virisque in tuis ædibus
adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
proficisci; ille enim nuper aliunde venit
ex iis hominibus, unde non speraret animo
se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
dumque.]. Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
mendacium vero non dicit : valde enim prudens est.
Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :
O senex, profecto hæc recte dixisti :
sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
ut Neptuno et aliis immortalibus
ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus; ejus enim hora *adest*.
Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
diu deorum in epulo sedere, sed abire.
Dixit Jovis filia; hi vero auscultaunt locutæ.
Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt;
juvenes vero crateras coronarunt potu;
distribueruntque inde omnibus, auspicientes poculis;
linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarant.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμφω ἰσόσθη κοιλῇ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 245 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσεται καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο βοῇν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὥστε τευ ἡ παρὰ πᾶμπαν ἀνείμοντας ἢ πενιχροῦ,
 ὃ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνέυδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέσσεται, ὅρ' ἂν ἐγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίσπυνται,
 355 ξείνους ἐνιψίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ εἴκοιν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὔτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἄμ' εἴπεται, ὄφρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαιναν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἰπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νωτέρωι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 365 Ἔνθα κε λευξάμην κοιλῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἄτὰρ ἡῶθεν μετὰ Καυκωνας μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τὸν ἵκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοι ἐλαφρότατοι θεῖναι καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 φήνῃ ἐειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαυμάζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἐσσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νῆω ὥδε θεοὶ πομπήεις ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ὀλῆθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παῖδεσσιν καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βούην ἡνιν, εὐρυμέτεπον,
 ἀδμητήν, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἄνθρωπος
 τῇν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξεῖς ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνον ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤϊζεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσσατο πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κοῦρή Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo
 cui nec lænæ nec stragula multa *sint* in domo,
 quibus neque ipse molliet, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipiant, quicumque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero *debet*
 Telemachus parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos senioreme-*profiteor* esse ;
 ad ceteri ob-amicitiam juniores *vir* nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.
 Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.
 Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachique prehendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius celestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculum, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.
 Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filia Jovis regidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' ἔϋμμελὴν Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἡθέος παῖδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λῆχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδινόδακτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 ἦευκοι, ἀποστλιθόντες ἀλείφρατος· οἳ ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴσσεσκεν, θεῶν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδ' Ἐκ κηρὶ δαμῆες Αἰδῶδες βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐῆς ἀλλέες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥριος·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηῖν' ἄν' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν Ἰάσσομ' Ἀθήνην,
 420 ᾗ μοι ἔναρ γῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδιόνδ' ἐπὶ βοῶν ἵτω, ὅρα τάχιστα
 ἐλθῆσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πᾶντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελéstῳ
 ἐλθεῖν, ὅφρα βῶς χρυσὸν κέρασιν περιγεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀλλέες· εἵπατε δ' εἰσὼ
 διμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγαχλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧ· ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποιπνυνον ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ βοῆς παρὰ νηὸς εἰσας
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγάλῃτορος ἦλθε δὲ γαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων γαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκιμονά τε σφῦράν τε εὐποιήτόν τε πυράγῃην,
 435 οἷσάν τε χρυσὸν εἰργάξετο ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόσασα γέροντ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοῆς κέρασιν περιγεύεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κερῶν Στρατίος καὶ διὸς Ἐγέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σπ' Ἀρητὸς ἐν ἀνθεμένοντι λῆβητι
 ἤλυθεν ἐκ θαλάμῳ γέρον, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλᾶς
 ἐν κανέῳ· πέλεκον δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 δῆλιν ἔχων ἐν γερᾷ παρίστατο, βοῦν ἐπικιόβων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχέτ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τριγῆς ἐν πυρὶ βάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὐξάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκος δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitus abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit et lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymerdes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliæque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cælati-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymerdes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymerdes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscondit nervos

450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοδὸς μένος· αἱ δ' ὀλοῦζαν
 θυγατέρες τε νύοι τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίχη, πρέσβη Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδεῖης
 ἔσχον· ἅτῃρ σφάζεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἷμα ῥήη, λίπε δ' ὁστέα θυμὸς,
 αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζης γέριον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.

Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτῃ θυγατρὶ Νηληιάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἕκ ρ' ἀσπαίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 πᾶρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὠπτήσαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοικοχρῶντες ἐνὶ χρυσέαις δεπαέσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

475 Παῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτρίχας ἵππους
 ζεύξασθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσῃσιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀμείνων ἡδ' ἐπιθόντο·
 καρπαλίμως δ' ἔξευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφῆες βασιλῆες.

Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 πᾶρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον δ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν· [δρῶν,
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺν πολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἡέλιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχου, τὸν Ἀλφειδὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξεινία ὀῆκεν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἐλάσαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae-sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor

Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.

Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.

Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus.] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,

hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.

Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant.] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :

juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant.] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant.] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscultaunt ac paruerunt :

celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,

obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :

juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,

in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :

ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,

filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;

[eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde

conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαιμόνι.

Quæ in Lacedæmone facta.

Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητέεσσαν
πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔχῃσιν
υἱέος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ὃ' ἐνὶ οἴκῳ.

5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν
ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.

Τὴν ἄρ' ὃγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστῳ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσαν.

10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτῃσιν Ἀλέκτορος ἡγετο κοῦρην,
ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἑρατεινὴν.
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.

15 [Ῥα οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφῆς μέγα δῶμα
γετόνες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειτο τοῖος αἰοῖδς,
φορμίζων· δοῖω δὲ κυδιστῇτῃρε κατ' αὐτοὺς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευσεν κατὰ μέσσον.]

20 Τῷ δ' αὐτ' ἐν προθύροισι δόμον αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
στήσαν· ὁ δὲ προμολῶν ἶδετο κρείων Ἑτewνεὺς,
ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
25 ἀγχιῷ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ξεῖνω δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
+ ἄνδρε δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳ ἔκκτον.
Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφωῖν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς κε φιλήσῃ.

30 Τὸν δὲ μὲν ὄχθησας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηθοῖδῃ Ἑτewνεῦ,
τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὥς νήπια βάζεις.

Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
+ ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ κέ ποθι Ζεὺς

35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἷζυος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
ξεῖνων, ἔς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.

ᾠφάθῃ· ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέλετο δ' ἄλλους
ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι εἰς αὐτῶ.

Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἔφ' ἵππεισι κάπησιν,

πάρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ χρὶ λευκὸν ἔμιξαν·
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα·
αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.

45 Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡδὲ σελήνης,
δῶμα καθ' ὑπερφῆς Μενελάου κυδαλίμοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.

Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δωμαὶ λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.

Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
filii atque filiae eximiae, sua in domo.

Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
tebat :] in Troja enim primum sponponderat et annuerat se
eam daturum : illis-vero dii nuptias perficiebant.

Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
Myrmidonum in urbem inclutam, quibus ille imperabat.

Filio autem e-Sparta Alectoris naptum-dabat filiam,
qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.

[Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
vicini atque amici Menelai gloriosi,
oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
illo cantum auspicante, saltabant in medio.]

Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
Telemachusque heros, et Nestoris inclutus filius,
steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
sedulus famulus Menelai gloriosi.

Ivit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum,
propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :

Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelae,
viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.

Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.

Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Men-
elaus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.

Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
hospitum, atque ipsos introduce ad-epulandum.

Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.

Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,

apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
currus autem inclinarunt ad parietes colluentes :

ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.

Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
domum per excelsam Menelai gloriosi.

At postquam satiati-sunt videndo oculis,
ad labra descendentes perpolita, lavarunt.

Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

60 ἄμφι δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
 ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρονίβα δ' ἄμφιπόλος προγόνῳ ἔπχευε φέρουσα
 καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρεῖοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ἔσστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθιξε φέρουσα,
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρσέντων.
 [Δαιτὴρ δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθηε χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέειπε ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου δ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένω εἰρησόμεθ' οὔτινές ἐστων
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλοιε τοκίῳ,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτράων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδε τέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦτα βοδὴ παρὰ πλοῖα θῆκεν
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἔλων, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράξο, Νεστορίδῃ, τῷ ἔμῳ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἡγήντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἐνδόνεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰςροῶντα.
 Τῷ δ' ἀγορεύοντας ξύνοτο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα περσόντα προσήυδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν αὖκα ἄν τις ἐρῶσι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἥ κέν τις μοι ἐρίσσειται, ἥε καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεις,
 Αἰθιοπίας θ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἑρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρὶς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἔνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιγετανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὴν βίοντα συναγείρων
 ἡλώμην, τειώς μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφεν,
 λάβρῃ, ἀνοῖστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὧς οὔτι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, οἵτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἔσθλα.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἔκας Ἀργεὺς ἵπποδότοιο.
 100 Ἄλλ' ἔμπηξ πάντας μὲν ὀδυνώμενος καὶ ἀχέων —
 πολλαῖς ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γῶφ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et laenas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis conseruerunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominū : non enim vestrorum genus *oblivione* peritit pa-
 rentum.] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferrorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque ipsi terga pinguis pinqua apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis *est* Olympii intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filli cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sunt :
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi *hæc* in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopsasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens *est*, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὥς ἐνός, ὅς τε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνηομένῳ· ἐπεὶ οὕτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' εἶσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει δ' ἔτι θνήσκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐξέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόση δέ μιν Μενέλαος·
 μερμηρίξει δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥε μιν αὐτὸν πατὴρ ἑάσειε μνηστῆραι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 120 Ὡς ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένης θαλάμοιο θυῶδες ὑφορόφοιο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακᾶτ' εἰκῆ·
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκιππῇ δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, δς ἑναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτιῶς, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 δς Μενελάῳ δῶκε δύο ἀργυρέας ἀσάμινθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἀλοχὸς πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσήν τ' ἡλακᾶτην τάλανθον θ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῇ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.
 Τὸν βρά οἱ ἀμφίπολος Φυλὸν παρέθηκεν φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένου· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἐξετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅτινες σῖδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκοτά ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσρόωσαν —
 ὥς δ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὲς εἴκεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείτο κυνώπιος ἐνὶ ἐκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίῃ, πολέμῳ θρασὺν ὀρμαινόντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος πρόσθε φ' εἰπὼς Μενέλαος·
 οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γυναῖκα, ὥς σὺ εἴσκεις·
 κείνου γὰρ τοιοῦδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμοῖν τε βολαῖ κεφαλῇ τ' ἐρύπερθέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεῖομαι ὅσα κείνος οἰζύνσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ δὲ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa* non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est,
 quanta Ulysses molitus-est et pertulit : huic autem destina-
 tum-erat] ipsi dolores ut-forent, mihi vero moeror semper gra-
 vissimus] de-eo, quoniam diu longe-abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit : desunt certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit: huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-
 diens,] lenam purpuream oculis praetendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsam patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille haec deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte-tecto
 egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanae :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxori, qui habitabat in Thebis
 Aegyptiis, ubi plurimae in aedibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulchra dona;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum prae-buit,
 argenteum, auro vero superius labia munita-erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa-erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero haec verbis maritum interrogabat singula :

Scimusne jam, Menelae Jovis-alumne, quosnam hi
 hominum se-profitentur venisse nostram domum?
 Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus.
 Non enim *me* ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratio me tenet adspicientem;) *ut*
 hic Ulyssis magnanimi filio similis-est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando me impudenti gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum aevum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi *sunt* pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comae.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyssae
 loquebar, quanta ille, aevumnas-patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 laenam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-
 est] : Atreide Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius *est* vere, quemadmodum dicis;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νειμεσθᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 δῖδ' ἔλθόν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφάνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Ἀὐτὰρ ἐμὲ πρόερχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπσεθαι ἐέλδeto γάρ σε ἰδῆσθαι,
 ὄφρα οἱ ᾗ τι ἔπος ὑποθήσεται ἧς τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχόμενοι
 165 ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀσπαστήρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δὲ μὲν οἴχεται, οὐδὲ οἱ ἄλλοι
 εἶσ'· οἱ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοειν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ᾗ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκεθ', δε εἵνεκ' ἐμείο πολέας ἐμὸν ἵκοντο·
 καὶ μιν ἔσθην ἔλθόντα φιλησέμεν ἔσθον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματα' ἔτευξα,
 175 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ δῖ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἱ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἔοντες ἐμισγόμεθ'· οὐδὲ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντά τε τερπομένω τε,
 180 πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμπεράλυσεν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός,
 δε κείνον δῶστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔληκεν.
 ὦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδαχρύτῳ ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τόν β' Ἡοῦς ἔκτεινε φαινίης ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσθ' ὁ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σῖο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέομεν]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίθοίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἥῳς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νειμεσθῶμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, δε κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον διζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδεμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἤντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, περὶ μὲν θέειν ταχὺν ἧδὲ μαχητὴν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἔπει τόσα εἶπες, δε' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ ῥέξει, καὶ δε προγενέστερος εἴη —
 τοῖόν γὰρ καὶ πατὴρ, δε καὶ πεπνυμένα βάξει·
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων
 ὀδὸν ἐπικλώσει γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἥματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱάας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔχγεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque-putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut-sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliatores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisses urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuatā,
 earum quæ circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque-nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum-erat ut-invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Auroræ interfecit splendide inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsis in ædibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravior quidem neutiquam
 delere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus-est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem mollior senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hiasitis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμόν μὲν ἑάσομεν, δὲ πρὶν ἐτύχῃ·
δόρπου δ' ἐξαυτί μνησώμεθα, χειρὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ῥῶθέν περ ἔσσονται

215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν Ἀλλήλοισιν.

Ἦς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.

† Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπλήθον ἀπάντων.

Ὅς τὸ καταβρόθειεν, ἐπὶν χρητῆρι μίγειν,
οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλει κατὰ δάκρυ παρειῶν,

οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναῖναι μήτηρ τε πατήρ τε,

225 οὐδ' εἰ οἱ προπαρόιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
χαλκῷ δηϊόφιν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
ἔσθλα, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Ὠϊῶνος παρκοίτις,

† Αἰγυπτίνη· τῇ πλεῖστα φέρετ' ἱερίδος ἀρούρα

230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἔσθλα μειμιγμένα, πολλὰ δὲ
ἱητρός δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρὰ·

† ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήνορος εἰσι γενέθλα. *Schol.*

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐνέηκε κέλευσε τε οἶνοχῆσαι,

ἔξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἦδὲ καὶ οἶδε

ἀνδρῶν ἔσθλων παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ

Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε δοῖοι· δύναται γὰρ ἅπαντα —

ἤτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,

καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰοκότα γὰρ καταλέξω.

240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,

ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἀεθλοῖ·

ἄλλ' ὅον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ

δήμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσσας,

245 σπεῖρα κάκ' ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκτῇ εἰοικώς,

ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρύαυτιν·

ἄλλ' ἄρ' αὐτὸν φωνῇ κατακρύπτων ἤϊσεν,

δέκτην, δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·

τῷ ἱκελος κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάκνησαν

250 πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἷν ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,

καὶ μιν ἀνθρωπῶν δὲ κερδοσύνην ἄλειπεν.

Ἄλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρὶν ἐλαῖω,

ἄμφ' οἱ εἰμματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,

μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,

255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·

καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.

Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναρχεῖ χαλκῷ,

ἤλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι

ἄψ' οἰκόνδ'· ἀτὴν δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ

δοῖχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς,

παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,

οὐ τευ δευρόμενον, οὔτ' ἄρ' ὀφρέας οὔτε τι εἶδος.

265 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
cœnæ autem rursus memores-sinus, manibusque aquam
infundant : sermones autem etiam mane erunt
Telemacho et mihi, ut colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
luctui-iracæ-adversum, malorum oblivionem-inducens
omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
non tota-die profuderit lacrimam de genis,
ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque;
ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
ciosa:] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
omnes] homines: sane enim Pæonis sunt ex-genere.
Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
denovo verbis excipiens marium allocuta-est :

Atride Menelæe, Jovis-alumne, atque etiam hi
viro-um fortium filii, (enim vero deus alias alii
Jupiter bonumque malumque dat: potest enim omnia)
sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
et sermonibus delectamini: convenientia enim narrabo.
Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina: *
sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
Se ipsum plagis indecoris domans,
pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
viro-um hostium ingressus-est urbem latis-viis:
alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
mendico, qui ne-utiquam talis erat apud naves Achivorum:
huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eum igno-
rabant] omnes: ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
et ipsum interrogabam: ille tamen astutia tergiversabatur.
Sed quum jam i-egum ego lavissem et unxissem oleo,
vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset:
tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
ivit ad Argivos: atque astutia famam reportavit multam.
Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabantur: sed meum pectus
gandebat: quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
rursus domum: noxam vero desiebam, quam Venus
dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
tumque.] nulla re mancun, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelæus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαίαν·
 ἀλλ' οὐπὼ τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ζεσπῷ, ἵν' ἐνήμεια πάντες ἄριστοι
 Ἀργεῖων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ καί τ' ἐς κελευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρώεσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήφοβος θεοείκελος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρίς δὲ περίσσεια κοῖλον λόγον ἀμφοφύσσω,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν δνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργεῖων φωνὴν ἴσχυον' ἀλχοῖσιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἡμεῖνοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἀντικλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μαστάκα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμέως κρατερῇσι, σώσσε δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόρρα δ' ἔγ', ὅρρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγῶν· οὐ γάρ οἱ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅρρα καὶ ἦδ' ἔ
 295 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπνύμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖα δ' Ἑλένη διωγῇσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφυρεῖς ἐμβάλειν, στορέσαι τ' ἐφ' ὑπερθε τάπητας,
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἑσάσθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ζείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρωας καὶ Νέστορος ἀγαλὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πᾶρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέετο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦροντ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βόην ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξθ' ὠμῷ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλγῆκος ἀντήν,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρωας,
 ἐς Λακεδαιμόνα διὰν, ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τινά μοι κλητῆρόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἔσθιται μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οὔτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illuc : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attrectans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsiliences
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuat quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Antichus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequam enim ei ista depulvere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum-intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.

Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exceilæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :

Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶψ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὅπωπα
325 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
πλαζομένου· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσῃς μὴδ' ἑλεαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡ τέ ἐργον ὑποστὰς ἐξέτελεσεν
330 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλικιες αὐτοὶ δόντες.
335 Ὡς δ' ὅπῳτ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροὺς κοιμήσασα νηγεῖνας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξέρῃσι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐλὼν εἰς γλυθεν εὐνήν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεύς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Ἀὖ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἔξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπαλασεν ἀναστὰς,
345 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρογάμοι τε.
Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρῆξ εἰποίμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μοι κεν εἴπῃς γέρον ἄλιος νημερτῆς,
350 τῶν οὐδὲν τὸν ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιμεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμκῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τελέεσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνήσθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἔπειτ' αἷ τις ἔστι πολυκλύστη ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκκλησκουσιν —
τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίη καλαφυρὴ νηὺς
ἤνυσεν, ἥ λιγυρὸς οὖρος ἐπιπνεύεισιν ὅπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
εἰς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοί, οὐδὲ ποτ' οὖροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἀλαιοῖς, οἳ ῥά τε νῆων
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ γύ κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις μὲ θεῶν ὀλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτόης ἱφθίμου θυγατῆρ, ἀλίου γέροντος,
Εἰδοθέῃ· τῇ γάρ ῥα μάλιστ' αἶψα θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἀρχὴ σῆσ' ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νῆπιός εἰς, ὧ ξεῖνε, λίην τόσον, ἡ δὲ χαλάρων;
ἡ δὲ ἔκων μεθίεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδὲ τι τέκμωρ

pecora alia post alia mactant, et trahentes pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, si cubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis: valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiariis, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquid factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi:
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus est flavus Me-
nelaus:] dii boni! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi collocarit recens genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert:
ita Ulysses illis durum fatum inferet.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene condita in Lesbo
e contentione cum Philomelide luctatus est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisi sunt autem omnes Achivi,
talis cum prociis quoque congrederetur Ulysses:
omnes brevisque vitæ fierent amarisque nuptiis.
De istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam:
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undosio in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a puppi:
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam hauserunt nigram aquam.
Illic me per viginti dies detinebant dii, neque unquam venti
secundi] spirantes apparebant in mare flantes, qui navium
ducentes sunt super lata dorsa maris.
Et jam viatica omnia consumpta fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea: huic enim maxime sane animum commovi;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis: urgebat vero ventrem fames.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque est:
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἥτορ ἐταίρων ;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειδόμενος προσέειπον·
 ἔκ μιν τοι ἔρεω, ἥτις σὺ πέρ ἐσσι θεάνων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάσῃ καὶ ἔδῃσῃ κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἄμειβετο διὰ θεάνων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, κεῖνε, μάλ' ἄτρεκέως ἀγορεύσῃ.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Λιγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑπαδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφές, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σθένε δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἄμειδόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζω σὺ λόχον θεῖοιο γέροντος,
 μή πῶς με προῖδὼν ἡ προδαίεις ἀλέγεται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἄμειβετο διὰ θεάνων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, κεῖνε, μάλ' ἄτρεκέως ἀγορεύ· ὦ.
 400 Ἥμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιεσθῆκει,
 πῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῆνοις ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδύσαι,
 πικρὸν ἀποπνέουσαι ἁλὸς πολυθενέος ὁσμὴν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαθοῦσα, ἅμ' οἳ φαινομένην γιν
 εὐνάσω ἐξείησ'· σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἀριστοί.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρεω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
 Φόκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπεισιν·
 αὐτὰρ ἔπῃν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὡς πώεσι μέλινον.
 Τὸν μὲν ἔπῃν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐτοὶ δ' ἔειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενον περ αἰῶναι.
 Πάντα δέ γινώμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαίαν
 ἔρπετα γίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσιπιδᾶες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχμεν μάλλον τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σκέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρωϊ εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλᾷπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, δὴ ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κiónτι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit: sed ego ipsam respondens allocutus-sum: eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum, quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor Immortales offendisse, qui cælum latum habitant. Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt) quisnam me immortalium impedit, et arcet ab-itinere, reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam: illa autem statim respondit, præstantissima dearum:] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo. Versatur quidam hic senex marinus verax, immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris totius fundos novit, Neptuno subserviens: huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse. Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere, ille tibi dicat viam et mensuras itineris, reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum; ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis, quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit, absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit: at ego ipsam vicissim allocutus-sum: ipsa nunc explicata tu insidias divini senis, ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat: difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam; illa vero continuo respondit, præstantissima dearum:] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo. Quando sol in-medium cælum ascendit, tunc e mari emergit senex marinus verax, flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obtectus:] egressusque decumbit sub specubus cavis: circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-næ, confertæ dormiunt, e cano mari egressæ, acerbum expirantes maris perprofundi odorem. Illic te ego ducens, simul cum aurora illucescente, colloco vos ex-ordine: tu vero diligenter elige socios tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt. Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis. Phocæ quidem primum numerabit, et obibit: ac postquam omnes per-quinos-numerarit et inspexerit, cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium. Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis, tum deinde vobis curæ-sit roburque visque: illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi. Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcunque in terra reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis: vos autem firmiter tenete, magisque premitte. Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis, talis apparens, qualem decubuisse videritis, tum vero desiste a-vi, solveque senem, heros: interroga vero, deorum quisnam te affligat; reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem. At ego ad naves, ubi stabant in arenis, ibam: multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπιπλάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσὴ νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦϊα, πολλὰ θεοὺς γονοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποῖθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἤγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φοικῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμθαίοισι διαγλάψας ἄλῃσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθοιμεν αὐτῆς·
 440 ἐξεῖγες δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φοικῶν ἄλιотρεφῶν οἰοντάτος ὁδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάσσε καὶ ἐρράσαστο μέγ' ὄνειρα·
 445 ἀμβροσὴν ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα,
 ἥδ' ὠ μάλα πνεύουσαν, ὅλσσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληῖσι θυμῷ·
 φῶϊα δ' ἐξ ἄλδς ἤλθον ἀολέες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδῖος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἄλδς, εὐρε δὲ φῶϊας
 ἄτρεφάς· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπώρχετο, λέκτο δ' ἀριμῶν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὤϊσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεις δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βόλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἡϋένητος·
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πορδάλις ἥδ' ἐμέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτλων.
 Ἥμεις δ' ἄστεμφέως ἔχομεν τετληῖσι θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀνίατ' ὁ γέρων, ὀλοφῶνια εἰδῶς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἄτρεος υἱέ, θεῶν συμφράσαστο βουλὰς,
 ὅρρα μ' ἔλοις ἄκοντα λοχισμένους· τέο σε χρήξ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπῶν ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐν νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ [εις; —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴασιν —
 ὅστις μ' ὀθανάτων πεδᾶα καὶ ἔδῃσε χελεύουσα,
 470 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἱχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ καὶ ἀναβαινέμεν, ὅρρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκῆσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σπῆν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διυπετέος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς ῥέξης ὁ ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν δῶδ' ἑοῖ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit ;
 omnes vero erant recens detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpsisset marinis,
 sedebat exspectans ; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset ?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnam auxilium :
 ambrosiam naribus unicuique supposuit affersens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venire confectæ : eæ quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus ; circumque eum manus
 jecimus ; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus ;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus ? cujus-rei tibi est-opus ?
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas ?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, facitque autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum profisciar piscosum.
 Sic dicebam ; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Joye-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit ; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλα καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Τὰῦτα μὲν οὕτω δὴ τέλει, γέρον, ὃς σὺ καλεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοὶ,
 ὃς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνθεν ἰόντες,
 ἥε τις ὅλлет' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἥε φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάρμαγε· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀλκαυτον ἔσσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γάρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μῦθοι· Ἀχαιοὶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆξθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζῶς καταρρέκεται εὐρεὶ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχῇρέτοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ υπερήζαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀσσήνῃ·
 φῆ δ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαίτριά θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαينαν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρῃν, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτῷ μείνει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ δ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀσσήνῃ·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρόν ὕδωρ.]
 Σὸς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαυρυῆσιν· σώσας δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειαῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναπατάσασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰγθυόεντα φέρον, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχاتیῃ· ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἑναῖε Θυεστιάδης Αἰγισθοῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείμεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἄψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἵκοντο·
 ἥτοι δ' μὲν χαίρων ἐπεβήσαστο πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνη ἀπτόμενος πρὸς πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δν βα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοτὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἔμην ἀγγελέων πρὸς δώματα πομπῇ λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφάρσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκόσι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄρεσφιν, ἀεικέα μεμνηρῶν.
 Τὸν δ' οὐκ εἶδὼτ' ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφενεν
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῶν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :
 Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis periiit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :
 Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict; i;
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in editu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.
 Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-intructas.
 Gyris eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :
 et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum :] dixit *vel* invitis diis se evitaturum magnos flu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna auditvit jactantem :
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyraem petram, et absceidit ipsam :
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periiit, postquam biberat salsam aquam.]
 Tuus vero utcunque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim *eum* veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum habreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscens,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.
 Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et *illi* domum venerunt :
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.

Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducons : promisit autem mercedem,
 auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturs ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρείδῳ ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι κατήγευος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ δρᾶν φῶς ἡλείοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελές οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δόχμεν· ἀλλὰ τάχιστα
πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κυχῆσαι, ἥ κεν Ὀρέστῃς
κτείνειν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
αὔτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχχυμένῃ περ, ἰάνθη·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἔτι ζῶος κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.

[ἢ ἔθανόν· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχχύνεμός περ, ἀκοῦσαι.]

Ἦς ἔφαμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλέρῳ κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφῃς ἐν μεγάροισι Καλυψαῖς, ἥ μιν ἀνάγκη

ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,

οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφές ὦ Μενέλαε,

Ἄργεϊ ἐν ἱπποδότην θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαῖης

ἄθᾶνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·

τῇ περ ῥήϊστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·

οὐ νιφετὸς, οὐτ' ἄρ χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὕμδρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας

ᾠκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχον ἀνθρώπους·

οἷνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

Ἦς εἶπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέως ἐτάροισιν

ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,

δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσὴ νύξ·

δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡμιγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἕλα διᾶν,

ἐν δ' ἴστούς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσης·

ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθizon·

ἑξῆς δ' ἐζόρμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτουιο, Διελύτῃς ποταμοῖο,

σπῆσαι νέας, καὶ ἔρεα τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἑόντων,

χεῦ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἄσθεστον κλέος εἶη.

Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· δίδωσαν δέ μοι οὔρον

ἄθᾶνατοι, τοί μ' ὄκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,

ἄρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γέννηται

καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Ægisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor

volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,

tum vero me allocutus-est senex marinus verax:

Ne-amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic

fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed ci-

tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes

interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus

rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur:

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,

qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus-est:

filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,

Nymphæ in aedibus Calypsus, quo ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,

in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ

immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis

ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,

cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus equalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Ægypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,

constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,

aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum

dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,

donec undecimae duodecimæque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

590 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὖζοον· αὐτὰρ ἔπειτα
δῶσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεινήμεός ῥιματα πάντα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' ἄ-
Ἄτρεϊδι, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
ἤμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοιχίων —
αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπασσι τε σοῖσιν ἀκούσιν
τέρπομαι — ἀλλ' ἦδ' μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.

600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δόῃς, κειμήλιον ἔστω
ἵππους δ' εἰς Ἴθακην οὐκ ἄξιμαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ὅ ῥ' ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύπειρον,
πυρὸς τε ζεαίη τ' ἦδ' εὐρυπυῆς κρή λευκὸν.

605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών·
αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἵπποβότοιο.

Οὐ γάρ τις νήσῳ ἱππύπλοτος οὐδ' εὐλείμων,
αἰὲρ ἄλλ' κεκλιᾶται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πάσῃων.

ᾧ φάτο· μεῖδιθ' ἔσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
610 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀΐματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναιμαι γάρ.
Δῶρον δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δῶσω δὲ καλλίστον καὶ τιμῆσά τ' ἔστιν.

615 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
ἔργον δ' Ἡφαίστιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεὺς, θῆ' ἔδος δόμος ἀμφεκάλυψεν
κεῖσθαι με νοστήσαντα· τῇ δ' ἐθέλω τόδ' ὁπάσσαι.

620 ᾧ οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δόματ' ἴσαν θεοῖο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἐυνόμορα οἶνον·
σίτον δέ σφ' ἄλογοι καλλιχρήδεμοι ἔπειπον.

ᾧ οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —

625 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θοὶ περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος βρεσιῶδης,
ἄρχοι μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχατ' ἀριστοί.

630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων
Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀντιρόμενος προσέειπεν·

Ἀντίνο', ἧ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧ καὶ οὐκί,
δπαότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλῳ ἡμαθδεντος,
νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼν γίγνεται αὐτῆς,
635 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαθήμενος, ἐνθα μοι ἵπποι
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδμήτεις· τῶν κέν τιν' ἔλασσάμενος δαμασαίμην.

ᾧ ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφρατον
ἐς Πύλῳ οἴχεσθαι Νηληΐων, ἀλλὰ ποὺ αὐτοῦ
640 ἄρχων ἦ μῆλοισι παρέμμεναι, ἧ ἐσὺ σὺβώῃ.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
νημερτές μοι ἐνίσπε, ποῦ ὥχετο καὶ τίνες αὐτῷ
κούροι ἔποντο; Ἰθάκης ἐξάρεται ἧ εἰς αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum , ut libes diis
immortalibus , mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans ,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem, quodcunque mihi dederis, sit quod-recondi-
possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.

Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
dabo, quod pulcherrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illuc me in-redditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores autem in aedes ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
lerunt.] Sic illi quidem circa coenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum

discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;

in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.

Antinous vero conserarat et Eurymachus divinæ-formæ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
Antinonum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?

navem mihi abducens ; mihi vero opus est illa ,
Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
duodecim feminae, subtus autem muli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescebant ; non enim pu-
tabant] in Pylum eum abissiæ Neleiam, sed alicubi illic
in-agris, aut apud-ovæ esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

θῆγές τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.

645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μελαιναν,
ἥ ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξαστο μῦθος;

Τὸν δ' υἷος Φρονόιο Νοήμιον ἀντίον ἠΐδα·

αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κε ρέζειε καὶ ἄλλος,
650 ὅππῃτ' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
αἰτίλῃ; χαλεπὸν κεν ἀνῆλθαι δόσιν εἶη.

Κοῦροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμέας,
οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἄρχον ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα.
Μέντορα, ἥ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.

655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
χθίζον ὑπὸ ῥίον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλῳνδε.

ᾧς ἄρα φωνήσας ἀπέειπεν πρὸς δώματα πατρός.

Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσαστο θυμὸς ἀγῆνωρ,
μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.

660 Μνηστὴρ δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἷος,
ἄχρῦμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπέτωσιν εἴκτην·

ᾧ πόποι, ἥ μέγα ἔργον ὑπερριάλως ἔτελέσθη

Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

665 Ἐκ τόσων δ' ἀέκητι νέος παῖς ὀχρεῖται αὐτως,
νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.

Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
Ζεὺς δάσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἑταίρους,

670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχῆσομαι ἡδὲ φυλάξω
ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
ὥς ἂν ἐπισμυγεῖται ναυτιλῆται εἵνεκα πατρός.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
μύθων, οὗς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς,
αὐτῆς ἐκτός ἐών· οἱ δ' ἐνόηθη μῆτιν ὑφαίνειν.

Βῆ δ' ἔμμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπειαν·

680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
Κῆρυξ, τίπετ' ἀπὸ σε πρόσθεν μνηστῆρες ἀγαυοί;

ἥ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

Μὴ μνηστογενέας μετ' ἄλλοι' ἡμιλήσαντες

685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακέριτε πολλὸν,
κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μετ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,

690 οὔτε τινὰ ρέξας ἐξαΐσιον οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δῆμῳ; ἥτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.

Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα

695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων, πεπνυμένος εἰδώς·
αἱ γὰρ δὴ, βασιλεῖα, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,

utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,

an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est :

ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,

quando vir talis, habens curas in-animo,

petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,

illi eum secuti sunt; ac duces ego conscendentes vidi

Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis erat.

Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum

heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;

proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.

Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,

dolens : furore autem multum præcordia circumfusa-nigro

sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-

erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-

est! Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non

perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,

navē deducta, electicis per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi

Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.

Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,

ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,

in creto Ithacæque Samique asperæ :

ut cum-sua-perniciē naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :

statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia

sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;

præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,

extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.

Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :

hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclity?

an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,

a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?

Ne ambientes me neque alio decedentes,

ultimum et postremum nunc hic cœnent !

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,

possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus

vestris pridem audiistis, pueri quum-essetis,

qualis Ulysses erat inter vestros parentes,

neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus

in populo? qui-utique est mos potentium regum,

aliud ut-oderit quis mortalium, aliud amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :

sed vester quidem animus et indigna facinora

apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens :

utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

- Ἄλλὰ πολλὸν μείζον τε καὶ ἀργαλέοντερον ἄλλο
μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὲν τελέσειε Κρονίων·
700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ,
οἴκαδε νισσόμενον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
ἔς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἔς Λακεδαίμονα διάν.
ᾠς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
δὴν δέ μιν ἀμαρσῆ ἐπέων λάβει· τῷ δέ οἱ ὅσσε
705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὅφει δὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
νῆον ὠκυπόρων ἐπιβανέμεν, αἶψ' ἄλλος ἔπτοι
ἀνδράσι γίγνονται, περώσι δὲ πούλιν ἐφ' ὕγρην.
710 Ἡ ἴνα μῦθ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρρεεν, ἥε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἔς Πύλον, ὅφρα πύθηται
πατρός ἐοῦ τῇ νόστον, ἥ ὄντινα πότμον ἐπέσπεν.
715 ᾠς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄχος ἀμφοχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
διφρω ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἰόντων·
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυχμήτου θαλάμιοι,
οἶκτ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριον
720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δῶματ' ἔσαν νέαι ἥδ' ἐλαιαί.
Τῆς δ' ἀδινὸν γούσας μετῴδα Πηνελόπεια·
Κλύτε, φίλιν· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασῶν, ὅσαι μοι ἑμοῦ τράφει ἥδ' ἐγένοντο·
ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
725 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῶν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνῆρείψαντο θύελλαι
ἀχλὺς ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὄρμηθέντος ἀκουσα.
Σχέτλιαί, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
730 ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείρει ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
ὁππότ' ἐκείνος ἔβη κοιλὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀραμένην,
τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσόμενός περ ὁδοῖο·
ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἶλεπεν.
735 Ἀλλὰ τις ὀτρηνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
δμῶ' ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κούση,
καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
Λαέρτη τάδε πάντα παρεξόμενος καταλέξῃ·
εἰ δὴ ποῦ τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφάνας
740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάσιν
δν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσει γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατακτάνε νηλεὶ χαλκῷ,
ἢ ἔα ἐν μεγάροισιν μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιχεύσω.
745 Ἥδε' ἐγὼν τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσα' ἐκέλευεν,
σίτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἔλειτο μέγαν ὄρκον,
μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
ὥς ἀν' ἡμὶ κλαίονσα κατὰ χροά καλὸν ἰάπτει.
750 Ἄλλ' ὕδρηνάμειν, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα,
εἰς ὅπερ' ἄναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,

Sed multo majusque et gravius aliud
proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
Telemachum cogitant interficere acuto aere,
domum revertentem ; ille vero profectus-est ad quaerendam
patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
nam.] Sic ait ; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
diu autem ipsam inopia-vocis tenuit ; atque ei oculi
lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta-est vox.
Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta-est :
Præco, cur vero mihi filius abiit ? nec quicquam ipsum
oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur ?
Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
patris sui aut reditum aut quodnam fatum oborit.
Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
plius sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ-erant :
verum super limine sedebat elaborati thalami,
miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
Audite, amicæ ; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
præ omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ-sunt :
quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filium dilectum abriperunt procellæ
inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audiui.
Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
e lecto me suscitare, bene scientes animo,
quando ille conscendit cavam navem nigram.
Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris ;
aut me mortuam in ædibus reliquisset.
Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
Laertæ hæc omnia assidens enarret :
si forte aliquid ille in mente consilium texens
progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
puella cara, tu quidem me interfice sævo aere,
vel sine in domo ; sermonem vero te non celabo.
Noveram ego ista omnia ; præbui autem illi, quæcunque ju-
bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abiisse se rescivisses ;
quo ne flens corpus pulcrum læderes.
Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
 ἥ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σῶσαι.
 Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 755 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γόνῃν Ἀρκεισιάδῃ
 ἐχθέσι· ἀλλ' ἐπὶ πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφερά καὶ ἀπόπροθι πίνοντας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, σῆθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὀδρῆναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλούσα,
 760 εἰς υπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη.
 Κλυθὶ μέυ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
 εἴποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεύς
 ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πίνονα μηρὶ ἔκην,
 765 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σῶσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς υπερηνορέοντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ἠμαόθησαν ἀνὰ μέγαρον σκίοντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων υπερηνορέωντων·
 770 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήστη βασιλείᾳ
 ἀρτύει· οὐδὲ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὲ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντινοὸς ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν υπερφιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας δμῶς, μή πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἴσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, δὲ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἐξέκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθοντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλγοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἡ δ' ὑπερωῖω αὐτὴ περίφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος,
 ὀρμαίνουσα, εἴ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν υπερφιάλοισι δαιμείῃ.
 Ὅσσα δὲ μερμῆριξε λέων ἀνδρῶν ἐν δμῶνι,
 δέσας, ὅπποτε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωνιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπῆλυθε νήδυμος ὕπνος·
 εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθην δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τῇν Εὐμῆλος ὅπως, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖο τε θαυροῦντος.
 Ἔς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,
 στήθ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιγμένην ἦτορ;
 805 οὐ μέν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βεῖτα ζῶντες

supplica Minervæ, filię Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul *sitos* pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervæ :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici, sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altis traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigra :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cœnam sumserunt, expectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filię magnanimi Icarii :
 quam Eumelos duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίνειν, οὐδ' ἀκᾶχθσαι· ἐπεὶ ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
 † σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.
 Τὴν δ' ἡμέριβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
 ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν δνειρήσῃ πύλῃσιν·
 810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτε πάρος γε —
 πολέ, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπότροθι δώματα ναίεις·
 καί με κέλεαι παύσασθαι διζύος ἡδ' ὀδυνάων
 πολλέων, αἱ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κακασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 γυν αὐ παῖς ἀγαπητὸς ἔδην κοίτης ἐπὶ νῆος, [γος]
 νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὺς οὔτ' ἀγοράων.
 Τοῦ δ' ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδυρομαι ἥπερ ἐκείνου·
 820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δαΐδια, μή τι πάθῃσιν,
 ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἔν' οἴγεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
 Δυσμενεές γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
 ἱέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
 825 θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λήν.
 Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἂμ' ἔσπεται, ἥντε καὶ ἄλλοι
 ἀνέρες ἡρήσαντο παρυστάμεναι — δύναται γάρ —
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένη ἑλεαίρει·
 ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.
 830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖο τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κείνῳ οἴζυρον κατάλεξον,
 εἶπου ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡελίοιο,
 ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδα δόμοισιν.
 835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε διηνεκῶς ἀγορεύσω,
 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνემώλῃα βράζειν.
 Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληΐδα λάσθῃ
 ἐς πνοαῖς ἀνέμῳ· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
 ὥς οἱ ἑναργές δνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
 Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμάνοντες.
 * Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρῆσσα,
 845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 Ἀστερίς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχῳ αὐτῇ
 ἀμφιδουμοὶ· τῇ τόνγε μένον λοχώντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς σχεδία.

Ἡὸς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὄρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ ὀδύχονδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

flere, neque afflicti : quoniam adhuc rediturus est
 tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
 suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
 ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
 et me jubes cessare ab-aerumna ac doloribus
 multis, qui me irritant in mente et in animo :
 quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium ; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
 puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
 Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
 et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur
 sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
 Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
 cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
 Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
 viri optarint *sibi* adesse (pollet enim),
 Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
 quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
 siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
 eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
 sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
 an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
 rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
 vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.
 Sic locutum, janua apud seram evanuit
 in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
 filia Icarii ; carum autem ei cor exsultavit,
 ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa *nave* navigabant humidas vias,
 Telemacho caedem gravem in mente meditantes.
 Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
 media-inter Ithacamque Samumque asperam,
 Asteris, non magna ; portus vero navibus-apti insunt ipsi
 utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Titlono
 surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
 ac dii ad-consessum considebant ; inter illos vero
 Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
 Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησμένη· μέλε γάρ οἱ ἔδωκ' ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγάνος καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλὰ βρέοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἣ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶ τρεῖς τοῖσι καὶ εἰσὶν αἰὲν,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμάσιν,
 οἶκαδ' ἐπιστάμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκοῦην
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἦδ' ἐς Λακεδαίμονα διᾶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ—
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένους— δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκεῖναι,
 μνηστῆρας δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀνέονται.
 Ἡ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἡῶδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὲ τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν τομπτῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἡματι κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀρχίθεοι γεγάσιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλισ' ἐσθιῆτά τε δόντες,
 πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 40 εἴτερ ἀπὸ μὲν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἶσαν.
 Ὡς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς υἱόροφον καὶ εἶν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσάτο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇν,
 ἥμ' ἐπ' ἀπὸ μὲν γαῖαν, ἥμ' ἀπὸ ληϊδὸς ἀνέμοιο.
 Εἵλετο δὲ βράβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώνοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῳ ὄρνιθι εἰκοδῶς,
 ὅτε κατὰ δεινὸς κόλπουσ' ἄλως ἀτρογέτοιο
 ἰχθύς ἀγρώσων, πυκινὰ περὰ δεύεσσιν ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελὸς πολέεσσιν ὀχῆσάτο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' εὐόσαν,
 ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἥϊεν, ὄφρα μέγα σπῆος ἱέτο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 παῖεν εὐπλόκαμος τὴν δ' ἐνδοῦι τέτμεν εὐόσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 scepterifer rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiant,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-alis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam globosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æscque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistsens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

- 60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδῶδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιόουσα ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποικομένην, χρυσεῖη κερχίδ' ὕφαινεν.
 Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ κειτληθεύουσα,
 κλήθρη τ' αἰγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρκές τε, πανύλγυρσοί τε κορῶναι
 εἰνάλιναι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὲς ἡβώουσα, τεθλήει δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένα ἀλλυδὶς ἄλλη.
 Ἄμφι δὲ λειμώνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσαιοτο ἰδὼν καὶ τερψέθῃ φρεσὶν ἦσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα εἰς θηήατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοήσεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναιεῖ —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἐτεμνεν,
 ἀλλ' ὅτ' ἐπ' ἀκτῆς κλιθεὶς καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαινήν, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόβραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' οἱ φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.
 [Ἄλλ' ἔπειτα προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνιαι θεῶν.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνα καὶ ἤσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέπνιπνε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζηεὶς μέγ' ἡνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράνοι δαίμων ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδὲ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶναι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα περνεῖναι διζυρῶτάτων ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστου πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέραντες ἐβησαν
 οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναῖον ἀλίτοντο,
 ἡ σπιν ἐπ' αὔρα· ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἀρὰ δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κύμα πελασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἡνώγει ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyiaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.

Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.

Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.

Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspiciata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore fcebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :

Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectum est.

[Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]

Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibeat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :

Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :

Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantum percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.

Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς φάτο· βίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
οἷτε θεαὶς ἡγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι.

Ἄμφαδίνην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
Ἦς μὲν, στ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
τόφρα οἱ ἡγάσασθε θεοὶ βρεῖα ζῶντες,
ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνῇ
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφεν.

Ἦς δ' ὁπότε Ἰασιῶν ἐὐπλόκαμος Δημήτηρ,
ᾧ θυμῷ εἴλασα, μίγη φιλοτῆτι καὶ εὐνῇ,
νεῖω ἔνι τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ἦς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.

Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβῶτα
οἶον, ἔπει οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
[Ἐνὶ ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶστε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.]

Τὸν μὲν ἐγὼν φίλον τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγέραν ἥματα πάντα.
Ἄλλ' ἔπει οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι·
ἔρβέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,

πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἐγῶγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
ὥς κε μάλ' ἀσκηθῇς ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεῖφόντης·
οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποτίξω μῆνιν,
μήπως τοι μετόπισθε χोῦτεσσάμενος χαλεπήνῃ.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεῖφόντης·
ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
ἦν' ἦν', ἐπεὶ δὲ Ζηγὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.

Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
δακρυόφιν τέρσοντο· κατεῖθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
νόστον ὀδυρομένην, ἔπει οὐκέτι ἦνδαν Νύμφη.
Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη

ἐν σπέσιος γαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐλευούσῃ·
ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
[δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
Ἀγχού δ' ἰσταμένην προσεφώνεες διὰ θεάων·

Κάμορες, μή μοι εἴ· ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόρρασσ' ἀποτέμψω.
Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζω χαλκῷ
εὐρεῖαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
ἐνθήσω μενοικέ· ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκω·
εἰμᾶτά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque vidēre, et pervenire
domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
tandiu illi invidebatis dii facile viventes,
donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili,
novali in tertiato; neque diu fuit ignarus
Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine
Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam
me facturam immortalem, et seni-expertem per-dies omnes.
Verum quandoquidem nequam est Jovis mentem agidem-
tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere;
valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii,
qui ipsum deducant super latea dorsa maris.
At ei lubens consulam, neque celabo,
quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :
sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssēm magnanimum, veneranda Nympha,
ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis aetas
ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate
in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,
[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]
pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas
consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.
Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi aere
latam ratem : ac tabulata fige in ea
alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
imponam animo-gratum; quae tibi famen arceant :
vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκῆαι,
αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἷ μιν φέρτεροι εἰσι νοῆσαι τε χρῆναί τε.

ᾧ φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μῆδεαι οὐδὲ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴν περὰν μέγα λαΐμα θαλάσσης,
175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἴσαι
ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῷ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκην σθένος, σχεδὴν ἐπιβαίην,
εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

180 ᾧ φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεάων,
χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥ δὲ ἀλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθησι ἀγορεύσαι.

Ἰστοῦ νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
185 καὶ τὸ κατεβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότητος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἄλλὰ τὰ μὲν νόες καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῇ μῆδοίμην, ὅτε με χρεῖώ τόνον ἴκοι.

190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἑναίσμιος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

ᾧ φάτο φωνήσας· ἡγήσατο δὲα θεάων
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἱγναια βαίνει θεοῖο.
Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ β' ὃ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἑωδὴν,
ἔσθην καὶ πίνειν, ὅα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεύς θεοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθιχαν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειβάθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἑδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἥρεξ Καλυψὼ, διὰ θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φιλην ἐς πατρίδα γαίαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἵ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὐτὸν μὲν παρ' ἐμοὶ τόδε δοῖμα φυλάσσοις,
ἀθάνατος τ' εἴης· ἡμεῖρόμενός περ ἰδέσθαι

210 σὴν ἀλοχον, τῆς αἰὲν ἐλδεαὶ ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν θνη κείνης γε χειρὶων εὐχόμαι εἶναι,
οὐδέμας, οὐδὲ φην· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
ὀνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίξιν. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πότεν θεά, μή μοι τόδε χέω· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπειαν
εἶδος ἀκινδυνότερῳ μέγεθος τ' εἰκάντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
Ἄλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἰκαδὲ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βράϊσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voluerint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.

Sed ea quidem cogit, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesceret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ. Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt. Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt. Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus. Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias, certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profitore esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu : illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre. Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσονται, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ ταῖς τότε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τώγῃ μυχρῷ στείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

230 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζῦι
καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μεγάλητορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,

235 χαλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀχαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στειλεῖον περικαλλές ἐλάϊνον, εὖ ἑναρῆρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὐέροον· ἦρχε δ' ὁδοῖο

νήσου ἐπ' ἐσχατιῇς, θῆι δένδρεα μακρὰ πεφυκίαι,
κλήθρη τ' αἰγυειρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομάχης,

240 αἶα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοισιν ἐλαφροῦς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ δεῖξ', θῆι δένδρεα μακρὰ πεφυκίαι,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δια θεάων.

Αὐτὰρ δὲ τάμεντο δούρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.

Εἰκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκην δ' ἄρα χαλκῶν,

245 ξέσσε δ' ἐπισταμένας, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἵθυνεν.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψῶ, δια θεάων·
τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμυσεν ἀλλήλοισιν·
γόμοφισιν δ' ἄρα τήνγῃ καὶ ἄρμονίῃσιν ἄρρην.

Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νῆος τορνῶσεται ἀνήρ

250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποίει· ἀτὰρ μακροῖσιν ἐπηγεκνέδεσσιν τελευτά.

Ἔν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·

255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσι διαμπερές οἰσινύησιν,
κύματος ἑίλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, δια θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὃ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τὰ.

260 Ἔν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγῃ κατεῖρυσεν εἰς ἄλα διάν.
Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετελεστο ἄπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμψ' ἀπὸ νῆσου δια Καλυψῶ,
εἰματά τ' ἀμφιέασα θυώδεα, καὶ λούσασα.

265 Ἔν δέ οἱ ἄσκον ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
τὸν ἔτερον, ἔτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἡμα
κωρύκῃ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὖρον δὲ προέηκεν ἀπτήμονά τε λιαρὸν τε.

Γηθόσυνος δ' οὖρον πέτας· ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ δὲ πηδάλῳ ἵθυνετο τεχνήεντως,
ἤμενος· οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε δύνοντα Βούτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλῆσιν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖαι,

275 οἷη δ' ἀμμορός ἐστὶ λοστῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem ærumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :
profecti autem hi in-secessu speluncæ cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam; duxque-erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procæræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procæræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem deiecit arbores omnes, dolavique inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
pratereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda; ille autem scite confecit et hæc.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eam ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum; atque etiam viatica
in-pera; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-seculo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὺς, δια θεάων,
ποντοπορεύεμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.

Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἡμίτα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοεντα

280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγγιστον πέλεν αὐτῶ·
εἴσατο δ', ὥς ὅτε βῖνον ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἑρσάχων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλῶν· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μάλλον,

285 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμρ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθίοπεσσι δόντο·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθα οἱ αἴσα
ἐκφυγείην μέγα πείραρ διζύος, ἦ μιν ἰκάνειν·
290 ἄλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἔλᾶν κακότητος.

Ἄς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χερσὶ τρίαιναν ἐλὼν· πάσας δ' ὀρόβουνεν ἀέλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέσαι κάλυψεν
γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὥρῳ δ' οὐρανὸθεν νύξ.

295 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπασσε Ζέφυρος τε δυσαῆς
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἄ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήμισα γένηται.

300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἀλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Οἴοισιν νεφέσαι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἀέλλαι
305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῆς αἰτὺς ὀλεσρος.

Τριςμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.

Ἄς δὴ ἔγων' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα

310 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἐλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναι.

Ἄς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.

315 Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· περὶ δ' αἰὼν δὲ
ἐκ χειρὸν προέηκε· μέσση δὲ οἱ ἴσθον ἄεξεν

δεινὴ μισγομένην ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολλὴν γρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη

320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος βρυγῆς.

Εἴματα γάρ β' ἐθάβουν, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψώ.

Οὐκ ἐδὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.

Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ ,

325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·

ἐν μέσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλειύνων.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἄς δ' ἔτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας

αἰ πεδίων, πικινάει δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
apparēbat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni ! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?
Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :

quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia perfi-
ciantur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruit vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave exi-
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obissem,
die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
Trojani iniecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
Ipsam vero sub-aqua detinuit, fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se coherent :

330 ὥς τήν ἄμ. πέλαιος ἀνέμοι φέρον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρὴν προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἵλασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κἀδμου θυγάτηρ, καλλισφυρος Ἴνῳ,
 + Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήσασα,
 335 νῦν δ' ἄλῃς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ β' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλόμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυλὴ δ' εἰκυῖα, ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης·]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 + Κἀμμορε, τίπτε τοι ὦδεν Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίων.
 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἵματα ταῦτ' ἀποδὸς, σχεδὴν ἀνέμοιοι φέρεσθαι·
 κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθεῖν ὄλεος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἀψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοντα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτῇ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 + αἰθυλίη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμηρίζε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑπαιρῆσιν δόλον αὐτὲ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποθῇναι ἀνώγει.
 Ἄλλα μάλ' οὕτω πείσομαι· ἐπεὶ ἐκλῆς ὀφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκεῖ δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
 τόφρ' αὐτοῖς μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἔπην δή μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσοι· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἔμεινον.
 365 Ὡς εὖδ' αὐτῷ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 + δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρφέες ἦλасс δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἀνεμος γαῖης ἤϊον θημῶνα τινάξει
 καρφαλέον, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυιδίς ἄλλῃ·
 370 ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμψ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κελυθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῷ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν αἰῶα κατὰ πόντον,
 εἰσέκοεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείησ'
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔλοπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἦμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἵκετο δ' εἰς Αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔστιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἀλλ' ἐνόησεν·
 ἦτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum ,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam .

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem .
 Hæc Ulysses miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens .
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere .
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas .

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem ,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit .
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses ,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse .
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint ,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius .

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo ,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum .
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis ,
 natate paratus ; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare ,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum .

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ aedes sunt .

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθῃναι ἅπαντας·
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγεῖη
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἔνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῶ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεῖκε μὲν ἐπαύσατο, ῥῆδ' ἡαλήνῃ
 ἔπλετο νηνεμῖν· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλα προΐδων, μεγάλοιο ὑπὸ κύματος ἄρβυς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίωτος παίδεσσι φανήη
 395 πατὴρ, ὃς ἐν νούφω κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 ὀδρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν εἴεσαν γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἡπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ἔρευρόμενον· εἴλυτο δὲ πάντ' ἀλὸς ἄκρῃ.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆων ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἀλλ' ἅκται προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀκαπτήεα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαίτμα διατμήζας ἐτέλεσσα,
 410 ἐκβάσις οὐπη φαίνειν· ἄλδς πολιοῖο ὑύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὄξεις, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥότιον, λισσὴ δ' ἀναδέορμε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπας ἔστι πόδεσσιν
 στήμναι ἀμφοτέροισι καὶ ἑκφυγείν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθοι ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέη δὲ μοι ἔσσεται δρυμῇ.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἥϊόνας τε παραπλήκας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἦ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεινὴ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλδς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι δῶδύδουσαι κλυτὸς Ἐννοργίαιος.
 Ὅπως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἅκτῃν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ρινοῦς δρύφθη, σὺν δ' ὁστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέροισι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· κατεβρόβον δὲ μιν αὔτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἐμβαλε πόντω.
 Ὡς δ' ὅτε πολὺπόδος, θαλάμης ἐξελχομένοιο,
 πρὸς κοτυλήδονα πικινεὶ λάγυγες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδρυνον· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ἡτέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνη δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ; sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetraui,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litoraue obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus aestus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præterii-
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem *fluctus* ipsius
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injectit ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhaerescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes directæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexi-
 Ibi-jam infelix præter-faturn perisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἐξανδύς, τάτ' ἐρεύγεται ῥηϊρόνδε,
 νῆχε παρῆξ, ἐς γαίαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ῥιόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόσιο
 Ἴξε νέον, ᾗ δὴ οἱ εἰέσατο γῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξατο ὄν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθὶ, ἀναξ, ὅτις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖός μιν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἔκχαι ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παύσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχράς· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στιβαράς· ἄλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κῆρις πολλή·
 ἂν στόμα τε ῥινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
 κεῖτ' ὀλιγητελέων, κάματος δέ μιν αἰὼος ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλυμυρήντα μεθόικεν·
 ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλήνθη, κύσε δὲ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσχεδὰς νύκα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυνδς στίβῃ τε κακῇ καὶ θήλῳς ἐέρση
 ἐξ ὀλιγητελέως δαμάσῃ κεκαφρότα θυμόν·
 αὐρῇ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθήῃ
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένομαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἔμην εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνοισι,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φύλῃς, ὁ δ' ἑλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φάεθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὁμῆρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμφοβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσει· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 ὅσπον τ' ἡεὶ δύο ἡεὶ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι
 485 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατα φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατῆς, ᾧ μὴ πᾶρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτις
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.
 Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:
 Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.
 Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi *me* profiteor esse.
 Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.
 Tumbat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deae,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] juncos incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:
 Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem *per* noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant exspirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.
 Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflavit vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum *ea* sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἄφριξίς εἰς Φαίακας.

- Ἦς δ' μὲν ἔνθα καθέϋδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῶν καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερνηγορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδῆς,
εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἑκάς ἀνδρῶν ἀλφειστῶν,
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' δ' μὲν ἦδη Κηρὶ δαμείς Ἀἰδῶσδε βεβήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μῆδ' αἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μητιώσῃ.
Βῆ δ' ἦεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κοῦρῃ
κοιμάτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἑκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Ἦ δ' ἀνέμου ὥς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κοῦρης·
τή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κοῦρῃ ναυσικλειτοῦ Δύμαντος,
ἣ οἱ δηλική μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νausικάα, τί νύ σ' ὤδε μεθήμινα γέινατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι καίται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὶ καλὰ μὲν αὐτὴν
ἐννύσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἔκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
ἔσθλη· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵσμεν πλυνέουσιν ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
καὶ ἐγὼ συνέροισιν ἅμ' ἔβομαι, ὅρα τάχιστα
ἐντύναται· ἐπεὶ οὗτοί ἐτι δὴν παρθένος ἔσσαι.
Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυφῇ πατέρα κλυτὸν ἦϋθι πρὸ,
ἡμίονους καὶ ἄμαξαν ἐροπλίσαι, ἣ κεν ἄγρῃσιν
ζῶστρον τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον ἡ ἐπὶ δέσσειν
ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλῃος.
Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῖσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὀὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δέεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρῃ
πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἰγλή·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperea ,
prope Cycloas, viros superbientes ,
qui ipsos infestabant , viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et edificavit domos ,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profrecta est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis ,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitique supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis ,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam afflata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendide ;
tibi vero nuptiæ propinque sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adiutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi .
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendide.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.

Ἐνὸ' ἀπέβη Γλαυκοπίς, ἐπεὶ διεπέρφαδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἥως ἦλθεν εὐθρόνος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπέπλον· ἄραρ δ' ἀπειλάμιας ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ'· ἴν' ἀγγελίειε τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κυχῆσάτο δ' ἔνδον ἐόντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶς' ἀλιπτόφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένῳ ξυμβόλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας

65 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκας ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσεις ἀπὴνν
ὕψηλῃν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βέρνυμαι κεῖται;

70 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντα
βουλὰς βουλευεῖν καθαρά γροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱῆς ἐνὶ μεγάροις γεγάσιον,

οἱ δὲ δ' ὀπυόντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλута εἴματ' ἔχοντες

75 ἐς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμνηεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ.

Οὔτε τοι ἡμίονων φθονὴς, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχε· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπὴνν

70 ὕψηλῃν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχόν ἡμιονεῖν

ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγόν ζευξάν θ' ὑπ' ἀπὴνν·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φρενὶνῃν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπὴνν·

μητρί δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχρυσον

ἄσκη ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεδῆσεν ἀπὴννης —

δῶκεν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἶκος χυτλώσαιο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἢ δ' ἔλαθεν μάστιγα καὶ ἥνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμοτον τανύοντα, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶον· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίον ἄλλα.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόνον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἥτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπῆετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπορέει, μάλ' αὖ περ ῥυπόωντα καθήραι·

ἐνθ' αὖ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπορέουσιν ἀπὴννης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πέρα δινήεντα,

90 τρώγειν ἄγρῳστιν μελιθόα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπὴννης

εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στεῖβον δ' ἐν βόθοισι, θοῶς ἐρίδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθήραν τε ῥύπα πάντα,

ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἄλως, ἥχι μάλιστα

95 λαίλαγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἔλαιον,

δεῖπνον ἐπειθ' ἐλόντο παρ' ὀχθήσιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ οἵσι περ ἀρφθὲν δμῶαί τε καὶ αὐτὴ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Εο abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-

tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est somnium.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans eorum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sordidata jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quisque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem coelibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invidio, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit ; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru :

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras ;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru ;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-

rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua

pulchrebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

100 σφαίρῃ ταίτ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῆσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 Ὄνῃ δ' ἄρ' Ἀρτεμὶς εἴσι κατ' οὐρεὸς ἰοχέαιρα,
 ἥ κατὰ Γῆρυγέτον περιμήχετον ἢ Ἐρύμανθον,
 105 τερπομένη κάπροισι καὶ οἰκείῃς ἐλάφοισιν·
 τῇ δέ θ' ἄμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἄγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Ἀητῶ·
 πασάν δ' ὑπὲρ ἧγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 βεῖα τ' ἀριγύντῃ πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 110 δις ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμή·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
 ζεῖξά τ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἴματα καλά·
 115 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἐγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
 Σφαίρῃν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἔμβαλε δίνη·
 αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν.—Ὁ δ' ἐγροτο διὸς Ὀδυσσεύς·
 120 ἔζόμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτε βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
 ἢ β' οἴγ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
 ἧς φιλοῦμαι, καὶ σφιν νόος ἐστί θεοῦδής;
 ὅς τε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
 125 Νυμφάρων, αἱ ἔχουσ' ὄρεον αἰπεινά κάρηνα,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐθιγόντων;
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς περὶ ῥήσομαι ἡδὲ ἴδωμαι.
 ὦς ἐπών, θάμνυν ὑπεδύσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλων, ὥς ῥύσαιοτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός,
 130 Βῆ δ' ἔμην, ὥς τε λέων ὄρεσσιτροφος, ἀλλὰ πεποιθὼς,
 θστ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δαίεται· αὐτὰρ ὁ βροστὶ μετέρχεται ἡ δῖοισιν,
 ἧς μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους κέλεται δέ εἰ γαστήρ,
 μῆλιν περὶ ῥήσοντα καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἔλθειν·
 135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν εὐπλοκάμειν ἔμελλεν
 μῖζεσθαι, γυμνὸς περ ἑών· χρεὶν γὰρ ἔκτανεν.
 Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλῃ ἐπ' ἡτόνας προῦχούσας·
 οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 140 ἠάρσος ἐν φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος ἐλιτο γυῖων.
 Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μεμηρῆξεν Ὀδυσσεὺς,
 ἧ γούνυν λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
 ἧ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιγχοῖσιν
 λίσσοιτ', εἰ δεῖξαιε πόλιν, καὶ εἴματα δοῖν.
 145 ὦς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιγχοῖσιν,
 μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιντο φρένα κούρην.
 Αὐτίκα μελιγχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνόμῃ σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτεμίδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἄγχιστα ἔισκω·
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῇσι καιεταύουσιν,

pila hæc inde ludebant, caput-redimiculis depositis :
 illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.

Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
 aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
 oblectans-se apris, et velocibus cervis;
 cum-illa autem simul Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
 omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
 facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
 sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
 junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
 tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
 ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
 quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina;
 ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
 vorticem : illæ vero alte clamant. Atque expectatus-est
 divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
 ane hi injuri sunt et feroces, nec just?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

ut me puellarum circumvenit femineus clamor,

Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,

et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.

An jam alicubi homines sum prope vocales?

Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :

ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,

com-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.

Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
 bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
 tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,

aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,

pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :

ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat

congressurus, nudus licet esset: necessitas enim urgebat.

Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :

diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :

sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva

audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.

Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,

utrum genus prehensissupplicaret pulcræ-oculis puellæ :

an sic ut erat verbis eminus-stans blandis

cam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.

Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,

precari verbis eminus-stantem blandis,

ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.

Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.

Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,

Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,

formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-

milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τριςμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 185 τριςμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται· εἵνεκα σείο,
 λειυσσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰρογενεῦσαν.
 † Κεῖνος δ' αὖ πέρη κῆρι μακάρτατος ἔζοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐένδοιαι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 190 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἶδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰςροώντα.
Δήλω δὲ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικος νέον ἔρχος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γάρ καὶ κεῖσε, πολλὸς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 195 τὴν ὁδόν, ἥ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτοῖς καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν' ἔπει οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τὸ τέθηπά τε δεῖδιὰ τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· γαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς ἐξικοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει, κραιπναὶ τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάβδαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι πού καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ οἶω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροισιν.
 175 Ἄλλα, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ὅς δέ βάκος ἀμφιβάλεσθαι,
 εἴ τί πού εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρα τὸ καὶ οἶκον καὶ μογροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμένεττισι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖναι οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἴοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον· Ὀλύμπιος ἀνδρόποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἔπει ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέορχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντάσσαντα.
 Ἄστυ δέ τοι δεῖξω, ἔρεω δέ τοι οὐνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἥ βρα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐποκλάμοισι κελευσεν·
 στήθε' μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἢ μή πού τινα θυμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ'· οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῇται,
 δῆϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἄλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum · nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis iuxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi :
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[·in-ea profectione. quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :]) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu ; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum et terra :] ita te mulier admirorquæ, obstupeoque, ve-
 reorquæ admodum] genua prehendere : gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum :
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia : nunc tamen huc me coniecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum ; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum , regina , miserere : te enim mala multa passus
 primam accessi ; at ceterorum neminem novi
 hominum · qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende · daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes , huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent · quanta animo tuo concupiscis ;
 maritumque et familiam , et concordiam præbeant
 bonam : non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor : *tum oriuntur* multi dolores malevolis ,
 gaudia autem benevolis ; maxime vero sentiunt ipsi.

Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est :] hospes : quandoquidem neque ignavo , nec stulto viro
 similis es :] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympio
 hominibus ,] bonis atque malis prout voluerit , unicuique :
 et fere tibi istæc dedit · te autem oportet pati omnino :
 nunc vero , quum ad nostramque urbem et terram venisti ,
 nec jam vestium indigebis · nec cujusquam alius rei ,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo , dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant :
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi ;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.

Dixit , et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit :
 sistite-gradum mihi ancillæ : quo fugitis , virum conspicate ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum ?
 Non est ille vir vegetus homo , nec fere nascetur ,
 qui Phæacum virorum in terram veniat ,
 hostilia inferens ; valde enim cari *sunt hi* immortalibus.
 Habitamus autem seorsum , undoso in mari ,
 extremi , nec quisquam nobiscum mortaliū commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit ,
 quem nunc oportet curare : a Jove enim sunt omnes

- ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε.
 110 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θύ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὧς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 πὰρ δ' ἄρα οἱ φάρος τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν·
 115 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον,
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο βροῇσιν.
 Δὴ βὰ τότ' ἀμφιπόλοισι μετῆδα δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπότροπῳ, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὁμοίῳ ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἔλαιον
 120 χρίσομαι· ἧ γὰρ δηνὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἀντην δ' οὐκ ἂν ἐγὼγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυνούσθαι, κοῦρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κοῦρη.
 Αὐτὰρ ὅ ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίετο δῖος Ὀδυσσεύς
 125 ἄλμην, ἥ οἱ ὦτα καὶ εὐρέας ἄμπεγεν ὄμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηγεν ἄλῶς γνόον ἀτρογέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσασατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσθαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμή·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 130 μέλαινά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρτος
 οὐλαὶ ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, δν Ὁφραιστος δέδωκεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέλγην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 135 ὧς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὄμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 κάλλιπ' καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κοῦρη·
 δὴ βὰ τότ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι μετῆδα·
 Κλυτὲ μευ, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅρα τι εἶπω·
 140 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Φαίηκεσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρὸς θεὸν μὲν γὰρ ὅμῃ καὶ ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιάδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 145 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτοῦ μίμνειν.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνων βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπύθον·
 πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι ὁ πῖνε καὶ ἤσθε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 150 ἀρπαλέως· δηνὸν γὰρ δὴν τῷ ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἵματ' ἄρα πτυῖσασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεῦξεν δ' ἡμίονους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 Ἀστρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 155 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅρα σε πέμψω
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἀρίστοι.
 Ἄλλὰ μάλ' ὅδ' ἔρδειν· δοκέαις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἵομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 160 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμίονους καὶ ἁμαζάν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gratumque est.] Verum date, ancillae, hospiti cibumque potumque,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illae vero steterunt, et se-invicem hortatae sunt : atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ; atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt : dederunt porro *ei* aurea in ampulla liquidum oleum, jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento. Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillae, state ita eminus, dum ego ipse salsuginem ab-humeris abluam, circumque oleo ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio. Coram vero haud ego lavero; vereor enim nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illae vero secesserunt, narraruntque inde puellae.

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses salsuginem, quae ei terga et latos obtegebat humeros : e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarar-se, et oleo unxerat, vestesque induerat, quas ei praebebat virgo indomita : illum quidem Minerva reddidit, Jove enata, majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva artem omnigenam; pulcra vero *is* opera perficit : sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris. Considerat deinde, seorsum profectus ad litus maris, pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella : ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillae candidis-ulnis, ut aliquid dicam; non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent, ad-Phaeacas hic vir pervenit similes-diis. Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse, nunc vero diis similis-est, qui caelum latum habitant. Utinam mihi talis maritus appellatus esset, hic habitans, et ipsi placeret hic manere. Verum date, ancillae, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illae vero huic diligenter ausculta-runt et parue-runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque. Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses, rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit; vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum, junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa. Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te deducam] patris mei in domum prudentis; ubi te puto omnium Phaeacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi. Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere : donec quidem per agros iverimus et culta hominum, tandia cum ancillis, post mulos et currum, celeriter ito; ego autem viae dux-ero.

Αὐτὰρ ἔπῃν πόλιος ἐπιβείομεν — ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλῃος,
 λεπτὴ δ' εἰσιβόη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 εἰρύονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἔστιν ἑκάστω.
 *Ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσαι καταρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 *Ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσιν μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετὰ νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ πῶσι πάλαι σσαν —
 τῶν ἀλειτουργῶν φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσω
 μωμεύῃ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νῦν τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνους; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νῦν οἱ ἔσsetαι αὐτῇ.
 *Ἦ τινὰ που πλάγχθ' ἔντα κομισατο ἧς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγύθεν εἰσίν·
 280 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρετος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανοθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 ἀλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μνωῖντο πολέες τε καὶ ἑθλοί.
 285 *Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτα γε ῥέζοι,
 ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρός καὶ μητρός ὄντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃ παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀλλὰ δὸν ὄλσος Ἀθήνας ἄγγι κελεύθου,
 αἰγέρον· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῦ τίμας τεθαλυῖα τ' ἄλωλ,
 τόσσον ἀπὸ πόλιν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μέναι χρόνον, εἰσὶν ἡμεῖς
 ἀστυδὲ ἐλθόμενος καὶ ἱκόμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἔπῃν ἡμέας ἔλπει ποτὶ δώματα· ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἔμεν ἐς πόλιν ἥδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 *Ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἔστι καὶ ἂν παῖς γήγασαιτο
 νήπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰκοτά τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὀπότε ἂν σε δόμοι κενύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὅκα μάλα μεγάροιο διεθέμεν, ὅφρ' ἂν ἵκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμῶαι δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 *Ἐνθα δὲ πατρός ἐμοῖο θρόνος ποτικέχλινται αὐγῇ,
 τῷ ὅγε οἰνοποτάει ἐφθήμενος ἀθάνατος ὤς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρός ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἔσσι. †
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰχέσθαι
 315 οἶκον εὐκτιμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus, circa quam murus
 altus, pulcher vero portus ab utraque parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per viam utrinque recurvæ
 subductæ sunt: omnibus enim *naulis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum est pulcrum *Neptunium* circa *tem-
 plum,*] vectitiis lapidibus profunde immisissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras: et accunt remos.
 Non enim Phæacibus cura est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a tergo
me carpat: valde enim sunt insolentes per vulgus:
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam factus:
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcherque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum: quippe nulli prope sunt:
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde: certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerissime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum:
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans:
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans: neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occulerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco:
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genna manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcræ-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

ἄρα φωνήσας ἴμασεν μάστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίατο πεζοί
 320 ἀμφιπολοῖτ' Ὀδυσσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθην.
 Δύσχετό τ' ἡέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἱκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν ἄρ' ἔξετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾱτο Διὸς κούρη μέγαλοι·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 δραιμένον, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δὸς μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἦδ' ἔλκεσινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὔ ποτ' φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γὰρ βα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέανεν
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δὲ μὲν ἔνθ' ἤρᾱτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστῳ φέρον μένος ἡμιονοῖν.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατὴρ ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγνητοί δέ μιν ἀμφίς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλγίκοι· οἳ ῥ' ἐπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλουν, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἶσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦι· δαίε δέ οἱ πῦρ
 γρηῖς Ἀπειραίη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔζελον, οὔνεκα πᾶσιν
 Φαίηκαςσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὅς δὴ ἦμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νηυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἶσω δόρπον ἐκόσμιε. [θῆνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς ὦρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντέβολῆσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἑξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἑερῶν,
 20 ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνέρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπεῖριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπείης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἄλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, *ita* ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillaque Ulyssesque; mente (*arte*) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filie magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nonquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva :
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam *is* suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulnis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenecule, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξεῖνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.

Νηυσὶ τοῇσιν τοίγῃ πεποιθότες ὠκείησιν

35 λαΐτμα μέγ' ἐκπερόουσιν, ἐπεὶ σφραῖ δῶκ' Ἐνοσίχθων·
τῶν νέες ὠκείαι ὠρεὶ πτερόν ηἱ νόημα.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔγχια βαίνει θεοῖο.

Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη

εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥα οἱ ἀχλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένεας καὶ νῆας ἕϊτας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,

45 ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,

τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὔτος δὲ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεφραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆας βασιλῆας,

50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μῆδ' ἐτι θυμῷ
τάρβει· Ὀαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων

ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχίησαι ἐν μεγάροισιν·

Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἑπώνυμον, ἔκ δὲ τοκῆων
55 τῶν αὐτῶν, οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γαῖνато καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,

δπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλεὺς·

60 ἀλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ γένοιτο παῖδα

Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσει·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκίνοόν τε.

Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα

Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἄκοιτον,
καὶ μιν ἔτισε, ὥς οὔτις ἐπὶ γρονὶ τίεται ἄλλη,

70 ὄσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
Ἦς κείνη περὶ κῆρι τετιμῆται τε καὶ ἐστὶν

75 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὡς ἐισπρόντες,

δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στεῖχ' ἄν' ἀνά στυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·

οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.
80 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,

ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν·

85 ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρύσγυιαν Ἀθήνην,
δῶκε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἔειπε κλυτὰ πολλά· δέ οἱ κῆρ
ὄρμαιν' ἴσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι.

Ἦς τε γὰρ ἡελίου αἰγλή πέλεν ἡ δὲ σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὑπερσφές μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.

Navigum velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, praeibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deae.

Hunc autem Phaeaces nautae-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Miverva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quae ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves aequales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea caesiis-oculis Minerva:

Haec jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in aedibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoum regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terrae-concussor
genuit, et Periboea, mulierum forma praestantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phaeacas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo.] ducta-recens-uore, in regia, unica sola filia
relicta] Areta; hanc vero Alcinous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoo,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,

excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit caesiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquit Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam aereum ad-limen venisset.

Instar enim solis splendor erat, aut lunae,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυνάοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορύνῃ.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ὁραῖστος ἔπειθεν ἰδυῖναι πραπίδεςσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλητορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωις ἤματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνῳ περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήντο βελήκατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιίχων ἡγήτορες ἐδρίοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετάνον γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μαχεδνῆς αἰγέροιο·
 χαίρουσιν δ' ὁθονέον ἀπολείβεσθαι ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 νῆα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἑλαινέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεγνῆσαι· περὶ γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλῆα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυρῶν
 τετραάνυος· περὶ δ' ὅρχος ἐλήκαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄγγηαι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκερὰ ἑλίκαι τηλεθώσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίῳ πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πᾶσαι.
 120 Ὅγγη ἐπ' ὄγγη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωι ἑρρίζωνται
 τῆς ἑτέρον μὲν θειλόπεδον λευρῇ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυφώσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· παρόιθε δέ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑτέροι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετάνον γανούσαι·
 ἐν δὲ δύο κρῆναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σπρίδονται, ἡ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἦσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, θένει ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλὰ δῶρα.
 Ἐνθα στᾶς θηεῖτο πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἶω θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Εὐρὲ δὲ Φαιίχων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶσιν ἑσάκοπιω Ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμᾶτω σπένδουσιν, ὅτε μνησιαῖο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

Ærei etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine : circum autem corona ex cya-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus claudabant :
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminæ, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque : ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes faces in manibus tenentes,
 illucescentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi :
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus *est* hortus prope januas
 quatuor-jugerum : circa autem enim septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores procæræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et olæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est :
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes :
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-partē sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans *hæc* admīratur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum duces atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἡῆρ' ἔχων, ἣν οἱ περίεχυν Ἀθήνη,
 ὄφρ' ἔκετ' Ἀρήφην τε καὶ Ἀλκινόον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀθήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.

145 θαύμαζον δ' ὀρόνυντες· ὃ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦδες τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζώμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐν μεγάροις γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰδέσθαι
 θᾶσσον· ἐπειδὴ δθηὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.

Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πὰρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροσίου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κήρυκας κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ

165 σπείσωμεν, ὅςθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἄπ' ἐσχαρῶν καὶ ἐπὶ θρόνον εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδῶτα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ
 σπείσωμεν, ὅςθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπᾶεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι καταλείετε οἶκα δ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντας
 190 ξεῖνον ἐν μεγάροις ξενίσσομεν ἠδὲ θεοῖσιν
 βέρομεν ἱερὰ καλά· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαίαν ἵκηται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretenque et Alcinoum regem.
 Circumjecit autem Arete genibus manus Ulysses.

Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero multi facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem exspectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulysem prudenter, versutum,
 erexit a foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibeat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonous autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus, illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδέ τι μεσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
 ++ γεινομένῳ νῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 ++ Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμῃ καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μούσους ἰὼν ἐξυβλῆται δότιης,
 205 οὐτὶ κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
 ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν; οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φυλὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὕστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχεόντας οἰκῶν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰωσασάμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσάμην,
 ὅσσα γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 κέλετο, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλ' αἰεὶ τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔγω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθόμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνάγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένην,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δούτηνον μῆξ ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῳάς τε καὶ ὑπερφερές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήγεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισάν τ' ἐπίον ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκατοῖς.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθην· ἀμείπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φῶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχεα σὺν ἀμείπολοις γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· εὔεα πτερόνετα προσήδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἄργαλέον, βασίλειά, διηγεκῶς ἀγορεύσαι [σεύς·
 ++ κῆδ', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνας·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Ὠγγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἅλλ' αἰεταί,
 245 ἔνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 + ναιεὶ εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiatur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moluntur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ-sit in-animo; non enim ego
 immortalibus similis-sum, qui cælum latum tenent,
 non corpore, nec oris-habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntis miseriam
 hominum, hisce in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cænare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolore habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in-animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci-facit, quæcunque passus-sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul-cum aurora ilhucescite
 ut me infaustum meam deducatis in-patriam,
 quamvis multa passum; conspicatam me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit: illi autem omnes approbant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus-erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubitus iuverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant: famulæ autem auferebant vasa convivii:
 inter-eos vero Arete candidis-unis exordiebatur sermones:
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta-est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa:
 quis et unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mæc errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas: quandoquidem mihi multas deducunt dii-cælestes;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquis.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea: nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλασας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοιο πόντῳ.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκᾶς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 + νῆσον ἐς Ὀγγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψώ
 255 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκῶς ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
 ὀθήσειν ἀνάκτορον καὶ ἀγῆραον ἡματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἐμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δεινέσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζητὸς ὅπ' ἀγγελίης, ἧ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 οὔρον δὲ προσέχεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλεόν ἡματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμῶν· ἧ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσσεσθαι οἷζυι
 πολλῇ, τήν μοι ἐπῴρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
 νηγόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὅρρα μοι γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βίησατο κύμα' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπὶ θλόν
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰσατο χώρος ἄριστος,
 λειτὸς πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοι.
 Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἄμβροσίῃ νύξ
 ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διαιτετός ποταμοῖο
 285 ἐκβάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἡφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα γῆεν.
 + Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιγμένος ἦτορ,
 εὐδὼν παννύχιος καὶ ἐπ' ἧῷ καὶ μέσθον ἥμαρ·
 δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῖχ' ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκὺία θεῶσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὐτὶ νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ἦ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθραὸς οἶνον,
 καὶ λούσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθεῖν κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ἔξι', ἦτοι μὲν τοῦτο γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 παῖς ἐμὴ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum *ejus* duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Misit vero *me* in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima octava vero *mihi* apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ; lætatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum; neque ullo-pacto *me* fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens natavi rursus, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congesti : somnum autem deus immensum *in me* defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filie
 ludentes : inter *eas* autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, nimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram *domum* : tu vero *illi* primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρη· [σεύς.
 ἥ μιν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·

305 ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δέϊσας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 δύςζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ γῆονι φύλ' ἄνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 ζεῖν, οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαφιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πᾶτερ καὶ Ἀθηαίη καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ἐστι, τὰ τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐγέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ σ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοισ' ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

Πομπήν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῶς,
 αὔριον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λήξῃαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἵκηαι

320 πατρίδα σῆν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἐμμεναι, οἷ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τιτυὸν, Γαίηϊον υἱόν·

325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἡματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.

Εἰδῶσις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἔμαί καὶ κούροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσῃεν ἅπαντα

Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδιῳρον ἄρουραν
 ἀσθεστον κλέος εἶη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι· ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγας καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθυπερθεῖν ἔσασθαι.

Αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσai,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὧ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέυδε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς

345 τρητοῖς ἐν λεχεέσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.

Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυθῷ δόμου ὕψηλοιο·
 παρ δέ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρπυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque ,
 ne-quæ et tibi animus irascetur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut-irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo ,
 talis quum-sis qualis es, eaque sentiens quem ego et ipse ,
 filiamque meam habere-velles, et meus gener vocari ,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem ,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum-diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per-tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam-Eubœa :

eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando slavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.

Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoos : cujus quidem per aliam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.

Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas

cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra

purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,

lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.

Illæ vero iverunt ex ædibus, faciem in manibus tenentes.

Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,

hortabantur Ulysses adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.

Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.

Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses ,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.

Alcinoos vero decubuit in-penetrâli domus excelsæ ;

juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὤρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἂν ἄστρ' ἀστυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη χάρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νῶστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσας·
 10 καὶ βῆ ἐκάστω φωτὶ περισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵξαι, ὄφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
 ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 15 πόντον ἐπιπλάγχθει, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 Ὡς εἰποῦσ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστω.
 Καρπαλλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρα τήησαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρτ' αὐτάρ κ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὁμοῖ·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς δ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλοισιν
 πολλοὺς, τοὺς Φαιήκας ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἤγερθεν διμῆχερες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος δδ', οὐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡδὲ πρὸς ἡῶιν ἥ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἑποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς·
 35 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν
 κρινάσθω κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δηγόμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδέ τις ἀρνεῖσθω καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 45 Δημόδοκον· τῷ γάρ β' αὖθις πέρι δῶκεν ἀοιδῇ,
 τέρεπεν, ὅππῃ θυμὸς ἑποτρύνῃσιν αἰδεῖιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῶν ἀοιδόν.
 Κούροι δὲ κρινθέντες δῶμα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ τὴν ἄλδ' ἀτρυγέτοιο.

ODYSSEÆ VIII.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope *invicem* : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati-sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum proceriorem et crassiorē reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssē.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus-est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientaliibus, sive occidentaliibus hominibus ;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcrā
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco enim arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἶγες μελαινὰν ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστίᾳ νηὶ μελαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστίᾳ λευκὰ πέτασσαν.
 55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῃ τήνῃ ὤρισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἔμην Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πῶλῆντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δουκαίδεκα μῆλ' ἔειρυσεν,
 60 ὁκτὴ δ' ἀργυρόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλιπόδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετυκόντο τε δαῖτ' ἔρατεινῇν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰοῖδον,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδείαν αἰοῖδῃν.
 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας·
 καδὲ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 70 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πεινὴν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰοῖδον ἀνίκεεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλεύος,
 οἷς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλερῇ.
 ἡλν ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριώωντο.
 + Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθήῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν·
 + χροσόμενος· τότε γὰρ βᾶ κυλινδeto πῆματος ἀρχὴ
 Τρωσέ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδός ἀειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 85 κάκ κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείδων.
 Ἦτοι ὅτε λῆζειεν αἰείδων θεῖος αἰοῖδός,
 δάκρυ' ὀμωρῶν μένος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ ὅτ' ἄψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδεν
 Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτ' ἀκαλυψάμενος γοάσκεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντα ἐλάνθανε δάκρυα λείδων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἥμενος ἄγχι· αὐτὰρ βαρὺ δὲ στενάχοντος ἤκουσεν.
 Αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετῆδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἥδη μὲν δαιτὶς κεκορημέθα θυμὸν εἴσης
 φόρμιγγός θ', ἣ δαίτῃ συνῆχόρος ἐστὶ θαλερῇ·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ αἰθῶλον περὶηθῶμεν
 πάντων· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 πύς τε παλαιουσι σύνη τε καὶ ἄλλασιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque nigram, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
 Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti-sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves :
 quos excoriunt curaruntque pararuntque epulas gratas.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcramque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit.
 contentionem Ulyssis ac Pelidae Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim debolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.
 Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcram faciem :
 verecundabatur enim Phæacæas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desiderit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.
 Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinous vero ipsum solus animadverit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacæas remigii-studiosos loquebatur :
 Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharæ, quæ convivio comes est lauto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 pugillatque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ἦς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' αὖ ἐποντο.
 105 Κῆδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόχου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κήρυξ· ἤρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῶν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμάζοντες.
 Βᾶν δ' ἵμεν εἰς ἀγορῇν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλεις θμῖλος,
 110 μυρίον· ἂν δ' ἔσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἔσθλοί.
 ὦρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωεὺς τε, Θόων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βορρολογῶ ἴσος Ἀργῇ,
 Ναυβολίδης θ', δὲ ἀρίστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο·
 Λαοδάμας θ' Ἠλῖος τε καὶ Ἀντίθεος Κλυτόνορος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κνήροντες πεδίῳ.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνορος ἀμύμων·
 ἔσσαν τ' ἔν νεϊφ' οὖρον πέλει ἡμινοῦν,
 125 τέσσον ὑπεκπρόθεον λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαῖνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἀλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκη δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάχηκε· φυήν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεν
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδὲ τίς ᾗδης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πόδεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγωγε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στή β' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τίνα που δεδάχηκε· εἰκοε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος σφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' τι ποσσὶν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ᾗδης
 νῆυσ τε κατεύρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶν ἔπερ ἀέθλοι,
 155 δὲ πρὶν μὲν μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μετ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praëvit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharā argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex adibus
 præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronæosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-pari Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum-fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relictī sunt.
 Alii autem luctæ molestæ periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admohe sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem mœstítiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
 οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δάχμονι φοιτῇ ἔισχω
 160 ἄθλων, οἳα τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
 ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων,
 ἀρχὸς ναυτῶων, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
 φόρτος τε μνήμων καὶ ἐπισκοπὸς ᾗσιν ὁδαίων
 κερδῶων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
 165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθαλίῃ ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς·
 Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν οὔτε φυγὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκινδύντερος πέλει ἀνὴρ,
 170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 αἰδοὶ μειλίχῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορήμεοισιν·
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὡς εἰσρόωσιν.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
 175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέρεται ἐπέεσσιν.
 Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριτρεπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
 Ὡρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
 180 ὥς σύγε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὁῶ
 ἔμμεναι, ὅφρ' ᾗθι τε πεποῖθα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 Νῦν δ' ἔρχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσιν· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
 ἀνδρῶν τε πολέμους ἄλεγινά τε κύματα πείρων.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομ' ἀέθλων·
 185 θυμοδαχὴς γὰρ μῦθος· ἐπὶ τῷρνας δέ με εἰπὼν.
 Ἡ βρα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 μεΐζονα καὶ πᾶχτον, στίβανώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
 ἣ οἷω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 Τὸν βρα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς·
 190 βρόμῃσεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
 Φαίηκες δολιχέρεττοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
 ῥίμωφεν ἀπὸ χειρὸς· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθῆνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
 ἀμφωφών· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολλὸ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλων·
 οὔτις Φαιήκων τόνγ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 200 χαίρων οὐνεχ'· ἑταῖρον ἐνθάδε λεύσσει· ἐν ἀγῶνι.
 Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσιν·
 Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέον τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
 ἦσειν ἢ τοσσούτων ὀνομαί· ἢ ἔτι μᾶσσον.
 Τὸν δ' ἄλλον ἔτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
 205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐμεγαλίστατε λήην,
 ἢ πῦξ ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσίν, οὔτι μεγαίρω,
 πάντων Φαιήκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
 Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἐν φιλέοντι μάχοιτο;
 ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
 210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρειται ἀέθλων,
 δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
 non enim te, hospes, perito viro assimilo
 certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
 sed illi, qui navem multis transtris-instructam frequentans,
 princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
 onerisque memor, et inspector sit mercium,
 lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
 Ita non omnibus dii amabilia munera donant
 hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
 Alius etenim specie deterior est vir,
 at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
 oblectati spectant : hic autem secure loquitur
 modestia cum suavi, eminetque inter congregatos ;
 incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspicunt.
 Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
 verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
 Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
 ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.
 Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
 locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
 ut tute fabularis, verum inter primos puto
 fuisse me, donec juvenia fretus fui, manibusque meis.
 Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
 sum.] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
 Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
 num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
 majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
 quam quali Phæaces ludebant inter-se.
 Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
 insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
 Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
 lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jaetuum*
ceterorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
 viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
 palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
 sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
 mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
 gaudens quod socium benignum videret in circo.
 Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
 me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
 E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
 huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
 aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
 ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
 Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipientē pugna-
 verit[?] insipiens vero ille et nullius-præti est vir,
 quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
 populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.

Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὄσσοι ἀεθλοῖ.

215 Εὖ μὲν τόσον οἶδα εὖ σοὺν ἀμφοφάσθαι·
πρῶτός κ' ἀνδρὰ βάλοιμι, διστεύσας ἐν δμῳ
ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐταῖροι
ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.

Οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμἐν· Ἀχαιοί·
τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολλὸν προφερέστερον εἶναι,
ὄσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.

Ἀνδράσι δὲ προτέρουσιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβλήσω
οὐδ' Ἡρακλῆτι, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆτι,

225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἔκετ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολοσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἰστώ.

230 Οἷοισιν δειδοῖκα ποσὶν μή τις με παρέλθῃ
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀσεκελῶς ἐδαμάσθην
κῦμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομίδι κατὰ νῆα
ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.

᾿Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·

235 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,
χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἄγωνι παραστάς
νεῖκεσεν ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὐκ ὄνοιτο,

240 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνεῖς ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
εἵπῃς ἥρώων, ὅτε κεν σοὶς ἐν μεγάροισιν
δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνήμενος, οἷα καὶ ἡμῖν,

245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερές ἐξέτι πατρώων.
Οὐ γὰρ πυγμαχοὶ εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κιθάρῃς τε χοροὶ τε,
εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.

250 Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὄσσοι ἄριστοι,
παῖσά τε ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
οἷκαδε νοστήσας, ὅσον περιγινόμεθ' ἄλλων
ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῇ καὶ αἰοδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν

255 οἷσέ τε, ἣ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

᾿Ως ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεπίκλος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
οἷσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
δῆμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·

260 λελήναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἄγῳνα.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθειν ἤλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
πρωθήβαι ἴσταντο, δαήμενος ὀρχημοῖο·
πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
certamina sunt. Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
virovum infestorum: etiam si valde multi socii
juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
ceteris vero me aio longe praestantiorum esse,
quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi);
qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad sene-
ctutem] pervenit in aedibus; iratus enim eum Apollo
occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum

fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
iratus, quod te hic vir in certamine astans
objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
quicumque norit sua mente idonea loqui:

verum age, nunc meum in-ellige sermonem, ut etiam alii
dicas heroum, quando tuis in aedibus

epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,

nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis

Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:
semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,

ludite; ut hospes dicat suis amicis,

domum reversus, quantum superemus alios

rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
afferat, quæ alicubi jacet in nostris aedibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
allaturus citharam cavam e domo regis.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
publici, qui in certaminibus ordinabant singula:

complanarunt autem aream, pulcrumque dilataverunt circum.

Præco vero prope venit, ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:

quatiēbant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
mirationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ δ' φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἄμφ' Ἄρεος φιλόττος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἀγγελοῖς ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγάζομένου φιλόττη.
 Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ δ' ἔμειν ἐς χαλκεῖονα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομῶν
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῃ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχρωμένους Ἄρει,
 βῆ δ' ἔμειν ἐς θαλάμῳ, θηοὶ οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἄμφ' δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥ τ' ἀράχνια λεπτὰ, τά γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῖεν,
 εἰσὰτ' ἔμειν ἐς Λῆμνον, εὐκτιμένον ποταίεθρον,
 ἥ οἱ γαίαν πολὺ φιλάττη ἐστὶν ἀπασιών.
 285 Οὐδ' ἀλκοσκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἶδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόστῳ κίοντα·
 βῆ δ' ἔμεινα πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἱσχανόνων φιλόττος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐριθηνέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἶσω δώματος ἦει
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔκ τ' ἔφατ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ ἐβ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγροφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἄμφ' δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχουντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, σφ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυῖεις,
 αὐτίς ὑποστρέψας, πρὶν Λῆμνον γαῖαν ἱέσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπὴν ἔχεν εἶπε τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἔμεινα πρὸς δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγονέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδωσθε·
 ὡς ἐμέ γωῶν ἑόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρην·
 310 οὐνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἷτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοχῆς δύο· τῷ μὴ γείνασθαι ὄφελον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθυβέδον ἐν φιλόττη,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρόν ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα, μίνυνθὰ γε, κειμένον οὔτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τά γ' οὐκ ἐθέλησεν ἄμφω
 εὐδεν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰσόχε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδύσει ἔδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcræque corona-cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore. Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, malâ animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, eudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent. Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant : circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam araneæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant. Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-adificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium. Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris. Hæc vero recens a patre prapotent Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est : Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes. Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua. Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare. Hi vero lectum ingressi concombant : ubi se decubula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere. Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat. Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem. [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.] Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis : Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcraque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui eam non genuisse debebant. Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor. Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ :

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἔχέθυμος.
 321 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατέῃ δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 322 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴχοι ἐκάστη.
 323 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑών·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὶ ὄρτῳ γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσορόωσι πολύρρονος Ἥφαιστοιο.
 324 Ὡς δὲ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἄρετ' αἰ κακὰ ἔργα· κινάει τοι βραδὺς ὠκύν·
 330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρῃα,
 ὠκύτατόν περ ἑόντα θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 χαλὸς ἑὼν, τέχνησιν· τὸ καὶ μοι γὰρ ὀφείλει.
 331 ὧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆϊ δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 332 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑών,
 ἧ βρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πισθεῖς
 εὐδεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 333 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.
 340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρονες ἄμφι ἔχουσιν,
 ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμῃ παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 341 ὧς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλωι ὠρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάων γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρῃα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ γαίῃ, ὥς σὺ κελεύεις,
 τῖσιν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 350 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἄμφιγυής·
 μή με, Ποσειδάων γαίηχος, ταῦτα κέλευε·
 δεῖλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 351 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέομαι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἴ κεν Ἄρῃς οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 352 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοστήθων·
 353 Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρῃς χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχεται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 354 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἄμφιγυής·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ δοικε τὸν ἔπος ἀρνῆσθαι.
 355 ὧς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 360 Τὸν δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἑόντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Ὀρχήκηνδε βεβήκει,
 361 ἧ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυγῆς
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ·
 362 ἀμβρότιω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθε αἰὲν ἑόντας·
 363 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπήρατά, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεῦς
 364 Ταῦτ' ἄρ' αἰδοῖς αἶεδ' περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τέρπει· ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἠδὲ καὶ ἄλλοι
 365 Φαίηκες δολιχῆρται, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνᾶξ ὀρχήσασθαι, ἔπει σφισιν οὕτως ἔριζεν.
 371 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλιντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum : venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor Mercurius ; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulae. Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum ; immensusque inde exortus-est risus diis beatis , artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene-succedunt mala opera : assequitur vero tardus celerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent. claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum, nunquid in vinculis velles fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida : utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent ; vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ : at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit ; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem : et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve ; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes, repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus : ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube :

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos, si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concussor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus : non licet, neque decet, tuam orationem abauere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent, statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit ; hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus, in Paphum ; ibi vero ei lucus est araque odorata ; ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo immortalis, qualia diis gratiam-addunt sempiternis ; ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant, purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέοντα,
 375 ἰδυνθεὶς ὅπισω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὕψος' ἀερθεῖς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδ' αἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰδὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπέληξεον ἄλλοι,
 380 ἐσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόου προσεφώνεε διος Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰςροῶντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἴψα δὲ Φαινίχεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαινίχων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπεικέξ.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἄρχοι κραινουσι, τρικαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνεῖκατε τιμήντος·
 αἴψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δὲ ἐαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δούρω· ἐπεὶ οὔτι πάρος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα ὅπantes ἐπήγεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶός οἱ τόδ' ἄορ παγγαλῆσον, ὅ ῥ' ἐνὶ κῆπη
 ἀργυρέῃ, κολεῶν δὲ νεοπρίστον ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπερ τι βέβακται
 δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάξασαι Ἀελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβια δοῖεν,
 μῆδὲ τί τοι ξίφεός γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτο, δ' ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμψ' ὁμοῖσι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τάχ' ἔς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀχαιοὶ·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χῆλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θεὸς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἄμφι δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱῆνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅφρα λουσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoum allocutus-est divinus Ulysses

Alcinoe rex, omnium clarissimè civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatores esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet inspicientem

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.

Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.

Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:

statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est

Sic dixit: illi autem omnes approbabaht, et hortabantur
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.

Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procal ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:

et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,

matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;

accedentes vero condescerunt in altis soliiis.
 Tunc vero Arcton allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;

inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικναι,
δαιτὶ τε τέρπηται καὶ αἰοιδῆς ὕμνον ἀκούουν.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλκιον ἐμὸν περικαλλές ὀπάσσω,
χρῦσον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ἵς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῆσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.

435 Αἱ δὲ λοετροχόν τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ζύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμῳ, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος ἦθкен καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε ἂν αὐτε
445 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἱὸν ἐν νηὶ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτους πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἔηλεν
ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λούετ', ἐπεὶ οὔτι κοιμίζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κοιμῆθι γε θεῷ ὡς ἐμπέδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἥδε χιτῶνα,

ἔκ ῥ' ἀσάμινθου βάς ἄνδρας μέτα οἶνοποτῆρας
ἦι· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα

στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος τύκα ποιητοῖο·
θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα

460 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτην ζῳάγρ' ὀρέλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόου, [σεύς·

465 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἶκα δέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·

τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὡς εὐχετομήν
αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδῶσας, κούρη.

Ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἐνεμον κερώωντό τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγυθεὺς ἦλθεν ἄγων ἐρίων αἰδὼν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν

μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νῶτον ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλελείπτο —

ἀργιόδοτος δὲς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶ ἀλοιφή·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκον, καὶ μιν προσπτεύσομαι, ἀχνύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν αἰοδοὶ

480 τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα φέας
οἶμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φιλήσας δὲ φύλον αἰδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulerum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut-ponerent tripodem magnam quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti :
et aquam infuderunt, subtsusque ligna accendebant allata.

Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant :
inque ea pallium posuit, pulcramque tunicam ;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Ilico autem ipsum mulier-æconoma lavari jussit,
in balneum ingressum ; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra ; quoniam nequitiam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis :

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcrum jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat : Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati :

admirabatur autem Ulysses in oculis aspiens,

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulys-
ses :] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam :

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus : tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum ; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo :

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco ; et ipsum complectar, mœstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ ; eo-quod ipsos
cantus Musa docuit ; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
ἥρω Δημόδοκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Οἱ δ' ἐπ' οὐνεαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλον.

485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·—

Δημόδοκ', ἔσοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζου' ἀπάντων·

+ ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξες, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.

490 Αἴην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιοὶν οἷτον αἰεΐδεις,

490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·

ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλον ἀκούσας.

Ἄλλ' ἄγε δὴ μετὰβῆθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσιον

δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,

ὅν ποτ' ἐς Ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,

495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ ἴδιον ἐξαλάπαξαν.

Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,

αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνδρώποισιν,

ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν αἰοιδῇν.

Ὡς φάτο· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' αἰοιδῇν,

500 ἐνθεν ἔλῳχ', ὥς οἱ μὲν εὐσέλμων ἐπὶ νηῶν

βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,

Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἦδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα

εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·

αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες δὲ Ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.

505 Ὡς δ' ὁ μὲν ἐσθίει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,

ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,

ἥ δὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,

ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,

ἢ ἑᾶν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελεκτήριον εἶναι·

510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσασθαι ἔμελλεν.

Αἶσα γὰρ ᾗν ἀπολέσθαι, ἔπειν πόλις ἀμυρικαλύψῃ

δουρατέον μέγαν ἵππον, θθ' εἶατο πάντες ἄριστοι

Ἀργεῖων, Τρῶεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.

Ἥειδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον ὕψες Ἀχαιῶν,

515 ἵπποθ' ἐκρύμνουν, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

Ἄλλον δ' ἄλλη αἰεὶ πόλιν κεραιζόμεναι ἀπῆν·

αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο

βήμεναι ἤϊτ' Ἀργα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.

Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,

520 νικήσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην. [σεῦς

Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδς αἰεὶδ' κερικλυτῶς αὐτὰρ Ὀδυσ-

τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροις παρειάς.

Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,

525 ὥστε εἴς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσθην,

ἢ μὲν τὸν ὀνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐξιδούσα,

ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κοκκύνει· οἱ δὲ τ' ὀπισθεν

κόπτοντες δούρεσσι μεταφρένον ἠδὲ καὶ ὤμους,

εἰσέρπον εἰσαράγουσι πόνον τ' ἐχέμεναι καὶ οἴζυν·

530 τῆς δ' ἔλαιντοάτῃ ἄχρ' ἐφινύθουσι παρειαί·

ὥς Ὀδυσσεὺς ἔλαινόν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.

Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,

Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,

ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·

535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήδδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
heroi·Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerat,

tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:

Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:

sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.

Valde enim accurate Achivorum fatum canis,

quanta fecerint passique sint, et quanta laborarint Achivi

tantum alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab alio præsen-

te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus

canta] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva

quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,

viris impletum, qui Ilium destruxerunt.

Si jam mihi hæc accurate enarraveris,

inde ego omnibus edicam hominibus,

quod sane tibi benignus deus præberit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque

cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-

latis in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto

Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulysses

sedebant in Trojanorum castris, tecti equo:

ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.

Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-

tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placeba-

consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,

aut de petris dejicere protractum in summitatem,

aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;

qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum

erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-

clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes

optimi] Argivorum, Trojanis cadem et fatum ferentes.

Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,

ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;

at Ulysses ad ædes Deiphobi

ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.

Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,

vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses

tacebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.

Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvoluta,

qui suam ante urbem populumque ceciderit,

urbi et liberis arcens sævum diem;

hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,

super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone

caedentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,

servitutem inducunt, laboremque sustinentem et ærumnam;

hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:

sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,

Alcinous autem ipsum solus animadvertit et observavit:

sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audivit:

statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγιαν·
 οὐ γὰρ πῶ πάντεσι χαριζόμενος τάδ' αἶδει.
 Ἐξ οὗ δорπόμεν τε καὶ ὥρορε θεῖος αἰοίδης,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπὼ παύσας· ὀϊζυροῖο γόοιο
 ὁ ξείνος· μάλα πού μιν ἄγος φρένας ἀμφιέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερωόμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὸ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνιοι τάδ' αἰδοῖοιό τεύχεται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἄντι κασιγνήτου ξείνος θ' ἰκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῶ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθε κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστου καὶ οἱ περιναϊεταοῦσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ καχὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γέννηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαίηκεςσι κυβερνητῆρες ἄσιν,
 οὐδέ τι πηδάλλι· ἐστὶ, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 560 ἀλλ' αὐταῖς ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πτόνας ἀγροῦς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλδς ἐκπερόωσιν,
 ἥρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένα· οὐδὲ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιλόου, ὃς ἔρασκε Προσιδάων ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπῆμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 570 Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.]
 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δὲ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεσθ' εἶη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἐπὴν ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 575 ἥ μὲν ὅσι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλοξένοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης.
 Εἰπέ δ', ὅ τι κλαίεις καὶ οὔδρσαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' Ὀδυσσεύον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοιή·
 ἦ τίς τοι καὶ πῆος ἀπέφθιτο· Διότι πρό,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερός, οἷτε μάλιστα
 κῆρδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἵματά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἥ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἐσθλός· ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερεῖων
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt, '
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodecunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 allique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula obtectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiui
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quolquot sævique et feroces, nec iusti;
 quique hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilia fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus perii ante Ilium,
 eximius qui-erit gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοος κρείον, πάντων ἀριδείκτετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 † τοιοῦδ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Ὁ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἄνδ' δώματ' ἀκούαζονται αἰδοῦ,
 ἡμεῖοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλῆθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσων
 10 οἶνογόρος φορέσσι καὶ ἐγγεῖη δεπάεσσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνετα
 εἴρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὕστατιον καταλέξω;
 15 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἴδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δς πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἔκει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλεον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπέε' ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσι μάλα σφεδρὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ Ἀλγέσσας Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ζῶφον—αἰ δέ τ' ἄνευθε πρὸς Ἥῶ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτοι ἔγνωε
 ἥ γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψώ, δῖα θεάων·
 30 [ἐν σπέσι γλαφυροῖσι, λιαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὧς δ' αὐτὺς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολέσσσα, λιαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλῶκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τίς ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναιεῖ ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὅν μοι Ζεὺς ἐφῆκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Διόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμάρω· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὥλασα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλεος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμνόμενος κίει ἴσθης.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διεῖρ' ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἡνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰγόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 ὅσιν γαίοντες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρεῖους,
 ἥπειρον ναῖοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' ἱππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem pleuæ-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 seiscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cælestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciuam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitat seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) : ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

60 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θηὶ χρῆν' πεζὸν ἔόντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίνεσθαι ὥρη,
 + ἡέριον· τότε δὴ βὰ κακῇ Διδος αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνιμοόροιςιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στηράμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 65 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγείρουν.
 Ὀφρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἄεστο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἔοντας·
 ἦμος δ' Ἠέλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 66 Ἐξ δ' ἀπ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτῳ τε μόρον τε.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δῆλυνθέντες.
 + Νηυσὶ δ' ἐπ' ὧρ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαλαπαι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ἡμῶν καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανὸνθεν νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σφιν
 τριγυθὰ τε καὶ τετραγυθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐξ νῆας κάθμεν, δεῖσαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένους προεῦρυσσάμεν ἡπειρόνδε.
 Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέρας συνεχῆς αἰεὶ
 75 κείμεθ', ἡμῶν καμάτω τε καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμέρ' εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνὰ θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 24 13 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυθερνῆται τ' ἴθυον. †
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέδημιν
 γαῖης Λωτοφάγων, ὅτ' ἀνθρον εἶδαρ ἔδουσαν.
 85 Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγων ἐτάρους προΐειν πύθεισθαι ἰόντας,
 90 ὄνινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χροῖν ὅτιον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδοντ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιγυθῆα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἄλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρπυτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθῆσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη, †
 νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηδὶν ἐπιβαινέμεν ὠκεῖαν,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς βαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον

cum-viris pugnare, et ubi opus erat, pedibus.

Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere, matutini: tunc sane malum Jovis fatum astitit nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

Instituente autem pugnam pugnabant ad naves veloces; feriebantque se-invicem socii et Cicones aëreis hastis.

Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent:] quando vero Sol transibat vesperam-versus, tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.

Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii periere: ceteri vero effugimus mortemque fatumque.

Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo, lubentes ex morte, caris amissis sociis.

Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ, priusquam miserorum sociorum tre unumquemque vocassemus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus cruciati.

Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit terram simul et pontum; ingruit vero e-cælo nox.

Hæ quidem deinde ferebantur obliquæ; vela autem ipsis in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.

Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum; ipsas vero festinanter subduximus in-continente.

Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.

Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora, malis erectis, at velis albis explicatis, sedebamus: illas vero ventusque gubernatoresque dirigeabant. Et jam incolumis pervenissem in patriam terram, sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam, et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.

Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis pontum per piscosum: at decimo conscendimus terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.

Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam; statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.

Ac postquam cibum gustaveramus et potum, tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes, viros duos electos, tertium præconem simul additum, quinam viri essent in terra panem edentes.

Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis: neque Lotophagi parabant sociis mortem nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam: horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum, non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire; sed illic volebant inter viros Lotophagos lotum edentes manere, reductusque oblivisci.

Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate, navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.

At ceteros jussi dilectos socios

festinantes naves conscendere veloces, ne-forte quis loto pastus reductus oblivisceretur.

Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere;

- ἔζης δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 105 Ἐνδὲν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φρετεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἄροῳσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλῆφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳγ' ὕψηλῶν ὀρέων ναῖουσι κάρηνα
 ἐν σπέσι γλαφυροῖσι θεμισταεῦδι δὲ ἑκατος
 115 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λῆχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 πάσης Κυκλώπων, οὔτε γεθὸν οὔτ' ἀποτλήου,
 ὕλησσι· ἐν δ' αἴγες ἀπειρέσiai γενάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσρχνεῦσι κυνηγέται, οἷτε καθ' ὕλην
 ἄλγεα πάσγουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἄροτοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάροχοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονας, οἳ κε κἀμοῖεν
 νῆας εὖσσελμούς, αἳ κεν τελείον ἑκάστα,
 ἄστερ' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περῶσι θάλασσαν·
 130 οἳ κε σπιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλός ποιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἄφρητοι ἄμπελοι εἴεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεῖ
 135 εἰς ὥρας ἁμῶν· ἐπεὶ μάλα πᾶσι παρ' ὕπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ἴν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλεῖν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰςόκε ναυτέων
 θυμός ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύουσιν αἴται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγέροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρφναίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 ἄηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνην
 145 οὐρανὸς προὔφαινε· κατέχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὕτως τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσιδόμεν, πρὶν νῆας εὖσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθαι δὲ νηυσὶ καθελομένην ἱστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον ἀμάρζοντες ἐδιενόεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὠρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκόφους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμοι· ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-avis, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoris ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in-suas anni-tempestates menterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.

Νῆες μὲν μοι ἔποντο δυνάδεκα, ἔς δὲ ἑκάστην
160 ἐννέα λάγχαρον αἶγες· ἔμοι δὲ δέκ' ἐξελόν οἶον.

᾿Ως τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἔς ἡέλιον καταδύντα,
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
165 ἠφύσασαμεν· Κικλῶνιν ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες.

Κυκλώπων δ' ἔς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.

170 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·

174 Ἄλλοι μὲν νῦν μένινετ', ἔμοι ἐρίηρες ἐταῖροι·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἐτάροισιν
ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν περὶρῆσθαι, οἵτινες εἰσιν·

175 ἢ β' οἵγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἢ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἔστι θεοδότης.

᾿Ως εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔστην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
αὐτοὺς τ' ἀμβάειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.

Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνειν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρεμτοῖς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπέος εἶδομεν, ἄγχη θαλάσσης,

ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες ἱάεσκον· περὶ δ' αὐλῇ

185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυχέεςσι λίθοισιν,
μακρῆσιν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.

Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαιε πελώριος, ἔς β' αὖ τε μῆλα
οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπώπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐλὼν ἀθεμίστινα ᾔδον.

190 Καὶ γὰρ θαῦμα· ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐρύκει
ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ πῶς ὕληνεντι
ὑψηλῶν ὄρεων, ὅτε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμεν ἑρίηρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·

195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκα ἄριστους
βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσχὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,

† ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ

200 ἀζόμενοι· ὦκε γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἔνεντι
Φοῖβος Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρην ἀγαλά δωρα·

χρυσὸν μὲν μοι δῶκ' εὐεργέας ἐπὶ τὰ λαντα·
δῶκε δέ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα

οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυνάδεα πᾶσιν ἀφύσας
205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
ἡεῖδεν δμῶων οὐδ' ἀμφιπτόλων ἐνὶ οἴκῳ,

ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μλ' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιτῆδεα οἶνον ἐρυθρὸν,

ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
210 χεῦ· δόμη δ' ἡδεῖα ἀπὸ χρητῆρος ὀδῶδει,
θεσπεσίη· τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
autem novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi
soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum ru-
brum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli
hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et ca-
prarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenerē,
tunc vero decubimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione instituta inter omnes dixi :

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
at ego cum navique mea et meis sociis
profectus, hos homines explorabo, quinam sint :
utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem consendi; jussique socios
ipsosque consendere, et retinacula solvere.
Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere;
ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
excelsam, lauris contectam : ibi vero multa
pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula
excelsa ædificata-erat excisis lapidibus,
procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.
Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
solus pascebat procul; neque cum aliis
versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios
illic apud navemque manere, et navem custodire :
at ego, electis sociorum duodecim optimis,
ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthei filius,
sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
reverentes : habitabat enim in luco arborifero
Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulchra dona :
auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde
vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum,
suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud
norat famulorum, neque ancillarum in domo,
sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
Hoc autem quum bibebat dedit vinum rubrum,
unum poculum qui-impleverat, aquæ ad viginti mensuras
infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσχὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 κῶρυμφ' αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 115 ἄνδρ' ἐπελεύσσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,
 Καρπαλίμους δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμει νομὸν κἀτά πίονα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηρέμυσσα ἕκαστα·
 120 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, στείοντο δὲ σῆκοι
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω' ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 125 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔκαροι λίσσουτ' ἐπέεσσι,
 τυρῶν αἰνυμένους ἱέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοῇν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σῆκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ
 130 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἥ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 οὐδ' ἄρ' ἐμέλλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες θύοισμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φαγόμεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
 135 ἦμεν, ἕως ἐπῆλθε νέμουν· φέρε δ' ὄθριμον ἄχθος
 ὕλης ἀκάλες, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 140 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπασσόμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἡμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θύρῃφιν,
 ἀρεινοὺς τε τράγους τε, βαθειῆς ἔκτοθεν αὐλῆς.
 145 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρόθεν μέγαν ὑψόφ' αἰέρας,
 ὄθριμον· οὐκ ἂν τόγγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 τόσσον ἡλίδαιον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
 150 Ἐξόμενος δ' ἡμελγεν οἷς καὶ μηχανάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοὶ γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 155 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔσθρην ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 160 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσιδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὧ ξείνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 165 οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλα, τοίτ' ἀλῶνται·
 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ὦς ἔραθ' ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτρον,
 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 170 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηνθεν ἀποπλᾶγχθέντες Ἀχαιοὶ
 175 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οἰκαδὲ ἱέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
 ἤλομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 180 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μεγίστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 185 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viati-
 ca] in-pera: statim enim mihi suspicatus-est animus genero-
 sus,] virum superventurum, ingenti præditum robore,
 ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus
 invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora.
 Ingressi vero antrum admirabamur singula :
 calathi quidem caseis gravabantur; repleta-erant autem sta-
 bula] agnorum atque hædorum : separati vero singuli
 inclusi-erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate-
 medii,] seorsum itidem recens-uati : natabant autem sero
 vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im-
 mulgebat. [Tum me quidem primum socii precabantur verbis,
 e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde
 confestim ad navem celerrim hædosque et agnos
 e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam;
 sed ego non parui (certe multo satius fuisset),
 donec ipsumque viderem, et *experirer* si mihi hospitalia
 daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi
 e-caseis sumentes comedimus; exspectabamusque ipsum in-
 tus] sedentes, donec venit pasces: ferebat autem ingens onus
 ligni aridi, ut ei ad-cœnam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit :
 nos vero perterriti difflugimus in recessum antri.
 At ille in latam speluncam egit pingua pecora,
 omnia prorsus, quæ mulgebat : ac mares reliquit foris,
 arietesque, hircosque, profundam extra caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum,
 grave : non illud duo et viginti currus
 fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent :
 tantam excelsam petram admovit ostio.
 Sedens autem mulgebat oves et balantes capras,
 omnia *faciens* rite, et foetum submisit singulis.
 Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis,
 textilibus in calathis constructum reposuit :
 dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset
 ad-potandum sument, et sibi ad-cœnam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos :

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidam vias?
 nunquid ad negotiationem, an temere erratis,
 tanquam prædones super mare, qui errant,
 animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum-est carum cor,
 timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstruosum.
 Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebatur :

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi
 variis ventis super magnam voraginem maris,
 domum petentes alia via, aliis itineribus
 venimus : sic fere Jupiter voluit constituere.

Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitemur esse,
 cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est :
 tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σὰ γούνα
 ἰχόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἣτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεούς· ἰκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἰκετῶν τε ξείνων τε,
 ξείνιος, δὲ ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπῆχει.

᾿Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

νηπίος εἰς, ὃ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰληλουθας,

ὃς με θεοὺς κέλειαι ἢ δεϊδόμεν ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειὴ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν.

Νόε' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθρος ἀλευόμενος πεφιδόμην

οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κέλευει.

Ἄλλα μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἣ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἣ καὶ σχεδὸν, ὅρρα δαείω.

᾿Ως φάτο περὶζών· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά·

ἀλλὰ μιν ἄσφοδρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Ἦε μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

πρὸς πτέρησι βαλὼν ὕμης ἐπὶ πείρασσι γαίης,

285 ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·

αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

᾿Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·

ἀλλ' ὅγ' ἀντίξας ἐτάρους ἐπὶ χεῖρας ἱάλλον·

σὺν δὲ δύο μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ

290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐρξέφαλλον χαμάδις βέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελεῖσσι ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·

ἦσθι δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν

ἐγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόνενα.

Ἥμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχεόμεν Διὶ χεῖρας,

295 σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες· ἀμνηνὴν δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν,

ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,

κεῖτ' ἐντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμῷ,

300 ἄσπον ἰὼν, ἕϊφος δὲξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

οὔτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,

χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·

οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέσθηκεν.

᾿Ως τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦϊο δῖαν.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελὶς κλυτὰ μήλα,

πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,

σὺν δ' ὅγε δ' αὐτὲ δύο μάρψας ὠπλίσσατο δειπνον.

Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξῆλασε πίονα μῆλα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα

ἄψ' ἐπέθηχ', ὥσπερ τε φαρέτρῃ πώμῃ· ἐπιθείη.

315 Πολλὴ δὲ βροῖζα πρὸς ὅρος τρέπε πίονα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένη κακὰ βυσσοδομεύων,

εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα βόταλον παρὰ σπηῶ,

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod præbeas hospitale-münus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :

stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,

qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,

nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercim

nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,

utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;

sed ipsum vicissim allocutus-confrigit dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,

ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terræ,

promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :

at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;

sed ipse impetu-facto sociis manus infererebat ;

simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram

illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cœnam :

vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-

bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,

improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,

humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,

jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,

propius accedens, gladio acuto stricto a femore

vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,

manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos periissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso

manibus amovere saxum grave, quod admoverat.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-

vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-

ro-ra,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,

omnia rite, et fœtum submitit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,

simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-antro egit pingua pecora,

facile amoto operculo ingenti : ac deinde

rursus admovit, veluti si phætræ operculum imposeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora

Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 γλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροίη
 αὐανθὲν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσκορμεν εἰςορόωντες,
 φασσὸν θ' ἱστὸν νηὸς ἐκικοσόροιο μελαίνης,
 πορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκτεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰςοράσθαι.
 325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηξ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἔκελευσα.
 Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θώσασ παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαθὼν ἐπιυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα καταχύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπείλους χέχυτο μεγάλη ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅς τις τοιμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
 τριψία ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκύς ὕπνος ἰχάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἥθελον αὐτοὺς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέπτοντα μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρύ σπέος ἤλασε πίνονα μῆλα,
 πάντα μάλ'. οὐδὲ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δῖσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὧς ἔκελευσεν.
 340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος· ἀείρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δῖς καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἠσπύσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὲ δύο μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύπλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσούτιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνου·
 Κύκλωψ, τῇ πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὅφρ' εἰδῆς, σῖόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλθῆσας
 350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσαντο δ' αἰνῶς
 355 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεύτερον αὐτίς·
 Δός μοι ἐτι πρόφρων καὶ μοι τεὸν οὖνομα εἰπὲ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξεινιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποβρώξ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἰθόπα οἶνον·
 τρίς μὲν ἔδωκα φέρων, τρίς δ' ἔκπιεν ἀρραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰροτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερῶ· σὺ δέ μοι δὸς ξεινιον, ὥσπερ ὑπέσθης.
 Οὔ τις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κηλιόσχουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ ὅς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσον ὕπτιον· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδ δέ μιν ὕπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus insipientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ab-hac quidem quantum ulnam ego abscondi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissim ipse eligere, quatuor, at ego quintum cum his delectus-sum.

Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebant oves et balantes capras, omnia faciens rite, et factum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit coenam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius, accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas. Etenim Cyclopibus fert alma terra vinum in-magnis-avis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es. Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψυμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρειων.
 375 Καὶ τότε ἔγυν τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἴως θερμάνοιτο· ἔπεισέ τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδῇ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, ἡλωρὸς περ ἐὼν, διεφάνετο δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγυν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσαντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαίνον, ὅδ' ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμοῖ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύρπεθον ἀερθεῖς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῇ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνέρθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτρεθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενέας αἰεὶ
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμοῖ πυριτήκα μοχλὸν ἐλόντος
 δινόμενον, τὸν δ' αἶμα περιβῆρε θερμὸν ὄντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἴδον αὐτῇ,
 390 γλῆνης κατομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ βίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεικον μέγαν ἦε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιγ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὦμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπὸ σπῆμ'· Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖσιν, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐβρίψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἁλῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Κῦκλωπας μεγάλ' ἤπυσεν, οἷόν μιν ἀμφίς
 400 ὥρκεον ἐν στήθεσσι δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐκχόδι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐτῶν ἅμμε τίθησθαι;
 405 Ἥ μή τις σευ μήλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 Ἥ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ ἐβίβῃν; [μοσ·
 Τούς δ' αὖτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίβῃν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, οἷον ὄντα,
 νοῦσόν γ' οὕτως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπτόντες· ἔμουν δ' ἐγάλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἔμουν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κῦκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινα ποῦ μετ' εἴσσι λάθοι στεῖχοντα θύραζε·
 οὕτω γὰρ ποῦ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μήτιν ὕφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἄριστον φάνετο βουλῇ.
 425 Ἄρσενες δῖες ἦσαν εὐστρεφέες, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδερφεὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκῶν συνέεργον εὐστρεφέεσσι λυγροῖσιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-grava-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbisque omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candeatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alii autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo fodatum sanguine multo
 illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an metuis ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi?

Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemeus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.

Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.

Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio cōsidebat, manibus extensis,
 si quom forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcrique, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπι Κύκλωψ εὐδε πέλωρ, ἀθειμίστια εἰδώς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τὸ δ' ἑτέρω ἐκάτθευεν ἵτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὅτις φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊος γὰρ ἦν, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νολεμέῳ στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὅς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἧῶ διάν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμλεχον ἀνήμελκτοι περὶ σηνούς·
 440 οὐθατὰ γὰρ σπαραγεύοντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων δῖων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὅς οἱ ὑπ' εἰροπόκων δῖων στέροισι δέδεντο.
 Ὑστατος ἀρνεῖος μῆλῳ ἐστοιχε θύραζε,
 445 λάχνην στεινόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριεῖ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυτο μῆλῳ
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶῶν,
 ἀλλὰ πολλὸν πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μαχρὰ βίδας· πρῶτος δὲ ῥὸς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπερίος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺ γ' ἄνακτος
 θαλαμὸν ποθείεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξάλασσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνω,
 455 Οὔτις, δν οὕτω φημί πεφυγμένον εἶναι ὕλεθρον.
 Εἰ δὲ δημοφρονέεις ποτιφρονήεις τε γένοιτο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 θεινομένου βραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφίσσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὅς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἤθαιον ἀπὸ σπέους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊο λυόμεν, ὑπέλυσσά δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπασίῳ δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντα γοῶντες.
 Ἄλλ' ἔγω οὐκ εἶμι, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτρίχη μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς θαινὸν καὶ ἐπὶ κληΐσι κάθιζον·
 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρετροῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τίσσον ἀπῆν, ὅσσην τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἔγω Κύκλωπτα προσφύδων κερτομίοισιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάγκησιν ἀνδρὸς ἐταί-
 ἑδμεναι ἐν σπηΐ γλαφυρῷ κρατερῶφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμελλε κινήσεσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
 ἐσθένειναι τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὅς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα γολύσατο κηρόβι μάλλον·
 ἤκε δ' ἀποβρῆξας κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,
] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavit Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exhibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.
 Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :
 Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascaris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.
 Sic locutus, arietem a se mittebat foras.
 Quum-venissemus autem paululum a speluncæque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celèriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes.
 At ego non sinebam, sed supercilliis innubeam unicuique,
 ne-fleret ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-inmisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conciviis :
 Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.
 Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.
 Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο.

[τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄχρον ἰκέσθαι.]

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·

τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα,
πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμῳσε δὲ γέρον ἰκέσθαι.

Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν

ὥσα παρὲξ ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα

ἐμβαλέειν κόπρης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,

κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσαν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,

καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;

αὐτὶς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.

Εἰ δὲ φρεγξαμένου τευ ἡ αὐδήσαντος ἄκουσεν,

σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆα δοῦρα,

μαρμάρῳ ὀκρίεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.

Ἄς φάσαν· ἄλλ' οὐ πειθὸν ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,

ὡς καὶ νῦν ἄψορρον προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·

Κύκλωψ, αἱ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων

ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικέλην ἀλαστύν,

φράσθαι Ὀδυσσῆα πολυπόρθιον ἐξαλαῶσαι,

ὑἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.

Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μῦθον·

ὦ πόποι, ἡ μάλα δή με παλαιφάτα θέσφαθ' ἰκάνει.

Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,

Τηλέμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο,

καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·

ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,

χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.

Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέλαν καὶ καλὸν ἰδέεμην

ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐππειμένον ἀλκήν·

νῦν δέ μ' ἔων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκις

ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἔπει μ' ἔδαμάσσαστο οἶνον.

Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θέλω

πομπήν τ' ἐστρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·

τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·

αὐτὸς δ' αἰχ' ἐθέλησ', ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος

οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

αἱ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰώνος σε δυναίμην

εὖνιν ποιήσας πέμψαι δάμνα Ἄϊδος εἶσω·

ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' ἔνοσιχθων.

Ἦς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνάκτι

εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·

Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίηχ' ὅγε, κυανοχαῖτα·

εἰ θεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,

δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολυπόρθιον οἴκαδ' ἰκέσθαι.

[ὑἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]

Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν·

ὅψ' ἐκακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,

νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, εὖροι δ' ἐν πῆματά οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero *navem* statim ad-continenter refluus ferebat fluctus,

inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrusi a *litore*; sociosque hortatus jussi

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis *me* inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum facto telo deduxit navem

rursus ad continentem, et sane existimabamus illic *nos* per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum

de-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urbium-eversorem excœcasse *te*,

filium Laertæ, in Ithaca ædes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates *vir*, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis *me* privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam

huc venturum-esse, magno præditum robore;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc *veni*, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum *sic* respondens alloquebar :

utinam enim *ita* jam animaue et vita te possem

expertem factum mittere in domum Platonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus

si revera tuus sum, patremque *te* meum profiteris esse,

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicos videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

nave in aliena, inveniatque calamitates domi

ὧς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαυτίς πολλὸν μέλχονα λαῶν ἀείρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ τὸν ἀπέλεθρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 540 τυτθὸν, ἐδέυθησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἰκλυσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέχμενοι αἰεῖ·
 νῆα μὲν ἐνὸ' ἐλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς ἡγίης μοι ἀτεμβόμενος κλοῖ ἴσης.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἔμοι οἶον εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλυν δαινομένων, δόσαν ἐξοχα· τὸν δ' ἐπὶ νηὶ
 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρὶ ἔκαον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάξετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἔμοι ἐρίηρης ἑταῖροι.
 ὧς τότε μὲν πρόπταν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἦμος δ' ἡἷλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότ' ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβάινειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰςβαῖνον καὶ ἐπὶ κληΐσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτὴ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν περὶ τείχος
 γάλεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρωμε πέτρῃ.
 5 Τῷ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡδύοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἷασιν εἶναι ἀκοίτης.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὄνειατα μυρία κεῖται·
 10 κισσῆν δὲ τε δῶμα περιστεναχίζειται αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖης ἀλόχοισιν
 εὐδου' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λαιχέουσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavam extremum attingeret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prop-
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divis, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliām autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; levisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in adibus nati-sunt,
 sex quidem filię, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Mensē vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

- 15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμῖν ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλησιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ,
ἀργυρῇ, ἵνα μῆτι παραπνεύσῃ διλγῶν περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῖναι,
ὄφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφροδίσῃν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδὴ ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντες ἔλευσσομεν, ἐγγὺς ἐόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
αἶεϊ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τω ἄλλω
δῶκ' ἐτάρων, ἵνα θάσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσαι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλῃτορος Ἰπποτάδαο·
ἴδω δέ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
ᾧ πόποι, ὥς ὃδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, στεῶν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκνῆται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
λῆϊδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
Αἴολος· ἄλλ' ἄγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἀσκήϊ' ἔνεστιν.
Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακῇ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριζα,
ἡδὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφύμιην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκείων τλαίην καὶ ἔτι ζωῶσι μετείην,
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ.
55 αὐτὶς ἐπ' Αἰολίην νῆσον στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἰψά δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνυμενον παρὰ ἡ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἔζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
65 ἡ μὲν σ' ἐνδυκῶς ἀπεπέμπομεν, ὅρρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄασπὸν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim periurus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citus perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sive autem aliquis dicebat, intuitus in proximura alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: ille vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego *eos* alloquebar, mœrens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχετίλους· ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμέλειτο μῦθον·
 Ἐρρ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλγίζετε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρρ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τὸδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ.
 Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίστης ἀλγείνης,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμάρ·
 ἐξδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμῳ αἰτὺ μοχλοεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἡπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 Ἐνθα κ' αὔπνοος ἀνὴρ διοιὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτὸς τε καὶ ἡματός ἐισι κέλευθοι.
 Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 90 ἄχται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσόδός ἐστιν·
 ἔνθ' οἴγ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλίσσασιν· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα κ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχεθὼν ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔσσην δὲ, σκοπιῇ ἐς καππαλόεσσαν ἀνελθών.
 Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὄρωμεν ἀπὸ χυθονὸς ἀίσοντα.
 100 Δὴ τὸτ' ἐγὼν ἐτάρους προΐεν πύθεσθαι ἰόντας,
 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυκ' ἤμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκθάβαντες λείην δδόν, ἥπερ ἀμαΐαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ἔνυμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστου φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσέφωνον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρός ἐπέφραδεν ὑφηρεφὲς δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναικα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃ,
 115 δν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὀπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δῶ' αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἄνδρεςσιν ἰσοκότες, ἀλλὰ Γίγασιν.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθῆσι χερμαδιοῖσιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναιος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim est penes vos.
 Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:
 illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone:
 Abi ex insula ocys, pessime viventium.
 Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus sit beatis.
 Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.
 Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter gementem.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,
 nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.
 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.
 Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendic-bobus, alteram vero, candidas pec-
 udas pascens;] prope enim ibi noctisquae et diei sunt viae.
 Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-
 tra] excelsa est, continenter utrinque,
 litora que prominentia e-regione sibi-invicem
 in ostio procurrun; angustus vero introitus est:
 ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.
 Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant
 propinquæ: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquil-
 litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,
 illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:
 constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.
 Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,
 fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.
 Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes
 quinam viri essent in hac terra panem vescentes;
 viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.
 Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra
 ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,
 filia eximiae Laestrygonis Antiphatae.
 Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem
 Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;
 illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,
 quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem
 invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.
 Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,
 suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam:
 alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.
 Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes
 vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,
 innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.
 Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis
 jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων
 ἰχθύς δ' ὥς πεύροντες ἀτερέα δαῖτα φέροντο.
 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς ὄλεον λιμένους πολυθενέους ἐντὸς,
 τόφρα δ' ἐγὼ ἕξω οὖν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νὸς κυανοπώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἄλλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες δλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίνῃ δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔγκειεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφορ δ' ἐκγεγάτην φασειμβρότου Ἑλίουιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦδ' ὥς,
 145 καὶ τότε ἐγὼν ἐμὸν ἐγχρὺς ἐλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθόμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης,
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μεμνήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
 Ὡδὲ δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλόθον' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης,
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νὸς ἀμυριέλσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μούνον ἰόντα,
 ὅς βρά μοι ὑψίκερυν ἔλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρσεν·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶλασ'· αὐτὰρ ἐγὼ παράμην ρῶπάς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχει ῥειδόμενος, ἐπεὶ οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου
 χειρὶ φέρειν τέτρη'· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Καὶ δ' ἔβαλον προπάροιθε νὸς· ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μειλίχοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἤμαρ ἐπιέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transfigentes, tristēs epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis cærulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transiit;
 cecidit vero is in pulvere porrectus, avolatitque anima.
 Illi vero ego insistent, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem *eum* de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitaviq; socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis aedes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu *est* in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
 ὧς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο
 180 βῆσαντε· ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 γεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 ὧς τότε μὲν πρόπταν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζῆφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
 οὐδ' ὅπῃ Ἥλιος φασεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
 εἴ τις ἐστὶ ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶμοι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
 195 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωνται·
 αὐτὴ δὲ γῆραμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 ὧς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλάσθη φιλὸν ἥτορ
 μνησασμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτο·
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάχρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δῖχα πάντας ἐυκνήμιδας ἑταῖρους
 ἡρῆθμεν, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὄκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.
 Βῆ δ' ἱέναι, ἅμα τῷγε δύο καὶ εἰκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοῶντας ὀπισθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ζεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 Ἄμφι δέ μιν λύκοι ἦσαν δρόστεροι ἡδὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθελεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἷγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες ἀνέστησαν.
 ὧς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτὰ κύνες δαίτηθεν ἵοντα
 σαίνωσι· αἰεὶ γάρ τε φέροι μελιγμματα θυμοῦ·
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔστησαν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον αἰδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰσθὺν ἐποικομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεῶν
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικομένη μέγαν ἰσθὺν
 καλὸν ἀοιδίαιε — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμικεν —
 ἡ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θᾶσσον.
 ὧς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφωβέγοντο καλεῦντες.
 230 Ἥ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊες φαινήας

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
 abjectisque-involucris *egressi* ad litus maris infructuosi
 admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
 Ac postquam se-oblactarant spectantes oculis,
 manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
 o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora.
 neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
 neque ubi resurgit; sed consulemus ocyus,
 si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse
 Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
 ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
 conspicasut sub oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero confractum-est eorum cor,
 recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
 Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
 at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
 numerabam, ducemque utrisque præbui :
 alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
 deo-similis.] Sortes autem in galea aërea concutiebamus celeri-
 ter;] exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.
 Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
 flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.
 Invenierunt autem in convallibus structas ædes Circes
 politis lapidibus, conspicuo in loco.
 Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
 quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
 Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
 caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
 adulantur; semper enim ferit delinientia animi :
 sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
 adulantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 Circe autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
 telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
 subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
 His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
 qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
 pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
 sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δίσταμενος δόλον εἶναι.
 Εἴπεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι γλωρὸν
 335 οἶνον Πραμνίῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθλοῖατο πατρίδος αἵης.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὤκνεν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίχ' ἔπειτα
 βράβδω πεπληγυῖα, κατὰ σύφοισιν ἑέργνυ.
 Οἱ δὲ σὺν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἑέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρᾶνείης
 ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιιυνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελλήν τ' ἐτάρων ἑρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄρει μέγαλιν βεβωλημένος· ἐν δέ οἱ ὅσπε
 θακρυόφιν πῖμπλαντο, γόνον δ' οὔτετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἑξερόντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον·
 Ὅρμεν, ὅς ἐκέλευες ἀνά δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔστοιτοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δέ τις μέγαν ἴστων ἐποιομένην λίγ' αἶδεν,
 255 ἥ θεὸς ἢ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῖντες.
 Ἢ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας οὔτις φαεινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δίσταμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· θηρόν δὲ καθήμενος ἑοκποῖαζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ζῆφος ἀργυρόηλον
 ὁμοῖν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τοῖα·
 τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγίσασθαι.
 Αὐτὰρ δ' ἄμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε κείσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσει οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σὺν ἐτάρων· ἀλλὰ ζὺν τοῖσδεσι θᾶσσον
 φεύγωμεν· εἴ τι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμάρ·
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μὴ ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τοῦδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσας
 Κίρκης ἔρεσθαι πολυφάρμακον ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβρῃπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνίῃ ἀνδρὶ εἰκώς.
 πρῶτον ὑπηνίκτη, τοῦπερ χαριστάτῃ ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δούστην, δι' ἀρκίης ἔρχεαι ὅλος,
 γόρου ἀϊδρις ἐνὶ βήσῃ; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχονται, ὥστε σῦες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἢ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Prannio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina pernicioſa, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidam habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projectit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram.] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitum :
 Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.
 [politis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit: at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convallas,
 Cirkæ accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἡδὲ σῶσω·
 τῇ, τότε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὁ κέν τοι κρατὸς ἀλάλχησιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὁλοφύα διήνα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὅ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἔλασῃ περιμήκει ῥάβδω,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἥ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὄρα κέ τοι λύση θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὁμόσσαι,
 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῖμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μελαν ἔσκε, γαλακτί δὲ εἶκελον ἄνθος·
 305 μῶλῳ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσιν· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρόν Ὀλυμπον
 νῆσον ἀν' ὕληεσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔσθην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στάς ἐδόθησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἥ δ' αἶψ' ἔξελεθούσα θύρας ὅϊζε φαινίνας
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, ἀναχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦθλου,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσῶν δέπα', ὄρα πτόιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὀδάκνεν τε καὶ ἔκπιον, οὐδὲ μ' ἔθελεν,
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἔρχομε νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἥ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πότῃ τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτε πῶν τὰδε φάρμακ' ἐθέλχῃς.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τις ἄλλος ἀνὴρ τὰδε φάρμακ' ἀνέστη,
 ὅς κε πῇ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.]
 330 Ἥ σὺγ' Ὀδυσσεύς ἐσαι πολύτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν εὐεσθῆσαι χρυσόβρατις Ἀργειφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα ὁπῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄρα μὲν γένε
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίθοιμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κελὴ σοι ἦτιον εἶναι;
 ἦ μοι σὺς μὲν βῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expdiam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioſa consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicaminum
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sine
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor æstuabunt eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis di-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :

Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irru, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta est :
 Quis est unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.][Minime enim quisquam alius vir hæc medicam-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum der-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 340 ἔς θάλαμόν τ' ἵέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνὴρ' ὄρα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπαύνηεν, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε γῶν Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐν μεγάροις πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρῆσταιραι ἕασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τῆς κρηνῆος ἀπὸ τ' Ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε πορεύουσιν.
 Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπέρνερος δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάροιθε θρόνων ἐπίτανε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφι τίθει χρύσεια κάνειαι·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἔκρινε
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμει δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσπεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἔει ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γούιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρυσεν λίπ' ἑλπίδι,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου,
 καλοῦ, δαίδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶ ἦεν·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προτόγῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖν, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νύφασθαι· παρὰ δὲ ζεστὴν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἷδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῶ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἄλλ' ἤμην ἀλλοφρονέοντα, κακὰ δ' ὄσseto θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερόν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἀγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔλξει ἴσος ἀνάνυδω,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπειρα οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα ποτὶ δόλον ἄλλον ὀίειαι; οὐδέ τί σε χρῆ
 δειδόμεν· ἡδὴ γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσμιος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἄλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πεινὴν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῶσον, ἦν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σταλοῖσιν ἐοικότας ἐννεαπόροισιν.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίῳ· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἔρχομένη προσέειπεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic delinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam *te* aliud.
 Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.
 Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lineæ subiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisq[ue] imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta-erat aqua in splendido ahenō,
 in balneo *me* inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa *aqua* per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat *me* et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrā induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero *me* jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebam alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.
 Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis *me* allocuta-est:
 Quid sic; Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 [timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.
 Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus-sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo *me* bibere edereque jubes,
 libera, ut oculus videam, dilectos socios.
 Sic dixi: Circe autem per-ædes *transiens* exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔρυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πόντια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλοὶ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.
 Ἐγνώσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος. —
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδω γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχισε· θεὰ δ' ἑλαιοῖρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι σάσσα προσηύδα δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχοο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμύπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὐρὸν ἔπειτ' ἐπὶ νῆϊ βοῇ ἐρίφρας ἐταίρους,
 οἴκτ' ὀλοφυρόμενους, θαλερόν καὶ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραυλοὶ πόριζες περὶ βοῦς ἀγελαίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσσονται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 415 ματράς· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 δακρυρόντας ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρὶδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχέλης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπειτα πτερόεντα προσήδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' ἐν Ἰθάκῃ ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἄλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμύπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔησθε,
 ὄφρα ἰδῶ ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δόμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηρετάνον γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἳ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσι πύθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἵμεν· τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐ λύκους ποιήσεται ἢ ἐ λέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρε', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτο γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 στασάζμενος τανύηκες ὄρ' παγίος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδ' ἄδε πελάσσει,
 καὶ πηρὶ περ ἔοντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μειλιχίους ἐπέεσσιν ἐρίψυνον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ' νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante produserat medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant, et multo pulcres et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus quisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque domus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, vade nunc ad navem celerem et litus maris: navem quidem omnium-primum subducite in-terram, possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit: ac mihi persuasus est animus generosus.

Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris:

inveni deinde apud navem celerem dilectos socios, miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes.

Ut vero quum in-agris stabulantes vitulae circa vaccas armentales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt matres: sic circum me illi, postquam viderunt oculis, lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animi ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum in-aspera Ithaca, ubi nutritique erant ac geniti: et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt:

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur, ac si in Ithacam venissemus, patriam terram; sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt: at ego eos allocutus sum dulcibus verbis: navem quidem omnium-primum subducamus in-terram, possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia vos vero properate, ut me una omnes sequamini, quo videatis socios sacris in adibus Circes, bibentes et edentes: affatim enim habent.

Sic dixi: illi autem celeriter meis verbis paruerunt; Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios: [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est:]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista, Circes ad ades descensuri? quae cunctos aut sues, aut lupos reddet, aut leones; qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate. Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses: hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.

Sic dixit: at ego in mente cogitavi, stricto longo gladio, crasso a femore, illo ei abscisum caput ad-solum dejicere, etiamsi affinitate erat mihi proximus: sed me socii blandis verbis retinebant aliunde alius:

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes, hic apud navemque manere, et navem custodire: nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendeant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείλειπτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδοξεῖν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπῆν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
ἐνδυκίους λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἥδ' ἡχιτύνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφύρομεν ἐν μεγάροισιν.

Οἱ δ' ἔπειτ' ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζοντο δῶμα.

Ἡ δὲ μευ ἄγχι σῆσσε προσηΐδα δια θεάων·

[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγῃα ἰχθυόεντι,
ἡδ' δσ' ἀνάρρσοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκομεν αὐτὶς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἄσχελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὕμιν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειὴ μάλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἔνθα μὲν ἤμακα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤμακα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκχαλέσαντες ἔφην ἐρίηρες ἐταῖροι·

Δαιμόνι, ἦδῃ νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἴης
εἴ τοι δέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἵς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιοέντα.]

Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέας εὐνῆς,
γούνων ἑλλιτάνευσα, θεὰ δὲ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέστης,
οἶκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἦδῃ,
ἡδ' ὅδ' ἄλλων ἐστῶρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἄμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε ποῦ σῦγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἶκῳ·
ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀῖδα δόμους καὶ ἑπαινίης Περσεφόνης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαῖον Τειρεσίαν,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνηα
οἷῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σκαίαι ἀίσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρνῃ φάος ἡλιόιο.

Αὐτὰρ ἔπειτ' κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέεσθην,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in ædibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lænas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in ædibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra præcordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperæ Ithacæ: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animum in lætitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-estote patriæ terræ,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenere,
illi quidem decubuerunt per ædes umbrasas.]

At ego Circes consenso perpulso lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perforce mihi promissum, quod præstitisti,
domum te missuram me;] animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quodocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiæ,
vatis cæci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem præbuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit: at mihi contractum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.

Ac postquam flendoque volutandoque satiatu fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γάρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἀΐδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποτὴ παρὰ νηὶ μελίσθω·
 ἴσθην δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
 ᾄδων· τὴν δὲ κέ τοι πνοὴ Βορέαο φέρῃσιν.
 Ἄλλ' ὁπότ' ἀν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσῃς,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἀλσεα Περσεφονείης,
 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱεταὶ ὠλεσίκαρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ, ἧς
 αὐτὸς δ' εἰς Αἴδεω ἰέναι δόμον εὐρόνεται.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε βέουσιν
 Κώκυτος θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀπορρώγ·
 πέτρῃ τε ζύνεσις τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
 ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῇν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ σίνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειεν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', ὅς μῆλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίση κλυτὰ θῆνεα νεκρῶν,
 ἐνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλυν τε μέλαιναν,
 εἰς Ἑρέβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ
 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνήτων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπεύξεσθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῷ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μηδὲ ἄν νεκῶν ἀμνηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἔμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύουσα,
 ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάτ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροχος ἦλθεν Ἥως.
 Ἄμυρ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἔξω
 καλῇ, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὥτρυνον ἑταίρους
 μευλιχίῳ ἐπέεσσιν παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδόντες ἄνωγίτε γλυκύν ὕπνον·
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπιβέτο θυμὸς ἀγῆνων.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
 Ἐλπίημιρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λῆην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρῶς,
 ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima deorum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse, minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-sit :

malo autem erecto, et velis albis expansis, sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris, ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ, excelsæque populi, et salices frugiperdæ : navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus, ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluunt Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus; rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum : illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo, fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc : circa eam autem libamen funde omnibus mortuis, primum mulso, deinde vero dulci vino, tertium rursus aqua; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inania capita, *vovens*, ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima, te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli, totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum, ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram, ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-esto, contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multæ animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube pecudes, quæ jam jaceant maciata sævo ære, excoriatas comburere, votaque facere diis, præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ : ipse autem, gladio acuto stricto a femore, sede, neu sine manium inania capita ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscitatus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum, qui tibi dicat iter et mensuras viæ, reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lenamque tunicamque vestimenta induit : ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis pulcram, auream; capitiq; imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios, blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum; sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἰνοβαρεῖων·
κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἥσιν
ἄφοβρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
660 ἄλλα καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχλὴν
ἄστραγάλον ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδοῦδε κατῆλθεν.
Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·

Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἥμιν δόδον τεκμήρατο Κίρκη
εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἑπαινῆς Περσεφονείης,
665 ψυχῇ χρησάμενους Θηβαίου Τειρεσίαο.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐτοὶ γόνυν τιλλοντό τε χαιτάς.
Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγένετο μυρομένοισιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
ἦομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
ἀνείκων κατέδησεν οἶν θῆλύν τε μέλειαν,
ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
670 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατῆλομεν ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν ἄρ' ἀπάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν,
ἐν δ' ἰσθὺν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἥμιν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
ἔκμενον οὖρον ἔει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα.
Ἥμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης·
δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἥ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἥελιος φάεθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσιν,
οὐθ' ὅποτ' ἂν στείλῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
οὐθ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραπήται·
ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασamen· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.

Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὄξιν ἐρύσσαμνος παρὰ μηροῦ
25 βόθρον ὄρυ', ὅσπον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἄμφ' αὐτῷ δὲ χολὴν χεομένην πᾶσιν νεκύεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
repente exsiliit, et oblitus est mente sua
retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
sed recta de tecto decedit : atque ei cervix
ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinae,
animam consulturis Thebani Tiresiae.

Sic dixi : illis vero confractum est carum cor :
desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
interea profecta Circe ad navem nigram
masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
oculis viderit, aut huc aut illic vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
malumque imposuimus et vela navi nigrae ;
atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
insecimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
secundum ventum immisit impletem-velum, bonum socium,
Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Nos autem armamentis singulis instructis per navem
sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Ille vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.

Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
Sol lucidus aspicit radiis,
nec quando vadit ad cælum stelliferum,
nec quando rursus in terram de cælo devertitur :

sed nox perniciosa intenditur miseris mortalibus.
Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γονοῦμένην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλάσμεν ἐσθλῶν.
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερουσέμεν οἶφ,
 παμμελάν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοῦς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσίν τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἑλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲρ Ἐρέβους νεκύων κατατεθνήτων.
 [νύμφαι τ' ἡῖβοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγυεῖσιν,
 ἄνδρες Ἀρηίφατοι, βεβροτωμένα τέχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 ὁσπείη ἰαχῇ· ἐμέ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.]
 Δὴ τότε ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὲ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δείραντας κατακτείνει, ἐπευξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰσθίμω τ' Αἴδη καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτοὺς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἔμην, πρὶν Τειρεσίῃα τυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ ποτ' ἐτέθραπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπαυ πτερόντα προσεγύδων·
 Ἐλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερδέντα;
 ἔρθῃς περὶς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νῆϊ μελινίῃ.
 ὣς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώζας κημέιβτο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶκος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταθῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχλὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατήλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅτιθεν γουαῖζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γὰρ, ὥς ἐνθένδε κιῶν δόμου ἐξ Αἰδοῦ
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργεῖα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπειτα, ἀναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθαπτον, ἰὼν ὅτιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μὴ τοί τι θεῶν μήνιμα γένομαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἄνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι τυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *vovens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ *sit* optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum habentes;
 multi quoque vulnerati æratis hastis, viri in-bello-occisi,
 cruentata arma habentes; qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, votaque-facere diis, præpotentique Plutoni,
 et venerabili Proserpinæ: ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam seiscitatus-
 essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii: nondum enim
 sepultus-erat sub terra spatiosa: cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?, prius-
 venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,] læsit me dæmonis fatum
 malum, et copiosum vinum; Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam, sed recta de-tecto
 decidi: ac mihi cervix ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutriti parvulum,
 Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti: novi enim,
 quod hinc profectus e domo Plutonis insulam in Ææam appelles
 fabrefactam navem: ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relinquant,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam: sed me combure cum
 armis, quæcunque mihi sunt, tumulumque mihi aggere cani in litore
 maris, viri infelicis, etiam posteri ut-scient: et hæc mihi perface,
 siquæ in tumulo remum, quo etiam vivus remigabam, quum-essem
 inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum: hæc tibi, o infelix,
 perficiamque et præstabo.

Νοῖς μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
 ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθειν ἐπ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
 εἰδῶλον δ' ἐτέρῳθεν ἑταίρου πόλιν ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖας,
 85 Αὐτολκίου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
 τὴν ζῶνιν κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρὴν.
 Τῇ μὲν ὧς δάκρυα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ἐὼς εἶων προτέρην πεκύνον περ ἄχέουαν
 αἵματος ἄσπον ἔμεν, πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θεβαίων Τειρεσία,
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἐγὼν καὶ προσέειπεν·
 [Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]

τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡλείοιο
 ἤλυθες, ὅφρα ἰδῇ νέκυας καὶ ἀτερπέα χόρων;
 95 ἀλλ' ἀποχάεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 αἵματος ὅφρα πῖω καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαϊνόν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·

100 Νόστον δέχθαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
 λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἀλλ' ἔτι μὲν καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε,

105 αἶ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκαχέειν καὶ ἐταίρων,
 διππότε καὶ πρῶτον πελάσσης εὐεργέα νῆα

Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
 βοσκομένας δ' εὗρητε βόας καὶ ἱφια μῆλα

Ἡελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδθαι,
 καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·

εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμηάριον· ἄεθρον
 νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξης,
 ὅψε κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους,

115 νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίης· δήεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
 ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίον κατέδουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·

ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίᾳς ἀποτίσσει ἑλθών.

Αὐτὰρ ἐπὶ νηυσὶ τῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν

120 κτείνης, ἥ δ' ὁλοῦ ἡ ἀμφοδὸν ὀξέει χαλκῷ,
 ἔρχεσθαι δὴ ἐπειτα, λαβὼν εὐήρης ἑρετμόν,

εἰσάκε τοὺς ἀφίχθαι, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μεμιγμένον εἶδ' ἀδουσίην

125 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους,
 οὐδ' εὐήρ' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
 διππότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος δόιτις

φήη ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμον ὅμω,

καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρης ἑρετμόν,

130 βέζας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνάκτι,
 ἀρνείων ταῦρόν τε σὺν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,

οἵκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
 tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
 batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
 Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
 quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
 sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
 aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
 venisti, ut videas manes et inaniabilem locum?
 verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
 de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
 tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
 tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;

hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
 te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
 iratus, quod ei filium carum excaecasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
 ritis,] si velis tuum animum cohibere et socrum,

quando primum appuleris fabrefactam navem
 Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
 pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
 Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illasas sinas reditusque sis-memor,
 etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:

sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis,
 nave in aliena; inveniesque mala domi,
 viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
 ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
 sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
 interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto aere,
 proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
 donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
 viri, nec sale conditum cibum edunt;
 neque sane hi norunt naves proris-rubris,
 nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.

Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
 quando utique tibi obviam-factus alius viator
 dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
 tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
 domum revertere, faciasque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors vero tibi ex mari ipsi

135 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἔλευσεται, ὃς κέ σε πέφνη
γῆρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφοὶ δὲ λαοὶ
ὀλοῖται ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.

Ἔως ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.

140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὄρου ψυχὴν κατατεθνηυῖης·
ἥ δ' ἀέλουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔδν υἱὸν
εἴληξεν ἄνακτα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυλῆσασθαι.
Εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖσι τὸν ἑόντα. [πεν·

145 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδίον τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔῃς νεκύων κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσπον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφονόεις, ὅδε ποι πάλιν εἴσιν ὀπίσσω.

150 Ὡς φαιμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ῆλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφέε· αὐτίκα δ' ἐγὼ
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πεπρόντα προσεῖπεν·

155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρώοντα,
ζωὸς ἐών; χυλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀραῖσθαι.
[μέσσω γάρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
Ὡκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὸν ἑόντ', ἣν μήτις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]

160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηνεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νηὶ τε καὶ ἐτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμὴ, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οἰζύν,
ἔξ οὗ τὰ πρῶτισσ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖω
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.

170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦ δολιγὴ νοῦσος; ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,

175 ἦ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς τις ἦδ'
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ με μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἦ ἦδ' αὖ μιν ἐγήμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.

180 Ὡς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λῆην κείνη γε μένει τετληῖσι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεύουσι.

Σὺν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκηλος
185 Τηλέμαχος τεμένει νέμεται καὶ δαίτας εἰσας
δαίνυται, ἅς ἐπέοικε διχασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὺς αὐτόθι μέμνει
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :

matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa-est coram aspicere neque alioqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat loqui esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus-est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidas, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta-est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vivus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? needum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consulturum Thebani Tiresiæ.
Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram
terram attingi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virorum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat ;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt.

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόνετα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδαι ὄθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθυλιῦα τ' ὀπώρη,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένον χροακαλὶ βεβλήτατα εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κείτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀΐζει,
 σὸν πότμον γοῶν· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μὲ γ' ἐν μεγάροισιν εὖσχοπος Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγαναῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφεν·
 200 οὔτε τις οὐν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τιχεδόνι συγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπύθρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυῖης·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθη, ἔλεειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σχιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὄνειρ
 ἔπτат· ἐμοὶ δ' ἄχος δὲξ' γενέσκειτο κηρόβι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μ' οὐ μίμνει ἐλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀῖδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγὰρ Περσεφόνηα
 ὥτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμνοντα φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνᾷ, ἔπει καὶ πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμῶς·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φῶςδε τάχιστα λιλαιέο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπῆσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὥτρυνεν γὰρ ἀγὰρ Περσεφόνηα —
 ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγέρεθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 σπασσάμενος τανύχες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πιέειν ἅμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήσαν, ἥδὲ ἐκάστη
 δν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτῃ Τυρῶ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἢ Ποταμοῦ ἠράσασα, ἢ Ἐνιπῆος θείοιο,
 ἥς πολλὸν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἔστιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλῆσκετο καλὰ βέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσιάμενος γαιήχοος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελῆζατο δινῆεντος·

strata et lænæ, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servī in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per fertilem-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens : molesta autem *eum* insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii :
 nec me quidem in ædibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tæbe invisæ ex-membris tollere-solet animum :
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysse,
 tuæque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit : atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ :
 ter quidem aggressus-sum, amplectique *eam* me animus ju-
 bebat :] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somnii,] avolavit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis :] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum :

Mater mea, cur me non manes prehendere *te* cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi : ac statim respondit veneranda mater :
 væ mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui-fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus :
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende : hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur : ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimalium uxores erant, atque filiae;
 hæ vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas ;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium :
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-exipientes accedebant ; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethei se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur :
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi :

πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [Λύσθαι δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχουσιν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ' ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃ, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 250 τῆς ἀγαθὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλοισι εὐναὶ
 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀνταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔργον πρὸς δῶμα καὶ ἴσχο, μὴδ' ὀνομήνης
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 ὧς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδυστο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὑποκυσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλεΐα·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 ναῖε πολὺ ῥήνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαρβόεντι.
 Τοῦς δ' ἐτέρους Κρηθῶν τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσῶνα τ' ἡδὲ Φέρητ' Ἀμυθῶνα δ' ἱπποιοχάρμην.
 260 Ἦν δὲ μέτ' Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσοπίο θυγάτρα,
 ἥ δὴ καὶ Διὸς εὖχετ' ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζηθῶν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργων σάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργων τ' ἐδύναντο
 265 ναίμεν εὐρύχορον Θέβην, κρατερὸν περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην ἴδον, Ἀμφιτρυῶνος ἄκοιτιν,
 ἥ β' Ἑρακλῆα θρασυμένονα, θυμολέοντα,
 γαίαν τ', ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυῶνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδα ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσθαι νόοιο,
 γημῶμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ἐν πατέρ' ἐξεναρξίας
 γῆμιν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν βλοῆς διὰ βουλὰς·
 ἥ δ' ἔθνη εἰς Αἰῶδα πολάρατα κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο μελάθρου,
 ᾧ ἄχει σχομένη τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμιν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πάρε μύρια ἔδνα,
 δολοπάτην κούρην Ἀμφιόνος Ἰασίδα,
 ἥς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυῶν ἴφι ἄνασεν·
 285 ἥ δὲ Πύλῳ βασίλευε, τέκεν δὲ οἱ ἀγαθὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηριὸν τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνῶντο περικτεῖται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυπτόπους
 290 ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέθησεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλείοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖωται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελούντο,
 295 ἄψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπὶ λυθὸν ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μὲν ἔλυσε βίην Ἰφικληΐην,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti aequalis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et continē-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque (Edipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numeram sponsalia,] minimum-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchemeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebat vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camaras boves latis-frontibus
 e Phylacæ abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenierat horæ,
 tum vero demum ipsam solvit vis Iphiclea,

ὄψατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήνη εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἣ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γένατο παῖδε,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἀμφὺ ζωοὺς κατέχει φυσίχρους αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆρος παράκοιτιν,
εἰσίδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ἄπτον τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
οὗς δὴ μυχίστους θρέψε Ζεῖδιωρος Ἄρουρα.
καὶ πολλὸν καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.

Ἐννέωροι γάρ τοίγε καὶ ἐννεαπήγχεσ' ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργιοι.

Οἱ βα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσιν πολυαἰχὸς πολέμοιο·

Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πηλῖον εἰνὸς ἰφύλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη· Ὅσση
καὶ ὡ κεν ἐξετέλεσαν, εἰ ἥθης μέτρον ἰκοντο·
ἀλλ' ὅλεαν Διὸς υἱὸς, ὃν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρίν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι πυκασαί τε γένος εὐανθέϊ λάχρη.

Φαίδραμ τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κοῦρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἔραυν
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφίρῳτῃ, Διονύσου μακρυρήσιν.

Μαίράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμῆντα. [λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
θσας ἥρώων ἀλόχους ἶδον ἡδὲ θυγάτρας·
πρίν γάρ κεν καὶ νῦξ φῦτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὖδειν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἣ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.

Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσποντο κατὰ μέγαρα σκιδόντα.

Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μῦθων·
Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἶσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
οὕτω γρηῃζόντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης·
[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης

μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγώ γε
ζῶδ' Φαίηχεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσω.

Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutumque Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarēi uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equitum-domitorem, et pugilatu strenuum Polulucem:] quos ambos vivos detinet alma terra; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis diebus, modo autem rursus mortui sunt: honorem vero sortiti sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediā, Aloeī uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse: et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcherrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitum erant latitudine: ad longitudinem erant novem-ularum. Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli:

Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset.

Et sane perfectissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis- sent:] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrāque, Procrinque vidi, pulcrāque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus

ex Creta in fecundum-quis Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est; antea vero ipsam Diana occidit:] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenāque vidi, odiosāque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.

Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias: prius enim etiam nox abiret divina: sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios, sive hic: deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit: illi vero omnes muti facti sunt silentio; voluptateque tenebantur per ædes umbrasas.

His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem:

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua? Hospes vero iidem meus est; unusquisque autem vestram particeps-est honoris hujus:] ideo ne festinantes dimitтите, neu dona] sic egenti præcidite: multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus: [qui Phæacum virorum maximus-natu erat:]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens; sed obedite:

Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque. Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque:

hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμεΐναι ἐς αὔριον, εἰς ὅκε πᾶσαν
δωτίνην τελῶν πομπή δ' ἀνδρῶσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι' τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
355 Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν, [σεύς]
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μῖμνεν
πομπήν τ' ἐστῆναι καὶ ἀγλαὰ θῶρα διδοίτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη,
πλειότερην σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδιοίτερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδ' ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τέ·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκομην εἰσροῶντες
ἡπεροπήτ' ἔμην καὶ ἐπὶ κλοπον, οἷά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερές ἀνδράποους
φευδῆς τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδέ ἴδῃτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί·
μῦθον δ' ὡς ἔτ' αἰδοῖς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεχέως κατὰ λείζον,
εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ
ἴλιον εἰς ἄμ' ἐποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρῃ
εὐδεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧῶ διαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς]
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖτον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
ἔρην μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκούεμενά γε λιλαιεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
τούτων σοι φρονέοιμι καὶ οἰκτροτέρ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὀλοντο·
οἳ Γρόων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτῇν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰδέτηι γυναικός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη
ἀγνὴ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλα ἀγγέραβ', ὅσσοι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ μὲν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
390 Ἔγνω δ' αὖψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα καλαιόν·
κλαίει δ' ὄγας λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴθων,
πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν τις ἔμπροσθεν οὐδέ τι κίχως,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μὲν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδην κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἦέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε,
400 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρχτον αὐτῆν;
ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βούς περικταμένοισιν ἦδ' οἶων πώεα καλὰ,
ἦέ περὶ πτόλιος μακχεύμενον ἦδὲ γυναικῶν;
ὦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exspectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curae-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniori cum manu caram in patriam pervenire ;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciisque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati-sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in aedibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in aedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Alcinoe rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
haec tibi invidéo et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malae causa feminae (Helenae).

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens ; circumque aliae congregatae-erant, quaecunque simul
cum-eo] domo in Egisthi perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in-ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri laeserunt in terra,
boves abundentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus-est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
410 ἄλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
ἔκτα σὺν οὐλομένην ἀλόχῳ, οἰκόνδε κατέσσαι,
δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
ᾧς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
νωλεμέως κτείνοντο σύες ὡς ἀργιόδοντες,
οἳ βρά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ θεβαλῆν.
Ἦδ' οὖν μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλῃσας,
μουναῖς κτεινομένων καὶ ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλὰ καὶ κείνα μέλιστα ἰδὼν ὀλοφύροιο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητήρα τραπέζας τε πληθούσας
420 καίμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.
Οἰκτροτάτῃν δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταιμνήστρῃ δολόμητις
ἄμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀέρων
βῆλλον ἀπολνέσχων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνώπις
425 νοσφίσσεται· οὐδέ μοι ἐτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδα
χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
ᾧς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἣτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον αἰεκέε,
430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
ἄσπασιος παῖδεσσι ἰδὲ θυώσις ἐμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα
οἶτε κατ' αἴσχος ἔχουε καὶ ἐσσομένησιν ὀπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤλθ' ἡρῃ γυναικὸς διὰ βουλάς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρῃ δόλον ἤρπυε τηλόδ' ἐόντι.
440 ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥτιος εἶναι,
μηδ' οἷ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σόγῃ, Ὀδυσσεῦ, νόκος ἔσσεται ἐκ γυναικὸς·
445 λίην γὰρ πινυτὶ τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρῃ Ἰκαρίοιο, περὶ λῶρον Πηνελόπειά.
Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
450 ὄλβιος· ἡ γὰρ τὸ γόνυ πατὴρ φίλος ὀύεται ἐλθὼν,
καὶ κείνος πατέρα προσπύσσεται, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
455 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φιλὴν ἔς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισγέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἴ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Ægisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioso uxore, ad-domum vocatum,
convivio-exceptionem, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *mactantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam *tu* quidem multorum cedi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicuas misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filię,
Cassandrę, quam occidebat Clytęmnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *capiendum*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non *est* gravius et improbius aliud muliere,
quęcumque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
gratum *me* liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exititalia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam *ei* quę probe-agens sit.
Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenę quidem causa perimus multi;
tibi vero Clytęmnestra dolum struxit procul absenti.
Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
Sed haud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque *est*, et bene in-mente consilia novit,
filia Icarii, prudens Penelope.
Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.
Verum mea ne filio quidem *me* saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides *est* feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαρθούεντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἄτρεϊδῆ, τί με ταῦτα διείρειαι; οὐδέ τί οἶδ' αἶ,
 ζῶει ὃ γ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰτάντος θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἐγνώ δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σθένε, τίπτε' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδῶδες κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεΐος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίᾳο κατὰ χρεός, εἰ τινα βουλὴν
 480 εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς πατρίδαίεσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέθου, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὐτὶς ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὗτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρῶσιν,
 ἐνθάδ' ἑὸν· τῷ μῆτι θανὼν ἀκαχίεω, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραυθί, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλόμην κ' ἐπάροικος ἑὸν ἠημιμένον ἄλλον,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀχλὺρ, ᾧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,
 ἥ πᾶσιν νεκρῶσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἡς καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τί πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίγην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο,
 τοῖος ἔὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 Πέρφον λαὸν ἄριστον, ἀμύμον' Ἀργεῖοισιν.
 Εἴ τοι σὸδ' ἔλθοιμι μίνυνθ' αἰπρὸς ἐς πατέρος δῶν,
 τῷ κε τέφρ' στύζαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἥ τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίτης ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
 510 Ἦτοι δ' ἄμφι πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικᾶσχομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajaxisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post extremum Peliden.

Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis *me* allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defunctorum?
 Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beator, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo nequitiam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Die vero mihi *etiam*, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Helladamque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego *ei* adjutor *sum* sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venire vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem *meum* robur et manus in-
 victas,] *eorum* qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego *eum* vincebamus soli.

Αὐτὰρ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθὺὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν δμίῳ,
 15 ἄλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲν μένος οὐδενὶ εἰκῶν·
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δῆϊοτῆτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσπον λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 20 ἥρῳ· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Κῆτειο κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων.
 Κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δν κάμ' Ἐπειδός,
 Ἀργεῖων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 25 [ἤ μὲν ἀνακλίναι πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὀμόργγυντο τρέμον· θ' ὑπὸ γαῖα ἐκάστω·
 κεῖνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠγρήσαντα χροά κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 30 δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἰκέτευεν
 ἱπποῖεν ἐξιμέναι, ζῆφος δ' ἔπειμαίετο κύπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχον ἐπὶ νηὶς ἔβαινον
 35 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένοι οὔτις χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένους· οἳά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδῶκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 40 γηθσύνῃ, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀρδεΐκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεληνῶτων
 ἕστασαν ἀγνύμεναι, εἵροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόστιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 45 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πτόνι μαήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ σφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 50 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσι προσηρώδων μελιχρῖοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
 55 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργεῖοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλειο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀγνύμεθα φημίμενοι διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
 60 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τείν' δ' ἐπὶ μαῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἀνάξ', ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
 ψυχὰς εἰς Ἴρεος νεκρῶν κατατεληνῶτων.
 65 Ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epheus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant:
 [et ut-aperirem densas insidias, et ut-includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subts membra
 ejusque:] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero fuerit Mars.

Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidae
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pratum.] læta, quod ei filium dixisset insigne esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, judicio-contentens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]

Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:

Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 perniciosæ? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidae,
 dolemus defunctum usque: neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.

Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.

Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τοῖν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν καταθεθνήτων.

Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
 χρῦσον σκήπτρον ἔχοντα, ὀμιστεῦοντα νέκυσσιν,
 570 ἦμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἄνακτα,
 ἦμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος ὄψω.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
 ὀήρας ὀμῶς εἰλεῦντα κατ' ἄρροδελὸν λειμῶνα,
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφεν ἐν ὀσπύλοισιν ὄρεσσιν,
 575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
 κείμενον ἐν δαπέδῳ· δ' δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
 γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπτα ἔκειρον,
 δέρτρων ἔσω δύνοντες· δ' δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·

580 Λητώ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
 Πυλῶδ' ἐργομένην διὰ καλλιγόρου Πανοπίης.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσείδον, χαλεπὸν ἄλγε' ἔχοντα,
 ἐσταότ' ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλαξε γενεῖω·
 στεῦτο δὲ διψᾶων, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλῆσθαι·

585 Ὅσσαί γὰρ κύψει· δ' γέρων, πείειν μενεαίνων,
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν' ἀμφὶ δὲ πῶσιν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταχένησκε δὲ ἥϊμιον.

Δένδρα δ' ὑψιπέτληα κατακρήνην χέει κρητὸν,
 ὄγγυαι καὶ ῥοαὶ καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι
 590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθάσσαι·
 τῶν ὅπote ἰθύσει· δ' γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σχιόνετα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 λαῶν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

595 Ἦτοι δ' μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
 λαῶν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῖς
 αὐτίς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀψ ὄσασκε τιταίνόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
 600 ἔρβεν ἐν μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρόρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἰδῶλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ὅβην·
 605 παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκῶν ἦν οἰνωῖν ὥς,
 πάντασ' αὐτοζόμενον· δ' δ', ἐρεμνὴ νυκτὶ εἰοικώς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν διστόν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι εἰοικώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτηρ,
 610 χρῦστος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
 ἄρκοι τ' ἀγρότεροι τε σύες χαροπαὶ τε λέοντες
 ὁσμίναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκατῆαι τε.

Μὴ τεχνησάμενος μὲδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
 δς κείνον τελαμῶνα ἐξ ἑγκάτθετο τέχνῃ.

615 Ἔγνω δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἃ δειλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μῶρον ἡγηλάεις,

δνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο.
 620 Ζηγὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ διζὺν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
 aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
 sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
 sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
 feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum,
 quas ipse occiderat in desertis montibus,
 manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
 jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
 duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
 in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
 Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugii,
 ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
 stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
 stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non potera
 capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
 toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
 terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.

Arbores autem procerae ab-alto fundebant fructum,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virentes :
 quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
 eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, duros dolores habentem,
 lapidem gestantem ingentem utraque manu.
 Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
 lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
 summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis
 retro : deinde in-solum volvebatur lapis impudens.

Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
 delluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
 simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
 oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
 [filiam Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]

Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
 undique agiturum : ille vero, obscuræ nocti similis,
 nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
 horrendum circumspectans, semper jaculaturο similis.
 Terribilis autem ei circa pectora balteus,
 aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
 ursique, agrestesque apri, torvique leones,
 præliaque, pugnaeque, caedescque, homicidiaque.
 Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
 qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
 et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissimæ Laertiade, sollers Ulysse,
 ah miser, certe aliquid et tu malum fatum sustines,
 quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum ærumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὴ γέρονι φρενὶ
 δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καὶ ποτὲ μ' ἐνθάδ' ἐπεμφε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλ-
 φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπότερον εἶναι θέλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμφεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὧς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔθθ' ὁμόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθειρόν περ·
 [Θησέα Πειρίβοῶν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει,
 μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίον ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἶψ' εἰς θανόν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

J Am

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νησὶν τ' Αἰαίην, θηί τ' Ἡοῦς ἡριγένειας
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευον ἐν φαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροῦς δ' αἶψα ταμόντες, θο' ἀκροτάτῃ προέχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν Ἀχύνμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάθη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐφρως ἑρετμόν.
 Ἥμεις μὲν τὰ ἕκαστα διεΐπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυμμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθροτα οἶνον ἐβρυρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετηῦδα διὰ θεάων·
 Σγέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διθανεές, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπασι θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθι πανηγέριοι· ἅμα δ' ἧοί φαινομένην
 25 πλεύσεσθι· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἥδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subdixi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere.
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æeam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris,
 Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῖσ' ἀγένηται
ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσιν αὐτῶν·
ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλοῦσα φιλῶν ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσεῖπεν ὅττινα Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπεῖρανται· σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἔρω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἱ ῥά τε πάντας
40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάγη καὶ φθόγγον ἄκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἶκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·
ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμφ' ὅσπερ ὄρνιθις
ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥίνοι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάναι· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλειψαὶ ἐταίρων,
κηρὸν δεψήσας μελιθεῖα, μήτις ἀκούσῃ
τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεναι αἶ κ' ἐθέλησθα,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖρας τε πόδας τε,
ὄρθων ἐν ἰσοπέδῳ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψθω·
ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούῃς Σειρήνοιν.

Αἱ δέ κε λίσσασθαι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,
οἱ δέ σ' ἐτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάγχε παρὲς ἐλάσσωσιν ἐταῖροι,
ἐνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
ὀπποτέρῃ δὴ τοι δόδος ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
θυμῷ βουλευέιν· ἔρω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτάς

60 κύμα μέγα βοᾷ· καὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δὴ τοι τάγχε θεοὶ μάχαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτὶ τὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταῖς ἄμβροσιν· Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλὰ τὴν καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῆς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνὶ νηὶ πατὴρ ἐναρβόμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὐπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἄλδος φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κελὴν γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἄργῳ πασιμέλousα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καὶ νῦν κε τῇ ἐν θ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ὁρῇ παρέπεμψεν, ἔπειτα φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
ὀρεῖν κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανέῃ· τὸ μὲν οὐπὸς τ' ἔρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἶθρη
κεῖνον ἔχει κορυφῇ οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ·
οὐδέ κεν ἀμειβῇ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβάνη,
οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ἐέκοισι καὶ πόδες εἶεν·
πέτρῃ γὰρ λῆς ἐστι, περιεστῇ εἰκῦια.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnosus
aut in mari , aut in terra , doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus est animus genero-
sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,
sedebamus, epulantes carnes copiosas et bibentes vi-
num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenerunt
illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;
hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,
sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :
atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi,
ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse.
Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes
homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit.
Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit
Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi
domum reverso astant, neque lætantur :
sed Sirenes arguto delinunt cantu,
sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus
virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.
Sed præternavigato : verum aures obline sociorum,
cera subacta dulci, ne-quisquam audiat
ceterorum ; at tu ipse audire si velis,
liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,
erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantor,
ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.
Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,
illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,
tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,
utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse
animo considera : dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.
Hinc enim petrae imminentes : ad eas autem
fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ :
Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.
Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbae
timidae, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;
sed etiam ex-ipsis aliquam semper abripit lævis petra ;
verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit
sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum
fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.
Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,
Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :
et sanc illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras
sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit
acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat
obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-
renitas illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-
tumno : neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,
ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :
petra enim lævis est, circumcirca-polite similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδēs,
 πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβός τετραμμένον· ἥ περ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδὲ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήσιος ἀνήρ
 τόξῳ οἴστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
 τῆς ἤτοι φωνῇ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
 γίνεταί, αὐτὴ δ' αὖτε πέλῳρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντίασειεν.
 Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
 90 ἕξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἐκάστη
 σμερδαλή κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι δδόντες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπέους κοῖλοιο δέδυκεν·
 ἕξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκοπέλον περιμαμῶνα
 δελφῖνας τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μείζον ἔλθῃ
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστωνος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέροι δὲ τε κρατὶ ἐκάστῳ
 100 φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπέρυροιο. [σεῦ,
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χαμαλιώτερον ὄψεαι, Ὀδυσ-
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διόιστεύσεις.
 Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
 τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναβροίβει μέλαν ὕδωρ.
 105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναροῖδ' εἰ
 δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιβῆθῃσιν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐννοσίγῳιν.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένους, ὥκα
 νῆα παρῆξ ἔλααν· ἐπειὴ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 110 ἕξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 εἰ δ', ἄγε δῆ μοι τοῦτο, θεᾷ, νημερτές ἐνίπτε,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δέ κ' ἀμυνάμην, ὅτε μοι σίνωτό γ' ἐταίρους.
 115 Ὡς ἔραμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεῶων
 σχέτιλε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμῆϊα ἔργα μέμνηεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν·
 Ἡ δέ τοι οὐ θνητῇ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἔστιν
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
 120 οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γὰρ δηθύνεσθαι κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δαίδωμ ἡ σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσισιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλῃται.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἔλααν, βουστρεῖν δὲ Κραταῖν,
 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
 Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἔνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἥελιοιο βόες καὶ ἵπια μῆλα,
 ἑπτὰ βόων ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πόεα καλὰ,
 130 πεντήκοντα δ' ἔκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
 οὐδέ ποτε φθινύθουσι· θεὰ δ' ἐπιποιμένες εἰσιν,
 Νύμφαι ἑυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἥελιός Ὑπερίωνι δία Νεαῖρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 versus occasum, ad Erebum conversas·qua vos
 navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
 Neque ex navi cava juvenis vir
 arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
 Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans :
 ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 oritur; ipsa vero monstrum malum : nec quisquam eam
 lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
 Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores :
 sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
 horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 densi et frequentes, pleni atra mortis.
 Media quidem per speluncam cavam immergitur :
 extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
 illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 delphinisque, canesque, et scubi majorem capere possit
 celum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
 Huic autem nondum-unquam nautæ illasi gloriantur
 se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
 virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.
 At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse :
 prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
 In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens :
 sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
 Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
 horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
 non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
 Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 navem præterage; quoniam longe satius est,
 sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :
 age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
 si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
 illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
 Sic dixi : ac statim respondit augustissima dearum :
 infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 et labor; ne diis quidem cedes immortali-bus?
 Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile :
 neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
 tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
 matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus :
 quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
 Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
 pascantur Solis boves et pingues pecudes,
 septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
 quinquagenorum vero singuli : propagatio autem non fit ipsa-
 rum,] neque unquam moriuntur : deæ vero pastores sunt,
 Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
 quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

- Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι καινὴν,
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βόους.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἄσινεās ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ᾗ τ' ἐν ἔπ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
 140 νῆϊ τε καὶ ἐτάροισ· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψὲ κακῶς νεῖαι, δλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστειχε διὰ θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὥτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοῦς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπύρροιο
 ἔκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδοήσασα.
 Λυτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονηράμενοι κατὰ νῆα
 ἤμευκα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δῇ τότ' ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἵδμεναι οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθίσαστο, διὰ θεῶων·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ᾗ κε θάναυμεν
 ἢ κεν ἀλευράμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνῶγει θεσπεσιῶων
 φθόγγον ἀλεύσασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 ὅσον ἔμ' ἠνώγει ὅτ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῷ
 δήσας τ' ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆφθα.
 Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε κελεύειν,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέξειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πῖφαυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξῆκετο νῆϋς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὔρος ἀπῆμυν.
 Λυτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνῃ
 ἔπλετο νηνεμῇ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστήντες δ' ἔταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῷ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ἑσπέτης ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στίβαρῃσι πιέξουν·
 175 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 ἐξείτης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηϊ μ' ἔδῃσαν δμοῦ χεῖρας τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμυν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 βίμψαν διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆϋς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύναι' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωϊτέρην ὅτ' ἀκούσῃς. [Χαιῶν,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηϊ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅτ' ἀκοῦσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omniibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cœrulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentos omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapam mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratum floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantor.
 Si vero orem vos, solvebreque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidaæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mantes, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὄγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλεόνα εἰδώς.

Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ

190 Ἀργεῖοι Τρωῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·

ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ἄς φράσαν, ἵεσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

ἦλ' ἀκούμεναι, λῦσαί τ' ἐκλείουν ἑταίρους,

ὄφρυσιν νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρρεσσον.

195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε

πλεῖστοί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείθειν.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα

φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοῖται,

αἶψ' ἀπὸ κερδὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,

200 ὃν σφιν ἐπ' ὣσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον εἰλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα

καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἰδὼν καὶ δοῦπον ἄκουσα·

τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·

βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόνον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ

205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον.

Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους

μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

Ἄ φίλοι, οὐ γὰρ πῶ τι κακῶν ἀδομήμονες εἴμεν·

οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπι κακὸν, ἣ ὅτε Κύκλωψ

210 εἶλει ἐνὶ σπηΐ· γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν·

ἀλλὰ καὶ ἐνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,

ἐκφύγομεν· καὶ που τῶνδε μνήσσεσθαι ὀίω.

Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.

Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἁλὸς δηγμῖνα βαθεῖαν

215 τύπτετε κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, αἱ χεῖρες ποθὶ Ζεὺς

δῶν τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ αὐύξει.

Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ

βάλλε, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηται νόημα·

τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτός ἔσργε

220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν

κεῖς· εἰσορήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθαι.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πύθοντο.

Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεῖον, ἀπρηκτον ἀνίην·

μὴ πῶς μοι δέισαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι

225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφάεας αὐτούς.

Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς

λανθανομένη, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·

αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε

μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱκτρία νηὸς ἔβαινον

230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέχμην πρῶτα φανεῖσθαι

Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.

Οὐδέ πη ἀθρῆσαι δυνάμην· ἕκαμον δέ μοι ὅσσε

πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόομεν γούωντες·

235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδος

δεῖνόν ἀνερβρόιβδης θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ.

Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ

πᾶς· ἀνεμορμύρεσκε κυχωμένη· ὑψόσε δ' ἄγνη

ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.

240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἄλμυρόν ὕδωρ,

πᾶς· ἔντοσθε φάνεσκε κυχωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρην

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata

Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt:

scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor

volebat audire, solvereque me jubebam socios,

superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.

Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,

pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.

Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde

vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,

continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,

quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde

fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui:

his autem timentibus ex manibus excidere remi;

insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic

navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.

At ego per navem vadens hortabar socios

blandis verbis, astans, virum quemque:

O amici, nequaquam enim malorum inexpti sumus:

non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum

Cyclops clauderet nos in spelunca cava, forti violentia:

sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque

effugimus; et aliquando horum recordatorios vos puto.

Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos

verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter

det hanc saltem mortem effugere et evitare.

Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo

reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis:

hunc quidem fumum et fluctum extra dirige

navem: tu vero scopulum observa, ne te lateat navis

illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi: illi vero celeriter meis verbis paruerunt.

Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,

ne qua mihi veriti cessarent socii

a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.

Et tum sane Circes quidem mandati tristis

obliviscebar, quoniam nequiquam me jussit armari:

at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis

longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam

in-prora; inde enim ipsam exspectabam primum apparituram

Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.

Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi

undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes:

ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-

rybdis] horrendum absorbitur maris salsam aquam.

Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,

tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo

summis scopulis utrisque incidebat.

Sed quum sorbebat maris salsam aquam,

tota intus apparebat conturba: circum vero petram

- δεινὸν ἐθεβρύχαι· ὑπέρνεθρ δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
 Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες δλεθρον·
 215 τόφρα δέ μοι Σκύλλῃ κοίλῃς ἐκ νῆος ἐταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίηρι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τὸν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομκλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεύς περιμήκει βράβω
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλίου,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαθὼν ἐβρίψε θύραζε·
 255 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο πρὸτι πέτρας·
 αὐτοῦ δ' ἐνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ δρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἴκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἄλδς ἐξερεῖνων.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐξ ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥelioιο.
 Δὴ τότε ἔγνων ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἡκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἶον τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπροσε θυμῷ
 μάντιος ἄλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσῖαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐδς, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευάσθαι περιμυβρότου Ἥelioιο.
 270 Δὴ τότε ἔγνων ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλκυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὄρρ' ὑμῖν εἶπω μαντήϊα Τειρεσῖαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐδς, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλευάσθαι περιμυβρότου Ἥelioιο·
 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῶ μ' ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Σχελτίος εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέροι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ ῥά νυ σοῖγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς ῥ' ἐτάρους καμᾶτω ἀδδῆχότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάσας γαῖης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτὲ
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ λαρὸν τετυκοίμηντα δόρπον·
 285 ἄλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
 νῆσῳ ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δολήματα νῶν,
 γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰτῶν δλεθρον,
 ἣν πῶς ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἥ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσκαός, ὅτε μάλιστα
 290 νῆα διαβραίουσι, ὣῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν περθώμεθα νυκτὶ μέλαινῃ
 δόρπον δ' ὀπλισόμεθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

norrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicuit autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverteri pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virg
 piscibus minutis per dolum escam objiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustrans.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque *Charybdis* Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latissimis frontibus :
 multæque pingues pecudes *Hyperionis filii*, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani *Tiresias*,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia *Tiresias*,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.

Sic dixi ; illis autem concontractum-est carum cor.
 Statim vero *Eurylochus* molesto mihi respondit sermone :

Crudelis es, *Ulysse* ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno *ad-*
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cenam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quamam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive *Noti*, sive *Zephyri* graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?

Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,
 cenamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immittemus lato ponto.

Sic dixit *Eurylochus* ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΐδων·

Εὐρύλοχ' ἧ μάλα δὴ με βιάζετο, μοῦνον ἔοντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 εἴ τί κεν ἧδ' ἐβούην ἀγέλην ἢ ποῦ μὲν οἶδ' ὅν
 310 εὐρώμεν, μή ποῦ τις ἀπασθαλίσῃ κακῆσιν
 ἢ βούνῃ ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἔκχηλον
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρος Κίρκη.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώνυμον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἔπειτ' ὅμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 315 στήσαντες ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγγ' ὕδατος γλυκεροῖο καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τεύχοντο.

Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδοτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταῖρους,

320 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
 κλαίοντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
 ὄρσεν ἐπὶ ἁγῇ ἄνεμον νεφέληγερέτα Ζεὺς

λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 325 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόοικοι·
 καὶ τότε ἔγών ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

330 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρωσίς τε πόσις τε
 ἐστίν, τῶν δὲ βούων ἀπεχόμεθα, μή τι παύωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἰδέεσθαι βόας καὶ ἱρία μῆλα,

Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

ᾧς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνορ.
 335 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδὲ τις ἄλλος
 γίγνεται ἔπειτ' ἀνέμω, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἴωκε μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἦν πάντα,
 340 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,

ἰγθύς ὀρνιθὰς τε, φίλας δὲ τὴν χεῖρας ἵκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.

Δὴ τότε ἔγών ἄνδ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστειλεν, ὅφρα θεοῖσιν
 εὐχάμην, εἴ τίς μοι δόδον φήνει νεέσθαι.

345 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,
 χεῖρας νηφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,

ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκύν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσιν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·
 350 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες, ἑταῖ-

πάντες μὲν στυγερὸν θάνατον δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

355 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὶν

τεύχομεν, ἐν δέ κε θεῶμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραίων,

νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum iusjurandum :
 si quod aut boum armentum, aut gregem inagnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque iusjurandum,
 constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
 prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
 e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros flebant socios,

quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
 flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter

turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
 ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
 est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absunta-essent viatica omnia,
 tum demum prædæ sequebantur palantes necessitate,

pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
 uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,

supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
 omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,

fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.
 Sed agite, Solis boum abactis optimis,

sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum

struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,

navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῆμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἧ δὴθ' ἀσπρέυεσθαι, εἶν' ἐν νῆσῳ ἐρήμη.
Ἵς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦενον ἄλλοι ἐταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσχέσκον· ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
οὐλάα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηὸς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίην ἐκάλυψαν,
δίπτυγα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθόμενοις ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὀδᾶσι σπένδοντες ἐπὶ πῶτον ἐγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίστης ἀμφήλυθεν ἥδους αὐτῆ·
370 οἰμώζας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γηγύνειν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
ἧ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσαστε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἷ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
Ἵκεά δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
375 Λαμπέτιοι τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετρήδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἷ μιν βοῦς ἔκτειναν ὑπέριον· ἦσιν ἔγωγε
380 χαίρεσσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπ' αἶψ' ἐπὶ γαῖαν ἄπ' οὐρανὸν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσιουσιν βοῶν ἐπεικέ· ἀμειβὴν,
δύσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἡέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν καῖσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοτι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψίδος ἡυχόμοιο·
390 ἦ δ' ἔφη Ἑρμείας διακτόρου αὐτῇ ἀκούσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυον ἠδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδὸν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμενοι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπατέννασαν ἡδῆ.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφανον·
395 εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
ὀπαλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγντο φωνή.
Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήρης ἐταῖροι
δαίνυντ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστα·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπάυστο λαίλαπι ὕμῳ·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
ἰστὸν σπῆσάμενοι ἀνά θ' ἰστία λευκὰ ἐρύσαντες.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus lians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascabantur camuræ pulcræ boves, latis-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatinque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac-ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram et cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatin ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiui a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivissæ.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desitit turbine sævire:
nos autem statim consensam navem immisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,
 2405 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσχεσε Κρονίων
 νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὕπ' αὐτῆς.
 Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπιχρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων·
 2410 ἱστοῦ δὲ προτόνου ἐβῆρξ' ἀνέμοιο θύελλα
 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὅπως πέσαν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτῃ κεφαλῇ, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῇ· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικὸς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 2415 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορόννησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαἶντο νόστον.
 2420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῆμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βῶδς ῥινόιο τετευγώς.
 Τῷ β' ἄμφορ συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἡδὲ καὶ ἱστόν·
 2425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὄικα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 2430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνεβρόβιθσε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψός' ἀερθεῖς
 τῷ προσφῶς ἐρόμην ὥς νυκτερίς· οὐδὲ πῃ εἶχον
 οὔτε στηρίζαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 2435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπήρωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμῶς δ' ἐρόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 2440 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀγέσθη,
 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένῳ αἰζῇσιν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπησα παρῆξ περιμήχεα δοῦρα,
 2445 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰτῶν ὀλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί· ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ὑπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 2450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖς;
 ἦ δὴ γάρ τοι χιζὼς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἁλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparēbat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injectit navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *his* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cœnam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem?] jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursus luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄριξις εἰς Ἰθάκην.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·

Ἦ Ὀδυσσεῦ, ἔπει ἔκλυ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατέες δόϊ,
ἔς ὑπερέφες, τῇ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.

Ἦ μείων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφριέμενος τάδε εἴρω,
ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθωπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούάζεσθε δ' αἰδοῖσθ'.

10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐυέσθην ἐνὶ κηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔπεικον·

ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγερήμενοι κατὰ δῆμον

15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χάρισασθαι.
Ἦς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νύκταν μῦθος.

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.

Ἦμος δ' ἠρυγένηα φάνη βοδὸδᾶχτυλος ἦδ' ὦς,
νῆ' ἄρ' ἐπ' ἐσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·

20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέσθη· ἱερὸν μόνος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τίς ἐταίρων
βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅσπote σπερχοῖατ' ἐρετμοῖς.

Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγνυν.

Τοῖσι δὲ βούν ἱέρμενος ἱερὸν μόνος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ καλαινέφει Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.

Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοῖδός,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώνοντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.

Ἦς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὥτε πανήμαρ
νειδὼν ἀν' ἔλκετον βόες οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·

ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι·

35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετρήσας,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασυόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·

40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωινες
ὀλβια ποιήσεν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἀφίκοισιν·

νοστήσας εὐροιμὶ σὺν ἀρετῇ μέσσοι φίλοισιν.
Ἦμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας

45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετῇ ὁπάζουσιν
παντοίην, καὶ μήτι κακὸν μεταδῆμιον εἶη.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacā.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aedes umbras.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :

vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consilarii huc attulerunt :

verum age , ei demus tripodem magnam ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :

et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas

oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,

ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;

optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :

sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.
Statin autem inter-Phæacæ remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :

jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes

fortunata faciunt : eximiam autem domi uxorem
inulnam reversus inveniam , cum incolumibus amicis.

Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρ'· εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
 τὸν ξείνον πέμπωμεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἦς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νόμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 55 ἐσπέισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων. Ἄνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαίρε μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰσέκοι γῆρας
 60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
 Λυτὰρ ἐγὼ νέομαι σὺ δὲ τέρπεο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ
 παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ἦς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσето δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο
 65 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης·
 Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ θυμὸς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
 τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
 τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
 ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Λυτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυον ἡδὲ θάλασσαν,
 αἴψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
 δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἅπασαν·
 καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν βῆγός τε λῖνον τε
 νηὸς ἐπ' ἱερῶφι γλαφυρῇ, ἵνα νήγρετον εὐδοί.
 75 πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσето καὶ κατέλεκτο
 σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κλῆϊσιν ἕκαστοι
 κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
 Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἅλα πηδῶ·
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,

80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχιότα εἰοικός.
 Ἦ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράροροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
 εὐφρόσ' ἀειρόμενοι ῥίμῳα πρήσσοσι κέλευθον·
 ὡς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἰέρετο, κύμα δ' ὀπισθεν
 85 πορφύρεον μέγα οὕς πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θέεν ἔμπροσθεν οὐδὲ κεν ἱρῆς
 κίρκος διαρτήσειεν, ἑλαφρότατος πετεηνῶν·
 ὡς ἡ ῥίμῳα θόουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίχια μῆδ' ἔχοντα·

90 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἀλγεα δὴ κατὰ θυμὸν
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.
 Εὐτ' ἀσπὴρ ὑπέρσχε φάνατος, ὅτε μελίστα
 ἔρχεται ἀγγέλλων φῶς Ἡοῦς ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νῆσω προσεπλινато ποντοπόρος νῆς.
 Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
 ἀχταὶ ἀποβῶγγες, λιμένος ποτιπετρηταί·
 αἳτ' ἀνέμου σκεπτόσι δυσάτων μέγα κύμα

100 ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δέ τ' ἄνευ δεσμῶτο μένουσιν
 νῆες εὐσσελμοι, ὅτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum praenem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
 omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
 hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoüs vero dulce vinum miscebat :
 distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
 libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
 indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
 Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
 venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
 At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
 liberisque, et civibus, et Alcinoö rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.
 Cum-eo autem una praenem misit vis Alcinoi,
 ut-duceret ad navem velocem et litus maris :
 Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
 alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
 cam,] alteram autem, arcem bene-munitam una misit ut por-
 taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
 statim hæc in navi cava comites strenui
 accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
 at Ulyssi stravere vestemque stragulam linteumque,
 navis in tabulatis cæum, ut tranquille dormiret,
 in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
 silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
 ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.
 Ibi illi reclinati torquebant mare remo :
 et huic suavis somnus in palpebras incidit,
 altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
 omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
 alte elevati, perneciter conficiunt viam :
 sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
 niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
 circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :
 sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
 virum ferens, diis paria consilia habentem :
 qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
 virorumque bella, sævosque fluctus transiens ;
 tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
 fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
 me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :
 tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
 in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt
 litora abrupta, in-portum vergentia :
 quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
 extra ; intus vero sine vinculo manent
 naves bene-tabulate, quando portus spatium intraverint.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίῃ
ἄγχροί δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
ἱρὸν Νυμφαίων, αἱ νηϊάδες καλέονται.

105 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφοροῖς ἕασιν
λαίνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιταίνουσσι μελισσαι.

† Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήκειες, ἔνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀεδόντα. Δαῦα δὲ τέ οἱ θύραι εἰσίν·

110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
ἄνδρες ἐξερχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.

Ἐνθ' οἳ εἰςέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἡπεῖρ' ἐπέκλεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
115 σπερχομένη· τοίωμ γὰρ ἐπείγετο χέρο' ἐρετάνων.

Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγῳ ἡπειρόνδε
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
αὐτῇ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σγαλόεντι·
καθ' δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδημμένον ὕπνῳ,
120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
ὥπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.

Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν' ἐλαίης ἀδρόα θῆκαν
ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις διδιτάνων ἀνθρώπων
πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγγεσθαὶ ἐπελθόνων δηλῆσαιτο·

125 αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐννοσίχθων
λήθετ' ἀπειλάνων, τὰς ἀντιθέω' Ὀδυσσῆι
πρῶτον ἐπηπείλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλῇν·

Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης.

Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
οἶκαδ' ἔλευσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὐπτο' ἀπηρῶν
παγγυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.

Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θαῖ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
135 κάθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθιτὰ θ' ὑφαντήν,
πολλ', ὅς' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἴπερ ἀπῆμῳ ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λήϊδος αἶσαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
140 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι· εὐρυσθενές, ὅλον ἔειπες.

Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.

Ἄνδρῳ δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ καρτεῖ εἰκνυ
οὔτι ρεῖν, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἔσπιαι τίσις αἰεὶ.

145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Ποσειδάων Ἐννοσίχθων·
αἶψα κ' ἐγὼν ἐρχαίμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἡδ' ἀεΐναι.

Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
ῥαῖσαι· ἵν' ἡδὴ σχωθῶν, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,

155 ἐπὶ πάντε κεν δὴ πάντες ἐλαυνόμενῃ προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.

Intus vero crateresque et amphoræ sunt
lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.

Intus sunt et juga lapideæ prælonga, in- quibus Nymphæ
pallia textunt purpurea, mirabile visu :
intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
illæ autem ad Notum sunt, diviniiores : neque omnino illac
hōmīnes intrant, sed immortalium via est.

Hucilli navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
postea! terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.

Illi autem ex navi egressi bonis-transtis-instructa in-terram
primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :

Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.

Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferebam
penitus, quoniam tu primum promissisti et annuisti.
Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
æque, aurumque abunde, vestemque textilem,
multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.

Huc autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
sed tuam semper iram observo et evito.

Nunc vero Phæacum volo perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
hominum ; magnum vero ipsi montem urbi obducere.

Hunc autem respondens afatus-est nubes-cogens Jupiter :
o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νηὶ θοῇ ἔκειλον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψει.

160 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, θοὶ Φαίηκες γενάσιν.
Ἔνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
ρίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὅς μιν ἄαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.

165 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχίηρεται, ναυσίκαυτοι ἄνδρες.

Ἦδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέθοις ἐνὶ πόντῳ,
οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.

170 Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει

πατρός ἐμοῦ, δὲ ἔψασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὸι ἀπημόνες εἰμεν ἅπαντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
ῥασίεμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὅρος πόλει ἀμφικαλύψει.
Ἦς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πευθόμεθα πάντες·
180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκῆται
ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἳ κ' ἐλεήσει,

μηδ' ἡμῖν περιμήκεος ὅρος πόλει ἀμφικαλύψει.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοιμάσαντο δὲ ταύρους.

185 Ἦς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
δήμου Φαίηκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἔσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,

εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἥδη δὴν ἀπείν· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα χεῖν

190 Παλλὰς Ἀθηναίῃ, κόρη Διός· ὄφρα μιν αὐτὸν
ἄγνωστον τεύξειεν ἑκάστα τέ μυθήσαιτο,
μή μιν πρὶν ἄλογος γνοίῃ ἀστοί τε φίλοι τε,

πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίαν ἀποτίσαι.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,

195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκές λιμένες τε πάνορμοι
πέτραι τ' ἡλίσσονται καὶ δένδρεα τηλεθώντα.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἰσίδε πατρίδα γαίαν·
ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρὼ

χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος ὃ ἔπος ἦῤα·
200 Ἦ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἰκάνω;

ἦ ῥ' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἧς φιλοῦνται, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;

πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἰθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαίηκεσσιν

205 αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέον βασιλῆων
ἐξικόμην, ὅς κέν μ' ἐπιλείη καὶ ἔμπετε νέεσθαι.

Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' περ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλεῖψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.

Ἦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes

homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæacæe sunt.

Illie manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæacæe longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.

Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sicaliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta-
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit ·

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :

a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Expectatus est autem divinus Ulysses,

cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfuderat,

Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,

ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viæque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,

petræque præcípites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inespexit patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora

manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque just?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

quamam jam bona multa fero hæc? quamam autem et ipse
vagor? utinam mansissem apud Phæacæas

illie; ego vero ad alium magnanimorum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-

rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque i'
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque just

210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφρατο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, ὅστις ἁμάρτη.

215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματα ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κοίλῃς ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

Ῥῆς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλὰ.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· δ' δ' οὔδετο πατρίδα γαίαν,

220 ἐρπύχων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβιο θαλάσσης,
πολλὴ ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἤλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέφ' ἐπιβύτορι μῆλων,
πανακάτω, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
δίπτυγον ἄμω' ὁμοῖσιν ἔρουσ' εὐεργέα λώπην·

225 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κηράνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρε τε καὶ μή μοι τι κακὸν νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχόμεαι ὥστε θεῶν καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἄνδρες ἐγγεγάσιν;

ἥ ποῦ τις νήσων εὐδείελος ἡέ τις ἀκτὴ;

235 καίθ' ἄλ' κεκλιμένη ἐριβύλακος ἡπειροῖο;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὃ ξεῖν', ἡ τηλόθεν εἰλῆλουδας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνέιρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νόμυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,

240 ἡμὲν ὅσοι ναῖουσιν πρὸς Ἠῶ τ' Ἥλιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ῥόφον ἡρόεντα.

Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλάτὸς ἐστιν,
οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.

Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος

245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει θεθαλυῖα τ' ἐέρση·
αἰγιόβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἀρόμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.

Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἔκει,
τῇνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῶδες ἐμμενεῖ αἰῆς.

250 Ῥῆς φάτο· γήθησεν δὲ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
χαίρων ἢ γαίῃ πατρώῃ, ὅς οἱ ἔειπεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

οὐδ' ὅγ' ἄλλῃθ' εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάξετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νυμῶν·

Πυθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουδα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι λιπὼν δ' ἐπὶ πταισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἔπει φιλον ὕα κατέκτανον Ἰδομενεῖος,

260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, δὲ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφειστάς νῖκα ταχέεσσιν ποδέσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς λήϊδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ

erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicunque peccet.

Verum age jam bona numerabo et video,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem *et* me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.

Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :

quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
an aliqua insularum lute-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper pro pluvia tenet eam fecundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus, est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidei-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Andiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem *huc* veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 205 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὃ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἥρπον ἑταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀνθρώπῳ, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχῆσάμενος σὺν ἑταίρῳ·
 νύξ δὲ μάλα ὀνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδὲ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐς θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
 ἐλλισσάμην καὶ σφιν μενοεικάς ληΐδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα διῶν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἄεκαζομένους· οὐδ' ἦθελον ἐξαπατήσαι.
 Κεῖθεν δὲ πлагχθέντες ἰκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδὲ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνηστῆς ἦν, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτοὺς ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὶς ἅπαντες.
 Ἐνὸ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάθυσαν, ἐνθα περ αὐτοὺς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὄρνοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαῇ ἔργ' εἰδυῖα·
 290 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σγέτις, ποικιλομήτα, δόλῳ ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδῶθεν φίλοι εἰσίν·
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἅπαντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺν' ἔγνωσ
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δὲ σε Φαίηκεσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφ' ἡνῶ
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόρῃ τε,
 εἴπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κῆδε' ἀναστέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τὸ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 σῆος ἄργαλέον σε, θεᾷ γυνῶναι βροτῶν ἀντίσταντι, [σεύς·
 καὶ μάλ' ἐπιστάμεναι· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἰσκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἦπ' ἦςθα,
 315 εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν ὤϊες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navī extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.

Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulchræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cui libet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβάσας, ὅπως τί μοι ἄλλος ἀλγέλοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
 ἡλώμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαίηκων ἀνδρῶν ἐν πόντῳ δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσιν καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γονυζέομαι — οὐ γὰρ ὅτω
 325 ἦκεν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σέ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορεύεσθαι, ἔν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασιῶς γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἔετ' ἐνὶ μεγάροισιν ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλογόν τε·
 335 σοὶ δ' οὐπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσσαι, ἥτε τοι αὐτως
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυρ καὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέκτα δακρυγέουσα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐπὸτ' ἀπίστεον· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδε, θ' νοστήσεις ὁλόεσσ' ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἔθελον Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασσιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἐνθεο θυμῷ,
 χρώμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δεῖξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθήης.
 345 Φόρκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος·
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαίη·
 [ἀγγόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρ' ἦτορ, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται·]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδσσκες Νύμφῃσι τελέσσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηριτὸν ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὕλην.
 Ὡς εἰπὼσ' αὖτε θεὰ σκέδασ' ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαῖν'· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἡρήσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κούρη Διὸς, οὐπὸτ' ἐγώ γε
 ὄψεσθ' ὕμιν· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρειν· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τοι πάρος περ,
 αἱ κεν ἔξ' ἐπρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελεῖη
 360 αὐτόν τε ζῶνιν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἄεθι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Ἀλλὰ γρύμματα μὲν μυχρὸν ἄντρον θεσπεσίοιο
 θέλομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μέμνην·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἄριστα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδὲς,
 μακρομένη κευθιμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πᾶντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτερεῖα χαλκὸν
 εἰμυάτ' ἐπὶ τοῖσιν, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῆσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt:
 priusquam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro: non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias:
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 semper tibi talis in pectore *est* cogitatio:
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam facundus es, et mente-promtus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque:
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diflidebam, sed in animo
 sciebam, quod reditus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animam,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva:
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur:]
 hæc autem tibi spelunca est umbrōsa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas:
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam; apparuit autem terra:
 letatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra; osculatus-est autem aliam tellurem;
 statimque Nymphis sup, licavit, manibus sublati:

Nymphæ Naiades, filię Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam: nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salvere: sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva:
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneat:
 ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subit specum obscurum,
 explorans latibula per specum: atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit; lapidem vero imposuit fori-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὸ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμένῃ ἑλαίης,
φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφέσεις,
οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
μνῶμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,

380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
ἀγγελίας προΐεισα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·

ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο
φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,

385 εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν εἴπεις.

Ἄλλ' ἄγε, μῆτιν ὑψηλον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
πάρ δέ μοι αὕτη στῆθι, μένος πολυθαρσές ἐνεῖσα,
οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμενα.

Αἶ κέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·

390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
σὺν σοί, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λῆν τοι ἐγὼγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
ὅπποτέ κεν δὴ ταῦτα πενόμενα· καὶ τιν' ὀϊω

395 αἶμακί τ' ἐχεφάρῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὔδας
ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν.

Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι παρτοῖσιν·
κῆρυξ μὲν χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μελεσσιν,
ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος

400 ἔσσω, ὃ κε στυγέσῃν ἰδὼν ἀνθρωπος ἔχοντα·
κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανεῖς

στῇ τ' ἀλόχη καὶ παῖδι, τὸν ἐν μεγάροισιν εἰλεπες.

Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτῃν εἰσαφικέσθαι,

405 ὃς τοι ὤν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν,
παῖδά τε σὸν φιλεῖ καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.

Δῆεις τόνγε ὅσσοι παρήμενον· αἶ δὲ νέμονται
πάρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ

410 πίνουσαι, τάβ' ὕεσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφῇν.

Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,

Τηλέμαχον καλέουσα, τέον φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
ὃς τοι ἐξ εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον

415 ὥγετο πενσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ εἴπεις, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδύτα· [σεύς·
ἦ ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσχη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· βίοντα δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;

420 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
μὴ δὴ τοι κείνός γε λῆν ἐνθύμιος ἔστω.

Αὐτῇ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροίτο
κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὕτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκκηλος
ἦσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.

425 Ἡ μὲν μιν λοχόοσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

III autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,
moliebantur procis insolentibus exitium.

Inter eos vero sermonem orsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Generose Laertiade, solertissime Ulysse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes:
illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
dii boni! profecto plane Agamemnonis Atridæ
periturus malo falo in ædibus eram,
nisi mihi tu singulari, dea, accurate dixisses.

Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos;
et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
quandocunque demum hæc obeamus; atque aliquem putō
sanguineque cerebroque fœdaturum immensum solum
virovum procorum, qui tibi victum absumunt.
Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus:
arefaciam quidem cutem pulcrā in flexilibus membris;
flavosque ex capite delebo crines; circumque pallium
induam, quod aversetur conspicatus homo habentem:
deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere:
ut turpis omnibus procis appareas,
tuæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.

Ipse vero omnium-primū subulcum adi,
qui tibi suum custos *est*, attamen in-te benevolo animo-est,
filiumque tuum diligit et prudentem Penelopen.
Invenies-hunc suibus assidentem; hæc vero pascuntur
apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
comedentes glandem suāvem, et nigram aquam
bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.
Illic mane, et omnia assidens interroga,
dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse:
qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens?
an ut alicubi et ille errans dolores patiatur
pontum super infructuosum? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
ne jam tibi ille valde in-animo sit:
ipsa cum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
illuc profectus: at nullam habet molestiam, sed quietus
sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]
 Ἰς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσετ' Ἀθήνη·
 430 κάρψε μὲν οἱ χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσι παλαιῷ ὄηκε γέροντος·
 κνύζωνεν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ὄνυτε·
 ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 435 ῥωγαλέα, ῥυπύωντα, κακῷ μεμουρυγμένα καπνῷ.
 Ἄμφ' οἱ δέ μιν μέγα δέρμα ταχεῖς ἔσσ' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκήπτρον καὶ αἰεκέα πήλην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαίων ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηγεῖαν ἀταρπὸν
 χῶρον ἀν' ὕληντα δι' ἄκριας, ἥ οἱ Ἀθήνη
 πέφραδε διὸν ὑφορβόν, δ' οἱ βίῳ τοιοῦτο μάλιστα
 κήδετο οἰκῆων, οὓς κτήσατο διος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἐνθα οἱ αὐλῇ
 ὑψηλῇ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρόμος· ἦν βα συβώτης
 αὐτὸς δείμαθ' ἕσσειν, ἀποιχομένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτοιο γέροντος,
 10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
 Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἐνθα καὶ ἐνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
 ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυσκαίδεκα ποιεῖ
 πλησίον ἀλλήλων, ἐνθα συστὴν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιυνάδες ἐρχατόωντο,
 θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἵαον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προῖαλλε συβώτης
 αἰεὶ ζατρεφῶν σιάων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν εἰοικότες, αἰὲν ἵαον
 τέσσαρες· οὓς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχικμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
 τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄχοντ' ἀλλυδίς ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπρόηκε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
 ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορυσσάιτο θυμόν.
 Ἐξαπλῆς δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακώμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξετο κερδοσύνην, σκήπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἐνθα κεν ὃ παρ σταθμῷ ἀσεκλὸς πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [viroorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
 arefecit quidem ei cutem pulcram in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis:
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo fœdadas fumo:
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum. Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
 locum per silvosum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.
 Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
 pulcræque, magnæque, vacuis-spatiis-circumdata; quam su-
 bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
 sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
 intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
 feminae genitricæ; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
 divini proci; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium:
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutritiv subulcus, princeps viroorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
 tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 suem ut-ageret prociis insolentibus, necessitate;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.
 Extemplo vero Ulysem viderunt canes latratores:
 hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinuisset dolorem:

ἀλλὰ σὺβώτης ὄϊα ποσὶ χραϊπνοῖσι μετασπὼν
ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

35 Τὸς μὲν ὁμοκλήσας σθέν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλῃ
πυκνῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·

Ἦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
ἑξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχέην κατέχευας.

Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε·

40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος οὐδύρομένος καὶ ἀχέων
ῥμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡλείοιο.

45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
σίτου καὶ οἴνιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
εἵπης, ὅπποθεν ἔσσι καὶ ὀππόσα κήδε' ἀνέτηξ.

Ἦς εἰπὼν κλισίηνδ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός·
εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
50 ἔστορεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
ὅτι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ζεὺς τοι δαίη, θεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.

55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὖμαιε σὺβῶτα·
ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἐστ', οὐδ' εἰ κακίων σθέν ἔλθοι,
ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Δίος εἰσιν ἅπαντες
ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶων δίκη ἐστίν,

60 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
οἱ νέοι· ἡ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἐδῆσαν,
ὅς κεν εἴμ' ἐνδουκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμος ἐδωκεν,
οἷκόν τε κληρὸν τε πολυμνήστην τε γυναικα,

65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀΐξει,
ὥς καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀΐζεται, ᾧ ἐπιμίμνω·
τῷ κέ με πολλ' ὦνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἠγήρα·
ἀλλ' ὀλεθ' — ὡς ὦφελ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὀλέσθαι
— πρόχῳ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.

70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἰνεκα τιμῆς
Ἰλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.

Ἦς εἰπὼν ζωστήρι θωῶς συνέεργε χιτῶνα·
βῆ δ' ἵμεν ἐς συφεοῦς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
ἔθνη ἑλὼν δὲ ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρειυσεν·

75 εὖσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Ὀπτήσας δ' ἀρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσσῇ
θερά· αὐτοὺς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
ἐν δ' ἀρα χισσῶδιον κίρνη μελιδέα οἶνον,
αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν, ἐποτρύνων δὲ προσήυδα·

80 Ἔσθιε νῦν, ὣς ἔειπε, τάτε θώεσσι πάρεσιν,
χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἐδούσιν,
οὐκ ἄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεχτύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.

85 Καὶ μὲν δυςμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
ἄλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δούη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:

deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
cibo et vino saturatus in animo,
dicas, unde sis et quantas ærummas toleraveris.

Sic locutus ad-casam præivit divinus subulcus;
et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat autem
Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce:
hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
hospitem indigne-fractare; a Jove enim sunt omnes
hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
que] sit nostrum: hic enim servorum mos est,
semper timentium, quando dominantur heri
juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impedierunt,
qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
sed perii: utinam Helenæ genus disperisset
funditus; quoniam multorum virorum genua solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
in Plium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
profectusque est-ire ad sulia, ubi greges conclusi-erant porco-
rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
calida ipsis in-verubus: atque farinam leuκα inspersit;
in poculo autem miscebat dulce vinum:
ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
porculorum-carnes: at pingues sane sues proci comedunt,
non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
Non quidem improba opera dii beati amant,
sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram
alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ἄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἷδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδῆν,
90 κείνου λυγρὸν θάλαστρον, δὲ οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἐκηλοὶ
κτῆματα δαρδᾶπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδύ.
Ὅσσα γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποῦ ἐν ἱερῆουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οὔ·
95 ὅϊον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπειροῖο μελαίνης
οὐτ' ἀπ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ζυνεείκοσι φοιτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσούτων· ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
τόσσα σὺνὼν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσχοισι ξεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ θρόνται.
105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἕκαστος ἔπ' ἤματι μῆλον ἀγνείη,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ρύομαι τε
καὶ σφι σὺνὼν τὸν ἄριστον εὐ κρίνας ἀποπέμπτω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῶως κρέα τ' ἤσθιε πίνε τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκῶων κακὰ δὲ μνηστῆρσιν φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνησας καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῆ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ᾧ περ ἔπινεν,
οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα περρόντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εὖοισιν,
ὥδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ κρατερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπὲ μοι, αἴ κέ ποθι γνῶω τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἴ κέ μιν ἀγγελίαιμι ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμεῖς τε ἔπειτα συβότης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὔτις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσειε γυναικὰ τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μολύσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλγυεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλά·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θ' ἑμῆς ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὀληται.
Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραιῇ, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δόη.]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
ρίνον ἀπ' ὀστέοφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λελοιπεν·
135 ἡ τόν' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὁστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ ἐλυμένα πολλῇ.
Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἤπιον ὧδε ἀνακτα κίχισσμαι, ὀππότ' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἴ κεν πατὴρ καὶ μητέρος αὖτις ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absument immodice, neque his inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigrae,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virorum
sunt divitiæ tantæ: ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri prohi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avidè, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam conarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum perisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentiuntur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieris, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocesque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perii; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, θβι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
 Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον οὔρουμαι, ἰέμενός περ
 ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
 αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
 ἀλλὰ μιν ἤβειον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
 [ἔσσαι με χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, ἐμάτα καλά·]

155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένους οὔτι δεχοίμην.
 + Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἰδίοιο πύλῃσιν
 γίγνεται, ὃς πενήν' εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.

+ Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 ἰστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 160 ἣ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο,
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
 ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται ἀλλὰ ἔκηλος
 πῖνε, καὶ ἄλλα παρῆς μεμνόμεθα, μηδὲ με τούτων
 170 μίμνησκ'· ἣ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
 ἄχνηται, ὅπποτε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.

Ἀλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἔασομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼν ἐθέλω καὶ Πηνελόπειαν
 175 Λαέρτην θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον οὔρουμαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρῆσαν θεοὶ, ἔργα ἴσον,
 καὶ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηα
 πατὴρς ἐοῖο φίλοι, δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτόν·
 τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φέρεας ἐνδον· εἴσας
 ἥε τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατὴρς ἀκουήν

180 ἐς Πύλον ἡγαθήν· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
 νόνημον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεσίου ἀντιθέοιο.
 Ἀλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἔασομεν, ἣ κεν ἀλώῃ
 + ἣ κε φύγοι καὶ κεν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.

185 Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιέ, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἔνισπε
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐπ' ἄττυμον, ὅρ' εὖ εἰδῶ.
 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὅπποτις δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόντων;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἵκεσθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδῇ
 ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssidis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in animo:
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
 verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-lacti-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
 [ut-indual mihi laenamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.

Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssidis eximii, ad-quam veni:
 certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæae subulce:
 o senex, neque ego pretium-lacti-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
 in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.

Verum enimvero iurandum quidem mittamus: sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
 et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem:

ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.
 Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibis
 et vinum dulce, casam intra manentibus,

- 195 δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζυμύπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
- Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρεῖαν
 200 ἀνέρος ἀφνειοῦ παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 ἰεῖες ἐν μεγάρῳ ἤμην τράφεν ἧδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὸ δ' ὦντή τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
- 205 ὅς τ' ἐπὶ ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δῆμῳ
 ὀλβῷ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀΐδα δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο·
- 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἶκ' ἐνειμαν
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λείοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλῶμην γέ σ' οἴομαι ἐκρορόντα
- 215 γινώσκειν· ἧ γάρ με δῦν ἔχει ἧλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρίνοιμι λόγονδε
 ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσιν φυτεύων,
 οὔποτε μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
- 220 ἄλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἐγγχεῖ ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι εἴξειε πῶδεςσιν.
 Τοῖός ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελή, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν
- 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὐῖεστοι καὶ οἷστοι,
 λυγρὰ, τὰτ' ἄλλοισιν γε καταρπιγλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γάρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἴας Ἀχαιῶν,
- 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐξ ἀλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαίρετῶν μνηστικῆς, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ βρᾶ ἔπειτα
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
- 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε συγερὴν ὁδὸν εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε ἔμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φήμις.
- 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἴες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἐθημεν
 οἶκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἔκεδάσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλὴ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 λυγρὰ γάρ οἶον ἐμείνα τεταρπόμενος τεκέσσειν
- 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλῆσθαι,
 νῆας ἐὺ στειλαντάς σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neuitquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati-*sm*t, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem *emta* peperit mater,
 pellex ; sed me *æque-ac* legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus gloriior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iwerunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de *eo* sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et aedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicabilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristitia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-*quibus* eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subitus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-*Ægyptum* me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοσίην τε βρέξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἄκρ' αἶ· καλῶ,
 ῥηϊδίως, ὥς ἐι τε κατὰ ῥόνον οὐδὲ τις οὖν μοι
 255 νῆών πημάνθη, ἀλλ' ἄσκηθέες καὶ ἀνούσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμος τε κυβερνήται· τ' ἴθουν.
 Πεμπταίοι δ' Αἰγύπτου εὐρῆετῃν ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἔνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 300 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 ὀπιτήρας δὲ κατὰ σκοπίας ὥτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰξαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περιχαλλέας ἀγρούς
 πόρθον, ἐκ δὲ γυναικάς ἄγον καὶ νῆπια τέκνα
 265 αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀίοντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλῆθον δὲ πᾶν πεδίον περὶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἑτάροισι κακῇν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἔνθ' ἡμέϊον πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον οἷε' ἁλῶν,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἐθήκα
 καὶ σάκος ὁμοῖον· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσς χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὃ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δὲ φρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδ' εὐαχρυχόντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπῆρσιον μελήσιν,
 ἱέμενοι κτείναι — δι' γὰρ κεολώατο λίην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρκε, Διὸς δ' ὠπείετο μῆριν
 ξεινίου, δατε μάλιστα νημεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδόῃ μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώετ'· ὃς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεσιθῶν ἦσι φρεσίν, σφ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, θηὶ τοῦγ' ὁμοὶ καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἔνθα παρ' αὐτῷ μέναι τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύητο,
 ἀψ περιτelloμένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Αἰθύν μ' ἐπὶ νηὸς εἰσάατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 καὶθι δέ μ' ὥς περᾶσεις καὶ ἀσπετον ὥων ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, διόμονός περ ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραῖε, καλῶ,
 300 μέσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη
 φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensu a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Egyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in-Egypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves fueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] aerisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in-Egypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua *ejus* prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-bastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de); sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicis venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicem, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacerant, horæ
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔστρεψε Κρονίων
 νηὶς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 305 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 αὐτὴ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μελαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀπαρίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτός, ἔχοντι περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαυμάκετον νηὶς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ βὰ περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεςπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλινδον.
 Ἐνθα με Θεςπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῇ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἴκετο δῶματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσπεν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔψασκεν
 ξενίσι· ἦ δὲ φιλήσας ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεὺς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καί νύ κεν ἐς δεκάτῃν γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐξ Ἀδωδώνῃ φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσας,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπεών, ἣ ἀμφιδὸν ἢ ἐκρυφθόν.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μὲν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχης γὰρ ἐρχομένη νηῦς
 335 ἀνδρῶν Θεςπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδυκίῳ· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλὴ
 ἀμφ' ἐμοί, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλυι ποντοπόρος νηῦς,
 340 αὐτὰς δούλιον ἤμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι βράκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥοιγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέρειο δ' Ἰθάκης εὐδείελου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδρασαν εὐσέλεμω ἐνὶ νηὶ
 ὄπλῳ ἐὺστροφείῳ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνένγαμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥήιδιός· κεφαλῇ δὲ κατὰ βράκος ἀμφικαλύψας,
 350 ξεστὸν ἐφ' ὤκαλον καταβῆς ἠέλασσα θαλάσση
 στήθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμροτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' οὐκα θυρήθ' ἐὰ ἀμυλῆς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβῆς, ὅθι τε δρόρος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμεν πεπτηώς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαιέσθαι προτέρω· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injectit navi fulmen :
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus autem *iis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis caerulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-aedes patris :
 ac mihi lænaque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audivi : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses, æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *iis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint earam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidereim.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam sumpsere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus : illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

+ νῆος ἐπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 βῆιδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένον· ἐτι γάρ νύ μοι αἶσα βιώωναι.

360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὐμαίε συβώτα·
 ἃ δειλὰ ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὁτομαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμψ' Ὀδυσῆϊ· τί σε γρῆ, τοῖον ἐόντα,

365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἔμοιτο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πᾶγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Τῷ κεν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,

370 ἡδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μοι ἀκλειδὺς Ἀρπυῖαν ἀνερρίψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσι ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἔρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι.

375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ξερούουσιν,
 ἡμὲν οἱ ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίστον νῆποιον ἔδοντες.
 Ἀλλ' ἔμοι οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,

380 ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
 ὅς ῥ' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς
 ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δόμακτ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμπαγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενίῃ ιδέσθαι
 νῆας ἀκείμενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄλλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἔς θέρους ἢ ἐς ὀπώρην,

385 πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεὶ σέ μοι ἦγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαίρουν. [σεύς·

390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀπιστος,
 οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδὲ σε πείθω.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥάπτην ποιήσομεθ'· αὐτὰρ ὑπερθεν
 μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τέος ἐς τόδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα πέμψαι
 Δουλίχινδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τέος, ὥς ἀγορεύω,
 δμῶας ἐπισσεύας βαλῆσιν μεγάλης κατὰ πέτρης,

400 ὅφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευέται ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὕπορβος·
 ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
 εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,

405 αὐτίς δέ κτεínaμει φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
 Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἔνδον ἑταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 ὧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

410 ἀγχίμολον δὲ σῆες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὕπορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
 facile, et me stabulo appulerunt ducentes
 viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
 hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
 tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
 debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
 temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
 de-reditu mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
 prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
 vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.
 Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
 Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.
 At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
 eo, nisi quando forte prulens Penelope
 venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
 Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
 sive qui dolent diu absente rege,
 sive qui gaudent victum impune absumentes.
 Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
 ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;
 qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
 venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebam.
 Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
 naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
 et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
 multas opes advehentem, cum divinis sociis.
 Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
 neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
 non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
 sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
 quoniam tene cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
 xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
 ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
 Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
 indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
 ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
 sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
 famulis incitatis me dejice magna de rupe,
 ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
 hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
 esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
 qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
 deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
 ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
 Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
 adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
 prope autem suesque et viri venerē subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἡθεα κοιμηθῆναι
 κλαγγῇ δ' ἄσπετος ὄρτο συὼν αὐλιζομένων.
 Λύταρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς ὑφ' ὀρθός·
 Ἄξει' ὧν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶν πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ οἷζ' ὦν
 δὴν ἔχουμεν, πάσχοντες ὧν ἕνεκ' ἀργιόδοντων·
 αἰλοὶ δ' ἡμέτερον κάματον νήπιοινοι ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασσε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὦν εἰζήγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συμβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρύχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιόδοντος ὕος καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολυφρόνα ὅνδε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχιζῇ δρυός, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συμβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν
 ὀπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἑλεοῖσιν ἀολλέων· ἂν δὲ συμβώτης
 ἱστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱάν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 ὅθκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νότιοισιν δ' Ὀδυσῆα διηγέεσσι γέραιρεν
 ἀργιόδοντος ὕος· κῦδαίμεν δὲ θυμὸν ἀναχτός·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὡς ἐμοί, ὅτι με, τοῖον ἔδοντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ', Εὐμαίε συμβῶτα·
 ἔσθι, δαίμονι ξείνῳ, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα παρέστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔασει,
 445 ὅτι κεν ᾧ θυμῷ θέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦν ἄρα καὶ ἄργαματα ὕψε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔλετο ἧ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπῖν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὅν ἄρα συμβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποικοινοῖο ἀναχτός,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῃος γέροντος·
 παρ' δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν εἰσίν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπῖν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 αἴτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νυξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνῃσι, ᾗ δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἄῃ Ζεφυρός μέγας αἰὲν ἐφυδρός.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβώτεω περὶ τῶν,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἧ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λήην·
 Κέλευθαι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενος τι ἔπος ἔρεω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἧλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολυφρόνα περ μάλ' ἀεΐσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis gratia mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto aere :

illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frustra cruda-pone-
 bat subulcus ;] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secure cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulysses perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumææ, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 comede, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :

libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem.

Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant',
 panem quidem eis abstulit Mesaulius; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumææ, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

καὶ θ' ἀπαλὸν γελᾶσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ἔπερ τ' ἀβήρην ἀμεινον.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἶθ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
ὥς θθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἄμα τρίτος ἦρχον ἐγὼν· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπὴν τὰ τεῖχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέας πεσόντος,
πηγυλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἥ τε πάχνη,
ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εἶδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὄμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἄφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ῥιγώσμεν ἔμπης·
ἀλλ' ἐπόμεν σάκος οἷον ἔχον καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
καὶ τὸν ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς δόνατα,
485 ἀγκῶνι νύξας· δ δ' ἄρ' ἐμυαπτέως ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔγω χλαῖναν παρὰ μ' ἤπαφε δαίμων
οἰοχίτων' ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
490 ὅς κε εἰκόμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅς κε εἰκόμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
φθεγξάμενος δ' ὀλίγην ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν εἶπε τε μῦθον·
495 Κλύετε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίγη γὰρ νηῖον ἐκὰς ἤλθομεν· ἄλλα τις εἴη
εἵπειν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
ᾧ ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα Θῶας, Ἀνδραίμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικώεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
ᾧ νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔῃος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
ᾧ γέροντι αἶνον μὲν τοι ἀμύνω, δν κατέλεσας,
οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὃν ἐπέονχ' ἔκτεν ταλαπειρίον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σὰ βράκεια δνοπαλίζειαι.
Οὐ γὰρ πολλὰ χλαῖναι ἐπημοιβοὶ τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἴη φωτὶ ἐκάστηρ.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.]
ᾧ εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquid verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem , altumque murum ,
nos quidem circa urbem per virgulta densa ,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala , Borea oborto ,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina ,
frigida , et scutis circum-accrecebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant , et tunicas ,
dormiebantque quieti , scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram ,
stulte , quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar , scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulysses allocutus-sum , prope qui-erat ,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade , sollers Ulyse ,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hiems
domat , non enim habeo lænam : decepit me deus ,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo ,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce , me sermone affabatur :
Sile nunc , ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit , dixitque sermonem :
Audite , amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Agamemnoni , pastori virorum ,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas , Andræmonis filius ,
confestim , ac lænam deposuit purpuream ,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora .
Ita utinam nunc pubescerem , viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum ,
utrumque , ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt , mala corpore vestimenta haben-
tem.] Hunc autem respondens allocutus-es , Eumæe subul-
ce :] o senex , narratio quidem tibi bona , quam dixisti ,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis , neque ulla alia-re ,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse ,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties .
Non enim multæ lænæ , mutatoriaeque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique .
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius ,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit ,
deducetque , quo te cor animusque jubet .]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' οἶων τε καὶ αἰγῶν δέματ' ἔβαλλον.
 520 *Εὐθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκετ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεχέσχετ' ἀλοιβὰς
 ἔννουσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὀδὸς μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεγρίαι· οὐδὲ συνώτῃ
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὕδν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ἐπιπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι βὰ οἱ βίотον περικηδετο, νόσφιν ἐόντος.
 *Πρῶτον μὲν ξίφος δὲ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν,
 530 ἃν δὲ νόκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφός, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὅζην ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοτες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὖδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

*Ὡς εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὄρχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστον ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 5 εὖδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἥτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλη-
 κτήματα τὴν προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὔτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα θασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθης.
 Ἄλλ' ὅτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμης.
 *Ἦδη γάρ βα πατήρ τε κασίγνητος τὴν κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελεν ἐέδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, ὅς τις θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυῖοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεληνότος οὐδὲ μεταλλάξ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέφεις ἕκαστα
 25 ὁμῶς, ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰκόκε τοι φήγῃσι θεοὶ κυδρὴν παράχοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆρες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὦτα, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίотον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.

Ibi Ulysses decubuit; injectit autem lenam ipsi densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mulatoria ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum viri cubuere juvenes; non-autem subulco placuit illic lectus, a-suius seorsum ut-cubaret : sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses, quod sibi facultatum curam-habebat, *ipse* dum-abesset. Primum quidem ensem acutum circa fortes suspendit humeros;] tum lenam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde densam;] ac pellem sumisit capræ bene-nutritæ, magnæ : sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium de-re-ditu submonitura et hortatura ut-rediret. Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi : Nestor idem quidem molli domitum somno ; Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant. Prope autem stans *eum* allocuta-est cæsiis-oculis Minerva : Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris, possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus ita insolentibus ; *cave* ne tibi omnia comedant, possessionibus divisis, tu vero inane iter feceris. Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum ut-dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias. Jam enim paterque fratresque *eam* jubent Eurymacho nubere; is enim superat omnes procos donis, et nimium-auxil sponitalia : ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur. Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris : illius vult domum augere, qui *se* duxerit, filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserat dilecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula famularum *ei* quæcunque tibi optima videatur esse; donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem. Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo. Procorum tibi studiose principes insidiantur in freto Ithacæque Samique asperæ, cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι οὖρον ὀπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ρύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὴν πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνει καὶ πάντας ἑταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτην εἰσαψέσθαι,
 ὅς τοι ὕδν' ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ῥήια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἴσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἐσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 πόν· Αὐτὰρ ὁ Νηστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [ἀλξ' ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἐγρεο, Νηστορίδη Πεισίστρατε, μόνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσομεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νηστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', οὐπως ἔστιν ἐπείγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δονορῆρην ἑλάαν· τάχσ' ὁ ἔσsetαι ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰσὶκε δῶρα φέρων ἐπιδύφρια θεΐῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μυνήσκειται ἡματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃτα παράσχῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἤλθε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀστὰς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόρ' ἵο.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλέοντα
 δύνει καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὅμοιος
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενός δὲ προσῆυδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεοίο·]
 Ἀτρείδην Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ᾗδῃ νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ᾗδῃ γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἐκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμίεβετ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνόαδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νεμεσσώμαι δὲ καὶ ἄλλῃρ
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνῳ δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσον τοι κακὸν ἐσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰσὶκε δῶρα φέρων ἐπιδύφρια θεΐῃ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναιξὶν
 δειπνῶντων ἐν μέγαροις τετυκεῖν ἄλῃς ἐνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὀνειρά·
 δειπνήσαντας ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἐπωμαι, ὑποξεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτῶς ἀμπέμψῃ, δώσει δέ τι ἔν γε φέρεσθαι,
 ἢ τέ τινα τριπόδων εὐχάλων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ δού' ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἄλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittit autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum; et ei verbum dixit :]
 Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.
 Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclutus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injectis humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam; nec quisquam nos
 sic remittet; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-aratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Huic autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρείδῃ Μενέλαι Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 βούλομαι ᾗδ' ἐν νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'. οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὐραν ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δῆται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ᾗ ἀλόχῳ ᾗδ' ἐμοῦσσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τευκεῖν ἄλλις ἐνδὸν ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἤλθε Βοηθοίδης ἑτεωνεύς,
 ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτήσασθαι κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηϋέντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶν' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκάνον, θθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἷον δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φοῖραιμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἑσάν οἱ πέπλοι παμποίκιοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δὲ κάλλιστος ἐν ποικιλιμαῖν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βῆν δ' ἱέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἱκόντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἥτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μεινίῃς,
 ὅς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, δὲ κάλλιστον καὶ τιμειστάτον ἐστίν.
 115 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται·
 ἔργον δ' Ἠφαίστιον· πόρεν δὲ ἑ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, οὗ' ἐὸς δόμος ἀμπερχάλυψεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τειν' δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἔν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρείδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
 ὄηκ' αὐτοῦ προπάρουσε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
 πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέχνων φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνήμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὄρν
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 130 Ὡς εἰπούσ' ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐϋ ἠθήσατο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λείδητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστήν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδὼτα πολλὰ ἐπιβέσσεια, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 πᾶρ δὲ Βοηθοίδης χρᾶς δαίετο καὶ νέμε μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas :
 ne patrem deo-parem quærens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.
 Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteonæus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum : Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat : jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum : hunc autem affatus-est flavus Menelaus :
 Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-redditu-profectum : tibi autem volo hoc præbere.
 Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides : ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum : Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est :
 Donum tibi et ego, fidi dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum : interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo : tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sic locuta in manibus ei posuit : hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpe posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus :
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam electum mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens :
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὦνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειραθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 145 ἔππου τε ζεύγυνυν' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοῦς δὲ μετ' Ἀτρείδης ἔκκι ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέω ἐν δέπαί, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 150 στῇ δ' ἔππων προπάροιθε, δεδισχόμενος δὲ προσηύδα·
 Χαίρετον, ὦ κύρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἵπειν· ἥ γὰρ ἔμοιγε πατήρ ὡς ἤπιος ἦεν,
 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱέες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 155 καὶ λῆην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆϊ ἐνὶ οἴκῳ
 εἵποιμ', ὡς παρὰ σείο τυγῶν φιλότῃτος ἀπάσης
 ἔργουμαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δνύχεσσι πέλωρον,
 ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰδόντες ἔποντο
 ἄνδρες ἢ δὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγυθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἤϊε πρόσθ' ἔππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστοριδῆς Πεισιστρατος ἤρχετο μῦθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄφρα με λαῶν,
 ἥ νῶϊν τόδ' ἔφαμε θεὸς τέρας ἥ σὺ αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριζε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 170 ἔππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίνατο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανυπέπλος ὑποφραμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμην· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθανάτοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι δῶ.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεῇ τε τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἥ καὶ ἤδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 180 οὔτω νῦν Ζεὺς θείη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶν ὡς εὐχετοκόμην.
 Ἥ καὶ ἐπ' ἔπποιιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
 ἤϊξαν πεδίοινδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἄγνυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ οὐκ' ἔσαν· ὁ δὲ τοῖς πᾶρ ξείνια θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἔππου τε ζεύγυνυν' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μάστιγιν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτὺ πτολίεθρου·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.
 Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est :
 Valetе, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus : utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amicæ-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque afferam opes multas et bonas.
 Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte : ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres : hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos : hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem :
 Considera jam, Menelae Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, at tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.
 Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum :
 Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque :
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
 Dixit, et equis scuticam incussit : hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem promti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem pervenerunt Dioclei ad domum,
 filii Orsilocho, quem Alpheus genuit filium.
 Illic vero noctem dormierunt : is vero eis hospitalia apposuit.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium :

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχύμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμευ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δμηλικῆς εἰμεν·
ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοφροσύνῃσιν ἐνήσει.
Μή με παρέξ ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη ὅ' ἐν οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὶν θάσσον ἱέσθαι. [μῶ,
ὦς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔῳ συμφράσσατο θυ-
εππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχύμενος τελέσειεν.
Ἔδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαιόντα κάλλιμα δῶρα,
ἔσθῃτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνουν ἔπειτα πετρονέτα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἐταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γάρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέριθος, οὐ κα μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἱέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ὦς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλιτέρχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκτανεν.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐχσομεῖτε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβάβωμεν, ἵνα κρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλῆϊσι καθίζον.
Ἦτοι οἱ μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὖχετο, θῦε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τῆλεδαπός, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἀνδρα κατακτάς,
225 μάστιγ'· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἕναίε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρῃ μήλῳν,
ἄρνευδς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀνίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυστάτον ζῶντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίην. Ὅ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγαρόσι Φυλάκοιο
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέεδτο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τὴν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητῆς Ἐρινύς.
235 Ἄλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρρα καὶ ἤλασε βούς ἐριμύχους
ἔς Πύλον ἐκ Φυλάκῃος καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτω δὲ γυναικῇ
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὅ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγημε γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱε κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἐτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάλθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφιάροον,
245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλότῃ· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atque et aequalis-ætatē sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.
Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Fastinanter nunc conscende, jubeque inscendere omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni. [Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.

Telemachus vero sociis hortans præcepit:
Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filix, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.

Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore[m] Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphilochoque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 250 ἀλλ' ἤτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἦρπασεν Ἥως
 κάλλεος ἐννεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς ῥ' Ὑπερσίηνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ γολωθεῖς,
 ἐνθ' ὅγε καιετῶν μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 256 ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενόν τε ποθὶ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεῖπεν·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσῃ· ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμωνων, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα μὴδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' ἐτοχῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστίν Ὀδυσσεύς,
 266 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ δλέθρῳ.
 Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοσιδής·
 οὔτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρᾶ κατακτάς
 275 ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἀν' ἵπποδοτον, μέγα δὲ κρατεύουσιν Ἀχαιῶν·
 τῶν ὑπαυλεύμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
 276 μὴ με κατακτείνωσι· διωκέμενος γὰρ οἶο.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπόσω νηὸς εἴσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κείθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.

ὦς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τῶγ' ἐπ' ἱκρίοφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιέλισης·
 285 ἄν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβόησατο πομποπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρὰ δὲ οἱ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἱποτρύννας ἐκέλευσεν
 ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοιλῆς ἐντοσθε μεσόδροις
 290 στήσαν ἀείρωντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἐδῆσαν·
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπετοισι βοῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἔει χλαυκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅφρα τάγιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα, θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χάλκιδά καλλιέεσθρον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 300 ἡ δὲ Φεᾶς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῷ,
 ἡ δὲ παρ' Ἥλιδά διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπειοί.

Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θεῶσιν,
 300 ὁρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἀλῆναι· —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὑφορβὸς
 δορπετήν· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora ,
 pulcritudinis gratia ipsius , ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum , postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit , patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit , Theoclymenus autem nomen
 ei erat ,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inven-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice , quoniam te sacrificantem invenio hic in loco ,
 oro per sacra et per deum , ac deinde
 per tuumque ipsius caput , et socios , qui te comitantur ,
 dic mihi interroganti vera , neu celes :
 quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi , hospes , haec valde accurate dicam .
 Ex Ithaca genere sum , pater autem mihi est Ulysses ,
 si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu .
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra ,
 veni interrogaturus de-patre diu absente .

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii , viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt ,
 Argos per equos-pascens , multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus caedem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari .
 Sed me navi impone , quia tibi in-fuga supplicavi ,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto .

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amice-exciperis ex iis
 qualia habemus .] Sic igitur locutus , ejus accepit aeream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] descendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem .] In puppi vero deinde consedit , juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt .
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obediunt .
 Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris .

His autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva ,
 acrem ingruentem per aerem , ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam .

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem .]

Occiditque sol , obumbrabantque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellabat , impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam , ubi dominantur Epei .

Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis ,
 cogitans , utrum mortem fugeret , an caperetur .

Illi autem in casa , Ulysses et divinus subulcus ,
 coenabant ; apud ipsos vero coenabant et viri alii .

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, στυβῶν τευ πειρητίζων,
305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδοκέως φιλέει μείναι τε κελεύει
αὐτοῦ ἐνὶ σταβμῷ, ἢ δατρύνει πόλινδε·

Κέκλυθι νῦν, Εὐμαῖε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
ῥῶσθον προτὶ ἄστυ λιλαιόμαι ἀπονέσθαι
πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταίρους.
310 Ἄλλα μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄψασσον,
ὃς κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
πλάγχνομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον δρέξῃ.
Καί κ' ἔλθων πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
ἀργελίην εἵποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·

315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὄνεατα μυρ' ἔχοντες.
Αἰψὰ κεν εὖ δρώοιμι μετὰ φσίνι, ὅτ' ἐθέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.

+ Ἐρμείαιο ἔκχῃτι διακτόρου, ὃς ῥά τε πάντων
320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
δρῆστοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ζύλα δανὰ κεάσσαι
δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδιδῶναι χέρεας.

325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαῖε στυβῶτα·
ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; ἢ σύ γε πάγχυ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι θμίλον,
τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.

330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ ἐμμένοι ἡδὲ χιτῶνας,
αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ χλαῖνας πρόσωπα·
οἳ σπιν ὑποδρώουσιν· ἐύξεστοι δὲ τράπεζαι
σίτου καὶ κρειῶν ἡδ' οἴνου βεβριθασιν.

335 Ἄλλα μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνίσταται παρεόντι,
οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρων, οἳ μοι ἕκασιν.
Αὐτὰρ ἔπην ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνάν τε εἵματα ἔσσει,
πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
αἰθ' οὕτως, Εὐμαῖε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἴζους αἰνῆς.
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
345 ἄλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν

345 ἀνέρες, ὃν κεν ἔκταται ἄλλη καὶ πῆμα καὶ ἄλλος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας μείναι τέ με κεῖνον ἄνωγας,
εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
εἴ που ἔτι ζῶουσιν π' αὐγὰς ἡελίοιο

350 ἢ ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε στυβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεικέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
355 ἐκπάγχλως γὰρ παῖδός οὐδύρεται οἰχομένοιο
κουριότης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἐὶ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
mane ad urbem cupio discedere
mendicaturus, ut ne te attaram et socios.
Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
Et profectus ad ædes Ulyssis divini
nuntium dixerō prudenti Penelopæ,
et procis insolentibus me-immiscuero,
si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voverint.
Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda;
carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
heī mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
si revera procorum vis ingredi cœtum,
quorum injuriæque violentiæque ad-ferreum cælum pervenit.
Nequaquam tales sunt ministri illorum ;
sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
pane, et carnibus, et vino onerate sunt.
Sed mane ; non enim quisquam te molestatur præsentē,
neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ille te lænæque tunicaque vestimentis induet,
deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.
Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
sed propter perditum ventrem malis curas habent
viri, quæmuncque invaserit vagati, calamitasque, et dolor.
Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
vehementer enim de-filio dolet absente,
deque-ingenua uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἦκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.
 Ἦ δ' ἄρχει οὐ παῖδος ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέῳ θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 390 ἐνόαδε ναιετάων φίλος εἷη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκα μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη ταυπέπλω,
 θυγατὲρ ἰφθίμη, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων
 395 τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἤσπον ἔτιμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβον πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδωσαν καὶ μυρ' ἔλαγναι
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνάν τε χιτῶνά τε εἵματα' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφίεσσα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φιλεῖ δέ με κηρόθι μᾶλλον.
 Νῦν δ' ἦδὴ τοῦτων ἐπιτεύομαι' ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάχαρες θεοὶ, ᾧ ἐπιμύμων
 τῶν ἑφαγόν τ' ἐπίον τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχρον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπασεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἔκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαίε συβώτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆυν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
 ἡδὲ διεπράβετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύαγυια,
 385 ἥ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἥ σέγε μουνυθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες θυσιμεέες νηυσὶν λάβον ἢδ' ἐπέρασσαν
 τυτθὸν ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὄνων ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀδέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδέ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρῃ, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνάγει,
 εὐδέστω ἐξελθὼν· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
 κῆθεσιν ἀλλήλων τερπόμενα λευγαλέοισιν,
 400 μνωομένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαλθῇ.
 Τοῦτο δὲ τοι ἔρῳ, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Νῆσός τις Συρίη κιχλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
 Ὅρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτε περιπληθὺς λίην τόσων, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐθότος, εὐμηλος, οἶνοπληθὺς, πολύπτυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῶλ' ἀνθρώπων,
 410 ἔλθων ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in praematura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctīmena peplum-tra-
 he,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebat, paulo autem meminisse honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lanaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis *hospitibus* dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquod opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 lujuſce viri in ædes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet ,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum *est* etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurore illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi *sunt* conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus *ibi* incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- οἷς ἀγανοὶς βελέεσσιν ἐποιοῦμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῆσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλειον,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπικέκλος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίχλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώχεται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλάῃ ἔργ' εἰδυῖα·
 τῇ δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαῖπαλοι ἡπερόπευον·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μύγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἡπεροπεύει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ χ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθου;
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κοῦρῃ δ' εἴμ'. Ἀρύβαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνῆρπαζαν Τάφιοι, λήϊστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν.
 430 Τῇ δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, δὲ ἐμίσηγοτο λάθρῃ·
 ἥ βρά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὄφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητὴρ ὑπερεφές δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἡ γὰρ ἔτ' εἰσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμειβετο μῦθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμουν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ὁ ῥιμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμειβετο μῦθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἦ ἐν ἀνυγίῃ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθων ἐξείπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδῆσῃ
 δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ, ἡμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὄνον ὀδαίων.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείῃ βίοτοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θεῶς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
 οἷσ'ω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίθαιθρον ἐγὼν ἐθελουσά γε δόλῃν.
 450 Παιδὰ γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 455 τὸν κεν ἀγομὶ ἐπὶ νηός· ὃ δ' ἡμῖν μυρίον ὄνον
 ἀφού, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόνος ἀνθρόπους.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνῆαντόν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοτον πολλὸν ἐμπολίωντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἤκαν, δὲ ἀγγελίῃ γυναικί.
 Ἥλυθ' ἀνὴρ πολυδῆδρος ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄριμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτριον ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαι καὶ πότνια μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφοφώνοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντο,
 ὧν ὅπως ἔχοντο· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἥτοί δ' ὁ κωνεύσας κοίλῃν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illic autem Phœnices re-nautica-incltyti venerunt viri,
 velatores, innumeras ducentes merces-ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.
 Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-æris me-glorior esse;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abriperunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientes; vendideruntque me huc deductam
 hujusce viri ad-ædes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequeris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 ipsosque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
 jurejurando fidem-dare, vos incolument me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alibi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero moliat interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et propere emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad ædes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcumque sub-manus venerit;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.
 Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocumque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad ædes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.
 Venit vir sollers mei ad ædes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit;

405 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμον ἐξῆγε θύραζε·
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἦμιν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμφεπέναντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμαί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀσιγροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥλιος, σκιδωνόντο τε πᾶσαι ἀγριαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κινύτες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρά χέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἱάλLEN.
 Ἐξῆμαρ μὲν οὕτως πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἄλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὄηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ', Ἀρτεμὶς ἰοχέαιρα·
 480 αὐτῷ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κτῆς·
 καὶ τὴν μὲν φύκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοῦς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ·
 ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖβον μύθῳ·
 Εὐμαι', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθεις ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογῆσας
 490 ἥπιον, δεῖ δὴ τοι παρέχει βρῶσιν τε πόσιν τε
 ἐνδοκέως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καθῃδραβήτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἥως ἤλθεν εὐθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λύνον ἱστία· καδ' ἐλόν ἱστὸν
 καρπαλίμως τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνίην ἔδρσαν·
 500 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἰθοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντυ,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἄγρους ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτήρας·
 505 ἐσπερίος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτεμαι.
 Ἥῳθεν δέ κεν ὕμνιν δοιδόριον παραθειμήν,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἶνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰθὺς σῆς μετράς ἴμι καὶ σοὶ δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ὑδά·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων πονή· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδὲ σε μήτηρ
 ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἅπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὑφάνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιψάσκομαι, ὃν κεν ἴχαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum convivarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum) :
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde *nave* conscensa navigabant humidias vias,
 nobis *navi* impositis : ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter indaxit Satu-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens :
 in-sentinamque *ca* insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt : at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone :
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti.
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam : at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur :
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis :
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt :
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones :

Vos quidem nunc ad-urbem agite *navem* nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposüero;
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est :
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire : haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia *est*; sed tibi ipsi
 pejus *esset* : quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ· Ἰθακῆσιν εἰς ὁρόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπατο θεξίος ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἀγγελός· ἐν δὲ πόδεςσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νῆος τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὗ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπατο θεξίος ὄρνις·
 ἔγνων γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔοντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 τῷ κε τάχα γνῶις φιλότῃ τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἑμεῦ, ὅς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ἡ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδυκῶως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσέχεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἦδ' αὖ
 545 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μίμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς θάλαμον καὶ ἐπὶ κλῆρσι κάθισαν.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσεν καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
 555 Τὸν δ' ὅκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἴκετ' αὐλῆν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρίαί, ἧσι συσώτης
 ἐσθλὸς ἐὼν ἐνάλευεν, ἀνάκτεσιν ἧπια εἰδύς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἧοί, κειαμένω πῦρ,
 ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ἀνυκόμενοι,
 5 οὐδ' ὕλαν προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhaesitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant suæ perplurimæ, apud-quas sub-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἣ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἀλλὰ περισσάουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὕτω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔστη ἐνὶ προθύροισι. Ταφὸν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἔπονείτο,
 15 χιρῖνας αἴθουπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
 κύσσε δέ μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει
 ἔλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 20 μῦθον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διος ὑφορβὸς
 πάντα κύσεν περιφῶς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄγχεο νηϊ Πύλονδε·
 25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσρόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἑόντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐτέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημεῖς· ὃς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἑσρόων ἀτίθλον ὅμιλον.
 30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥε τις ἦδ' ἄνδρῶν
 35 ἄλλος ἐγήμεν, ὅς γάρ νύ τοι εὐαδὲ θυμῷ
 ἀνδρῶν μνηστήρων ἑσρόων ἀτίθλον ὅμιλον.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνη γε μένει τετλήσθι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δακρυχεοῦσαι.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ ὅγ' εἰσὶν ἱέν καὶ ὑπέρβη λαίνοιο οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρων ἐπιόντι πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσέν τε·
 Ἦσ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοιθι δόμοιεν ἔδρων
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φασί· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τῷ δὲ συβώ-
 χεὺν ὑπο χλωρὰς βῶπας καὶ κῶας ὑπερβην [της
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρειττὸν πῖνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὀπαλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
 σῖτον δ' ἑσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσιβίῳ κίρην μελιτηδέα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτόμαι προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πῶθεν τοι ξείνος δδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ νᾶυται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τι ἐ πεζὸν ὁῖομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἄγορεύσω.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχεται εὐρεαίων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
 osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus-est circumharens, tanquam e morte ela-
 psam:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe-manēs: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cōtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cabile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum linen.
 Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:
 Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæie subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.
 Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

ψηστὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
πλάζομενος· ὥς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάχῃ δαίμων.

65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
ἦλ' οὐθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἰκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Εὐμαί, ἣ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγές εἵπεις·

70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὐπὼς χερσὶ πέποιθα

ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·

μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,

ἣ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζει,

75 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιο τε φῆμιν·

ἣ ἤδη ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος

μυῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.

Ἄλλ' ἤτοι τὸν ξείνον, ἔπει τεδὼν, ἴκετο δῶμα,

ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·

80 δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκας καὶ ποσσὶ πέδιλα,

πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσιν, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·

εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα

ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.

85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἔγωγες μετὰ μνηστῆρας εἶμι

ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·

μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.

Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ὄντα

ἄνδρα καὶ ἱρβιμον· ἔπειτι πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλ', ἔπει θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,

ἣ μάλα μευ καταδάπτει· ἀκούοντας φίλον ἦτορ,

οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι

ἐν μεγάροις, ἀέκητι σθένει, τοιοῦτου ὄντος.

95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἣ σέγε λαοὶ

ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ·

ἣ τι κασιγνήτοισι ἐπιμέμφεαι· οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ

μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,

100 ἣ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἥδ' ἐκ αὐτός·

[ἐλθὼν ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]

αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,

εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι καχὼν πάντεσσι γενοίμην,

ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος·

105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασάατο, μούνον ὄντα,

βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν

τεθνῆμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν αἰετιά ἐργ' ὀράσθαι,

ξείνους τε συτρελιζόμενους δμῶας τε γυναῖκας

βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δῶμα καλὰ

110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σῖτον ἔδοντας·

μάψ' αὐτῶς, ἀτέλεστον, ἀνὴνύσω ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

τοίγαν ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

Οὐτέ τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,

115 οὔτε κασιγνήτοισι ἐπιμέμφομαι, οἷσ' ἵππερ ἀνὴρ

μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
errantem; sic enim ei destinavit haec deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
fac quomodo vis; supplicem vero tibi *se* profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] Eumae, certe valde hoc verbum animus-tristans dixi-
sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi? Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit; matri autem meae bifariam animus in mente cogitat, utrum illic apud me maneat et domum curet, torumque reverens mariti, populi-que famam; an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicunque optimus ambit *eam* in aedibus vir, et plurima dederit. Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum, induam ipsum lenaque tunicaque, vestimentis pulcris; dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta: dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum; vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem, ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim ire; valde enim petulantem insolentiam habent, ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis. Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum virum, etiam fortem; quam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses: o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est, certe valde meum corroditur audientis carum cor, de iis qualia dicitis procos injusta moliri in aedibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives oderint in populo, obsequentes dei voci: an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit. Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo, vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:] ilico deinde mihi caput abscideret alienus vir, si non ego illis malum omnibus fierem, profectus in domum Laertiadae Ulyssis: sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem, mallet in meis interfectus aedibus mori, quam haec quidem semper indigna opera videre, hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres illos violantes indigne in aedibus pulcris, et vinum exhaustum, et cibum comedentes temere sic, in-infinisum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] enimvero ego tibi, hospes, haec valde accurate dicam. Nec quicquam mihi universos populus invisus irascitur, nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὃδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων
 μούνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μούνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενεὲς μάλα μυριοὶ εἶσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὠλήνenti Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνυνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράϊσουςι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θῆσσον, ἐχέρρονι Πηνελοπείῃ
 εἶπ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένῳ, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγεῖλαι· τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώνονται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 γιγνώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν δόδον ἄγγελος ἔλθω
 δυσμόρῳ; ὅς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀγέων
 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶνών τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνε καὶ ἥσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἔξ οὔ σύγε ὥχεο νηὶ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 ἥσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμψ' ὅσπερ οἱ χρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ἄλγιον, ἄλλ' ἐμπης μιν ἑάσσωμεν, ἀχνυμένοι περ.
 Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτον κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγεῖλαις ὀπίσω κίε, μὴδὲ κατ' ἀγροὺς
 πλάεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γὰρ κεν ἀπαγγεῖλαιε γέροντι.
 Ἦ βα καὶ ὥρσε συφορβόν· δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἄλλ' ἄγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγαθῇ ἔργ' εἰδύη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσθαι·
 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὼν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ ποτε πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς—
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς τε χύνες τε ἰδὼν καὶ β' οὐχ ὠλόαντο,
 κνυζημῶν δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀδρῶσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐν δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πόροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Αἰαριτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σῶ παιδί· ἔπος φάο μὴδ' ἐπικευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 ἐρχηθον προτὶ ἄστν περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic *ut solebat*,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristis est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latrarunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses;] exivitque domo extra magnum murum ἐαυλαῖ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.

Ἦ καὶ χρυσεῖη βράβδι ἐπεμάσσει· Ἀθήνη·
φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον εὐπλυνῆς ἡδὲ χιτῶνα
ὅτ' ἂν ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὥφελλε καὶ ἥβην.
175 Ἀφ' δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναυμοὶ δὲ τάνυσθεν
κυνάειαι δ' ἐγένοντο γενεαῖαδες ἀμφὶ γένειον.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξατο πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλλ' ὄμματά, μὴ θεὸς εἴη,
180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάρειθεν,
ἀλλὰ δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.

Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
ἀλλ' Ὀψή, ἴνα τοι κεχαρισμένα δόδομεν ἱρά·
185 ἡδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα φειδόμεν ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις;
ἀλλὰ πατήρ τεός εἰμι, τοῦ ἔννεκα σὺ στεναχίζων
πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας υποδέγμενος ἀνδρῶν.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσσε, καὶ δὲ παρειῶν
δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ.
Τηλέμαχος δ' —οὐ γάρ πω ἐπειθετο δν πατέρ' εἶναι—
ἐξ αὐτῆς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μὲν]

Οὐ σύγ' Ὀδυσσεὺς ἔσσι, πατήρ ἐμός· ἀλλὰ μὲν δαί-
195 ὄλγχει, ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.

Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόητο
ᾧ αὐτοῦ γέ νόμος, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπὶ θῶν
ῥηϊδίως ἐθέλων θεῖν νέον ἢ γέροντα.

Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Τηλέμαχ', οὐ σε εἴκοι φιλον πατέρ' ἔνδον ἔοντα
οὔτε τί θυμωῖν περιώσιν οὐτ' ἀγάσθαι.

Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
ἡλυθὼν εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγέλειης,
ἥτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·

ἀλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμῶν κудῆναν θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσα.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο· Τηλέμαχος δὲ
ἀμφιγυροῖεν πατέρ' ἐσθλὸν δόρυετο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὕψ' ἡμερος ὥρτο γόσιον
κλαῖον δὲ λίγεις, ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοι,
φῆναν ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσιν τέκνα
ἀγρόται ἐξεῖλοντο πάρος περὶ νῆα γενέσθαι·
ὥς ἄρα τοίγ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδον.

220 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἐδὺ φᾶος ἡέλιος,
εἰ μὴ Τηλέμαχος προσηφόνειεν δν πατέρ' αἰψά·

Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην· τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίονται ἐνθάδ' ἰχέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :

vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam

posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.

Rursus autem nigro-colore factus-est, genaeque distentae-sunt
caeruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses

ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;

terratusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus esset,

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius sin-

le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui caelum latum t-

neut :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,

et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :

neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?

sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans

pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Satis igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
lacrimam mittebat lumi : ante autem continuat-ur inde
nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebat suum

patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-es-

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus

decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.

Nequaquam enim mortalis vir haec machinatus-esset

quo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus

facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;

nunc vero diis similis-es, qui caelum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-si-

neque mirari supra-modum nec stupere.
Nequaquam enim tibi amplius alius venit huc Ulysses :

sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,

veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervae praedatricis

quae me talem fecit, uti vult ; potest enim ;

alias quidem mendico similem, alias autem rursus

viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,

Facile vero est diis, qui caelum latum tenent,

et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero

circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.

Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :

plorabant vero stridule, abundantius quam aves,

aquilae, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos

rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliiis lacrimam fundebant

Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,

nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, pater, navi te nautae

duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?

nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαρῖχεται
 καὶ μ' εὐδον· ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 5 κάτθεσαν εἰς Ἴθακην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰς θ' ὑφαντὴν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπηῇσι θεῶν ἴσθιτι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνας,
 ὅφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 15 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστήρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηριῖας
 φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνήσμεθ' ἀντιφρέσθαι,
 μούνοιο ἄνευβ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσμεθ' ἄλλους.
 20 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίτρονα βουλήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγχι μ' ἔχει· οὐδὲ κεν εἴη
 ἄνδρες δύο πολλοῖσι καὶ ἱφθίμοισι μάχεσθαι.
 25 Μνηστήρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκές οὔτε δύο οἶαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλέονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρηστήρης ἔπονται·
 30 ἔκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 ἔκ δὲ Ζακύνθου ἔσιν εἰκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἔκ δ' αὐτῆς Ἴθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μείδων κῆρυξ καὶ θεῖος αἰοιδὸς
 καὶ δοῦν θεράποντε, δαήμενε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἐνδὸν ἰόντων,
 35 μὴ πολὺσιπαρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσαι ἐλθόν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηριῖαι,
 φράξω, κ' ἐνέ τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρεω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 40 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἥ τι ν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηριῖω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 ἐσθλὸς τοι τούτῳ γ' ἐπαμύνορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὅψι περ ἐν νεφέεσσιν καθυμένω· ὥτε καὶ ἄλλοις
 45 ἀνδράσι τε κρατέουσιν καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμφοῖς ἔσσεσθον
 φυλοπίδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστήρην καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνεται Ἄρης·
 50 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεαι ἅμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 οἴκαδε καὶ μνηστήρων ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ πρότῃ ἄστῳ συβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δόμον πάρα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 55 τετλάω ἐν στήθεσσι κακῶς ἀγρόχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰς ὁρόν ἀνέχεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγμένον ἀγροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.
 Phæaces me duxerunt re-nautica-incliti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.
 Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possumus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti; stupor me tenet: nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.
 Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt; cito autem scies hic numerum.
 Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.
 His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.
 Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] boni sane isti sunt adjutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.
 Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.
 Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :
 at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.
 Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.
 Etiam si vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.
 At sane cessare jube ab-insipientia,

280 μείλιχοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἤμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἐππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 285 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταβεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μάλαχοις ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχιστα, ὅσσαν πυρὸς ἔικετ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ ἔθηκε Κρόνῳ,
 μὴ πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ἡμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισιγύνητέ τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἰοῖσιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπτεῖν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέριοιο,
 μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἄκουσάτω ἐνόντο ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγῃ μήτε συβώτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἷοι, σύ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνῶσκον ἰθύν·
 305 καὶ χέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἐτι πειρηβέμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δειδὶε θυμῷ,
 ἦδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' οἶω,
 310 γνῶσθαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλῖφροσύνη μέ γ' ἔχουσιν·
 ἄλλοι οὗτοι τὸδε κέρδος ἐγὼν ἐσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισιν· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διθὰ γὰρ αὐτὸς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκηλοῖ
 315 γρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπι φειδῶ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δαδάσθαι ἄνωγα,
 αἶτε σ' ἀτιμάζουσιν καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμὸν ἐθέλωμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἶσα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆys εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἴκοντο,
 325 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελλῆν ἐρέοντα περίρρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἄνωγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δείσας ἐνὶ θυμῷ
 ἱφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβῃ.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consilii in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percententur arma desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similis
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Uly-
 ses;] sed fœdata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-si-
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscēs; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed nequitiam hoc emolumento ego fero puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquid nosti Jovis signum ægidem-tenentis
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde ia-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem ju-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγέλιος, ἔρποντε γυναῖκί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσσει μετὰ δμῳῶσιν ἔειπεν·
 Ἦδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελόπειρ δ' εἶπε σὺδ' ὅτ' ἄγχι παραστάς
 πᾶνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνῶγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲς μέγαν τειχίον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπάρειθε θυράων ἐδρῶντων.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἥρῃ ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλίηας ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοισι ἀγγείλωσι τοῦς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἶρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἶδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χῶρης, λιμένος πολυθενθὸς ἐντός,
 ἱστία τε στελλόντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδ' οὖν ἄρ' ἐκγέλασεν μετεφώνεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μὴ τιν' ἐπ' ἀγγελίην στήρνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἢ τίς σφιν τόδ' εἴητε θεῶν, ἢ εἰσίδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστήσαντες ἔβαν ἐπὶ θύρα θαλάσσης·
 αἰψὰ δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδὲ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ καχότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡμερόσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ᾤσμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ τοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἥῳ διᾶν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὀλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφυγίοι· οὐ γὰρ ὅτω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστῆμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δμῃγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μεθισμέναι μιν ὦω,
 ἀλλ' ἀπομνησίει, ἔρεει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσωσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μὴτ' ἐκ καχὸν βέωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἢ ἐν δόδῳ· βίοντο δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχοντες,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅστις οὖπιόι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.
 Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :
 Jam tibi, regina, dilectus filius venit.
 Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsam jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiavit,
 profectus est ire ad sues ; liquit autem septaque et domum.
 Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.
 His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :
 O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum-
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.
 Nondum totum dictum erat, quando Amphinomos vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :
 Ne quem amplius nuntium jubeamus ire ; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.
 Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.
 Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheii filius :
 Dii boni ! ut hunc virum dii a-malo liberant !
 Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, expectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.
 Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.
 Ipse enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.
 Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem ; (nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque executi sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :
 metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν ἔδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βῶλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρῷα πάντα,
μή οἱ χόρηματ' ἔπειτα ἄλις θυμηδὲ ἔδωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθω ἐξδνοῖσιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαι' ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μάλιστα ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἤγειτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
ῥηιδαν μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
ὅσιν εὐφρονένων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνην ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.

Εἰ μὲν κ' ἀνῆλθωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
αὐτός τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνῶζω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνύσιν θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.

Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιηόδανε μῦθος.
Λυτὴν ἔπειτ' ἀνστήσαντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξυστοῖσι θρόνοισιν.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρσιν φανῆναι ὑπέρβριον ὕβριν ἔχουσιν.

Πεῦθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν διεθρον·
κῆρυξ γὰρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναϊκῶν,

415 στῆ ῥα παρὰ σταθμόν τέγους πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παραιῶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ἐνόμαζεν·

Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης μεθ' ἡμελικας ἔμμεν ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖς ἐῖσθα.

Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλέμαχῳ θανάτον τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπάξαι, ὅσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρες· οὐ δ' ὁσὶ κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατήρ τεός ἱκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λήν,
οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπιστόμενος Ταφίοισιν
ἤκαγε Θεςπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρβμοι ἦσαν·
τόν β' ἔθελον φθίσαι καὶ ἀπορῥάϊσαι φίλον ἥτορ
ἡδὲ κατὰ ζῶην φαγῆναι μενοεικέα πολλῶν·

430 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδειξ, μνάξ δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίξεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρασι, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλέμαχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

440 Ὡς γὰρ ἔξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
[ἡῦδα.
θάρασι, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupsit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum eorum interrogemus consilia.

Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes iubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomos; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considabant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis habentibus.
Resciverat enim de-sui filii in adflus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.

Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:
Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di-cunt
in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,

populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:

illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:

verum Ulysses inhihebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, neque magno dolore-afficis:

sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.

Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα κελαῖνόν ἐρώησει περί δουρι
 ἡμετέρῳ· ἐπειὴ καὶ ἐμέ πολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 πολλὰκι γούνασιν οἷσιν ἐφροσάμενος, κρέας ὅπτον
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.

445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλοτάτος ἔστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἀνωγα
 ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλάσθα.

ᾧ φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.

Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾷσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκοῦπις Ἀθήνη. —

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱέϊ διος ὕπορβος
 ἤλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,

455 ἀγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 δάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔσυβώτης
 γνοίῃ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφρῆσιν εἰρύσσαιτο.

460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δῖ' Εὐμαιε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστῳ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήγορες ἔνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·

465 οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστῳ καταβλώσκοντα· τάχιστα με θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.

Ἄμῃρας δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.

470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.

Ἡδὴ ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμῆος λόφος ἔστιν,
 ἦα κιών, ὅτε νῆα τοῖν ἰδομένη κατιούσας
 ἐς λιμὲν ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγυνοῖσιν·

475 καὶ σφέας ὠίσθηεν τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.

ᾧ φάτο· μεῖδῃσεν δ' ἱερῇ τις Τηλεμάχιοι,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλείνει δ' ὑπορβόν.

Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔισας.

480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Man. 2A. 99

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο·
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 5 ἄστυδες ἰέμενος, καὶ ἐὼν προσέειπε συβώτῃ·

Ἄττι, ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbiūm-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis *me* imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.

Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animū-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssē, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Vesperinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssē
 virga percussū, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.

Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem viri descendētem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cessarant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssidis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὀφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἶω
 κλαυθοῦ τε στυγεροῖο γοοῖο τε δακρυδέντος,
 πρὶν γ' αὐτὸν με ἰδῆται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ἔξινον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκεῖθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρρον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὕτως ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μῆνιει, ἄλγιον αὐτοῦ
 15 ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμὸι φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὅστ' ἐπιτελαιμένω σιμάντορι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχε· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἄλῃ τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τὰδε εἵματ' ἔχω κακὰ· μὴ με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπὸ πόρῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραπίνα ποσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε δόμοος εὐναειτάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἑρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσω ἵεν καὶ ὑπὲρ βῆ λαινον οὐδὸν.
 Τὸν δὲ πολλὴ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' εἶπει· ἴθυς κίεν· ἄμψ' δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῶα Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο.
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμος.
 Ἥ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περιφρῶν Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλῃ ἢ ἐρυσέῃ Ἀφροδίτῃ·
 ἄμψ' δὲ παιδί φίλῳ βάλε πῆγες δακρύσασα·
 κῦσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμψω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πτερρόντα προσήοντο·
 Ἥλθε, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε
 ὀφεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νῆϊ Πύλονδε
 λάθρη, ἐμὲυ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρός ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἦν τῆς ὁπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μὴ μοι γόνυ ὄρνυθι μῆδέ μοι ἥτορ
 ἐν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρην αἰμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ· ἀναβᾶσα σὺν ἁμριπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὖχεο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 ῥέξεν, αἳ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήν ἐξελεύσομαι, ὅφρα καλῶσαι
 ξείνον, ὅτις μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυνέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰς κοῖαν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἥ δ' ὕδρην αἰμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἐλοῦσα
 εὖχετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξεν, αἳ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-estate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alia
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut auræ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in-cænaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecerit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἔγχος ἔχων ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θέσπεσιν δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηῖντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύτοα πούλην ὀμίλον,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ᾔστο καὶ Ἄντιφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἷτε οἱ εἴς ἄρχῃς πατρώϊοι ᾔσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἑκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἤλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπεζ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μύθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἰψ' ὄθρυνον ἔμῳ ποτὶ δόμῃ γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενελάος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάρουσι
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσανται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν, ἥ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῖσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
 ὧς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἔπει β' ἔκοντο δόμους εὐναιετάροντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπίδων βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπει οὖν ὀμναι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαιῷ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ β' ἀσπίδων βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖται ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἷδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μῆτηρ δ' ἀντίον ἔξε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφύσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἥτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσκα
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἔμοισι περφυρμένη, ἔξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄψεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρός· σάφα εἰπέμεν, εἰ ποὺ ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μῆτηρ, ἀληθείην καταλέξω.
 ὦχόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκῶς ἐφίλει, ὥσει τε πατὴρ ἐὼν ὕψα,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκῶς ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὔποτε ἔφασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva;
 eumque inde omnes populi aavementem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphos, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem tē malo tuis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his eadem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum-duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas;
 e balneoque ipsi egressi in soliis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicuti audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.

At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

115 ζωῷ οὐδὲ θανάτῳ, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
 ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
 ἵπποισι προῦπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ὅττευ χρηζίων ἰκόμην Λακεδαίμονα διὰν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 125 ἔθελον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
 Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
 νεβροῦς κοιμήσασα νηγεγενῆς γαλαθηνούς
 κνημοὺς ἐξέρεσσι καὶ ἄγκεια ποιήεντα
 βοσκομένη, δ' ὅτ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνήν,
 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐρῆκεν·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐρῆσει.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
 τοίος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομήλειδῃ ἐπάλλισεν ἀναστὰς,
 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 πότος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόιατο πικρόγαμοί τε.
 Ταῦτα δ', ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 ἄλλα παρὲς εἵποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
 140 ἄλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπτε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
 Φῆ μιν θγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
 Νύμφης ἐν μεγάρῳσι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι·
 145 οὐ γάρ οἱ παρά νῆς ἐπῆρετμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπτοιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδοσαν δὲ μοι οὐρον
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμύψαν.
 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆρινεν.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ὦ γυναῖκα αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 ἥτοι θγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 155 Ἴστω γύν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
 ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
 ἤμενος ἦ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
 ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσελμου ἐπὶ νῆος
 ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Αἰγλεμάχῃ ἐγεγονεύην.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνώης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Μνηστῆρες δὲ παρόντων Ὀδυσῆος μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἱέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
 Dii-boni! profecto valde fortis viri in lecto
 voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
 Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
 hinnulos ubi-cubare-fececit recens-natos, lactentes,
 saltus investigat et valles herbosas
 pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile,
 ambobusque illis saxam mortem infert :
 ita Ulysses illis saxam mortem inferet.
 Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
 talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
 ex contentione cum-Philometide luctatus-est surgens,
 prostravitque cum fortiter, gavisus-sunt autem omnes Achivi ;
 talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
 omnes et brevis-revi fierent et amaris-nuptiis.
 Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
 alia præter *verum* dixero declinando, nec *te* decipiam :
 sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
 horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
 Dixit ipsum is in insula se vidisse duros dolores habentem,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
 non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii,
 qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
 Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
 His peractis redii : dederunt autem mihi ventum-secundum
 immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
 Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
 Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
 O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
 vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
 Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalis-que mensa
 focus-que Ulyssis eximii, ad-quem veni,
 quod sane Ulysses jam in patria terra
 sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera,
 est, at procis malum omnibus serit :
 talem ego avem bonis-transtris-instructa in navi
 sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
 ita cito sentires amicitiam-que, multaque dona acciperes
 ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

ἐν τυκτῷ दाटेῶν, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχσσκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἔην, καὶ ἐπῆλυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ δὲ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν εἵπε Μένδων· ὅς γάρ βρα μάλιστα
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἄεθλοισι,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαδ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλῆσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἵκοντο δόμοιο εὐναιετάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἳ δ' ἱέρουν δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱερουν δὲ σῆας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἱέναι καὶ δῖος ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ἔπει ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἱέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀνάξ ἐμός — ἧ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ρυτίτρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδαι, μή μοι ὀπίσσω
 νεικέη· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· ἐπὶ γὰρ μέθυλοι καὶ μάλιστα
 ἦμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα βίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γιγνώσκω, φρονέων τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἴ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρῖπτεσθ', ἐπειή φρατ' ἀρισφαλῆ· ἔμμεναν οὐδόν.
 Ἦ βρα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἳ σκηπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βῴτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ᾗ δὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλοέσσαν
 205 ἄσπερος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλιροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 + Νυμφῶν, ὅθι πάντες ἐπιβρέζεσκον ὁδίται·
 ἐνθα σφέας ἔκλιναν· υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἰ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολοῖσιν,
 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶμα δ' αἶμα ἔποντο νομήες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἐκπαγλὸν καὶ ἀεικέας ὄρινε δὲ κῆρ' Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγῃ κακὸς κακὸν ἡγῆλάζει·
 + ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεί θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγει, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιήνον, δαιτὶν ἀπολυμάνειν;
 ὅς πολλῶς φιλῆσι παραστὰς θλίβεται ὤμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam cœnæ-tempus erat, et advenrunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) :
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :
 Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium :
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.
 Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic malletm stabulorum custodem relictum-esse :
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) :
 sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies ; at cito tibi ad vesperam frigidus erit.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus ; tu autem deinde perpetuo præi.
 Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum ; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.
 Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram ; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iiverunt : stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes ; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendicio misero similem et seni,
 baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam videntes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor ;
 circum vero aliorum aquis-nutriturum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra : ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores :
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis ; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :
 Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit :
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quonam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicium molestum, conviviorum contaminatorem ?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frusta, non tripodas, neque lebetas ;

τόν κ' εἴ μοι δόλῃς σταθμοῖν ῥυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμναια θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακὰ ἔμματα, οὐκ ἐθέλησε
 ἔργον ἐπ' οὐλῆσθαι, ἀλλὰ πτόσσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρῳ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λᾶξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχύϊ· οὐδὲ μιν ἐκ τὸς ἀταρπνιτοῦ ἔστουφείλιν,
 235 ἀλλ' ἔμην' ἀσφαλέως· δὲ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ δὲ μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφουδὶς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' εὖξατο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴ ποτ' Ὀδυσσεὺς
 ὕμῃ· ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πῖονι δηρῷ,
 ἀρνῶν ἦδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρηγῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθέρουσιν νομήης.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσῳ ἔειπε κύων, λοφώϊα εἰδώς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νῆος εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοφος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
 ὥς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κίοντας,
 255 αὐτὰρ δὲ βῆ· μάλα δ' οἴκα δόμους ἵκανε·ν ἄνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσω ἔην, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σῖτον δ' αἰδοίη ταμὴν παρέθηκεν φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ περὶ δὲ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' ἀεΐδων
 Φημίος· αὐτὰρ δὲ χεῖρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὐμαι', ἦ μάλα δὲ τάδε δώματα καλὰ Ὀδυσσεύς·
 265 βεῖα δ' ἀρίγνυστ' ἐστὶ καὶ ἔν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν
 δικλιίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῇ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγξ
 ἤπνυε, ἦν ἄρα δαῖτι θεοὶ πόλυσαν ἐταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ρεῖ' ἔγνω·ς ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσσι' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦε σὺ πρῶτος ἔξελεθ' δόμους εὐναιετάροντας,
 δῦσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείβομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 hortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit :
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussu.
 Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus;valdeque precatus-est,manibus sub-
 latis :] Nymphæ fontanæ, filię Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus :
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdund pastores.
 Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum :] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arclu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periiit redivus dies.
 Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposerunt *ii* qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ : nam illis incipiebat canere
 Phemius : atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc *sunt* ædes pulcræ Ulyssis :
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt : instructa-est autem ei aula
 muro et septis : januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruunt
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.
 Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera
 Vel tu primus ingredere ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic :

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νοήσας
ἢ βάλλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.

290 Τὸν δ' ἡμέιβει· ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νεόντι κελεύεις.
Ἄλλ' ἔρχου προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.

Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμενον οὐδὲ βολάων·
τολμήεις μοι θυμὸς, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπονθα
305 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.

Γαστέρα δ' οὐπῶς ἔστιν ἀποκρῦψαι μεμαυῖαν,
οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ· ἀνθρώποισι δίδωσιν·
τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ δολιζόνται
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.

290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐῖα κείμενος ἔσχεν,
Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Δίον ἱρὴν
ᾤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες

305 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγούς·
δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενιο ἀνακτος
ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις χέρυτ' ᾠρ' ἂν ἄγοιεν
δμῶες Ὀδυσσεύος τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·

300 ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνὶ πλείους κυνοραστῶων.
Δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς, ἐγγὺς ἔοντα,
οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσκηεν καὶ οὐῖα χάβθαλεν ἄμφω,
ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,

305 βρεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἐρεῖνετο μῦθος·
Εὐμαί', ἡ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
ἢ αὐτως, οἷοί τε τραπέζης κύνες ἀνδρῶν
310 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
καὶ λήην ἀνδρὸς γε κύων ὅδε τῇλε κατέσθαι.

Εἰ τοῖσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
315 αἰψὰ κε θήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
κνώδαλον, ὅτι δίοιτο· καὶ ἔχκει γὰρ περιττὴν
νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀνάξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
ἄλγετο· τὸν δὲ νουαίκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.

320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μνηχέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποκίονται εὐρύοπα Ζεὺς
ἀγέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλῃσιν.

Ὡς εἰπὼν εἰς ἧλθε δόμους εὐναιετάοντας·
325 βῆ δ' ἰδὼς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσσῆα ἐεικοστῇ ἐνιαυτῷ.

Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὅκα δ' ἔπειτα
330 νέυσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i præ, ego autem relinquar hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello; cum illis et hoc quocunque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutrivit quidem, neque eo fruitus-est; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :

tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fustum-erat; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulysses prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt; deliciarum vero gratia eos nutriti domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
belluæ, quancunque egisset; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] periit; hunc autem mulieres negligentes
non curant. Servus vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.
Sic locutus, intravit aedes habitantibus-commodas;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde statum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulysses vigesimo anno.
Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίεσκε, κρέα πολλὰ
δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κάτα δαινυμένοισιν·
τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέετο τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.

Ἀρχιμόλον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
πτοχῶ· λευγαλέω ἐναλγίκιος ἠδὲ γέροντι, [σεύς,
σχητόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἵματα ἔστο.
Ἰς δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,

340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
ξέσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάμνῳ ἵθυνεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συβώτην,
ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρας ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι·

345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτὸν τε κέλευε
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιγόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.

᾿Ως φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
ἄγχω δ' ἰστάμενος ἔτεα περὶνεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, καὶ σε κελεύει
αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιγόμενον μνηστῆρας·
αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προῖκτη. [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολέμητις Ὀδυσ-
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀδῖον εἶναι,
355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.

Ἦ βα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδῆξατο καὶ κατέθηκεν
αὐτοῖ, ποδῶν προπαροῖεν, ἀικελίης ἐπὶ πῆρης.
Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' αἰοῖδος ἐνὶ μεγάροισιν αἰδεῖν.

Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, δ' δ' ἐπαύετο θεὸς αἰδοῖς·

360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα. — Λυτὰρ Ἀθήνη,
ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
ὥρπυ, ὡς ἂν πύρνα κάτα μνηστῆρας ἀγέροι
γυνὴ θ', ὅτινές εἰσιν ἐναΐσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσει κακότητος.

365 Βῆ δ' ἦεν αἰτήσων ἐνδὲξια φῶτα ἕκαστον,
πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.

Οἳ δ' ἔλειποντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν
ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγκυλιεῖς βασιλείης,
τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὅπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν
αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὖχεται εἶναι.

᾿Ως ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπετιν νεῖκεσσε συβώτην·

375 ὦ ἀρίγυντε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
ἦγαγες; ἡ οὐχ ἄλις ἤμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
πτωχοὶ ἀνιήροι, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
ἢ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίσιον κατέδουσιν ἄνακτος
ἐνθάδ' ἀγεῖρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμῆαι συβῶτα·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐὼν ἀγορεύεις·
τίς γάρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοὶ ἔσσι,
μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων

jacentem, ubi coquus insidere-solebat, carnes multas
distribuens procis, in domo convivantibus :
hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
ex-adverso; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus-est aedes Ulysses,
mendico misero similis et seni,
baculo innitens; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
acclinatus post cupressæ, quem quondam faber
poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus-est subulcum,
panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
rat;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse;
et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus canebat.

Quando ille conaverat, tum cessavit divinus cantor ;

proci vero tumultuati-sunt per-aedes. At Minerva,
prope astans, Laertiadem Ulyssæm
concitavit, ut panes a procis colligeret,
cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
sed neque sic quemquam exemtura-erat malo.

Profectusque-est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,
undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum;
inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.

His autem locutus-est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
hoc super hospite; profecto enim ipsum antea vidi :
nempe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
duxisti? an non satis nobis erronei sunt et alii,
mendici molesti, conviviūrum contaminatores?
an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?

Eum autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,
aliū scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices-sunt,
vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἤ καὶ θέσπιν αἰοῖδον, ὃ κεν τέρπησιν αἰεῖδων;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἑ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὐτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἔχέρῃων Πηνελόπειαν
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζόμενος αἰεὶ
395 μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ βρα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἤ μεν καλὰ πατήρ ὧς κηδεαί υἱός,
ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δῖεσθαι
μῦθον ἀναγκαῖον, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
400 Δός οἱ ἔλῃον· οὐ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄξεν τύγε μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοῖο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἡ δόμεν ἄλλον.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἶπες.
Εἴ οἱ πόσον ἀπαντες ὀρέξειαν μνηστήρες,
καὶ ἔμεν μὴν τρεῖς μῆνας ἀπότροπον οἴκος ἔρκοι.
Ἄς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἔλδον ὑπέφηνε τραπέζης
410 κείμενον, ὃ ῥ' ἔπῃεν λιταροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεύς,
αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προῖκος γεύσασθαι Ἀχαιῶν·
στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μὴν πρός μῦθον εἶπεν·
415 Δός, φίλος· οὐ μέν μοι δοκέει δ' ἀκαίστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἀλλ' ὀρίστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἡέ περ ἄλλοι,
σίτου· ἐγὼ δὲ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτη,
τοίῳ δποῖος εἶμι καὶ δευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
+ Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἅμα ληιστῆρσι πολυπλάγχθοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμυρῆλίσσας.
Ἔνθ' ἦτοί μ' ἐγὼ κελύμην ἐρήνρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
430 ὅπτηρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὥτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβριι εἰζαντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶι,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτοῦς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
435 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἅμ' ἡοὶ φαινομένην φιν
ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς περικέραυνος
φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra:
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] tace, ne mihi huic responde multum verbis;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinoo verbis alatis allocutus-est:
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento: ne hoc deus perfecit!
Da ei *aliquid* sumtum; non tibi invidio; jubeo enim ego:
neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.
Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio:
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinoo respondens allocutus-est:
Telemache altoiloque, animo indomite, quale dixisti!
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus: cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum:
stetit autem juxta Antinoo, et ipsum sermone allocutus-
est:] Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achiv-
orum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erroni
tali, qualiscunque esset, et ejusmodique *rei* indigens venis
set:] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur;
speculatores autem ad speculas jussi ire.
Hi vero insolentia cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant: cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
venerunt; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit; nec quisquam sustinuit

στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζῶους σφίσιον ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἄνασσαν·
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἔκω, πῆματα πάσχων.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὶς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἔκhai·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναϊδὴς ἐσσι προΐκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὕτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
 ἀλλοτρίων χάρισασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σολύ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρόνης ἦσαν·
 425 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σῶ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δόιης,
 δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 ὣς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐγχολύσατο κηρὸν μᾶλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπτα περόνευτα προσχύδα·
 430 Νῦν δὲ σ' οὐκέτι καλὰ δὲ ἐκ μεγάρου γ' οἶω
 αἶψ' ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνειδέα βάσεις.
 ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνων ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἔσθ' αἴη ἡῦτε πέτρῃ
 ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σπῆλιν βέλος Ἀντινόοιο·
 435 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἄψ δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
 ὅηκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέλλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὲν οὖτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅπποτ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαρχειόμενος χτεάτεσσιν
 βλήτetai, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσιν,
 Ἄντινον προὐ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχέει.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθ' ἔχληος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρῦνυσσι δὲ πάντα.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν·
 ὥδε δὲ τὸς εἶπεσκε νέων υπερηνορέοντων·
 Ἄντινον, οὐ μὲν καλὴ ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλόμενον· εἰ δὴ ποῦ τις ἐπουράνιος θεός ἐστιν.
 455 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἑοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοίοις τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πολλῆας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 ὣς ἄρ' ἔφ' ἀν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάξετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄζειν
 460 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratio
 de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Ulysses:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
 non tu sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quoquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus est:

Audite me, proci inclyte reginae,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheii filius
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perdit; si forte quis celestis des sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Αἶθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι χλυτότοξος Ἀπόλλων.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρόνομη καμῆ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρησι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρονον ἦδ' ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανούνται·
 Ἄντινοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ἔπεινός τις δύστηνος ἀλγυτεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνύγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδosan τέ·
 οὗτος δὲ θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμῳῆσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδέειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦ δ' ἐπὶ οἷ καλέσσατο προσήυδα διὸν ὑφορβόν·
 Ἔρχο, δι' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωγχι
 ἐλθέμεν, ὅρα τί μιν προσπτύζομαι ἦδ' ἐρέωμαι,
 εἰ που Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡε πέπυσται
 ἢ ἶδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυτλάχτῳ γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σίωπῆσσιαν Ἀχαιοί·
 οἳ ὅγε μυθεῖται, θέλγοντό κέ τοι ὀρίον ἥτορ.
 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νῆος ἀποδράς·
 ἀλλ' οὐπω κακότητα διήγυσεν ἤν' ἀγορεύουν.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέχεται, ὅστε θεῶν ἐξ
 αἰεὶδε δεδοκίως ἔπει' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 τοῦ δ' αἴμονα μεμᾶσιν ἀκούεμεν, ὅππότε αἰεὶδῃ·
 ὥς ἐμὲ κείνος ἐθέλγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Φησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτῃ καιετῶν, ὅθι Μίνως γένος ἔστιν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 προπροκρινιδόμονας στεύται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσαι,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνέμων ἐν πόνει δῆμῳ,
 ζωῶ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 Οὗτοι δ' ἡε θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτὸν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἥματα πάντα,
 βούς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινύζουσι πίνουσι τε αἶθρα οἶνον,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 σῖος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν ἄμφι δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ξείνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
 Οὐχ ὁράς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπαρτε πᾶσιν ἔπεσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὲς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem *sunt* omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ mortis similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello *ei* extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cœnabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audentis-animi vel audiverit,
 vel *eum* viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :

utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :

qualia hic loquitur, *his* mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærummas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope *versante*, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc *eum* voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici *ipso-
 rum* edunt:] ipsi vero in nostram *domum* divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,

epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumentur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεώ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλαιο σῆσιν·
 αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 ὧς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγροῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοι· μεταλλῆσαι τί εἰ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρῆζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἰψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κοῦρη Ἰκαρόιο, περίφρων Πηνελόπει·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' οἷζύν.
 Ἄλλα μνηστήρων χαλεπῶν υποδεῖδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνήρ κατὰ δῶμα κιόντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν δούνησιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος λόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἐγὼ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
 570 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἧς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσις περὶ νόστιμον ἦμυρ,
 ἄσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ· εἴματα γὰρ τοι
 λύγρ' ἔργω ὀσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἵκέτευσα.
 ὧς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεις, Εὐμαίε· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἤ τινα που δέσας ἐξαίσιον ἦε καὶ ἄλλος
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα· κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἄτερ κ' οἶοτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερνηροέντων.
 Ἄλλα σε μέναι ἀνωγεν ἧς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολλὸ καλλίον, ὧ βασιλεια,
 οἷν πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος δέεται, θεσπερ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ ποῦ τις ἐδὲ καθεστῶτων ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόνται.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὤχετο δῖος ὕφορβος
 590 μνηστήρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέραδε πάντα.
 Αἰψά δὲ Τηλέμαχος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγχι στήν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράξω θυμῷ,
 μή τι πάθῃ· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν·
 ἔσσεται οὗτος, ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δειλεῖχτας·
 600 ἦ ὧδεν δ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἱερῆιά καλὰ·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audiverat:] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:

Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus *Ulysses*:
Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae *Icarii*, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuimus ærumnam.
 Sed procorum difficultium subtimeo cætum;
 quorum injuriæque visque ad-ferreum cælum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quom-fererim, percussum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audierat.] *Eum* vero super limen profectum allocuta-est Penelope:
 Non tu *eum* ducis, *Eumæe*? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem *est* verecundus mendicus.]
 Hanc autem respondens allocutus-es, *Eumæe* subulce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbun et *ei* auscultare.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens huic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cætum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victim; tibi autem hic omnia curæ-sunto.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] *erit* sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμὸν τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

᾿Ως φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔλκε' εὐξέστον ἐπὶ δίφρῳ·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ β' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε,
πλεῖον δαιτυμόνων· οἳ δ' ὀρχηστῷ καὶ αἰοδιῇ
τέρποντο· ἥδη γάρ καὶ ἐπῆλυθε θεῖελλον ἡμᾶρ.

Jan. 24

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωχεύεσθ'· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἄζηχες φαγέμεν καὶ πείμεν· οὐδὲ οἳ ἦν ἱς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.

Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νεοὶ κίχλησκον ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνέγοι·
ὅς β' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο·
καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἶεις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκόμεναι δὲ κελονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμψης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῦν ἕρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
δαίμων', οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδὲ χεῖσεται· οὐδὲ τί σε χρῆ
ἀλλοτρίων φρονέειν· δοκεῖς δέ μοι εἶναι ἀλτήτης.
ὥσπερ ἐγὼν· ὁ δὲον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν.

Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζεο, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρον περ ἐὼν στῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἥσυχυ δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μάλλον ἔτ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὄτω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλτήτης·
ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρητὶ καμινοὶ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισιζήνῃ,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσει· σὺς ὡς ληϊστότερης.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἷδε
μαρνανέμενος· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

᾿Ως οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμᾶδὸν ὀκρίωνντο.

Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,

ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·

᾿Ω φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἶην τερωπλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

Ὅ ξεῖνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετο ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὄκα.

᾿Ω· φραθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀνῆϊξαν γελῶντες,
ἄμφι δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquique septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulysssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limem autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis videre: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fœdem
sanguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὄφρα τι εἴπω·
γαστέρες αἶψ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
καθθήμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
πάνων ἢν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλᾶσθαι·
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδίδασται, οὐδὲ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσοντα.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιθῆδανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, οὐπωὶς ἔστι νευτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἄνδρα γέροντα, δῦν ἄρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
μήτις ἔπ' ἱρῷ ἦρα φέρον ἔμελ' χειρὶ βαρεῇ
πληγῇ ἀτασθαλίων, τοῦτόν δέ με ἴφι δαμάσσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὅς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]

Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ Ἰς Τηλεμάχου·

Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμός ἀγῆνωρ
τοῦτον ἀλέεσθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν· Ἀχαιῶν
δεῖδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχέσεται, ὅς κε σε θεῖνῃ.
Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεῦς

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
ζώσατο μὲν βράχσειν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροῦς
καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι
στεῖβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

ἄγγι παρισταμένη μέλει ἤλθ' ἀνεποιμένει λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες υπερφιάλους ἀγάσαντο·

ὦδε δέ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πηλυσίον ἄλλον·

Ἥ τάχα Ἴρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·

οἷον ἔκ βραχέων δ' γέρονι ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ὡς ἔφ' ἔφαν· Ἴρω δὲ κακῶς ὠρίντο θυμός.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀρηστῆρες ἄγον ζώαντες ἀνάγκη,

δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεισιν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγᾶίε, μήτε γένοιο,

εἰ δὴ τοῦτ' ἄν γε τρομέεις καὶ δεΐδας αἰνῶς,

ἄνδρα γέροντα, δῦν ἄρημένον, ἧ μιν ἰκάνει.

Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νητὶ μελαίνῃ,

εἰς Ἑγετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμψῃ καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

μήδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσιν ὀμὰ δάσσειαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.

Δὴ τότε μερμήριζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

ἧ ἐλάσει, ὡς μιν ψυχὴ λίποι αὐτὸν πεσόντα,

ἧέ μιν ἦκ' ἐλάσειε ταυνοσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.

Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι

ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιτρώσσαιαι· Ἀχαιοί.

Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :

ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cœnam
deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :
semperque deinceps inter-nos convivabitur; nec quenkum-
alium mendicium intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter
instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,
ne-quis Iro gratificans me manu robusta
percutiat prevaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
istum propellere, fac; ceterorum autem neminem Achivo-
rum) time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat
Hospitum-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges
Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt; atque Ulysses
cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
mora) pulcræque magnæque; nudati-sunt autem ei lati humeri
pectoralæque, robustaque brachia : ac Minerva
prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi-
timentem; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,
si profecto huncce tremis et times graviter,
virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.
Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :
si te hic vicerit, superiorque fuerit,
mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,
ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,
qui nasum abscindat et aures sævo aere,
genitaliaque evulsa det canibus cruda discernenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subiti membra :
in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsus;
an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴηρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φόνινον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτιζῶν ποσι γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρας ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκτανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὄφρ' ἴκετ' αὐλήν,
 αἰθούσῃ τε θύρα· καὶ μιν ποτὶ ἔρκιον ἀλλῆς
 εἶσαν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μῆδὲ σύγε ξείνων καὶ πτωγῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἐνὶν μὴ πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.

Ἦ ῥα καὶ αἶψ' ὅμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ὀρτήρ.
 110 Ἄψ' δ' ὄγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελῶντες καὶ δεικανόοντες· ἐπέεσσιν·

Ζεῦς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ,
 ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεῖν ἀπέπαυσας

115 ἐν δῆμῳ τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληιδόνη διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσας τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δῶμα παρῆθηκεν ἀείρας
 καὶ δέπαί· χρυσέῃ δευδιόκτο φωνήσεν τε·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοίτο τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὄλδος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσιν· [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

125 Ἀμφινόμ', ἧ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκούουσιν
 Νίσον Δουλιχίᾳ εὖν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσων·

130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πῦντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.

Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 135 ὄφρ' ἀρετὴν παρέχῃσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,

καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετλήσθαι θυμῷ.

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιγυθίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμαρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβίος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἴκων·

140 πατρὶ τ' ἐμῷ πύσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Τῷ μήτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.

Οἳ δ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα χείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτον

145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἵας
 δηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μῆδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ἂν ποτέ νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.

Οὐ γὰρ ἀναιμιότης γε διακρινέεσθαι οἷω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 cecidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam:] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injectit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebant peram
 crebris-locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendiando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducem in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomus vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: disertum autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:

nihil imbecillius terra nutrit homine

omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.

Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.

Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.

Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amicis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.

Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κεῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιθόεα οἶνον·
 ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμητορὶ λαῶν.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
 νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὅσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὡς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμῆσσαν γένοίτο
 μάλλον πρὸς πόσιος τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέδεται, οὐτὶ πάρος γε,
 165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισι περ ἐμπης·
 παιδί δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἶη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδί ἔπος φάο, μὴδ' ἐπὶ κευθε,
 χρῶτ' ἀπονυφάμενῃ καὶ ἐπιχρίσασα παρείας·
 μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἄμφι πρόσωπα
 ἔργεν· ἐπεὶ κάκιστον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ.
 175 Ἦδὲ μὲν γάρ τοι παῖς τηλικός, δν σὺ μάλιστα
 ἥρω ἀθανάτοισι γενεῖησαντα ἰδέσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπει·
 Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγκαλῆν γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
 ὦλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
 Ἀλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχθι
 ἐλθέμεν, ὅρα κέ μοι παρστήσων ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἰς μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῃς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέσσει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λῦθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα δια θεάων
 ἄμβροτα δῶρα δίδου, ξῖνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρεν
 ἄμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέφανος Κυθέρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἴη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πρὸς τοὺς ἐλέφαντας.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δια θεάων.
 Ἥλθον δ' ἀμρίπολοι λευκίλωνοι ἐκ μεγάρου,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,
 200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρείας φώνησέν τε·
 Ἥ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλαχὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι μὲ μαλαχὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ;
 iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.
 Verum is ivit per domum , caro afflictus corde ,
 nutans capite ; jam enim malum *ei* augurabatur animus.
 Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva ,
 Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur.
 Iterum vero resedit in solio , unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis Minerva ,
 filiae Icarii , prudenti Penelopæ ,
 procis se ostendere , ut diffunderet (*exhilararet*) maxime
 animum procorum , et honorata fieret
 magis viroque et filio , quam antea erat.

Inaniter autem risit , verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome , animus mihi cupit , nequaquam antea quidem
 procis me ostendere , invisus licet omnino :
 filio vero dicam verbum , quod utilius fuerit ,
 ne plane procis cum superbis versetur ,
 qui bene quidem loquuntur , male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma *his* verbis allocuta
 est :] næ jam hæc quidem omnia , filia , apposite dixisti.
 Sed i , et tuo filio verbum dic , neu cela ,
 corpus quum tibi laveris , et unxeris genas :
 neu sic lacrimis fedata circa faciem
 vade : quoniam malum *est* lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea ætate *est* , quem tu maximè
 supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 Eurynome , ne hæc suadeas , sollicita licet ,
 corpus ut mihi lavem , et *me* ungam unguento :
 decorem enim mihi dii , qui Olympum habitant ,
 perdidērunt , ex quo ille abiit cavis in navibus.
 Sed mihi Autonoeuque et Hippodamiam jube
 venire , ut mihi astent in ædibus :
 sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit
 nuntiatūra *hæc* mulieribus , et hortatūra ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :
 filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero *ea* reclinata ; solutæque sunt ei artus omne
 ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum
 immortalia dona dabat , ut ipsam admirarentur Achivi :
 pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit
 divina , quali quidem pulcre-coronata Cytherea
 ungitur , quum adit Gratiarum chorum amabilem ;
 et ipsam procriorem et habitiorum reddidit aspectu ;
 candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset , abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo ,
 cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-
 sit ;] et abstersit sibi manibus genas , et locuta est :

Certe me valde ærumnosam mollis sopor cooperuit :
 utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
 statim nunc , ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος πόθουστα φίλοι
 205 παντοῖον ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιοῖν.
 Ὡς φραμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 210 ἄντα παρειάων σχομένη λιταρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχος προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνόημα·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσι καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 ἐς μέγελος καὶ χάλλος ὀρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐνάσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξείνον ἕασας ἀεικισθήμεναι οὕτω.
 Πῶς νῦν; εἴ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἥμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἄλγεινῆς;
 225 σοὶ κ' αἶσχος λῶβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεϊνα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμινοι ὀλοθὲν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἰρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰσότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύονε κεφαλὰς, δεδιμμένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἶκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα ἔλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειαν,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰασόν Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ᾗῃθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγελος τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας
 250 Τὸν δ' ἡμειβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπειαν·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὄλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἦλιον εἰσανέβηινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμός πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνους γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφοτελοῖο,
 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ χάλλιον οὕτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὲ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famula duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo deli-
 niti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri:] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliaiores.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutati-essent membra cujnsque ;
 uti nunc Irus ille ad aule fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formaque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἔμε χεῖρα προσυῦδα·

260 Ἔ γύναι, οὐ γὰρ ὅτω εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι
καὶ γὰρ Τρῳάας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βρυτῆρας οἰστῶν
ἱππῶν· ὠκυπρόων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
ἔκριναν μέγα νείκος ὁμοίου πολέμοιο.

265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἥ κεν ἀλώω
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.

Μεμνησθαι πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
ὥς νῦν, ἥ ἔτι μάλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἑόντος.

Λυτὰρ ἔπειν δὴ παῖδα γενεήσασα ἰδῆαι,

270 γήμασθ', ὧ κ' ἐθέλῃσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.

Κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.

Νῆς δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερός γάμος ἀντιβολήσῃ
οὐλομένης ἐμέθεν, τῇσδε Ζεὺς ὄλβον ἀπηῦρα.

Ἀλλὰ τὸδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·

275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·

οἷ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίσωσιν·

αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βράς καὶ ἱρία μῆλα,
κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαλὰ δῶρα διδοῦσιν·

280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νῆποιον ἐδούσι.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολὺπλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
μειλιχίους ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοῖνα.

Τῇν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·

285 κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρυν Πηνελόπεια,
δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνῆνασθαι δόσιν ἔστιν·
ἡμεῖς δ' οὗτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,

πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.

290 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιγύναντο μῦθος·
δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν χήρυκα ἕκαστος.

Ἀντινόῳ μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δουκαῖδεκα πᾶσαι

295 χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.

295 Ὀρμῶν δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
χρῦσεν, ἡλέκτροισιν ἐερέμενον ἡέλιον ὥς.

Ἐρματά δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεῖκαν,
τρίγλῃνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος

300 ἱσθμῶν ἥνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.

Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.

Ἦ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἡμερόεσσαν αἰοδὴν

305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.

Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἕστασαν ἐν μεγάροισιν,
ὄφρα φαινοῖεν· περὶ δὲ ζῦλα κάκχανα ὄψκαν,

αὐὰ πάλοι, περικηλα, νέον κεκαασμένα χαλκῶν·

310 καὶ δαΐδας μετέμισγον· ἀμοιβήσιν δ' ἀνέφαινον
ἑμῶι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus-est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos

ex Troja bene omnes incolumes redituros :

etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros ,

tam jaculatores , quam missores sagittarum ,

equorumque velocium vectores ; qui citissime

decreverunt magnam contentiōnem omnibus -æque-gravi-

belli.] Ideo nescio, utrum me remittat deus, an capiar

illie in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.

Memor-sis patris et matris in ædibus ,

sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.

At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris ,

nube, cui volueris, tua domo relicta.

Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur.

Nox autem erit, quando demum odiosæ nuptiæ obvenient

perditæ mihi, cujus utique Jupiter felicitatem abstulit.

Sed hic gravis dolor cor et animum incessit,

procorum non hic mos olim fuit ;

qui præstantemque mulierem et divitis viri filiam

ambire velint, et inter-se contendant :

hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,

puellæ propinquis convivium, et splendida dona dant :

at non alienum victum impune absumunt.

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses ,

quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat autem ani-

mun] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï filius

filia Icarîi, prudens Penelope ,

dona quidem quicunque voluerit Achivorum huc ferre ,

accipe : non enim bonum recusare donationem est :

nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam

alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicunque optimus

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :

donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque.

Antinoo quidem tulit præco magnum perpulcrum peplum ,

varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes

aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit

aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt ,

trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat

multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege

collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit.

Ipsa quidem deinde ascendebat in cœnaculum, divina mulie-

rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum

conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-super-

veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit

Statim lampadas tres statuerunt in ædibus ,

ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt ,

sicca dudum, facile-ar dentes, recens fissa ære ;

et faces immiscuerunt : alternatim vero succedebant

famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαί Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
 ἔργεσθε πρὸς δῶμαθ', ἵν' αἰδοίη βασιλεῦς·
 15 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτῇ
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἶρια πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῦτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον ἦδ' μίμναιν,
 οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρῃος,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπέτης·
 25 ἀλλ' ἦγ' Εὐρύμαχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκειν.
 Ἦ β' Ὀδυσσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Σεῖτε θάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένους ἔσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκῆιον ἐς δόμον ἐλθὼν,
 ἥε που ἐς λῆσχα·ν· ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις.
 30 [παρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ ῥα σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἔστιν· δ καὶ μεταμύηναι βάζεις.]
 Ἦ ἄλεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 35 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῦζας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπὸ δῶρα ἰδὼν προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρέω, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κείσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὐτὸ διαμελείσθι τάμησιν.
 40 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βὰν δ' ἵμναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 παρβοσύνῃ· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήρι φαιίνων αἰθομένοισιν
 ἐστῆκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
 45 ὦρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἃ β' οὐκ ἀτέλεστα γέγοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἶα Ἀθήνη
 λώβης ἴσχεσθαι θυμολγέος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 δύη ἄγος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 50 κερτομέων Ὀδυσσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευχεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλεῖς,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 οὐκ ἀθεῖε δδ' ἀνὴρ Ὀδυσσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπης μοι δοκεῖ δαῖδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 55 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρήχες οὐδ' ἠβαιαί.
 Ἦ β', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἥ ῥα κ' ἐθέλεις θητεῦμέν, εἴ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἔπ' ἔσχατις — μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἵμασιός τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 60 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δόην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάχ' ἔμματα, οὐκ ἐθελήσεις
 ἔργον ἐποιέεσθαι, ἀλλὰ πτώσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 65 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate : et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 haec utipote Ulyssem objurgabat contumeliosus verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aeream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exultas, quod Irum vicisti, errorem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, foedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illic profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterritur mulieres.
 Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt sub-
 tuta membra cujusque timore : putabant enim ipsum vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginae,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem .
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere trum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποτῇ δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νήσσιες ἄχρῃ μάλα κνέρας, ποίῃ δὲ παρῆν'
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἑλαυνέμεν, ὥππερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότες ποίης,
 ἡλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἰκοί δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρη·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὧλα δινηκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν δόμησσει Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρόωτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἄλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής,
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταιός,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοιτο δι' ἐκ προθύρου θύραζε.
 ὧς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχρῶσατο κηρόβι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπὸ πᾶσι ἰδὼν ἔπειτα περὶ πτόνα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἣ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ γ' οὐ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνια βάζεις.
 [Ἦ ἀλυσίς, ὅτι ἵρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 ὧς ἄρα φωνήσας σφῆλας ἔλλαβεν αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέισας· ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερῇ· πρόγχος δὲ χυμὰ βόμβησσε πεσσοῦσα·
 αὐτὰρ ὅγ' οἰμώζας πέσεν ὑπτίος ἐν κονίσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρα σκίονταν·
 400 ὧδε δέ τις εἴπεσσαν, ἰδὼν ἐς πλοῖον ἄλλον·
 Αἴτ' ὤρελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτὶ τὸσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειρ' ἱερῇ τις Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαινέσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμῃ· ὀροῦναι.
 Ἄλλ' εὖ δαισάμενοι κατακαίετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅπποτ' ἐκ θυμὸς ἀνωγέ· διώκω δ' οὕτιν' ἔγωγε.
 410 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαυμάζον, ὁ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδου ἀνακτος·]
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ βῆθ' ἐνὶ δικαίῳ
 415 ἀντιβίους ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δόματ' Ὀδυσῆος θεῖοιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δέπαςσιν,
 ὄφρα σπείσαντες κατακείνομεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experieremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta :
 tunc me videres primis in pugnatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens :
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est :
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times : certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est ; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]
 Sic igitur locutus, scabellum umosus, at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus : hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram ; gutturnium vero humi sonuit lapsum :
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per ædes obscuras ;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :
 Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset : ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus : neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas ; quoniam pejora videntur.
 Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi :
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum : deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet : pello vero neminem ego.
 Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomos concionatus-est et dixit :
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis :]
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti

20 τὸν ζεῖνον δὲ ἔδωκεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίους· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 25 νόμυσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσιν πῖον μελιθόα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 βάν ῥ' ἵμεναι κείοντες ἐκ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μεμνηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστήρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες
 ἐκ καπνοῦ κατέβηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατῆκισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμή.
 10 Πρὸς δ' ἐτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαίτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφύλακεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἔρυσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔντα πατρὸς
 καλά, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδὰ καπνὸς ἀμείρει
 πατρὸς ἀποιοχένοιο· ἐγὼ δ' ἐτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔξετ' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιτο
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιοχόμενῃ φάος οἴσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἶας προβολέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἑμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναισταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνὰ ἔκταν' Ὀδυσσεὺς καὶ φαιδῖμος υἱὸς
 ἐσφόρεον κόρυθ' αἶ τε ἀσπίδας ὁμφαλοέστας
 30 ἔγχεα τ' ἐξουέντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθῆνη,
 χρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἔποιει.
 Διό τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφρα μοῖσιν ὀρώμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ispis vero craterem miscuit Mulius heros,
 præco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis cædem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpate, quando te percententur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injectit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ preluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι
εἰλάναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὖρυν ἔχουσιν—

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σία καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
45 ὅφρα κ' ἐτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
κείον ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνει·

50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεχτο καὶ Ἡῷ διᾶν ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διος Ὀδυσσεύς,
μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἐν ἐκ θαλάμοιο περιφρῶν Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἢ ἐχρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάθησαν, ἐνθ' ἄρ' ἔφριζεν,

δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἤκεν,
προσφύς ἐξ αὐτῆς, οὔ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κώϊας.

Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια.

60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῆτον πολλὸν ἤρεον ἢ δὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἀνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον· ἄλλα δ' ἐπ'

νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶς ἐμὲν ἦ δὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεῦτερον αὐτίς·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅστιπτε σῆσεις δὲ γυναικας;
ἀλλ' ἐξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνισσο·
ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰσθα θύραζε.

70 Τῇν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαιμόνη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς
ἦ ὅτι δὴ ρυπώω, κακὰ δὲ χροῖ εἴματα εἶμαι,
τοιγωεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἀνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτῃ,
τοίῳ ὅποῖος εἶ καὶ ὅτε κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλῶνται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαζε Κρονίων— ἤθελε γάρ που—
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γυναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλατῇ, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶσιν κέχασσαι
μὴ πῶς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα.

85 Εἰ δ' ὃ μὲν ὡς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνίος γε ἔκητι,
Τηλέμαχος τὸν δ' οὐτίς ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λήθει ἀτασθάλλους· ἐπει οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περιφρῶν Πηνελόπεια·

90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes ædium, pulcraque intercolumnia,
abięnæque trabes, et columnę in-altum erectę,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latur
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Uly-

ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga :
hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hęc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit : Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubicalum, facibus illicentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit :
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
prociis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianę similis aut aureę Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.
Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulę candidis-ulis ex domo;
eęque panem quidem multum auferebant, et mensas,
et pocula, unde viri superbientes biberant :
ignem vero a focolis ad-terram jecerunt; aliaque super ipso
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melanthis secundo rursus :

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?
Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis :
aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Uly-
ses :] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere) :
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sievati,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perii, et non-amplius rediturus es-
t, jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum
latet injuriens : quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est—

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδελῆς, οὔτι με λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, θ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Πάντα γάρ εὖ ᾔδηθ', ἐπεὶ ἐξ ἑμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
ὡς τὸν ξείνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἑμοῖσιν

95 ἀμφὶ ποῖε εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.

Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον εἶπεν·

Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
δ ξείνος ἑμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
δίφρον ἐϋέσστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
ἐνθα καὶ οἴετ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·

105 τίς ποθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
νεικήον· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
ὥστε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅσπερ θεοῦδης

110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
εὐδοκίας ἀνέχῃσι φέρῃσι δὲ γαῖα μελαινα
πυρρὸς καὶ κριθὰς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς,
ἐξ εὐηγεσῆς· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὅπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἔμε νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ·
μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς δδυνάων,
μνησαμένη· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρὴ
οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γούωντά τε μυρόμενόν τε
120 ᾔσθαι· ἐπεὶ κάκιον πενήθμεναι ἄφριτον αἰεὶ
μή τις μοι δμῶν νεμεσίσσεται ἡδὲ σὺγ' αὐτῇ,
φῇ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρητότα με φρένας οἶνω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·

ξεῖν', ἥτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὼς τε δέμας τε

125 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἰλιον εἰς ἀνέβαινον

Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.

Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,

μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὗτω.

Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.

130 [Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὀλύμπῳ Ζακύνθῳ,
οἷ τ' αὐτῇ Ἰθάκῃν εὐδείλειον ἀμφιπερικύβηται,
οἷ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]

Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετῶν

135 οὔτε τι κηρύων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·

ἀλλ' Ὀδυσσῇ πηδούσα, φίλον κατατήκομαι ἥτορ.

Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.

Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,

στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,

140 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·

κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,

μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅς κε φᾶρος

ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —

Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφῆον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in ædibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynome æconomam sermone allocuta-est :

Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :

ut sedens dicat verbum et audiat

hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festivanter deposuit ferens

sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat;

illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa-est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,

quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

o mulier, nemo te hominum in immensa terra

vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,

sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis

viris in multis et fortibus regnans,

justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra

tritica et hordea, graventurque arbores fructu;

pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,

ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub

ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;

ne-vero meum exquire genus et patriam terram,

ne mihi magis animum impleas doloribus

recordanti : valde enim sum ærummosus. Neque omnino me

oportet] domo in aliena flentemque et lugentem

sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :

ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;

dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :

hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque

perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascenderunt

Argivi, cum iisque meus maritus profectus-est Ulysses.

Si ille reversus meam vitam tueretur,

major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,

Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,

quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,

hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]

Ideo neque hospites curo, neque supplices,

neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :

sed Ulysssem desiderans, caro contabesco corde.

Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.

Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,

exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,

subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :

Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-

ses,] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum

perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulchrale, in illud tempus quando ipsum

- 145 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμέσῃσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
ᾧς ἐφάρμην· τοῖσιν δ' ἐπέπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱσθόν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
ᾧς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθὼν Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ἴωραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πολλ' ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῳάς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ δμόκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
ᾧς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγ-
μῳν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τε τιν' ἄλλην
μήτιν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοιχῆς
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοντα κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κήδεσθαι, τῷτε Ζεὺς χῦδος ὀπάξει.
Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, δὴπτόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτος οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις
πλεῖστοιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, δὴπτότε πάτρης
ἥς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγος πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἔρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
Κρήτη τις γὰρ ἐστὶ, μέσσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πύριρα, περιβόρυτος· ἐν δ' ἀνθρωποὶ
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγάλητορες, ἐν δὲ Κῶδῳνες,
Δωριεῖς τε τριχῆες διότι τε Πελασγοί—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
ἐνένωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου βασιστῆς,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκετ καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κοριννίσιν Ἰλιον εἰσω
ᾧχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
δπλότερος γενεῆ· δ' δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ζείνεια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
ἐν λιμένιν χαλπεοῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυσεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετ' ἄλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ζεῖνον γάρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἢ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κοριννίσιν Ἰλιον εἰσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὔ ζείνισσα,
195 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἶθωπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοὺς ἱεύσασθαι· ἵνα πλησάιατο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
nequa mihi in populo Achivarum succeseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.

Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.

Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.

Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenierunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nihil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.

Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir *est* qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?

Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam *quibus* teneor : hic enim mos *est*, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in *ea* autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :

alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) *est* Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.

Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Æthon,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.

Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.

Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset *eum* a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amnisso, ubi specus *est* Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Stاتم vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.

Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

200 ἔλπει γάρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἵστασθαι χαλεπὸς δὲ τίς ὄρροιε δαίμων·
 τῇ τρισκαίδεκάτῃ δ' ἀνεμος πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 205 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
 Ὡς δὲ γίων κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
 ἦντ' Εὐρύς κατατέτξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ·
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι βρόντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσης,
 κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 210 θυμῷ μὲν γοῶσσαν ἐὼν ἐλέαιρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥς κερά ἔστασαν ᾗ σίδηρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἐξ αὐτῆς μιν ἔπεσσαν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', οἶω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἔτεδον δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθείῳ ἐτάροισιν
 ξεινίσας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποῖ· ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷός ἐην καὶ ἐταῖρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφὶρ ἐόντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἄλλα καὶ ὡς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἤτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλῇν ἔχε διὸς Ὀδυσσεύς,
 διπλῇν· αὐτὰρ οἱ περόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λᾶων· τὸ δὲ θαυμάζεσσκον ἅπαντες,
 230 ὥς οἱ χρυσοῖο ὄντες, δὲ μὲν λᾶε νεβρόν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ δὲ κευκυνεῖν μεμιαὸς ἡσπαιρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόοντα,
 οἷόν τε κρομύσιοι λοπὸν κατὰ ἰσχαλίοιο·
 τῶς μὲν ἦν μαλακὸς λαμπρὸς δ' ἦν ἥελιός ὣς·
 235 ἧ μὲν πολλάι γ' αὐτὸν ἐθήησαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλοε σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τὰδε ἔστο περὶ χροῖ οἶκός θ' Ὀδυσσεύς,
 ἧ τις ἐταῖρων δῶκε θεῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἧ τίς που καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
 240 ἔσκε φίλος· παῦροι γάρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλῃα δῶκα
 καλλήν, πορφυρέην καὶ τερμύοντα χιτῶνα·
 αἰδοῦός δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερον αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
 ὧν ἐτάρων Ὀδυσσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾗδι.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὕψ' ἤμερον ὦρε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνώσῃ, τὰ οἱ ἔμπεδα πέτραθ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare ; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fugebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquecit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulchræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in aedibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem mittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscanti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, πλ' ἀγορεύεις,
 πτόξασ' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἰκαδὲ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ β' α κακῇ αἴσῃ κοίλῃς ἐπὶ νηὶς Ὀδυσσεύς
 260 ὤχετ', ἐπολύμενος Κρακοῖλιον οὐκ ὄνομαστὴν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γυναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο μηδέ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούσῃ· νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιόν δούρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότῃ μιγεῖσα,
 ἧ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοὶ ἐναλκίχον εἶναι.
 Ἄλλ' α γούμ μὲν παῦσαι, ἔμετο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ῥ' ἦδ' Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγγρῷ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δήμῳ,
 ζωῷ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ατὰρ ἐρίηρας ἐταίρους
 ὄλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· δούσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχιθεοὶ γεγάσιν·
 280 οἱ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀπήμναντον. Καὶ κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦν· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ
 χρέματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταβνητῶν ἀνθρώπων
 οἶδ' Ὀδυσσεὺς οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φειδῶν,
 ὄμνυνε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 290 οἱ δὲ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἔμε πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλιχίον πόλυπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξε, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 295 πόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ῥ' ὅδ' ἰδὼν ἀπεδὼν, ἡ ἀμφαδὼν ἡ ἐκρυφιδόν.
 300 Ὡς δ' μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ῥ' ὅδ' ἰδὼν
 ἀγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δῆρ' ὄψσεται· ἔμψης δὲ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
 ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἣ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo ; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamēto ut-esset ; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.

Ita malo fato cava in navi Ulysses .

abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens ; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysem, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessat, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem caviat in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset ; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses ; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon ;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit ; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime ; neque amplius longe ab-amiciis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficiuntur, sicut dico.
 Hoc ipso anno venit huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἵσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
310 τῷ κε τάχα γνῶνις φιλότῃτά τε πολλά τε δῶρα
ἔξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἄλλα μοι ὦδ' ἂνὰ θυμὸν ὀίεται, ὥς ἔσεται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοὶ σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἥδ' ἐδέχεσθαι.
Ἄλλα μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίνατε, κάθετε δ' εὐνῇν,
δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπίων χρυσόθρονον Ἥδ' ἴκηται.
320 Ἥδ' ὅθεν δὲ μάλ' ἦρι λῶσσαι τε χρίσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδῃται
ἤμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιστον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἴ τι γυναικῶν
ἀλλὰ τῶν περιέειμι νόον καὶ ἐπείρρονα μῆτιν,
εἴ κεν αὔσταλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ; ἀνθρωποὶ δὲ μινυθαῖοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγῆς αὐτὸς ἦ καὶ ἀπηγῆς εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσ' αὖ
ζωῶν· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιώνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἦ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφένοντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιγῆρέμιοιο.
340 Κεῖν δ', ὥς τὸ πάρος περ αὐπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλι' ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐυθρονον Ἥδ' ἴδαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τῶν, αἶ τοι δῶμα κατὰ δρῆσταιραι ἕασιν,
εἰ μή τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τῇδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ἔξιεν φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξεῖνον τηλεδαπῶν φιλῶν ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῦς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχουσα,
ἢ κείνον δύστηνον εὖ τρέφειν ἢ δ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρεςσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγυπελέουσα περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσῃ, περίφρων Εὐρύκλεια,
νῆφον σοῖο ἀνακτος δημήλικα· καί που Ὀδυσσεὺς
ἦδ' ἢ τοῖόςδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
360 αἶψα γὰρ ἐν καχότητι βροτοὶ καταγῆραςκουσι.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaque dona *accipienda*
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
poteris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavate, deponiteque cubile,
strata, et laenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavate ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius *erit*, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala *vestimenta* indutus, in aedibus
conviveris? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probis-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam dolique perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
profecto mihi laenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrare sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aegre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam adventum domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclaea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

ᾧ ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·

ᾧ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἧ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤλπιε θεοῦδέα θυμὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις πόσσα βροτῶν Διὶ περικεραιῦν
πίονα μηρὶ ἔκῃ· οὐδ' ἐξάιτους ἐκατόμβας,
σσσα σύ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἐὼς ἱκοιο
γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἧμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεισίδοντο γυναῖκες
ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῦμαθ' ἱκοιτο,
ὡς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψίδονται ἄπασαι,
τάων νῦν λύβην τε καὶ αἰσχεῖα πόλλ' ἀλείωνιν
οὐκ ἄνδρας νίειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν

375 κούρην Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέης
καὶ σέθεν εἶνεκ'· ἐπεὶ μοι ὁρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ζυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξείνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἱκόντο,

380 ἀλλ' οὐτὸς τινὰ φημι εἰκοῖτα ὄϊδε ἰδέσθαι,
ὡς σύ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
σεύς· ὦ γρη῏, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὀρθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκελὼ ἀλλήλοισιν

385 ἔμμεναν· ὡς σύ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

ᾧ ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ λέβητ' ἔλε παμφανώνντα,
τῷ πόδας ἐξαπένειεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύοντο πρὸν
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔξεν ἐπ' ἐσχαρῶφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·

390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἐλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφορᾶσατο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.

Νίξει δ' ἄρ' ἄσσον ἰούσα ἀναχθ'· ἴδον αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τῇ ποτὲ μιν σῆς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,

Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἷας,

395 μητρός ἔης πατέρ' ἐσθλόν, δὲ ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνην θ' ὄρκα τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· δ' δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπῆδαι.

Αὐτολύκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον

400 παῖδα νέον γεγαῖτα κυχίστατο θυγατέρος ἧς·
τόν β' αἰ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυμένῳ ὀρόποιον· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὔρεο, ὅττι κε θεῆς
παιδὸς παιδί φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.

405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
γαμβρός ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνὰ χθόνα πούλυβότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 δέπποτ' ἂν ἡβήσας μητρῶϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίρων· ἀποπέμψω.

Τῶν ἐνεκ' ἧλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.

Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἷεες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens ! certe te
Jupiter pra[er] hominibus odit, deam reverente animo instru-

ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-

catombas.] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;

nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres

hospitum longinquorum, quando alienius inclytas ad aedes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur

cunctae,] quarum nunc contumeliarumque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit

filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes

et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus

doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt,

sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,

sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :

o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis

nos ambos, valde similes nobis-invicem

esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit splendenter,
in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam

frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;

statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit

albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat

furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat

agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-

lum,] filium recens natum invenit filiae suae :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,

desinenti a-coena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas

filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
gener meus, filiaque, impone nomen, quod dixerō :

multis enim ego indignatus huc venio

viris et mulieribus super terram aliam :

huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,

quando puber-factus maternam in magnam domum

venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :

ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem mittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeretur splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

415 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἔπασσά τε μελιγχοῖσιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιψύσ' Ὀδυσσῆϊ
 κύσσο' ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν
 δεῖπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν
 ὤπτησάν τε περιφραδέως δάσαντο τε μοῖρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 βᾶν ῥ' ἔμην ἐς θήρην, ἦμιν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἦεν· αἰτῷ δ' ὅρος προσέβη· κατακειμένον ὕλῃ
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἔκτανον πτύχας ἡνεμοέσσας.
 Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 εἰς ἀκαλαρβέεταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἔκτανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἔχυν' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσχιον ἔγχρος.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῃ πικινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διαίει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥελιος φρέσιν ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διακτεπέρες· ὥς ἄρα πυκνὴ
 ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὥς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόροιο,
 φρέξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 στή ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μειμῶς· ὁ δὲ μιν φράμμενος ἔλασεν σῦς
 450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς δόδοντι
 λικριφῆς αἰτίας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὕτῃσε τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ θυροῦς ἀκονική·
 καδὲ δ' ἔπεισ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπειτα θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
 ὠτειλὴν δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένως· ἔπαυσεν δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλοι πρὸς δώματα πατρός.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 εὖ ἱστάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπειπον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλλὴν στυγερὰ πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 465 ὥς μιν θηρεῦσεν· ἔλασεν σῦς λευκῷ δόδοντι,
 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱαῖν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρεσσι καταπρηνέσι λαβοῦσα
 γυνὴ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προσέηκε φέρεσθαι·

manibusque datis salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 cenam parare : illi autem hortanti ausculta-
 runt : statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriavit, curavitque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque-conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc denum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti-sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhaustit carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendidae haste cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad ædes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attractans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσσε κνήμη· κανάχῃσθε δὲ χαλκός,
 470 αἶψ' ὁ' ἐτέρουσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυτο ὕδωρ.
 Τῇ δ' ἄμα χάριμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόσι πλησθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσεύα προσέειπεν·
 475 πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἀνάκτ' ἐμὸν ἀμπαφάσθαι.
 Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 περραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γάρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβει δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρη ἔθεν ἄσπον δρύσσατο φώνησέν τε·
 Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῇ σὺ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλλα πολλὰ μοι γήσας
 ἥλυτον εἰκοστώ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 485 Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὐσης σεῦ ἀφέξομαι, ὅπποτ' ἂν ἄλλας
 490 δμῶν ἂν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἷσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐς σῆδροσ.
 495 Ἀλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ γ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μνηστῆσαι; οὐδέ τί σε γρή. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔγες σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἥλειφεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὖτις ἄρ' ἀσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βράχεσσι κάλυπεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδὸς ἦρα,
 ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηρόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γόοισα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρόισα καὶ ἀμυπιόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νῦν ἔλθῃ, ἔλθῃσί τε κοῖτος ἄπαντας,
 κείμεαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμψ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, γλωρῆς Ἀηδὼν,
 καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον Ἰσαμένιοι,
 520 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυχρῆα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον φίλον, δν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinatum-est; et in-terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti-sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulysses allocuta-est :

Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contractassem.

Dixit, et Penelopen intuita-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur *nutricis* prehendit dextra ;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque :

Nutrix, cur me vis perdere ? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad mammam ; nunc vero dolores multos perpersus
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injectit animo,
 tace, ne-quis alius in ædibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrit licet-sis, a-te abstinbo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatae sint.

Hanc autem respondens allocuta-est ingeniosus Ulysses :
 nutritx, cur vero tu eas indicabis ? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que : sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra ; priora enim effusa-erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa-est prudens Penelope :

Hospes, paulum quidem te amplius ego porcentabor ipsa :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem,
 quemcumque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per-diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem laceassunt.

Sicut autem quando Pandare filia, viridans Aedon(*tuscinia*),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος·
 ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἥ ἐ μένω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτήσιν ἐμὴν ὁμώας τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιο τε φῶμιν·
 ἢ ἥδη ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιοῖν ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπεριείσθη ἔδνα.
 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἔως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐνὶ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνες μοι κατὰ οἶκον ἐξίσουσιν πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἱαίνομαι εἰς ὁρώουσα·
 ἔλθων δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 πᾶσι κατ' αὐγένας ἦξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐέκχυντο
 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρεθ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐνώκυλον ἐν περ ὄνειρῳ
 ἄμυρ' ὁ ἔμ' ἠγερέθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτῳ ὀλοφυρομένην, ἧ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔρξε· ἐπὶ προὔχοντι μελάρῳ·
 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήγνε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κόρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ἄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες γὰρ ἐνὶ μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 ὅς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω.
 ὦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιθήδης ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόσηα,
 πυρὸν ἔρεπτομένους παρὰ πύελον ἥχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειπε πολὺμῆτις Ὀδυσ-
 σῆς γυνίκα, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, [σεύς·
 ἀλλή ἀποκλίναντ'· ἐπειρή βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ', ὅπως τελέειν μνηστῆρσι δὲ φαίνεται·] θελεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδὲ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἧτοι μὲν ὄνειροισι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίνονται, οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοῖαί γάρ τε πύλαι ἀμεινῶν εἰσὶν ὄνειρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσιν ἐτετεύχονται, αἱ δ' ἐλέφαντι
 πῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 οἱ δ' ἐλεφάρονται, ἔπει' ἀκράντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ἔσχατον κερῶν ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίμαι αἰνὸν ὄνειρον
 ἐλθέμεν· ἢ κ' ἀσπατὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἥδε δὴ ἧὺς εἴσι δυσζώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσγήσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄελλον,
 τεοὺς πελέκειας, τοὺς κείνους ἐνὶ μεγάροισιν εἴσιν
 ἵστασθ'· ἐξείης δρυόχους ὡς δώδεκα πάντας·
 στάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν οἰστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρσιν ἄελλον τοῦτον ἐφῆσ'·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis ;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 totumque reverens mariti, populique famam ;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in ædibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem :] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit, iam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lætor, inspiciens :
 profecta vero ex monto magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit ; hi autem fusi-sunt
 conferti in ædibus : illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio ;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto ;
 voceque humana me compescebat, dixitque :
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclyti ;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, procis sunt ; ego autem aquila avis
 eram antea ; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit : at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in ædibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem : quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit : procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus ; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiunt hominibus.
 Duæ etenim portæ debilium sunt somniorum :
 nam altera quidem cornibus facta est ; altera autem ebore :
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiant, verba irrita ferentia ;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse : certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit : nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in ædibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes :
 stans autem ille valdeprocul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam :

δς δέ κε βῆϊται· ἐνανύσῃ βιον ἐν παλάμῃσιν,
 καὶ διοϊστεύσῃ πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τότε δῶμα
 580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἶομαι, ἐν περ ὀνείρῳ. [σεύς·
 ὦ γυναῖα αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
 585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τοῦτους τότε τόξον εὐξορὸν ἀμπαφώνοντας
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοϊστεύσαι τε σιδήρου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
 590 τέρπειν, οὐδέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν χυθεῖη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἔμμεναι αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρὸν ἄρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσανεβῆσα
 595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυοι· ἐμοῖσι πεφυρμένῃ, ἔξ οὔ Ὀδυσσεύς
 ὦχ' ἐπ' ἐποφύμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 Ἐνθα κε λεξάμην· σὺ δὲ λέξες τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 ἢ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
 600 Ὡς εἰποῦς· ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόνετα,
 οὐκ οἷ' ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 Ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἤδυν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 καὶ μὲν ἀδελφὸν βοήην στόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθεὺς
 κῶεα πολλ' οἶων, τοὺς ἱρευσχον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 κείτ' ἐγρηγορόν· τὰ δ' ἔκ μενάραιο γυναῖκες
 ἤϊσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
 10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μετὰ βίας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
 ἢ ἔσ' ἐὼ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάττει.
 Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
 15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὕλαει μέμονέν τε μάχεσθαι·
 ὥς βα τοῦ ἔνδον ὑλάττει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
 στήθεος δὲ πλῆξας κραδίην ἰνίπαπε μύθῳ·
 Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et jaculatus-fuerit per-securas duodecim omnes,
 hunc una sequar, relicta hac domo
 juventutis *meae*, perpulcra, plena victu;
 cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
 ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
 ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
 quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
 nervumque intenderint, jaculatique-fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
 homines; namque singulis sortem imposuerunt
 immortales mortalibus super almam terram.
 Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
 Illic cubuero : tu vero cuba hac in domo,
 vel humi ubi-straveris, vel *famuli* cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
 non sola; cum ea et famulae iverunt aliae.
 In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
 flebat deinde Ulysssem, carum maritum; donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit caesiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses :
 subse quidem crudam bubulam *pellem* stravit, at superne
 pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi :
 Eurynome vero deinde lenam injecit ad-somnum-composito.
 Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
 jacebat vigilans : sed ex domo mulieres
 iverunt, quæ cum-procis miscabantur pridem,
 sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
 Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris :
 multum vero deliberabat in mente et in animo,
 utrum adortus mortem pararet-unicuique,
 an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
 extremo et ultimo : cor autem ei intus latrabat.
 Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
 in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
 sic hujus intus latrabat *cor* ægre-ferentis mala opera;
 pectus autem percutiens, cor increpuit sermone :

Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθι Κύκλωψ
20 ἱερθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅρα σε μῆτις
ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, διόμενον θανάεσθαι.

ᾧς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαρπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
νοηλεμῶς· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

25 ᾧς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα
αἰόλλῃ, μάλα δ' ὠκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
ὥς ἄρ' ὄγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
30 μούνος ἔων πολέσι. Συγέδθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανὸν καταβάσα· ὅμας δ' ἤικτο γυναῖκί·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε· αὐτ' ἐγρήσσεις, πρᾶντων περὶ κάμμορε φω-
οῖκος μὲν τοι ὅδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
40 μούνος ἔων· οἱ δ' αἰὲν ἀολλᾶές ἔνδον ἔασι.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Δίος τε σθένος τε ἔκῃτι,
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' εἵταίρα,
ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μέδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἦ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἔρεω δέ τοι ἑξαναφανδόν·
εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

50 νῶϊ περισταίεν, κτείναι μεμαῶτες Ἀργεῖ,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφια μῆλα.
Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ἥδη.

ᾧς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφαρόισιν ἔχευεν·
55 αὐτῇ δ' ἂψ ἔς Ὀλυμπον ἄφικετο διὰ θεάων,
εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελές· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Λύτῃρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο δὴ κατὰ θυμόν,
60 Ἀρτεμίδι πρῶτιστον ἐπεύξατο διὰ γυναῖκων·
Ἀρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ἥδη
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο

αὐτίκα νῦν· ἦ πεῖται μ' ἀναρπάξασα θύελλα
οἰχοῖτο προσέφρουσα κατ' ἡρώεντα κέλευθα,
65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφ' ὀβρόου Ὀκεανοῖο.

ᾧς δ' ὅτε Πανδάρεος κοῦρας ἀνέλοντο θύελλαι·
τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
ὄρφανα ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
τυρῇ καὶ μέλιτι γλυκερῇ καὶ ῥδέϊ οἴνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆχος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄνῃ,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδωκε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

die illo, quando tibi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollicitia
eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cœlo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestus est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero experrecta-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.
Ac postquam flens satiaret-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refluui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relictæ-
erant] orbe in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari.

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 75 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 76 ἐς Δία τερπικέραυνον — δ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἁμμορίην τε καταβηθέντων ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἄρπυιαι ἀνηρεψάντο
 καὶ ῥ' ἔδωσαν στυγερεῖσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεῖν
 80 δις ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
 ὀσομένην καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικομένην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνειμι νόημα.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ἐπὶ δὲ κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίει, πυνικὸς ἀαχρήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχρην — δ γάρ τ' ἐπελήσεν ἅπαντων
 ἐσθλὸν ἠδὲ κακὸν, ἐπεὶ ἄρ βιλέφρατ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ οὐεῖρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γάρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ᾗδῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβροτος ἦλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅτα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζε δ' ἐπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἤδη γιγνώσκουσα παρυστάμεναι κεφαλῇφιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνέλκων καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῖδεν,
 εἰς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖν
 θῆκε θύραζε φέρον· αὐτὸ δ' εὐξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τράφερῃν τε καὶ
 ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνόδων· ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὕψθεν ἐκ νεφέων γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἐξ οἴκιο γυνὴ πρόερχεν ἀετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντο γυναικῶν,
 ἄλφια τεύχουσαι καὶ ἀλείτα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἰ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσαν·
 110 ἢ δὲ μὲ' οὕτω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανόφ' ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ τέρας νύ τῶν τόδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλὴ ἔπος ὅτι κεν εἴπω
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμᾶτω θυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφια τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσεις.
 120 Ὡς ἔφ' ἔφη· χεῖρεν δὲ κληθρόνι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνός τε βροντῇ φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτα.
 Αἰ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' ἐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθθεὸς φῶς,
 125 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὅζ' ἔσθ' ὦμιρ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem florum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiæ abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino pejoris viri laticifem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium) bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Læanem quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens ; Jovi autem supplicabat manibus sublati :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat.
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a cælo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc ostē-
 dis.] Perfice nunc et mihi misere verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensē acutum suspendit-ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀπαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰδὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·
Μαῖα φίλη, τὸν ζείνων ἐτιμῆσασθ' ἐνὶ οἴκῳ

130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτὸς κεῖται ἀκηδῆς;
τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήγηδον ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
χείρωνα, τὸν δέ τ' ἄρειον ἄτιμῆσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.
Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γὰρ μιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὑπνου μιμνήσκειτο,
ἢ μὲν δέμνι· ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῆσιν·
140 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρὸς καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν βήγεσσι καθεῦδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἴων
ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
Βῆ δ' ἔμιν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιας Ἀχαιοῦς.
Ἦ δ' αὖτε δμῳῆσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Ἀργεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσασθε ποιτυνύσασαι

150 βράσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυμμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἔρψεσθε κρήνηδες καὶ οἷσθε θάσσον ἰούσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστήρες ἀπέσσονται μεγάρου,
ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἐορτή. [θοντο.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί·
Αἱ μὲν εἴκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνῃ μελαινύδρον·
αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἔς δ' ἦλθον δρηατῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
εὐ καὶ ἐπισταμένους κέσσαν ἔβλα· ταὶ δὲ γυναικες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
τρεῖς σιάλους κατάγων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μελιχίχοισιν·
Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσροῶσιν
ἡς σ' ἀτιμαζέουσιν κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶδην,
170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνται
οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
αἰγὰς ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπεπον αἰπολίοισιν,
175 δέπνουν μνηστήρεσσιν· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδθησεν ὑπ' αἰδοῦσῃ ἐριδοῦπι·
αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομοῖσιν·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα
ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖσθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto are;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.
Vinum enim bibebat *ille* sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit *se* appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit *ei* subternere ancillas:
at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula *pelle*, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lænam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum *transiens* egressus-
est,] hastam habens; una eum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-oceatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliae quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliae vero spongiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliae vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus *est* festus-dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscularunt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliae vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis *verbis*:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut ante quidem?
Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem *æquam* habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conciviis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exibis foras?
omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίξεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

ᾧ φάτο· τὸν δ' οὐτε προσέφη πολὺμῆτις Ὀδυσ—
ἀλλ' ἀκείων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοῖτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στεῖραν μνηστήρων ἄγων καὶ πίνοντας αἶνας —
πορῆμῆτες δ' ἄρα τοὺς γε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεϊνε συβώτῃν, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλῆλουθε, συβώτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τένον δ' εἴς εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
δύς μορος, ἧ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἄλλα θεοὶ δυνόσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
δοπότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικυλῶσονται οἰζύν.

Ἥ καὶ δεξιτερῇ δευδίσκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
200 ὄλθος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεις πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὕτις σείο θεῶν ὀλωτέρους ἄλλος·
οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γίνεσθαι αὐτὸς,
μισγέμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλείοισιν.

Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,
205 μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλῃσθαι,
εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡλίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἰλίοιο δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήγων ἐνὶ δῆμῳ.

Νῦν δ' αἰ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδὲ κεν ἄλλως
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροισι ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὀπιδα τρομέουσι θεῶν· μεμάσαί γάρ ἤδη
κτῆματά δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.

Αὐτὰρ ἔμοι τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
πολλὴ ἐπιδινέεται· μάλα μὲν κακὸν, ὕψος ἐόντος,
ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν,
220 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ βίγιον αὖθι μένοντα
βουσὶν ἐπ' ἄλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμένειον βασιλῆων
ἐξικύκλῃν φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλοιται·
ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἶομαι, εἴ ποθεν ἔλθων

225 ἀνδρῶν μνηστήρων σχέδασιν κατὰ δώματα θείη· [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμῆτις Ὀδυσ—

βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὶ φρένας ἔκει·
τοῖνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγα ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα
ἴσῃ τε Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφίκανω,
ἧ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλευσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἳ κ' ἐθέλῃσθα,
κτεινομένους μνηστήρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus *invicem* gustaverimus; quia tute non de-
center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed facite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philoetius, princeps virorum,
bovem sterilem procis agens, et pingues capras :
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora :
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse
viris? ubinam autem ei genus et patria terra?
infelix : certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabunt arumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans ;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius :
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus intiosius.

Sudavi, ut animadveriti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
redondanti Ulyssis; quoniam et illum puta
tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci aedibus,
hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus
præficit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem fiunt innumeræ, neque aliter (*melius*)
cupiam viro succresceret boum genus latis-frontibus :
has vero alii me jubent ducere sibi ipsis
ad-edendum; neque omnino filium in aedibus curant,
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet,
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimatorum regum
exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt:
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis-es,
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :]

sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τέλεισε Κρονίων·
γνοῖς χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
+ Ὡς δ' αὐτὸς Εὐύμιοις ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονά δ' ὅδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόνον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἥμιν συνεύσεται ἥδε γε βουλὴ,
Τηλεμάχῳ φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτὸς.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νύκτι μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρειον οἷς μεγάλους καὶ πύονας αἶγας,
ἱερὸν δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·
σπλάγχων δ' ἄρ' ὅπτησαντες ἐνώμιον· ἐν δὲ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώοντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐφονχοῖ δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθύρνε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαῖνον οὐδὸν,
δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαι χρυσεῷ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὐτοὶ δῆμιός ἐστιν
- 265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆας, ἐμοὶ δ' ἐκτῆστος κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδὰς ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' ἠαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχόμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἦμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἶπας Κρονίων· τῷ κέ μιν ᾗδῃ
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητῆν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπαζέτο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἑκατέρηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
- 280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαίτα·
πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσῃν, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχωντο· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱός Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
- + 285 λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὅρρ' ἔτι μάλλον
δὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίσιτα εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

- Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognoscere, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.
- Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
- Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
- Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :
O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi caedes : sed meminerimus convivii.
- Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
- Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
laenas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
- Panem vero ipsis distribuit Philoctetus, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
- Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
- Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :
Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procuror ; quoniam nequaquam publica est
domus haec, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
- Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.
- Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
- In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :
Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
- Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.
- Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.
- Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.
- Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
traxerant,] partibus divisas, convivabantur celebri convivio.
- Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
- Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
- Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

ὅς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὸς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσχετ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετῴδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅφρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὲ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλέμαχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοетроχόῳ δῶη γέρας ἡέ τῳ ἄλλῳ
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν δ' ὁ ἄλευατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖδῃσε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· δ' ὁ εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μῦθον·
 Κτήσιππ', ἡ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γάρ κεν σε μέσον βάλλον ἔγχεϊ δ' οὐζούνει,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάρφον ἀμφοπενοῖτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἦδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἔσθλα τέ καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἐμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰς ὁρώοντες,
 μήλων σφαζομένων οἰνοῖο τε πινομένου
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἔρουκαξέιν ἕνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζειε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἦδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καί κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη
 τεθνόμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔρρ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικελίους καὶ δούματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίους ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Τηλέμαχον δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητρί φάινην
 ἤπιον, εἰ σφωὶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύλλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονα δνδε δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχύμεναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπέρτορος ἵκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἦδη τόδε δῆλον, στ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλέξον
 335 γῆμασθ', ὅστις ἀρίστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἢ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὲν Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἀλγεα πατρός ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἡ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γῆμασθ', ὃ κ' ἐθέλη, ποτὶ δ' ἄππετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneari det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumunt : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilis fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane *consumto* : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis are,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit : ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel periit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, quicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου διεσθαι

μῦθον ἀναγκῶν· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

[νη

315 Ὡς φάτο Τηλέμαχος μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 + ἄσβεστον γέλω ὥρσε, παρέπληχ' ἐν δὲ νόημα.

Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελούντων ἀλλοτρίοισιν
 αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσας δ' ἄρα σφέν
 δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὥϊετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Ἄ δειλοί, τί καχὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
 εἰλύαται κεφαλαί τε προσώπα τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγὴ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
 αἵματι δ' ἐρρύδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·

355 εἰδούλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,

+ ἱεμένων Ἐρεβόςδε ὑπὸ ζόρον· ἡέλιος δὲ
 οὐρανόσθ' ἐξαπόλωλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Ὡς ἐφάθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτοῦ ἡδὺ γέλασαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἀλλοθεν εἰληλουθός.

Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
 εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Εὐρύμαχ', οὔτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ ποιμπήας ὁπάσειν·

365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμω

καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.

Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νόέω καχὸν ὑμῖν
 ἐργόμενον, τό κεν οὕτως ὑπεκφύγῃ οὐδ' ἀέλαιτο

μνηστῆρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσασθε.

Ὡς εἰπόντων ἐξῆλθε δόμων εὐναιεταόντων·

ἔκτο δ' ἐς Πείραιον, δ' μὴν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρώοντες

Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελούντες·

375 ὧδε δὲ τις εἶπενκε νέων ὑπερηνορέοντων·

Τηλέμαχ', οὕτως σείε κακοξενιώτερος ἄλλος·

οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,

σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων

ἐμπαιγν οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἀχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·

τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληίδι βαλόντες

ἐς Σικελίους πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔρασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·

385 ἀλλ' ἀκείων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,

ὅππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον

κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,

ἀνδρῶν ἐν μεγάρουσιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.

390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοῖγε γελιόντες τετύκοντο

ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·

δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,

οἷον δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ χαρτερός ἀνὴρ

+ ὑψημέμηναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόνωντο.

vereor autem invitam a domo pellere

verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus : prociis vero Pallas Minerva
 inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
 cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
 lacrimis implebantur; fletumque praesagiebat animus.

Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis :

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
 obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ :
 sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolum-
 nia; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
 aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
 ex-cælo deperit; malaque incessit caligo.

Sic dixit : illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.

Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
 in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-simi-

lis:] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
 sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
 et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum ope exhibeo foras, quoniam sentio malum vobis
 ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
 procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
 vires contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habundum-commodis :
 ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
 Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
 qualem quidem quandam hunc habes mendicium erronem,
 panis et vini indigentem, nec quicquam operum
 scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.

Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.

Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit :

illos hospites in navem multo-transtis-instructam conjectos
 ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci : ille vero non curabat verba;
 sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
 quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcram sellam
 filia Icarii, prudens Penelope,

virorum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.

Prandium etenim illi ridentes fecerant, τετύκοντο
 suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant :
 cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
 qualem sane mox erant dea et fortis vir
 facturi : priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἅθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
- 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλῇ, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
- 10 χαλκός τε χρυσός τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντρονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰσοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόντες οἱ τοιοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχάσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
- 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἶκον ἐν Ὀρσιλόχοιο δαίτρουρος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρῆτος, τὸ ρά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσηνίῳ ἀνδρὲς ἄειραν
 νηυσὶ πολυκλήσις τριηκόσι· ἡδὲ νομάς.
- 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξέσθη πολλὴν δόδον ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑὸν· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' ἱπποὺς διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἱ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
- 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶδ', Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἔοντα κατέκτανεν ὧ ἐνὶ οἷκῳ·
 στέγλιος, οὐδὲ θῶν ὅτιν ἡδέσσαι· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρεθήκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
- 30 Ἴφους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐκ μεγάρουσιν.
 Τὰς ἑρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντητο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ'
 κάλλιπ' ἀπονήσκειν ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὅξυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
- 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζην
 γνῶντιν ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπέφνε
 Ἴφιντο Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε διος Ὀδυσσεὺς,
 ἐργόμενος πόλεμόνδε μελαινῶν ἐπὶ νηῶν,
- 40 ἦρεϊν· ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροις· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρῦνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔξεσεν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἵθυσεν·
- 45 ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θωὸς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θυρέτρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum prociis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.

Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavem bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:

Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.

Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et pastores.

Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.

Has quærens Ulyssi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.

Ille vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytidem, similem immortalibus,
 qui ei verum postes dedit. Hunc autem nequitiam divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitis dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.

Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum, limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonaverunt, velut taurus
 pascens in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὤφληλῃς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἔστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυῶδα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἦνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰνυτο τὸζον
 αὐτῷ γυροῦσῳ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τὸζον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγανούς,
 τὸζον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἡδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόχον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἐνθα σίδηρος
 κεῖτο πολλὸς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
 στή ῥα παρὰ σταθμὸν τέγχεος ἀνὰ ποιητοῖα,
 65 ἄντα παρειάων σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήγορες, οἱ τὸδε δῶμα
 ἐγχεῖσθε· ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολλὴν χρόνον· οὐδὲ τιν' ἄλλην
 μῦθον ποίησασθαι ἐπισχεσθὴν ἐδύνασθε, ἀλλ' ἔμε
 ἴεμενοι γῆμαί θεσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται ἄεθλον·
 θήσω γάρ μέγα τὸζον Ὀδυσσῆος θείοιο·
 75 ὃς δὲ κε ῥήϊτατ' ἐντανύσῃ βῖδον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσθι πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένην τὸδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλεον βίοτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὅμοιαι ἐν περ ὀνείρω.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὑφορβὸν,
 τὸζον μνηστῆρῃσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοι', ἐπεὶ ἴδε τὸζον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νῆητιοι ἀγροῖωται, ἐφημέρια φρονόοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐβετον ἡδὲ γυναῖκί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλες ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τῶα λιπόντες,
 μνηστῆρῃσιν ἄεθλον ἀάατον· οὐ γὰρ οἶω
 ῥηϊδίως τὸδε τὸζον εὔξουν ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὅπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — παῖς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σίδηρου.
 Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν,
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἤμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας εταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ τὴ Τηλεμάχιοι·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονος ὅγχε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοί φησι φίλη, πινυτὴ περ εὔσα,

pulsæ clavi, apertaeque sunt ei cito.
 Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arce
 stabant; in his vero odoriferae vestes jacebant.
 Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum
 cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.
 Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens,
 flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.
 Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,
 profecta est ire in domum ad procos illustres
 arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram
 sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.
 Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum
 jacebat multum et æs, certamina regis.
 Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum,
 stetit ad postem domus firmiter structæ,
 genis obtendens nitida redimicula.
 [ancilla vero ei proba utrinque attitit.]
 Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:
 Audite me, proci illustres, qui in hanc domum
 ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper,
 viro absente multo tempore; neque ullum alium
 huius rei facere prætextum potuistis;
 nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;
 deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:
 qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et sagittam miserit per secura duodecim omnes,
 hunc una secuta fuero, relicta hac domo
 juventutis meæ, perpulera, plena victu,
 cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.
 Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,
 arcum prociis deponere, canumque ferrum.
 Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;
 flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum
 regis. Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-
 cutus est: Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes;
 ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri
 animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui
 jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.
 Sed tacite epulamini sedentes; vel foras
 flete egressi, hic arcum relinquentes,
 prociis certamen difficile; non enim puto
 facile hunc arcum bene politum tensum iri.
 Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,
 qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi
 (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.
 Sic dixit: ipsi vero animum in pectoribus sperabat
 nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.
 Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat
 ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat
 sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.
 Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:
 Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-
 nius: mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω ἅμ' ἔλθεσθαι, νοσφισσαμένην τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἔπει τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μακρότερος αἶνου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μῦνῃσι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρυνπᾶσθε ταυστύος, ὄφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δὲ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δὲ κεν ἐντανύσω διοίστευσί τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἄγνουμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἅμ' ἄλλω ἰούσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιῖν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήθην, διὰ τὰφρον ὀρύξας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἵθουν·
 ἄμφι δὲ γαῖαν ἔναξεν τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήθεσσι πάρος δ' οὐ πόντος ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγῃ θυμῷ,
 νεύρην ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ ῥ' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχιοι·
 Ἴσ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιμος
 ἢ ἐν νεωτέρους εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἔμειο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέμενον ἄεθλον.
 Ὄς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο ἦκε χαμᾶζε,
 κλῖνας κολλητῇσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενον τοῦ χώρου, θένεν τέ περ οἶνοχρεῖται.
 Ὄς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκλὸς ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔχε μυροῖτατος αἰεὶ ἀτασθαλαίαι δὲ οἱ οἴῳ
 ἔοχαρτα ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὄς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκὺ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσεν· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλὰς· μετὰ δὲ μνηστῆρων εἶπεν·
 Ἴσ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γάρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμῷ καὶ ψυχῇ· ἔπειθ' ἵππῃ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν·
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἄμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεν' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἡμᾶτα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquar,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lanam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:

Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laecessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantioris estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.

Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.

Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:

O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτις
 αὐτὰρ ἔπην τόξου περὶησεται ἡδὲ ἴδεται,
 160 ἄλλην δὲ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
 γῆμαίθ', ὅς κε πλείεστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ ἑο τόξον ἔθηκεν,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἔνευπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
 170 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστήρας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ δίστοιν·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπολὸν αἰ-
 ἄρει δὴ, πῦρ κείνῳ ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πὰρ δὲ τίθει οἶφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 ὄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιχρίοντες ἄλοιφῃ, *νεφέφ*
 180 τόξου περὶμεσθαι καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀχάματον
 πὰρ δὲ φέρων οἶφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδουέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέιχε καὶ Εὐρύμαχος θεοσίδης,
 ἄρχοι μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
 βουκόλος ἡδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς θείοιο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φηγεγμένους σφ' ἐπέεσσι προσνήδα μευλίοισιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μνηστήσῃην,
 ἢ αὐτὸς κεῦθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοι κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνεῖκοι;
 ἢ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνειν τ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπάτω, ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιθυκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσεας ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ εἰ δαίμων·
 γνοίης χ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὐτοῖς Εὐμῆαιος ἐπεύγετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσας· Ὀδυσῆα πολὺφρονα ὅνδε δόμενονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκάνω,
 210 οἵοισι δμῶν' τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐξαμένου ἐμέ· αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et Achiverit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 daturam] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinaturnum conglutinaturnum bene-politiis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestumque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcus optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractor arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effert autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, intingentes ungues,
 arcum tentemus, et perficiamus certas.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinerebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssis divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derrepente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum proci auxiliaremini, an Ulyssi?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus co-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis, ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpressus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quonquam audivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθείην καταλέξω.
 Εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγανούς,
 ἄζομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 216 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείῳ τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κακινῆντί τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δῆ, καὶ σῆμα ἀφιρραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλλήν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρηνήσῳδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν βράχεια μεγάλῃς ἀποεργάθεν τυλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὄμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡλείοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φωνήσεν τε·
 Παύσεσθον κλαυθυμοῖο γόοιο τε· μή τις ἰδῆται
 ἐξελθὼν μεγάρῳ, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μῦθ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμεις· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἠδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαίε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπῆν τε γυναῖξιν
 κληῖσαι μεγάρῳ θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἤε κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέρῳσιν ἐν ἔρχοισι, μῆτι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δὲ, Φιλοτίε, διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσαι κληῖδι, ὠοὺς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱζλαί.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔξτε' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰδὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἔς δ' ἄρα καὶ τὸν δώμῳ ἔτθη θεῖου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπιον ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστενε κυδάλμιον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἡ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμοιο τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἢ δ' ἄλλῃσιν πόλῃσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδυνέες εἰμὲν
 ἀντιθέῳ Ὀδυσῆος, δτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείῃ δὲ καὶ ἔσσομενοῖσι τυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοιοῦτο θεοῖο
 ἀγνῆ· τίς δέ κε τόξα τιτανίονι; ἀλλὰ ἔκχλοι
 260 κάτθεται· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆϊ.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀρκύλῃ τ' τόξα.
 265 Ἦσῶν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres, deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo, domosque prope me ædificatas; et mihi postea Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo; cicatrice, quam quondam mihi sus infixit albo dente, ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyçi.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula, flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus coniectis, et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus-est.

Et jam lamentantibus occidisset lumen solis, nisi Ulysses ipse eos cohibuisset, locutusque-fuisset :

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes : primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.

Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres, non sinent mihi dari arcum et pharetram; sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum, manibus mihi impone; dicito autem mulieribus, ut-claudant domus fores firmiter aptatas :

si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat virorum nostris in septis, nequaquam foras prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commōdas; sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat : ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat, calefaciens luc et illuc splendore ignis : sed ipsum neque sistendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde : ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est.

Dii boni ! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus; nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet : sunt et aliae multæ Achivæ, tum in ipsa circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus : sed si demum tantopere viribus defecti sumus præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere arcum : probrosus vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :] Eurymache, non ita erit : intelligis vero etiam ipse. Nunc etenim in populo festum est dei sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti deponite : at secures etiamsi sinamus omnes stare, bene erit; haud etenim quenquam sublatrum puto ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis, ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἴγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολοῖσιν,
 ὄφρ' ἐπὶ κηρία θύντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
 τόξου περὶρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄλλων.

᾿Ως ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιτήδανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπιστόψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαντ' ἐπιόνθ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέλκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης·
 [ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει]
 Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίον θεοειδέα
 λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
 νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
 280 ἥϊόν θ' ἐστ' ἢ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.

Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὐζοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
 χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
 ἴς, οὔτ' ἅραρος ἔσκειν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν,
 ἢ ἥδη μοι ὄλεσεν ἄλλη τ' ἀχομιστὴ τέ.

285 ᾿Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσσαν,
 δεῖσαντες, μὴ τόξον εὐζοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

οὐκ ἀγαπήεις, ὁ κέκλος ὑπερφιάλοισι μέγ' ἡμῖν

290 δαίνυσται· οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδειαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 μύθων ἡμετέρων καὶ βήσιος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.

Οἴνός σε τρώει μελιθήδης, ὅτε καὶ ἄλλους
 βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλη, μῆδ' αἰσίμα πίνῃ.

295 Οἴνος καὶ Κενταυρον, ἀγακλύτον Εὐρύτωνα,

ἄσος· ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,

ἔς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσεν οἶνω,

μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο·

ἤρωας δ' ἄρκος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

ρίνας τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσθεῖς

ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἰνοβαρεῖν.

305 ᾿Ως καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφασκούμαι, αἶ κε τὸ τόξον

ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις

ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ

εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βορτῶν δηλῆμονα πάντων,

πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτε σῶσθαι· ἀλλὰ ἐκκλος

310 πίνε τέ, μῆδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.

Ἐλπειαι, αἶ χ' ὁ ξείνος Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφι τε ἥϊι πιθήσῃ,

οἴκαδ' ἐμ' ἀξέσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἄκοιτιν;

οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἔολπεν·

μηδὲ τις ὑμῶν τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχέων

ἐνθάδε δαίνυσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκειν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu.] arcum tentemus, et periciamus certamen.

Sic dixit Antinous: illis autem placebat sermo.

Ipsius vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,

juvenes autem crateras coronarum potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,

inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses:

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:]

Eurymachum autem maxime et Antinuum deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit:

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdiderit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit: illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est:] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem:]

neque contentus-es, quod quicvis superbos inter nos epularis?

neque omnino convivio privaris, atque audis

sermone nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicunque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurymachum,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum: is vero postquam mentem læserat

vino,] insanienti mala patravit per domum Pirithoi:

heros vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes: ille autem mente sua læsus,

ibat suum dampnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis: non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum pernecium omnium,

mittemus: inde autem nequaquam salvus-evades: sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicunque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

220 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια, [ἡῦδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἀΐεσθαι διόμειθ'· οὐδὲ ἔοικεν
 ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακίωτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολλὸν χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἀκοῖτιν
 μνῶνται, οὐδέ τι τόξον εὐξέον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἑλθὼν,
 ρηϊδίως ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἔκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐ ποῖς ἐστὶν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἡδ' εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον εὐξέον, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δὲ οἱ εὐχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαϊνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 340 δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνὼν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἄμφορες· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 μήτερ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὕτις ἐμῷ
 345 κρείσσων, ἢ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνῆσθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδότιοι·
 τῶν οὕτις μ' ἄέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμει,
 ἰετόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίεσθαι τόξον δ' ἀνδρῆσαι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔσ' ἐν οἴκῳ.
 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἴκῳδὸς βεβήκει·
 355 παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνετο θυμῷ.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ δ' ὁ τῶς λαβὼν φέρε χαμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες δymόχλευον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἵπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 Πῇ δὴ χαμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβώτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνας ταχέως κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφε; εἴ κεν Ἀπολλῶν [ται,
 365 ἡμῖν ἰλήχῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ δ' ὅηκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δεισάμενος, οὐνεκα πολλοὶ δymόχλευον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὐ πᾶσι πιθήσεις·
 370 μή σε καὶ πλοῦτερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δώμῳ,
 βάλλων χειρμαδίῳσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum tendunt
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui-advenerat,
 facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint *ii*, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra hæc facitis ?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ensem ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 poterit, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-afferet, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.

In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus :
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens ? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (*canes*) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.

Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat :

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus obediēs;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem :

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι

375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν
μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθὲν χυλεποῖο γόλοιο

Τηλέμαχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβύτης
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.

380 Ἐκ δὲ καλυσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλειαν,
κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ δὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε

385 προβόλῃσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.

Ἦς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Κλήισεν δὲ θύρας μαγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοτίτιος ἄλτο θύραζε,
κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερέας αὐλῆς.

390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ἔπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
βύβλινον, ὃ β' ἐπέδθησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
εἰσορόων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,

πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
395 μὴ κέρα ἵπες ἔδοιεν ἀποικιολέμοιο ἀνακτος.

Ἦδε δέ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηετῆρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·
ἦ βρά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκου κείται,

ἦ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν

400 νομᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἵπεσκε νέων ὑπερρηγορόωντων·

αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,

ὥς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεύς,

Ἦς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἄταρ πολυμήτις Ὀδυσ-

405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἰδε πάντῃ,

ὥς δτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς
ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέω περὶ κολλοπι χορῶν,

ἀνίας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφές ἔντερον οἶος,

ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσαστο νευρῆς·

ἦ δ' οὐ καλὸν αἶσει, χελιδὼν εἰκέλῃ αὐδῇν.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χροὺς
ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σῆματ' αὖ φανῶν·

γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

415 ὅτι βρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Εἵλετο δ' ὠκὺν οἰστόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ

γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἔντοσθε φαρέτρῃς

καίετο, τῶν τάχ' ἐμελλόν Ἀχαιοὶ περήσεσθαι.

Τόν β' ἐπὶ πῆλγῃ ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,

420 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν

ἅντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων

πρώτης στελειτῆς, διὰ δ' ἡμπερὲς ἦλθε θύραζε

ἶος χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,

425 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον

δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam ;

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
claudere domus fores firmiter aptatas ;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat] virorum nostris in septis , nequaquam foras
prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus .

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum .

Clausit vero fores ædium habitantibus-commodarum .

Tacite autem ex domo Philæti prosiliit foras ,
clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ .

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
sedebatque inde in sella , accedens , unde surrexerat ,
inspiciens Ulyssem . Hic autem jam arcum tractabat ,
omni-ex-parte versans , tentans huc et illuc ,
veritus ne cornua vernes edissent , absente domino .

Sic vero aliquis dicebat , intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;

aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
aut ille molitur facere : ita in manibus eum
versat huc et illuc malorum expertus erro .

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
sicut hic unquam hunc poterit tendere .

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
statim postquam magnum arcum ponderavit , et vidit un-
dique ,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
facile extendit novo in clavo chordam ,
ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses .

Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
hic vero subter clare sonuit , hirundini similis voce .

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit , signa ostendens :
gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti .
Sumsit vero velocem sagittam , quæ ei adiacebat mensæ
nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
jacebant , quas cito erant Achivi experturi .

Hanc inde ad-arcus-medium tenens , trahebat nervum cre-
nasque ,] indidem ex sella , sedens ; misit autem sagittam
ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
bus ,] a-primo foramine ad ultimum , penitusque transivit foras ;
sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache , non te hospes in ædibus dedecorat
sedens ; neque omnino a-scopo aberravi , neque arcum
diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
non uti me proci ignominia-afficientes vituperant .

Νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τευκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλους ἐψιάσθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. —
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀρύσει νεύσεν· ὁ δ' ἀμφρέθετο ζῆφος ὀζύῳ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῃν βάλεν ἔγχρ' ἄγχρ'· ὁ δ' ἄρ' αὐτοῦ
 πὰρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυμβήμενος αἰθιοπὶ χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθῃ βρακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βῖον ἠδὲ φαρέτρην,
 ἰδὼν ἐμπλείην ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἴστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀέθλος ἄατος ἐκτελέσεται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὕτω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἶστον.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πῶι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἱ τεύξειν θανάτῳ τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰφῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωχή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρὸς,
 βλημένον· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχύς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἶο τράπεζαν
 20 ὥς τε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἵδατα χεῖρην ἔραζε·
 σίτας τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. Τοὶ δ' ὀμᾶδήσαν
 μνηστῆρες κατὰ δῶμάβ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες ἐυδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἄσπις ἔην οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοζάζει· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντίασεις· νῦν τοι σῶς αἰτῶς δλεθρός.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
 30 κοῦρων ἐνὶ Ἰθάκῃ· πῶ σ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπειλὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκει· ὑπὸ τροπον οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμῳ ἀπο Τρώων, ὅτι μοι κατεχείρετε οἶκον, [σθαι
 δμῶσιν δὲ γυναῖξὶ παρευνάεσθε βιαιῶς
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et supercilii innuit; ac circumposuit-sibi ensem acu-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoum dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?

Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.

Inclinatus-est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos sumi;
 panisque carnesque assatzæ fordabantur. Ipsi autem tumul-
 tuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspicientes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.

Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum
 cum-familis vero mulieribus concumebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futura

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρτα' ἐφ' ἔπται. [λεν·

Ἦς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἴ-
[πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγῃ αἰπὺν ὀλεθρον·]
Εὐρύμαχος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·

48 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα βρέσσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἄ-
Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπέηλεν τάδε ἔργα,

50 οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
ὅρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύου
αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχίστας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
55 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρессάμενοι κατὰ δῆμον,
ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες εἰκοσάβοιον ἕκαστος·
χαλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμεσσητὸν κεχολώσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέειπεν πολὺμητις Ὀδυσ-
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
ὅσσα τε νῦν ὑμῖ· ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡμὲ μάχεσθαι
ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι οἶμαι αἰπὺν ὀλεθρον.

Ἦς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·

70 Ἦ φίλοι, οὐ γὰρ σχῆσαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
ἀλλ' ἔπειτα ἔλθαβε τῶσιν εὐδῶσιν ἡδὲ φαρέτρην,
οὐδοῦ ἄπο ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρις.

Φάσανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
75 ἰῶν ὀκυμώρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχουμεν
ἄθροοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
ἐλθόμεν δ' ἄν' ἄστυ, βοῇ δ' ὀκίστα γέναιοι·
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.

Ἦς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσανον ὀξὺ,
80 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ
σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεὺς
ἰὼν ἀποπροῖεῖς βάλλε στήθεσ παρὰ μαζόν,
ἐν δέ οἱ ἦπται πῆξε θοὸν βλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
φάσανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἐραῖζε
καὶ δέπας ἀμφοῦρ πελλόν· ὁ δὲ χθόνα κῆρυπε μετώπῳ,
θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέρωσιν
λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχ' υτ' ἀχλύς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσσῆος εἴσατο κυδαλίμοιο
90 ἀντίος αἶψα· εἴρυτο δὲ φάσανον ὀξὺ,
εἰ πῶς οἱ εἴξει θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus-
est :]

Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
hæc quidem juste dixisti *de iis* quanta faciebat Achivi,
multa quidem in ædibus iniusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
Antinous : hic enim immisit hæc opera,
nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
ipse autem in populo bene-culata regnaret
ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civi-
bus] tuis : at nos postea, ubi placaverimus *te*, per populum,
quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque,
æque aurumque rependemus ; donec tuum cor
exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum *te* irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :]
Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dede-
ritis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
ne sic quidem adhuc manus meas abstinerem a-cæde,
antequam omnem proci injuriam luerint,
Nunc vobis *opto* adest, vel contra pugnare,
vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit *a nobis* vir hic manus indo-
mitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
limine a polito sagittabit, donec omnes
nos interfecerit ; verum meminerimus pugnae.
Ensesque stringite, et obtendite mensas
sagittis letiferis : in ipsum vero omaes ingruamus
conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
sagitta emissa *ei* percussit pectus ad mammam,
et *ei* hepati infixit velox telum ; e manu vero
ensem dimisit *is* humi : vertiginosus autem circa mensam
decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irrui gloriosus
ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
si qua *is* sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
Telemachus a-tergo percutiens arata hasta,
humeros inter, perque pectora *eam* transegit :
fragoremque-edidit *is* lapsus, terramque ferit tota fronte.

- 95 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἡ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶζας ἢ ἐπ' ἀποπρηγνέει τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἄγγ' οὐ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ἔως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἷστοι, [σεύς·
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μῶνον ἐόντα.
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπαίθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θαλάμῳ δ', οἳ οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρον, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν·
ὥς δ' αὖτως τῷ θυμῷ δούστην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσταν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὃγ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ὃν εἰ ὀκῶ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἄγχι πῆται ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνὰ κτα οἷστέοντα,
120 τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ἔκλιν' ἰσάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμπαρόοντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἱερθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
125 εἰλτο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυμμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρῃ δέ τις ἔσκεν εὐδημήτῳ ἐνὶ τοίῳ
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάροιο
ῆν δόδος ἐς λάρυην, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔστατότ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἷη γίγνεται ἑφορμή. [κων·
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσι πιφαύσ-
ῃ· φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθύρῃν ἀναβαίῃ
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὤκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπὼς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ ὕπετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ γ' εἰς πάντας ἐρύκει ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ' ὁμῖν τεύχε' ἐνεΐκω θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, οἶμαι, οὐδέ πῃ ἄλλῃ
τεύχεα κατέθεσθαι Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
ὦς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσσῆος ἀνὰ βῶγας μεγάροιο.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τῶσα δὲ δούρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναί, μάλα δ' ὤκα φέρον μνηστήρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένου ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit-se, relicta longa hasta
illie in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel ferret,
ense insurgens, vel pronò adversum percutions.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis eum allocutus-est :

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-æream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus : dabo autem subulco
et bubulco alia arma : nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
affer currens, dum 'mihì ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit : Telemachus autem dilecto obedit patri.
Profectusque-est ire in-thalamum ubi ei incluta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equinis-densas :
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famull sibi-induerunt arma pulcra ;
steteruntque circum Ulysses prudentem, versutum.

At ille, quandoquidam ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat collinans : illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes :
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex :
capitique forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem : terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero illam continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam : unus vero solus erat aditus.

Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans :

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne : prope enim
valde] aulæ pulcræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo : infus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas,
et totidem galeas æratas setis-equinis-densas :
profectusque-est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.

150 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκων
νώϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
καλλίπουν ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Ἄλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναῖκων, ἣ τάδε βέζει,
ἣ υἱὸς Δολίιο, Μελανθεύς, τὸν περ οὔω.

160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
οἷσταν ποικα καλὰ. Νόησε δὲ διὸς ὑφορβός,
αἴψα δ' Ὀδυσσῆα προσφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
165 κείνος δ' αὖτ' αἰδῆλος ἀνὴρ, δν διόμειβ' αὐτοί,
ἐρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτές ἐνίσπε,
ἥ μιν ἀποκτείνω, αἶ κε κρείσσων γε γένοιμαι·
ἥ εἰ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἔν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σὸν ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆτος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστήρας ἀγαθοὺς
σχίσσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
Σφῶν δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν
ἐς θάλαμον βαλεῖν, σάνιδας δ' ἐκδόξαι ὀπίσθεν·

175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσχει. [θοντο·
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπι-
βάν δ' ἱμῆν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδον ἑόντα.

180 Ἦτοι δὲ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
τῶ δ' ἔσταν ἐκότερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.
Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη,

185 Λαέρτew ἥρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
δὴ τότε γ' ἦδη κείτο, βαφαὶ δὲ λέλυντο ἱμάντων·
τῶ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσάν τε μιν εἴσω
κῶρυβ' ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῷ,

190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
υἱὸς Λαέρταο, πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
κίον' ἄν' ὑψηλὴν ἔρυσαν πελάσαν τε δοκοῖσιν.

Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νόκτα φυ-
εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,
οὐδὲ σέγ' ἠριγένηα παρ' Ὀκεανοῖο ῥόων
λήγει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνείεις
αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.

200 Ὡς δὲ μὲν αὖτις λείπειτο, ταθείς ὁλοῇ ἐνὶ δεσμῷ·
τῶ δ' εἰς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθόντε φαεινὴν
βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum
in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius
in-culpa est), qui thalami janua firmiter aptam
reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; janua claude thalami,
et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,
an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,
allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subuleus,
statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
proficiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic,
utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero;
an tibi huc ducam, ut injurias luat
multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
ego quidem et Telemachus procos illustres
continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper
in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos :
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis,
columnam in altam trahite, et admovete trabibus;
ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-
ruerunt :] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, in-
tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ qua-
rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum,
altera quidem manu ferens pulcrâ galeam,
altera vero scutum latum, antiquum, fodatum situ,
Laertæ herois, quod juvenis is gestabat;

tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ-erant
lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum
intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-
tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-
lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat

filius Laertæ, audens divinus Ulysses;
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,
columnam in altam traxerunt, admoventque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subule;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis,
lecto in molli decumbens, uti te decet;
nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis
latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis
capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitiosus in vinculo :
illi autem arma induti, janua occlusa splendida,
iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἔνθα μένος πνειόντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἳ δ' ἐντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχιμόλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδήν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἄμυνον ἄρην, μνησαί δ' ἐτάροιο φίλιον,
 ὅς σ' ἀγαθὰ βρέσκεον· ὁμηλικίη δέ μοι ἔσσι.
 210 Ὡς φάτ', οἷόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν μομόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τήνῃ ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραπειθίσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὡς γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 δῖπότε κεν τούτους κτείωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσῃ, οἷα μενοινᾷς·
 ἔρδῃεν ἐν μεγάροις· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἔπῃν ὑμέων γε βίτας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅπόσσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θύρῃσιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδὲ τοι νῦν
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἄλχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστῃ πολέειν.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόν·
 225 νείκεσσιν δ' Ὀδυσσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσσεῦ, μένος ἐμπεδόν οὐδὲ τις ἀλκή,
 οἷη δ' ἄμψ' Ἑλένη λευκοκλήνῃ, εὐπατρεΐῃ,
 εἰνάετ' Ἰτρώεσσιν ἐμάρκῃσιν νολεμέης αἰεὶ,
 230 σῆ δ' ἦλω βουλή Πριάμου πόλις εὐρυαγυία.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰχάνεις,
 ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῇς, σῶς τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντορ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἦ ῥα καὶ οὐπω πᾶγχυ δίδου ἐπιραλκία νίκη·
 ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλκῆς περιτήτιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδάλμιοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἄντην.
 Μνηστήρας δ' ὅτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε Δαΐφρων·
 οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσοι ἐτ' ἔζων περὶ τε φυγέον ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἡδὴ ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέης ἰοί. [σκῶν·
 Τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιεῶν·
 ὦ φίλοι, ἡδὴ σῆσιν ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντορ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπών·
 250 οἳ δ' οἳοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἐξ πρώτων ἀκοντίσῃ, αἳ κέ προθι Ζεὺς
 δόηη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κήδος, ἔπῃν οὗτός γε πέσῃσιν.
 255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευεν,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια οἶκον Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen,
 quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.

His autem prope filia Jovis adventit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque esto socii dilecti:
 qui tibi bene saepe faciebam, eadem aetate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex altera parte eam increpabant in aedibus:
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut oppugnes, auxiliis que ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum iri puto:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
 in iis et tu postea interficeris, quod talia cogitas
 facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus aere,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et quae foris,
 cum iis quae sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
 vivere in aedibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacae in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata est in corde magis;
 objurgavitque Ulyssem iratis verbis:

Non amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,
] qualis erat quando de Helena candidis ulnis, nobili-
 patre nata,] per novem annos cum Trojanis pugnabas assidue
 semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
 tuoque capta est consilio Priami urbs viis spatiosis.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad aedes et possessiones
 venisti,] contra procos molliter cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
 Mentor Alcimides ad beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
 et Ulyssis, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendidæ super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphiomedon, Demoptolemusque,
 Pisanderque Polycitorides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebra sagittæ.

Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam colibeat vir hic manus indomitas:
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
 hi autem soli relictii sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emitte hastas longas:

sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter
 dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare.

De ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati sunt, sicut jussit,
 commixti; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βελήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκνῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

260 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύοντο μνηστήρων,
τοῖς δ' ἄρα μῦθον ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, ἥδη μὲν κεν ἐγὼν εἵπομαι καὶ ἄμμιν
μνηστήρων ἐς δμίλον ἀκοντίσαι, οἱ μεμάσιν
ἡμέας ἐξεναρῖζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.

265 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν δῆε δούρα,
ἅντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδύτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεινε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὁδᾶς ἔλον ἀπτετον οὔδας.

270 Μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.

Αὖτις δὲ μνηστήρες ἀκόντισαν δῆε δούρα,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐξῴσια θῆκεν Ἀθήνη.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
βελήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκνῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Κτήσιππος δ' Εὐμαίον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
ῥυμόν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.

280 Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστήρων ἐς δμίλον ἀκόντισαν δῆε δούρα. [σεύς,
ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολίπορτος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συδύτης·

285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βελήκει πρὸς στήθος, ἔπεινχόμενος δὲ προσήυδα·

ὦ Πολυθερεσίδη φιλοχέρταμε, μή ποτε πάμπαν
εἶκον ἀρραδῆς μέγα εἵπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν

μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτεροί εἰσιν.

290 Τοῦτο τοὶ ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὃν ποτ' ἔδωκας
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.

Ἦ ἄρ' βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχέδον ἔγχεϊ μακρῷ·

Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὔτα

295 δούρι μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
ἤριπε δὲ πρηνῆς, χιόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

Δὴ τότε Ἀθηναίη φησίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ·
ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς τῶν δὲ φρένας ἐποίησεν.

Οἱ δ' ἐφῆθοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
τάς μὲν τ' αἰόλος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν

300 ὥρην ἐξαιρινῆ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψόνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,

ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πῶσσοισι ἔνται,

305 οἱ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδὲ τις ἀλλή·
γίγνεται οὐδὲ φυγῇ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἀγῆρ·

οἱ ἄρα τοὶ μνηστήρας ἐπεσόμενοι κατὰ δῶμα
τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰεϊκής,

κράτῳ τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἶματι ὕεν.

310 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσόμενος λάβε γούνοιν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parietem fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle :
illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
alius vero parietem fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulysses prudentem, ver-
sutum.] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus; et super-eo-glorians *ipsum* allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
Hoc tibi pro pede *esto* hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
Telemachus autem Euenoriden Liocrimum vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.
Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
quas quidem pennix asilus adortus agitavit
tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insilunt;
hæ quidem in campo retia timentes volitant,

illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium; gaudet autem et viri *ea* captura :
sic igitur hi procos irruentes per domum

feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
fœdus.] capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine
undabat.] Liodes autem Ulyssis advolansprehendit genua,

- καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνουμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πώ τίνα φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [συν-
 εἶπεν οὐδέ τι βέβαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέβη.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἅπο χεῖρας ἔρσεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυσκόος, οὐδὲν ἐοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυσκόος εὐχαι εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρῆμεναι ἐν μεγάροισιν
 τῆσσι μοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 τῶ δ' ἄλογόν τε φίλην σπένδοι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιςθα.
 Ὡς ἀρα φωνήσας ἕξιος εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, ὃ ρ' Ἀγέλαος ἀποπρόεηκε χαμαῖζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθεγγόμενος δ' ἀρα τοῦνε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδες ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, ὃς β' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔστη δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔρων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· οἶχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἐκδὸς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν
 335 ἐρχέοιτο ἵκοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρ' πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἥ γούνων λίσσοιτο προσαιτῆς Ὀδυσῆα.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασσαστο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδην Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμαῖζε,
 μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνον ἀργυροῦλόν·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιτῆς λάβε γούνων
 καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· [συν·
 Γουνουμαί σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἐλέη-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσται, εἰ κεν αἰοῖδὸν
 πέφνης, ὅσπε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.
 Αὐτοδιδάκτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· οἶνοκα δέ τοι παραείδεν
 ὥστε θεῶ· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομήσαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν αἰεσίμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πόλιν πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ τ' Τηλεμάχιοι,
 355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεον ἐγγὺς ἐόντα·
 Ἰσχεο μὴδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῶ·
 καὶ κήρυκα Μεδόντα σάωσωμεν, ὅσπε μευ αἰεὶ
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκητο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοτίοις ἡς συβώτης,
 360 ἡς σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀνικα δέ τοι παραείδεν.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 πεπτηνὸς γάρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν·
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ædibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicunque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem profiteris *te* esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in ædibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque earam accedere, et filios parere :
 quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquens vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinavit fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestic sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulysem aggressus apprehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere : ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-aum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam procis cantaturus inter convivia;
 sed multo plures et potentiores ducebant me necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philætiος, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus-erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem*;

365 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνον
καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχεις· εἰπέ δέ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται δαΐει χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νῆπιον οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὔτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπηςθαι καὶ ἄλλω,
ὡς κακοεργῆτης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων.
375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕξθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδος,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με γρή.
ὦς φάτο· τὸ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντα,
ἐξέστην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἶεϊ.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἐὼν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῖντας πολλούς· ὧς τ' ἰχθύας, οὗς δ' ἄλιγες
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολὺς ἐκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶν· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὡς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
390 Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δρα ἔπος ἐπιπομπή, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
ὦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπείπειθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενέες, ἤτε γυναῖκῶν
δμῶναι σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετέρων·
ἔρχεο· κικλήσκει σε πατήρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπη.
ὦς ἄρ' ἐφρόνησεν τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
ὦϊζεν δὲ θύρας μεγάρων ἐναιεῖσάντων,
400 βῆ δ' ἱμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευεν.
Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
ὅς βρά τε βεβρωκὸς βοὸς ἔρχεται ἀγραυλοῖο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθος τε παρήϊτ' ἀμφοτέρωθεν
405 αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὥπα ἰδέσθαι·
ὡς Ὀδυσσεὺς πετάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἥ δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰς ἰδεν αἶμα,
ἴθυσέν β' ὀλοῦξαι, ἔπει μέγα εἰς ἰδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·
410 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεις μὴδ' ὀλοῦξε·
οὐχ ὅσῃ κταμένοιισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τοῦς δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὐτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγυθίων ἀνθρώπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,
αἵ τέ με' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri, ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.
Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcumque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspicientes, eædem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam :
Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est : illi autem non-evolvit verbum.
Aperuit vero fores ædium habitantibus commodarum,
profectaque est ire : at Telemachus ante præibat.
Invenit deinde Ulysses inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultu aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.

Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
niret :] quare et ob-insolentiam fedam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰρή τε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐτέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἄεζετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἶσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβῆσ' ὑπερύϊα σιγαλόνετα
 εἶπω σὴ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 430 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μῆτος τήνδ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνόαδε εἰπεῖ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἴπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόοντο.
 ὧς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξι καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχος καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 εἰς ἐκαλεσάμενος ἔπειτα πτερνέοντα προσήυδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωγχε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσῃσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάρου
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνῆκεσιν, εἰρόκε πασῶν
 φυγὰς ἐξαπέλῃσθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρῃ.
 ὧς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλές ἦλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσai.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰλουσῇ τίθεσαν εὐερέκους αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρείδουσai· σήμινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ξῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον δικοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάρου
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἵλυν ἐν στείνει, ὅθεν οὐπῶς ἦεν αὐῶναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὲ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' οὐνείδα χεῦαν
 μητέρει θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἔανον.
 465 ὧς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπῆρροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θολοιο,
 ὕβος' ἐπενταῦσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκωτο.
 ὧς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλη ταυσιπτεροὶ ἦε πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθήκει ἐνὶ ὅλμῳ,
 470 αὐλὴν ἐρείμεναι, στυγερὸς δ' ὁ ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔγον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere :
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego conscenso cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 nondum eam excita ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit ; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est :
 Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multifloris purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et qua miscebantur clam.
 Sic dixit ; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua ;
 sub portica vero ponebant bene-septæ aulæ,
 sibi-invicem innitentes : imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens : illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multifloris purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant ; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulæ
 cogebant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui :
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matricæ meæ, cumque procis concombentem.
 Sic igitur dixit ; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 recti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem cas suscepit cubile :
 sic hæc ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur :

ἡσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
476 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥίνας τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
τάμνον· μήδεα τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
χειράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονηφάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἶσε θέειον, γρηῃ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεοδώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνόησ' ἀνωγῆ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶς κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν εἶπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μηδ' οὔτω βράκεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὀμούς
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσητόν δέ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἦνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῃς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγέλουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἡσπάζοντο Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους
500 γειράς τ' αἰνόμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερὸς ἦρει
χλαυμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

Δαν. 31.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνώ-
ρισμός.

Γρηῃς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο κατγαλῶσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα·
γούνατα δ' ἐρῶσαντο, πόδας δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·

5 Ἐγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὄφθαλμοῖσι τεοῖσι, τά μ' ἔλδεαι ἡματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψε περ ἐλθὼν.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάρχην σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα·
καί τε χαλκίφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
οἳ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ᾗςθα.

15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere; perfectum-erat autem opus.

Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;

sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit aedes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per aedes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :

illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.

Hæcque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans ,

heræ dictura dilectum maritum intus esse :

genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas

oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :

venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.

Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt

insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientie admoverunt :

qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.

Cur me deludis, pertristem animum habentem ,

hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

- ῥέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμυγχαλύνων·
 οὐ γάρ πω τοῖονδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 20 ὄγχετ' ἐποφύμενος Κακοῖτιλον οὐκ ὀνομαστήν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἀψ' ἔργου μέγαρόνδε.
 Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναῖκῶν, αἱ μοι ἔστιν,
 ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἡγγεῖλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
 τῷ κε τάχα συγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπειμ' ἀνέσθαι
 αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας δήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
 ᾗθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
 ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾗδεον ἔδον ἐόντα,
 30 ἄλλα ἀσφορσύνῃσι νοήματα πατὴρ δ' ἔκευθεν,
 ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερνηορόντων.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο βοροῦσα
 γρηῒ περιπλέχθη, βλέφαρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκεν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 35 Εἰ δ', ἄγε δῆ μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἔνισπε,
 εἰ ἔτεδν δὴ οἶκον ἰκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
 ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
 μούους ἔδον, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔδον ἐμμενον.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 40 οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἷον ἀκούον
 κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχρὶ θαλάμῳ ἐυπῆκτων
 ἡμεῖς' ἀτυζόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
 πρὶν γ' ὅτε δῆ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσεν
 Τηλέμαχος· τὸν γάρ β' πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
 45 Εὐρὼν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι
 ἐσταθό· οἳ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
 κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
 [αἵματι καὶ λύθρῳ πεπολαγμένον ὥστε λέοντα.]
 Νῦν δ' οἳ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῖται περικαλλές,
 πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶν ἔυφροσύνης ἐπιβῆτον
 ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπει κακὰ πολλὰ πέπυσθε.
 Νῦν δ' ἦδη τότε μακρὸν ἐέλωρ ἐκτετελεσται·
 55 ᾗθι μεν αὐτὸς ζωὴς θέσσιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
 καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισιν· ἀκοῶς δ' οἴπερ μιν ἔρεζον
 μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾗ ἐν οἴκῳ.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μήπω μὲν' ἐπέυχεο καγχαλόνουσα.
 60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαρτὸς ἐν μεγάροισι φανείη
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
 ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 65 Οὐτίνα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, στίς σφέας εἰσαφίχοιτο·
 τῷ δ' ἄτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὥλεσε τηλόχ' ὅσοντον Ἀχαιῶδες, ὥλετο δ' αὐτός.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?

nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses

ivit visurus malum-Ilium non nominandum.

Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.

Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,

hæc veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,

ideo cito graviter ipsam ego dimisississem ut-iret

rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :

nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi

venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;

ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant in ædibus.

Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,

sed per-prudentiam consilia patris occultarat,

ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto exsilens

anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;

et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,

si vere jam domum venit, ut dicis,

quomodo demum proci impudentibus manus intulerit,

solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :

non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam

eorum-qui-interficebantur : nos vero in-recessu thalamosum

bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant

nos bene-apte,] prius quidem quam tandem me tuus filius

e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat voc-

aturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera

stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,

jacebant super alios-alii : videns tu animo exultarata-fuisses.

[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]

Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores

conferi : at ille domum suffit perpulcrum,

igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.

Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis

ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.

Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :

venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te

et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant

proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

nutrix dilecta, nondum magnopere gloriari exultans.

Nosti enim quod gratus in domo appareret

omnibus, maxime vero mihi que et filio, quem genuimus :

sed non est hic sermo verus, sicut dicis :

sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,

injuriæ eorum indignatus acerbam et mala opera.

Neminem enim honorabant terrestrium hominum,

non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-

perdidit :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses

perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit inter dilecta nutrix Euryclea :

filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὐπὸτ' ἔφρηθα
οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπίστος.

Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἧλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρείῃσι νόοιο.

Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δάεθρῳ.

80 Τὴν δ' ἡμεῖς ἐπειτα περιφρῶν Πηνελόπειαν
μαῖα φίλην, χαλεπὸν σε θεῶν αἰγιγενετάων
δῆνεα εἵρυσθαι, μάλα περ πολυῖδριν εὔωσαν.

Ἄλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρα ἰδωμαι
ἄνδρας μνηστῆρας τεύνητάς, ἧδ' ὅδε ἐπεφρην.

85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊαν· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ὄρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι
ἢ παρστώσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβούσα.

Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβῃ λαίονιν οὐδὸν,
ἔζετ' ἐπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,

90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κλόνια μακρὴν
ῆστο κάτω δρόων, ποτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι
ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.

Ἡ δ' ἄνευ δὴν ῆστο, τάφος δέ οἱ ἥτορ ἔκανε·
ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξιδέσκειν,

95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιππεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Μῆτερ ἐμὴν, δύσμητερ, ἀπηγνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίφθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν

ἑορμένη μῦθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ

ἄνδρὸς ἀφροσπῆ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἑικοστοῦ ἐτέῃ ἐς πατρίδα γαίαν·

σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρῳ Πηνελόπειαν·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τήθηπεν·

οὐδέ τί προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτεδὸν δὴ

ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
γνωσόμεθ' ἄλλήλων καὶ λῳίων· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν

110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄριστον.

115 Νῦν δ' ὅττι θυπὼν, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει με καὶ οὐπω φρεσὶ τὸν εἶναι.

Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνῃς ἐνὶ δήμῳ,

ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσπληγῆρες ὀπίσσω,

120 φεύγει, πρὸς τὴν περὶ πλοῦτον καὶ πατρίδα γαίαν
ἡμεῖς δ' ἔρμα πόλιν ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἄριστοι

κούρῳ ἐν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεύσσει, πατέρ φιλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.

Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam :
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :

hanc *eum* abluens agnovi : volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,

non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.

Sed seque ; atque ego me oppignerabo ipsam,

si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :

nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum

consilia cavere, valde licet multarum- rerum-scientem.

Sed omnino eam ad filium meum, ut videam

viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,

an astans oscularetur caput et manus prehasas.

Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,

sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,

ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam

sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret

eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :

obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,

aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-

stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,

verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,

immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque

propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?

Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo

a-viro absteret, qui ei mala multa perpressus

venisset vigesimo anno in patriam terram :

tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :

neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-

terrogare,] neque in vultum intueri coram. Certe autem revera

demum] est Ulysses, et domum venit, siquæ omnino nos

cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis

signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero audens divinus Ulysses,

statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine

tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.

Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-

tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum

esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.

Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,

cui non multi sint adjutores pone,

fugit, cognatisque relictis et patria terra :

nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*

juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :

ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῖνες ἂν ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλχίης δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
 δμῶας δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλῆσθαι
 αὐτὰρ θεῖος αἰδοῖς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὧν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτός ἀκούων,
 ἢ ἂν ὀδὸν στεῖγῃ, ἢ οἱ περιναϊεταύουσιν
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστῳ γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἐξω
 ἄγρῳ ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἐνθα δ' εἴπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
 ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰδοῖς
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δέ σσιριν ἡμέρον ὄρσεν
 145 μοῖλῃς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἡ μάλα δὴ τις ἔγημε πολυμνηστῆρ βασιλείαν·
 150 σχετλὴν, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἶρυσσεν μέγα δῶμα διαμπερές, ὥς ἐκοίτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγάλητορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρύνομη ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 155 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ καὶ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
 μεῖζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδὲ δὲ κάρητος
 οὐλας ἔχε κόμας, δακνύντων ἄνθει ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἰδρῖς, δν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 ὥς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσπείνουσιν βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
 ἀψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἥς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέρμανον ἔθικαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀφροσταῖη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 ἔθλοιο εἰκοστῇ ἔτει ἐξ πατρίδα γαῖαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λόχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 λέξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι, οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω
 175 οὐτε λῆην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἐήσθα,
 ἔξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχρῆτμος.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λόχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτός εὐσταθέος θαλάμου, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
 Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in aedibus jubete vestimenta sibi-sumere:
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis praeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant:
 ne prius fama lata cadis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympici praeberit.

Sic dixit: illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.
 Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas:
 ornatae sunt autem mulieres: ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
 Sic autem aliquis dicebat, haec extra aedes audiens:

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam:
 improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; haec autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum sua in domo
 Eurynome aekonoma lavit et unxit oleo;
 circumque ipsum pallium jecit et tunicam:
 atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassiorum; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam, pulchra vero opera is perficit:
 sic quidem huic circumfudit gratiam capiti et humeris.

E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similis:
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
 ex-adverso suae uxori, et ipsam sermone allocutus est:

Mirifica, tibi quidem prae mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes:
 haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam: profecto enim huic ferreus in praecordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 mirifice, nec sane magnopere-me-efferro, nec nihili-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
 Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit:

ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 180 κώεα καὶ γλαίνας καὶ ῥήγχα σιγαλέοντα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἀλογον προσφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγές ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως θεῶλων θεῖη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
 βρεῖα μετογλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέχει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδὲ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκμινθός, θαλεθὼν πάχτος δ' ἦν ἡῦτε κίων.
 Τῶ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἵθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀργόμενος λέγος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βοός, φοῖνικι φαινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφασκομαι· οὐδὲ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λέχος, ἡέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμὼν ὑποπυθμέν' ἐλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνοῦσης, τά οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δεαυρῶσα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βáll' Ὀδυσσῇ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσῆδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρωπίνων πέπνυτο· θεοὶ δ' ὕπαζον οἰζύν. [λιστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἤβης ταρπῆναι καὶ γήρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χύωο μὴδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὅδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοι· ἐπέεσσιν
 ἔλθων· πολλοὶ γάρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδὲ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἴ ἦδη, δ' μιν αὖτις Ἀρηίοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
 Τῇ δ' ἦτοι βρέξα θεὸς ὥρροεν ἔργον αἰεκέας·
 τὴν δ' ἀτήν οὐ πρόσθεν ἔρ' ἐγκάθλετο θυμῷ
 λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἦδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
 ἀλλ' οἷοι, σύ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη;
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κίουσῃ,
 ἣ νῶϊν εἴρωτο θύρας πυκινῷ θαλάμοιο,
 230 πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὕψ' ἡμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαίῃ δ' ἔχων ἀλογον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illie ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et laenas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:
 virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vigenis, florenscent: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque procissum circumdolaui ære
 bene et scite, et ad perpendiculum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.

Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in aliis quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.
 At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.
 Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola

Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσους γῆ νηχομένους φανήη,
 ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆϊ ἐνὶ πόντῳ
 235 ῥαίη, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολὺς ἄλως ἡπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὰ δὲ περὶ γροῖ τέτροφον ἄλμη·
 ἀσπασίσι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πάγχεε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥδης,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἡῶ δ' αὖτε
 ῥύσας ἐπὶ Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυσσιν ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθον, οἳ τ' Ἡῶ πολλοὶ ἄγουσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γυναῖκα, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθον, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ γρηῃ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γὰρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀϊδὸς εἰσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἦδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχεο, λέκτρονδ' ἵομεν, γυναῖκα, ὄφρα καὶ ἦδη
 255 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴν μὲν δὴ σοίγε τότε ἔσsetαι, ὅππότε θυμῷ
 σὼ θέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ πάρασι κέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἵπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πύσσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χρέειον. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 265 εἰπόμεν· τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 εἰπόμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μολύσσομαι οὐδ' ἐπιχεύσω.

Οὐ μὲν τοι θυμὸς καχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστερ' ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ'· εὐχρῆς ἑρετμόν,
 εἰδόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐχ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους
 οὐδ' εὐχρῆς ἑρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.

Σῆμα δέ μοι τόδ' εἶπεν ἀριφραδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 ὅππότε κεν δὴ μοι ἐμβλήμενος ἄλλος δότις

275 φῆη ἀθηρηλοῖον ἔχειν ἀνὰ φατόδιμῳ ὠμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαν· ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀναχτή,
 ἄρνεϊον ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν ὅ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
 ἀδελγρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ με πέφνη
 γῆρ' ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 διέβιοι ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.

285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicnt autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatum vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salsugo;
 laeti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:

a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.

Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea caesis-oculis Minerva.

Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.

Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:

O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.

Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresia,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.

Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.

Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.

Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans iubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.

Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:

nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alae navibus sunt.

Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terrae infixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui caelum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quae me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: haec mihi dixit omnia perfectum-iri.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
290 ἐσθλῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέγρος ἔχονέουσαι,
γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεθίχκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη ὀλακημπολὸς ἡγεμόνευεν

295 ἐρχομένοισι λέγροδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
ἄσπασιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἰκόντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' ἐὺδωτός
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκυδέντα.

300 Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότῃτος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναϊκῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσθλῶς ἀΐδῃλον θυμῶν,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱφια μήλα,

305 ἐσφαζόν· πολλὰς δὲ πῖθων ἡφύσσετο ὀϊκός.
Αὐτὰρ δ' Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κήδ' ἔθῃκεν
ἀνθρώποις ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγε· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδὲ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἀπαντα.

310 Ἦρξάτο δ', ὥς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἐ-
ξῆθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραιν ἄρουραν [πέιτα
ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσαντο ποινὴν
ἱφθίμων ἐτάρων, οὐς ἥσθιεν οὐδ' ἐλάειρεν·
ἡδ' ὡς Αἴολον ἔκεθ', ὃ μιν πρόσφρων ὑπέδεκτο
315 καὶ πέμπε· οὐδὲ πω αἴσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἤην, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μέγала στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Αἰατρυγονίην ἀφίκανεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·
320 [πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅλος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἴδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
νηὶ πολυκλῆϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταίρους
325 μητέρα θ', ἣ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεψε τυτθὸν ἐόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν·
ὥς θ' ἔκετο Παγκράτης πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδι
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκηρίοι ἄνδρες ἀλύξαν·
ἡδ' ὡς Ἥελίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·
330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε φολέοντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐφθιεν ἐσθλοὶ ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἄλυξεν·
ὥς θ' ἔκετ' Ὀδυσσέην νῆσον Νύμφην τε Καλυπτοῖ,
ἣ δὴ μιν κατέρυκε, λυλαιομένη πόσιν εἶναι,
335 ἐν σπέσιον γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
οἷσιν ἀθιάνοντα καὶ ἀγῆραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπέειπεν·
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὲ μιν πέρι κῆρι θεῶν ὡς τιμήσαντο
340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes, anus quidem decubitura retro in-domum ivit; illis vero Eurynome cubicularia praeibat euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens: in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulieres:] ipsi vero cubabant per aedes umbrosas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili, delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes: illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum, virorum procorum inspiciens perniciosum cœtum, qui sui gratia multa, boves et pingua pecora, mactabant; multum autem ex-doliis haustibus vinum. At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclaverat, omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac postea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram: quæ Cyclops fecit, et quomodo luit penam ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur: et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit, et dimittebat: nondum tamen fatale, dilectam in patriam ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella pontum in piscosum tulit valde gementem: et quomodo Tepeylum Laestrygoniam pervenit, ad Laestrygonas, qui navesque perdideret et bene-oceatos socios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:] et Circes enarravit dolum et varium-artificium; et quomodo Orci domum adiit squalidam, animam consulturus Thebani Tiresiae, navi multis-transtis-instructa; et aspexit omnes socios, matremque, quæ ipsum peperit et nutrit parvulum: et quomodo Sirenum frequentium vocem audit: quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Charybdiin, Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri effugerunt:] et ut Solis boves interfecerunt socii: et ut navem velocem percussit ardenti fulmine Jupiter altitonans; perierunt strenui socii, omnes simul: ipse vero mala fata effugit: utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Calypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat: et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus, qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt, et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλῃς ἐσθῆτά τε δόντες.

Τοῦτ' ἄρα δευτέρων εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσίμελές ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
315 ὅπποτε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμόν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἅπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἥριγένειαν
ῥῶσεν, ἦν' ἀνθρώποισι φάος φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὁ γύναι, ἦδη μὲν πολλὴν κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγῃσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἱέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρτατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν,
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστῆρες ὑπερφάλοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ εὔσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστῆρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἦσθαι μηδέ τινα προτίσσοο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἅμ' ὁμοιοῖσιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ῥῶσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθσαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
370 ὥϊσιν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦϊον· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦ ὅθι μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πολλῶς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστῆρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖν, τῇτ' ἀνδρῶν ὅμματα θέλγει,
ἔιν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώντας ἐγείρει·

5 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίξουσαι ἔποντο.

Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυγῶν ἄντρον θεσπεσίοιο
τρίξουσαι πατέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρυαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν

10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.

Πὰρ δ' ἴσαν Ὀκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδωλα καμόντων.

aereque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando cum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea caesis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suae uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno:
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
dellens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro* iis
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dole t :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, pruden licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris proci, quos interfeci in ædibus :
in coenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
ære ;] et aperuere fores, et exhibant : præibat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
virorum procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vespertilioes in-cessu antri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhaerescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsi
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanicæ fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratium,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Εὖρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατρόκλῃος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Ἀϊαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
ᾧ οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὀμίλειον ἄγχιμιλον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδῃ
ἀχνομένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέρεσθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθιοι θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεε Πηλείωνος·
Ἀτρείδη, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεράνῳ
25 ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἱερήμοισιν ἄνασσε
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγος Ἀχαιοί.
ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλεν
Μοῖρ' ὅλη, τὴν οὐτίς ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
30 Ὡς ὄρελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἦ δέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμάρτο ἀλῶναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεε Ἀτρείδῃ·
ὄλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοὺς ἐπιείκελ' Ἀχὺλῆϋ,
ὃς θάνας ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμυρὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλλινγῃ κινήσῃ
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵππυσυνάων.
Ἥμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθμεν ἐν λεχέσσι, καθήραντες γρόα καλὸν
45 ὕδατι τε λαρῶ καὶ ἀλείφρατι πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ γέον Δαναοὶ κεῖροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἄλδος ἦλεν σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν,
ἀγγελίης αἰούσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὄρωρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὸς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἄλδος ἦδε σὺν ἀθανάτης ἀλήσιν
ἐργεταί, οὗ παιδὸς τεθνηὸς ἀντίωσα.
ᾧ οἱ εὖραθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλῃμοι Ἀχαιοί·
ἀμυρὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἀλίοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνηον· ἐνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρρεε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἤμαρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι·
65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πῖονα καὶ ἔλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφρατα πολλῶ
καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

Invenērunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antiloichi,
Ajacisque, qui praestantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem aliae congregatae erant, quoquo una
cum-ipsa] domo in Aegisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidae :
Atride, praeter ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus-sit.
Utinam honore fruias, nisi quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corrip-
ti.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridae :
felix Pelei fili, diis assimilis Achille,
qui mortuus-es in Troja, longe ab-Argo; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissimus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-feci-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus *deabus* marinis,
nuntium audiens; clamor vero super mare excitatus-est
immensus; subitus autem tremor cepit omnes Achivos;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisse, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspicietur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit :

Continete-vos, Argivi; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari haec cum immortalibus *deabus* marinis,
advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiae marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musae vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deslebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo.
et melle dulci; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐβρόσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολλὸν δ' ὄρουμα γῶς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἥφραϊστοιο,
 ἡῶθεν δὴ τοι λέγονεν λευκὸν ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνον ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνυσίοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λευκὴ δασέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίεις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πατρόκλον γὰρ θανόντα.
 80 Ἄμ'· αὐτοῖσι δ' ἐπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμνῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προϋούσῃ, ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλήσποντ'·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάσσι καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήσσειν Ἀχαιῶν.
 Ἥδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένοιο βασιλῆος
 ζώνονταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρωπύου κλέος ἔσσεται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἔμμοι τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχιμόλον δέ σφ' ἦλλε διάχτορος Ἀργεῖφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὥς ἐσιδέσθην.
 Ἔγνων δὲ ψυχὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦεν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖον.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 χρινάμενος λίσσαιο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὅμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὅστας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ ποῦ ἀνάρσαιο ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμνομένους ἢ δ' οἶον πώεα καλὰ,
 ἢ δὲ περὶ πόλιν μαχεσόμενοι ἢ δὲ γυναῖκων;
 εἰπέ μοι εἰρομένη· ξείνος δέ τοι εὐχόμεαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κεῖσε κατήλυθον βῆμετον δῶ,
 στρουνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 ἴλιον εἰς αἶμα' ἐπεσθαι εὐσεβέμων ἐπὶ νηῶν;
 μνηνὶ δ' ἄρ' οὐλὸν πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πολυίππορον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύντιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menetiadae mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumultum
 congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, fit
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisthi sub manibus, et perditæ uxor.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta erant, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubuistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
ἡμετέροιο θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.

125 Μνῶμεθ' Ὀδυσσεὺς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
ἡ δ' οὐτ' ἥρνεϊτο συγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν·
ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνεν,
130 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
μῖμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνιαι νήματ' ὀληται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

+ 135 Μοῖρ' ὅλοη καθέλθῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμυσήσῃ,
αἷ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεάστιδας.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
140 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὡς τρίετας μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθιόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναῖκῶν, ἡ σάφα ἤδη,
145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.

Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, βφῆνασα μέγαν ἱστὸν,
πλύνασ', ἥελίῳ ἐναλίγκιον ἢ ἐσλήνῃ,
καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποδὲν ἔγχε δαίμων.

150 ἀγρόσθ' ἐπ' ἐσχατιῇ, θθι δώματα ναῖε συβώτης.
Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς ὀϊεῖοιο,
ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὸν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
ἔκοντο προτὶ ἄστῳ περικλυτόν· ἦτοί Ὀδυσσεύς
155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνουεν.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἵματα ἔχοντα,
πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
[σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἔστο·]
οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἔοντα,

160 ἔξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ᾔσαν·
ἔπεισιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῆσιν.
Αὐτὰρ ὁ τῷ μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἰοῖσιν
βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλησὶ θυμῷ·
ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,

+ 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας·
ἐς Ὀάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄρχας·
αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἀνύγον
τόξον μνηστῆρσιν θέμεν πολίον τε σίδηρον,
ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.

170 Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιτενέες ἦμεν·
ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκανε Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον,
ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες βροχλέομεν ἐπέεσσιν
τόξον μὴ δομέναι, μὴδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·

175 Τηλέμαχος δέ μιν ὅς ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χεὶρὶ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.

Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
nobis meditans mortem et fatum nigrum;
sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
exorsa magnam telam in ædibus texebat,
subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulys-
ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
perfecero (ne mihi vana fila pereant)

Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
ne-quia mihi in populo Achivarum succeneat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.

Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.

Tunc interdum quidem texebat magnam telam,
noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
sed quando quartus venit annus, et advenere horæ:
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.

Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:

tunc demum Ulysses malum aliunde duxit deus
agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.

Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;

hi vero procis mortem malam moliti,
venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
posterior, at Telemachus ante præibat.
Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,
[baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
tus-erat;]] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
ubi derепente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
sed verbisque malis incessimus atque icibus.

At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
percussus et objurgatus, patienti animo:
sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-te-
nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
arcum procis ponere, canumque ferrum,
nobis infortunatis certamina, et cædis principium.

Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
nervum tendere; valde vero impares eramus:
sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
Telemachus vero eum solus hortans jussit.

Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

- ῥηιδίως δ' ἐτάναςσε βῖον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκρύεατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνον· βάλε δ' Ἀντινόου βασιλῆα.
- 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόνετα,
 ἅντα τιτυσκόμενος· τοῖ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ῥά τίς σφι θεῖον ἐπιτάρβηθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σπῶϊ,
 κτεῖνον ἐπὶ τροάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρουτ' αἰεὶ κίς,
- 185 ὧς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύσαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
- 190 κατῆρμενοι γοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρτα πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελόπειῃ,
- 195 κούρη Ἰκαρίου· ὥς εὐ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιθονοῖσιαν αἰοῖδην
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφυον Πηνελόπειῃ.
 Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
- 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· συγερῇ δέ τ' αἰοῖδῃ
 ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἦσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἑσταότεν ἐν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
- 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἵκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐμόγησεν.
 Ἐνθα οἱ οἶκος ἦεν, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκεοντο καὶ ἵζκονον ἠδὲ ἵαον
- 210 δμῳές ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γρηῃς πέλεν, ἧ ῥα γέροντα
 ἐνδυκῶς κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφιν πόληρος.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῳέσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτιμέμον δόμον εἴσω·
- 215 δεῖπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, ἥμετερόιοι·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέραιοι,
 αἳ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἑόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῳέσσι Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
- 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε ποῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱερὸν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητίζων.
 Οὐδ' εὖρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκσταθαίνων,
 οὐδὲ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασταὶς λείποντες ἀλωῆς ἐμμεναι ἔρκος
- 225 ὄχοντ'· αὐτὰρ ὃ τοῖσι γέρον δὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὖρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρειόωντα φυτὸν ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτόντα, δεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλευείνων·
- 230 χειρὶ δ' ἐπὶ χειρὶ βάτων ἔνεκ'· οὐ γὰρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collinans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus amico alloquebatur Atreidæ:
 felix Laertes fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat exiniæ Penelopæ,
 filiæ Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-*virgo*-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-*virgo*-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam *ei* quæ bene-morata fuerit.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci ædibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venerunt] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes adquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illie ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebat et sedebat et dormiebat
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero *et* mulier Sicula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus,] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tun-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 γῆραί τε ἱρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 στᾶς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇ δ' ὄγχνῃ κατὰ δάκρυον εἶδεν.
 235 Μερμηρίζει δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κῦσσαι καὶ περιφύναϊ ἔον πατέρ' ἤδ' ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δαΐσατο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρήθησαν.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' ἔμην κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προςεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ γέρον, οὐκ ἄδαημονίη σ' ἔχει ἀμφοπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδέ τί πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἑλαιή,
 οὐκ ὄγχνῃ, οὐ πρασίῃ τοι ἀνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμείς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνάξ' ἔνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιτρέπει εἰσροάσθαι
 εἶδος καὶ μέγας βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ εἵκοις.
 Τοιοῦτ' ὁ δὲ εἰκας, ἐπεὶ λούσαιο φάγοι τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δόχη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφοπολεύεις·
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἐτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμβλημένος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσων ἕκαστα
 εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶει τε καὶ ἔστιν
 ἢ ἦδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γὰρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἀνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐπω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φιλιῶν ἐμὸν ἵκετο δῶμα·
 εὐχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεσιάδην πατέρ' ἐμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκῶς φιλέων, πολλῶν καὶ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινῆϊα, ὅτα εἴκοι·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτε γυναιέας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἦβελεν ἀπὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·
 ἐβρίσται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ δ' ὀπάζων·
 εἰ γὰρ μιν ζῶν γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (*i.e. valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo:

ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertiae sane dominus causa non te *curat*, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire mollior; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas! et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci aedibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram *domum* qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem *se* ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lenas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δόρῳισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
 καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξείνισσας ἐκείνων,
 σὸν ξείνων δύστηνον, ἔμῳ παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
 290 δῶς μορον· ὃν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 ἧς που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ γέρσου
 θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μῆτηρ
 κλαῦσε περιστεῖλασα πατῆρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
 οὐδ' ἄλοχος πολὺδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 295 κούκωσ' ἐν λεγέεσσιν ἔον πόσιν, ὥς ἐπέοικεν,
 ὀφθαλμοὺς καθελούσας· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐντήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆες;
 ποῦ δὲ νῆὺς ἔστηκε θοῇ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
 300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰλήλουθας
 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως κατὰλεξω.
 Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
 305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδας ἀνακτος·
 αὐτὰρ ἔμῳι γ' ὄνομ' ἐστίν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
 πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἔλθ' ἔμην, οὐκ ἐθέλοντα·
 νῆυσ' δέ μοι ἧδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόφρι πολλή.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δι' πέμπτῳ ἔτος ἐστίν,
 310 εἷς οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἔμῃς ἀπελήλυθε πάτρης,
 δῶς μορον· ἡ τέ οἱ ἔσθλοι ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
 δεξιῶι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνων,
 χαῖρε δὲ κείνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
 μῖζεσθαι ξενίῃ ἧδ' ἀγλαὰ δῶρα διδούσῃν.
 315 Ὅς φάτο· τὸν δ' ἄρ' ἔπος νεφέλῃ ἐκάλυψε μελαινα·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόκιν' αἰθαλόεσσιν
 γεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναγίζων.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἤδη
 δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσροῶντι.
 320 Κῦσσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσήυδα·
 Κείνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
 ῆλυθον εἰκοσθῷ ἔτι ἐς πατρίδα γαῖαν. [λαῖς,
 Ἄλλ' ἴσχω κλαυμοῖο γόοιό τε δακρυδέντος.
 Ἐκ γάρ τοι ἑρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
 325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 λώθων τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβέτο φώνων· τε-
 εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἔμῳ παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 σῆμά τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποιθῶ.
 330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 οῦλῃ μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
 τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
 οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μῆτηρ
 ἐς πατέρ' Αὐτόλοκον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
 335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολὼν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἁλῶν
 εἵπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτην σε ἕκαστα,
 παιδὸν δὲν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
 et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque coeperit.
 Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
 tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
 infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patria terra,
 vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
 feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
 flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
 neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
 ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
 oculos illi ubi-clausurit: hic enim honos est mortuorum.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
 ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
 deo-paresque socios? an vector venisti
 navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Sum enim ex Alybante, ubi inelytas ædes habito,
 filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
 ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
 errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
 navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
 At Ulyssi hic jam quintus annus est,
 ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
 infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
 dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
 gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
 mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturos.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
 ambabus vero manibus sumtum pulverem cinerem
 fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
 Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
 acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
 Osculatus est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
 quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
 quiris,] vni vigesimo anno in patriam terram.
 Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
 Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
 procos interfeci in nostris adibus,
 contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
 siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
 signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
 quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
 peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
 ad patrem Autolycom matris carum, ut acciperem
 dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
 Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
 dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem posecebam a-te sin-
 gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἰκνέμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ξειπες ἕκαστα.

340 Ὅγῃνας μοι δῶκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
συκέας τεσσαράκοντ' ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
ἦεν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἕασιν,
ὁπποτέρη δὴ Διὸς ὄραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην.

315 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ' ἀναγνόντας, τὰ οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἄμφι δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
εἶλεν ἀποφύχοντα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
350 ἐξαυτίς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

31 Ζεῦ πάτερ, ᾗ βᾶ ἔ· ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
πεῖ ἐτέον μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπέλωσιν Ἰθακῆσιοι, ἀγγελίας δὲ

355 πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολιεσσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Ἄλλ' ἵομεν ποτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτω ἐγγύθι κεῖται·
ἐνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδὲ συδύτην

360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δειπνὸν ἐροπλίσσωσι τάχιστα.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε βᾶτην πρὸς δώματα καλὰ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμοις εὐναιετάοντας,
εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἦδὲ συδύτην,
ταμονέουσιν χρέα πολλὰ κερωῶντας τ' αἰθοπα οἶνον.

365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἔνι οἴκῳ
ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄγῃ παρισταμένη μέλει ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
μείζονα δ' ἢ πέρας καὶ πάσσοινα θῆκεν ιδέσθαι.

370 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαξαι δέ μιν φίλος υἱός,
ὥς ἶδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πάτερ, ᾗ μάλα τίς σε θεῶν αἰεγενετῶν
εἰδός τε μέγέθός τε ἀμείνονα θῆκεν ιδέσθαι.

375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
αἶ γάρ, Ζεῦ, τὸ πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
οἷος Νήριχον εἶλον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσειν,
τοῖος ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,

380 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεστᾶμεναι καὶ ἀμύνειν
ἀνδράς μνηστῆρας· τῷ κε σφένον γούνατ' ἔλυσα
πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τεύχοντό τε δαῖτα,

385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Ἐνθ' οἱ μὲν δέπνῳ ἐπεχείρειον· ἀγχίμολον δὲ
ᾗ λθ' ὁ γέροντα Δολίος, σὺν δ' οὐεῖς τὸ γέροντος,
ἐς ἔργων μογέροντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
μήτηρ, γρῆς Σικελὴ, ᾗ σφας τρέφε καὶ βᾶ γέροντα

390 ἐνδυκίως κομῆεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐμαρπεν.

Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἶδον φράσσαντό τε θυμῷ,
ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos,
ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti
datum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unus-
quisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt,
quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum
cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses.
Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se
cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col-
lectus est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo,
si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes
huc adveniant Ithacenses, nuntios vero
circumquaque expédiant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est:
illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum
præmisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-
commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum
incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo
famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lænam pulcrā ei circumjecit: at Minerva
prope astans membra auctavit pastori virorum,
majoremque, quam antea, et habitioem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum
carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum
formæque staturæque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est:
utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem,
litus continentis, Cephallenibus imperans,
talis tibi hesternus in nostris ædibus,
arma habens humeris, astitissem, et propulsassem
viros procos; eo ipsorum genua solvissem
multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque
convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem
venit senex Dolius, unaque filii hujus senis,
ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos
mater, anus Sicula, quæ ipsos nutriebat, atque senem
studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo,
steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαρπτόμενος προσείπεν.

395 ὦ γέρον, ἔχ' ἐπὶ δαίπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
 μιν δὴν γὰρ στίγ' ἐπιχειρήσειν μεμαυῖτας [βέως]
 μένονμεν ἐν μεγάροις, θυέας ποτιδέχμενοι αἰεὶ.

ὦς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 καὶ μιν ψωνίσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἤμιν,
 οὐδέ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
 οὐδέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
 ἡ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἡ ἀγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμυτις Ὀδυσ-
 σῶ γέρον, ἦδη οἶδε· τί σε γρη' ταῦτα πένεσσαι;

ὦς φάβ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δῖφρου.

410 ὦς δ' αὐτὸς παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμρ' Ὀδυσῆα
 δεικανόνωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρσσι φύοντο·
 ἐξείηθ' δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

ὦς οἱ μὲν περὶ δαίπνον ἐν μεγάροισι πένοντο·
 Ὅσσα δ' ἄρ' ἀγγελος ὤκα κατὰ πόλιν ὄχετο πάντη,
 μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἄτοντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος
 μεμῶτ' τε στοναχῇ τε δόμον προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
 ἐκ δὲ νέκυσ οἶκον φέρον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
 τοὺς δ' ἔξ ἀλλήων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
 πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, ἀγνύμενοι κῆρ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἡγερθεν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·
 παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
 Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·
 425 τοῦ ὅγε θαυρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνὴρ δδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·
 τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 ὄλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὄλεσε λαοὺς·
 τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεραλλήνων ὄχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἡ ἔς Πύλον ὤκα ἱκέσθαι
 ἡ καὶ ἐς Ἥλιδά διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπειοί,
 ἴομεν· ἡ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεὶ·
 λῶθι γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φωνῆας
 435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
 ζῶμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
 Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθῶσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

ὦς φάτο θαυρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·
 ἀρχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μένων καὶ θεῖος αἰαῖδς
 440 ἦν ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἔπει σφας ὕπνος ἀνήκεν·
 ἔσαν δ' ἐν μέσσοισιν· τάφος δ' ἔλεν ἀνδρὰ ἕκαστον.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀθανάτων ἀέκχτι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὃς β' Ὀδυσῆϊ
 ἐγγυθεν ἐστῆχει καὶ Μέντορι πάντα ἐόχκει.

blandis verbis eos compellans allocutus-est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
 dudum enim cibo manus-admovere cupientes
 manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
 ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus-est manum ad
 carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
 non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
 salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
 Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 utrum jam certo norit prudens Penelope
 reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
 Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysssem
 blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
 ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati-erant ;

Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
 procorum gravem mortem et fatum indicans.
 Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
 cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
 exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
 eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
 mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
 ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
 inter-eos Eupithes surrexitque et locutus-est ;
 ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
 Antinoom, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
 ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus-est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus-est Achivis :
 alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
 perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
 alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
 Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
 vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
 eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :
 contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.
 Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
 ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
 vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
 Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
 omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
 tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
 steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque.
 Inter-eos vero et locutus-est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
 immortalibus invitis diis hæc molitus-est opera :
 ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
 prope astitit et Mentori in-omnibus similis-erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπαροῖσι Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας δρῶνιν
θῦνε κατὰ μέγαρον τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον. *Jul*
450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρόν δέος ἥρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλκίβητης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
δ' σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσύναν·
οἱ μὲν ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πῖθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνῆξαν μεγάλην ἀλαλητῇ
ἡμίσειον πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μῖνον.
465 Οὐ γὰρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ'· Εὐπίθει
παρέbant· αἶψα δ' ἔπει· ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
ἀθρόοι ἡγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχοροῖο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιήσιν·
470 φῆ δ' ὅγε τίσσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα·
Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρινόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;
475 ἢ προτέρω πολέμον· τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
τεύξεις ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέρωσι τίθησθαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διστρέαι ἡδὲ μεταλλᾶς;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὡς ἦτο κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
ἔρξον, ὅπως θέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
δρῶν πῖστα ταμόντες, ὁ μὲν βασιλεύεται αἰεὶ
ἡμέεις δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνον
485 ἐκλινειν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλις ἔστω.
Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐσσα.
Οἱ δ' ἔπει οἷον στίονα μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς·
Ἐξελθόν τις ἴδοι, μὴ δὲ σχεδὸν ὅσι κινεῖν.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὼν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·
αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
495 Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θάσσον.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρυντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἅμφ' Ὀδυσῆϊ, ἕξ δ' υἱεὶς τοῦ Δολίου·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' εἰς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subit.
Inter-eos autem et locutus est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) : qui ipsi bene-cupiens concionatus est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant rediturum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniatur.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.
Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.
Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.
Ipsi autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.
At Minerva Jovem Saturnium allocuta est :

O pater noster, Saturne, summe regnatum,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?
Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.
Posteaquam procos ultus est divinus Ulysses,
fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus est audens divinus Ulysses :
Egressus aliquis vident, ne jam prope sint venientes.
Sic dixit : egressus est autem filius Dolii, sicut jubebat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.
Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ωϊζάν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἥμην δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
505 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἥδην μὲν τόδε γ' εἶσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀρίστοι,
μή τι κατασχύνει πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἄλλῃ τ' ἠγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλῃθαι, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὕτι κατασχύνοντα τὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
515 υἱὸς δ' υἱόνος τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ Ἀρκεisiaδῃ, πάντων πολὺ φίλτατ' ἑταίρων,
εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγάλοιο, [θῆνην.
αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρῆον·
ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
525 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθνηκον ἀνόστους,
εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ἥϋσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
ὡς κεν ἀναιμωτὶ γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλαυρὸν δέος εἶλεν·
τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λυλαῖόμενοι βιώτιοι.

Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
οἶμηνσεν δὲ ἄλεις, ὥστ' αἰετὸς ὕψιπτετής.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόντα κεραυνὸν,
540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἴσχεο, παῦε δὲ νείκος ὁμοίου πολέμοιο,
μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.

545 Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἥμην δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,

Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habuit!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbræ hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbræ hastam,
et percussit Euphithem, galeam per æreis-munitam-malis;

ea autem hastam non inhiuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-puglatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebat ensibusque et hastis accipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:

ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam].

Tunc Ulysses allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo
Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

BATPAXOMYOMAXIA.

RANARUM ET MURIUM

PUGNA.

Ἀρχόμενος πρῶτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἶνεκ' αἰοιδῆς,
ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόχλονον ἔργον Ἀρης
εὐχόμενος μερόπεσιν ἐς οὐατα πᾶσι βαλέσθαι,
πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔθισαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γιγάντων·
ὥς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοῖν δ' ἔχεν ἀρχήν.

Μὲν ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
ὑδατι θερπόμενος μελιθδεί· τὸν δὲ κατεῖδεν
λιμνοχαρὴς πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡρόνα; τίς δέ σ' οὐφύσας;
πάντα δ' ἀθήλευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.

Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
δῶρα δέ τοι δώσω ξεινῆτα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνῃν
τιμῶμαι, βατράχων ἡγοούμενος ἡματα πάντα·

καί με πατήρ Πηλεὺς ποτὲ γείνατο, Ὑδρομεδούση
μιγθεὶς ἐν φιλότῳ παρ' ὄχθας Ἡριδανοῖο.

Καὶ σέ δ' ὄρω καλὸν τε καὶ ἀλκιμον ἔσχον ἄλλων,
σκηπτούχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
ἔμμεναι· ἀλλ' ἄγε, θάσσον ἔην γενεὴν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ψιγάρπαξ ἀπαμειβετο, φώνησέν τε·

τίπτε γένος τοῦμόν ζητεῖς, φίλε; δῶλον ἄπαντι
ἀνθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνόισι.

Ψιγάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσχομαι· εἰμὶ δὲ κούρος
Τρωξάρταος πατρός μεγαλήτορος· ἡ δὲ νύ μήτηρ
Λειρομύλη, θυγάτηρ Πτεροτροκτοῦ βασιλῆος.

Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέφαστο βρωτοῖς,
σύκοις καὶ καρύοις καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.

Πῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὑδασιν· αὐτὰρ ἔμοιγε,
ἅσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
ἄρτος τριχοπάνιστος ἀπ' εὐκύνκλου κανέοιο,
οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολλὴν σπασμότυρον,
οὐ τόμος ἐκ πέτρης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
οὐ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῦ γαλακτοῦ,
οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι,
κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.

Οὐδέ ποτε πολέμοιο κακὴν ἀπέφευγον αὐτήν,
ἀλλ' ἰθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθην.

Οὐ δέδιδ' ἀνθρωπιν, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα·
ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον,
καὶ πέτρης λαβόμην, καὶ ὅπου πόνος ἀνδρα ἴκανε,
νῆδυμος οἶκ' ἀπέφευγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμέο.

Incipiens primum Musarum coetum ex Helicone
venire in meum cor oro, gratia cantus,
quem nuper in tabellis mea super genua posui:
certamen immensum, bellico-tumulto-plenum opus Martis,
optans hominibus in aures omnibus immittere,
quomodo mures in ranas, strenue-pugnantes, irruerunt,
Terrigenarum virorum imitantes opera Gigantum:
uti sermo inter mortales erat; tale autem habuit principium.

Mus aliquando sitibundus, mustelae periculum elapsus,
prope in lacum tenerum admovit mentum,
aqua se-delectans dulci: eum autem conspexit
lacu-gaudens multisona rana, verbumque locuta-est tale:

Hospes, quis es? unde venisti ad litus? quis vero tuus ge-
nitor? omnia autem vere dic, ne mentientem te advertam.
Si enim te cognovero amicum dignum, in domum ducam,
donaque tibi dabo hospitalia multa et bona.

Sum autem ego rex Physignathus (buccas inflans), qui per
lacum] color, ranarum dux diebus omnibus:

et me pater Peleus (lutosus) olim genuit, Hydromedusae
(aquarum reginae)] mixtus in amore apud ripas Eridani.

Sed et te video pulcrumque et fortem praee aliis,
sceptraferum regem, et in bellis pugnatorem
esse: verum age, ocyus tuum genus narra.

Huic autem rursus Psicharpax (micarum fur) respondebat
dixitque:] cur genus meum inquis, amice? manifestum est
omnibus] hominibusque, diisque, et aereis volucris.

Psicharpax quidem ego vocor: sum autem filius
Troxartae (panum rosoris) patris magnanimi: verum mater
est Lichomye (lingens molas), filia Pterotroctae (pernarum
rosoris) regis. Genuit autem in tugurio me, et enutrivit ci-
bariis,] ficibus et nucibus et eduliis omnigenis.

Quomodo vero amicum facias me, ad naturam nulla-re si-
mitem? Tibi quidem enim vita est in aquis; sed mihi,
quaecunque apud homines, rodere mos est; nec me latet
panis ter-pistus in rotundo canistro,
nec placenta extensa, habens multum sesamum inspersum,
non segmen e perna, non jecora induta-alba-tunica (perito-
næo),] non caseus recens-coagulatus e suavi lacte,
non bonum dulciolum, quod et beati (divites) desiderant,
nec quaecunque ad cenam hominum parant coqui,
ornantes ollas condimentis omnigenis.

Neque unquam ex-bello malum aufugi clamorem, [scebam.
sed recta pugnam ingrediens, primis-puglatoribus me-immi-

Non metuo hominem, quamquam magnum corpus gerentem;
sed ad lectum vadens, mordeo ei digitum summum;
et calceae prehendi, et quando dolor virum occupavit,
suavis subito aufugit somnus, mordente me.

Ἄλλὰ δὴ πάντων περιδείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν, —
κίρκον καὶ γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
50 καὶ παγίδα στονέουσαν, ὅπου δολοεῖς πέλε πότμος·
πλείστον δὲ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,
ἥ καὶ τρωγλοδύοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.

Οὐ τρώγῃ βράφνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας·
οὐδὲ πράσοις γλοεροῖς ἐπιδόσχομαι, οὐδὲ σελίνους·
55 ταῦτα γὰρ ὑμέτερόν ἐστιν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.

Πρὸς τὰδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ἠΐδ'·
ξεῖνε, λίην αὐγεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν
πολλὰ μὲν ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματα ἰδέσθαι.
Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
60 σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
[στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναεῖν.]
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερὲς ἔστιν·
βαίνε μοι ἐν νώτοις, κράτει δέ με, μήποτ' ὀληαί,
ὑπὸ πωσι γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
65 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῦν' ἐδίδου· δ' ἔδαινε τάχιστα,
χεῖρας ἔχων τρυφεροὶ κατ' αὐχένος, ἄλματι κούφῳ.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους,
νῆξει τερπόμενος Φυσίγναθόν· ἀλλ' ὅτε δὴ βρα
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων,
70 ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμπετο, τίλπε δὲ χαίτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλετ' ἀθηεῖν, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλει' ἰκέσθαι·
δεινὰ δ' ἐπεσπενάχιζε, φόβου κρυδόντος ἀνάγκη.

Οὐρὴν πρῶτ' ἥπλωσεν ἐφ' ὕδασι, ἡΐτε κώπην
75 σῶρον, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι,
κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἐβώστροι,
καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευσεν·

Οὗχ οὐτὼ νώτοις ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην·
80 ὥς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
βάτραχος, ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.

Ὅδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφάνετο — δεινὸν δράμα
ἄμφοτέροις — ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
Τοῦτον ἰδὼν κατέδου Φυσίγναθος, οὔτε νοήσας,
85 οἷον ἑταῖρον ἐμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν·
δὴ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλευάτο Κῆρα μέλαιναν.
Κεῖνος δ', ὥς ἀφῆθη, πέσεν ὑπὸ πτεροῖς ἐς ὕδωρ,
χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζεν.
Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
90 λακτιζῶν ἀνέδυνε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι·
δευόμεναι δὲ τρίχες πλείστον βάρος ἔλκον ἐπ' αὐτῷ·
ὑστατα δ' ὀλλόμενος τοίους ἐφθέγγατο μύθους·

Οὐ λήσεις δολίως, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος, ὥς ἀπὸ πέτρης.
95 Οὐκ ἂν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦεθα, κάκιστε,
παγκρατίω τε πάλῃ τε καὶ ἐς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. Ἐχει θεὸς ἐκδικὸν ὄμμα·
ποιήναι αὐτίσιν σὺ μὲν στρατῷ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπόν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατείδεν

Verum duo prae-omnibus timeo totam per terram,
accipitrem et mustelam, qui mihi magnum dolorem afferunt
et decipulam luctuosam, ubi dolosum esse-solet fatum :
plurimum sane mustelam pertimesco, quae potentissima est
quae et foramen-ingredientem, in foramine perquirat.

Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas ;
neque brassica viridi pascor, neque apiis :
haec enim vestra sunt edulia, qui in lacu vivitis.

Ad haec subridens Physignathus contra locutus-est :
hospes, valde gloriaris de ventre : adsunt et nobis
multa valde in lacu et in terra mirabilia visu.

Anceps enim dedit pascuum ranis Saturnius,
saltare per terram, et in aquis corpus cooperire.
[elementis duplicibus divisa aedes habitare.]
Si autem vis et haec scire, facile est :
ascende mihi in terga, (tene vero me, ne-quando pereas,)
quo laetus meam in-domum pervenias.

Sic igitur dixit, et terga praebat : ille autem inscendebat
citissime,] manus tenens tenerum ad collum, saltu levi.
Et primum quidem gaudebat, quando spectabat vicinos por-
tus,] natu se-delectans Physignathi ; sed quando demum
undis purpureis alluebatur, multum lacrimans,
inutili poenitentia querebatur ; vellebatque comas,
et pedes astringebat ad ventrem ; intus vero ei cor
palpitabat rei insolentia, et in terram volebat venire ;
graviter autem ingemiscebatur, timoris frigidi vi.

Caudam primum extendit in aquis, tanquam remum
trahens, supplicansque diis in terram ut-veniret,
aquis purpureis alluebatur : multum autem clamabat,
et talem dixit sermonem, et ab ore profabatur :

Non sic in-tergis portavit onus amoris
taurus, quando Europam per undam vexit in Cretam,
ut me natans in-tergis vexit ad domum
rana, elevans palidum corpus in-aqua alba.

Hydrus autem subito apparebat, horrendum spectaculum
ambobus ; erectum vero super aquam habebat collum.
Hunc conspicatus demersit Physignathus, nequaquam co-
gitans,] qualem socium erat pereuntem derelicturus :
subiit autem profundum lacus, et evitavit fatum nigrum.
Ille vero, ut derelictus-erat, cecidit supinus statim in aquam,
manus autem stringebat, et periens stridebat.

Saepe quidem submergebatur in aqua, saepe autem rursus
calcitrans emergebat ; fatum vero non licebat effugere ;
madentes autem pili, plurimum pondus, trahebant in ipso :
tandem vero periens, tales locutus-est sermones :

Non latebis dolose, Physignathe, haec qui-fecisti,
naufragum me dejiciens a corpore, ut a petra.
Non me in terra potior fuisses, pessime,
pancratioque, luctaque, et ad cursum : sed ubi-seduxeras,
in aquam me projecisti. Habet deus vindicem oculum ;
poenam inde lues tu murium exercitui, neque effugies.

Hoc locutus, expiravit in aquis : eum autem conspexit

100 Λειχοπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσιν
 δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤγηγε μύεσσιν.
 Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδω χόλος αἰὼς ἅπαντας.
 Καὶ τότε κηρύκεσσι τοῖς ἐκέλευσαν, ὅπ' ὄρθρον
 κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
 5 πατρὸς δυστήνου Ψιγάρπατος, δὲ κατὰ λίμνην
 ὑπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθας
 ἦν ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχeto πόντωι.
 Ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἦοι, πρῶτος ἀνέστη
 Τρωξάρτης, ἐπὶ παιδί χολούμενος, εἶπε τε μῦθον·
 10 «ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 ἐν βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 Εἰμὶ δὲ νῦν ἔλαεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα. Ῥῆμα
 Καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάζασα·
 ἐνθίστη γαλήνῃ, τρώγλῃς ἐκτόσθεν ἐλούσα.
 15 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἤξαν
 καινοτέραις τέχναις, ζύλινον δόλον ἐξευρόντες,
 ἣν παγίδα καλέουσι, μῦθον ὀλέτειραν ἐούσαν.
 Ὁ τρίτος ἦν, ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
 τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος, ἐς βυθὸν ἄξας.
 20 Ἄλλ' ἄγεθ', ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοῦς,
 σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 [Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκόρουσεν Ἀρης, πόλεμοιο μεμν-
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμην ἐθηκον, [ῥῶς.]
 5 ῥήξαντες κυάμους χλοερούς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
 οὐς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
 Ὡς ῥα καὶ εἶχον καλαμοστέφειν ἀπὸ βυσσῶν,
 οὐς, γαλήνῃ δείραντες, ἐπισταμένους ἐποίησαν.
 10 Ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμεφαλον· ἡ δὲ νύ λόγχῃ
 εὐμήκης βελόνῃ, παρχαλκεον ἔργον Ἀρης·
 ἡ δὲ κόρυς τὸ λέπτυνον ἐπὶ κροτάφοις καρύοιο.
 Οὕτω μὲν μύες ἔσαν ἐν ὅπλοις. Ὡς δ' ἐνόησαν
 βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀπ' ὕδατος, ἐς δ' ἓνα χῶρον
 ἐλθόντες, βουλὴν ζύναχον πολέμοιο κακοῖο.
 15 Σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἡ στάσις ἡ τίς ἀθρύλλος,
 κήρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκήπτρον μετὰ χερσίν,
 Τυρογλύπου υἱὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχυτρος,
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπε τε μῦθον·
 20 «ὦ βάτραχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἐπέμψαν,
 εἰπεῖν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 Εἶδον γὰρ καθ' ὕδωρ Ψιγάρπαγα, ὅνπερ ἔφεφεν
 θυμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. Ἄλλὰ καὶ μάεσθε,
 οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
 25 Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
 εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων· ἀγερῶν δὲ
 Μεμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
 «ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατείδον
 ὀλλύμενον· πάντως δ' ἐπινίγη παλῖον παρὰ λίμνην,
 νήσεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κακίστοι
 30 νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· ἀλλ' ἄγε, βουλὴν
 ζητήσωμεν, ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
 Τοιγὰρ ἐγὼν ἔρω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Σώματα κοσμήσαντες ἐν ὅπλοις στώμεν ἅπαντες

Lichopinax (lingens lances), ripis insidens mollibus;
 graviter autem exululavit, currensque annuntiavit muribus.

Ut vero didicere fatum, subit ira gravis cunctos.

Et tunc praecones suos jusserunt, sub diluculum
 convocare mures ad-concionem in aedes Troxartae,
 patris infelicitis Psicharpagis, qui in lacu
 supinus extensus erat mortuo corpore, nec juxta ripas
 erat adhuc miser, medio vero innatabat ponto.

Ut autem venere festinantes simul-cum aurora, primus sur-
 rexit] Troxartes, super filio iratus, dixitque sermonem:

O amici, etiamsi solus ego mala multa passus-sum
 ex ranis, haec sors mala omnibus facta-est.

Sum autem nunc infelix, quippe tres filios perdidit.

Et primum quidem occidit corripens
 invisissima mustela, extra foramen deprehensum.

Alterum autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt
 recentioribus artibus, ligneo dolo excogitato,
 quam decipulam vocant, murium perditicem.

Qui tertius erat, dilectus mihi et matri castae,
 hunc suffocavit Physignathus, in profundum ubi-duxerat.
 Sed agite, armemur, et exeamus in ipsas,
 corpora ubi-ornaverimus in armis artificiosis.

Hoc locutus, persuasit, ut-armentur, universis.

[Et hos quidem armavit Mars, belli curam-gerens.]

Ocreas quidem primum circa tibias posuerunt,
 confractis fabis viridibus, beneque praeparatis,
 quas ipsi per noctem ingressi arrosaverant.

Loricās autem habebant calamo-tectis a coriis,
 quos, mustela excoriata, scite fecerunt.

Clypeus autem erat lucernae medius-umbilicus; ac lancea
 erat praelonga acus, totum-aereum opus Martis:
 et cassis in temporibus testa nucis.

Sic quidem mures stabant in armis. Ut autem viderunt
 ranæ, emergerunt ex aqua; et in unum locum
 profectæ, consilium coegerunt de-bello malo.

Considerantibus autem ipsis, unde haec seditio, vel quis hic
 tumultus,] praeco prope venit, gerens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi (casei rosoris) filius magnanimi, Embasichytrus
 (ingressor ollorum),] nuntians belli malam famam, dixitque
 sermonem:] O ranæ, mures vobis minati me misere,
 edictum vobis armari ad bellumque pugnamque.

Viderunt enim in aqua Psicharpaga, quem occidit
 vester rex Physignathus. Verum pugnate,
 quæcumque inter ranas ferissimæ estis.

Sic locutus renuntiavit: sermo autem in aures omnium
 ingressus turbavit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus vero ipsis, Physignathus dixit, assurgens:

O amici, non occidi ego murem, nec vidi
 pereuntem: omnino autem suffocatus-est ludens apud lacum,
 natus ranarum imitans: hi autem pessimi
 nunc me accusant, insontem: sed age, consilium
 exquiramus, quomodo dolosos mures disperdamus.

Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Corporibus instructis in armis stemus cuncti

ἄκροις πᾶρ χεῖλεσσιν, ὅπου κατὰ κρημνος ὁ χώρος—
 155 ἦνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσιν,
 δρᾶζάμενοι κορύθων, ὅστις σχέδον ἀντίος ἔλθοι,
 ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἐκείναις εὐθὺ βάλλωμεν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολυμβούς,
 στήσομεν εὐθύμους τὸ μυοκτόνον ὧδε τρώπαιον.

160 Ὡς ἄρα φωνήσας ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 Φύλλους μὲν μαλαχῶν κνήμας ἐὰς ἀμφεκάλυψαν,
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σεύτων,
 φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἥσκησαν,
 ἔγχος δ' ὀξύστοιχους ἐκαστὸν μακρὸς ἀρήρει,
 165 καὶ κέρα κοχλίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 Φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὀχθῆς ὑψηλῆσιν,
 σφίοντες λόγγας, θυμοῦ δ' ἐμπληντο ἑκάστος.

Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατεροὺς τε μαχητάς,
 170 πολλοὺς καὶ μεγάλους ἡδ' ἔγχια μακρὰ φέροντας,
 οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἡδὲ Γιγάντων,
 ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγὸν
 ἢ μισὶ τειρομένοις καὶ Ἀθηναίην προσείπεν·

ὦ θυγάτερ, μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
 175 καὶ γὰρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 κνίσαντες τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιαίων.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσείπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πῶ ποτ' ἐγὼ μισὶ τειρομένοισιν
 ἐργάζοιμην ἑταρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 180 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἶνε· ἐλαίου.
 Τοῦτο δέ μου λήην ἔδασκε φρένας, ὅτ' αὖ ἔρεξαν.
 Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφνην καμουῖσα
 ἐκ βοδάνης λεπτής, καὶ στήμονα λεπτὸν ἐνήσαν,
 τρώγλας τ' ἐμποιήσαν· ὃ δ' ἤπηγες μοι ἐπέστη,
 185 καὶ πολὺ με πράσσει· τούτου χάριν ἐξώργισμαι.

[καὶ πράσσει με τόκον· τὸ δὲ ῥίγιον ἀθανάτοισιν.]
 Χρησαμένη γὰρ ὕφνην, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐβελήσω.
 Εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοὶ· ἀλλὰ με πρῶην
 190 ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λήην ἐκοτώθην,
 ὕπνου δευομένην, οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγον καμῦσαι· ἐγὼ δ' αὔπνος κατεκείμην,
 τὴν κεφαλὴν ἀλγούσα, ἔως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 Ἄλλ' ἄγε, παυσώμεσθα, θεοὶ, τούτοιςιν ἀρήγειν,
 195 μὴ κέ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει δξυόνετι,
 μήτις καὶ λόγχῃρι τυπῇ δέιμας ἡδὲ μαχαίρῃ·
 εἰσὶ γὰρ ἀγγέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
 πάντες δ' οὐρανόθεν τερπόμεθα ὄρῃν δρῶντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτ' ἐπεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
 200 πάντες, δμῶς δ' εἰζῆλθον ἀολέες εἰς ἓνα χώρον.
 [Καὶ δ' ἦλθον κήρυκε, τέρας πολέμοιο φέροντε.]
 Καὶ τότε κύνωπες, μεγάλας σάκπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἐσαλπίζον πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

205 Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχίνωρα οὐτάσε δουρὶ,
 ἐσταὸτ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἦπαρ·
 καὶ δ' ἔπεσε πρηγῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισσεν θείερας.

summas ad ripas, ubi præceps est locus :
 quando autem impetu facto in nos exiverint,
 prehensis galeis, quicumque prope obviis venerit,
 in lacum ipsos cum illis statim dejiciamus.

Sic enim ubi suffocarimus eos in aquis, natandi-nescios,
 statuimus alacriter de-muribus-occisis hic tropæum.

Sic igitur locutus, armis indui fecit universos.

Folius quidem malvarum tibus suas circumtlexerunt;
 loricas autem habebant viridibus latis a betis;
 folia autem brassicarum in clypeos bene aptaverunt;
 tanquam lancea vero, acutus-juncus unicuique longus apta-
 batur : [et galææ e-cochleis tenuibus circumtegebant capita.
 Armis-munitæ autem steterunt in ripis altis,
 quassantes lanceas; ira vero implebantur unaquæque.

Jupiter autem deos ubi-vocarat in cælum stellatum,
 et belli molem ostenderat, fortesque pugnatōres,
 multos et magnos, et hastas longas ferentes,
 qualis Centaurorum exercitus procedit et Gigantum;
 suaviter ridens interrogabat, quinam ranis auxiliatores sint,
 vel qui muribus affligat : et Minervam allocutus-est :

O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
 etenim tuum per templum semper saltitant omnes,
 nidore delectati, et cibariis ex sacrificiis.

Sic igitur dixit Saturnius : eum autem allocutus-est Minerva :
 o pater, haud unquam ego muribus affligis
 venerim auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 coronas lædentes, et lucernas, olei gratia.

Hoc autem meam nimis momordit mentem, quale mihi pa-
 trarunt : [peplum meum corrosero, quem texui laborans
 e trama subtili, et stamen subtile nevi,
 foraminæque in-eo-fecerunt; at sartor mihi instat,
 et valde me urget : hanc ob-causam irata-sum.

[exigitque a-me usuram; hoc autem horridum immortalibus.
 Mutuata enim texui, et non habeo unde-restituam.
 Sed ne sic quidem ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus integræ; sed me nuper
 ex bello reversam, postquam valde defatigata-eram,
 somno indigentem, non siverunt, tumultuantes,
 ne parum quidem oculos-claudere; ego vero insomnis jace-
 bam] capite dolens, donec vociferatus-est gallus.
 Sed age, desistamus, dii, ab-itis juvandis,
 ne-quis nostrum vulneretur telo acuto,
 ne-cujus etiam corpus hasta percutiatur vel gladio;
 sunt enim cominus-pugnantes, etiam si deus obviis venerit;
 omnes autem de-cælo delectemur pugnam spectantes.

Sic igitur dixit : ei autem paruerunt dii alii
 omnes, simul vero intrarunt conferti in eum locum.
 [Devenērunt autem præcones-duo, signum belli ferentes.]
 Et tunc culices, magnas tubas habentes,
 terribiliter canebant belli strepitum; cœlitus autem
 Jupiter Saturnius intonnit, signum belli mali.

Primus Hypsiboas (alte-clamans) Lichenora (linctorem) fe-
 riit hasta,] stantem inter primos-pugnatōres, in ventrem in
 medium jecur:] conciditque is pronus, tenerosque pulvere.

[δούνησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.]
 Τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα,
 210 πῆξεν δ' ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπτη.
 Σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ· Ἐμβασίχυτρον·
 [Ἄκιμιδον δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν δῶδε σχροῖνι·]
 Ἄρτοφαγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
 215 ἤριπε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
 Λιμνόχαρις δ', ὥς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
 Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρῶσεν ἐπιφθίς
 αὐχένα πὰρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Λειχίνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκατο δουρὶ φαεινῷ,
 220 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάρματε, καθ' ἥπαρ. Ὡς δ' ἐνόησεν
 Κραμβοφάγος, ὄχθησι βαθεῖναι ἔμπεσε φεύγων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀτέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν·
 κάππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐθάπτετο δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέῃ, αὐτὸς δὲ παρ' ἡτόν' ἐξετανύσθη,
 225 χορδῇσιν λιπαρῇσι τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.

Τυροφάγον αὐτῇσιν ἐπ' ὄχθης ἐξενάρτιζεν.
 Πτερογλύφον δ' ἐσιδὼν Καλαμίνθιος ἐς φόβον ἤλθεν,
 ἤλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα βρίςας.
 Φιλτραῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε ἀμύμον Βορβοροκοίτης,
 230 [Υδροχάρις δὲ τ' ἔπεφνε Πτεροφάγον βασιλῆα·]
 χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ ρινῶν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
 Λειχοπίναξ δ' ἐκτείνειν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην,
 ἔγχει ἐπαῖξας· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν ποδὸς ἔλκυσε Κνισσοδιῶκ-
 235 ἐν λίμνῃ δ' ἀπέπνιψε, κρατύνει χειρὶ τένοντα. [τὴν,
 Ψυχάρπαξ δ' ἡμυν' ἐτάρων πέρι τεληνώτων,
 καὶ βάλε Πρασσοφάγον, μήπω γαίης ἐπιβάντα·
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' Αἰδοῶδε βεδήκει.
 240 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν πηλοῦ δράκα ρίψεν ἐπ' αὐτόν,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
 Θυμώθῃ δ' ἄρα κείνος, ἐλὼν δὲ τε χειρὶ παχείῃ
 κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀροῦρης,
 τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 245 κνήμη δεξιτερῇ, πέσε δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.

Κραυγασίδης δ' ἡμυne, καὶ αὐτὶς βαίνειν ἐπ' αὐτόν,
 τύψε δὲ μιν μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δὲ οἱ εἰσὼ
 δῶδυσχονος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἐκχυντο ἅπαντα
 ἔγκυατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δουράτι χειρὶ παχείῃ.
 250 Σιτοφάγος δ', ὥς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεγάζετο, τείρετο δ' αἰνῶς·
 ἤλατο δ' ἐς τάφρον, ὅππως φύγοι αἰπὺν δλεθρον.
 Γρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσιγνάθον ἐς ποδὸς ἄκρον.
 [ὄκα δὲ τεϊρούμενος ἐς λίμνην ἤλατο φεύγων.]

Πρασσαῖος δ', ὥς εἶδεν ἐπ' ἡμίπνοντο προπεσόντα,
 ἤλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν δῶδε σχροῖνι·
 οὐδ' ἐβῆρε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκικῆ.

Τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον
 255 δίος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτὸν Ἄρφα,

foedavit crines.] [insonuit cadens et strepuere arma super
 ipso.] Troglodytes (cavernasubiens) post hunc ferit Peliona
 infixitque pectori validam hastam: et lapsum
 cepit atra mors; animaque e corpore evolavit.
 Seutlaeus (betæ esor) inde occidit, icto corde, Embasichy-
 trum:] [at Ocimiden (ocimi esorem) dolor cepit, et icit illum
 acuto junco:] Artophagusque (panis esor) Polyphonum (cla-
 mosum) in ventre ferit:] qui cecidit pronus, animaque mem-
 bris evolavit.] Limnocharis (lacus amator) vero ut vidit per-
 euntem Polyphonum, Troglodyten petra molaris-instar ferit
 prævertens] cervicem ad medium; et huic nox oculos operuit.

Lichenor autem in-ipsam collimavit hasta splendida,
 et ferit eum, neque aberravit, ad jecur. Ut vero vidit
 Crambophagus (brassicæ esor), ripis altis incidit fugiens:
 sed ne sic quidem cessabat a-pugna, sed ferit ipsum:
 qui concidit, nec resurrexit: tingebaturque sanguine lacus
 purpureo, ipse autem juxta litus extensus-est,
 in-chordis pinguibusque provolutus intestinis.

Tyrophagum his-ipsis in ripis interfecit.
 Pternoglyphum vero videns Calaminthius (menthæ amator)
 in timorem venit:] salitque in lacum fugiens, clypeo abjecto.
 Philtraum autem interfecit fortis Borborocætes (in cæno cu-
 bans.)] [Hydrocharis porro occidit Pternophagum regem,]
 saxo percussum ad sinciput; cerebrum vero
 e naribus stillabat; foedabatur autem sanguine terra.

Lichopinax inde occidit eximium Borborocæten,
 hasta adortus; ei vero caligo oculos cooperuit.
 Prassophagus (porri esor) autem intuitus, pede traxit Cniso-
 dioclen (nidoris sectatorem)] in lacuque suffocavit, prehenso
 manu tendine.] Psycharpax vero pugnat sociis de mortuis,
 et ferit Prassophagum, nondum in-terram quum-ascendisset;
 ceciditque is ante ipsum, animaque ad-Orcum ivit.

Pelobates (in cæno gradiens) autem conspiciat, luti pugillum
 jecit in ipsum,] et frontem illeivit, et excæcabat propæmodum.
 Iratus-est autem inde ille: arripiensque manu forti
 jacentem in campo lapidem gravem, pondus terræ,
 eo ferit Pelobaten sub genua: tota autem fracta-est
 tibia dextra; cecidit vero is supinus in pulveres.

Craugasides (clamator) autem defendebat et rursus ibat in
 ipsum:] feritque eum medium in ventrem; totus autem ei
 intro] acutus-juncus subiit, humique effundebantur omnia
 intestina attracta sub hasta manu crassa.

Sitophagus (frugum esor) autem, ut vidit in ripis fluvii,
 claudicans e bello recedebat; affligebatur vero graviter:
 salitque in fossam, ut effugeret grave exitum.

Troxartes autem ferit Physignathum ad pedem extremum.
 [cito vero is afflictus in lacum salit fugiens.]

Prasæusque (porri esor), ut vidit adhuc semianimem prola-
 psam,] ivit per primos-pugnatores, et jaculatus-est acuto jun-
 co:] nec fregit scutum, sistebatur autem ibidem hastæ cuspis.

Ejus vero ferit galeam e iniām ex-olla-quadrata
 divinus Origanion (origani amator), imitans ipsum Martem,

200 ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὅμιλον
ῥομφησαν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὃ δ', ὡς ἶδεν, οὐχ ὑπέμεινεν
ἥρωας κρατεροῦς, κατέδω δ' ὑπὸ βένθεσι λίμνης.

Ἦν δέ τις ἐνὶ μύεσσι νέος παῖς, ἔσχορος ἄλλων,
ἀγγέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιδούλου,
283 ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρην φαίνων, κρατερός Μεριδάρπαξ.
[ὃς μόνος ἐνὶ μύεσσι ἀρίστευεσκε μάχεσθαι.] * *
Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος, ὅς ἀπ' ἄλλων,
στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν.

Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
270 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόσηε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ὥκτειρε Κρονίων·
κινήσας δὲ χάρη, τοῖνυ ἐπ' ἔγχετο φωνήν·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
οὐ μικρόν μ' ἔκπληξε Μεριδάρπαξ, κατὰ λίμνην
275 ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν πολεμόκλονον, ἥς καὶ Ἄρην,
οἷ μιν ἀποσγήσουσι μάχης, κρατερόν περ ἐόντα.

Ἦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· Ἄρης δ' ἀπαμειβέτο μύθῳ·
οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος, οὔτε γ' Ἄρῃος
280 ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰτῶν ὀλεθρον.

Ἄλλ' ἄγε, πάντες ἥμεν ἀρηγόνες ἢ τὸ σὺν ὄπλῳ,
[κινεῖσθω μέγα, Τιτανόκτόνον, ὀδραιοεργόν,]
ᾧ Τῖτᾶνας ἐπέφνες, ἀρίστους ἔσχα πάντων,
ᾧ ποτὲ καὶ Καπανῆα κατέκτανες, ὄδριμον ἄνδρα,
285 Ἠγέλαδόν τ' ἐπέδθησας ἰδ' ἄγρια φύλα Γιγάντων,
κινεῖσθω· οὐτὼ γὰρ ἀλώσεται, ὅστις ἀρίστος.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἐβόλε φολόεντα κεραυνόν.
Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλῆλιξεν Ὀλύμπου,
αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, δειμαλέον Διὸς ὄπλῳ,
290 ἦκ' ἐπιδινήσας· ὃ δ' ἄρ' ἔπτωτο χειρὸς ἄνακτος.
Πάντας μὲν β' ἐφόθησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε·
ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔτι μάλλον
ἔστο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν,
εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ὥκτειρε Κρονίων,
295 ὃς ἦα τότε βατράχοισιν ἀρωγούς εὐθὺς ἐπέμψεν.

Ἦλθον δ' ἐξαπίνης νωτάρχες, ἀγκυλοχῆλαι,
λοφώβηται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὄστραχόδερμοι,
ὄστοφυεῖς, πλατύνοντι, ἀποστλιδόντες ἐν ὤμοις,
βλαῖσοι, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
300 ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες — οἳ δὲ καλεῦνται
καρκίνοι — οἳ ἦα μυῶν οὐράς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας ἀνεγνάμποντο δὲ λόγχι.
Τοὺς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
ἔς δὲ φυγὴν ἐτράποντο· ἐδύσετο δ' ἥλιος ἦδη,
305 καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέεσθαι.

qui solus inter ranas fortiter-pugnabat in turba;
irruerunt autem in eum; is vero, ut vidit, non sustinuit
heroes validos, sed subiit profunda paludis.

Erat autem quidam inter mures juvenis puer, praestans aliis,
cominus-pugnans, carus filius eximii Artepibuli (pani insidian-
tis,) princeps, ipsum Martem representans, strenuus Meridar-
pax (frustorum fur).] [qui solus inter mures praestabat pugnan-
do.] Stetit autem ad lacum glorians, seorsum ab aliis :
jactabatque perditurum se ranarum genus bellicosarum.

Et jam perfecisset, quippe magnum ei robur erat,
nisi cito vidisset pater hominumque deumque.

Et tunc pereuntes ranas miseratus est Saturnius;
motoque capite, talem emisit vocem :

Dii boni! profecto magnum opus in oculis video!
non parum me percudit Meridar-pax, ad lacum
trucidare ranas truculenter-minans : sed citissime
Palladem mittamus tumultuosam, vel etiam Martem :
qui ipsum arcebunt a-pugna, validus licet sit.

Sic igitur dixit Saturnius : Mars autem respondebat sermo-
ne :] nec sane Palladis, Saturnie, vis, neque Martis,
valebit a-ranis avertere grave exitium.

Sed age, omnes eam auxiliores : vel tuum telum,
[moveatur magnum, Titanas-occidens, validissimum,]
quo Titanas occidisti, fortissimos praee omnibus,
quo quondam etiam Capaneum occidisti, immanem virum,
Enceladumque ligasti, et feras gentes Gigantum,
moveatur : ita enim superabitur fortissimus quisque.

Sic igitur dixit : Saturnius autem dejecit ardens fulmen.
Primum quidem intonuit, magnumque concussit Olympum;
ac deinde fulmen, terribile Jovis telum,
misit contortum; illud autem evolavit e-manu regis.
Omnes quidem terruit jaculatus ranasque muresque,
sed neque sic cessabat murium exercitus, sed adhuc magis
cupiebat depopulatum-ire ranarum genus bellicosarum,
nisi ab Olympo ranas miseratus-fuisset Saturnius,
qui tunc ranis auxiliores statim misit.

Venerunt subito tergis-incudum-instar, curvis-ungulis,
oblique-gradientes, tortuosi, forcipibus-circa-ora, pellibus-le-
staceis,] ossea-natura, lati-dorso, renitentes in humeris,
vari, longimani, a pectoribus intuentes,
octipedes, bicipites, intractabiles : hi autem vocantur
cancri : qui utique murium caudas oribus abscidebant,
ac pedes et manus; refringebantur vero in iis lanceae.
Quos etiam formidarunt miseri mures, nec sustinere;
in fugamque conversi-sunt. Occidebat vero jam sol,
et belli ludus unius-diei peractus-est.

ΥΜΝΟΙ ΗΤΟΙ ΠΡΟΟΙΜΙΑ.

HYMNI VEL EXORDIA.

Α.

I.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

IN APOLLINEM.

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,

ὄντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα·

καὶ βρά τ' ἀναΐσσουσιν, ἐπισχεδὼν ἐργομένοιο.

πάντες ἄρ' ἐδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει.

5 Λητὼ δ' οἴη μίμνε παραὶ Διὶ τερπικεραύνῳ,
ἥ ῥα βίον τ' ἐγάλασσε καὶ ἐκλήϊσσε φαρέτρη·
καὶ οἱ ἄπ' ἰσθίμων ὤμων χεῖρεςσιν ἐλοῦσα
τόξον, ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρός· ἐοῖο
πασσάλου ἐκ χρυσοῦ· τὸν δ' ἐς θρόνον εἴσεν ἄγούσα.

10 Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατήρ, δέπαί· χρυσεῖω
δεικνύμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι
ἔνθα καθίζουσιν· χαίρει δέ τε πότνια Λητὼ,
οὐνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερόν υἱὸν ἔτικτεν.

Χαῖρε, μάκαρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,

15 Ἀπόλλωνά τ' ἄνακτα καὶ Ἄρτεμιν ἰογέαιραν,

[τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δῆλῳ,]

κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχλον,

ἀγχοτάτω φοίνικος, ἐπ' Ἰνώποιο ρέεθροις.

Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὖμνον ἐόντα;

20 πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νόμοι βεβλήταται ὥδῃς,
ἡμὲν ἂν ἤπειρον πορτιτρόφον, ἥ δ' ἂν ἡνύσους.

Πᾶσαι δὲ σκοπιαὶ τοι ἄδον καὶ πρόωνες ἄχροι
ὑψηλὼν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἄλαδε προρέοντες,
ἄχται τ' εἰς ἄλα κεκλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.

25 Ἡ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε, χάρμα βροτοῖσιν,

κλινθεῖσα πρὸς Κύνθου ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,

Δῆλῳ ἐν ἁμφιρύτῃ; ἐκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν

ἐξήει χέρσονδε λιγυπνοῖος ἀνέμοισιν.

Ἔνθεν ἀπορνούμενος, πᾶσι θνητοῖσιν ἄνᾶσσεις

30 ὄσους Κρήτῃ ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηναῖων,
νῆσός τ' Αἰγίνη, ναυσικλείη τ' Εὐβοία,
Αἰγαί τ', Εἰρεσίαί τε καὶ ἀρχιγάλη Πεπάρεθρος,
Θρηάκιος τ' Ἀθώος καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
Θρηάκιη τε Σάμος, Ἰδης τ' ὄρεα σκιόεντα,
35 Σκύρος καὶ Φώκαια καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπὺ,
Ἰμβρος τ' εὐκτιμένη καὶ Ἀἴμος ἀμυγθαλόεσσα, ἔλ
Λέσβος τ' ἡγαθέη, Μάκχαρος ἔδος Αἰολίωνος,
καὶ Χίος, ἥ νήσων λιπαρωτάτῃ εἰν ἅλῃ κεῖται,
παιπαλοῖς τε Μίμας καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,

40 καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπὺ,
καὶ Σάμος ὑδρὴλῇ, Μυκάλης π' αἰπεινὰ κάρηνα,
Μιλητός τε, Κῶος τε, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

Memor-ero neque obliviscar Apollinis sagittantis,

quem dii per domum Jovis metuunt euntem :

atque ei assurgunt, prope advenienti,

omnes a sedibus, quando splendidos arcus tendit.

Latona autem sola manebat apud Jovem fulmine-gaudentem,

quæ quidem arcumque relaxavit, et occlusit pharetram,

et ei a fortibus humeris manibus sumtum

arcum suspendit ad columnam patris sui,

paxillo de aureo : ipsum vero in solium considerare-fecit ducens.

Ei autem inde nectar dedit pater, poculo aureo

invitans carum filium : postea vero dii alii

ibi considunt : gaudet autem veneranda Latona,

quod arcitenentem et fortem filium peperit.

Salve, o beata Latona, quoniam peperisti præclaros liberos,

Apollinemque regem, et Dianam sagittis-gaudentem ;

[hanc quidem in Ortygia, illum vero aspera in Delo,]

acclinata ad latum montem, et Cynthium collem,

proxime palmam, sub Inopi fluentis.

Quomodo autem te celebrabo, prorsus celebratissimum ?

ubique enim tibi, Phœbe, modi contigerunt cantus,

et per continentem vitulorum-nutricem, et per insulas.

Omnes autem speculæ tibi placere-solent, ac vertex summi

altorum montium, amnesque in-mare profluentes,

litoraue in mare vergentia, portusque maris.

An ut te primum Latona peperit, gaudium mortalibus,

acclinata ad Cynthium montem, aspera in insula ;

Delo in circumflua ? utrinque autem unda nigra

exibat in-terram stridule-spirantibus ventis.

Hinc oriundus, omnibus mortalibus imperitas,

quotquot Creta intus habet, et populus Athenarum,

insulaque Ægina, navibusque-incluta Eubœa,

Ægæque, Iresiaque, et maritima Peparethus,

Thraciusque Athos, et Pelei summi vertex,

Thraciaque Samus, Idaque montes umbrosi,

Scyrus, et Phocæa, et Autocanæ mons altus,

Imbrusque bene-culta, et Lemnus importuosa,

Lesbusque divina, Macaris sedes Æolionis,

et Chius, quæ insularum fertilissima in mari jacet,

saxosusque Mimas, et Coryci summi vertex,

et Claros splendida, et Æsageæ mons altus,

et Samus aquosa, Mycalæque alti vertex,

Miletusque, Cosque, urbs Meropum hominum,

καὶ Κνίδος αἰπεινὴ καὶ Κάρπαθος ἡνεμόεσσα,
 Νάξος τ' ἤδὲ Πάρος, Ῥηναΐα τε πετρήεσσα·
 45 τόσσον ἐπ' ὠδίνουσα Ἐκχέβλον ἔκτεο Λητώ,
 εἰ τίς οἱ γαίεων υἱεὶ θέλοι οἰκία θέσθαι.
 Αἱ δὲ μάλ' ἐτρώμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιωτέρη περ ἐοῦσα·
 πρὶν γ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ Ἐχέλου ἐβήκατο πότνια Λητώ,
 50 καὶ μιν ἀνειρομένη ἔπαυ πτερόνεντα προσεῦδα·
 Ἀλλ', ἦ ἄρ' αὖ ἐθέλεις ἔδος ἔμμεναι υἱὸς ἐμοῖο,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίονα νηόν;
 ἄλλος δ' οὔτις σεῖο ποτ' ἄψεται, οὐδέ σε τίσει,
 οὐδ' εὐθύν σε ἔσεσθαι ὀίομαι, οὔτ' εὐμῆλον,
 55 οὐδέ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ' φυτὰ μυρία φύσεις.
 Αἱ δὲ κ' Ἀπόλλωνος ἑκατέρου νηὸν ἔχρηθα,
 ἀνθρωποὶ τοι πάντες ἀγνίησους ἑκατόμβας,
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ
 δηρὸν, ἀναξ, εἰ βόσχοις, θεοὶ κέ σ' ἔχουσιν

60 χειρὸς ἀπ' ἄλλοτρίης· ἐπεὶ οὐ τοι πῖαρ ὕπ' οὐδας.
 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσεῦδα·
 Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλιο Κοῖοιο,
 ἀσπασίην κεν ἔγωγε γονῇ ἐκάτοιο ἀνακτος
 δεξαίμην· αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσχρῆς
 65 ἀνδράσιν· ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.
 Ἀλλὰ τόδε τρομέω, Λητοῖ, ἔπος, οὐδέ σε κεῦσω·
 λίην γὰρ τινὰ φασιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα
 ἔσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισιν
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 70 Τῷ δ' αἰνῶς δεῖδουκα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μὴ, δόπτε' ἂν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἡελίοιο,
 νῆσον ἀτιμήσας, ἐπειὴ κραναήπεδός εἰμι,
 ποσσὶ καταστρέψας ὥσῃ ἄλδς ἐν πελάγεσσιν.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κύμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ
 75 κλύσσει· δ' δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἄδῃ οἱ,
 τεύξεσθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δεινόρρητον·
 πολυπόδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμας, φύκαί τε μέλαιναί
 οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτει λαῶν.
 Ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμῶσαι,
 80 ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
 ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· ἐπειὴ πολυώνυμός ἐστιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητώ δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμῶσεν·
 85 ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβην,
 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
 90 ὄρκος κατειστατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 ἦ μὴν Φοῖβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ
 βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δὲ σέγ' ἔξοχα πάντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμῶσεν τε, τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 95 Δῆλος μὲν μάλ' αἰεὶ γόνυ ἐκάτοιο ἀνακτος·
 Λητώ δ' ἐννῆμαρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοισ
 ὠδίνεσσι πέπαρτο. Θεὰ δ' ἔσαν ἐνδοθὶ πάσαι,
 ὄσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνῃ τε, Ῥεῖῃ τε,
 Ἰχναίῃ τε Θέμις καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη,

et Cnidus alta, et Carpathus ventosa,
 Naxusque, ac Paros, Rheneaue saxosa :
 tantum *terrarum* parturiens Jaculatorem obivit Latona,
 si qua sibi terrarum filio velit habitacula ponere.
 Hæ vero valde tremebant et timebant, neque ulla sustinuit
 Phæbum suscipere, etiamsi fertilior esset :
 prius quam tandem Delum ascendisset veneranda Latona ;
 et ipsam interrogans, verbis alatis allocuta-est :
 Dele, an velis sedes esse filii mei,
 Phæbi Apollinis, ponereque in *te* opulentum templum ;
 alius vero nemo te unquam tanget, nec te honorabit,
 nec fertilem-boum te fore puto, nec fertilem-ovium ;
 nec vindemiam feres, neque plantas plurimas produces.
 Si vero Apollinis sagittantis templum habebis,
 homines tibi omnes adducent hecatombas,
 hic congregati ; nidor vero tibi immensus semper *erit*,
 diu, rex, si alas : dii te habeant

manu ab aliena ; quoniam non tibi fertile subest solum.
 Sic dixit : gaudebat autem Delus, respondensque allocuta-
 est :] Latona, gloriosissima filia magni Coei,
 lubens quidem ego partum sagittantis regis
 susciperem ; graviter enim vere sum malæ-famæ
 apud-homines : sic autem admodum-honorata fiam.
 Sed hunc tremo, Latona, sermonem, nec te celabo ;
 valde enim quendam dicunt protervum Apollinem
 fore, magnopereque dominaturum immortalibus,
 et mortalibus hominibus per aliam terram.
 Eo graviter timeo in mente et in animo,
 ne, quandocunque primum viderit lumen solis,
 insulam aspernans, quoniam aspero-solo sum,
 pedibus subvertens, trudet maris in pelagus.
 Ibi me quidem magna unda in caput abunde semper
 inundabit ; ille vero aliam terram adibit, quæ placuerit ipsi,
 ad-streundum templumque, et lucos arboribus-abundantes ;
 polypi autem in me thalamos, phocæque nigræ
 domicilia facient inculta, inopia civium.
 Sed si mihi sustineres, dea, magnum jusjurandum jurare,
 hic eum primum constructurum perpulcrum templum,
 ut-sit hominum oraculum ; at postea

omnes apud homines, quandoquidem multi-nominis-est.
 Sic igitur dixit : Latona vero deorum magnum jusju-
 randum juravit :] sciat nunc hæc Terra, et Cælum latum
 superne,] et subterlabens Stygis aqua, quod maximum
 jusjurandum gravissimumque est beatis diis :
 certe utique Phœbi hic odorata erit semper
 ara et lucus ; honorabit vero te-sane præ omnibus.
 Ac postquam juraratque peregeratque jusjurandum,
 Delus quidem valde gaudebat partu jaculatoris regis ;
 Latona autem novemque-dies et novem noctes insperatis
 partus-doloribus confixa-erat. Deæ vero erant intus omnes,
 quæcunque summæ erant, Dioneque, Rheaque,
 Ichnæaque Themis et sonora Amphitrite,

95 ἄλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης.
 [Ἦστο γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.]
 Μοῦνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοστόκος Εἰλείθυια·
 ἦστο γὰρ ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσείοις νέφεσσι,
 Ἥρης φραδεμοσύνη λευκωλένου, ἥ μιν ἔρκεεν *herens*
 100 ζηλοσύνη, δ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 Λητῷ τέτessθαι καλλιπλόκαμος τότε ἔμελλεν.
 Αἶ δ' Ἴριν προὔπειψαν εὐκτιμένης ἀπὸ νήσου,
 5 ἄξεν Εἰλείθυια, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρμον,
 χρυσείοισι λίνοισιν ἐερμένον, ἐννεάπηγυν·
 105 νόσφιν δ' ἦνοιγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης, *herens*
 μὴ μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειεν ἰούσαν.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις,
 βῆ βᾶ θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγῦν.
 Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἔκανε θῆον ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 110 αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυια ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε
ἐκπροκαλεσσαμένη, ἔπει πτερόεντα προσύδα,
 πάντα μάλ', ὡς ἐπέτελλον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
 Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἔπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
 βᾶν δὲ ποσσὶ τρήρῳσι πελειάσιν ἴμαθ' ὁμοίαι.
 115 Εὖτ' ἐπὶ Δῆλῳ ἔβαινε μογοστόκος Εἰλείθυια,
 τὴν τότε δὴ τόκος εἶλε, μενούνησεν δὲ τεκέσθαι.
 Ἄμφι δὲ φοίνικι βάλε πῆγες, γούνα δ' ἔρεισεν
 λειμῶνι μαλακῷ· μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν·
 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόνοςδε θεαὶ δ' ὀλοῦζαν ἅπασαι.
 120 Ἐνθα σε, ἦϊε Φοῖβε, θεαὶ λόον ὕδατι καλῷ,
 ἀγνώεις καὶ καθαρῶς· σπάρξαν δ' ἐν φάρει λευκῷ,
 λεπτῷ, νηγατέῳ· περὶ δὲ χρύσειον στρόφον ἤκαν.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσαστο μήτηρ,
 ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινήν
 125 ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαίρε δὲ Λητῷ,
 οὐνεκα τοῖσφ' ὄρμον καὶ καρτερόν υἱὸν ἔτικτεν. *herens*
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέβρως ἀμβροτον εἶδαρ,
 οὐ σέγ' ἔπειτ' ἴσχων χρύσειον στρόφον ἀπαίροντα,
 οὐδ' ἔτι δεσμά σ' ἔρκεε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
 130 Αὐτίκα δ' ἀθανάτησι μετῆύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
 χρῆσώ δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐβίβασκεν ἐπὶ χθονὸς εὐρουδείης
 135 Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἑκατηβόλος· αἶ δ' ἄρα πᾶσαι
 θάμβεον ἀθάναται· χρυσῶ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
 βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέλην·
 γηθοσύνη, ὅτι μιν θεὸς εἴλετο οἰκία θεσθαι
 νήσων ἡπείρου τε, φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον
 ἦνθησ', ὡς ὅτε τὸν οὖρεος ἀνθεσιν ὕλην.
 140 Αὐτὸς δ', ἀργυρότοξες, ἀναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων,
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθῳ ἐβῆσσο παιπαλόεντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἡλάσκαζες.
 Πολλοὶ τοι νηοὶ τε καὶ ἄλσέα δενδρῆντα *herens*
 πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρῶνες ἄκροι
 145 ὕψηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἄλαδς προρέοντες. *herens*
 Ἀλλὰ σὺ Δῆλῳ, Φοῖβε, μάλιστ' ἐπιτέρπειαι ἥτορ·

aliaque immortales', seorsum a-candida-ulnis Junone.
 [Sedebat enim ea in aedibus Jovis nubes-cogentis.]
 Sola autem non audierat partus-dolorum-praes Ilithyia ;
 sedebat enim summo in-Olympo sub aureis nubibus ,
 Junonis consilio candidae-ulnis ; quae ipsam detinebat
 invidia, quando jam filium eximiumque fortemque
 Latona paritura pulcra-comis tunc erat.
 Illae autem Irin emisere bene-habitata ab insula,
 ut-adduceret Ilithyiam, pollicitae magnum monile,
 aureis filis consertum, novem-cubitorum ;
 seorsum autem jusserunt vocare a-candida-ulnis Junone ,
 ne ea ipsam subinde verbis averteret venientem.
 At ubi hoc audierat pedibus-ventosa velox Iris ,
 profecta-est currens, celeriterque permensa-est totum inter-
 vallum.] Ac postquam pervenit ad-deorum sedem, altum
 Olympum,] statim inde Ilithyiam, e domo foras
 evocatam, verbis alatis allocuta-est,
 prorsus sicut jubeant Olympias domos habentes-deae.
 Ei vero inde animum flectebat in pectoribus caris ;
 iverunt autem pedibus, pavidis columbis incesso similes.
 Quando Delum ingressa-est partus-dolorum-praes Ilithyia,
 illam tunc demum partus cepit, gestiebatque parere.
 Circa palmam vero jecit brachia, genuaque fulcivit
 in-prato molli ; subrisit autem terra subtus :
 prosiliit vero *Apollo* in lucem ; deae autem ulularunt omnes.
 Ibi te, jaculator Phoebe, deae lavabant aqua pulcra,
 caste et pure ; fasciaverunt autem in veste candida,
 tenui, nova ; circumque aureum cingulum jecerunt.
 Neque inde Apollinem aurea-cithara lactavit mater ;
 sed Themis nectarque et ambrosiam gratam
 immortalibus mambus propinavit : gaudebat vero Latona,
 quod arcitenentem et fortem filium peperit.
 Ac postquam, Phoebe, comedisti immortalem cibum,
 non te dein retinebant aurea cingula palpitantem,
 neque amplius vincula cohibebant ; solvebantur autem li-
 gamina omnia.] Statim vero inter-immortales-deas dixit Phae-
 bus Apollo :] Sit mihi citharaque cara et incurvi arcus
 oraculoque-edam hominibus Jovis verum consilium.
 Sic fatus, incescit in terra spatiosa
 Phoebeus intonsus, longe-jaculans ; illae autem omnes
 stupebant immortales : auro vero Delus tota
 cumulata-erat , aspiciens Jovis Latonaeque progeniem ;
 laeta, quod ipsam deus elegit sibi ad-habitacula ponenda
 ex-insulis et continente, dilexitque in-animo magis :
 floruit, sicut quando vertex montis floribus silvae.
 At ipse argenteum-arcum-gestans, rex, longe-jaculans
 Apollo,] interdum quidem Cynthum ascendisti saxosum,
 interdum vero rursus insulasque et viros vagans-adibas.
 Multa tibi sunt templaque et luci arboribus-abundantes ;
 omnes autem speculaeque carae, et vertex summi
 altorum montium, amnesque in-mare profluentes.
 Sed tu Delo, Phoebe, maxime delectaris corde,

ἐνθά τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἡγερέθονται, ²³¹
 σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι καὶ αἰδοῖσιν ἀλόχοισιν·
 οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ αἰοιδῇ
 150 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅτ' ἂν στήθωνται ἀγῶνα.
 Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρωις ἐμμεναὶ αἰεὶ,
 ὅς τ' ἐπαντιάσει, ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἴεν·
 πᾶσι τ' ἄν κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
 155 ἄνδρας τ' εἰσροδῶν, καλλιζώνους τε γυναῖκας,
 νῆας τ' ὀκειάς ἡδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
 πρὸς δέ, τόδε μέγα θαῦμα, δού κλέος οὐποτ' ὀλεῖται,
 κοῦραι Δηλιαδές, Ἰκατὴρ βελέταο θεράπναι·
 αἵ τ' ἐπεὶ ἄρ' πρῶτον μὲν Ἀπόλλων ὑμνήσωσιν,
 αὐτὶς δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν
 160 μνησάμεναι, ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἡδὲ γυναικῶν
 ὕμνον αἰδοῦσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.
 Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνάς καὶ κρεμβαλιαστὴν
 μιμεῖσθ' ἴσασιν· φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
 φθέγγεσθ'· οὕτω σπιν καλὴ συνάρηρεν αἰοιδή.

165 Ἄλλ' ἄγεθ', ἰλήχοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμῷ δὲ καὶ μετόπισθεν
 μνήσασθ', ὅππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἐνθάδ' ἀνείρηται ξείνος ταλαπεῖριος ἑλλήνων·
 170 ὦ κοῦραι, τίς δ' ὕμνιν ἀνὴρ ἡδίστος αἰοιδῶν
 ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέω τέρπεσθε μάλιστα;
 ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ'· εὐρήμους·
 Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίω ἐν πραιπαλειᾷ·
 τοῦ πᾶτα μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰοιδαί.
 Ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσων ἐπ' αἶαν
 175 ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὐναίεταῖσας·
 οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.

Λυτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἐκθρόλον Ἀπόλλωνα
 ὑμνῶν ἀργυρότοζον, ὃν ἥκυμος τέκε Λητώ.

ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην καὶ Μηρινὴν ἑρατεινὴν
 180 καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν ἡμερέεσσαν·
 αὐτὸς δ' αὖ Δηλίοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις. * *
 Εἴσι δὲ φορμίζον Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
 445 φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὸν πετρήεσσαν
 ἄμβροτα εἴματ' ἔχον, τεθυωμένα· τοιοῦ δὲ φόρμιγγος
 185 χρυσοῦς ὑπὸ πλῆκτρον καναχὴν ἔχει ἡμερέεσσαν.
 Ἐνθεν δὲ πρὸς Ὀλύμπου ἀπὸ γρόνθος, ὥστε νῆαμα,
 εἴσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὀμήγυριν ἄλλων·
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ αἰοιδή.
 Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅππ' ἀλλή,
 190 ὑμνεῦσιν ἅα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἡδ' ἀνθρώπων
 πλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ζῶουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμύχανοι, οὐδὲ δύνανται
 εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ.
 Λυτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὠραι,
 195 Ἄρμενίη θ' Ὅμβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη,
 ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσιν·
 τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμέλεται, οὐτ' ἐλάχεια,
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγῆτη,

tibi tibi talaribus-vestibus induti Iaones congregantur,
 ipsis cum liberis et venerandis uxoribus :
 hi vero te pugilatuque et saltatione et cantu
 memores oblectant, quando instituerint certamen.
 Diceret immortales et senii-expertes esse semper is
 qui tunc occurreret, quando Iaones conferti essent :
 omnium enim videret gratiam, delectaretque-sibi animum,
 virosque inspiciens, pulcreque-cinctas mulieres,
 navesque veloces, et ipsorum possessiones multas.
 Ad hæc autem, hoc magnum miraculum, cujus fama nun-
 quam peribit,] puellæ Deliades, Longe-jaculantis ministræ ;
 quæ postquam primum quidem Apollinem celebrarint,
 rursusque dein Latonamque et Dianam sagittis-gaudentem,
 recordati, virorumque antiquorum ac mulierum
 hymnum canunt, demulcentque gentes hominum.
 Omnium autem hominum voces et strepitum-crotalorum
 imitari callent : putaret vero se ipse unusquisque
 loqui ; adeo illis pulcer aptatus-est cantus.

Verum agile, propitius-sit Apollo cum Diana,
 salvet autem vos omnes ; mei vero et postea
 mementote, quando aliquis terrestrium hominum
 hic roget hospes itinerum-audens huc profectus :
 « o puellæ, quisnam vero vobis vir suavissimus cantorum
 hic versatur, et quonam delectamini maxime ? »
 vos autem bene prorsus omnes respondeite decenter :
 « cæcus vir : habitat vero Chio in saxosa ;
 cujus omnes in-futuram ceteris-præstant cantus. »
 Nos autem vestram famam feremus ad omnes, quantum su-
 per terram] hominum versamur per-urbes bene-habitas :
 illi vero accedent, quandoquidem et verum est.

At ego non desinam longe-jaculantem Apollinem
 celebrare argenteum-arcum-gestantem, quem comis-pulcra
 [peperit Latona.

O rex, et Lyciam et Mæoniam amabilem,
 et Miletum habes, maritimam urbem amœnam :
 ipse autem Delo circumflue magnopere dominaris.

Vadit vero canens Latonæ gloriosæ filius
 cithara cava ad Pytho saxosam,
 immortales vestes habens, odoratas ; ipsius autem cithara
 aureo a plectro sonum habet amabilem.
 Inde vero ad Olympum a terra, tanquam cogitatum,
 vadit Jovis ad domum, deorum inter cœtum aliorum :
 statim autem immortalibus curæ-est cithara et cantus.
 Musæ quidem simul omnes, alternantes voce pulcra,
 celebrant inde deorum dona immortalia, atque hominum
 ærumnas, quantas habentes sub immortalibus diis,
 vivunt imprudentes et inopes-consilii, nec possunt
 invenire mortisque medelam et senectutis remedium.
 At pulcris-comis Gratiae, et lætæ Horæ,
 Harmoniaque, Hebeque, Jovisquæ filia Venus,
 tripudiant, altera-alterius ad carpum manus tenentes ;
 inter-has quidem nec turpis ludit, neque humilis,
 sed valde magna visu, et specie admirabilis,

Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.

200 Ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἀρης καὶ εὖσκοπος Ἀργεϊφόντης
παίζουσ'· αὐτὰρ δ' Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει,
καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· αἶγλη δὲ μιν ἀμφιφαίνει,
μαρμαρυγὰι τε ποδῶν καὶ εὐκλώστοιο χιτῶνος.

Οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν, εἰσρόωντες,
205 Ἀνητὰ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεὺς,
ὔια φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

§ Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὐμυμον ἐόντα·
ἡέ σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν αἰίδω καὶ φιλότῃτι,
ὅππως μνωόμενος ἔκies Ἀζανίδα κούρην,
210 Ἴσχυ' ἄμ' ἀντιθέω, Ἐλατιονίδῃ εὐίπῳ,
ἢ ἄμα Φόρβαντι, Τρίοπι γενεῇ, ἢ ἄμ' Ἐρεχθεῖ,
ἢ ἄμα Λευκίπῳ καὶ Λευκίπῳ δάμαρτι

πεζὺς, ὃ δ' ἵπποισιν· οὐ μὲν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν

ἢ ὥς τὸ πρῶτον χρηστέριον ἀνθρώποισιν

215 ζητεύον κατὰ γαῖαν ἔθης, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων·

Πιερίην μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμποιο κατεῆλθες·

Λέκτον τ' Ἡμαθίην τε παρέστηγες, ἦ δ' Ἐνιήνας,

καὶ διὰ Πεβραϊοῦς· τάχα δ' εἰς Ἰαυλοῖον ἵκανες,

Κηναῖον τ' ἐπέβης ναυσικλειετῆς Εὐβοίης. *non recte*

220 Στῆς δ' ἐπὶ Ἀηλάντῳ πεδίῳ· τό τοι οὐχ ἄδε θυμῷ
τεύεσθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δεινδρήεντα.

Ἐνθεν δ' Εὐρίπῳ διαβάς, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,

βῆς ἀν' ὄρος ζάθεον, γλυφὸν τάχα δ' ἔξες ἀπ' αὐτοῦ,

ἐς Μυκαλησὸν ἰὼν καὶ Τευμησὸν λεγεομένην.

225 Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἔδος κατακειμένον ὕλη·

οὐ γάρ πώ τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,

οὐδ' ἄρ' αὖ πω τότε γ' ἦσαν ἀταρπυτοὶ οὐδὲ κέλευθοι

Θήβης ἄμ' πεδίον πυρρφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλην.

Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκies, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων·

230 Ὅρχηστον δ' ἔξες, Ποσειδῶν ἀγλαὸν ἄλσος·

ἐνθα νεοδμῆς πῶλος ἀναπνέει ἀρβόμενος κῆρ,

ἐλκων ἄρματα καλὰ· χαμαὶ δ' ἐλατῆρ ἀγκυρὸς περ,

ἐκ δίφροιο θορόν, ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν

κεῖν' ὄχεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφίεντες.

235 Εἰ δέ κεν ἄρματ' ἄγωσιν ἐν ἄλσει δεινδρήεντα, *non recte*

ἵππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἑῶσιν.

Ὡς γὰρ τὰ πρῶτισθ' ὁσὴ γένεθ'· οἱ δὲ ἀνακτι

εὐχονται, δίφρον δὲ θεοῦ τότε Μοῖρα φυλάσσει.

Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκies, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων·

240 Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχῆσαι καλλιέρεθρον,

ὅς τε Αἰλαιήνῃν προχέει καλλιέρεθρον ὕδωρ.

Τὸν διαβάς, Ἐκάεργε, καὶ Ὠκαλέην πολύπυρον,

ἐνθεν ἄρ' εἰς Ἀλάρτον ἀφίκεο ποιήεντα.

Βῆς δ' ἐπὶ Τελφούσης· τόθι τοι ἄδε γῶρος ἀπτήμων

245 τεύεσθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δεινδρήεντα· *non recte*

στῆς δὲ μάλ' ἄρ' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπες·

Τελφούσ', ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν,

ἀνθρώπων τευξία χρηστέριον, οἷς τε μοι αἰεὶ

ἐνθάδ' ἀγινθήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,

250 ἡμὲν ὅσοι Πελοπόννησον πείειραν ἔχουσιν,

ἡ δ' ὅσοι Εὐρώπῃν τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,

Diana sagittis-gaudens, educata-simul-cum Apolline.

Inter has porro Mars et speculator Argicida
ludunt; at Phœbus Apollo inter-eos-citharam-pulsat,
pulcreet sublimiter gradiens; splendor vero illum circumdu-
cet,] micationesque pedum et bene-netæ vestis.

Ac delectantur animo magno, insipientes,
Latonaque aureis-comis, et providus Jupiter,
filium carum ludentem inter immortales deos.

Quomodo proinde te celebrabo, omnino celebratissimum?
an te inter procos canam, et in-amore,
quando ambiens adisti Azanidem puellam,
una-cum Ischye deo-pari, Elationide equis-præstante?
aut una-cum Phorbante, Triopi genere, aut cum Erechtheo,
aut cum Leucippo, et Leucippi conjuge?

pedes, ille vero cum-equis: non sane Triopus deficiebat

an ut primum oraculum hominibus

querens per terram ivisti, longe-jaculans Apollo?

In Pieriam quidem primum ab Olympo descendisti;
Lectonque Emathiamque transibas, et Enianas,
et per Perrhæbos: cito autem in Iacolcum pervenisti,
Cenæumque ascendisti navibus-inclytæ Euboræ:
stetisti vero in Lelanto campo: qui tibi non placuit in-animo
ad-struendum templumque et lucos arboribus-abundantes.
Inde autem Euripum transgressus, longe-jaculans Apollo,
ascendisti montem divinum, viridem: cito vero venisti ab
ipso,] in Mycalessum profectus, et Teumessum herbosam:
Thebæ autem pervenisti in-solum indutum silva:
nondum enim quisquam habitabat mortalium sacra in Thebe:
neque omnino erant semitæ, nec viæ

Thebæ per campum tritici-feracem; sed eum habebat silva.

Inde vero ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo;
in-Onchestumque pervenisti, Neptunium splendidum lucum:
ubi recens-domitus equi-pullus spirat gravatus animo,
trahens currus pulcros; humi autem auriga, præstans licet,
e curru ubi-exsiliit, iter facit: hi vero (*aurigæ*) interim qui
dem] vacuos currus quatiunt, imperio remisso.

Si autem currus agant in lucum arboribus-abundantem,
equos quidem curant, illos autem reclinatos sinunt.
Sic enim omnium-primum fas erat: ipsi vero regi *Neptuno*
supplicant; currum autem dei tunc fatum servat.

Illinc porro ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo;
Cephissumque inde attigisti pulcre-fluentem,
qui ex-Lilæa profundit pulcre-labentem aquam.
Hunc transgressus, Sagittans, et Ocælean tritici-feracem,
inde in Haliartum pervenisti herbosam.

Ivisti autem ad Telphusam: ibi tibi placuit locus innocuus
ad-struendum templumque et lucos arborosos.

Stetisti vero valde prope eam, et ipsam sermone affatus-es:

Telphusa, hic demum in-animo-habeo perpulcrum tem-
plum,] hominum struere oraculum: qui mihi semper
huc adducunt perfectas hecatombas,
tum quotquot Peloponnesum pinguem habent, [*tant*,
tum quotquot Europamque, et circumflus per insulas habi-

- χρησόμενοι τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
 πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηϊ.
- 255 Ὡς εἰπὼν, διέθηκε θεμελίᾳ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· ἥ δ' εἰσιδοῦσα
 Τελφoύσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπέ τε μῦθον·
 Φοῖβε ἄναξ, ἐκάεργε, ἔστος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
 ἐνθάδ' ἔπει φρονέεις τεύχει περικαλλέα νηὸν,
 ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οὔτε τοι αἰεὶ
 260 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἐκατόμβας·
 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκείων,
 ἄροόμενοί τ' οὐρῆες ἔμῳν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων.
- Ἐνθα τις ἀνθρώπων βουλῆσεται εἰςοράσθαι
 265 ἄρματα τ' εὐποίηται καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων,
 ἦ νηὸν τε μέγαν καὶ κτήματα πολλὰ ἐνέοντα.
- Ἄλλ' εἰ δὴ τι πίθοιο — σὺ δὲ κρίεσσιν καὶ ἄρειον
 ἔσσι, ἄναξ, ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἔστι μέγιστον —
 ἐν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησίου. *Ἰωνοῦ*
- 270 Ἐνθ' οὐθ' ἄρματα καλὰ δονήσεται, οὔτε τοι ἵππων
 ὠκυπόδων κτύπος ἔσται εὐδμηλτον περὶ βωμόν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς προσάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα
 ἀνθρώπων κλυτὰ φύλα· σὺ δὲ φρένας ἀμυγισγηθὼς
 δέξαι· ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.
- 275 Ὡς εἰποῦς, Ἐκάτου πέπιθε φρένας, ὅρα οἱ αὐτῇ
 Τελφoύσῃ κλέος εἶη ἐπὶ χθονί, μηδ' Ἐκάτοιο.
- Ἐνθεν δὲ πρότερόν τις, ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων·
 ἦξε δ' ἐς Φλεγυρῶν ἀνδρῶν πόλιν ὕβριστάνων,
 οἱ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάσκον
 280 ἐν καλῇ βήσσει, Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης.
- Ἐνθεν καρπαλίμως προσέειπεν πρὸς Δειράδα θυῶν·
 ἴκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόντα,
 κνημὸν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὑπερθεν
 πέτρην ἐπικρέμεται, κοίλῃ δ' ὑποδέσρομε βῆσσα,
 285 τρηχεῖ· ἔνθα ἄναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον·
 Ἐνθάδε δὴ φρονέει τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
 ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οὔτε μοι αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἐκατόμβας,
 290 ἦ μὲν ὅσοι Πελοπόννησον πείραιν ἔχουσιν,
 ἥ δ' ὅσοι Εὐρώπῃν τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
 χρησόμενοι τοῖσιν δ' ἄρ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
 πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηϊ.
- Ὡς εἰπὼν, διέθηκε θεμελίᾳ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 295 εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
 λαίνων ἑδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἥ δ' Ἀγαμέδης,
 υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
 ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φύλ' ἀνθρώπων
 ἕστοισιν λάεσσιν, αἰδίδμον ἔμμεναι αἰεὶ.
- 300 Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλιβρύχος, ἔνθα δράκαιναν
 κτείνειν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπὸ κρατεροῖο βροῖο,
 ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
 ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν ἀνθρώποις,
 πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ' ἔπει τέλεε πῆμα δαφνοῖόν.

oraculum-petituri : iis autem ego verum consilium
 omnibus edicam, oracula-edens in opulento templo.

Sic fatus, disposuit fundamenta Phœbus Apollo,
 lata et valde longa per-totum : sed intuita
 Telphusa corde irata-est, dixitque sermonem :

Phœbe rex, sagittans, verbum aliquod tibi in mente po-
 nam :] hic quoniam cogitas struere perpulcrum templum,
 ut-sit hominibus oraculum ; hique tibi semper
 huc adducent perfectas hecatombas :
 at tibi edicam, tu vero in mente reconde tua :
 infestabit te semper strepitus equorum velocium,
 aquantesque muli meis sacris ex fontibus.

Hic aliquis hominum malet inspicere
 currusque fabrefactos, et velocium strepitum equorum *audi-
 re*] quam templumque magnum et opes multas, quæ-insint.

Sed si quid demum obtemperaveris, (tu autem potentior et
 præstantior] es me, rex, tuaque vis est maxima,) *in Crissa fac templum*, sub jugo Parnassi :
 ubi nec currus pulcri agitantur, nec tibi equorum
 velocium strepitus erit bene-structam circa aram.
 Sed etiam sic adducant Iepæani dona
 hominum inclyte gentes ; tu vero mente gaudio-perfusus
 accipe sacra pulcra circumhabitantium hominum.

Sic locuta, Sagittantis flexit mentem, ut sua ipsius
 Telphusæ fama esset super terram, nec-vero Sagittantis.

Illinc autem ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo :
 venistisque in Phlegyarum virorum urbem contumeliosorum,
 qui Jovem non curantes super terra habitabant
 in pulcra valle, Cephissium prope lacum.

Inde rapide ascendisti ad jugum ruens ;
 venistisque in Crissam sub Parnasso nivoso,
 latus Zephyro obversum : sed desuper
 petra suspensa-est ; cava autem subditur vallis,
 aspera ; ibi rex constituit Phœbus Apollo
 templum facere amabile, dixitque sermonem :

Hic demum cogito struere perpulcrum templum,
 ut-sit hominibus oraculum ; qui-quidem mihi semper
 huc adducent perfectas hecatombas,
 tum quotquot Peloponnesum pinguem habent,
 tum quotquot Europamque, et circumfluas per insulas *ha-
 bitant*] oraculum-petituri : iis autem ego verum consilium
 omnibus edicam, oracula-edens in opulento templo.

Sic fatus, disposuit fundamenta Phœbus Apollo,
 lata et valde longa per totum ; at super ipsis
 lapideum limen posuit Trophonius, atque Agamedes,
 filii Ergini, cari immortalibus diis :
 circum vero templum condidere innumere gentes hominum
 politis lapidibus, cantu-celebre ut-esset semper.
 Prope autem erat fons pulcre-fluens, ubi draconem
 occidit rex, Jovis filius, a valido arcu,
 bene-nutritam, magnam, monstrum ferum, quæ mala multa
 hominibus faciebat in terra, multa quidem ipsis, [enta.
 multa-que pecoribus pedes-tendentibus ; quippe erat pestis cru-

206 Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
 ὃν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολωσαμένη Διὶ πατρὶ,
 εὔτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθῆνῃν
 ἐκ κορυφῆς· ἥ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
 310 ἥ δὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν εἵπεν·
 Κέλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
 πρῶτος, ἐπεὶ μ' ἄλοχον ποίησάτο κέδν' εἰδυῖαν·
 καὶ νῦν νόσφιν ἐμείο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθῆνῃν,
 315 ἣ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
 αὐτὰρ δ' ἣ πεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
 παῖς ἐμός, Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτῇ

ρίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ·
 ἀλλὰ ἐ Νηρῆος θυγάτηρ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 320 δέξατο, καὶ μετὰ ἧσι κασιγνήτησι κόμισσεν.
 Ὡς ὅφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσιν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα· τί νῦν ἔτι μήσεται ἄλλο;
 πῶς ἔτλης οἷος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθῆνῃν;
 οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην; καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
 325 ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Καὶ νῦν μέν τοι ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται
 παῖς ἐμός, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν,
 οὔτε σὺν αἰσιγνάσῃ ἱερὸν λόχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς·
 οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σεῖο
 330 τηλόθεν οὔσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
 Ὡς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε χωρομένη κῆρ.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἥρῃτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
 χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον·
 Κέλυτέ νῦν μοι, Ιαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
 335 Τυτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
 Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοὶ τε·
 αὐτοὶ νῦν μεν πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
 νόσφι Διὸς, μηδέν τι βίην ἐπιδουέα κείνου·
 ἀλλ' ὅγε φέρτερος εἴη, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεὺς.
 340 Ὡς ἄρα φωνήσας ἱμάσε χθόνα χειρὶ παχείῃ·
 κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέεβιος· ἥ δ' εἰδοῦσα
 τέρπετο δὴ κατὰ θυμόν· ὀίετο γὰρ τελέεσθαι.
 Ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὔτε ποτ' εἰς εὐνὴν Διὸς ἦλυθε μητιέντος,
 345 οὔτε ποτ' ἐς θῶκον πολυδαίδαλον, ὥς τὸ πάρος περ
 αὐτῷ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλὰς·
 ἀλλ' ἥ γ' ἐν νηοῖσι πολυλίσταται μένουσα
 τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 350 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὄραι,
 ἥ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον, οὔτε βροτοῖσιν,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
 Αὐτίκα τόνδε λαβούσα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὤκνε εἵπειτα φέρουσα κακῶι κακόν· ἥ δ' ὑπέδεχτο.
 355 Ὡς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 δς τῇ γ' ἀντιάσει, φέρεσκέ μιν αἰσιμον ἦμαρ,
 πρὶν γέ οἱ ἰὼν ἐφῆκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων

Et aliquando susceptum ab aureum-solium-habente Junone
 nutriu] gravemque difficilemque Typhaona, damnum mor-
 talibus,] quem olim Juno peperit, irata Jovi patri,
 quando jam Saturnius gloriosam genuerat Minervam
 e vertice; ac statim irata-est veneranda Juno
 atque etiam congregatos inter immortales dixit:

Audite me, omnesque dii, omnesque deæ,
 ut me ignominia-afflicere incipit nubes-cogens Jupiter
 prior, postquam me uxorem fecit-sibi honesta doctam:
 et nunc sine me peperit cæsiis-oculis Minervam,
 quæ inter-omnes beatos excellit immortales:
 at ille debilis factus-est inter omnes deos,
 filius meus, Vulcanus, mutilus pedibus, quem peperi ipsa,

projei manibus correptum, et injeci lato ponto:
 sed ipsum Nerei filia, Thetis argenteis-pedibus,
 suscepit, et cum suis sororibus curavit.
 Utinam aliud diis gratificata-esset beatis.
 Improbe, versute, quid nunc adhuc machinaberis aliud?
 quomodo sustinuisti solus gignere cæsiis-oculis Minervam?
 non ego peperissem? et tua vocata tamen uxor
 eram inter immortales, qui cælum latum habitant.
 Et nunc idcirco ego machinabor, ut nascatur
 filius meus, qui inter-deos excellat immortales,
 nec tuum dedecorans sacrum lectum, nec meum ipsius:
 nec tuo in cubili versabor, sed abs te
 procul absens, diis interero immortalibus.

Sic locuta, seorsum a diis ivit irata animo.
 Statim deinde precabatur magnis-oculis veneranda Juno,
 manu vero prona percussit terram, et dixit sermonem:
 Auscultate jam mihi, Terra, et Cælum latum superne,
 Titanesque dii, vos sub terra habitantes
 Tartarum circa magnum, ex quibus sunt virique diique;
 ipsi nunc me omnes audite, et date mihi filium
 seorsum a-Jove, nihil quicquam viribus inferiorem illo;
 sed is præstantior sit, quantum Saturno late-sonans Jupiter.

Sic igitur locuta, verberavit terram manu robusta:
 motaque-est inde terra alma: illa autem intuita
 delectabatur suo in animo: putabat enim perfectum-iri.
 Ex hoc jam deinde integrum in annum,
 neque unquam ad cubile Jovis ivit providi,
 neque unquam ad sedile arte-variegatum, sicut antea qui-
 dem] ipsi insidens sapientia meditabatur consilia:
 sed ea in templis multum-adoratis manens
 oblectabatur suis sacris, magnis-oculis veneranda Juno.
 Verum quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum se-circumvolvante anno, et advenrant horæ,
 ipsa peperit nec diis similem, nec mortalibus,
 gravemque difficilemque Typhaonem, damnum mortalibus.
 Statim hunc prehensum magnis-oculis veneranda Juno
 dedit deinde ferens malo malum; eaque (Pytho) suscepit.
 Quæ sic mala multa faciebat apud inclytas gentes hominum:
 quisquis ei occurreret, auferebat eum fatalis dies,
 priusquam illi telum immisit rex sagittans Apollo

καρτερόν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη γαλεπῆσιν
 κείτο μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ γῶρον.
 360 **Θεσπεσίη** δ' ἑνοπή γένετ' ἀσπετος· ἡ δὲ καθ' ὕλην
 πυκνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσεται, λείπει δὲ θυμὸν,
 φοινὴν ἀποπνέουσ'· ὃ δ' ἐπεύξατο **Φοῖβος Ἀπόλλων**
 Ἐνταυθοὶ νῦν πύθει ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ·
 οὐδὲ σύγε ζώουσα κακὸν δήλημα βροτοῖσιν
 365 ἔσσαι, οἱ γαίης πολυφρόβου καρτὸν ἔδοντες
 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
 οὐδέ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε **Τυφωεύς**
 ἀρχέσει, οὔτε **Χίμαιρα** δυσώνυμος, ἀλλὰ σέγ' αὐτοῦ
 πύσει γαῖα μέλαινα καὶ ἡλέκτωρ Ὑπερίων.
 370 **Ὡς** φάτ' ἐπευχόμενος· τῇ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Τῇ δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος ἡλείοιο·
 ἐξ οὗ νῦν **Πυθὸν** κικλήσκειται· οἱ δὲ ἄννακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὐνεκα κείθι
 αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἡλείοιο.

375 **Καὶ** τότε ἄρ' ἔγνων ἦσιν ἐν φρεσὶ **Φοῖβος Ἀπόλλων**,
 οὐνεκά μιν κρήνη καλλιβροὺς ἐξαπάρῃσεν·
 βῆ δ' ἐπὶ **Τελφούσης** κεχολωμένους, αἴψα δ' ἴκανεν·
 στή δέ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τελφούσ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα,
 380 γῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν, προγέειν καλλιβροῦν ὕδωρ.
Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσειται, οὐδὲ σὸν οἴης.
Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὅσιν ἀναξ, ἑκάεργος **Ἀπόλλων**,
 πετράδης προχόρησιν, ἀπέκρυψεν δὲ βέεθρα,
 καὶ βιωμὸν ποιήσατ' ἐν ἄλτει δεινδρῆεντι, *δημητῇ*
 385 ἄγχ' μάλα κρήνης καλλιβροῦ· ἔνθα δ' ἄννακτι
 πάντες ἐπὶ κλησὶν **Τελφουσίῳ** εὐχεταιῶνται,
 οὐνεκα **Τελφούσης** ἱερῆς ἤσχυεν βέεθρα.

Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο **Φοῖβος Ἀπόλλων**,
 οὔστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο,
 390 οἱ θεραπεύονται **Πυθοὶ** ἐν πετρηίσσῃ.

Ταῦτ' ἄρα ὀρμαίνων, ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἔσθλοι,
Κρήτες ἀπὸ **Κνωσοῦ** **Μινωῖου**, οἳ ῥά τ' ἄννακτι
 ἱερά τε βέζουσι, καὶ ἀγγελλοῦσι θέμιστας
 395 **Φοῖβου Ἀπόλλωνος** χρυσάρου, ὅ,τι κεν εἴπη
 χρεῖων ἐκ δάρφνης γυάλων ὑπο **Παρνησοῖο**.

Οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
 ἐς **Πύλον** ἡμαθόεντα **Πυληγενέας** τ' ἀνθρώπους
 ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο **Φοῖβος Ἀπόλλων**,
 400 ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφίνι ἐοικώς,
 νηὶ ὁσῇ, καὶ κείτο πέλωρ μέγα τε δεινὸν τε.
Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν

πάντοσ' ἀνασσεῖασκε, τίνισσε δὲ νῆϊα δοῦρα.

Οἱ δ' ἀκέων ἐνὶ νηὶ καθέαιτο δειμαίνοντες·
 405 οὐδ' οὐλ' ἐπλ' ἔλυον κοίλῃν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 [οὐδ' ἔλυον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο.]
 ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
 ὥς ἔπλεον· **Χοριπνὸς** δὲ **Νότος** κατόπισθεν ἔπειγεν

validum; ea vero doloribus agitata gravibus,
 jacebat valde anhelans, volutans-se per solum.
 Ingens vero clamor factus-est, immensus: ea autem per sil-
 vam] crebro admodum huc et illuc volutabatur, linquebatque
 animum,] cruentum exspirans; et jactavit super-ea **Phœbus**
Apollo.:] Hic nunc putresce super terra virorum-altrice;
 neque tu-sane vivis malum damnum mortalibus
 eris, qui terræ almæ fructum edentes
 huc adducent perfectas hecatombas:
 neque omnino tibi mortem gravem nec **Typhoeus**
 arcebit, nec **Chimæra** infausti-nominis, sed te-sane hic
 putrefaciet terra nigra et indefessus **Hyperion**.
 Sic dixit jactans; ei vero caligo oculos obtexit.

Ipsamque ibidem putrefecit sacra vis solis;
 ex quo nunc **Pytho** vocatur: illi autem regem
Pythium vocant ex-re-nominatum, quoniam illic
 eo-ipso-in-loco putrefecit monstrum vis acuti solis.

Et tunc sane cognovit sua in mente **Phœbus Apollo**,
 quod se fons pulcre-fluens deceperat:
 ivit autem ad **Telphusam** iratus, celeriterque advenit:
 stetit vero valde prope eam, et ipsam sermone allocutus-est:

Telphusa, non eras meam mentem decipiens,
 locum habens amabilem, profusura pulcre-fluentem aquam.
 Hic demum et mea fama erit, nec tua solius.

Dixit, et molem superingessit rex, sagittans **Apollo**,
 petrarum promentiis, occultavitque fluenta,
 atque aram fecit-sibi in luco arboribus-abundante,
 prope valde fontem pulcre-fluentem; ibi autem regi
 omnes cognomine **Telphusio** supplicant;
 quoniam **Telphusæ** sacre dedecoravit fluenta.

Et tunc in animo meditabatur **Phœbus Apollo**,
 quosnam homines sacerdotes sibi-ascisceret;
 qui sibi ministri-forent **Pytho** in saxosa.

Hæc igitur animo agitans, conspexit in nigro ponto
 navem velocem, atque viri inerant multique et boni,
Cretes ex **Cnosso** **Minoia**; qui quidem regi
 sacraque faciunt, et enuntiant leges
Phœbi **Apollinis** aureum-arcum-gestantis, quodcunque dixe-
 rit] oracula-edens ex lauro, cavitatibus sub **Parnassi**.

Hi quidem ob mercaturam et opes navi nigra
 ad **Pylum** arenosam, et **Pylo**-ortos homines,
 navigabant; at eis obviam-factus-est **Phœbus Apollo**,
 in pontoque insiliit, corpore delphini assimilatus,
 navi veloci, et jacebat monstrum magnumque horrendumque.
 Eorum vero nemo in animo cogitavit, neque adverterat,

undecunque commovebat, concutiebaturque navalia ligna.
 Illi autem tacite in navi sedebant timentes
 neque illi rudentes solvebant cavam per navem nigram,
 [nec solvebant velum navis prora-cærulea,]
 sed quemadmodum eam primum instruxerant loribus,
 sic navigabant: præceps autem **Notus** pone excitabat

νῆα θοήν. Πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν,
 410 πᾶρ δὲ Λακωνίδα γαίαν, Ἴλος τ' ἔφαλον ποτλίεθρον,
 ἱζόν, καὶ χώρον περιφιμέροτον Ἡελίοιο,
 Ταίναρον, ἐνθα τε μῆλα βαθύτριχα βόσκειται αἰεὶ
 Ἡελίοιο ἀνάκτορος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χώρον.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἔβελον νῆα σχεῖν, ἥδ' ἀποβάντες
 415 φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι,
 εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς διαπέδοισι πέλωρον,
 ἥ εἰς οἶδμ' ἄλιον πολυτίχθον αὖτις δρούσει.
 Ἄλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπέβητο νηὺς εὐεργῆς,
 ἀλλὰ παρέκ Πελοπόννησον πείραυν ἔχουσα
 420 ἦτ' ὁδὸν πνοιῇ δὲ ἀναξ, ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ῥηϊδίως ἴθυσ' ἥ δὲ πρήσσουσα κέλευθον
 Ἀρήνην ἱκανε καὶ Ἀργυφένην ἑρατεινήν,
 καὶ Θυρόν, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἴπυ

καὶ Πύλον ἡμιχθόνεα, Πυλογενέας τ' ἀνθρώπους·
 425 βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καὶ παρὰ Δύμην,
 ἥδὲ παρ' Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατεούσιν Ἐπειοί·
 εὖτε Φεράς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὐρῃ

καί σφιν ὑπ' ἐκφερόν Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο,
 Δουλιχίον τε Σάμην τε καὶ ὕλησσαν Ζάκυνθος.

430 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν,
 καὶ δὴ ἐπεὶ Κρίσης κατεφάνετο κόλπος ἀπείρων,
 ὅς τε δι' ἐκ Πελοπόννησον πείραυν ἔεργει·
 ἦλθ' ἀνεμος Ζέφυρος μέγας, αἰθριος, ἐκ Διὸς αἴσης,
 435 λάβρος ἐπαγίγζων ἐξ αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ὀλυμῶν ὕδωρ.

Ἀφορρόοι δὴ ἔπειτα πρὸς Ἡῶι τ' Ἡελίῳ τε
 ἔπλεον, ἡγεμόνευε δ' ἀναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 ἱζόν δ' ἐς Κρίσην εὐδείελλον, ἀμπελοεσσαν,
 ἐς λιμὲν ἥ δ' ἀμάθεισιν ἐγρίμψατο ποντοπόρος νηὺς.

440 Ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἀναξ, ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἡματι τοῦ δ' ἀπὸ πολλὰι
 σπινθηρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκεν·
 ἐς δ' ἄδυτον κατέδυε διὰ τριπόδων ἐριτίμην.

Ἐν δ' ἄρ' ὄγε φλόγα δαίε, πυφασκόμενος τὰ ἀ κῆλα,
 445 πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεγεν σέλας· αἱ δ' ὀλοῦζαν
 Κρισαῖον ἄλοχοι, καλλιζήνοί τε θυγατρὲς,
 Φοίβου ὑπὸ βιτῆς· μέγα γὰρ δέος εἶλεν ἕκαστον.
 Ἐνθεν δ' αὐτ' ἐπὶ νῆα, νόημ' ὥς, ἄλτο πέτεσθαι,
 ἀνέρι εἰδόμενος αἰζήτῳ τε κρατερῷ τε

450 προῤῥῆθι, γαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὠμούς·
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἡ μυχιδίως ἀλλάγησθε,
 οἷά τε ληίστηρες, ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλόνωνται

455 ὕψος παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 τίφθ' οὕτως ἦσθον τετιγητες, οὐδ' ἐπὶ γαίαν
 ἐκβῆτ', οὐδὲ κατ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἐβλεσε;
 αὐτῇ μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφειαίων,

ὀππότ' ἂν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ
 460 ἔλθωσιν, χαμᾶτ' ἀδδῆκοτες· αὐτίκα δὲ σφας
 σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ.

navem velocem. Primum vero præternavigabant Maleam,
 præterque Laconicam terram, Helosque, maritimam urbem,
 advenere, et locum oblectantis-mortales Solis,
 Tænarum, ubi pecudes villosæ pascuntur semper
 Solis regis; habentque amœnum locum.

Hi quidem deinde illic volebant navem sistere, et egressi
 observare magnum miraculum, et oculis videre,
 utrum mansurum-esset navis cavæ in-tabulatis monstrum,
 an in undam marinam piscosam rursus ruiturum.

Sed non clavis parebat navis bene-fabricata,
 verum præter Peloponnesum pinguem tendens
 ibat iter: flatu vero rex, sagittans Apollo,
 facile dirigebat; ea autem conficiens viam
 ad-Arenen pervenit, et Argyphæam amœnam,
 et Thyrum, Alpei vadum, et bene-ædificatum Æpy,

et Pylum arenosam, Pyloque-ortos homines:
 ivit porro præter Crunos, et Chalcidem, et præter Dymen,
 et præter Elidem divinam, ubi dominantur Epei; [do,
 quando ad-Pheras appellebatur, gaudens Jovis vento-secum-

atque ipsis sub nubibus Ithacæque mons altus apparebat,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus.

Sed quando jam Peloponnesum præterierat omnem,
 ac postquam jam Crissæ apparebat sinus immensus,
 ac penitus Peloponnesum pinguem dirimit,
 venit ventus Zephyrus magnus, serenus, e Jovis consilio,
 impetuosus, ingruens ex æthere, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.

Retrogradi jam deinde ad Auroramque Solemque
 navigabant; duxque-erat rex, Jovis filius, Apollo:
 pervenerunt vero in Crissam late-conspiciam, vitiferam,
 in portum; et arenis appulsa-est pontum-transiens navis.

Illic navi exsiliit rex, sagittans Apollo,
 astro se-assimilans medio die: ab eo vero multæ
 scintillæ evolabant, fulgorque ad cælum pervenit;
 in adytum autem subiit per tripodas valde-pretiosos.

Intus deinde ille flammam accendebat, ostentans sua tela,
 totam vero Crissam occupabat fulgor: et acclanarunt
 Crissæorum uxores, pulcreque-cinctæ filiæ,
 Phæbi ob impetum: magnus enim timor ceperat quemque.
 Inde vero rursus ad navem, tanquam cogitatum, prosiliit
 volatu,] viro se-assimilans juvenique fortique,
 primum-pubescenti, cæsarie obvolutus latos humeros;
 et ipsos compellatos verbis alatis allocutus-est:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 nunquid ob mercaturam, an temere vagamini,
 tanquam prædones, super mare? qui quidem vagantur,
 animas periculis objectantes, malum alienigenis ferentes?
 cur ita sedetis attoniti, neque in terram
 egressi-estis, neque arma nigra navis deposuistis?

hic etenim mos est hominum sollertium,
 quandocumque ex ponto ad terram navi nigra
 venerint, labore defessi; statim autem ipsos
 cibi dulcis circum præcordia desiderium capit.

Ἦς φάτο, καί σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσι νηῖσιν
τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἄγχος ἀντίον ἦνδ'·

Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας,
405 οὐδέμας, οὐδέ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
οὐδ' ἔτε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι δόλιχα δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς δῆμος, τίς γαῖα; τίνας βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
ἀλλή γάρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα,
470 ἔς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔθθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
νόστου ἰέμενοι, ἄλλην ὁδόν, ἄλλα χέλευθα·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.

Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλ-
475 ξεῖνοι, τοὶ Κνωσὸν πολυδένδρεον ἀμυρνεύεσθε [λων·
τὸ πρῖν, ἄτάρ νῦν οὐκέθ' ὑπότροποι αὐτίς ἐσεσθε
ἔς τε πόλιν ἑρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
ἔς τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πτόνα νηὶν
ἔξετ' ἐμὸν, πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.

480 Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπολλῶν δ' εὐχομαι εἶναι·
ὕμεας δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πτόνα νηὶν
ἔξετ' ἐμὸν, πᾶσιν μάλα τίμιον ἀνθρώποισιν·
βουλὰς τ' ἀθανάτων εἰδῆσθε, τῶν ἰσότητι

485 αἰεὶ τιμῆσεσθε διαμπερές ἤματα πάντα.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω, πείθεσθε τάχιστα.

Ἰστία μὲν πρῶτον κάθητον, λύσαντε βοεῖας·
νῆα δ' ἔπειτα θογὴν ἐπὶ ἡπείρου ἐρύσασθε,
ἕκ δε κτήμαθ' ἔλθεσθε καὶ ἔντατα νηὶς εἰσης,
490 καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
εὐχεσθαι δὴ ἔπειτα, παριστάμενοι περὶ βωμόν.

Ἦς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ,
εἰδόμενος δελφίνι, θοῆς ἐπὶ νηὶς ὄρουσα,
495 ὥς ἐμοὶ εὐχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
αὐτὸς Δελφειὸς καὶ ἐπόπιος ἔσσεται αἰεὶ.

Δειπνήσαι τ' ἄρ' ἔπειτα θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
καὶ σπείσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἦσθε,
500 ἔρχεσθαι θ' ἅμ' ἐμοὶ, καὶ ἡπαιτήν' ἀσίδειν,
εἰς ὅκε χώρον ἱκῆσθον, ἵν' ἔξετε πτόνα νηόν.

Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡ δ' ἐπὶ-
Ἰστία μὲν πρῶτον κάθησαν, λύσαν δὲ βοεῖας [θοντο.
Ἰσθὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφ' ἑντες·

505 ἕκ δε καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἐκ δ' ἄλλος ἡπειρόνδε θογὴν ἀνὰ νηὶ ἐρύσαντο
ὑψοῦ ἐπὶ ψαμῆθοις, παρὰ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν,
καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
510 εὐρόνθ', ὥς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.

Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
καὶ σπείσαν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, [λων,
βάν ῥ' ἱμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπολ-

Sic dixit; et ipsis fiduciam in pectoribus immisit :
eum et respondens Cretum dux contra allocutus est :

Hospes, quippe nequaquam mortalibus similis-videris,
non corpore, neque oris-habitu, sed immortalibus diis,
salveque et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam :
quis populus, quænam terra hæc est? quinam homines i-
sunt? alio enim cogitantes navigabamus-per magnum mare,
ad Pylum ex Creta, unde nos genere profitemur esse;
nunc vero huc cum navi devenimus nequaquam lubentes,
reditus appetentes, per-alium iter, alias vias;
sed aliquis immortalium nos huc duxit nolentes.

Hos vero respondens allocutus-est sagittans Apollo :
hospites, qui Cnossum arboribus abundanter incolebatis
ante? alio non-amplius reduces iterum eritis
in urbemque amabilem et ædes pulcras quisque,
et ad caras uxores; sed hic opulentum templum
habitabitis meum, multis honorati hominibus.
Sum autem ego Jovis filius, Apollinemque me gloriari esse
vos vero duxi huc super magnam voraginem maris,
nequaquam mala cogitans, sed hic opulentum templum
habitabitis meum, omnibus valde honoratum hominibus :
consiliaque immortalium sciatis; quorum voluntate
semper honorabimini perpetuo dies omnes.
Sed agite, sicut ego dixero, parete citissime :
vela quidem primum demittite, solutis loris :
navem autem deinde velocem in litus trahite,
atque opes eximite et arma ex-navi æquali,
et aram facite super litus maris :
ignem vero accendentes, superque eo farinas albas adolen-
tes,] precamini jam postea, astantes circa aram.

Sicut quidem ego primum in obscuro ponto,
me-assimilans delphini, veloci navi insili :
sic mihi supplicate Delphinio; at ara
ipsa Delphia et conspicua erit semper.

Cornateque porro inde velocem apud navem nigram,
et libate beatis diis, qui Olympum habitant.
Ac postquam cibi dulcis desiderium exemeritis,
veniteque una mecum, et Iopæana canite,
usque dum ad-locum perveneritis, ubi habebitis opulentum
templum.] Sic dixit; hique ei valde auscultaunt et paruerunt.
Vela quidem primum demiserunt, solveruntque lora;
malumque receptaculo admoverunt, rudentibus demissum;
egrediebantur vero et ipsi in litus maris.
Ex mari autem in-terram velocem navem sursum traxerunt,
alte super arenas, juxtaque sustentacula longa stravere :
et aram fecerunt super litore maris;
ignemque accendentes, superque eo farinas albas adolentes,
supplicabant, ut jusserat, astantes circa aram.
Conam deinde sumserunt velocem apud navem nigram,
et libarunt beatis diis, qui Olympum habitant.
At postquam potus et cibi desiderium exemerant,
perfecti-sunt ire; preibatque ipsis rex, Jovis filius, Apollo,

15 φόρμιγγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων,
καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· οἱ δὲ ῥήσσοντες ἔποντο
Κρητὲς πρὸς Πυθῷ, καὶ ἰηπαίχον' αἶδον,
οἷοί τε Κρητῶν παιῖνες, οἷσιν τε Μοῦσα
ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν αἰοδῆν.
20 Ἀκμητοὶ δὲ λόφον προσέβαν ποσίν, αἶψα δ' ἔκοντο
Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἐνθ' ἄρ' ἔμελλον
οἰκῆσιν πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.

Δεῖξε δ' ἄγων αὐτοῦ δάπεδον καὶ πύονα νηόν.
Τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
25 τὸν καὶ ἀνείρομένος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤδδα·
ᾧ ἄν', ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
ἡγαγες — οὗτω που τῷ σὺ φίλον ἔπλετο θυμῷ —
πῶς καὶ νῦν βεόμεσθα· τό σε φράζεσθαι ἀνώνμην.
Οὕτε τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος οὐτ' εὐλείμην,
30 ὥς τ' ἀπό τ' εὐ ζῶειν καὶ ἄμ' ἀνθρώποισιν ὀπρδεῖν.
Τοὺς δ' ἐπιμεῖδ' ἡσας προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
νήπιοι ἀνθρώποι, δυστλήμονες, οἱ μελεδῶνας
βούλεσθ', ἀργαλέους τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ·
ῥηίδιον ἔπος ὕμν' ἔρην, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
35 Δεξιτερὴν μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
σφάζειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται
ἄσας ἔμοι κ' ἀγάγουσι περικλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
νηὸν δὲ προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων
ἐνθάδ' ἀγειρομένων, καὶ ἐμὴν ἰδύν τε μάλιστα

40 ἧέ τι τῇσιον ἔπος ἔσεται, ἧέ τι ἔργον,
ὑβρις θ', ἢ θέμις ἐστὶ κατανηγῶν ἀνθρώπων

ἄλλοι ἐπειθ' ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
τῶν ὑπ' ἀναγκῇ δεδμησέσθ' ἡμῶν πάντα.
Εἰρήναι τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι φύλαξαι.
15 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱέ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

B.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἐρμῆν βυμεν, Μοῦσα, Διὸς καὶ Μαριάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδῆς πολυμήλου,
ἄγγελον ἀθανάτων ἑριούμιον, ὃν τέκε Μαῖα,
Νύμφη ὑπὸ λόκαμος, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα,
5 αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἡλεούαθ' ἔμιλον,
ἄντρον ἔσω ναῖουσα παλίσκιον· ἐνθα Κρονίων
Νύμφη ὑπὸ λόκαμω μιγέσκατο νυκτὸς ἀμολγῷ,
ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητούς τ' ἀνθρώπους.
10 Ἄλλ' ὅτε δὴ μεγάλοι Διὸς νόος ἔξετελεῖτο,
τῇ δ' ἦδη δέκατος μείλι οὐρανῷ ἐστήριχτο·
[ἔς τε φῶς ἄγαγεν, ἀρίσμηκά τε ἔργα τέτυκτο]
καὶ τότε· ἐγένετο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην,
ληϊστήρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,

citharam in manibus habens, admirabiliter ludens,
pulcre et sublimiter gradiens : at *terram* pedibus-pulsantes
sequebantur] Cretes ad Pytho, et Iopæana caneant,
quales *sunt* Cretum pæanes, quibus quidem Musa
in pectoribus posuit dea suavem cantum.
Indefessi autem collem ascenderunt pedibus, citoque adve-
nere] in-Parnassum, et locum amabilem, ubi inde erant
habitaturi, multis honorati hominibus.

Ostendit vero ducens suum solum et opulentum templum.
Eorum autem commovebatur animus in pectoribus caris :
illumque interrogans Cretum dux contra dicebat :

O rex, quandoquidem procul ab-amicis et patria terra
nos duxisti (sic fere tuo placitum erat animo),
quomodo et nunc vivemus? hoc te consultare jubemus.
Neque uvæ-ferax hæc amabilis *terra-est*, nec pratis-bonis,
ita-ut inde commodò vivamus, et cum hominibus versemur.

Illos vero subridens afflatus-est Jovis filius Apollo :
insipientes homines, miseri, qui curas
cupitis, gravesque labores, et angustias in-animo :
facile verbum vobis dicam, et in mente ponam.
Dextra prorsus quisque habens in manu cultrum,
mactate semper pecora; hæc vero copiosa omnia aderunt,
quanta mihi adduxerint inclytæ gentes hominum :
templum vero custodite, excipiteque gentes hominum

hic se-congregantium : et meum impetum maxime
sive quod vanum verbum fuerit, sive quod opus,
injuriaque, qui mos est mortalium hominum

alii deinde vobis rectores viri erunt,
quibus necessitate subditi-eritis dies omnes.
Dicta-sunt tibi omnia; tu vero in mente tua serva.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Latonæ fili :
verum ego et tui et alius meminero cantionis.

II.

IN MERCURIUM.

Mercurium celebra Musa, Jovis et Majæ filium,
Cyllenen regentem, et Arcadiam pecorosam,
nuntium immortalium, utilium-auctorem, quem peperit Maja
Nympha pulcris-comis, Jovis in amore congressa,
veneranda : beatorum vero deorum subduxit-se e-cœtu,
antrum intus habitans umbrosam : ubi Saturnius
cum-Nympha pulcris-comis miscabatur nocte intempesta,
dum dulcis somnus occuparet candidam-ulnis Junonem,
latens immortalesque deos mortalesque homines.
Sed quando demum magni Jovis mens perfecta-erat,
huicque jam decimus mensis in cœlo stetit :
[inque lucem *eam* duxerat, insigniaque opera facta-erant :]
tunc peperit filium versutum, blande-decipientem,
prædonem, abactorem boum, ducem somniorum,

15 νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυχλόδοκον, ὃν τάχ' ἔμελλεν
ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἡῶς γεγονὼς, μέσφω ἤματι ἐγκυθάρειν,
ἐσπέριος βοῦς κλέψεν ἐκχυθόλου Ἀπόλλωνος,
τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαια.

20 Ὃς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυῖον,
οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένον ἱερῶ ἐνὶ λίκνῳ·
ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζῆτει βόας Ἀπόλλωνος

οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηφερός ἀντροιο

ἐνθα χέλυν εὐρών, ἐκτῆσατο μυρίον ὄλβον

25 Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τετρήνατ' αἰοδὸν

ἢ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν,
βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθιλέα ποίην,
σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Διὸς δ' ἐριούνης υἱὸς
ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπεν·

30 Σύμβολον ἦϊδ μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.

Χαίρε, φυνὴν ἐρέεσσα, χοροῖν τε, δαιτὶν ἐταίρῃ,
ἀπασιτή προφανείσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
αἰδολὸν ὄστρακον, ἐσσί, χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
ἀλλ' οἶσ'ω σ' ἐς δῶμα λαθῶν ὄφελός τί μοι ἔσση,

35 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.

[Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν.]

ἢ γὰρ ἐπηλυστὴς πολυτῆμονος ἔσσει ἔγγραμμα
ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης, τότε κεν μάλα καλὸν αἰεῖδος.

Ἦς ἄρ' ἔφη· καὶ χειρὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας,

40 ἅψ' εἶσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.

Ἐνθ' ἀναμηνύσας γλυτράνω πολιόιο σιδήρου,
αἰὼν ἐξετόρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης.

Ἦς δ' ὅπ'οτ' ὠκύ νόημα διὰ στέρνοιο περήσει
ἀνδρός, ὅντε θαμναῖ ἐπιστροφῶσι μέριμναι,

45 [ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυαί,]

ὥς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμῆδετο κύδιμος Ἑρμῆς.

Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δονάκας καλαμιοι,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορῥόοιο χελώνης·

ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεςσιν ἐΐσιν,

50 καὶ πῆγξιν ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρον ἀμφοῖν·

ἐπτά δὲ συμφόνοισι δῖον ἐτανύσατο χορδάς.

Λυτὰρ ἐπειδὴ τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἥ δ' ὑπὸ χειρὸς

σμερδαλέαν κονάθησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖεν,

55 ἐξ αὐτοσχεδῆος περὶώμενος — ἦ ὅτε κοῦροι

ἤβηται θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν —

ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μακάδα καλλιπέδιλον,

ὥς πάρος ὠρίζεσκον ἐταίρειν φιλότῃτι,

ἦν τ' αὐτοῦ γενεῇν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων·

60 ἀμφιπόλους τ' ἐγείρειε καὶ ἀγλαὰ δῶματα Νύμφης,

καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηγετανούς τε λέβητας.

Καὶ τὰ μὲν οὖν ᾗειδε· τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.

Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῶ ἐνὶ λίκνῳ
φόρμιγγα γλαφυρήν· ὃ δ' ἄρα κρεῖων ἐρατίζων

II. IN MERCURIUM.

noctis speculatorem, forium-observatorem; qui cito erat
ostensurus inclyta opera inter immortales deos.

Matutinus natus, medio die citharam-pulsabat,
vespertinus boves furatus-est longe-jaculantis Apollinis,
quarta die priori, qua ipsum peperit veneranda Maja,

Qui et postquam matris ab immortalibus prosiliit membra
non-amplius diu jacebat manens sacra in vanno (*cunis*):
sed ille exsiliens quærebat boves Apollinis,

limen transgrediens alte-tecti antri,

ibi testudine inventa, acquisivit infinitas opes.

Mercurius sane primum testudinem arte-effecit canoram;

quæ tum ei occurrit ad aulæ fores,
depascens ante ædes floridam herbam,
lente pedibus incedens. Jovis autem utilium-auctor filius
conspicatus risit, et statim sermonem dixit:

Signum nunc mihi valde utile *accidit*: haud aspensor.
Salve, specie amabilis, chori-rectrix, convivii socia,
grata quæ-apparunisti: unde hoc pulcrum oblectamentum,
variegata testa, es, testudo in-montibus vivens?

Sed feram te in domum sumtam: utilitas aliqua mihi eris
nec despiciatui-habebo: tu vero me omnium-primum juvabis.

[Domi melius est esse, quoniam noxium foris esse.]

Certe enim incantationis damnosæ eris impedimentum
vivens; sin mortua fueris, tunc admodum pulcre canes.

Sic igitur dixit; et manibus simul ambabus ubi-sustulens
rursus introivit domum, ferens amabile oblectamentum.

Ibi exsculpens scalpro cani ferri

medullam-spinalem exterebravit montanæ testudinis.

Sicut autem quando celere cogitatum per pectus transierit
viri, quem frequentes versant curæ:

[vel quando voluntur ab oculis lucis-micationes:]

sic simul verbumque et opus moliebatur gloriosus Mercurius.

Fixit autem inde in mensuris sectas arundines calami,
ubiq- trajecerat penitus dorsa tecto-lapideo testudinis,

circum autem pellem extendit bovis consiliis suis,
& brachia imposit, insuperque jugum (*transillum*) ap-

vit ambobus;] septem vero consonas ovium intendit chordas.

Ac postquam construxerat secum-portans amabile oblec-

mentum,] plectro tentabat singulatim; ea autem sub manu

graviter insonuit: deusque pulcre succinebat,
ex tempore periculum-faciens (veluti juvenes

puberes in-conviviis vicissim conviciantur),
de Jove Saturnio, et Maja puleros-calceos-habente,

quomodo olim consueverant amatoriam consuetudine,
suamque ipsius generationem inclytam prædicans,

famulosque celebrabat, et præclaras ædes Nymphæ,
et tripodas per domum, crebrosque lebetas.

Et hæc quidem jam canebat, alia autem mente agitabat.
Et hanc quidem deposuit ferens sacra in vanno,
citharam caram: ipse autem deinde carniū appetens,

ἄλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδους ἐκ μεγάρου,
 ὀρμαίνων δόλον αἰτῶν ἐνὶ φρεσίν, οἳ τε φῶτες ~~ἡνίοδο~~
 φηλῆται διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Ἥλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
 αὐτοῖσιν θ' ἔπποισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
 Πιερίης ἀφίκανε θείων ὄρεα σκίοντα,
 ἐνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλὴν ἔχουσιν,
 βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἐρατεινούς.
 Τῶν τότε Μαϊάδος υἱός, εὐσχοπος Ἀργειφόντης,
 πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
 Πλανοδίης δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαλίῳδεα γῶρον,
 ἔχ' ἰν' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης * *
 ἀντία ποιήσας ὀπλὰς τὰς πρόσθεν ὀπισθεν,
 τὰς δ' ὅππῃθεν πρόσθεν, κατὰ δ' ἑμπαλιν αὐτὸς ἔβαινε.

Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλήσιν,

ἄφραστ' ἡδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
 συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
 Τῶν τότε συνδήσας νεοθήλεος ἀγκάλων ὕλης,
 ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήξατο σάνδαλα κοῦφα
 αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύνιδμος Ἀργειφόντης
 ἔσπασε Πιερίην, ὁδοιπορίην ἀλειύνων,
 οἷά τ' ἐπειγόμενος, δολιχὴν ὁδὸν αὐτοτροπήσας.

Τὸν δὲ γέρον ἐνόησε, δέμων ἀνθούσαν ἀλὼν,
 ἰέμενον πεδίονδε δι' Ὀγγηστὸν λεχεποῖν.

Τὸν πρότερος προσέφη Μαΐης ἐρικυδέος υἱός·

ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλους ὁμούς,
 ἢ πολυοιήσεις, εὖ τ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσιν.

Καί τε ἰδὼν, μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωρὸς, ἀκούσας,
 καὶ σιγᾷ, φτε μὴ τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.

Τόσσον ὥρα, συνέσσευε βοῶν ἰφθίμα κάρηνα.

Πολλὰ δ' ὄρη σκίοντα καὶ αὐλῶνας κελαδείωνος
 καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύνιδμος Ἑρμῆς.

Ὀρφναίῃ δ' ἐπικούρος ἐπαύετο δαιμονίῃ νύξ,
 ἢ πλείων, τάχα δ' ὀρθρὸς ἐγίγνετο δημιοεργός·

ἢ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο διὰ Σελήνῃ,
 Πάλλαντος θυγάτηρ, Μεγαμηδείδαο ἀνακτος·

τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱός
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους.

Ἀκμητὲς δ' ἔκτανον ἐς αὐλὴν ὕψι μέλαθρον
 καὶ ληνούς, προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.

Ἐνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους

καὶ τὰς μὲν συνελασεν ἐς αὐλὴν, ἀθρόας οὔσας,
 λωτὸν ἐρεπτομένης ἡδ' ἐρσθέντα κύπειρον·
 σὺν δ' ἐφόρει ἕλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.
 Δάφνης ἀγλαὸν ὅζον ἑλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ,
 ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἄμπνυτο δὲ θερμὸς αὐτῇ.

Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρῆϊα πῦρ τ' ἀνέδωκεν.

Πολλὰ δὲ κάρηνα κᾶλα κατουδαῖον ἐνὶ βόθρῳ
 οὐλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηγετανά· λάμπετο δὲ φλὸς
 τηλόσε φῦσαν εἷσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.

prosiliiit in speculam odorata ex domo,
 moliens dolum altum in mente, qualia quidem homines
 praedones agitant obscura noctis in hora.

Sol quidem occidebat sub terra in Oceanum
 ipsisque cum-equis et curribus; at Mercurius
 Pieriae advenit currens ad-montes umbrosos,
 ubi deorum beatorum boves immortales stabulum habebant,
 depascentes prata intemerata, amœna.

Horum tunc Majæ filius, speculator Argicida,
 quinquaginta ab-armento avertit boves late-mugientes;
 errabundas autem agebat per arenosum locum,
 vestigiis reflexis: dolosæ vero non obliviscebatur artis,
 e-contrario faciens ungulas priores, posteriores,
 posterioresque, priores, et ex-transverso ipse incedebat.

Sandalia autem statim projecit super arenas marinas,

ineffabilia et incomprehensibilia complicabat mirabilia opera
 commiscens myricas, et myrteis-similes ramos.

Ex-his tunc colligato recens-florentis fasciculo silvæ,
 sine-damno sub pedibus ligavit-sibi sandalia levia,
 ipsis cum-foliis, quæ gloriosus Argicida
 avulsit a-Pieria decedens, iter-populi declinans,
 utpote properans, longum iter in-compendium-agens.

Eum vero senex animadvertit, struens floridum hortum,
 properantem ad-campum, per Onchestum herbosam.

Hunc prior allocutus-est Majæ inclytæ filius:

O senex, qui plantas fodis incurvus humeris,
 certe vino-abundabis, quando hæc omnia fructum ferent.

Et conspicatus, ne conspicatus sis, et surdus esto, etsi-audie-
 ris,] et taceas, quum nihil lædat rem tuam ipsius.

Tantum locutus, una-agitabat boum forlia capita.

Multos autem montes umbrosos, et valles sonoras,
 et campos floridos transiit gloriosus Mercurius.

Obscura autem adjutrix finiebatur divina nox,
 maxima-ex-parte; citoque mane fiebat operariis-favens:

ac modo in-speculam (cælum) accesserat divina Luna,
 Pallantis filia, Megamedidæ regis:

tunc ad Alpheum amnem Jovis validus filius

Phœbi Apollinis boves egit latis-frontibus.

Indomitæ autem pervenere ad stabulum altum,
 et lacus, qui erant ante excellens pratum.

Ibi postquam bene herba paverat boves late-mugientes,

et has quidem simul-egit in stabulum, confertas,
 lotum carpentes, et roscidum cyperum:
 simulque ferebat ligna mula, ignisque aggressus-est artem.
 Lauri splendidum ramum sumtum decorticavit ferro,
 aptum palmæ; sursumque-spirabat calidus vapor.

Mercurius utique primum focum ignemque edidit.

Multa autem sicca ligna humili in fovea
 densa sumta imposuit copiosa: emicabat vero flamma
 procul spiramen mittens ignis valde ardentis.

- 115 Ὅφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
τόφρα δ' ἐριβρύχους ἑλικας βούς ἔλκε θύραζε
δοιὰς ἄγχι πυρός· δύναμις δέ οἱ ἐπλετο πολλή.
Ἀμφοτέρως δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φουσιώσας
ἐγκλίνων· δὲ ἐκύνιδε, δὲ αἰώνας τε τορήσας
- 120 Ἐργῷ δ' ἔργον ὅπαζε, ταμῶν κράε πίονα δημῷ·
ῶπτα δ' ἄμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν,
σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσματα καὶ μέλαν αἶμα,
ἐργμέμον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης·
βρινοδὲ δ' ἐξετάνουσσε καταστυφῆλ ἐπὶ πέτρῃ,
- 125 ὥς ἐτι νῦν τάμετ' ἄσσα πολυχρόνια πεφύασιν,
δῆρ' ὃν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον. Αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑρμῆς χαρμόφρονι εἰρύσσατο πίονα ἔργα
λείφ' ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
κληροπαλεῖς· τέλσον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ.
- 130 Ἐνθ' ὁσῆς κρεάων ἡράσσοτο κύδιμος Ἑρμῆς.
Ὅδμη γάρ μιν ἔπειρε, καὶ ἀθάνατόν περ ὄντα,
ἡδέϊ· ἀλλ' οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
καὶ τε μάλ' ἱμεῖροντι, περ' ἂν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
Ἄλλα τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑμνέεσθαι, θρονόφω,
- 135 ἐκύναν καὶ κράε πολλά· μετήρα δ' αἰψ' ἀνάειρεν,
σῆμα νέης φωρῆς, ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγέρας,
οὐλόποδ', οὐλοκάκηνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα κατὰ χρέος ἤνυσσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέθηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην,
- 140 ἀνθηρακὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθουε μέλαιναν
παννύχιος· καλὸν δὲ φῶς ἐπέλαμπε Σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἰψ' αὖτις ἀφίκετο διὰ κάρηνα
ὄρβριος, οὐδὲ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν,
οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε ὀνητῶν ἀνθρώπων·
- 145 οὐδὲ κύνες λελάχοντο. Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
δοκμωθεὶς μεγάρῳ διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν,
αἰρῇ ὀπωρινῇ ἐναλγῆκος, ἥτ' ὀμίχλη.
Ἰούσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νήν,
ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥς περ ἐπ' οὐδεῖ.
- 150 Ἐσσυμένως δ' ἄρα λίχνον ἐπώχετο κύδιμος Ἑρμῆς·
σπάργανον ἄμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἥτε τέκνον
νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἱγνύσι λαίφρος ἀδύρων
κεῖτο, χέλυον ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔεργων.
Μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔλθε θεὸν θεός, εἰπέ τε μῦθον·
- 155 Τίπτε σὺ, ποικιλομῆτα, πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
ἔρχῃ, ἀναιδείῃ ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' οἶον
ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῆσιν ἔχοντα
Ἀητοῖδου ὑπὸ χερσὶ δι' ἐκ προθύροιο περῆσειν,
ἢ σὲ λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄρχαια φηλητεύσειν.
- 160 Ἐρῆρ, τάλαν! μεγάλῃν σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
μήτηρ ἐμῇ, τί με ταῦτα δεδίσκειαι, ἥτε τέκνον
νήπιον, ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἰσυλα οἶδεν,
- 165 ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδωκεν ἐνίστας;
αὐτὰρ ἐγὼ τέχνῃς ἐπιβήσομαι, ἥ τις ἀρίστη,
βουλεύων ἐμὲ καὶ σὲ διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσιν

Dum autem ignem accendebat vis inclyti Vulcani,
interea valde mugientes camuras boves trahebat foras
duas prope ignem; vis vero ei erat multa.

Ambas autem in terga humi dejecit anhelantes;

inclinasque volvebat, medullasque perfodiens

Operi vero opus addebat, incidens carnes pingues adipē;
assabat autem verubus transfixa ligneis,
carnes simul et terga honorifica, et nigrum sanguinem,
inclusum in intestinis; reliqua vero ibidem jacebant in solo
pelles autem extendit aspera in petra,
sicut adhuc nunc secantur, quæquæ ad-diurnitatem factæ
sunt,] diu jam postea et infinite. At deinde
Mercurius gaudens animo traxit pinguia opera
lævi super loco plano, et scidit duodecim partes
sorte-distribuendas; perfectumque honorem addidit cuique
Ibi jus (*esum*) carnum appetebat gloriosus Mercurius;
odor enim illum torquebat, quamquam immortalē,
suavis; sed neque sic eum jubebat animus generosus,
et valde cupientem transmittere per sacrum collum.
Sed hæc quidem deposuit in stabulum altum,
adipem et carnes multas: in-sublime vero statim sustulit,
signum puerilis furti, insuperque ligna sicca colligens,
densa-pedibus, densa-verticibus, ignis domuit æstu.

Ac postquam omnia rite perfecerat deus,
scandalia quidem projecit in Alpheim profundis-vorticibus
carbones autem exstinxit, cineremque amoliebatur nigrum
pernox: pulcra autem lux illucebat Lunæ.

Cyllenes vero statim rursus advenit ad-divinos vertices
matutinus; nec quisquam ei in-longo itinere occurrit
nec deorum beatorum, nec mortalium hominum:
neque canes latrarent. Jovis autem *filius* utilium-auctor Mer-
curius] incurvalus domus per seram ingressus-est,
auræ autumni similis, veluti nebula.

Rectaque-progressus ex-antro pervenit ad-opulentum tem-
plum,] leviter pedibus incedens: non enim sonitum-edebat
sicut in solo.] Festinanter vero dein cunas adibat gloriosus
Mercurius:] fascia circa humeros obvolutus, veluti puer

infans, in palmis juxta poplites velo ludens
jacebat, testudinem amabilem ad levam manum cohíbentis.
Matrem vero non latebat deam deus, dixitque *ea* sermonem

Quid tu, versute, *fecisti et* unde jam noctis in hora
venis, impudentia indute? nunc te omnino puto
vel cito insolubilia vincula circa latera habentem,
Latoidæ sub manibus, per vestibulum exiturum:
vel *eum* te prehensum mediis in vallibus spoliaturum.
I in-malam-rem, improbe! magnam te pater sevit sollicitu-
dinem] mortalibus hominibus et immortalibus diis.

Ei vero Mercurius verbis respondit astutis:
mater mea, quid me hæc *loquens* territis, veluti puerum
infantem, qui valde pauca in animo improba novit,
timidum, et *qui* matris reformatid increpationes?
At ego artem aggrediar, quæcunque *sit* optima,
consulens mihi et tibi penitus; neque deos

νῦν μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἅπαστοι
 αὐτοῦ τῇδε μένοντες ἀνεξομέθ', ὥς σὺ κελεύεις.
 70 Βέλτερον, ἡμάτα πάντα μετ' ἀθανάτοις δαρίζειν,
 πλούσιον, ἀφνειὸν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
 ἄνθρωποι ἐν ἡρώεσσι θαλασπέμεν· ἀμφοὶ δὲ τιμῆς
 καὶ γὰρ τῆς δόξης ἐπιβήσομαι, ἥσπερ Ἀπόλλων.
 Εἰ δέ κε μὴ δώσῃ πατὴρ ἐμὸς, ἥτοι ἔγωγε
 75 πειρήσω· δύναμαι φηλήτεον ὄρχαμος εἶναι.
 Εἰ δέ μ' ἐρευνήσῃ Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
 ἄλλο τί οἱ καὶ μείζον ὀνομαίαν ἀντιβολήσῃν.
 Εἴμι γὰρ ἐς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
 ἔθεν ἄλκις τρίποδας περικαλλέας ἥδὲ λέβητας
 80 πορθήσω, καὶ χρυσὸν, ἄλκις τ' αἶθωνα σίδηρον,
 καὶ πολλὴν ἐσθήτα· σὺ δ' ὄψεαι, αἶψ' ἐθέλῃς θά.
 Ὡς οἱ μὲν β' ἐπέεσσιν πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 υἱὸς τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
 Ἦώς δ' ἠριγένεια φῶς ἐκ τῶν φέρουσα
 85 ὥρνυτ' ἀπ' Ὀκεανοῖο βαθυβρότον· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ὀρχηστρόνδ' ἀφίκανε κίων, πολυήρατον ἄλκας
 ἀγνὸν ἐρισιφάργον Γαιήχου· ἔνθα γέροντα
 κνώδαλον εὔρε, δέμοντα παρὰ δόδου ἔρκος ἀλωῆς.
 Τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·
 90 ὦ γέρον, Ὀρχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος,
 βούς ἀπὸ Πιερίας διζήμενος ἐνθάδ' ἐκάνω,
 πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἐλικτάς,
 ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκειτο μῦθος ἀπ' ἄλλων,
 κυάνας· χαροποιὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἔποντο
 95 τέσσαρες, ἥ τε φῶτες, δμοφρονες· οἱ μὲν ἔλειφθεν,
 οἷ τε κύνες, ὅτε ταῦρος—δὴ δὲ περὶ ταῦμα τέτυκται—
 ταῖ δ' ἔβαν, ἡλείοιο νέον καταδυομένοιο,
 ἐκ μιλακοῦ λειμώνος, ἀπὸ γλυκεροῦ νομοῖο.
 Ταῦτά μοι εἶπε, γεραιὲ παλαιγενές, εἴ ποτε ὀπωπας
 00 ἀνέρα, ταῖς δ' ἐπὶ βουαῖ διαπρήσσοντα κέλευθον.
 Τὸν δ' ὁ γέρον μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ φίλος, ἀργαλέον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
 πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν δότῃαι,
 τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά,
 5 φοιτῶντων γαλεπὸν δὲ δαήμεναι ἐστὶν ἔκαστον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον κατὰδύντα
 ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
 παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφές δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι,
 10 ὅστις ὁ παῖς ἄμα βουσὶν εὐκραίρῃσιν ὀπήδει,
 νήπιος, εἴη δὲ βράδον· ἐπιστροφάδην δ' ἐβόδιζεν.
 [ἐξοπίσω δ' ἀνέρεθαι, κάρη δ' ἔχον ἄντιον αὐτοῦ.]
 Φῆ δ' ὁ γέρον· ὁ δὲ θάσσον δόδον κίε μῦθον ἀκούσας·
 οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυστίτερον, αὐτίκα δ' ἔγνω
 φηλήτην γεγαῖα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
 15 Ἔσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
 ἐς Πύλον ἡγαθήν, διζήμενος εἰλίοπδας βούς,
 πορφυρὴν νεφέλην κεκαλυμμένους εὐρέας ὤμους·
 ἰχνία τ' εἰσενόησεν Ἐκχβόλος, εἰπὲ τε μῦθον·
 20 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 ἰχνία μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραίρων,
 ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·

nos inter immortales indotati et impasti
 hic ibidem manere sustinebimus, ut tu jubes.
 Melius est, dies omnes cum immortalibus versari,
 divitem, locupletem, spoliis-abundantem; quam domi
 antro in obscuro considerare; sed honorem
 etiam-ego iustum adipiscar, quem-scilicet Apollo.
 Si autem non dederit pater meus, nempe ego
 tentabo: possum prædonum dux esse.
 Si autem me exquisiverit Latonæ inclytæ filius,
 aliud quiddam ei et majus puto occurrurum.
 Ibo enim in Pythia, magnam domum perforaturus;
 inde afflatim tripodas perpulcros atque lebetas
 prædabor, et aurum, afflatimque splendidum ferrum,
 et multam vestem: tu vero videbis, si volueris.

Sic hi quidem verbis inter se colloquebantur,
 filiusque ægidem-tenentis Jovis, et veneranda Maja.
 Aurora autem mane-genita, lucem mortalibus afferens,
 oriebat-ur ab Oceano profunde-fluenti: atque Apollo
 in-Onchestum pervenit profectus, valde-amabilem lucum
 purum late-sonantis Neptuni; ibi senem
 repentem invenit, struentem extra viam sepem horti.
 Eum prior allocutus-est Latonæ inclytæ filius:

O senex, Onchesti ruborum-deceptor herbosi,
 boves a Pieria quærens huc advenio,
 omnes femineas, omnes cornibus camuras,
 ex armento: sed taurus pascebatur solus ab aliis,
 niger: torvique canes pone sequebantur
 quatuor, veluti homines, unanimes; hi quidem relictī-sunt,
 et canes et taurus (quod certe valde mirum est);
 illæ autem abierunt, sole modo occidente,
 ex molli prato, a dulci pasceo.

Hæc mihi dic, senex olim-nate, sicubi vidisti
 virum, hisce cum bobus facientem iter.

Hunc autem senex verbis respondens allocutus-est:
 o amice, difficile quidem, quæcunque oculis quis viderit,
 omnia dicere: multi enim iter faciunt viatores:
 quorum alii quidem mala multa cogitantes, alii vero valde
 bona,] itant: difficile autem cognoscere est unumquemque.

At ego per-totum diem ad solis occasum
 fodiebam circa fertile-solum horti vitiferi:
 puerum vero visus-sum, optime, at clare nescio, cernere,
 qui puer una boves pulcris-cornibus comitabatur,
 infans: habebat autem virgam, flexuoseque incedebat.
 [a-tergo vero coliebat, caputque habebant adversum ipsi.]

Dixit senex; ille autem ocyus iter faciebat verbo audito;
 volucremque videbat patulis-alis; statimque agnovit
 prædonem natum Jovis filium Saturnii.

Rapide vero ruit rex, Jovis filius, Apollo
 Pylum versus divinam, quærens pedes-trahentes boves,
 purpurea nebula coopertus latus humeros:
 vestigiaque animadverit Iaculator, dixitque sermonem:
 Dii-boni! certe magnum miraculum hoc oculis video:
 vestigia quidem hæc sunt boum capita-alte-ferentium,
 sed retro conversa-sunt in herbosum pratium:

βήματα δ' οὐτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται, οὔτε γυναικὸς,
οὔτε λύκων πολίων, οὐτ' ἄρκτων, οὔτε λεόντων·
οὐδέ τί κεν ταύρου λασιαύχενος ἔλπομαι εἶναι,
225 ὅδε τις τοῖα πέλωρα βιβᾶ ποσι καρπαλίμοισιν·
αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.

ᾧς εἰπὼν, ᾗξεν ἀναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὅρος κατακειμένον ὕλη,
πέτρης ἐς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε Νύμφη
230 ἀμβροσίῃ ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος·
ὁδὸν δ' ἱμερόεσσα δι' οὐρέας ἡγαθέοιο
κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκειτο ποίην·
ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λαῖνον οὐδόν.
[ἄντρον ἐς ἥερδον ἐκατέρβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.]
235 Τὸν δ' ὡς ἔνν ἔνοησε Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱὸς,
χωόμενον περὶ βουσὶν, ἐκβόλον Ἀπόλλωνα·
σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυγένη, ἥψτε πολλὴν
πρέμυνον ἀνθρακὴν οὐλῃ σποδὸς ἀμφικαλύπτει.

ᾧς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἐξ αὐτόν·
240 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη, χεῖράς τε, πόδας τε,
δὴ ῥα νεόλoutos, προκαλούμενος ἥδμον ὕπνον
ἄργης· εἰνέσεν τε χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ ἔχεν.

Γινώδ', οὐδ' ἡγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
Νύμφην τ' οὐρέην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
245 παῖδ' ὀλίγον, δολίῃς εἰλυμένον ἐντροπίσιν.
Παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο,
τρεῖς ἀδούτους ἀνέωγε, λαβὼν κληῖδα φαεινὴν,
νέκταρος ἐμπλείους ἢδ' ἀμβροσίης ἑρατεινῆς·
πολλὸς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔκδον ἔκειτο,
250 πολλὰ δὲ φοινικόνετα καὶ ἄργυρα εἴματα Νύμφης,
οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
Ἐνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοῦς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοῖσιν, μῦθοισι προσήρδα κυδίμον Ἑρμῆν·

ᾧ παῖ, δὲ ἐν λίκνῳ κατὰχειαι, μῆνός μοι βοῦς.
255 ἦσσαν· ἐπεὶ τάχα νοῖ διαισώμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
Ῥίψω γὰρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡερόντα,
ἐς ζόφον αἰνόμερον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
ἐς φάος, οὐδέ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
ἐβῆρσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

260 Τὸν δ' Ἑρμῆς μῦθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
Λητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπες,
καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μῆνυτρον ἀροίμην.

265 [οὔτε βοὴν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, δοικα.]
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λοετρά.
Μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·

270 καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
καὶ δα νέον γεγαῶτα διὰ προλήροιο περῆσαι
βουαί μετ' ἀγραύλοισιν· τὸ δ' ἀπρεπὲς ἀγορεύεις.
Χοῆς γενόμεν· ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὕποχθών.

gressus autem nec viri hi sunt, nec mulieris,
nec luporum canorum, neque ursorum, nec leonum:
neque omnino tauri hirsuta-cervicē ea credo esse,
qui tam monstrose gradiatur pedibus velocibus:
gravia quidem hinc viæ, verum graviora illinc viæ.

Sic locutus impetum-cepit rex, Jovis filius, Apollo;
Cyllenesque pervenit ad-montem indutum silva,
petræ in latibulum umbrorum: ubi Nympha
immortalis peperit Jovis filium Saturnii;
odor vero jucundus per montem divinum
spargebatur, multæque pecudes pedes-tendentes pascebant
herbam:] ibi tunc festinans descendit per-lapideum limen.
[antrum in obscurum longe-jaculans ipse (solus) Apollo.]

Eum autem ut animadvertit Jovis et Majæ filius,
iratum de bobus, longe jaculantem Apollinem,
fascias intro subiti odoratas, veluti multam
ramorum favillam mollis cinis circumtegit.

Sic Mercurius Sagittantem conspicatus subtrahebat se ipsum:
in breve autem coegit caput, manusque, pedesque,
jam scilicet recens-lotus, provocans dulcem somnum,
ex-venatione: recentemque testudinem sub ala tenebat.

Agnovit autem, neque ignoravit Jovis et Latonæ filius
Nymphamque montanam perpulcram, et earum filium,
puerum parvum, dolosis involutum versutiis.
Circumspiciens vero dein omnem recessum magnæ domus,
tria adyla aperuit, sumta clave splendida,
nectare plena et ambrosia amabili:
multum autem aurumque et argentum intus jacebat,
multaque punicea et alba vestimenta Nymphæ,
qualia deorum beatorum sacræ aedes intus habent.
Ibi postquam perscrutatus-erat recessum magnæ domus
Latoides, verbis allocutus-est gloriosum Mercurium:

O puer, qui in cunis recubas, indica mihi boves
ocys; quia facile nos discesserimus-invicem non decenter.
Dejiciam enim te prehensum in Tartarum obscurum,
in caliginem infaustam et ineluctabilem; nec te mater
in lucem, nec pater redimet, sed sub terram
abibis, paucos inter viros præsidens.

Ei autem Mercurius verbis respondebat astutus:
Latoide, quemnam hunc crudelem sermonem dixisti,
et boves agrestes quærens huc venisti?
non vidi, non rescivi, non alterius sermonem audiui:
non indicarim, non indicii-præmium reportarim.
[nec boum abactori, forti homini, similis-sum.]

Non meum opus hoc; potius vero mihi alia curæ-sunt;
somnia mihi curæ-est, et nostræ lac matris,
fasciasque circa humeros habere, et calida lavacra.
Ne quis hoc audiat, unde hæc contentio orta-sit:
et sane magnum miraculum inter immortales fieret,
puerum recens natum per vestibulum exiisse
boves inter agrestes: hoc autem incongrue dicis. [terra.
Hæri natus-sum: molles vero mihi pedes, asperaque subest

Εἰ δ' ἐθέλεις, πατὴρ κεφαλῇ, μέγαν ὄρκον, ὁμοῦμαι,
275 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπάρχομαι αἴτιος εἶναι,
μήτε τιν' ἄλλον ὅπωπα βοῶν κλοπὴν ὑμετερῶν,
αἵτινες αἱ βόες εἰσὶ τὸ δὲ κλέος οἷον ἀκούω.

Ἦς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἄμαρυσσων,
ἄφρυσσι ῥιπαίεσκεν, δρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
280 μὰ κρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων.

Τὸν δ' ἀπαλὸν γελᾶσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἦ πέπον, ἡπεροπευτὰ, δολοφραδὲς, ἥ σε μάλ' οἶω
πολλάκις ἀντιτοροῦντα δόμους εὐναιετάοντας,
ἐννυχον οὐχ ἓνα μόνον ἐπ' οὐδὲ φῶτα καθίσσαι,
285 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἳ ἀγορεύεις·
πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχῆσεις μηλοδοτῆρας
οὐρεὸς ἐν βίσσης, ὅπότ' ἂν κρειῶν ἐρατίζων
ἀντήσης ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μῆλων.

Ἄλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἱαύσης,
290 ἐκ λίκνων κατὰβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.

Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτους γέρας ἔξεις,
ἄρχος φηγέτεον κεκλήσεαι ἡματα πάντα. [λων.

Ἦς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλ-
λυν δ' ἄρα φράσσαμενος, τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
295 οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσίν,
τλήμονα γαστρός ἐριλον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην·
ἐσσυμένους δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε. Τοῖο δ' Ἀπόλλων
ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύνδιμον Ἑρμῆν.

Ἐξέτο δὲ προπαρόιθε, καὶ ἐσσυμένους περ ὁδοῖο,
300 Ἑρμῆν κερτομέων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Θάρσει, σπαργανιώτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἱφθίμω κάρηνα
τούτοις οἰωνοῖσι· σὺ δ' αὖθ' ὀδὸν ἡγεμονεύσεις.

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θεῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς,
305 σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὐκτα χερσίν ἐώθει
σπάργανον, ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένον, εἶπε δὲ μῦθον·

Πῇ με φέρεις, Ἐκάεργε, θεῶν χαμένεσσι πάν-
ῃ με βοῶν ἐνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπέυεις; [των;
ὦ πόποι, εἴθ' ἀπολοιτο βοῶν γένος! οὐ γὰρ ἔγωγε

310 ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὅπωπα,
αἵτινες αἱ βόες τὸ δὲ δὴ κλέος οἷον ἀκούω.

Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίῳνι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαβρόθῃν ἐρέειναι
Ἑρμῆς τ' οἰόπολος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,
315 ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες· ὁ μὲν, νημερτέα φωνῶν,
οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύνδιμον Ἑρμῆν·
αὐτὰρ ὁ τέχνησιν τε καὶ αἰμυλίοισι λογοῖται
ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πολὺμητις ἐὼν πολυμήχανον εὔρεν,
320 ἐσσυμένως δὲ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βᾶδιζεν
πρόσθεν, ἄτῃρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός.

Αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο,
ἐς πατέρα Κρονίωνα, Διὸς περικαλλέα τέκνα·
κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.

325 Εὐμυλὶ δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἀθάνατοι δὲ
ἄφθοιτο ἡγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.

Ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

Si autem vis, patris caput, magnum jusjurandum, jurabo :
non ego neque ipse profiteor-me auctorem esse,
nec quenquam alium vidi boum furem vestrarum,
quæcunque illæ boves sunt : famam vero solum audio.

Sic igitur dixit; et crebro a palpebris micans,
superciliis nictabat, spectans huc et illuc,
longum exsibilans, vanum hunc sermonem audiens.

Eum autem molliter ridens allocutus-est sagittans Apollo :

O bone, deceptor, dolose, profecto te omnino puto
sæpe perforantem domos habitantibus-commodas,
nocturnum, non unum solum in limine hominem collocatu-
rum,] convasantem per domum sine strepitu, quod-talia di-
cis;] multos autem agrestes dolore-afficiis ovium-pastores,
montis in saltibus, quandocunque carniū appetens
occurreris armentis boum et gregibus ovium.

Sed age, ne ultimumque et postremum somnum dormiveris,
ex cunis descende, atra noctis socie.

Hoc etenim et postea inter immortales munus habebis,
dux prædonum vocaberis per-dies omnes.

Sic igitur dixit, et puerum prehensum ferebat Phœbus
Apollo.] Ac consilio-inito, tunc fortis Argicida
augurium emisit, sublatus inter manus,
audacem ventris famulum, improbum nuntium;
vehementerque in ipsum sternutavit. Hunc autem Apollo
audiebat, e manibusque humi dejecit gloriosum Mercurium.
Sedebat vero ante eum, etiamsi deproperans iter,
Mercurium conviciis-proscindens, et ipsum sermone allocu-
tus-est :] Confide, fasciate, Jovis et Majæ filii;
inveniam et postea boum fortia capita,
his auguriis; tu vero rursus viæ dux-eris.

Sic dixit : at rursus exsilii celeriter Cyllenius Mercurius,
difficuler incedens; ambas vero ad aures manibus pressit
fasciam, circa humeros ea obvolutus, dixitque sermonem :

Quonam me fers, Sagittans, deorum furiosissime omnium ?
nunquid me boum causa sic iratus conturbas ?

Dii boni, utinam periisset boum genus : non enim ego
vestras furatus-som boves, neque alium vidi,
quæcunque sunt boves; famam autem solum audio.

Da vero judicium, et accipe, apud Jovem Saturnium.

Ac postquam singula distincte disceptaverant
Mercuriusque solivagus, et Latonæ præclarus filius,
diversum animum habentes : hic quidem, vera loquens,
non injuste ob boves prehendebat gloriosum Mercurium :
at ille artibusque et blandis sermonibus
volebat decipere Cyllenius Argenteo-arco-celebrem.

Verum postquam ingeniosus versutum invenit,
festinanter jam deinde is per arenam ibat
ante; at pone Jovis et Latonæ filius.

Statim autem venerunt ad-vertices odorati Olympi,
ad patrem Saturnium, Jovis perculpi filii :
ibi enim ambobus judicii positæ-erant trutinæ.

Rumor vero occupabat Olympum nivolum; immortalesque
sempiterni congregabantur ad juga Olympi.

Steterunt autem Mercuriusque et argenteo-arco Apollo

πρόσθε Διὸς γούνων· δ' δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
 Ζεὺς ὑψιβρέμετης, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 330 Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα λήϊδ' ἑλάνυεις,
 παῖδα νέον γεγαῖτα, φὴν κήρυκος ἔχοντα;
 σπουδαῖον τόδε γρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήρυριν ἦλθεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 ὦ πάτερ, ἥ τάχα μῦθον ἀκούσσαι οὐκ ἀλαπαδὸν,
 335 κερτομένον, ὥς οἷός ἐγώ φιλολῆϊός εἰμι.
 Παῖδά τιν' εὔρον τόνδε διαπρύσιον κεραῖστίην
 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολλὸν δὲ χάριν ἀνύσας,
 κέρτομον, οἷον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,
 οὐδ' ἀνδρῶν, ὅποσοι λησὶμβροτοὶ εἰς' ἐπὶ γαίῃ.
 340 Κλέμας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμάς βούς ὄρχετ' ἐλαύνων
 ἐσπέριος παρὰ θίνα πολυπλοῖστος οὐαλάσσης,
 εὐθὺ Πύλονδ' ἑλάνων τὰ δ' ἄρ' ἔχνια τοῖα πέλωρα,
 οἳ τ' ἀγάσσασθαι, καὶ ἄγαυοὺ δαίμονος ἔργα.
 Τῇσιν μὲν γάρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
 345 ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
 αὐτὸς δ' οὗτος θδ' ἐκτός, ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσίν,
 οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθῶδα χώρον·
 ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα

τοῖα πέλωρ', ὥς τις ἀραῖῃσι δρυσὶ βαίνοι.
 350 Ὅρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθῶδα χώρον,
 βρεῖα μάλ' ἔχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
 ἀφραστος γένετ' ὥκα βοῶν στίβος ἡδὲ καὶ αὐτοῦ,
 355 ἔς Πύλον εὐθύς ἐλθὼντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ κατέεργεν,
 καὶ διαπυρπαλάμηνεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα,
 ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ εἰκώς,
 ἄντρω ἐν ἡρόεντι κατὰ ζῶφον· οὐδὲ κεν αὐτὸν
 360 αἰετὸς δέξῃ λάων ἐσκέφατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
 ἀνὰς ὠμόρραξε, δολοφροσύνῃν ἀλεγύνων.
 Αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν·
 Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
 οὐδὲ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν μῆνυτρον ἀροίμην. [λων·
 365 ἥτοι ἄρ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο Φοῖβος Ἀπόλ·
 Ἐρμῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ἡύδα,
 δεῖξατο δ' ἐς Κρονίωνα, θεὸν σημάντορα πάντων·
 Ζεῦ πάτερ, ἥτοι ἐγὼ τοι ἀληθείην καταλέω·
 νημερτὴς τε γάρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
 370 Ἦλλον ἐς ἡμέτερον διζήμενος εἰλίποδας βούς
 σήμερον, ἡελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων ἀγε μάρτυρας, οὐδὲ κατόπτας·
 μνηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαιῆς ὑπο πολλῆς·
 πολλὰ δέ μ' ἡπείλυσε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
 375 οὐνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥθους,
 αὐτὰρ ἐγὼ χιζὸς γενόμεν· τὰ δέ τ' οἶδε καὶ αὐτός—
 οὔτι βοῶν ἑλατῆρι, κραταῖφ' ὤφει, εἰκώς.
 Πείθεο—καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος εὐχέαι εἶναι—
 ὥς οὐκ οἶκαδ' ἔλασσαι βόας, ὥς δ' ὀλέβιος εἶην,
 380 οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τὸ δέ τ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.

ante Jovis genua; hic vero interrogabat illustrem filium,
 Jupiter altitonans, et ipsum sermone allocutus est:

Phœbe, unde hanc animo-gratam prædam agis,
 puerum recens natum, speciem præconis habentem?
 seria hæc res deorum ad cœtum venit.

Eum autem rursus allocutus est rex sagittans Apollo:
 o pater, profecto cito sermonem audies non levem,
 carpens, tanquam si solus ego prædator essem.
 Puerum quendam inveni hunc manifestum depeculatorem
 Cyllenæ in montibus, multum spatium permensus,
 conviciatorem, qualem ego deorum non alium vidi,
 nec virorum, quotquot fallaces sunt super terra.
 Furatus autem e prato meas boves, abibat agens
 vespertinus apud litus multum-sonori maris;
 recta Pylum agens; at vestigia erant talia monstrosa
 qualia admiraretur aliquis, et illustris dei opera.
 Ab-illis etenim bobus in herbosum pratum
 contrarios gressus habens pulvis ostendebat niger,
 ipse vero hic extra, inexpugnabilis, nec pedibus
 nec manibus incedebat per arenosum locum:
 sed aliud quoddam consilium habens terebat vias

tam monstrosas, ac-si quis tenuibus quercubus incederet.
 Qamdiu igitur agitabat per arenosum locum,
 facile admodum vestigia omnia conspicua-erant in pulvere:
 at postquam arenæ magnum callem pertransierat,
 invisibilis factus est statim boum callis, atque etiam ipsius,
 locum per solidum. Ipsum vero animadvertit mortalis vir
 ad Pylum recta agentem boum genus latis-frontibus.
 Ac postquam has quidem in quiete incluserat,
 et astute-machinatus erat per-viam, partim hic, partim illic,
 in cunis jacebat, atræ nocti similis,
 antro in obscuro ad tenebras; neque ipsum
 aquila acute cernens conspexisset: multum autem manibus
 lumina confricabat, dolum struens.

Ipse autem statim sermonem diserte dicebat:
 « non vidi, non comperi, non alius sermonem audiui:
 neque indicarim, neque indicii-præmium reportarim. »

Enimvero ita fatus considerabat Phœbus Apollo:
 Mercurius autem ex-altera-parte respondens verbum dixit,
 direxit-se ad Saturnium, deorum rectorem omnium:

Jupiter pater, profecto ego tibi veritatem dicam:
 nam veraxque sum, et nescio mentiri.
 Venit ad nostram domum quærens pedes-traheutes boves
 hodie, sole modo oriente;
 nec deorum beatorum adducebat testes, neque inspectores:
 indicare autem jubebat vim per multam:
 multumque me minatus est se conjecturum in Tartarum
 latum, quoniam ille quidem tenerum florem habet gloriosæ
 pubertatis, at ego hesternus natus-sum (hæc vero novit et
 ipse), nequaquam boum abactori, forti viro, similis.
 Crede (etenim meus pater carus profiteris esse),
 quod non domum egi boves (ita felix sim),
 nec limen transgressus sum; hoc autem vere dico.

Ἥλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
καὶ σὲ φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἷσθα καὶ αὐτὸς,
ὥς οὐκ αἰτίος εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὄρκον,
οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.

385 Καὶ που ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλέα φῶρην,
καὶ κρατερῶ περ ἐόντι· σὺ δ' ὀπλοτέρουσιν ἄρῃγε.
ὦς φάτ' ἐπιλλίξων Κυλλήνιος Ἀργεϊφόντης·
καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ, οὐδ' ἀπέβαλλεν.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
390 εὖ καὶ ἐπισταμένους ἀρνεύμενον ἄμφι βόεσσιν.
Ἀμποτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
ζητεῦναι, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
καὶ δεῖξαι τὸν χώρον ἐπ' ἀδελχίῃσι νόοιο,
ὅππῃ δ' αὐτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἰφθίμια κάρηνα.

395 Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπειθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
ῥηϊδίως γάρ ἐπειθε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

Τὼ δ' ἄμφω σπείδοντε, Διὸς περικαλλέα τέκνα,
ἐς Πύλον ἡμαθόεντα ἐπ' Ἀλφειῷ πόρον ἔζον,
ἀγροὺς δ' ἐξίκοντο καὶ ἄλλιον ὑψιμέλαθρον,
400 ὅππου οἱ τὰ χρήματ' ἀτάλατο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Ἐνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον,
ἐς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἰφθίμια κάρηνα·

Λητοῖδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοεῖας
πέτρῃ ἐπ' ἡλιβάτῳ, τάχα δ' εἶρετο κύδιμον Ἑρμῆν·

405 Πῶς ἐδύνω, δολομήτα, δύω βόε δειροτομήσαι,
ὧδε μερόνδς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἔγνων
θαμβαινῶ κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε γρή
μακρὸν ἀέξεσθαι, Κυλλήνιε, Μαιάδος υἱέ.* *

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
410 ἄγνου· τὰ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἴψα φύοντο

αὐτόθεν, ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησιν,
ῥεῖα τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν,

Ἑρμῆς βουλήσιν κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
θαύμασεν ἀθρήσας. Τότε δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

415 χώρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πύκν' ἀμυρῶσσαν,
ἐγκρύψαι μεμιαῶς· Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
ῥεῖα μάλ' ἐπρήϊυνεν ἐκηθόλον, ὥς θεῶν αὐτὸς,
καὶ κρατερόν περ ἐόντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς,

πλήχτρον ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χεῖρὸς
420 σμερδαλέον κανάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων

γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἦλυθ' ἰὼν
θεσπεσίης ἐνοπῆς, καὶ μιν γλυκὺς ἤμερος ἤρει,

θυμῷ ἀκούζοντα· λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
στήβ' ὅγε θαρσῆσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς

425 Φοῖβος Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
γηρύετ' ἀμβολάδην — ἐρατὴ δὲ οἱ ἔσπετο φωνὴ —

κραινῶν ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνῇν,
ὥς τὰ πρῶτα γέγοντο, καὶ ὥς λάχε μοῖραν ἕκαστος.

Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέγραiren αἰοδιῇ,
430 μητέρα Μουσῶν· ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν·

τοὺς δὲ κατὰ πρόσβιν τε, καὶ ὥς γεγάσιν ἕκαστος,
ἀθανάτους ἐγέγραire θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς,

πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἰνυτο θυμὸν,

Solem vero valde revereor, et deos alios,
et te amo, et hunc veneror; nosti et ipse,
quod non in-noxa sum : magnum vero addo jusjurandum :
non, per hæc immortalium bene-ornata vestibula.

Et aliquando ego huic rependam duram perscrutationem,
etiam fortis licet sit : tu autem junioribus auxiliare.

Sic dixit innuens-oculis Cyllenius Argicida ;
et fasciam habebat super ulna, neque abjiciebat.
Jupiter autem valde risit, videns dolosum puerum,
bene et scite negantem de bobus.

Ambos vero jussit, concordem animum habentes,
querere ; Mercuriumque internuntium ducem-esse,
et ostendere locum cum innocentis animi,
ubi demum absconderat boum fortia capita.

Innuat autem Saturnius, parebatque præclarus Mercurius ;
facile enim ei persuadebat Jovis mens ægidem-tenentis.

Hi vero ambo festinantes, Jovis præclari filii,
ad Pylum arenosum in Alphei vadum venerunt ;
ad-agros autem pervenere, et stabulum altum,
illic ubi ei possessiones condebantur noctis in hora.

Tunc Mercurius quidem inde profectus ad lapidem antrum,
in lucem exegit boum fortia capita ;
Latoides autem seorsum conspiciatus, vidit boum-pelles
petra in alta ; citoque interrogabat gloriosum Mercurium :

Quomodo potuisti, dolose, duas boves jugulare,
sic recens-natus quum-sis, et infans? ipse ego
miror futuram tuam vim ; neque omnino te oportet
longe crescere, Cyllenie, Majæ fili.

Sic dixit ; et manibus circumvertebat fortia vincula
viticis ; hæc autem sub pedibus in terra statim hærebant
indidem, cum-remora, frontibus-versæ ad-se-invicem,
facileque et omnes in agrestes boves,
Mercurii consiliis dolosi : at Apollo
admiratus-est inspiciens. Tunc fortis Argicida
locum oblique inspexit, crebro oculis-micans,
celare cupiens : Latonæ vero inclytæ filium
facile admodum sedavit longe-jaculantem, ut volebat ipse,
quamquam fortem : sumtaque cithara ad sinistram manum,
plectro tentabat ad numerum ; ea vero sub manu
graviter insonuit ; risit autem Phœbus Apollo,
gavisus ; amabilis vero per præcordia venit sonus
divinæ vocis, et ipsum dulce desiderium cepit,
animo auscultantem : lyra autem amabile ludens,
stabat ille confusus ad lævam, Majæ filius,
Phœbi Apollinis, citoque argute citharam-pulsans
canebat præludens (amabilis vero eum sequebatur vox),
celebrans immortalesque deos, et terram obscuram,
ut primum orti-sunt, et ut sortitus-est portionem quisque.
Mnemosynen quidem primum dearum honorabat cantu,
matrem Musarum ; hæc enim sortita-erat Majæ filium ;
aliosque secundum dignitatemque, et ut geniti-sunt singuli,
immortales honorabat deos Jovis præclarus filius,
omnia dicens ordine, ad-cubitus acclinata cithara-ludens.
Ei vero amor in pectoribus indomitus cepit animum ;

435 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βουφόνε, μηχανιώτα, πονεύμενε, δαιτὸς ἑταίρε,
 πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.

Ἦσυίως καὶ ἔπειτα διακρινέσθαι θέω.
 Νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἵπτε, πολύτροπε Μαιάδος υἱέ,
 440 ἦ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἤμ' ἔσπετο θαυματὰ ἔργα,
 ἥέ τις ἀθανάτων ἢ ἐν θνητῶν ἀνθρώπων
 δῶρον ἀγαθὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδήν;

Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω,
 ἣν οὐ πώποτε φημι δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
 445 οὔτε τιν' ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 νόσφι σθένε, φηλήτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ.

Τίς τέχνη; τίς μῦσα ἀμχανέων μελεδύνων;
 τίς τρίβος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν,
 εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα, καὶ ἥδυμον ὕπνον ἐλέσθαι.

450 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,
 τῇσι χοροὶ τε μελοῦσι καὶ ἀγλαὸς ὄϊμος ἀοιδῆς,
 καὶ μοῦλῃ τεθαυῖα καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν·
 ἀλλ' οὐπὼ τί μοι ἴδω μετὰ φρεσὶν ἄλλο μελήσεν,
 οἷα νέων θαλῆς ἐνδὲξια ἔργα πέλονται.

455 [Θαυμάζω, Διὸς υἱέ, τάδ', ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις.]
 Νῦν δ' ἔπει οὖν, ὀλίγος περ ἔων, κλυτὰ μέδεα οἶδας,
 ἴξε, πέπον, καὶ μῦθον ἔπαινει πρεσβυτέροισιν·
 νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 σοί τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ· τὸ δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·
 460 ναὶ μὰ τόδε κρανέινον ἀχόντιον, ἧ μὲν ἐγὼ σε
 κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὀβιον ἡγεμονεύσω,
 δῶσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μῦθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
 εἰρωτᾷς μ', Ἐκάεργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
 465 τέχνης ἡμετέρας ἐπιβήμεναι οὐ τι μεγαίρω·
 Σῆμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἥπισσι εἶναι
 βουλῇ καὶ μύθοισιν· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
 Πρῶτος γάρ, Διὸς υἱέ, μετ' ἀθανάτοισι θαλάσσεις,
 ἡῦς τε κρατερός τε· φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς
 470 ἐκ πάσης δαΐης, ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα
 καὶ τιμάς· σὲ δὲ φασὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς
 μαντείας θ', Ἐκάεργε, Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα.

Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δεδάχηκα.

Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅττι μεινοῖαξ.

475 Ἄλλ' ἔπει οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,
 μέλπεο καὶ κιθαρίζε, καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε,
 δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι, φίλε, κῦδος ὄπαζε.

Εὐμολπεῖ, μετὰ χερσὶν ἔχων λιγυφώνον ἑταίρην,
 καλὰ καὶ εὐ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν·
 480 εὐκλῆος μὲν ἔπειτα φέρειν ἐς δαῖτα θάλειαν,
 καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκῦδα κῶμον,
 εὐφροσύνην νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας. Ὅστις ἄρ' αὐτὴν
 τέχνην καὶ σοφίην δεδαγμένος ἐξερεῖναι,
 φεγγαγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει,

et illum compellans *Apollo* verbis alatis allocutus-est :

Bovicida, versute, laboriose, convivii sodalis,
 quinquaginta bobus digna hæc excogitasti.
 Quietē etiam deinde *nos* diremum-iri puto.

Nunc autem age mihi hoc dic, versute Majæ fili,
 utrum te ab ortu hæc simul secuta-sunt mira opera,
 an aliquis immortalium, aut mortalium hominum,
 donum hoc illustre dedit, et docuit divinum cantum?

admirabilem enim hanc novam vocem audio,
 quam non unquam *me* puto didicisse, nec quenquam vi-
 rorum,] nec quenquam immortalium, qui Olympias domos
 habent,] præter te, prædo, Jovis et Majæ fili.

Quæ hæc est ars, quæ musa difficilium curarum?
 quæ via? vere enim simul hæc tria omnia adsunt,
 lætitiā, et amorem, et dulcem somnum ut-cipiat quis.

Etenim ego Musarum Olympiarum *sum* sectator,
 quibus chorique curæ-sunt, et præclarus modus cantionis,
 et modulatio florens, et amabilis sonitus tibi-
 riarum : sed nondum quicquam mihi sic in mente aliud curæ-fuit,
 qualia juvenum in-festis dextera opera sunt.

[Miror, Jovis fili, hæc, quam amabiliter citharam-pulsas.]
 Nunc vero, quia, parvus licet sis, inclyta consilia nosti,
 sedeas, o-bone, et orationem lauda seniorum :
 nunc enim tibi gloria erit inter deos immortales,
 tibi-que ipsi et matri; hoc autem vere dico :
 næ per hoc corneum telum, certe quidem ego te
 gloriosum inter immortales et beatum ducam,
 daboque præclara dona, et ad extremum non decipiam.

Ei autem Mercurius verbis respondebat astutis :
 interrogas me, Jaculator caute : at ego tibi
 artem nostram ingredi nequaquam invideo.
 Hodie scies : volo autem tibi mitis esse
 consilio et verbis : tu vero mente omnia bene nosti.
 Primus enim, Jovis fili, inter immortales sedes,
 præstansque fortisque; amatque te providus Jupiter
 ex omni æquitate; præbuitque tibi præclara dona,
 et honores : te vero aiunt didicisse ex Jovis consilio
 vaticiniaque, Jaculator, a Jove, divina omnia.

Et nunc ipse ego filium opulentum cognovi.

Tibi autem promptum est discere, quodcunque cupis.

Sed quoniam tibi animus cupit citharam-pulsare,
 modulare et citharam-pulsa, et festivitates cura,
 ubi-acceptis a me; tu vero mihi, care, gloriam præbe.

Recte-cane, præ manibus habens canoram sociam,
 pulcre et bene pro decore scientem loqui :
 securus quidem deinde *eam* fer ad convivium floridum,
 et chorum amabilem, et ad gloriosum ludum,
 lætitiā noctisque et diei. Quiennque ipsam
 arte et sapientia edoctus exquirat,
 eloquens *ea* omnigena menti grata docet,

485 βεία συνηβήσιν αθυρομένη μαλακῆσιν,
 ἔργασίνην φεύγουσα δυήπαθον· δὲ δὲ κεν αὐτὴν
 νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἔρεειν,
 μάψ αὐτῶς κεν ἔπειτα μετῆρά τε θυλλίζοι.
 Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅττι μεινοίνῃς.
 490 Καί τοι ἐγὼ δώσω ταύτην, Διὸς ἀγλαῆ κοῦρε.
 Ἡμεῖς δ' αὖτ' ὄρεός τε καὶ ἵπποδότου πεδίον
 βουσί νομούς, Ἐκάεργος, νομύσομεν ἀγραυλοῖσιν.
 Ἐνθεν ἄλις τέξουσι βόες, ταύροισι μίγισται,
 μίγδον θηλείας τε καὶ ἄρσενας· οὐδὲ τί σε χρῆ,
 495 κερδαλέον περ ἐόντα, περιζαμενῶς κεχολῶσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥρετ'· ὁ δ' ἐδέξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἐρμῆ δ' ἐγγυάλισεν ἔχειν μάστιγα φαεινὴν,
 βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεχο δὲ Μαϊάδος υἱὸς
 γηθόσας· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερᾷ χερσὶ
 500 Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός, ἄναξ Ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ καλὸν
 ἱμερὲν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος αἶσεν.
 Ἐνθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
 ἐτραπέτην· αὐτοὶ δὲ, Διὸς περικαλλέα τέχνα,
 505 ἀψόρβον πρὸς Ὀλύμπου ἀγάννιζον ἔρρόσαντο,
 τερπομένοι φόρμιγγι· χάρη δ' ἄρα μητίετα Ζεὺς,
 ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε· καὶ ὁ μὲν Ἐρμῆς
 Λητοῖδην ἐφίλησε διαμπερές, ὥς ἐτι καὶ νῦν,
 σήματ' ἐπεὶ κίθαριν μὲν Ἐκχθόλῳ ἐγγυάλισεν
 510 ἱμερτῇ δεδαῶς, ὁ δ' ἐπωλένιον κίθαρῖεν.
 Αὐτὸς δ' αὖθ' ἐτέρης σοφίης ἐκμάσσαντο τέχνην·
 συρίγγων ἐνοπῇ ποιήσαντο τηλόθ' ἀκουστέην.
 Καὶ τότε Λητοῖδης Ἐρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δεῖδινα, Μαϊάδος υἱέ, διάκτορε, ποικιλομήτα,
 515 μή μοι ἅμα κλέψης κίθαριν καὶ καμπύλα τόξα.
 Τιμὴν γὰρ παρ' Ἰνῆος ἔχεις, ἐπαμοιβίμῃ ἔργα
 ὀφείων ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πολυδούσιερα.
 Ἄλλ' εἴ μοι πλαιῖς γε θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 ἡ κεφαλὴ νεύσας, ἡ ἐπὶ Στυγὸς ὄδριμον ὕδωρ,
 520 πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδοις.
 Καὶ τότε Μαϊάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσεν,
 μή ποτ' ἀποκλείψην, ὅσ' Ἐκχθόλος ἐκτεάτισται,
 μηδὲ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἄρμυϊ καὶ φιλότῃτι,
 525 μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσσεσθαι,
 μήτε θεὸν, μήτ' ἄνδρα, Διὸς γόνον· ἐν δὲ τέλειον
 σῆμαθον ἀθανάτων ποιήσασθαι, ἡ δ' ἅμα πάντων,
 πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα βάρβον,
 530 χρυσεῖην, τριπέτηλον, ἀχρίον, ἥ σε φυλάξει,
 πόντας ἐπικραίνουσα θεοὺς ἐπάνω τε καὶ ἔργων,
 τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
 Μαντεῖν δὲ, φέριστε, Διοτρεφές, ἣν ἔρεεινεις,
 οὔτε γὰρ θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἄλλον
 535 ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἔγωγε
 πιστωθεὶς κατένευσα, καὶ ὥμοσα καρτερόν ὄρκον,
 μή τινα νόσφιν ἐμείο θεῶν αἰετιγενεῶν
 ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηγὸς πυκινόφρονα βουλήν.

facile consuetudinibus gaudens mollibus,
 operationem fugiens aerumnosam; quicumque autem ipsam,
 insciens quum-sit, primum vehementer exquirat,
 incassum sic deinde ventoseque crepuerit.
 Tibi autem promptum est discere, quodcumque cupis.
 Et tibi ego dabo hanc, Jovis praeclare puer.
 Nos autem vicissim montisque et equis-pascendis-apti campi
 cum-bobus pascua, Jaculator, capiemus agrestibus.
 Inde abunde parient boves, cum-tauris mixtae,
 promiscue feminasque et mares: neque omnino te oportet,
 lucri-cupiens licet sis, nimis-vehementer irasci.
 Sic locutus eam porrexit; accepit vero Phoebus Apollo;
 Mercurio autem praebuit habendam scuticam splendidam,
 boum-curas mandabat; suscepit vero Majae filius,
 gavisus: citharam autem ubi-sumserat ad sinistram manum
 Latoniae praeclarus filius, rex sagittans Apollo,
 plectro tentabat ad numerum; ea vero pulcrum et
 amabile subsonuit, deusque cantum succinuit.
 Ibi boves quidem deinde ad divinum pratum
 vertebant: ipsi autem Jovis perpulcri filii
 reversi ad Olympum nivom contenderunt,
 oblectantes-se cithara; gavisusque-est inde providus Jupiter;
 ambosque in amicitiam conciliavit; atque Mercurius
 Latoiden amavit penitus, sicut adhuc et nunc,
 pignus postquam citharam quidem Jaculatori praebuit
 amabilem, sciens; is vero ad-cubitum *admota* cithara-lude-
 bal.] Ipse autem rursus alterius sapientiae expromsit artem:
 fistularum vocem fecit, procul quae-auditur.
 Et tunc Latonius Mercurium sermone allocutus-est:
 Metuo, Majae fili, internuntie, versute,
 ne mihi simul furto-auferas citharam et incurvos arcus.
 Honorem enim a Jove habes, permutandi opera
 ut-facias hominibus per terram aliam.
 Sed si mihi sustineres deorum magnam jusurandum jurare,
 vel capite annuens, vel per Stygis validam aquam,
 omnia meo animo grata et amica faceres.
 Et tunc Majae filius pollicitus annuit,
 nunquam se furaturum, quaecunque Jaculator possideat,
 neu unquam appropinquaturum firmæ ejus domui: at Apollo
 Latoides annuit in concordia et amicitia,
 neminem sibi cariorum alium inter immortales fore,
 nec deum, nec virum, Jovis prolem: Insuper perfectum
 internuntium, *inquirit*, immortalium faciam, et simul omnium,
 fidum meo animo et honoratum: ac deinde
 felicitatis et divitiarum tibi dabo perpulcrum virgam,
 auream, trium-foliorum, inviolatam, quæ te servabit,
 omnes perficiens deos [vias?] verborumque et operum,
 bonorum, quaecunque aio me scire ex Jovis consilio.
 Vaticinium autem, optime, Jovis-alumne, quod sciscitaris,
 nec te fatale est discere, nec quenquam alium
 immortalium; hoc enim novit Jovis mens: at ego,
 cujus-fidei-commissum-est, annui, et juravi validum jusu-
 randum,] neminem præter me deum sempiternorum
 alium sciturum Jovis sapiens consilium.

Καί σὺ, κασίγνητε, χρυσόρραπι, μή με κέλευε
 540 ὀξέσρατα πιφαύσκειν, ὅσα μῆδετα εὐρύοπα Ζεύς.
 Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
 πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φύλ' ἀνθρώπων.
 Καί κε ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἐλθῇ
 ὤνηϊ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν·
 545 οὗτος ἐμῆς ὁμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
 Ὅς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσιν
 μαντεύειν ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἐξερεεῖν
 ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
 σῆμ', ἀλὶν ὁδὸν εἰσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχόμην. * *
 550 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, Μαιῆς ἐρικυδέος υἱέ·
 [καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἐριούνη δαίμον·]
 Θριαὶ γάρ τινες εἰσι, κασίγνηται γεγαῖται,
 παρθένοι, ὠκείησιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,
 τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφита λευκά
 555 οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυγί Παρνησοῖο
 μαντεῖας ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουσὶν
 καθεῖσ' ἔτ' ἐὼν μελέτῃσ'· πατὴρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγυεν.
 Ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτόμηναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ,
 κηρία βόσκονται, καὶ τε κραινουσὶν ἕκαστα.
 560 Αἱ δ' ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδῆδυϊται μέλι χλωρὸν,
 προζφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθείην ἀγορεύειν·
 ἣν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδέϊαν ἐδωδῆν,
 πειρῶνται δὴ ἔπειτα παρὲξ ἐδὸν ἡγεμονεύειν.
 Τὰς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεεῖνων,
 565 σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαήης,
 πολλάκι σῆς ὁμφῆς ἐπακούσεται, αἶ κε τύχῃσιν.
 Ταῦτ' ἔχε, Μαιάδος υἱέ, καὶ ἀγραύλους ἐλικας βοῦς,
 ἵππους τ' ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς
 καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδοусι σύεσσιν,
 570 καὶ κυσὶ καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα γῆν,
 πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κυδμον Ἑρμῆν·
 οἷον δ' εἰς Αἶδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι,
 ὅς τ' ἄδοτός περ ἐὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.
 Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
 575 παντοίῃ φιλότῃ· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων. * *
 Πᾶσι δ' ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
 Παῦρα μὲν οὖν ὀνήνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἡπεροπέει
 νύκτα δι' ὀρφναῖν φῶλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 580 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλῃς μνήσομ' αἰοδῆς.

Γ.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκύν ἤμερον ὥρσεν,
 καί τ' ἐδαμάσσατο φῶλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 οἰωνούς τε Διῖπετέας καὶ θηρία πάντα,

Et tu, frater, auream-virgam-gestans, ne me jube
 fata indicare, quaecunque meditatur late-sonans Jupiter.
 Hominum autem alium laedam, alium juvabo,
 saepe orbe-re-diens infinitorum ad-gentes hominum.
 Et meo vaticinio fruetur quicumque venerit
 cum-voce et alis (*augurio*) perfectarum avium;
 hic meo vaticinio fruetur, neque eum decipiam.
 Quicumque autem vaniloquis fretus avibus
 vaticinium voluerit praeter mentem interrogare
 nostrum, intelligereque diis plus sempiternis,
 is, dico, vanam viam ibit, ego vero dona accipiam.
 Aliud autem tibi dicam, Majæ inclytæ filii:
 [et Jovis ægidem-tenentis, deorum perutile numen:]
 Thriæ enim quædam sunt *Nymphæ*, sorores natæ,
 virgines, velocibus exsultantes alis,
 tres: super caput autem conspersæ farina alba,
 domicilia habitant sub valle Parnassi,
 vaticinii seorsum magistræ, quod apud boves
 puer adhuc meditatus-sum; pater vero meus non curabat.
 Illinc sane deinde volantes alias aliorum,
 favos depascunt, atque perficiunt singula.
 Hæ autem quando bacchantur, depastæ mel recens
 lubenter volent veritatem dicere:
 sin vero abstinerint deorum a-suavi cibo,
 conantur jam deinde extra viam ducere.
 Has tibi deinde do; tu vero accurate inquirens,
 tuam ipsius mentem oblecta: et si mortale virum docueris,
 sæpe tuum vaticinium exaudiet, si acciderit.
 Hæc habe, Majæ fili, et agrestes pedes-trahentes boves,
 equosque cura, et mulos patientes-operum:
 et torvis leonibus, et albo-dente suibus,
 et canibus, et pecoribus, quaecunque nutrit lata terra,
 omnibusque ovibus ut-imperet gloriosus Mercurius;
 solus porro ad Orcum perfectus nuntius sit;
 qui, indotatus licet sit, dabit donum non minimum.

Sic Majæ filium rex dilexit Apollo
 omnigena amicitia; gratiam autem superaddidit Saturnij.
 Cumque-omnibus is mortalibus et immortalibus versatur.
 Parum quidem utique juvat, infinite vero decipit,
 noctem per obscuram, gentes mortalium hominum.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Majæ fili;
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

III.

IN VENEREM.

Musa, mihi dic opæ aureæ Veneris,
 Cypriæ, quæ diis dulcem cupidinem immisit,
 atque domuit gentes mortalium hominum,
 avesque aerias, et feras omnes,

ἡ μὲν δ' ὅτ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἥ δ' ὅσα πόντος·
 πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν εὐστεφάνου Κυθερείης. [σαι·
 Τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῇ-
 κούρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς, γλαυκῶπι δ' Ἀθηνῆν·
 οὐ γάρ οἱ εὐαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 10 ἄλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἄδον καὶ ἔργον Ἄρης,
 ὕμναι τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.

Πρώτῃ τέκτονας ἄνδρας ἐπιχονίους ἐδίδασκεν
 ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.

Ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους ἐν μεγάροισιν
 15 ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν, ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἐκάστη.
 Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσήλακτον, κελαδινήν,
 δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη.
 Καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα, καὶ οὐρεσι θήρας ἐναίρειν,
 φόρμιγγές τε χοροὶ τε, διαπρύσιοι τ' ὀλολυγαί,
 20 ἄλσεά τε σκίοντα, δικάων τε πόλεις ἀνδρῶν.
 Οὐδέ μὲν αἰδοίη κόρῃ ἀδεν-ἔργ' Ἀφροδίτης,
 Ἰστίη, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 [αὐτίς δ' ἐπλοτάτην, βουλῇ Διὸς αἰγίοχοιο,]
 πότνια, ἣν ἐμύνοντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
 25 ἥ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν,
 ὦ μοσε δὲ μέγαν ὄρκον, δὲ δὴ τετελεσμένους ἐστίν,
 ἀψιμένη κεφαλῇς πατρός Διὸς αἰγίοχοιο,
 παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, διὰ θεάων.
 Τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας ἀντιγάμοιο,
 30 καὶ τε μέσση οἶκῳ κατ' ἄρ' ἔζετο, πῖαρ ἐλούσα·
 πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμὰς ὁρᾷ ἐστίν,
 καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.

Τῶν οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῆσαι·
 τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην,
 35 οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε ὀνητῶν ἀνθρώπων·
 καὶ τε παρέκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεράνου,
 ὅς τε μέγιστός τ' ἐστὶ, μεγίστης τ' ἐμμορε τιμῆς·
 καὶ τε τοῦ, εὖ τ' ἐθέλη, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφοῦσα
 βῆτιδος συνέμιξε κατανητῇσι γυναιξίν,
 40 ἥρως ἐκλελαθοῦσα, κασιννήτης ἀλόχου τε,
 ἥ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσιν.

Κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 μήτηρ τε Ῥεῖν· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰδὺς
 αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἔμερον ἐμβαλε θυμῷ,
 45 ἀνδρὶ κατανητῇ μιγθήμεναι, ὅφρα τάχιστα
 μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη,
 καὶ ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν,
 ἥδ' ὡς γελοῖσάσα, φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 50 ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε κατανητῇσι γυναιξίν,
 καὶ τε κατανητούς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
 ὥς τε θεὰς συνέμιξε κατανητοῖς ἀνθρώποις.
 Ἀγχίσῃ δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἔμερον ἐμβαλε θυμῷ,
 ὅς τ' ἐν ἄκροπόλει ὄρεσιν πολυτιδάκου Ἰδῆς
 55 βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἰοικός.
 Τὸν δ' ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη

tum quot continens multas nutrit, tum quot pontus ;
 omnibus vero opera curæ sunt pulcre-coronatæ Cythereæ.

Tres autem *dearum* non potest flectere animos, nec decipere :] filiam ægidem-tenentis Jovis, cæsiis-oculis Minervam ; non enim ei placuere opera aureæ Veneris ; verum ei bellaque placuerunt et opus Martis, præliaque, pugnaeque, et præclara opera insuere.

Prima fabros viros terrestres docuit
 facere plaustra, et currus varios ære.

Ipsaque virgines tenello-corpore in ædibus *manentes*
 præclara opera docuit, in mente *ea* ponens unicuique.

Neque unquam Dianam aureis-sagittis, tumultuosam,
 domat in amore risus-amans Venus.

Etenim ei placuere arcus, et in-montibus feras interficere,
 citharæque, chorique, clarique ululatus,
 lucique umbrosi, justorumque urbs virorum.

Neque venerandæ puellæ placuere opera Veneris,
 Vestæ, quam primam genuit Saturnus versutus,
 [atque etiam minimam, consilio Jovis ægidem-tenentis,]
 venerandam, quam ambiebant Neptunus et Apollo ;
 ea autem prorsus noluit, verum rigide abnuvit ;
 juravitque magnum iusjurandum, quod vere perfectum-est,
 ubi-tetigerat caput patris Jovis ægidem-tenentis,
 virginem *se* fore per-omnes dies, diva *dearum*.

Ei vero pater dedit pulcrum donum, pro nuptiis :
 atque media in domo exinde residebat, adipe sumta ;
 omnibus autem in templis deorum honoris-compos est,
 et apud omnes mortales deorum primaria est.

Harum non potest flectere animos, neque decipere ;
 ceterorum autem nihil est quod-effugerit Venerem,
 nec deorum beatorum, nec mortalium hominum :
quin et Jovis mentem seduxit fulmine-gaudentis,
 qui maximusque est maximumque sortitus-est honorem :
 atque hujus, quando voluerit, prudentem mentem decipiens,
 facile miscuit cum-mortalibus mulieribus,
 Junonis *eum* oblivisci-faciens, sororis conjugisque,
 quæ longe specie præstantissima *est* inter immortales deas ;

augustissimam vero ipsam genuit Saturnus versutus
 materque Rhea ; Jupiter vero æterna consilia sciens
 venerandam uxorem fecit-sibi honesta doctam.

Huic autem et ipsi Jupiter dulcem cupidinem injecit animo,
 viro cum-mortali ut-misceretur, ut citissime
 ne ipsa quidem ab-humano concubitu libera esset,
 et *ne*-quando gloriata diceret inter omnes deos,
 dulce ridens, risus-amans Venus,
 quod *ipsa* deos miscuerit-cum mortalibus mulieribus,
 ac mortales filios genuerint immortalibus,
 quodque deas miscuerit-cum mortalibus hominibus.
 Anchisæ vero proinde ei dulcem amorem injecit animo,
 qui tunc in summis montibus fontibus-irriguæ Idæ
 pascebat boves, corpore immortalibus similis.

Hunc autem deinde conspiciata risus-amans Venus

ἡράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἡμερος εἶλεν.
 Ἐς Κύπρον δ' ἔλθοῦσα, θυώδεα νηὶν ἔδυνεν,
 [ἔς Πάφρον ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυωδής
 60 ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.]
 ἔνθα δέ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ
 ἀμβρότῳ, ὃα θεοὺς ἐπενήνοεν αἰὲν ἑόντας.
 [ἀμβροσίῳ, ἐδανῶ, τό ῥα οἱ τεθυμμένον ἦεν.]
 Ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χοροῖς εἵματα καλά,
 65 χρυσῇ κοσμηθεῖσα, φιλομειδής Ἀφροδίτη
 σεύατ' ἐπὶ Τροίην, πολιοῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
 ὕψι μετὰ νεφέεσσι τοῖς πρήσσουσα κέλευθον.
 Ἴδεν δ' Ἰκάνεν πολυτίδακα, μητέρα θηρῶν
 βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὐρεος· οἱ δέ μετ' αὐτῇ
 70 σάινοντες πολιοὶ τε λύκοι, χαρποὶ τε λέοντες,
 ἄρκτοι, παρδάλιες τε θοαί, προκάδων ἀκόρητοι,
 ἤρισαν· ἡ δ' ὀρώσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμὸν,
 καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλλ' ἔμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
 σύνδου κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους.
 75 Αὐτὴ δ' ἔς κλισίας εὐποιεῖτους ἀφίκαθεν.
 Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον, οἷον ἀπ' ἄλλων,
 Ἀγχίσην ἥρωϊα, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα.
 Οἱ δ' ἅμα βουσίην ἐποντο νομῶς χάτα ποιήντας
 πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος, οἷος ἀπ' ἄλλων,
 80 πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπύρσιον κιθαρίζων.
 Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 παρθένην ἀδμήτην μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
 μή μιν παρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
 Ἀγχίσῃ δ' ὀρόων ἐφράζετο, θαμβάσιν τε,
 85 εἶδος τε μέγεθος τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
 Πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας, κάλυκας τε φαεινάς·
 ὀρμοὶ θ' ἄμφ' ἀπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
 καλοὶ, γρύσειοι, παμποῖκιλοι· ὥς δὲ σεληνῇ,
 90 στήθεσιν ἄμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀχίσῃ δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ἠΰδα·
 Χαῖρε, ἄνασσ', ἥτις μαχαίρων τάδε δύμαθ' ἰκάνεις,
 Ἀρτεμις ἢ Λητώ, ἢ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 ἢ Θέμις ἡγεμένης, ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 95 ἢ ποῦ τις Χαρῖτων δεῦρ' ἤλυθες, αἶτε θεοῖσιν
 πᾶσιν ἐταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
 ἢ τις Νυμφῶν, αἶτ' αἴσας καλά νέμονται,
 [ἢ Νυμφῶν, αἶ καλὸν ὅρος τόδε ναιετάουσιν,]
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσαα ποιήντα.
 100 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπῇ, περιφανομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
 βωμὸν ποιήσω, βέζω δέ τοι ἱερὰ καλά
 ὄρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα
 ὥς μετὰ Τρώεσσι ἀριπρεπεῖ ἔμμεναι ἄνδρα·
 ποιεῖ δ' εἰσπίσω θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
 105 δρῶν ἐν ζῶειν καὶ ὄρεν φάος ἡέλιου,
 ὀλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἀχίσῃ, κῦδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 οὐτὶς τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτησιν ἔσκαεις;
 110 ἀλλὰ καταθνητῇ τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.

amavit; vehementerque ejus mentem cupido occupavit.
 In Cyprum vero profecta, odoratum templum ingrediebatur,
 [in Paphum; ubi ei lucus est, et altareque odoratum :
 ibi ea ingressa, fores occlusit splendidas :]
 illic autem eam Gratiae lavarunt et unxerunt oleo
 immortalī, qualia diis gratiam-addunt sempiternis.
 [ambrosio, tenni, quod nempe ei suffitum erat.]
 Induta vero bene omnes circa corpus vestes pulcras,
 auro ornata, risus-amans Venus
 contendit ad Trojam, derelicta odorata Cypro,
 alte inter nubes velociter faciens iter.
 Ad-Idamque venit fontibus-irriguam, matrem ferarum :
 ivit vero recta ad-stabulum per montem : ac post ipsam
 adulantes canique lupi, torvique leones,
 ursæ, pardique veloces, cervorum insatiabiles,
 iverunt; eaque inspicens, in præcordiis oblectabat-sibi ani-
 mum ;] et his in pectora injectit cupidinem; ii autem simul
 omnes] bini cubuerunt per umbrosos recessus.
 Ipsa vero ad tuguria bene-structa pervenit :
 inventit autem in-stabulis relictum, solum ab aliis,
 Anchisen heroem, a diis pulcritudinem habentem.
 Ceteri vero simul boves sequebantur pascua per herbosa,
 omnes; is autem ad-stabula relictus, solus ab aliis,
 versabatur huc et illuc, clare citharam-pulsans.
 Stetit vero coram ipso Jovis filia Venus,
 virginī indomitæ magnitudine et specie similis ;
 ne ipsam formidaret in oculis conspicuus.
 Anchises autem videns perpendebat, mirabaturque
 speciemque, magnitudinemque, et vestimenta splendida.
 Peplum enim induerat-sibi splendidiorem ignis fulgore,
 habebatque flexiles armillas, fistulasque lucidas ;
 torques porro circa molle collum perpulcræ erant,
 pulcræ, aureæ, variegatæ, et tanquam luna,
 pectora circa mollia splendebat, mirabile visu.
 Anchisen vero amor cepit; verbumque is ei ex-adverso dixit:
 Salve, regina, quæcunque beatorum has ad-ædes venisti,
 Diana, vel Latona, vel aurea Venus,
 vel Themis generosa, vel cæsiis-oculis Minerva,
 vel forte aliqua Gratiarum, huc venisti, quæ diis
 omnibus comites-sunt, et immortales vocantur :
 vel aliqua Nympharum, quæ lucos pulcros incolunt :
 [aut Nympharum, quæ pulcrum montem hunc habitant,]
 et fontes fluviorum, et prata herbosa.
 Tibi autem ego in specula, conspicuo in loco,
 aram struam, faciamque tibi sacra pulcra
 tempestatibus omnibus; tu vero benignum animum habens
 da me inter Trojanos illustrem esse virum ;
 facque in-posterum mihi floridam prolem : at me ipsum
 diu bene vivere, et videre lumen solis,
 beatum inter cives, et senectutis ad-limen pervenire.
 Ei autem respondebat deinde Jovis filia Venus :
 Anchise, gloriosissime terrigenarum hominum,
 nulla profecto dea sum : cur me immortalibus assimilas ?
 sed mortalisque sum, mulierque me peperit mater.

Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομακλυτὸς, εἴ που ἀκούεις,
 ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχέητοιο ἀνάσσει·
 γλῶσσαν δ' ὑμετέρην τε καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα·
 Τρωὰς γὰρ μεγάρω με τροφὸς τρέφεν· ἥ δὲ διὰ πρὸ
 115 σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἐλοῦσα.
 [Ὡς ἦτοι γλῶσσάν γε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.]
 Νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
 ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτοιο, κελαιδινή·
 πολλὰ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
 120 παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπειρίτος ἐστέφανωτο·
 ἔνθεν μ' ἤρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης,
 πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταβητῶν ἀνθρώπων,
 πολλὴν δ' ἄκλῆρον τε καὶ ἀκτινον, ἣν διὰ ἡῆρες
 ὠμοσπάγοι φοιτῶσι κατὰ σκαιομένας ἐναύλους·
 125 οὐδὲ ποσὶ φάσειν ἐδόκουν φουσίδου αἴης·
 Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παρὰ λέχεσιν καλέεσθαι
 κουριδίην ἀλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ δειξέαι καὶ ἔφρασεν, ἦτοι δγ' αὖτις
 ἀθανάτων μετὰ φῶλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 130 αὐτὰρ ἐνὶ σ' ἰκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἐπλετ' ἀνάγκη.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γουναίχομαι ἡδὲ τοκῆων
 ἐσθλῶν· οὐ μὲν γὰρ κε κακοὶ τοῖόνδε τέκοιεν·
 ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλοτήτος,
 πατρί τε σῶι δειξὼν καὶ μητέρι κέδν' εἰδυῖη,
 135 σοὶς τε κασιγνήτοισι, οἳ τοι ὁμῶθεν γεγάσιν,
 [οὐ σφιν ἀεικέλη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·]
 εἴ τοι ἀεικέλη γυνὴ ἔσσομαι, ἥ καὶ οὐκί.
 Πέμψαι δ' ἄγγελον ὄκα μετὰ Φρύγας αἰολοπόλους,
 εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένη περ·
 140 οἱ δέ κέ τοι χρυσόν τε ἄλις ἐσθλῆτά θ' ὑφαντὴν
 πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχου ἀποινα.
 Ταῦτα δὲ ποιήσας, δαῖνον γάμον ἡμερόντα,
 τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκύν ἱμερον ἐμβαλε θυμῷ·
 145 Ἀγχίσην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εἰ μὲν θνητὴ γ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
 Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομακλυτὸς, ὥς ἀγορεύεις,
 ἀθανάτοιο δ' ἐκτὶ διακτόρου ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 Ἑρμῆω, ἐμὴ δ' ἀλοχος κεκλήσεται ἥματα πάντα·
 150 οὔτις ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
 ἐνθάδε με στήσσει, πρὶν σῇ φιλότῃ μιγῆναι
 αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἴ κεν ἐκχέδολος αὐτὸς Ἀπόλλων
 τόξου ἀπ' ἀργυρέου προτοῖο βέλεα στονόεντα.
 Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσιν,
 155 σῆς εὐνῆς ἐπιβάς, δύναι δόμον Ἀϊδὸς εἶσω.
 Ὡς εἰπὼν, λάβε χεῖρα φιλομειδὴς δ' Ἀφροδίτῃ
 ἔρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα,
 ἐς λέχος εὐστρωτον, θηὶ περ πάρος ἔσκεν ἀνακτι
 γλαίνῃσιν μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεν
 160 ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων,
 τοὺς αὐτὸς κατέπερνε ἐν οὖρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεγέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
 κόσμον μὲν οἱ πρῶ· ὦν ἀπὸ χρόδος εἶλε φαινόν,
 πόρπας τε, γναμπτὰς θ' ἑλικας, καλυκάς τε καὶ ὄρμους·

Otreus autem *mihi* est pater inclytus, si forte audivisti,
 qui omni Phrygiæ bene-munitæ imperat,
 linguam autem vestramque et nostram probe novi;
 Trojana enim domi me nutrix alebat; ea vero perpetuo
 parvam *me* filiam educebat, cara a matre acceptam.
 [Sic utique linguam etiam vestram bene novi.]
 Nunc autem me abripuit auream-virgam-habens Argicida,
 ex choro Dianæ aurea-sagitta-insignis, tumultuosæ:
 multæ sane Nymphæ et virginis magna-dote-dignæ
 ludebamus; circumque turba infinita coronæ-instar-cingeat:
 inde me rapnit auream-virgam-habens Argicida,
 multa vero duxit *me* super culta mortalium hominum,
 multamque terram-indivisam et incultam, quam feræ
 cruda-vorantes peragrant per umbrosos recessus:
 nec pedibus tangere videbâr alnam terram:
 Anchisæ autem me dicebat ad cubilia vocari
 ingenuam uxorem, tibi que præclaros filios esse-parituram.
 Ac postquam ostendit et monuit, ille nempe rursus
 immortalium ad gentes abiit, fortis Argicida:
 at ego ad-te veni; dura vero *mihi* aderat necessitas.
 Sed te per Jovem supplex-oro, ac parentes
 bonos; neque enim mali talem genuissent:
 indomitam me ubi-duxeris et inexpertam amoris,
 patrique tuo ostende, et matri honesta doctæ,
 tuisque fratribus, qui tibi ex-eodem genere nati-sunt,
 [non ipsis indigna nurus ero, sed congrua:]
 si tibi indigna mulier futura-sim, sive etiam non.
 Mitte autem nuntium cito ad Phrygas agiles-equos-habentes,
 dicturum patrique meo, et matri, sollicitæ licet:
 hi vero tibi aurum abunde, vestitumque textilem
 mittent; tu autem multa et præclara excipe dona.
 Hæc vero ubi-feceris, epulis-celebra nuptias amabiles,
 honorabiles hominibus et immortalibus diis.
 Sic locuta dea, dulcem cupidinem *ei* injectit animo;
 Anchisen autem amor cepit, verbumque *is* dixit et elocutus-
 est:] Si quidem mortalisque es, mulierque te peperit mater,
 Otreus vero est *tibi* pater inclytus, ut narras,
 immortalis gratia internuntii huc venisti,
 Mercurii, mea vero uxor vocaberis per-dies omnes;
 nemo deinceps deorum, nec mortalium hominum,
 hic me cohibebit, donec tuo in-amore congrediar
 statim nunc; neque si longe-jaculans ipse Apollo
 arcu ab argenteo emiserit *in me* tela luctuosa.
 Velim postea, mulier similis deabus,
 tuum cubile ubi-ascendero, introire in Orci domum.
 Sic fatus, prehendit manum: risus-amans autem Venus
 reptabat aversa, oculis pulcris dejectis,
 ad lectum bene-stratum, ubi antea erat regi
 lenis mollibus stratus; at superne
 ursorum pelles jacebant, raucisonorumque leonum,
 quos ipse occiderat in montibus altis.
 Hi vero postquam lectos bene-structos inscenderant,
 ornatum quidem illi primum a corpore demisit splendidum,
 fibulasque, flexilesque armillas, fistulasque et torques;

165 λῦσε δὲ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόεντα
 ἔκλυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦ
 Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
 ἀθανάτῃ παρελέκτο θεῶν βροτῶς, οὐ σάφα εἰδώς.
 Ἥμος δ' ἅψ' εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆς
 170 βοῦς τε καὶ ἱφία μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
 τῆμος ἄρ' Ἀγχίση μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχουεν
 νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροὶ ἔννυτο εἴματα καλά.
 Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροὶ διὰ θεῶν,
 ἔστω πάρ κλισίῃ· εὐποιήτου δὲ μελάρρου
 175 κῦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπεν
 ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυθερείης·
 ἐξ ὕπνου δ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ὅρσοο, Δαρδανίδῃ· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἱαυείς;
 καὶ φράσαι, εἴ τι θοοὴ ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι,
 180 οἷήν ῥά με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.
 Ὡς φάτ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνου μάλ' ἐμπαπῶς ὑπάκουσεν.
 Ὡς δὲ ἶδεν δειρήν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
 τάρβησεν τε καὶ ὅσσε παρακλίδον ἔτραπεν ἄλλῃ·
 ἅψ' δ' αὖτις χλαίνῃ τ' ἐκαλύψατο καλὰ πρόσωπα,
 185 καὶ μιν λισσόμενος ἔπεια πετρῶντα προσήυδα·
 Αὐτίκα σ' οἷς τὰ πρῶτα, θεᾶ, ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐγνων, ὥς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γυνάξομαι αἰγιόχοιο,
 μή με ζῶντ' ἀμνηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἑάσης
 190 ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ'· ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
 γίγνεται, ὅτε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτησιν.
 Τὸν δ' ἡμέθετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἀγχίση, κύνιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 θάρσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
 195 Οὐ γάρ τοί τι δέος, παθεῖν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε,
 οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπεὶ φίλος ἐσσί θεοῖσιν.
 Σοὶ δ' ἐσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει·
 καὶ παῖδες παῖδεσσι διαμπερές ἐκχεγάζονται.
 Τῷ δὲ καὶ Αἰνεΐας ὄνομ' ἐσέσται, οὐνεκά μ' αἰνὼν
 200 ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνή·.

Ἀγχίσει δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων
 αἶετ' ἅψ' ὑμετέρης γενεῆς εἰδὸς τε φύην τε.
 Ἥτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
 ἤρπασ' ἐόν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετῇ,
 205 καὶ τὸ Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιονοχοεῖοι,
 θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισιν,
 χρυσοῦ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρὸν.
 Τρῶα δὲ πένθος ἀλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾔδει,
 ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνῆρπασε θέσπις ἄελλα,
 210 τὸν δὲ ἔπειτα γόασκε διαμπερές ἤματα πάντα.
 Καὶ μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἱὸς ἄποινα,
 ἵππους ἀροῖτοδας, τοί τ' ἀθανάτους φορέουσιν.
 Τοὺς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπεν δὲ ἕκαστα,
 Ζηνὸς ἐφημοσύνησι, διάκτορος Ἀργειφόντης,
 215 ὥς εἰοι ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἔλκεν ὄγ' ἔκλυεν ἀγγελίων,
 οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγῆθει δὲ φρένας ἔνδον·

solvitque ei cingulum, et vestimenta splendida
 exuit, et deposuit in solum argenteis-clavis-distinctum
 Anchises: ipse autem deinde, deum sententia et fato,
 cum-immortali concubuit dea mortalis, non plane sciens.

Quando autem retro ad stabulum vertunt pastores
 bovesque et pingues oves pascuis e floridis,
 tunc Anchisae quidem dulcem somnum offudit
 suavem; ipsa vero corpore induebat-sibi vestimenta pulcra.
 Induta autem bene omnia circa corpus, diva dearum
 stetit ad tugurium: ac bene-structam domum
 attigit caput; pulcritudo vero genarum effulgebat
 immortalis, qualis est pulcre-coronatae Cytherae;
 e somnoque eum suscitabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Surge, Dardanide; quare jam altum somnum carpis?
 et considera, si omnino similis ego videor esse ei
 qualem tu me primum oculis advertisti.

Sic dixit: is vero e somno valde promte auscultavit.
 Ut autem vidit collumque et oculos pulcros Veneris:
 timuitque, et oculos declinando vertit alio;
 iterumque deinde laena cooperuit-sibi pulcros vultus,
 et eam precans verbis alatis allocutus est:

Statim te ut primum, dea, vidi oculis,
 novi, quod dea eras; tu autem non verum dixisti.
 Sed te per Jovem supplex-oro aegida-tenentem,
 ne me viventem inanem inter homines sinas
 habitare, sed miserere: quoniam haud longevus vir
 fit, qui cum-deabus concumbit immortalibus.

Ei vero respondebat deinde Jovis filia Venus:
 Anchise, gloriosissime mortalium hominum,
 confide, neu quicquam tuo in animo timeas nimis.
 Non enim tibi ullus esse debet timor, malum te passurum ex
 me quidem, neque ex aliis beatis; quoniam carus es diis.
 Tibi autem erit carus filius, qui inter Trojanos imperabit;
 et filii filius perpetuo enascetur.

Ei vero Aeneas nomen erit, quoniam me gravis
 habuit dolor, quandoquidem mortalis viri incidi in-lectum.

Diis-similes autem maxime mortalium hominum erant
 semper orti a vestro genere formaque specieque.
 Nempe flavum quidem Ganymedem providus Jupiter
 rapuit, ipsius ob pulcritudinem, ut immortalibus interesset,
 atque Jovis in domo diis potum-ministraret,
 mirabile visu, omnibus honoratus immortalibus,
 aureo ex cratere hauriens nectar rubrum.
 Troem vero luctus ingens tenebat mente, neque omnino no-
 rat] qua sibi carum filium abrupisset divina procella:
 verum hunc deinde lugebat penitus dies omnes.
 Et ipsum Jupiter miseratus-est, deditque ei filii pretium,
 equos celeripedes, qui immortales ferunt.
 Hos ei dono dedit habendos, dixitque singula
 Jovis de-consiliis internuntius Argicida,
 quod foret Gan. immortalis, et senii-expers per-dies omnes.
 Ac postquam Jovis ille audierat nuntium,
 non-amplius dein lugebat, gavisus-est autem animo intus;

γῆθ' ὅς κ' ἔπιοισιν ἀελλοπόδεσσιν ὄχειτο.
 Ὡς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥδης,
 220 ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶνιν ἡματα πάντα.
 Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήνηεν ἐξελδωρ-
 νήπιήν, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥδης
 225 ἥδην αἰτῆσαι, ξυσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλιόν.
 Τὸν δ' ἦτοι εἶως μὲν ἔχεν πολυῆρατος ἥδη,
 Ἥοι τερπόμενος χρυσόθρονόν, ἥριγενεήν,
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο βόῃς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιὰι κατέρχυντο θείραιαι
 230 καλῆς ἐκ κεφαλῆς, εὐγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπέχετο πότνια Ἥδης,
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλιν, ἐνὶ μενάροισιν ἔχουσα,
 σίτω τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἵματα καλὰ διδοῦσα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερόν κατὰ γῆρας ἐπειγεν,
 235 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ', οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινὰς·
 τοῦ δ' ἦτοι φωνὴ ῥέει ἄσπετος, οὐδέ τι κίχης
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκειν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 240 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶνιν ἡματα πάντα.
 Ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδος τε δέμας τε
 ζῶοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 οὐκ ἂν ἐπειτά μ' ἄλγος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
 245 Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλειῆς, τότ' ἐπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον, καματηρόν, ὃ, τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἔσσεται ἡματα πάντα διαμπερές εἵνεκα σείο,
 250 οἱ πρὶν ἐμοῦς δάρους καὶ μήτιας, αἷς ποτὲ πάντας
 ἀθανάτους συνέμιξα κατανηγῆσι γυναιξίν,
 τάρβεσκον — πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα —
 νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χήσεται ἔξονομῆναι
 τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀσάσθην,
 255 σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστόν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόιοι,
 παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην, βροτῶ εὐνηθεῖσα.
 Τὸν μὲν, ἐπὶν δὴ πρῶτον ἰδῇ φάος ἡέλιος,
 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὄρεσκόιοι, βαθύκολποι,
 αἱ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
 260 αἱ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται·
 ἠδρὸν μὲν ζώουσι, καὶ ἀμβροτον εἶδ' ἔδουσιν,
 καὶ τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐβρώσαντο.
 Τῇσι δὲ Σειληνοὶ καὶ εὐσκοπὸς Ἀργεϊφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότῃ μυρῶ σπεῖον ἐροέντων.
 265 Τῇσι δ' αἴμ' ἡ ἑλάνται ἡ δ' ὀρύες ὑψικάρῃνοι
 γεινομένησιν ἔφρυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανεῖρῃ,
 καλαί, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
 Ἔσπ' αὖ ἡλίβατοι· τεμένη δὲ ἐκ κλήσκουσιν
 ἀθανάτων, τὰς δ' οὔτε βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ.
 270 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ Μοῖρα παρεστῆχ' ὀφθαλμοῖσι,

latusque equis pedibus-ventosis vehebatur.

Ita vero rursus Tithonum aureum-solium-habens rapuit Aurora,] vestri generis, assimilem immortalibus.

Profecta-est autem ire oratura atras-nubes-cogentem Saturnium,] ut-immortalisque esset, et viveret dies omnes;

eique Jupiter annuit, et perfecit votum:

stulta; neque cogitavit in mente veneranda Aurora
 pubertatem petere, abraderetque senectutem perniciosam.

Eum sane-quamdiu quidem habebat valde-amabilis pubertas,
 Aurora oblectans-se aureum-solium-habente, mane-genita,
 habitabat apud Oceani fluentia, ad terminos terræ:

at postquam primi cani effundebantur capilli

pulcro ex capite generosoque mento,

ejus utique a-lecto abstinebat veneranda Aurora;

ipsum autem demum nutriebat, in ædibus tenens,
 ciboque ambrosiaque, et vestimenta pulcra dans.

Sed quando demum prorsus odiosa senectus urgebat,

neque ullum movere membrorum poterat, neque attollere,
 hoc ei in animo optimum videbatur consilium:

in thalamo eam deposuit, foresque occlusit splendidas;

ejus vero vox fluit perpetua, neque omnino vis
 est, qualis antea erat in flexilibus membris.

Non ego te talem inter immortales optarim

immortalemque esse, et vivere dies omnes.

Sed si quidem talis manens specieque corporeque

vivas, nosterque maritus vocatus sis,

non deinde me dolor densis præcordiis cooperiat.

Nunc vero te quidem cito senectus communis cooperiet

immisericors, quæ deinceps astat hominibus,

perniciosa, laboriosa, quam utique odio-habent etiam dii.

At mihi magnum probrum inter immortales deos

erit per-dies omnes penitus, propter te,

qui antea mea colloquia, et consilia, quibus olim omnes

immortales miscui cum-mortalibus mulieribus,

formidabant; omnes enim mea domabat cogitatio:

nunc vero non-amplius mihi os hiscet fateri

hoc inter immortales; quoniam valde multum mulctata-sum

damno vehementi, non nominando, aberravique mente,

filium vero sub zona mihi-posui, mortalis concubitu-usa.

Illum quidem, ubi jam primum viderit lumen solis,

Nymphæ ipsum nutrient montanæ, profundos-sinus-haben-

tes,] quæ hunc habitant montem magnumque divinumque,

quæ nec mortales, neque immortales comitantur:

diu quidem vivunt, et immortalem cibum comedunt,

atque inter immortales pulcrum chorum exercent.

Cum-his autem Silenique et speculator Argicida,

miscunt in amore, in-recessu speluncarum amabilium.

Cum-his vero simul aut abietes, aut quercus altis-verticibus,

nascentibus ortæ-sunt super terra virorum-altrice,

pulcræ, virentes, in montibus excelsis.

Stant altæ; lucos autem ipsas vocant

immortalium; eas vero nequaquam mortales tondent ferro.

Sed quando demum fatum astiterit mortis,

ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὅζου
τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἡελίοιο.
Ταὶ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι·
275 τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἔλῃ πολυήρατος ἦθε,
ἀζουσὶν τοι δεῦρο θεαί, δεῖξουσὶ τε παῖδα.

Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
ἐς πέμπτον ἔτος αὖτις ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.

Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἴδης θάλας ὀφθαλμοῖσιν,
280 γηθήσεις ὁρώων — μάλα γὰρ θεοεἰκελὸς ἔσται —
ἄξεις δ' αὐτίκα μιν ποτὶ Δίον ἡνέμοσσαν.
Ἦν δέ τις εἰρητὰι σε καταβηγῶν ἀνθρώπων,
ῥησι τοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,
τῷ δέ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
285 φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώτιδος ἔκγονον εἶναι,
αἱ τὸδε ναιετάουσιν ὅρος, καταεμμένον ὕλη.
Εἰ δέ κεν ἐξείπης καὶ ἐπέυξει ἄφρονι θυμῷ,
ἐν φιλοτῇ μιγῇναι ἐυστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεὺς σε χολωσάμενος βαλέει φολόεντι κεραυνῷ.
290 Εἰρητὰι τοι πάντα· σὺ δέ φρεσὶ σῆσι νοήσας,
ἴσχεο, μὴδ' ὀνόμαينه, θεῶν δ' ἐποπιζέο μῆνιν.
ᾠς εἰποῦς, ῥῖξε πρὸς οὐρανὸν ἡνέμοδεντα.

Χαῖρε, θεά, Κύπριοι εὐκτιμένης μεδέουσα·
σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

Δ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἥκυμον, σεμνὴν θεὸν, ἀρχομ' αἰεῖδεν,
αὐτὴν, ἥδ' ὑγάτρα τανύσφυρον, ἣν Ἀΐδωνεύς
ῥεπαξεν, δῶκεν δὲ βαρύκυτος εὐρύσopa Ζεὺς,
νόσφιν Δήμητρος χρυσάουρου, ἀγλαοκάρπου,
5 παῖδουσαν κούρησι σὺν ᾠκεανῷ βαθυκόλποις,
ἀνθεά τ' αἰνυμένην, ῥόδα καὶ κρόκον ἥδ' ἴα καλὰ,
λειμῶν' ἅμ' μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας ἥδ' ὕακινθον,
νάρκισσόν θ', δν φῦσε δόλον καλυκώτιδι κούρῃ
Γαῖα, Διὸς βουλῇσι, χαριζομένη Πολυδέκτη,
10 θαυμαστὸν γανόνωντα, σέβας δέ τε πᾶσιν ἰδέσθαι
ἀθανάτοις τε θεοῖς ἥδ' ἐθνητοῖς ἀνθρώποις·
τοῦ καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει·
κηρώδει δ' ὀδμηῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρύς ὕπερβεν
γαῖά τε πᾶς· ἐγέλασσε καὶ ἀλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.
15 Ἦ δ' ἄρα θαμβήσας ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἅμφω
καλὸν ἄθρυμα λαβεῖν· γάνε δὲ χθὼν εὐρύγαυτα
Νύσιον ἅμ' πεδίον, τῇ ὄρουσεν ἀναξ Πολυδέγμων
ἵπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυούνημος υἱός.
Ἀρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσεοῖσιν ὄχρσι
20 ἦγ' ὀλοφυρομένην· ἰάχῃσε δ' ἄρ' ὀρθία φωνῇ,
κεκρομένη πατέρα Κρονίδην ὕπατον καὶ ἄριστον.
Οὐδέ τις ἀθανάτων, οὔτε ὀνητῶν ἀνθρώπων

arescunt quidem primum super terra arbores pulcræ,
cortexque circumcirca-perit, deciduntque rami :
harum autem simul anima relinquit lumen solis.
Hæ quidem meum nutrient apud se filium habentes.
Eum quidem ubi jam primum ceperit valde-amabilis puber-
tas,] ducent tibi huc deæ, ostendentque filium.

Tibi autem ego, ut hæc in animo omnia persequar,
in quintum annum rursus veniam, filium duicens.

Hunc quidem, ubi jam primum videris germen oculis,
gaudebis videns (valde enim deo-similis erit),
duces vero statim ipsum ad Ilium ventosum.
Si quis autem interrogarit te mortalium hominum,
quænam tibi carum filium sub zona posuit mater,
huic tu dicito memor, ut te jubeo :
dic sane Nymphæ calyci-similibus-oculis progeniem esse,
quæ hunc habitant montem, indutum silva.
Sin effaberis et gloriaberis insipienti animo,
in amore te mixtum-fuisse cum-pulcre-coronata Cytherea,
Jupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
Dicta-sunt tibi omnia : tu vero mente tua quum-intellexeris
contine-te, neu indica; deorum autem verere iram.

Sic locuta, abripuit-se ad cælum ventosum.

Salve, dea, Cyprio bene-culte imperans;
a-te autem ego exorsus, transibo alium ad hymnum.

IV.

IN CEREREM.

Cerem crine-decoram, venerandam deam, ordior canere
ipsam, et filiam teretem-pedes, quam Pluto
rapuit, dedit autem grave-sonans late-cernens Jupiter,
seorsum a-Cerere aureo-solio-insidente, pulcrum-fructum
præbente,] ludentem cum filiabus Oceani pepla-profundo
sinu-indutis,] floresque legentem, rosas et crocum et viola
pulas,] per molle pratium, et gladiolos et hyacinthum,
narcissumque, quem produxit fraudem roseæ puellæ
Terra, Jovis voluntate, gratificans Oreo,
mire lætum, quo-stupuerunt tunc omnes intuentes,
tam dii immortales quam mortales homines :
cujus adeo ex radice centum capita excreverant,
et fragante odore omne cælum latum superne
terraque omnis ridebat et salsus æstus æquoris.
Illa vero admirata protendit manus simul ambas,
pulerum ludicrum ut-sumeret : sed hiavit terra vasta
Nysiis in campis, qua prorupit rex Pluto
equis immortalibus *invectus*, Saturni nobilis filius.
Rapuit vero invitam *et* in aureo curru
abstulit ejulantem : clamavit autem intenta voce,
invocans patrem Saturnum summum et potentissimum.
Sed nec immortalium quisquam, nec mortalium hominum

ἤκουσεν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐταίραι·
 εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἀτάλα φρονέουσα
 25 αἶεν ἐξ ἀντροῦ, Ἑκάτη λιταροκρήδεμνος,
 Ἥελιός τε ἀναξ, Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός,
 κούρης κεκλομένης πατέρα Κρονίδην· ὃ δὲ νόσφιν
 ἦστο θεῶν ἀπάνευθε πολυλλίστῳ ἐνὶ νηϊ,
 δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων.
 30 Τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγεν Διὸς ἐννεσίησιν
 πατροκασίγνητος, πολυσημάντωρ Πολυδέγμων,
 Ἴπποις ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
 Ὅρα μὲν οὖν γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 λεῦσσε θεὰ, καὶ πόντον ἀγάρρουν ἰχθυόεντα,
 35 αὐγὰς τ' ἡελίου, ἔτι δ' ἤλπετο μητέρα κεδνὴν
 ὄψεσθαι, καὶ φύλα θεῶν αἰειγενετῶν·
 τόφρα οἱ ἔλλπς ἐθέλγε μέγαν νόον, ἄχρυνμένης περ

ἦρχσαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου
 φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 40 Ὅζῳ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαίταις
 ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλῃσιν·
 κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων,
 σέυατο δ', ὥστ' οἶωνός, ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὕγρην
 μαιομένη. Τῇ δ' οὔτις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
 45 ἤθελεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδ' οἶωνών τις τῇ ἐτήτυμος ἄγγελος ἦλθεν.
 Ἐννῆμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Δῆω
 στρωφᾷτ', αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο
 50 πάσσαι· ἀκηχεμένη, οὐδὲ χρῶα βάλλετο λουτροῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπῆλυθε φαινολὶς ἡώς,
 ἦντετο οἱ Ἑκάτῃ, σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα,
 καὶ ῥά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο, φωνήσεν τε·
 Πότνια Δῆμητερ, ὦρηφόρε, ἀγλαόδωρε,
 55 τίς θεῶν οὐρανίῳ ἡὲ θνητῶν ἀνθρώπων
 ἦρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἦκαχε θυμόν;
 φωνῆς γὰρ ἤκουσ', ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ὅστις ἔην· σοὶ δ' ὥκα λέγω νημερτέα πάντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Ἑκάτῃ· τὴν δ' οὐκ ἡμείβετο μύθῳ
 60 ῥέϊς ἠυκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὥκα σὺν αὐτῇ
 ἦϊε, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
 Ἥελιον δ' ἔκοντο, θεῶν σκοπὸν ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 στάν δ' ἵππων προπαροίθε, καὶ εἰρετο διὰ θεῶν·
 Ἥελι', αἰδέσσαι με θεᾶς ὕπερ, εἴ ποτε δή σευ
 65 ἦ ἔπει ἡ ἔργῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἴηνα·
 κούρην, τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλας, εἶδεῖ κυδρὴν,
 τῆς ἀνιὴν ὅπ' ἄκουσα δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο
 ὥστε βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἄλλα — σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 70 αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσιν —
 νημερτέως μοι ἔνισπε, φίλον τέκος, εἴ που ὅπωπας,
 ὅστις νόσφιν ἐμεῖο λαβὼν ἀέκουσαν ἀνάγκη
 οἴχεται, ἡὲ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' Ὑπεριονίδης ἡμείβετο μύθῳ·
 75 ῥέϊς ἠυκόμου θύγατερ, Δῆμητερ ἀνασσα,

audivit vocem ejus, neque pulcris-manibus socie;
 nisi quod Persæ filia mitis animum
 audivit ex antro, Hecate vitta-tenui-nitida,
 et Sol rex, Hyperionis illustris filius,
 puellam invocantem patrem Saturnum: hic vero seorsum
 sedebat procul a-diis precibus-expetito in templo,
 accipiens sacra pulcra a mortalibus hominibus.

Sed illam coactam abstulit, Jovis consilio,
 patruus, multis-imperans Pluto,
 equis immortalibus, Saturni nobilis filius.
 Quamdiu igitur terramque et cælum stellatum
 videbat dea, et mare æstuans piscosum,
 radiosque Solis, et adhuc sperabat matrem venerandam
 se-esse-visuram, et genera deorum æternorum:
 tamdiu ei spes mulcebat magnum animum, quamvis lugenti.

Resonabant autem montium cacumina et profunda maris
 voce immortalī: eamque percepit alma mater.

Acer vero ejus animum dolor invasit, et super comis
 ambrosiis vittam discidit manibus suis,
 cæruleumque velamen ambobus circumjecit humeris,
 seque-concitavit, instar volucris, per terram et mare
 quærens. Sed illi nemo vera dicere
 voluit, neque deorum, neque mortalium hominum,
 neque volucrum quæquam illi vera nuntia venit.
 Novem deinceps dies per terram alma Ceres
 vagabatur, ardentes faces in manibus tenens;
 neque unquam ambrosia et nectare dulci
 fruebatur mærens, nec corpus suum immergebat lavacris.
 Sed postquam decima ei advenerat lucida aurora,
 occurrit ei Hecate, lumen in manibus gerens;
 et vero hanc nuntians allocuta-est, et dixit:

Alma Ceres, tempestiva-adferens, splendida-donis,
 quis deorum cælestium aut mortalium hominum
 rapuit Proserpinam, et tuum afflixit animum?
 vocem enim audivi, sed non vidi oculis,
 quinam esset; at tibi celeriter dico vera omnia.

Sic dixit Hecate; illi autem non respondit sermone
 Rheæ crines-decoræ filia, sed subito cum illa
 proripuit-se, ardentes faces in manibus tenens.
 Solem vero adierunt, deorum speculatorem atque hominum,
 steteruntque ante equos; et rogavit sancta dearum:

Sol, reverere me deam propter, si unquam tibi
 vel verbo vel facto cor et animum hilaravi!
 filiam, quam peperī, dulce germen, forma egregiam:
 cujus anxiam vocem audivi per aera vacuum,
 tanquam violatæ, verum non vidi oculis:

sed (tu enim omnem terram et pelagus
 æthere ex sacro despectas radiis)
 vere mihi dicas: caram natam, sicubi vidisti,
 quisnam absente me rapuerit invitam vi
 aufugiens, vel deorum vel etiam mortalium hominum,

Sic dixit; illi autem Hyperionis-filius respondit sermone:
 Rheæ crines-decoræ filia, Ceres regina,

εἰδήσεις· δὴ γὰρ μέγα ἄζομαι ἢ δ' ἐλαίρω
 ἀχθυμένην περὶ παῖδι τανυσφύρῳ οὐδέ τις ἄλλος
 αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 ὃς μιν ἔδωκ' Ἀΐδῃ θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν,
 80 αὐτοκασιγνήτη· ὃ δ' ὑπὸ ζόφῳ ἠερόνεντα
 ἀρπαξὰς ἵπποισιν ἄγεν μεγάλα ἰάχουσαν.
 Ἀλλὰ, θεὰ, κατὰπαυε μέγαν γόνον· οὐδέ τί σε γρή
 μάψ' αὐτὸς ἀπλήτων ἔχειν χόλον· οὐ τοὶ ἀεικίης
 γαμβρός ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντωρ Ἀΐδωνεύς,
 85 αὐτοκασιγνήτος καὶ δμοσπορος, ἀμφὶ δὲ τιμὴν
 ἔλλαχεν, ὥς τῇ πρώτῃ διατρίχῃ δασμὸς ἐτύχθη·
 τοῖς μετὰ ναιεταί, τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἴναί.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλήης
 ῥίμψ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί.
 90 Τὴν δ' ἄρχος αἰνότατος καὶ κύντερον ἔκετο θυμόν.
 Χωσαμένη δὴ ἔπειτα κελαINEΦΕΪ Κρονίωνι,
 νουσιθεῖσα θεῶν ἀγορῇ καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὄχετ' ἐπ' ἀνθρώπων πόλιας καὶ πῖνα ἔργα,
 εἶδος ἀμαλδύνουσα πολλὸν χρόνον· οὐδέ τις ἀνδρῶν
 95 εἰσορόων γίνωσκε, βαλοστέφον τε γυναικῶν,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 ὃς τότε Ἐλευσίνος θυοέσσης κοίρανος ἦεν.
 Ἐξέτο δ' ἐγγὺς δδοῖο, φίλον τετιγμένην ἦτορ,
 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 100 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὕπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαΐης,
 γρηῃ παλαιγενεῖ ἐναλλίχιος, ἥτε τόκοιο
 εἰργηται, δώρων τε φιλοστεφάνῳ Ἀφροδίτης,
 οἷαί τε τροφοὶ εἰσι θεμιστοπόλῳ βασιλῆων
 παίδων, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἤχηεντα.
 105 Τὴν δὲ ἶδον Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο θυγάτρεις,
 ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὄφρα φέροισιν
 κάλπισι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δώματα πατρὸς,
 τέσσαρες, ὥστε θεαί, κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδικὴ καὶ Κλεισιδικὴ, Δημὸ τ' ἐρόεσσα,
 110 Καλλιθόη θ', ἣ τῶν προγενεστάτῃ ἦεν ἀπασέων,
 οὐδ' ἔγνων — χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν δρᾶσθαι —
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπεα πτερόνεντα προσηύδον·
 Τίς; πόθεν ἐσσί, γρηῃ, παλαιγενέων ἀνθρώπων;
 τίπτε δὲ νόσφι πόλῃς ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισιν
 115 πύλιν;· ἐνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρο σκαιοῦντα
 τηλίκαι, ὥς σὺ περ ὧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάασιν,
 αἰ κέ σε φίλωνται ἡμὲν ἔπει, ἡδὲ καὶ ἔργῳ.
 Ὡς ἔφαν' ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πύτνα θεάων·
 τέκνα φίλ', αἰτινὲς ἐστε γυναικῶν θηλυτεράων,
 120 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· οὐτοὶ ἀεικίης
 ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Δηῶ μοι γ' ὄνομ' ἐστὶ· τὸ γὰρ θέτο πτότνια μήτηρ.
 Νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 ἦλθον οὐκ ἐθέλουσα, βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκῃ
 125 ἄνδρες ληϊστῆρες ἀπήγαγον· οἳ μὲν ἔπειτα
 νῆθ' ὁππότε Ὀρικόνηδε κατέσχεθον, ἐνθα γυναῖκες
 ἡπεῖρου ἐπέβησαν ἀολλέες, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίσφρονος ἦρατο θυμὸς,

audies; certe enim magnopere te veneror, et misereor
 lugentis natam proceram : sed nemo alius
 causam-habet immortalium, nisi nimbo-ciens Jupiter,
 qui eam dedit Orco florentem conjugem,
 fratri-suo : ille autem sub tenebras caligantes
 raptam equis duxit magna-voce clamantem.
 Verum, dea, comprime gravem luctum : minime te decet
 temere et frustra indomitam exercere iram; haud te indignus
 gener inter immortales multis-imperans Pluto,
 frater-germanus et consanguineus; prætereaque honorem
 sorte-tulit, quum primum tripartita divisio fieret,
 ut cum iis habitet, quorum sortitus-est dominatum.
 Sic locutus, equos increpuit : illi vero territi minis
 raptim egerunt celerem currum, extensis-alis ut volucres.
 Illi autem dolor gravior et crudelior invasit mentem.
 Irataque deinde atris-nubibus-cincto Saturnio,
 vitans deorum concilium et altum Olympum
 abiit ad hominum urbes et pingua culta,
 formam tegens per-longum tempus : neque ullus virorum
 conspiciens eam agnovit, aut profunde-succinctarum mu-
 lierum,] ante quam Celei prudentis advenit domum,
 qui tum Eleusinis odoræ rex erat.

Consedit autem prope viam, imo afflicta pectore,
 Parthenium ad-puteum, unde hauriebant cives,
 sub umbra, quippe superne natus-erat frutex olivæ,
 anui grandævæ similis, quæ partu
 arcetur, donisque coronas-amantis Veneris :
 quales nutrices sunt jura-dantium regum
 filiorum, et promæ per ædes sonantes.
 Illam autem viderunt Celei Eleusinidæ filiæ,
 venientes ad aquam haustu-facilem, ut ferrent
 situlis æneis caras ad ædes patris,
 quatuor, instar dearum, juvenutis flore conspicuæ,
 Callidice, et Clisidice, Demoque venusta,
 et Callithoe, quæ illarum natu-maxima erat omnium;
 neque cognoverunt : difficiles enim dii mortalibus aspectu
 sunt.] Prope autem stantes dictis volantibus compellarunt

Quæ, unde es, anus, grandævorum hominum ?
 quid autem ab urbe secessisti, neque domibus
 propinquas ? ubi mulieres per ædes umbrasas
 simili-ætate, qua tu fere, et juniores esse-solent,
 quæ te exciperent-amicis et verbis et factis.

Sic dixerunt; at verbis respondit sancta dearum :
 filiæ dilectæ, quæcunque estis mulierum tenerarum,
 salvete : ego vero vobis dicam; haud dedecet
 vobis rogantibus vera dicere.
 Deo mihi nomen est : hoc enim imposuit alma mater.
 Nunc autem ex-Creta supra lata dorsa maris
 veni haud cupiens; sed vi invitam cogentes
 viri prædatores abduxerunt : hi postea
 navem celerem ad-Thoricum appulerunt, ubi mulieres
 in-continenter egressæ-sunt frequentes, atque etiam ipsi
 cœnam sibi-paraverunt juxta retinacula navis.
 Sed mihi non cœnæ dulcis cupidus-erat animus,

130 λάθρῃ δ' ὀρμηθεῖσα δι' ἡπείροιο μελαίνης,
φεύγον ὑπερφιάλους σιμάντορας, ὅφρα κε μὴ με
ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίωτο τιμῆς.
Οὔτις δὲυρ' ἰκόμην ἀλαλημένην, οὐδέ τι οἶδα,
ἥτις δὴ γαί' ἐστὶ, καὶ οὔτινες ἐγγεγάσιν.

135 Ἄλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔροντες
δοῖεν κουριδίους ἄνδρας, καὶ τέκνα τεκέσθαι,
ὥς ἐθέλουσι τοιῆς· ἐμ' αὖτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι,
προφρονέως, φίλα τέκνα, τέως πρὸς δώμαθ' ἵκωμαι
ἀνέρος ἡδὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι

140 πρῶφρον, οἷα γυναικὸς ἀφελικός ἐργα τέκνεται.
Καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκούσιν ἐχουσα
καλὰ τιθηνοίμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι
καὶ κε λέχος στορέσαιμι μυγῶ θαλάμων εὐπύκτων
δεσπόσυνον, καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναῖκας.

145 Φῆ ῥα θεὰ τήνδ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος ἀδμῆς,
Καλλιδίκη, Κελεοῖο θυγατρὸν εἶδος ἀρίστην·
Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἀνάγκη
τετλάμεν ἄνθρωποι· δὴ γὰρ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
Ταῦτα δέ τοι σαφές ὑποθήσομαι, ἡδ' ὀνομήνῳ

150 ἄνδρας, οἷσιν ἔπεισι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
δήμου τε προὔχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πόλῃος
εἰρύαται βουλῆσι καὶ ἰθείησι δίκησιν·
ἡμὲν Τριπτολέμου πυκνήμεδος, ἡδὲ Διοκλου,
ἡδὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμολποιο,
165 καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἀγῆνορος ἡμετέριοιο,
τῶν πάντων ἀλσχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν.
Τάων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρῶτιστον ὀπωπὴν
εἶδος ἀτιμήσασα, δόμῳ ἀπονοσφίσειεν,
ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεικέλος ἐσσι.

160 Εἰ δ' εὐέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς
ἔλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζώνῳ Μετανεῖρῃ
εἰπωμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἶέ σε ἂν ὀνόγη
ἡμέτερόνδ' ἵεναι, μῆδ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾶν.
Τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπύκτῳ

165 ὀνήγιονος τρέφεται, πολυεύχετος, ἀσπασίος τε.
Εἰ τόνγ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἱκοίτο,
ρεῖά κέ τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
ζηλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίη.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι· ταὶ δὲ φασινὰ

170 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιάουσαι.
Ῥίμπα δὲ πατρὸς ἱκόντο μέγαν δόμον, ὅκα δὲ μητρὶ
ἔννεπον, ὥς εἶδόν τε καὶ ἔκλυον· ἡ δὲ μάλ' ὅκα
ἔλθουσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπείρονι μισθῷ.
Αἱ δ', ὥς τ' ἤελαφοι ἢ πόρτιες εἶαρος ὥρῃ

175 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα, χορυσσάμεναι φρένα φορβῇ,
ὥς αἱ ἐπισχόμεναι ἐάνῳ πτόχας ἱμεροέντων
ῥῖξαν κοίτην κατ' ἀμαξινόν· ἀμφὶ δὲ χαῖται
ὁμοῖο αἰσσοντο κροκτῆν ἀνθεὶ ῥομοῖαι.
Τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν θεὸν, ἐνθα πάρος περ

180 κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς
ἤγευνθ'. Ἡ δ' ἄρ' ὅπισθε, φίλον τετιγμένην ἦτορ,
στεῖχε, κατακρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος
κυάνεος βραδινόισι θεᾷς ἐλελίζετο ποσσίν.

clam vero propiciens-me per continentem nigram,
effugi superbos dominos, ne forte, me
nullo-emptam-pretio vendentes, mei fruuntur pretio.
Ita huc veni errans, neque scio,
quæ tandem terra sit, et quinam incolant.
At vobis omnes Olympias domos tenentes
dent juveniles maritos, et liberos parere,
ut optant parentes : mei autem miseremini, puellæ,
benevole, caræ filiæ, donec ad ædes venero
viri atque mulieris, apud illos operatua
libenter, quæcunque mulieris vetulæ opera esse-solent.
Et puerum recens-natum in ulnis habens
bene nutricarem, et ædes custodirem,
et lectum sternerem in-intimo penetralium firmorum
herilem, et opera (*artes texendi*) docerem mulieres.

Dixit dea ; ei autem continuo respondit virgo indomita,
Callidice, Celei natarum formosissima ;
Nutrix, deorum munera, quamvis gravate, necessario
toleramus homines ; namque multo potentiores sunt.
Hæc vero te plane edocebo, atque nominabo
viros, penes quos hic summum est imperium,
et in-populo qui eminent, et mœnia urbis
tuentur consiliis et justis judiciis :
et Triptolemi sapientis, et Dioclis,
et Polyxeni, et egregii Eumolpi,
et Dolichi, et patris strenui nostri,
horum omnium uxores ædes curant.
Quarum haud ulla te, vel primo aspectu,
formam aspernata, a-domibus arceret, similis es.
verum te excipiet : nam sane deæ-similis es.
Sin mavis, mane, dum ad ædes patris
eamus, et matri profunde-succinctæ Metaniræ
dicamus hæc omnia ordine, si forte te jusserit
nostram-domum venire, nec aliorum ædes quærere.

In-senectute-genitus ei filius in conclavi solido
sero-natus nutritur, exoptatus et gratissimus.
Si hunc enutries, et pubertatis metam contingeret,
facile aliqua te videns mulierum tenerarum
tibi invideret : tanta tibi nutricia daret.

Sic dixit ; et hæc annuit capite : illæ vero splendentia
impleta aqua ferebant vasa exsultantes.

Celeriter autem patris venerunt magnam domum, statimque
matri] nuntiarent, quæ viderant atque audiverant. At illa
confestim] ire-eas jussit-et accessere ingente mercede.

Hæc vero, sicut aut cervæ aut vitulæ veris tempore
saliant per pratum, saturatæ animum pastu,
sic hæc, attollentes peplorum rugas decororum,
properabant ad cavatam plaustis-viam ; comæque circum
humeros quassabantur, proceco flori similes.

Inverunt autem prope viam præclaram deam, ubi antea
reliquerant ; et deinceps caras ad ædes patris
duxerunt. Hæc vero pone, imo afflicta pectore,
ibat capite velato, et peplum
cæruleum circum-teneros deæ strepitabat pedes.

Αἴψα δὲ δώμαθ' ἵκοντο Διοτρεφῆος Κελεῖο,
 185 βᾶν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ
 ἦστο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 παῖδ' ὑποκόλῳ ἔχουσα, νέον θάλας· αἶ δὲ παρ' αὐτὴν
 ἔδραμον. Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἔβη ποσὶ, καί βρα μελάθρου
 κύρε κάρη, πλῆσεν δὲ θύρας σέλαος θειοῖο.
 190 Τὴν δ' αἰδώς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
 εἶξε δέ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Ἄλλ' οὐ Δημήτηρ ὠρηφόρος, ἀγαλᾶδωρος,
 ἤθελεν ἐδριάσθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαινοῦ,
 ἀλλ' ἀκούσα ἔμιμνε, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα·
 195 πρὶν γ' ὅτε δὴ οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα
 πηκτὸν ἔδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφον βάλε κῶας.
 Ἦνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην.
 Τηρόν δ' ἄφθογγος τετιμμένη ἦστ' ἐπὶ δίφρου,
 οὐδὲ τίς οὐτ' ἐπεὶ προσπτύσσεται, οὔτε τι ἔργω,
 200 ἀλλ' ἀγέλαστος, ἀπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος.
 ἦστο, πόθῳ μινύθουσα βαθυζώνιοιο θυγατρὸς·

πρὶν γ' ὅτε δὴ χλεύης μιν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα
 πολλὰ παρασκώπτουσι· ἐτρέφετο πότνια, ἀγνήν,
 μετῆσαι, γελάσαι τε, καὶ ἴλαον σχεῖν θυμόν.
 205 Ἡ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐάδεν ὀργαίς.

Τῇ δὲ δέπας Μετάνειρα δίδου μελιηδέος οἴνου
 πλῆσας, ἥ δ' ἀνένευσ'· οὐ γὰρ θεμιτὸν οἱ ἔφασκεν
 πίνειν οἶνον ἐρυθρόν· ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ
 δοῦναι μίξασαν πίεμεν γλήγῳνι τερεῖνι.
 210 Ἡ δὲ κυκεὺς τεύξασα θεᾷ πόρεν, ὡς ἐκέλευεν·
 δεξαμένη δ' ὅσις ἐπέβη πολυπότνια Δηῷ.
 Τῇσι δὲ μύθων ἦρχεν εὐχωνος Μετάνειρα·
 Χαῖρε, γύναι, ἐπεὶ οὐ σε κακῶν ἀπ' ἔολπα τοκῆων
 ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπὶ τοι πρόπει ὄμμασιν αἰδῶς
 215 καὶ χάρις, ὥς ἐπὶ πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλῆων.
 Ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη
 τετλάμεν ἀνθρώποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἔκκοδεῦρο, παρέσεται, ὅσσα τ' ἐμοὶ περ.
 Παιῖδα δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀψίγονον καὶ ἀελπτον
 220 ὅπασαν ἀθάνατοι, πολυάρχτος δέ μοι ἔστιν.
 Εἰ τόνγ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
 ρεῖτ' ἀέ τις σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτερᾶων
 ζηλώσει· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοῖν.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Δημήτηρ·

225 καὶ σὺ, γύναι, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἐσθλὰ πόροιεν.
 Παιῖδα δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελύεις·
 θρέψω· κοῦ μιν, ἔολπα, κακοφραδίῃσι τιθήνης
 οὐτ' ἄρ' ἐπηλυσίῃ δηλήσεται, οὐθ' ὑποταμόν.
 Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὕλοτόμοιο,
 230 οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν ἔρυσμόν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα, θυοῦδ' ἐδέξατο κόλῳ,
 χερσὶν τ' ἀθανάτησι γεγῆθει δὲ φέρῃα μήτηρ.
 Ὡς ἡ μὲν Κελεῖο δαΐφρονος ἀγλᾶν υἱόν,
 Δημοφῶνιν, ὃν ἔτικτεν εὐχωνος Μετάνειρα,
 235 ἔτρεφεν ἐν μεγάροις. Ὁ δ' ἄεξέτο δαΐμονι ἴσος,
 οὐτ' οὐδ' σῖτον ἔδωκ, οὐ θησάμενος.

Confestimque ad ædes pervenerunt Jovis-alumni Celei,
 et perrexerunt per porticum eo, ubi illis veneranda mater
 sedebat juxta postem triclinii affabre structi,
 infantem sub sinu habens, recens germen : illæ autem ad
 eam] currebant. At vero hæc limen conscendit pedibus, et
 ecce ! trabem-tecti] tetigit capite, implevitque fores splen-
 dore divino.] Sed illam pudorque et admiratio et pallidus
 horror cepit:] cessitque ei sellâ, et sedere jussit.
 At Ceres, tempestiva-præbens, splendida-donis,
 noluit sedere in sella magnifica,
 sed tacita constitit, oculos pulcros dejecta :
 usque dum ei posuit Iambe honesta
 compactum sedile, superque albam iniecit pellem.
 Ibi considens prætendit-sibi manus velamen-comarum.
 Diu vero vocem-comprimens dolore sedit in sella,
 neque ulli aut verbo se-adjunxit, aut facto,
 sed sine-risu, non-gustans cibum neque potum,
 sedit, desiderio tabescens profunde-succinctæ filiae :

usque dum facietis eam Iambe honesta
 multum cavillata, commovit dominam castam,
 ut-rideret-leniter, et hilarem haberet animum :
 quæ quidem ei et postea placuit moribus.

Illi autem poculum Metanira porrexit dulci vino
 impletum; sed renuit : nam fas sibi esse negavit,
 bibere vinum rubens : jussit vero farinam et aquam
 dare mixtam ad-bibendum pulegio contrito.
 Illa autem misturam confectam deæ porrexit, ut jussisset :
 qua accepta, sacro-honore primum-potita-est alma Ceres.
 Colloquium vero exorsa-est pulcre-cincta Metanira :

Salve, mulier ! hand enim te ex vilibus opinor parentibus
 esse, sed nobilibus ; quoniam tibi elucet in-oculis pudor
 et gratia, qualis jura-dantium regum.
 Sed deorum munera, quamvis gravate, necessario
 toleramus homines ; nam jugum cervici incumbit.
 Jam vero, quum venisti huc, tibi aderunt, quæcunque mi-
 hi, bona.] At filium mihi nutri hunc, quem sero-genitum et
 insperatum] præbuerunt immortales ; exoptatissimus autem
 mihi est.] Sic hunc enutries ; et pubertatis metam contin-
 geret.] Facile aliqua te videns mulierum tenerarum
 tibi invideret : tanta tibi nutricia darem.

Hanc vero rursus allocuta-est pulcre-coronata Ceres :
 et tu, mulier, multum salve ! dii autem tibi bona largiantur !
 filium vero tibi lubens suscipiam, sicut me jubes, et
 nutriam. Neque eum, spero, per-inscitiam nutricis
 aut incantatio lædet, aut hypotamnum [herba magica ?].
 Novi enim remedium multo efficacius hylotomo (herba) ;
 novi etiam ad-incantationem nocentissimum bonum remedium.

Sic locuta, frangenti eum excepit sinu,
 manibusque immortalibus ; et lætata-est animo mater.
 Sic illa Celei prudentis illustrem filium,
 Demophontem, quem peperit pulcre-cincta Metanira,
 enutrivit in ædibus ; at ille crevit deo similis,
 nec sane panem edens, nec sugens.

Δημήτηρ

Ceres eum

χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὥζει θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
 ἥδ' ὑ κατὰ πνέουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα·
 240 νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἥτε δαλὸν,
 λάθρα φίλων γονέων. Τοῖς δὲ μέγα θαῦμα τέτυκτο,
 ὅς προβαλὴς τελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἔωκει.
 Καὶ κέν μιν ποίησεν ἀγῆρων τ' ἀθάνατόν τε,
 εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν εὐζωνος Μετάνειραν·
 245 νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
 σκέψατο· κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλῆξτο μηρῶ,
 δαίσατ' ὃ περὶ παιδί, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον Δημοφῶν, ξείνη σε πυρὶ ἐνι πολλῷ
 250 κρύπτει, ἔμοι δὲ γόνον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
 Ὡς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' αἶε δια θεάων.
 Τῇ δὲ γολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ
 παῖδα φίλον, τὸν ἀελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
 χεῖρες δ' ἀθανάτησιν ἀπὸ τοῦ ἦθης πέδονδε,
 255 ἔξανελούσα πυρὸς, θυμῷ κατέσασα μάλ' αἰνῶς·
 ἥ μιν αὐδὸς προσέειπεν εὐζωνον Ματάνειραν·
 Νήϊδες ἄνθρωποι καὶ ἀφράδμονες οὐτ' ἀγαθοῖο
 αἴσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι, οὔτε κακοῖο·
 καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι τεῆς μήχιστον ἀάσθης.
 260 Ἴστω γάρ, θεῶν ὄρκος, ἀμειλίκτων Στυγὸς ὕδωρ,
 ἀθάνατόν κέν τοι καὶ ἀγῆραον ἥματα πάντα
 παῖδα φίλον ποίησα, καὶ ἄφριτον ὅπασα τιμὴν
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 τιμὴ δ' ἀφριτος αἰὲν ἐπέσσεται, οὐνεκα γούνων
 265 ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκολήσιν ἔαυθεν.
 Ὅρῃσιν δ' ἄρα τοῦγε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συνάζουσ' ἥματα πάντα.

Εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμάχορος, ἦτε μέγιστον
 270 ἀθανάτοισι θνητοῖς τ' ὀνειρά καὶ χάρμα τέτυκται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι νηὸν τε μέγαν καὶ βωμόν ὑπ' αὐτῷ
 τευχόντων πᾶς δῆμος ὑπὶ πόλιν, αἰπὺ τε τεῖχος,
 Καλλιχόρου καθύπερθεν, ἐπὶ προύχοντι κολωνῷ.
 Ὅρῃσι δ' αὐτῇ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ὥς ἂν ἔπειτα,
 275 εὐαγῶς ἔρδοντες, ἐμὸν νόον ἱλάσχοισθε.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ, μέγεθος καὶ εἶδος ἄμειψεν,
 γῆρας ἀπωσαμένη, περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἤτη·
 δόμη δ' ἱμερόεσσα θυγέντων ἀπὸ πέπλων
 σκιδνάτο, τῇ δὲ φέγγος ἀπὸ χρὸς ἀθανάτοιο
 280 λάμπε θεᾶς, ἐλκῆται δὲ κόμαι κατενέονθεν ὤμους,
 ἀγῆρας δ' ἐπὶ λήσθῃ πυκινὸς δόμος, ἀστεροπῆς ὥς·
 βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάρων. Τῆς δ' αὐτίκα γούνατ' ἔλυντο,
 δηρὸν δ' ἀφθογγος γένετο χρόνον, οὐδέ τι παιδὸς
 μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνέλεσθαι.
 285 Τοῦ δὲ κασιγνήται φωνὴν ἐξάκουσαν ἔλεινῃν,
 καὶ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον· ἥ μὲν ἔπειτα
 παιδὶ ἄνα χερσὶν ἔλουσιν, ἐγὼ ἐγκάτθετο κόλπω·
 ἥ δ' ἄρα πῦρ ἀνέκαί· ἥ δ' ἔσσυτο πόσσ' ἀπαλοῖσιν,
 μητέρ' ἀναστήσουσα θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.

ungebat ambrosia, quasi dei progeniem,
 dulce afflans, et in sinu gestans :
 noctu vero occultabat ignis vi, tanquam torrem,
 clam caris parentibus. Illis autem magno miraculo fuit,
 quanto vigore exortus-sit, diis aspectu similis.
 Atque eum factura-erat senii-expertem et immortalalem,
 nisi per-stultitiam pulcre-cincta Metanira,
 nocte observans, fragranti ex thalamo
 inspexisset : ejulavit autem, et ambo sibi-percussit femora,
 timens suo filio, et magno furore-turbata est mentem,
 et lamentans dictis volantibus eum allocuta-est :
 Fili Demophoon, hospita te igne multo
 occultat, mihi autem mororem et curas tristes efficit.
 Sic dixit ingemens ; eamque audiit sancta dearum.
 Illi autem irata pulcre-coronata Ceres,
 filium carum, quem insperatum in ædibus pepererat,
 manibus immortalibus a se deposuit in-terram,
 ereptum igni, animum incensa-iris sævissimis,
 et simul allocuta-est pulcre-cinctam Metaniram :
 Inscii homines et dementes, neque boni
 sortem venturi præsagientes, neque mali !
 et tu enim ex-stultitia tua ingens damnum-cepisti.
 Testis enim sit deos obstringens, implacabile Stygis flumen !
 immortalalem tibi et senectæ-expertem per-omne ævum
 filium carum factura-eram, et sempiternum largitura ho-
 norem :] jam vero non licet ei mortem et sævas-Parcas effu-
 gere ;] honor autem immortalis semper aderit, quod genibus
 nostris exceptus-est, et in ulnis dormivit.
 At vero in-progressu-temporum huic, circumvolutis annis,
 filii Eleusiniorum bellum et pugnam diram
 semper invicem concitabat per-omne ævum.

Sum autem Ceres honorata, quæ maximum
 immortalibus mortalibusque emolumentum et gaudium est.
 Sed age, mihi templum magnum, et aram sub eo
 condant omnis populus, sub urbe altoque muro,
 super Callichorum, in prominente colle.
 Orgia autem ipsa ego docebo, ut in-posterum,
 rite sacrificantes, meam mentem placetis.

Sic locuta dea, staturamque et formam mutavit,
 senectute dejecta, et circumcirca venustas spirabat,
 odorque jucundus fragrantibus a pepelis
 spargebatur, et procul lux a corpore immortalī
 effulgebat deæ, flavique capilli fluebant-per humeros,
 et splendore implebatur solidum cubiculum, tanquam ful-
 guris :] exiit autem ex ædibus. At illius subito genua so-
 luta-sunt ;] et per-longum voce-caruit tempus, neque filium
 recordata-est sero-genitum de pavimento tollere.
 Hujus autem sorores vocem audierunt miserabilem,
 et a bene-stratis lectis desiluerunt : quarum hæc deinde
 infans manibus sublatum suo excepit sinu ;
 illa ignem accendit ; illa autem properavit pedibus teneris,
 matrem excitatura fragranti e thalamo.

200 Ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφίς ἐλούονε ἀσπαίροντα,
ἀμφογαπαζόμεναι· τοῦ δ' οὐ μειλίσσετο θυμός·
χειρότεροι γὰρ δὴ μιν ἔχον τροφὴν ἢ δὲ τιθῆναι.

Αἶ μὲν παννύχια κυδῆρην θεὸν ἱλάσκοντο,
δείκνυσι παλλόμεναι ἄμα δ' ἡοὶ φαινομένην
205 εὐρυβίη Κελεῶν νημερτέα μυθήσαντο,
ὡς ἐπέτελλε θεὰ, καλλιστέφανος Δημήτηρ.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας πολυτεύρονα λαόν,
ἥνωγ' ἡΰκομον Δημήτερι πτόνα νηὸν
πρῶσαι καὶ βωμόν ἐπὶ προύχοντι κολωνῷ.

300 Οἱ δὲ μάλ' αἰψ' ἐπίθοντο, καὶ ἔκλυνον αὐδῆσαντος,
τεῦχον δ' ὡς ἐπέτελλ'· ὁ δ' ἀέξετο δαίμονος αἴση.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο,
βάν ῥ' ἔμεν οἰκαδ' ἕκαστος· ἀτὰρ ξανθὴ Δημήτηρ
ἐνόηα καθεζομένη μακάριον ἀπονόσφιν ἅπαντων,
305 μίμεν πόθῳ μινύθουσα βαθυζῶνοιο θυγατρὸς.
Αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ γρόνια πολυυβότειραν
ποίσις ἀνθρώποις καὶ κύντατον, οὐδέ τι γαῖα
σπέρμ' ἀνίει· κρύπτεν γὰρ εὐστέφανος Δημήτηρ.
Πολλὰ δὲ καμπύλ' ἀροτρα μάτῃν βόες ἔλκον ἀρούραις·

310 πολλὸν δὲ κρὶ λευκὸν ἐτίωσιον ἔμπεσε γαίῃ.
Καὶ νύ κε πάμπαν ὄλεσσε γένος μερόπων ἀνθρώπων
λιμοῦ ὑπ' ἀργαλῆς, γερῶν τ' ἐρικυδέα τιμὴν
καὶ θυσιῶν ἡμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας,
εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἔφ' δ' ἐφράσσατο θυμῷ.

315 Ἴριν δὴ πρῶτον χρυσόπτερον ὄρσε καλέσσαι
Δήμητρ' ἡΰκομον, πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.
ᾧ εἶπα· ἡ δὲ Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίῳ
πέιθετο, καὶ μεσσηγὺ διέδραμεν ὄκα πόδεσσιν.

Ἰκετο δὲ πολλόθερον Ἑλευσίνης θεοσέσης,
320 εὖρεν δ' ἐν νηῷ Δημήτηρα κυανόπεπλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Δήμητερ, καλέει σε πατὴρ Ζεὺς ἄφριτα εἰδώς,
ἐλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν αἰγιγενετάων.

Ἄλλ' ἔθι, μὴ δ' ἀτέλεστον ἐμὸν ἔπος ἐκ Διὸς ἔστω.

325 ᾧ εἶπετο λισσομένην· τῇ δ' οὐκ ἐπεπείθετο θυμός.

Αὐτὶς ἔπειτα θεοὺς μάκαρας Ζεὺς κτείν ἔοντας
πάντας ἐπιπροΐαλλεν· ἀμοιβῆδ' ἐκ δὲ κίοντες
κίχλησκον, καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα,
τιμάς θ', ἅς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·

330 ἄλλ' οὔτις πεῖσαι δύνάτο φρένας ἢ δὲ νόημα
θυμῷ χωρομένης· στερεῶς δ' ἠγάνετο μύθος.

Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἔφρασκε, θυμόδεος Οὐλύμποιο
πρὶν γ' ἐπιθήσεσθαι, οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν,
πρὶν ἰδοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐὼν εὐώπιδα κούρην.

335 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
εἰς Ἑρέβος πέμψε χρυσόρραπτι Ἀργειρόντην,
ὅρρ' Αἰδὼν μαλακοῖσι παραϊφάμενος ἐπέεσσιν,
αἰγνὴν Περσεφόνειαν ἀπὸ ζόφου ἡερέντος
ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὅρρα εἰ μήτηρ
340 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα μεταλλήξειε χολοιο.

Ἑρμῆς δ' οὐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεύθεα γαίης
ἐσσιμένως κατόρουσε, λιπὼν ἔδος Οὐλύμποιο.

Τέτμε δὲ τόνγε ἀναχτα δόμων ἔντοσθεν ἔοντα,

Congregatae autem illum circum lavarunt palpitantem,
amantissime-complectentes : sed ejus non delinitus-est ani-
mus;] deteriores enim jameum habebant altrices ac nutrices.

Illae quidem per-totam-noctem venerandam deam placabant,] metu concussae ; at simul aurora illucescente late-potenti Celeo vere narrabant,
quaecunque jusserat dea, pulcre-coronata Ceres.
Ille vero ad concionem vocans immensum populum,
jussit comas-decorae Cereri opimum templum
condere et aram, in prominente colle.

Hi autem continuo paruerunt, et obediunt dictis,
et exstruxere templum, sicut jusserat : illud vero excrevit divino fato.] Sed postquam absolverant, et destiterant a-labore,] iverunt suam quisque domum. At flava Ceres ibi considens, coelicolis seorum ab-omnibus,
permansit, desiderio tabescens alte-cinctae filiae.
Gravissimum vero annum supra tellurem feracem effecit hominibus et crudelissimum ; neque ullum terra semen emisit ; abscondebatur enim coronis-laeta Ceres.
Multaque curva aratra frustra boves traxerunt in arvis,
multumque hordeum albens irritum incidit terrae.

Et sane universum periisset genus voces-articulantium hominum] fame gravi, munerumque celebrato honore ac victimarum privasset Olympias domos tenentes : nisi Jupiter sensisset, et in-suo deliberasset animo.

Irin vero primum aureis-alis delabi-jussit ad-vocandam Cererem crine-decoram et egregia forma.

Dixit ; at illa Jovi atris-nubibus-cincto Saturnio paruit ; et intervallum percurrit velociter pedibus.

Adiit autem urbem Eleusinis odorae,
invenitque in templo Cererem caeruleo-peplo-ornatam ;
et eam vocans dictis volantibus allocuta-est :

Ceres, vocat te pater Jupiter haud-irrita decernens,
ut-venias ad gentes deorum aeternorum.

Quare ito, neu caducum sit, quod nuntio, verbum Jovis.

Sic dixit obscarns ; at hujus non inlectebatur animus.

Rursus deinceps deos felices Jupiter sempiternos omnes ad-eam-legavit ; et alius-alium subsequentes vocabant, et multa dabant insignia dona,
honoresque, quoscunque vellet habere inter immortales deos :
verum haud-quisquam flectere potuit mentem et sententiam toto-animo irascentis ; sed obstinate renuit verbis.

Negavit enim, unquam odorum Olympum prius se-esse-consensuram, aut prius terrae fructum emisuram,] quam vidisset oculis suam formosam filiam.

Quae postquam audierat grave-sonans late-cernens Jupiter, in Erebum misit aurea-virga-ornatum Argicidam,
qui, Plutonem mollibus hortatus dictis,
castam Proserpinam ex tenebris caligantibus in lucem reduceret ad vivos ; ut, eam mater oculis videns, poneret iram.

Mercurius autem non renuit, sed continuo subter profunda terrae] velox delapsus-est, relicta sede Olympi.

Et invenit illum regem aedibus intus,

ἤμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
 345 πόλλ' ἀεκαζομένη μητρὸς πόθῳ· ἥ δ' ἐπ' ἀτλήτων
 ἔργοις θεῶν μακάρων μητίσσοτο βουλή.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Αἶδῃ κυανοχαῖτα, καταφθιμένοισιν ἀνάσσω,
 Ζεὺς με πατὴρ ἤνωγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν
 350 εἰσαγαγεῖν Ἑρέβουσιν μετὰ σφέας, ὅφρα ἐ μήτηρ
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα γόλου καὶ μήνιος αἰνῆς
 ἀθανάτων παύσειεν· ἐπεὶ μέγα μήδεταί ἔργον,
 φθίσαι φύλ' ἀμενηνὰ γαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύθουσα δὲ τιμὰς
 355 ἀθανάτων· ἥ δ' αἰὼν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσιν
 μίσσεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θυώδεις ἔνδοθι νηοῦ
 ἵσται, Ἐλευσίνος κραναὴν ποτολίεθρον ἔχουσα.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ ἀναξ ἑρῶν Αἰδωνεύς
 ὀρρύνει, οὐδ' ἀπίθησε Διὸς βασιλῆος ἐφετιμῆς.
 360 Ἐσσυμένως δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι Περσεφονείῃ·
 Ἔρχεο, Περσεφόνῃ, παρὰ μητέρα κυανοπέπλον,
 ἥπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,
 μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.
 Οὐ τοι ἐν ἀθανάτοισιν αἰκίης ἔσσομ' ἀκοίτης,
 365 αἰτοκακίγνητος πατὴρς Διός· ἐνθάδ' ἰοῦσα,
 δεσπόσσης πάντων, ὁπόσα ζώει τε καὶ ἔρπει,
 τιμὰς δὲ σχήσῃσθαι μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας.
 Τῶν δ' ἀδίκησάντων τίσις ἔσσεται ἥματα πάντα, R
 οἷ κεν μὴ θυσίσι τεδὸν μένος ἱλάσκονται,
 270 εὐαγέως ἔρδοντες, ἐναΐσιμα δῶρα τελευντες.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ περίφρων Περσεφόνεια,
 καρταλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ γράματος αὐτὰρ ὅγ' αὐτῇ·
 ῥοιῆς κόχκον ἔδωκε φαγεῖν μελιθδέα λάθρη,
 ἀμυδί εὐνομήσας, ἵνα μὴ μένοι ἥματα πάντα
 375 αὐτὴ παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι, κυανοπέπλω.
 Ἴππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσεοῖσιν ὄχεσφιν
 ἔντευεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς.
 Ἡ δ' ὄχλων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἡνία καὶ μάλιστα λαβὼν μετὰ γερσὶ φίλησιν,
 380 σέυε δι' ἐκ μεγάρων τῶ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθην.
 Ῥίμω δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν· οὐδὲ θάλασσαν
 οὐδ' ὕδωρ ποταμῶν, οὐτ' ἀγκυα ποιήεντα,
 ἵππων ἀθανάτων, οὐτ' ἄκριες, ἔσχεθον ὁρμήν,
 ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν βαθὺν ἥρα τέμνον ἰόντες.
 385 Στῆσε δ' ἄγων, ὅτι μίμνεν ἐϋστέφανος Δημήτηρ,
 νηοῖο προπάροιθε θυώδεις· ἥ δὲ ἰδοῦσα
 ᾗτ', ᾗτε μαινάς ὄρος κατὰ δάσκιον ὕλην.
 Περσεφόνῃ δ' ἐτέρω
 μητρὸς ἑῆς κατ
 390 ἄλπο θέειν
 τῇ δὲ
 ἀ
 Τέκνον, μὴ βρά τι μ
 βρώμης· ἐξαυδ
 395 ὥς μὲν γάρ κε νέουσ
 καὶ παρ' ἑμοὶ καὶ πατρὶ, κελαινεφεῖ Κρονίῳνι,
 ναιετάσις, πάντεςσι τετιμμένη ἀθανάτοισιν.

sedentem in toro cum veneranda conjuge,
 multa reluctant ob-matris desiderium : sed illa ob intolerabilia *ausa* rebus deorum felicium *grave* intendebat consilium.] Prope vero accedens *eum* allocutus-est fortis Argicida :] Pluto, cærulee-crines, Manibus imperans, Jupiter me pater jubet inclytam Proserpinam reducere ex-Erebo ad ipsos ; ut, eam mater oculis videns, iræ et ultionis sævæ in-immortales finem-faciat : nam grave molitur facinus, ut-perdat nationes imbecillas terrigenarum hominum, semen sub terra abscondens, minuensque honores immortalium ; horribilem vero exercet iram, neque diis se-immiscet, sed seorsum odoro in templo sedet, Eleusinis arduum-saxis urbem tenens.

Sic dixit; subrisit autem rex inferorum Pluto superciliis, neque neglexit Jovis regis mandatum. Confestimque hortatus-est prudentem Proserpinam :

I, Proserpina, ad matrem cæruleo-peplo-ornatam, mitem in pectore animum atque ingenium gerens ; neque mœreas graviter supra-modum præ-alis. Haud tibi inter immortales indignus ero maritus, frater-germanus patris Jovis : *sed* huc quum-venis, domineris omnibus, quæcunque vivunt et moventur, honoribusque fruaris inter immortales maximis. Improbiorum vero poena erit per-omne tempus, si qui non victimis tuum animum placant, rite *sacra* facientes, justa munera persolventes.

Sic dixit ; at lætata-est prudens Proserpina, subitoque exsiluit gaudio. Verum ille ei mali-punici granum dedit edendum dulce clanculum, ad se tractæ, ne maneret dies omnes illic apud venerandam Cererem cæruleo-peplo-ornatam. Equos autem ante curru aureo subjunxit immortales multis-imperans Pluto. Illa vero currum descendit ; juxtaque fortis Argicida, habenas et flagellum capiens manibus suis, agitavit ex ædibus ; illique haud segnes volabant. Raptimque longa itinera emensi-sunt : neque mare, neve unda fluminum, neve convalles herbosæ, equorum immortalium, neve juga, tardaverunt impetum ; sed super illa profundam caliginem sciderunt euntes. Sisteat vero *currum* agens, ubi morabatur pulcre-cornata Ceres,] templum ante odorum. Sed illa ut vidit, prosiluit, sicut Baccha montis per umbrosam silvam. Proserpina vero ex-altera-parte matri suæ *obviā* desiluit ut-curreret illi autem

Nata, nihilne m cibi? Loque sic enim rediens et mecum una et *cum* patre atris-nubibus-cincto Saturnio habites, omnibus honorata immortalibus.

Εἰ δ' ἐπᾶσω, πάλιν αὖτις ἰοῦσ', ὑπὸ κεῦθεσι γαίης
οἰκήσεις ὠρέων τριτάτην μ
400 τὰς δὲ δύο παρ' ἐμοῖ τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Ὅπότε δ' ἄνθεσι γαί' εὐώδῃσιν εἰαρινοῖσιν
παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἡερόντος
αὖτις ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς, ὀνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Καὶ τίνι σ' ἐξαπάτησε δόλῳ κρατερὸς Πολυδέγμων;
405 Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλῆς ἀντίον ἠῦδα·
τοίγαρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἐρῶ νημερτέα πάντα.
Εὐτέ μοι ἦλθ' Ἑρμῆς ἐριούσιος, ἄγγελος ὠκύς,
πῆρ πατέρος Κρονίδαο καὶ ἄλλων οὐρανώων,
ἐλθεῖν ἐξ Ἑρέβους, ἵνα μ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα
410 λήξαις ἀθανάτοισι γόλου καὶ μήνιος αἰνῆς·
αὐτὰρ ἐγὼν ἄνδρουσ' ὑπὸ χάρματος. Αὐτὰρ ὁ λάθρῃ
ἔμβαλέ μοι ροιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἔδωδῃν,
ἄκουσαν δὲ βίη με προσηνάγκασσε πάσασθαι.
Ὡς δέ μ' ἀναρπάξας Κρονίδεω πυκινὴν διὰ μῆτιν
415 ὤγχετο, πατρός ἐμοῖο, φέρων ὑπὸ κεῦθεα γαίης,
ἐξερέω, καὶ πάντα διτξομαι, ὥς ἐρεεῖνεις.
Ἡμεῖς μὲν μᾶλα πᾶσαι ἂν ἡμερτὸν λειμῶνα,
Λευκίππι, Φαινὸ τε καὶ Ἥλεκτρη καὶ Ἰάνθῃ,
καὶ Μελίτῃ, Ἰάχῃ τε, Ῥόδειά τε, Καλλιρόῃ τε,
420 Μηλόσσις τε, Τύχῃ τε καὶ Ὀκυρὸν ἀλκυῶπις,
Χρυσόθης τ', Ἰάνειρά τ' Ἀκάστη τ', Ἀδμήτῃ τε,
καὶ Ῥοδόπῃ, Πλουτὸν τε καὶ ἡμερόεσσα Καλυψὶ,
καὶ Στύξ, Οὐρανίῃ τε, Γαλαξάουρῃ τ' ἐρατεινῇ,
[Παλλάς τ' ἐγρεμάχῃ, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,]
425 παίζομεν, ἡδ' ἄνθεα δρέπομεν χεῖρεςσ' ἐρόντα,
μῖγδα κρόκον τ' ἀγανόν, καὶ ἀγαλλίδας ἡδ' ὀάκινθον,
καὶ Ῥοδάς κάλυκας καὶ λείρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
νάρκισσον θ', ὃν ἔφουσ', ὥς περ κρόκον, εὐρεῖα γῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼν δρεπόμην περὶ χάρματι γαῖα δ' ἔνερθεν
430 χώρησεν, τῆς δ' ἐκθορ' ἄναξ κρατερὸς Πολυδέγμων.
Βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἄρμασι χρυσεόισιν
πόλλ' ἀεκαζομένην ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθαι φωνῇ.
Ταῦτά τοι ἀγρυμμένη περ ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω. [σαι,
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ δμόφρονα θυμὸν ἔχου-
435 πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἱαίνον,
ἀμφοχπαζόμεναι· ἄχέον δ' ἀπεπαύετο θυμὸς,
γηθούσιν δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων, ἐδιδόν τε.
Τῇσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος·
πόλλ' δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν·
440 ἐκ τοῖ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάνων ἔπλετ' ἄνασσα.
Τῆς δὲ μετ' ἄγγελον ἦκε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς
Ῥεῖνῃ ἡύκομον, Δημήτερα κυανόπεπλον
ἀξέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
δωσάμεν, ἅς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
445 νεῦσε δὲ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφου ἡερόντα,
τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελίαν.
Ἐσσυμένους δ' ἤϊε κατ' Οὐλύμποιο καρχήνων,
450 ἐς δ' ἄρα Ῥάριον ἔζεφερέσβιον οὐθαρ ἀρούρης

Quodsi vero gustasti, denuo profecta sub profunda terrae
deges temporum tertiam *ibi*, *partem*,
duas vero apud me et ceteros immortales.
Sed quando floribus terra bene-olentibus vernis
omnigenis viret, tunc ex tenebris caligantibus
rursum ascendes, ingens miraculum diis mortalibusque ho-
[minibus]

Et quonam te decepit dolo fortis Pluto?

Huic contra Proserpina formosa respondit:
equidem tibi, mater, dicam vera omnia.
Quum mihi venisset Mercurius, utilitatum-auctor, nuntius
celer,] a patre Saturnio et ceteris colitibus, *dicens*
ut-venirem ex Erebo, quo me oculis videns
finem-faceres in-immortales iræ et ultionis sævæ,
subito ego exsilui gaudio. Ille vero clanculum
injecit mihi mali-punici granum, dulcem escam,
invitamus aui me coegit gustare.
Quomodo autem me raptam, Saturnii arcanum per consultum
patris mei, abstulerit ferens sub profunda terræ,
dicam, et omnia edisseram, ut rogas.
Nos fere omnes per amœnum pratum,
Leucippe, Phænoque, et Electra, et Ianche,
et Melite, Iacheque, Rhodiaque, Calliroeque,
Melibosisque, Tycheque, et Ocyroe rosea,
Chryseisque, Ianiraque, Acasteque, Admeteque,
et Rhodope, Plutoque, et venusta Calypso,
et Styx, Uraniaque, Galaxauraque amanda,
[Pallasque pugnam-excitans, et Diana sagittis-gaudens,]
ludebamus, atque flores carpebamus manibus jucundos,
mistim crocumque mollem, et gladiolos, atque hyacinthum,
et roseos calyces, et lilia, mira visu,
et narcissum, quem produxit, tanquam crocum, lata tellus.
At ego carpebam-mihi gaudens: terra autem subter
hiavit; et inde prosiluit rex fortis Pluto,
abstulitque *me* sub terram in curru aureo,
multa detrectantem; clamavi autem intenta voce.
Hæc tibi, quanquam tristis, vera omnia narro.

Sic tum totum diem concordia junctæ animos,
plurimum sibi-vicissim mentem et animum hilarabant,
amantissime-se-complectentes; et a-doloribus requievit ani-
mus,] gaudiaque acceperunt invicem et dederunt.
Has autem prope accessit Hecate tenui-vitta-nitida,
multumque complexa-est puellam Cereris castam,
quod sibi ministra et comes fuerat regina.
His vero nuntiam misit grave -sonans late-cernens Jupiter
Rheam crine-decoram, quæ Cererem cæruleo-pepo-ornatam
duceret ad gentes deorum; et pollicitus-est honores
se-daturum, quoscunque optaret inter immortales deos;
annuitque ei puellam anni circumvolventis
tertiarum partem *fore* sub tenebris caligantibus,
duas vero apud matrem et ceteros immortales.
Sic dixit; nec recusavit dea Jovis mandata.
Sed repente delapsa Olympi jugis,
in Rarium venit, fertile uber agri

τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φερέεβιον, ἀλλὰ ἔκχλον
 ἐστήκει πανάφυλλον· ἔκειθε δ' ἄρα χρὶ λευκὸν
 μῆδεσι Δῆμητρος καλλισφύρου· αὐτὰρ ἔπειτα
 μέλιν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἄσταχύεσσιν,
 465 ἦρος ἀεζομένοιο, πέδιφ δ' ἄρα πίνους ὄγμοι
 βρισμένῃ ἄσταχύων, τὰ δ' ἐν ἔλλεδανοῖσι δεδέσθαι.

Ἔνθ' ἐπέβη πρῶτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἄσπασίως δ' ἴδον ἀλλήλας, κεχάρητον δὲ θυμῷ.

Γῆν δ' ὧδε προσέειπε Ῥέη λιπαροκρήδεμος·

460 Δεῦρο, τέκος, καλέεισε βαρύκτυπος εὐρύσopa Ζεὺς,
 ἐλθέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
 δωσέμεν, ἅς κ' ἐβέλγηθα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
 νεῦσε δέ σον κούρην ἔτερος περὶ τελλομένοιο·

τῇν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζῶφον ἡγερόντα,
 465 ἀθανάτοισιν.
 σθαι, ἧρ δ' ἐπένευσε κάρητι.

Ἄλλ' ἔτι, τέκνον ἐμόν, καὶ πείθεο, μῆδέ τι λήην
 ἀζηγῆς μενέαινε κελαινεφεί Κρονίων·

αἶψα δὲ καρπὸν ἀεξε φερέεβιον ἀνθρώποισιν.

470 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθσεν εὐστέρφανος Δημήτηρ·
 αἶψα δὲ κερπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων ἐριβώλων.

Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἀνθεσιν εὐρεῖα χθὼν
 ἔβρισ'· ἡ δὲ κιοῦσα θεμιστοπόλοιο βασιλεῦσιν

δεῖξε, Τριπτολέμω τε, Διοκλεῖ τε πληγῆϊππῳ,
 475 Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ ὃ', ἡγήτορι λαῶν,

δρησμοσύνῃν θ' ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν,
 [Τριπτολέμω τε, Πολυεῖνῳ τ', ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ,]

σεμνὰ, τὰ τ' οὐπὺς ἔστι παρεξίμεν, οὔτε πυθέσθαι,
 οὔτε χανεῖν· μέγα γάρ τι θεῶν ἄγος ἰσχάνει αὐδὴν.

480 Ὀλβιος, ὃς τὰδ' ὅπως πεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
 ὃς δ' ἀτελής ἱερῶν, ὃς τ' ἔμμορος, οὐποθ' ὁμοίην
 αἶσαν ἔχει, φθιμένός περ, ὑπὸ ζῶφῳ εὐρώεντι.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶνθ' ὑπεθήκατο δῖα θεάων,
 βᾶν ῥ' ἔμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγουριν ἄλλων.

485 Ἔνθα δὲ ναιετάουσι παραὶ Διὶ περπικεράων
 σεμναὶ τ', αἰδοῖαί τε. Μέγ' ὀλβιος, ὅντιν' ἐκεῖναι
 προφρονέως φίλωνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Αἶψα δὲ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα
 Πλοῦτον, ὃς ἀνθρώποιο ἄφενος θνητοῖσι δίδωσιν.

490 Ἄλλ' ἄγ', Ἐλευσίνος θυοέσσης θῆμον ἔχουσα,
 καὶ Πάρον ἀμφιρῦτην, Ἀντρωῖα τε πετρήεντα,
 πότνια, ἀγλαδῶρο', ὠρηφόρε, Διοῖ ἄνασσα,
 αὐτὴ, καὶ κούρη, περικαλλῆς Περσεφόνηια,
 πρόφρων ἀντ' ὧδῆς βίοντον θυμήρε' ὅπαζε·

495 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἀλλῆς μνήσομ' αἰοιδῆς.

E.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Αἰδοίην, χρυσοστέφανον, καλὴν Ἀφροδίτην
 ἄσσομαι, ἥ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λελογχεν
 εἰναλίης, θβι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος

ante, sed tunc minime fertile; verum tacita
 jacebat omni-folio-orbum, et abscondebatur hordeum albicans,
 consilio Cereris pedes-venustæ; sed postea
 erat statim longis floriturum aristis,

vere crescente, soli autem pingues sulcos
 horrere spicis, illaque in manipulos ligatum-iri.

Huc descendit primum ex æthere vasto;
 et libenter se conspexerunt invicem, et lætatae-sunt animo.

Illam vero sic allocuta-est Rhea tenui-vitta-nitida :

Veni, nata ! vocat te grave-sonans late-cernens Jupiter,
 ut-venias ad gentes deorum; et pollicitus-est honores

se-daturum, quoscumque optares inter immortales deos;
 annuitque tibi puellam anni circumvolventis

tertiam partem fore sub tenebris caligantibus,
 (duas vero apud te et ceteros) immortales.

(Ita promisit futurum) esse, suoque annuit capite.

Quare eas, nata mea, et pareas, neque nimis
 immodice irascaris nubibus-atris-cincto Saturnio;
 sed statim fructum augeas vitalem hominibus.

Sic dixit; neque recusavit pulcre-coronata Ceres;
 statimque fructum produxit arvorum glebosorum.

Et omnis foliisque et floribus lata tellus
 inhorruit : sed illa abiens jura-dantibus regibus

monstravit, Triptolemoque, et Diocli equum-domitori,
 Eumolpoque forti, Celeoque duci populorum,

ministerium sacrorum, et instituit orgia omnibus,
 [Triptolemoque, Polyxenoque, super hosque Diocli,]

sancta, quæ haud fas-est negligere, neque explorare,
 neque evulgare; magna enim deorum reverentia reprimi

vocem.] Felix, qui illa vidit terrestrium hominum !
 qui autem non-initiatus sacris neque particeps est, nunquam

simili] sorte gaudet, mortuus quidem, sub caligine situ-hor-
 rida.] Sed postquam omnia percreperat sancta deorum,

perrexerunt ire in-Olympum, deorum ad cœtum ceterorum.
 Ibi autem habitant apud Jovem fulmine-læctum,

sanctæ atque venerandæ. Beatissimus, quem illæ
 benigne amant terrestrium hominum !

nam statim huic mittunt semper-præsentem in magnas aedes
 Plutum, qui hominibus divitiarum mortalibus largitur.

At tu, quæ Eleusinis odoræ civitatem tenes,
 et Parum circumfluam, Antronemque saxosam,

alma, splendida-donis, tempestiva-adferens, Ceres regina,
 ipsa, et filia, pulcerrima Proserpina,

propitia pro cantu vitam jucundam præbe !
 verum ego et tui et alius memor-ero cantici.

[J. H. VOSS.]

V.

IN VENEREM.

Venerandam, aurea-corona-insignem, pulcram Venerem
 canam; quæ totius Cypri arces sortita-est

in-mari-sitæ, ubi ipsam Zephyri vis humidum spirantis

ἤνεικεν κατὰ κῆμα πολυχρῶσθοιο θαλάσσης,
 5 ἄφρῳ ἐνὶ μαλακῷ. Τῇ δὲ χρυσάμπυκες ὦραι
 δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτω στεφάνῃν εὐτυκτον ἔθηκαν,
 καλὴν, χρυσεῖην· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
 ἀνθεμ' ὀρειχάλκου, χρυσοῖο τε τιμηέντος·
 10 δειρῇ δ' ἄμφ' ἀπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυροῖσιν
 ὄρμοισι χρυσεῖσιν ἐκόσμεον, οἷσι περ αὐταὶ
 ὦραι κόσμηθεν χρυσάμπυκες, ὅπποτ' ἴοιεν
 ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός.
 Λυτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῖ κόσμον ἔθηκαν,
 15 ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἡσπάζοντο ἰδόντες,
 χερσὶ τ' ἐδεξίζοντο, καὶ ἡρῶσαντο ἕκαστος
 εἶδος κουριδίην ἀλοχον, καὶ οἶκαδ' ἀγασθαι,
 εἶδος θαυμάζοντες ἰοστροφάνου Κυθερείης.
 Χαῖρ', ἑλικοβλέφαρες, γλυκυμελίχες· ὁδὸς δ' ἐν ἄγωνι
 20 νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ' ἔντυνον αἰοιδήν·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσοι' αἰοιδῆς.

ΣΤ.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ.

Ἄμφι Διόνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θιν' ἄλος ἀντρογέτοιο,
 ἀκτῇ ἐπιπροβλήτῃ, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἰοικῶς,
 πρωθήθῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι,
 5 κυάνεαι, φῶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὠμοῖς
 πορφύρεον. Τάχα δ' ἄνδρες εὐσσελμού ἀπὸ νῆδς
 λήισταί προγένοντο θεῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τυρρηνοί· τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῖσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἐλόντες
 10 εἶσαν ἐπὶ σφετέρης νῆδς, κεχαρημένοι ἦτορ·
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο Διοτρεφεύων βασιλέων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλείοσιν.
 Τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτον
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὃ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 15 ὄμμασι κυανέοισιν κυβερνήτης δὲ νοήσας,
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο, φωνήσεν τε·
 Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμευέει· ἐλόντες,
 καρτερόν· οὐδὲ φέρειν δύναται μιν νῆδς εὐεργής.
 Ἥ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστίν, ἡ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 20 ἡ δὲ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἵκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἱ δ' Ὀλύμπια δόματ' ἔχουσιν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αὐτὸν ἀφώμεν ἐπ' ἡπείροιο μελαίνης
 αὐτίκα· μὴδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μήτι χολοῖθεις
 ὄρη ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ καίλαπα πολλήν.
 25 ὧς φάτο· τὸν δ' ἄρχος στυγερῇ ἡνίκαπε μύθῳ·
 δαιμόνι, οὐρὸν ὄρα, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκεο νῆδς,
 σύμπανθ' ὅπλα λαβῶν· ὅδε δ' αὖτ' ἀνδρεσσι μελήσει.
 Ἐλπομαι, ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἡ ὅγε Κύπρον,
 ἡ ἐς Ὑπερβορέους, ἡ ἑκαστέρῳ ἐς δὲ τελευτήν
 30 ἐκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,

tulit per undam valde-sonori maris,
 spuma in molli. Eam autem aureis-vittis-insignes Horæ
 suscepere libenter, circumque immortales vestes induerunt;
 capitiq[ue] immortalī coronam fabrefactam imposuere
 pulcrā, aureā; in perforatis autem auriculis
 ornamentum orichalci, aurique pretiosi;
 collum vero circa molle, et pectora candida,
 monilibus aureis eam ornabant: quibus quidem ipsæ
 Horæ ornatæ sunt aureis-vittis-insignes, quum eunt
 ad chorum amabilem deorum et ædes patris.
 Verum postquam omnem circa corpus ornatum posuerant,
 duxerunt ad immortales; hi vero eam salutabant conspicati,
 manibusq[ue] datis-excipient, et cupierunt quisque
 ut-esset sibi ingenua uxor, et ipse eam domum duceret,
 speciem admirantes violis-coronatæ Cythereæ.

Salve, volubilibus-oculis, mellea; da vero in certamine
 victoriam huic (*mihi*) auferendam, meumq[ue] orna cantum:
 at ego et tui et alius meminero cantionis.

VI.

IN BACCHUM.

De Baccho, Semeles glorioso filio,
 memorabo, ut apparuit ad litus maris infructuosi,
 promontorio super projecto, juveni viro similis,
 primum-pubescenti; pulcræ autem circum-motabantur co-
 mæ,] cyanæ; palliumque circa robustos habebat humeros
 purpureum. Cito vero viri bonis-transtis-instructa ex navi
 prædones processere celeriter super nigrum pontum,
 Tyrrheni; eos autem duxit mala sors: ii vero eum conspi-
 cati,] innuerunt sibi-invicem, citoque exsilire; statim au-
 tem prehensum] imposuerunt in sua navi, gavisī corde:
 filium enim eum putabant Jovis-alumnorum regum
 esse, et vinculis volebant ligare gravibus.

Eum autem non tenebant vincula, vimina vero procul deci-
 debant] a-manibus et pedibus; ipse autem subridens sedebat
 oculis cyaneis: gubernator vero ubi-animadvertit,
 statim suos socios compellavit, dixitque:

Miseri, quemnam hunc deum ligatis prehensum,
 fortem? neque ferre potest eum navis bene-fabricata.
 Aut enim Jupiter hic est, aut argenteum-arcum-gestans A-
 pollo,] aut Neptunus: quoniam haud mortalibus hominibus
 similis est, sed diis, qui Olympias domos habent.
 Sed agite, ipsum dimittamus in continentem nigram
 statim; neu manus ei injicite, ne-forse iratus
 excitet gravesque ventos et turbinem multum.

Sic dixit; eum autem dux aspero objurgavit sermone:
 Mire, secundum-ventum vide, simulque velum trahē navis,
 cuncta armamenta ubi-ceperis: hic vero dein viris curæ-erit.
 Spero, aut in-Ægyptum perveniet, aut ille in-Cyprum,
 aut ad Hyperboreos, aut etiam ulterius: ad extremum autem
 enarrabit aliquando suosque amicos et possessiones omnes,

οὓς τε κασιγνήτους· ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.

ᾧ εἰπὼν, ἱστὸν τε καὶ ἱστίον ἔλκετο νηὶς.

Ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἔπλα
κατπάνυσαν· τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυμαστὰ ἔργα.

35 Οἶνος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
ἡδύποτος κέλευσε· εὐδότης, ὥρυτο δ' ὀδυρὶ
ἀμβροσίῃ· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.

Ἀντίχα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνύνοντο δὲ πολλοὶ

40 βότρυες· ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἰλίσσεται κισθὸς,
ἀνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
πάντες δὲ σκαλοῖο στεφάνους ἔχον. Οἱ δὲ ἰδόντες

Μηδείδην τότε· ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
γῇ πελάαν. Ὅ δ' ἄρα σφι λέων γενετ' ἐνδοθι νηὶς

45 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσση
ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα σήματα φαίνων·
ἂν δ' ἔσθῃ μεμαυῖα, λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄρκρου

δεινὸν ὑπόδρα ἰδὼν. Οἱ δ' ἐς πρύμνην ἐφόβηθεν,
ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα,

50 ἔσταν ἄρ' ἐκπληγόντες· ὃ δ' ἐξαπνίης ἐπορούσας
ἄρχον ἔλ'· οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόνον ἐξαλύοντες,
πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεὶ ἶδον, εἰς ἄλλα δῖαν,

δελφίνες δ' ἐγένοντο. Κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
ἔσχευε, καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἶπέ τε μῦθον·

55 Θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ ἔμῳ κεχαρισμένε θυμῷ·
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ·
Καδμήϊς Σεμέλῃ, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγείσα.

Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πῃ ἔστιν,
σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμηῆσαι αἰοιδῆν.

Z.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

Ἄρες ὑπερμενέα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὄβριμόθυμε, φέραςπι, πολισσέε, χαλκοκορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμύγητε, δορυσθενὲς, ἔρκος Ὀλύμπου,

Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ Θέμιστος,

6 ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγῆ φωτῶν,
ἡγορέης σκηπτούχε, πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων
αἰθέρος ἐπταπόροισ ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι

ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλυθὶ, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσείας ἥδης,

10 πρὸ κατὰ στίβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότῃτα
ἡμετέρην καὶ χάρτος Ἀρήϊον· ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου,

καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὀρμήν,
θυμοῦ τ' αὖ μένος δέξῃ κατισχόμεν, ὅς μ' ἐρέθῃσιν

15 φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. Ἀλλὰ σὺ θάρσος
δος, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοισι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, Κῆράς τε βιαίας.

suosque fratres : quandoquidem nobis *eum* obtulit deus.

Sic locutus, malumque et velum trahebat navis.

Inflavit autem ventus medium velum, circumque inde arma-
menta] tenderunt : cito vero ipsis apparebant mirifica opera.

Vinum quidem primum velocem per navem nigram

dulce-potu fluebat fragrans, excitabaturque odor

divinus; nautas vero stupor cepit omnes conspiciatos.

Statim autem summum ad velum extensa-est

vitis, huc atque illuc : dependebantque multi

racemi; circa malum vero nigra volvebatur hederā,

floribus virescens, pulcerque fructus in *ea* exortus-erat :

omnes autem scalmi coronas habebant. Ii vero conspicati,

Mediden tum deinde gubernatorem jubebant

terræ appropinquare. Is tamen inter-eos leo factus-est intus,

navi] terribilis in summa, valdeque rugiebat : in media vero

ursam fecit *Bacchus* hirsuta-cervice, signa ostendens :

surrexit autem *ea* furibunda; leo vero *stetit* in tabulato

summo] horrendum torve tuens. Illi autem in puppim fuge-
runt.] circumque gubernatorem, prudentem animum haben-

tem,] steterunt inde perculsi : is autem repente adortus

ducem cepit : illi vero foras, malum fatum evitantes,

omnes simul saliere, postquam viderunt, in mare divinum,

delphinesque facti-sunt. Gubernatorem vero *is* miseratus,

tenuit, et ipsum fecit plane-beatum; dixitque sermonem :

Confide, divine rector, meo grate animo :

sum autem ego *Bacchus* multisonus, quem peperit mater

Cadmea Semele, Jovis in amore congressa.

Salve, nate *Semeles* pulcros-oculos-habentis; neque ullo-

modo licet,] tui quidem obliviscenti, suavam ornare cantum.

VII.

IN MARTEM.

Mars præpotens, currum-gravans, aurea-galea-insignis,

magnanime, clypeate, urbium-concussor, ære-armate,

manu-fortis, indefesse, hasta-valens, munimen Olympi,

Victoriæ in-bello-felicis pater, adjutor Justitiæ,

adversariis tyranne, justissimorum dux virorum,

fortitudinis sceptrifer, ignitum circulum volvens

ætheris inter septena-vadentia astra : ubi te equi

flammei tertio super orbe semper ferunt :

audi, mortalium auxiliator, dator audacis pubertatis,

leniter demittens lumen desuper in vitam

nostram ac fortitudinem Martiam : utinam possem

depellere malum amarum a meo capite,

et animæ insidiosum retundere in-mente impetum,

animique porro robur acutum cohibere, qui me instiget

ad-pugnam horridam ingrediendam. Sed tu audaciam

da, beate, pacisque ut-maneam in inviolatis legibus,

inimicorum elapsus tumultum, fataque violenta.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ

Ἄρτεμιν ὕμνει, Μοῦσα, κασιγνήτην Ἑκάτοιο,
παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος,
ἥθ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνιο Μέλῃτος,
ρίμφα διὰ Σμύρνης παγγρύσειον ἄρμα διώκει
ἢ ἐς Κλάρων ἀμπελόεσσαν, θο' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ῥσται, μιμνάζων ἐκατηβόλον Ἰοχέαιραν.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι, αἰδοῦν
αὐτὰρ ἐγὼ σὲ πρῶτα καὶ ἐκ σέθεν ἄρχομ' αἰδεῖν,
σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Κυπρογενὴ Κυθέρειαν αἰέσομαι, ἥτε βροτοῖσιν
μελιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἡμερτῶ δὲ προσώπῳ
αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἡμερτὸν φέρει ἄνθος.

Χαῖρε, θεά, Σαλαμῖνος εὐχτιμένης μεδέουσα,
ἢ καὶ πάσης Κύπρου, δὸς δ' ἡμερόεσσαν αἰοιδὴν
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Παλλάδ' Ἀθηναίην ἐρυσίπολιν ἄρχομ' αἰδεῖν,
δεινὴν, ἥ σὺν Ἀρῇ μέλει πολεμικήα ἔργα,
περθόμεναί τε πόλεις, αὐτῇ τε πτόλεμοί τε,
καί τ' ἐρρύσατο λαὸν ἰόντα τε νισσόμενόν τε.

Χαῖρε, θεά, δὸς δ' ἅμμι τύχην, εὐδαιμονίην τε.

ΕΙΣ ΗΡΑΝ.

Ἥρην αἰδῶ χρυσόθρονον, ἥν τέχε Πείη,
ἀθανάτην βασιλείαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
Ζηνὸς ἐριγδόου ποιο κασιγνήτην, ἄλογόν τε,
κυδρὴν, ἥν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον
ἄζόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διὶ τερπικεραύνῳ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἡύχομον, σεμνὴν θεὸν, ἄρχομ' αἰδεῖν,
αὐτὴν, καὶ κούρην, περικαλλέα Περσεφόνειαν.

Χαῖρε, θεά, καὶ τήνδε σάω πόλιν ἄρχε δ' αἰοιδῆς.

IN DIANAM.

Dianam celebra, Musa, sororem Jaculatoris,
virginem sagittis-gaudentem, educatam-simul-cum Apolline,
quæ equos potum-agens ex-juncoso Melete,
celeriter per Smyrnam totum-aureum currum agit
ad Clarum vitiferam; ubi argenteum-arcum-gestans Apollo
sedet, manens jaculatricem Sagittis-gaudentem.

Et tu quidem sic salve, deæque simul omnes, cantu;
at ego te primum cano, et a te incipio canere;
a te vero ego exorsus transibo alium ad hymnum.

IN VENEREM.

In-Cypro-genitam Cytheream canam, quæ mortalibus
blanda dona dat; in amabili autem vultu
semper subridet, et amabilem affert florem.

Salve, dea, Salamini bene-cultæ imperans,
et toti Cypro; da vero amabilem cantum;
atque ego et tui et alius meminero cantionis.

IN MINERVAM.

Palladem Minervam, patronam-urbium, incipio canere,
potentem; cui cum Marte curæ-sunt bellica opera,
et quæ-diruuntur urbes, clamorque bellaque:
et liberavit populum in bellum euntemque redeuntemque.

Salve, dea; da vero nobis fortunam, felicitatemque.

IN JUNONEM.

Junonem cano aureo-solio-insidentem, quam peperit Rhea,
immortalem reginam, supereminente specie præditam,
Jovis altisoni sororem, conjugemque,
illustrem, quam omnes beati per latum Olympum
venerantes honorant, pariter-cum Jove gaudente-fulminibus.

IN CEREREM.

Cererem pulcris-comis, venerabilem deam, incipio canere,
ipsam, et filiam, præpulcræ Proserpinam.

Salve, dea, et hanc serva urbem; præsis autem cantui.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

Μητέρα μοι πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὕμναι, Μοῦσα λιγεία, Διὸς θυγάτερ μεγάλοιο·
ἢ κροτάλων τυπάνων τ' ἱαχῇ, σύν τε βρόμος αὐλῶν
εὐαδεν, ἥδ' ἐ λύκων κλαγγῇ, χαροπῶν τε λεόντων,
οὔρεά τ' ἤχηεντα, καὶ ὕληντες ἔναυλοι.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι, αἰοδῇ.

ΙΑ.

ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΥΜΟΝ.

Ἡρακλέα, Διὸς υἱόν, αἰέσομαι, ὃν μέγ' ἄριστον
γεῖνατ' ἐπιχθονίων Θήβης ἐνὶ καλλιχόροισιν
Ἀλκμήνῃ, μιχθεῖσα κελαϊνεφεῖ Κρονίωνι·
ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἦδ' ἐθάλασσαν
πλαζόμενος, πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθέως ἀνάκτορος,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐρέξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη·
νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἔδος νιφόεντος Ὀλύμπου
ναίει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Χαῖρε, ἀναξ, Διὸς υἱέ· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

ΙΕ.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἀρχοι· αἰέδουν,
υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγεῖνατο διὰ Κορωνίς
Διωτίῃ ἐν πεδίῳ, κούρῃ Φλεγύου βασιλῆος,
χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἀναξ· λίτομαι δέ σ' αἰοδῇ.

ΙΣΤ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

Κάστορα καὶ Πολυδούκε' αἰέδεο, Μοῦσα λιγεία,
Τυνδαρίδας, οἱ Ζητὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο·
τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Ἀθήνη,
λάβρη ὑποδυμνηθεῖσα κελαϊνεφεῖ Κρονίῳ.

Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιδήτορες ἵππων.

ΙΖ.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἑρμῆν αἰέδω Κυλλήνιον, Ἀργεφόντην,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρχαδίδης πολυμήλου,
ἄγγελον ἀθανάτων ἑριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα,
Ἄτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλόττῃ μιγεῖσα,

IN MATREM DEORUM.

Matrem mihi omniumque deorum, omniumque hominum
celebra, Musa arguta, Jovis filia magni :
cui crotalorum tympanorumque sonus, simulque strepitus
tibiarum] placuit, ac luporum clangor, torvorumque leonum,
montesque sonori, et silvosi recessus.

Et tu quidem sic salve deæque simul omnes, cantu.

XIV.

IN HERCULEM LEONIS-ANIMO.

Herculem, Jovis filium, canam, quem longe præstantissi-
mum] peperit terrestrium, Thebis in amœnis,
Alcmena, mixta cum-nubes-cogente Saturnio ;
qui antea quidem per terram immensam ac mare
errans, sub mandatis Eurysthei regis,
multa quidem ipse fecit violenta, multa autem sustinuit :
nunc vero tandem in pulcra sede nivosi Olympi
habitat oblectans-se, et habet pulcrum-talis Heben.

Salve, rex, Jovis fili ; da vero virtutemque et felicitatem.

XV.

IN ÆSCULAPIUM.

Medicum morborum Æsculapium incipio canere,
filium Apollinis, quem peperit divina Coronis
Dotio in campo, filia Phlegyæ regis,
gaudium magnum hominibus, malorum delinitorem dolorum.

Et tu quidem sic salve, rex ; precor autem te cantu.

XVI.

IN DIOSCUROS.

Castorem et Pollucem cane, Musa arguta,
Tyndaridas, qui ex-Jove Olympio nati-sunt :
quos sub Taygeti verticibus peperit veneranda Leda,
clam subacta a-nubes-atras-cogente Saturnio.

Salvete, Tyndaridæ, velocium ascensores equorum.

XVII.

IN MERCURIUM.

Mercurium cano Cyllenium, Argicidam,
Cyllenem regentem, et Arcadium pecorosam,
nuntium immortalium perutilem, quem peperit Maja,
Atlantis filia, Jovis in amore congressa,

5 αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὄμιλον,
 ἄνθρωποι ναιετάουσα παλίσχιον· ἔνθα Κρονίων
 Νύμφη ἔυπλοκάμῳ μισγέσκειτο νυκτὸς ἄμολγῶ,
 εὖτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχῳ λευκώλενον Ἡρην· [πους.
 λάθανε δ' ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητοὺς τ' ἀνθρώ-

10 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱέ·
 σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

Χαῖρ', Ἑρμῇ χαριῶντα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

III.

EIE PANΑ.

Ἀμφὶ μοι Ἑρμεία φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
 αἰγυπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅς τ' ἀνὰ πῖσιν
 δενδρῆντ' ἀμυδὶς φοιτᾷ χοροῇθεσι Νύμφαις·
 αἶτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στελεβοῦσι κάρηνα,
 5 Πᾶν' ἀνακελόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγ' ἀθέριον,
 αὐχμηθένθ', ὃς πάντα λόφον νιφόντα ἔλεογχεν,
 καὶ κορυφὰς ὄρεων καὶ πετρήεντα κέλευθα·
 φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 ἄλλοτε μὲν βρέθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 10 ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἡλιβάτοισι διοιχνεῖ,
 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.
 Πολλάκι δ' ἀργινόνετα διέδραμεν οὖρεα μακρὰ,
 πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε, θήρας ἀναίρων,
 ὀξέα δερκόμενος· τοτὲ δ' ἔσπερος ἔκλαγεν ὄϊος,
 15 ἄγρης ἐξανίων, δονάκων ὑπο μοῦσαν ἀθύρων
 νήδυμον· οὐκ ἂν τότε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
 ὄρνις, ἥ τ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισιν
 ὀρῆν ἐπιπροχέουσ' ἰάχῃ μελίγηρυν ἀοιδήν.
 Σὺν δὲ σφιν τότε Νύμφαι ὀρεστιάδες, λιγυμολποι,
 20 φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
 μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιστένεϊ οὖρεος ἡχώ —
 δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τοτὲ δ' ἐς μέσον ἔρπων,
 πυκνὰ ποσσὶν διέπει· λαίψος δ' ἐπὶ νῶτα διαφορὸν
 λυγρὸς ἔχει, λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς —
 25 ἐν μαλακῷ λειμῶνι, τόθι κρόκος ἡ δ' ὀάκινθος
 εὐδῶδες θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίη.
 Ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὀλυμπον·
 οἶόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔξοχον ἄλλων
 ἔννεπον, ὥς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστιν.
 30 Καὶ ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα, μητέρα μήλων,
 ἐξῆκετ', ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν·
 ἐνθ' ὅγε, καὶ θεὸς ὦν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμειεν
 ἀνδρὶ παρά θνητῷ. Θάλε γάρ πόθος ὑγρὸς ἐπελοῖον,
 Νύμφη ἔυπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃ μιγῆναι·
 35 ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
 Ἑρμείην φίλον υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
 αἰγυπόδην, δικέρωτα, πολὺκροτον, ἡδυέλωτα·
 φεῦγε δ' ἀναΐξασα, λίπεν δ' ἄρα παῖδά τιθήνη·
 δῆϊσε γάρ, ὥς ἴδεν ὄψιν ἀμειλίχον, ἡγύγενειον.
 40 Τὸν δ' αἰψ' Ἑρμείας ἐριούριος ἐς χεῖρα θῆκεν

veneranda; beatorum autem deorum vivavit cœtum,
 antrum habitans umbrosium; ubi Saturnius
 cum-Nympha pulcris-comis miscetur nocte intempesta,
 quando dulcis somnus occupabat candidis-ulis Junonem;
 latebat vero immortalesque deos, mortalesque homines.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Majæ fili:
 a te autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

[rum

Salve, Mercuri gratiarum-dator, internuntie, dator bono

XVIII.

IN PANΑ.

De Mercurii mihi caro filio dic, Musa,
 capripede, bicorni, amante-streptitus, qui per valles
 arborosas simul incedit choro-assuetis cum-Nymphis;
 quæ-quidem excelsæ petræ calcant cacumina
 Pana invocantes, pastorem deum, splendidum-caesarie,
 squalidum, qui omnem collem nivisum sortitus-est,
 et vertices montium, et saxosas semitas;
 itaque huc atque illuc, per virgulta densa,
 interdum quidem fluentis plectus mollibus;
 interdum autem rursus petras inter præcípites ambulat,
 summum verticem ovibus-speculandis-aptum conscendens.
 Sæpe autem candidis-lapidibus-tectos percurrit montes lon-
 gos;] sæpeque inter clivos agitavit, feras cædens,
 acute cernens: aliquando autem vespertinus clancit solus,
 a-ventione revertens, ab arundiniabus musam modulans
 suavem: non hunc sane præcurrerit in cantibus
 avis, quæ veris floriferi in foliis
 lamentum effundens, emittit suavissimum cantum.
 Cum ipso vero tunc Nymphæ montanæ, canoræ,
 ambulantes frequenter pedibus ad fontem nigris-aquis
 canunt; verticem autem circumsonat montis echo
 (deus vero huc et illuc chororum, modo in medium vadens,
 micans pedibus obit; tegumentum autem ad terga cruentum
 lyncis habet, suavis oblectans-sibi animum cantibus),
 in molli prato; illic crocus et hyacinthus
 odorosus florens immiscetur indiscriminatim herbæ.
 Celebrant autem deos beatos, et latum Olympum:
 qualiter Mercurium perutilem, egregium præ-aliis
 dicebant, ut ille omnibus diis velox nuntius est.
 Et sane in in Arcadiam fontibus-irriguam, matrem ovium,
 pervenit, ubi ei lucus Cylleii est:
 illic is, etiamsi deus est, crispas-velleribus oves pascbat
 virum apud mortalem. Floruit enim amor tener cum aggres-
 sus] cum-Nympha pulcris-comis Dryopis in-amore ut-miscere.
 tur:] ac perfecit concubitus juvenilem; peperit vero ea in ædi-
 bus] Mercurio carum filium, statim monstrosam visa,
 capripedem, bicornem, multo-streptu-gaudentem, dulce-ri-
 dentem;] fugit autem exsilens, reliquitque puerum nutritrix:
 metuit enim, ut videret faciem inamabilem, barbatam.
 Hunc vero statim Mercurius perutilis in manus posuit

δεξάμενος· χαῖρεν δὲ νόμῳ περιώσια δαίμων.
 Ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἔδρας κίε, παῖδα καλύψας
 δέριμασιν ἐν πυκινούσιν ὄρεσκόμοιο λαγωῦ·
 πᾶρ δὲ Ζηγὶ καθίζε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν· πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
 ἀθάνατοι, περιάλλα δ' ὁ Βάκχειος Διώνυσος·
 Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· λίτομαι δέ σ' αἰοδῆ·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σέιο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

ΙΘ.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

Ἥφαιστον κλυτόμητιν αἰδέο, Μοῦσα λιγεῖα,
 δς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα
 ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός, οἳ τὸ πάρος περ
 ἄντροις ναιετάασκον ἐν οὐρεσιν, ἥτε ὕηρες·
 νῦν δὲ δι' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες,
 βῆτιδος αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἑναυτὸν
 εὐκηλοὶ διάγουσιν ἐνὶ σφετέραισι δόμοισιν.

Ἄλλ' ἴληθ' Ἥφαιστε· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

Κ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερυγίων λίγ' αἰεῖδει,
 ὄγθη ἐπιθρόσκων ποταμὸν πέρα δινέξεντα,
 Πηνειόν· σὲ δ' αἰοδός, ἔχον φόρμιγγα λίγειαν,
 ἡδυεπὴς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰεῖδει.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· ἵλαμαι δέ σ' αἰοδῆ.

ΚΑ.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

Ἄμφι Ποσειδάωνα, θεὸν μέγαν, ἄρχον' αἰδεῖν,
 γαίης κινητήρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
 πόντιον, ὅσθ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγιάς.
 Διχθὰ τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
 ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι, σωτήρᾳ τε νηῶν.

Χαῖρε, Ποσειδαὸν γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
 καὶ μάκαρ, εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἄρηγε.

ΚΒ.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζῆνα, θεῶν τὸν ἄριστον, αἰέσομαι, ἡδὲ μέγιστον,
 εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅς τε Θέμιστι
 ἐγκλιδὸν ἐξομένην πυκνίου ὄρους ὀρίζει.

Ἰληθ', εὐρύοπα Κρονίδη, κῦδιστε, μέγιστε.

acceptum : gaudebatque animo supra-modum deus.

Celeriter autem ad immortalium sedes ivit, puero cooperto
 pellibus in densis montani leporis ;
 apud Jovem vero consedit, et ceteros immortales,
 ostenditque puerum suum; omnes autem inde animo oblectati-
 sunt] immortales; præcipue vero Bacchius Dionysus :
 Pana vero ipsum vocabant, quod animum omnibus oblectavit.

Et tu quidem sic salve, rex; precor autem te cantu ;
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

XIX.

IN VULCANUM.

Vulcanum sollertissimum cane, Musa arguta,
 qui cum Minerva cæsiis-oculis præclara opera
 homines docuit in terra; qui antea quidem
 in-antris habitabant inter montes, tanquam feræ ;
 nunc vero per Vulcanum artificem-inclytum opera docti,
 facile ævum, integrum in annum,
 quieti transigunt in suis ædibus.

[licitatem.

Sed propitius-esto, Vulcane; da autem virtutemque et fe-

XX.

IN APOLLINEM.

Phæbe, te quidem et cygnus sub alis argute cantat,
 ripæ insiliens, annem propter vorticosum,
 Peneum; te vero cantor, habens citharam argutam,
 suaviloquus primumque et postremum semper canit.

Et tu quidem sic salve, rex; placo autem te cantu.

XXI.

IN NEPTUNUM.

De Neptuneo, deo magno, incipio canere,
 terræ motore et infructuosi maris,
 pontico, qui Heliconem et latas habet Ægas.
 Dupliciter tibi, Terræ-quassator, dii honorem divisere,
 equorumque domitor ut-sis, servatorque navium.

Salve, Neptune terram-cingens, cæreulis-crinibus,
 et beate, benignum cor habens, navigantibus auxiliare.

XXII.

IN JOVEM.

Jovem, deorum præstantissimum, canam, et maximum,
 late-sonantem, potentem, perfectum; qui cum-Themide,
 inclinate sedente, crebra colloquia facit.

Propitius-esto, late-sonans Saturnie, angustissime, maxime.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

Ιστίη, ἥτε ἀνακτος, Ἀπολλωνος ἐκάτοιο,
 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφοπολεύεις,
 αἰεὶ σὺν πλοκάμῳ ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ἔρχοο τόνδ' ἀνὰ οἶκον, ἐνῆα θυμὸν ἔχουσα,
 σὺν Διὶ μητιόεντι, χάριν δ' ἅμ' ὅπασσον ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

9 Μουσῶν ἀρχαίμαι, Ἀπολλωνός τε Διός τε.
 Ἐκ γὰρ Μουσῶν καὶ ἐκχέλου Ἀπολλωνος
 ἄνδρες ἀοῖδοι ἔασιν ἐπὶ γῶνι καὶ κιθαρῖσται,
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Ὁ δ' ὀλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
 5 φιλιῶνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδῇ.

Χαίρετε, τέχνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Κισσοκόμην Διόνυσον, ἐρίβρομον, ἄρχον' αἰεῖδεν,
 Ζητὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλὰν υἱόν,
 δν τρέφον ἡΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρός ἀνακτος
 δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον,
 5 Νύσης ἐν γυάλοι· ὃ δ' ἀέξατο πατρός ἐκῆτι
 ἄντρω ἐν εὐώδει, μετὰρίθμιος ἀθανάτοισιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόνδε θεὰ πολύυμνον ἔθρεψαν,
 δὴ τότε φοιτίζεσκε καθ' ὕληντας ἐναύλους,
 κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος· αἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 10 Νύμφαι, ὃ δ' ἐξηγεῖτο· βρόμος δ' ἔχεν ἀσπετον ὕλην.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, πολυστάφυλ' ὃ Διόνυσε·
 ὅδ' ὃς ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὔτις ἰκέσθαι,
 ἐκ δ' αὐθ' ὥρῳ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

οἱ μὲν γὰρ Δρακάνη σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἡνέμοεσση
 φάσ', οἱ δ' ἐν Νάξῳ, Δίον γένος, Εἰραφιῶτα,
 οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινηέντι
 κυσσαμένῃ Σεμέλῃ τεκνέειν Διὶ τερπικεραύνῳ,
 5 ἄλλοι δ' ἐν Θήβῃσιν, ἀναξ, σὲ λέγουσι γενέσθαι·
 ψευδομένοι. Σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἡρην.
 Ἔστι δέ τις Νύση, ὕπατον ὄρος, ἀνθέων ὕλη,
 τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτῳ ῥοάων

10 καὶ οἱ ἀναστήσουσιν ἀγάλματα πόλλ' ἐνὶ νηοῖς.
 Ὡς δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεὶ

IN VESTAM.

esta, quæ regis, Apollinis jaculantis,
 Pytho in divina sacram domum tueris,
 semper a-tuis cincinnis distillat humidum oleum.
 Veni hanc in domum, propitium animum habens,
 cum-Jove provide; gratiamque simul præbe cantui.

IN MUSAS ET APOLLINEM.

A-Musis incipiam, Apollineque, Joveque.
 Ex Musis enim, et longe-jaculante Apolline,
 viri cantores sunt super terram et citharædi;
 ex Jove autem, reges: is vero felix, quemcunque Musæ
 diligunt; suavis ei ab ore fluit vox.

Salvete, liberi Jovis, et meo honorem-date cantui;
 atque ego vestrumque et alius meminero cantionis.

IN BACCHUM.

Hedera-coronatum Bacchum, altisonum, incipio canere
 Jovis ac Semeles inclytæ præclarum filium;
 quem alebant pulcris-comis Nymphæ, a patre rege
 susceptum sinibus, et sedulo nutriebant,
 Nysæ in vallibus: is autem crescebat patris voluntate
 antro in fragranti, in-numero-habitus immortalium.
 At postquam hunc deæ celebratissimum aluerant,
 tunc itabat per silvosos recessus,
 hedera et lauro coronatus; simulque sequebantur
 Nymphæ; ipse vero dux-erat: strepitusque tenebat immer-
 [sil]

Et tu quidem sic salve, uvis-abundans o Bacche;
 da autem nos gaudentes ad horas rursus ut-veniamus,
 ex horis vero inde in multos annos.

IN EUNDEM.

alii enim in-Dracano te, alii vero in Icaro ventosa
 dicunt, alii in Naxo, Jovis soboles, Insute Jovis femora
 alii te ad Alpheum flumen vorticosum
 utero-conceptum Semelen peperisse Jovi fulmine-gaude
 alii vero in Thebis, rex, te dicunt natum-esse;
 mentientes. Te vero genuit pater hominumque deumque
 procul ab hominibus, latens candidis-ulnis Junonem.
 Est vero aliqua Nysa, summus mons, florens silva,
 longe a-Phœnice, prope Ægypti (Nili) fluentia,
 atque ei statuent simulacra multa in templis.
 Ut vero hæc tria sunt, sic tibi omnino tertio-quoque-

ἄνθρωποι βέζουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρυσιν νεύσει Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεβρώσαντο ἄνακτος
15 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἔλελιξεν Ὀλύμπον.

Ὡς εἰπὼν, ἐπένευσε καρχατί μητίετα Ζεὺς.

Ἦθη, Εἰραφιῶτα, γυναιμάνες· οἱ δέ σ' αἰοῖδοι
ᾄδομεν ἀρχόμενοι λήγοντές τ'· οὐδέ πη ἔστιν,
σεῖ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνησθαι αἰοιδῆς.

20 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιῶτα,
σὺν μητρὶ Σεμέλῃ, ἥνπερ καλέουσι Θυώνην.

KZ.

EIS APTEMIN.

Ἄρτεμιν αἰδῶ χρυσηλάκατον, κλαδεῖνῃν,
παρθένον αἰδοῖν, ἐλαφιβόλον, ἰσχυαίραν,
αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος·
ἢ κατ' ὄρη σκίοεντα καὶ ἄκριας ἡνιομέσσας
5 ἄγρη τερπομένη παγγρύσεια τόξα τιταίνει,
πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα
ὑψηλῶν ὀρέων, ἰάχει δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα,
πόντος τ' ἰχθυόεις· ἢ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα
10 πάντῃ ἐπιστρέφεται, θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.
Αὐτὰρ ἐπὶ τερπνῇ θηροσκοπὸς Ἰοχέαιρα,
ἔφρηνεν δὲ νόον, χαλάσας· εὐκαμπέα τόξα,
ἔργεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο,
Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἐς πῖνα δῆμον,
15 Μουσέων καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα.
Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς,
ἡγεῖται, χαρίεντα περὶ χορῇ κόσμον ἔχουσα,
ἔξ' ἀρχουσα χοροῦς· αἱ δ' ἀμβροσίην ὅπ' εἴσαι
ὑμνεύουσιν Ἀητῶ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας,
20 ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔзоx' ἀρίστους.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς καὶ Ἀητοῦς ἡυκόμοιο·
αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομαι αἰοιδῆς.

KH.

EIS AΘHNAN.

Παλλάδ' Ἀθηναῖν, κυδρὴν θεὸν, ἄρχοι' αἰδεῖν,
γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοῖν, ἐρυσίπολιν, ἀλκίεσσαν,
Τριτογενῇ, τὴν αὐτὸς ἐγένεατο μητίετα Ζεὺς
5 σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμῆτά τεύχε' ἔχουσαν,
χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ὀρώντας
ἀθανάτους. Ἦ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγυόχοιο
ἔσσυμένως ὄρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου,
σεῖας· ὅζυν ἄκοντα· μέγας δ' ἔλελιξεν Ὀλύμπος
0 δεινὸν ὑπὸ βρίμῃ Γλαυκῶπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα

homines facient eximias hecatombas.

Dixit, et cyaneis superciliis annuit Saturnius :
divinae autem comae concutiebantur regis
de capite immortali; magnumque tremefecit Olympum.

Sic fatus, annuit capite consiliorum-auctor Jupiter.

Sis-propitius, Iraphiota, mulieribus-furem incutiens ;
ac te poetæ] celebramus incipientes finientesque; neque ullo-
modo licet,] tui oblitum, suavis meminisse cantus.

Et tu quidem ita salve, Bacche Iraphiota,
cum matre Semele, quam vocant Thyonen.

KXVII.

IN DIANAM.

Dianam cano aurea-sagitta-insignem, tumultuosam,
virginem venerandam, cervos-ferientem, sagittis-gaudentem,
germanam-sororem aureo-ense-insignis Apollinis :
quæ per montes umbrosos, et cacumina ventosa,
venatione oblectans-se, totum-aureum arcum tendit,
emittens luctuosa tela; tremunt autem vertices
altorum montium; sonatque insuper umbrosa silva
graviter a clangore ferarum; horret vero terra,
pontusque piscosus; ea autem validum cor habens,
circumquaque se-vertit, ferarum perdens genus.
Ac postquam oblectata-est ferarum-speculatrix Sagittis-gau-
dens,] exhilaravitque animum, laxato flexili arcu,
vadit in magnam domum fratris cari,
Phœbi Apollinis, Delphorum ad opulentum populum,
Musarum et Gratiarum pulcrum chorum instauratura.
Ibi postquam-suspendit flexilem arcum et sagittas,
præcedit, venustum circa corpus ornatum habens,
exordiens choros : illæ autem divinam vocem emittentes
celebrant Latonam pulcram-talis, ut peperit liberos
immortalium consilioque et operibus longe optimos.

Salvete, liberi Jovis et Latonæ comis-pulcræ :
verum ego vestrumque et alius meminero cantionis.

KXVIII.

IN MINERVAM.

Palladem Minervam, illustrem deam, incipio canere,
cæsiis-oculis, multi-consilii, immite cor habentem,
virginem venerandam, patronam-urbium, robustam,
Tritoniam; quam ipse (solus) genuit providus Jupiter
augusto ex capite, bellica arma habentem,
aurea, splendentia; veneratio autem tenebat omnes videntes
immortales. Ea vero ante Jovem ægidem-tenentem
impetuose exsiliit ab immortalis capite,
vibrans acutam hastam; magnus autem concutiebatur Olym-
pus] graviter sub impetu Cæsiae : circum vero terra

σμερδαλέον ἰάχῃσεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος,
 κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος, ἔσχετο δ' ἄλμη
 ἐξαπίνης· στήσεν δ' Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἵππους ὠκύποδας δηρὸν χρόνον, εἰσέκε κούρη
 15 εἶλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοεῖκελα τεύχη,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητίετα Ζεὺς.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς τέκος αἰγιόχοιο
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

ΚΘ.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΜΙΗΝ.

Ἰστίη, ἥ πάντων ἐν δόμασιν ὠψιλοῖσιν
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
 ἔδρην αἰδίων ἔλαχες, πρεσβυτέρα τιμῇ

καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμὴν· οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
 5 εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτη πυμάτῃ τε
 Ἰστίη ἀρχόμενος στένδει μελιθδέα οἶνον.

Καὶ σὺ μοι, Ἀργεϊφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ,
 ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρραπι, δῶτορ ἑάων·
 ναίετε δόματα καλά, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν

10 ἱλαὸς ὢν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε φίλῃ τε
 Ἰστίη. Ἀμφοτέροι γὰρ ἐπὶ νηυσὶν ἀνθρώπων
 εἰδοτές ἔργματα καλά, νόψ' ὅ' ἔσπευθε καὶ ἤβη.
 [Ἑρμῆς·

Χαῖρε, Κρόνου θυγάτηρ, σὺ τε καὶ χρυσόρραπις
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

Λ.

ΕΙΣ ΓΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

Γαῖαν παμμήτειραν αἰέεισομαι, ἡυθέμελλον,
 πρεσβίστην, ἥ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ', ὅπσ' ἔστιν,
 ἡμὲν ὅσα χθόνα διὰν ἐπέρχεται, ἡδ' ὅσα πόντον,
 ἡδ' ὅσα πωτῶνται, τάδε φέρεται ἐκ σέθεν ὄλβου.

5 Ἐκ σέο δ' εὐπαιδές τε καὶ εὐκαρποιὶ τελέθουσιν,
 πότνια· σέυ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἡδ' ἀφελέσθαι
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν. Ὅ δ' ὄλβιος, ὃν κε σὺ θυμῷ
 πρόφρων τιμήσεις· τῇ τ' ἀφθονα πάντα πάρεστιν.
 Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέεβιος, ἡδὲ κατ' ἀγροῦς
 10 κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπύμπλαται ἐσθλῶν·
 αὐτοὶ δ' εὐνομήησι πόλιν κατὰ καλλιγύναικα
 κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολλὸς καὶ πλοῦτος ὅπῃ δεῖ·
 παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθιγλεί κудиόωσιν,
 παρθενικαὶ τε χοροῖς εὐανθέσιν εὐφρονι θυμῷ·
 15 παῖζουσαι σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλακὰ ποίης,
 οὗς τε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεά, ἀφθονε δαῖμον.

Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 πρόφρων δ' ἀντ' ὥδρες βίοντι θυμῆρ' ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

horrendum resonuit : commotusque est inde pontus,
 undis purpureis conturbatus ; constitit autem salum
 repente ; stitit vero Hyperionis præclarus filius
 equos celeripedes longo tempore, donec puella
 demisit sibi ab immortalibus humeris divina arma,
 Pallas Minerva ; gavisus est autem providus Jupiter.

Et tu quidem sic salve, Jovis nata agidem-tenentis ;
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

XXIX.

IN VESTAM ET MERCURIUM.

Vesta, quæ omnium in ædibus altis
 immortaliumque deorum, et humi vadentium hominum
 sedem sempiternam sortita es, antiquum honorem,

pulcrum habens munus et honorem : non enim sine te
 convivia sunt mortalibus, ubi non primæ postremæque
 Vestæ incipiens libat quisque dulce vinum.

Et tu mihi, Argicida, Jovis et Majæ fili,
 nuntie beatorum, auream-virgam-gestans, dator bonorum
 habitatis domos pulcras, cara mentibus invicem

propitius auxiliare, cum venerandaque caraque
 Vesta. Ambo enim terrestrium hominum
 scientes opera pulcra, mentequè comites-estis et puber

Salve, Saturni filia, tuque et auream-virgam-gestans Me-
 rius :] verum ego vestrumque et alius meminero cantionis.

XXX.

IN TERRAM MATREM OMNIUM.

Terram omnium-matrem canam, bene-fundatam,
 antiquissimam, quæ alit super solo omnia, quæcumque sunt
 et quæcumque solum divinum permeant, et quæcumque vol-
 unt, et quæcumque volant, hæc aluntur ex te ortis divi.

Ex te vero beati-filii et-fructibus sunt homines,
 veneranda : penes te autem est dare vitam et auferre
 mortalibus hominibus. Ille vero est felix, quem tu animo
 lubens honoraveris : ei copiosa omnia adsunt.
 Onustum est quidem ipsis arvum alium, ac per agros
 jumentis abundat ; domus autem impletur bonis :
 ipsi vero bonis-legibus per urbem pulcris-abundantem-
 lieribus regnant, felicitasque multa et divitiæ sequuntur
 filii vero lætitia recens-florente gloriantur,
 virgunculæque choris festivis læto animo
 ludentes, persultant flores molles herbæ, eorum
 quos tu honoraveris, venerabilis dea, copiosa diva.

Salve, deorum mater, uxor Cæli stelliferi ;
 lubensque pro cantu victum animo-gratum præbe :
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

ΕΙΣ ΗΑΙΟΝ.

Ἥλιον ὑμνεῖν αὐτε, Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα,
 Καλλιόπῃ, φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
 γείνατο Γαίης παιδί καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων,
 αὐτοκασιγνήτην, ἥ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
 Ἡῶ τε βοδόπληχυν, εὐπλόκαμόν τε Σελήνην,
 Ἥελιόν τ' ἀκάζμαντ', ἐπειείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἵππους ἐμβεβαῶς σμερνδὸν δ' ὄγε δέρκεται ὄσσοις
 χρυσέης ἐκ κόρυθος, λαμπραὶ δ' ἄκτινες ἀπ' αὐτοῦ
 αἰγλήεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
 λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχρουσι πρόσωπον
 τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροὶ λάμπεται ἔσθος,
 λεπτούργες, πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι
 ἐνθ' ἄρ' ὄγε στήσας χρυσόζυγον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἐσπέριος πέμπῃσι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.

Χαῖρε, ἄναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμῆρ' ὄπαζε·
 ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος, κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
 ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

ΑΒ.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

Μήνην αἰδεῖν τανυσίτερον ἔσπετε, Μοῦσαι,
 ἥδυεπείς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἱστορες ᾧδῃς·
 ἥς ἀπο αἰγλή γαῖαν ἐλίσσεται οὐρανόδεικτος,
 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολλὸς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
 αἰγλῆς λαμπούσης· στίλβει δέ τ' ἀλάμπετος ἀήρ
 χρυσοῦ ἀπὸ στεφάνου· ἀκτινες δ' ἐνδιάνονται,
 εὐτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χροῖα καλὸν,
 εἴματα ἐσσαμένη τηλαυγέα, δια Σελήνης,
 ζευξαμένη πῶλους ἐριαύχενας, αἰγλήεντας,
 ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάσῃ καλλίτριγας ἵππους,
 ἐσπερήν διχόμοιμος, ὅτε πλήθῃ μέγας ὄγμος,
 λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότε· ἀεζομένης τελέθωσιν
 οὐρανόνθεν τέκμων δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.
 Τῇ βρά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 ἥ δ' ὑποκυσσαμένη Πανδίων γείνατο κούρην,
 ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Χαῖρε, ἄνασσα, θεὰ λευκώλενε, δια Σελήνη,
 πρόφρων, εὐπλόκαμος· σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
 ἄσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' αἰοῖδοι,
 Μουσῶν θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἑροέντων.

ΑΓ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

Ἀμφὶ Διὸς κούρους ἐλικώπιδες ἔσπετε Μοῦσαι,

IN SOLEM.

Solem celebrare rursus, Jovis nata, incipe, Musa,
 Calliope, lucentem, quem Euryphaessa magnis-oculis
 peperit Terræ filio et Cœli stellati.
 Duxit enim Euryphaessam inclytam Hyperion,
 germanam-sororem, quæ ei peperit pulcros liberos,
 Auroramque roseis-cubitis, et pulcris-comis Lunam,
 Solemque indefessum, assimilem immortalibus diis;
 qui lucet mortalibus, et immortalibus diis,
 equis invectus : horrendum vero is tuetur oculis
 aurea e galea; clarique radii ab ipso
 splendidum nitent; ad tempora radiæ genæ
 claræ a capite venustam tenent faciem
 longe-lucentem; pulcerque circa corpus fulget vestitus,
 textura-tenui, flatu ventorum : subtilis autem masculi equi
 ubi ille quum- stiferit aureo-jugo currum et equos,
 vespertinus mittat per cœlum in-Oceanum.

Salve, rex, iubens autem victum animo-gratum præbe :
 a te vero exorsus celebrabo articulate-loquentium genus viro-
 rum] semideorum, quorum opera dii mortalibus ostenderunt.

XXXII.

IN LUNAM.

Lunam canere patulam-alis (*volantem*) aggredimini, Musæ,
 suaviloquæ filię Saturnii Jovis, peritæ cantus;
 ex qua splendor terram involvit a-cœlo-ostensus,
 capite ab immortalī; multusque decor suboritur
 splendoris fulgentis; nitetque tenebrosus aer
 aurea a corona; radii autem in-aere-versantur,
 quando ab Oceano, quum-laverit corpus pulcrum,
 vestes induta longe-lucentes divina Luna,
 ubi-junxit equos ardua-cervice, fulgidos,
 rapide ulterius agitavit pulcre-jubatos equos,
 vespertina, in-medio-mense, quando plenus-est magnus glo-
 bus,] splendidissimique radii tunc augescentis sunt
 cœlitus; signum autem mortalibus et indicium est.
 Cum-hac olim Saturnius mixtus-est amore et concubitu :
 hæc vero gravis-facta, Pandiam peperit filiam,
 conspicuam formam habentem inter immortales deos.

Salve, regina, dea candis-ulnis, divina Luna,
 benevola, pulcris-comis; a-te autem incipiens, laudes virorum
 canam semideorum, quorum celebrant opera cantores,
 Musarum ministri, ab oribus amabilibus.

XXXIII.

IN DIOSCUROS.

De Dioscuris volubilibus-oculis-præditæ dicite Musæ,

Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀμώμητον Πολυδεύκεα·
 τοὺς ὑπὸ Τῆϋέτου κορυφῇ, ὄρεος μεγάλῳ,
 5 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῳ κελαινῷ Κρονίωνι,
 σωτήρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωνσιν ἄλλαι
 χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
 εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλῳ
 10 ἄρνεσιν λευκοῖσιν, ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
 πρύμνης· τὴν δ' ἀνεμός τε μέγας καὶ κύμα θαλάσσης
 θῆκαν ὑποβρυχίν· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
 ξουθῆσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος αἴζαντες,
 αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἄελλας,
 15 κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
 ναύταις, σήματα καλὰ πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
 γῆθησαν, παύσαντο δ' οἷζυροῖο πόνοιο.

Χαίρετε, Τυνδαρίδι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Tyndaridis, Leda pulcræ-talis præclaris filiis,
 Castoreque equum-domitore, et irreprehenso Polluce;
 quos sub Taygeti vertice, montis magni,
 mixta in amore cum-nubes-cogente Saturnio
 servatores peperit filios terrestrium hominum,
 velociumque navium, quando sæviant procellæ
 hiemales per pontum implacabilem; ii vero e navibus
 supplicantes vocant Jovis pueros magni,
 agnis mactatis albis, fastigia ubi-conscenderint
 puppis; eam autem ventusque magnus et unda maris
 fecere submersam: hi vero repente apparuerunt
 fuscis alis per ætherem properantes,
 statim autem gravium ventorum cessare-fecerunt procellas
 fluctusque straverunt albi maris in pelago
 nautis, signa bona laboris *navigandi* ipsis; illi autem consp
 cati] gavisī-sunt, cessaruntque ab-ærumnoso labore.

Salvete, Tyndaridæ, velocium vectores equorum:
 verum ego vestrum et alius meminero cantionis.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

A.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΤΕΙΧΕΙΣ.

Αἰδεῖσθε ξενίων χειρημένον ἤδ' ἐδόμοιο,
οἳ πόλιν αἰπεινήν, Κῦμης ἐρώπιδα κούρην,
ναίετε, Σαϊδῆνης πόδα νεάτον ὑψικόμοιο,
ἄμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ξανθοῦ ποταμοῖο,
Ἐρμου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

B.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΜΙΝ ΑΝΑΣΤΡΕΨΩΝ.

Αἴψα πόδες με φέροιεν ἐς αἰδοίῳ πόλιν ἀνδρῶν·
τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων καὶ μῆτις ἀρίστη.

Γ.

ΕΙΣ ΜΙΔΗΝ.

Χαλκή παρθένος εἰμὶ, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθλήη,
ἥελιός τ' ἀνίων φαίνη, λαμπρὴ τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα·
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἄγγελέω παριούσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Δ.

ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΙΟΥΣ.

Οἷή μ' αἶσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
νῆπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων!
ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βουλή Διὸς αἰγιόχοιο
λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιδήτορες ἵππων,
δύο δ' ἐπλότοροι, μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγέτονα, ποντοτίνακτον,
ἦντε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.
Ἐνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
ἤθελέτην κλῆσαι διὰν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν·
οἳ δ' ἀπαντήσθησαν ἱερὴν ὅπα, φῆμιν αἰοιδῆς,
ἄφραδὶ. Τῶν μὲν τε παθῶν τις φράσσεται αὖτις
ὅσπιν ὀνειδέησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ, τὴν μοι θεὸς ὥπασε γεινομένῳ περ,
τλήσομαι, ἀκράντα φέρων τετλήοτι θυμῷ·
οὐδέ τί μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυαῖς
Κῦμης ὀρμαίνουσι, μέγας δὲ με θυμὸς ἐπέλγει
δῆμον ἐς ἄλλοδαπὸν ἱέναι, ὀλίγον περ ζόντα.

EPIGRAMMATA.

I.

AD NEOTICHENSES.

Reveremini hospitalium-munerum indigum et tecti,
qui urbem altam, Cymes pulcram puellam (*coloniam*),
habitis, Sædenes radicem extremam alte-comantis,
divinam bibentes aquam sacri fluminis,
Hermi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter.

II.

CYMEN REVERSURUS.

Mox pedes me referant ad verecundorum urbem virorum :
horum etenim animus benignus est et prudentia eximia.

III.

IN MIDAM.

Ænea virgo sum, Midæque in sepulcro posita-sum.
Quoad et aqua fluet, et altæ arbores virescent,
solque oriens lucebit, splendidaque luna,
et fluvii labentur, æstuabique mare :
hoc-ipso in-loco manens, lacrimoso in tumulto,
narrabo prætereuntibus, Midas quod hic sepultus-est.

IV.

AD CYMÆOS.

Cui me fato fecit pater Jupiter ut-inciderem,
infantem venerandæ in genibus matris *me* nutriens !
quam olim munierunt consilio Jovis ægidem-tenentis
populi Phriconis, velocium vectores equorum,
fortes, devorantis ignis *simili* cernentes Marte,
Æoliam Smyrnam, mari-vicinam, ponto-concussam,
per quam pellucida labitur aqua sacri Meletis.
Inde profectæ filiæ Jovis, pulcræ puellæ,
volebant celebrare sacram terram et civitatem virorum :
at illi repudiabant divinam vocem, loquelam cantus,
præ dementia. Horum quidem perpessus aliquis cogitet rur-
sus,] quod ipsis opprobrio meam molitus-est malam-sortem.
Fortunam autem ego, quam mihi deus destinavit nascenti,
sustinebo, negata *mihi* ferens forti animo ;
nec-vero omnino mea cara membra manere sacris in viis
Cymes cupiunt, magnus tamen me animus impellit
populum ad externum ire, debilis licet sim.

Ε.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Θεστορίδῃ, θνητοῖσιν ἀνωϊστῶν πολέων περ,
οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

ΣΤ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ.

Κλύθι, Ποσειδάων μεγαλοσθενὲς, ἐννοσίγαιε,
εὐρυχόρου μεδέων ἡδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος·
δὸς δ' οὐρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ιδέσθαι
ναύτης, οἱ νηὸς πομποὶ ἡδ' ἀρχοὶ ἕασιν.
Δὸς δ' ἔς ὑπωρείην ὑψικρήμνοιο Μίμαντος
αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν δόσιον τε κυρῆσαι·
φῶτά τε τισαίμην, δὲ ξέμον νόον ἡπεροπέυσας,
ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξενίην τε τράπεζαν.

Ζ.

ΕΙΣ ΠΟΛΙΝ ΕΡΥΘΡΑΙΑΝ.

Πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλθου,
ὥς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὐοχθὸς ἐτύχθης,
τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχολώθης.

Η.

ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΑΣ.

Ναῦται ποντοπόροι, στυγερῇ ἐνἀλίγκιοι Ἄτῃ,
πτωκάσιν αἰθυίῃσι βίον δύςζηλον ἔχοντες,
αἰδεῖσθε ξενίῳ Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος·
δεινὴ γὰρ μέτοπις ξενίου Διὸς, δὲ κ' ἀλίτῃται.

Θ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Ὑμέας, ὧ ξεῖνοι, ἀνεμὸς λάβεν ἀντίος ἐλθόν·
ἀλλ' ἔτι νῦν δέξασθε, καὶ ὁ πλόος ἕσσεται ὑμῖν.

Ι.

ΕΙΣ ΠΕΥΚΗΝ.

Ἄλλῃ τίς σευ, πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἔησιν
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἡνεμοσέσης.
Ἐνθα σίδηρος Ἄρης ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἕσσεται, εὖτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν.

V.

AD THESTORIDEN.

Thestoride, mortalibus quum-multa-sint obscura,
nihil tamen obscurius est ipsa mente mortalium.

VI.

NEPTUNO.

Audi, Neptune validissime, terræ-concussor,
lato imperans ac divino Heliconi :
da auram secundam, et felicem reditum videre
nautis, qui navis deductores ac gubernatores sunt.
Da vero *etiam* ad radices præcipitis Mimantis
me venientem, verecundis hominibus et justis incidere :
virumque *eum* ulciscar, qui meam mentem decipiens
læserit Jovem hospitem, hospitemque mensam.

VII.

IN URBEM ERYTHRÆAM.

Veneranda terra, munifica, largitrix suavium divitiarum,
ut tu aliis quidem hominibus profunda (*fertilis*) contigisti,
aliis autem sterilis et aspera, quibus *quidem* irascaris.

VIII.

AD NAUTAS.

Nautæ marivagi, invisæ similes Noxæ,
timidis mergis male-æmulam vitam habentes,
reveremini hospitalis Jovis numen, alte-dominantis :
gravis enim *est* ultio hospitalis Jovis quisquis *eum* læserit.

IX.

AD EOSDEM.

Vos, o hospites, ventus corripuit adversus veniens :
sed etiam nunc *me* recipite, et navigatio erit vobis.

X.

IN PICEAM.

Alia quædam te, picea, arbor meliorem fructum fundit
Idæ in verticibus cum-multis vallibus, ventosæ.
Ibi ferrum Martis terrestribus hominibus
erit, quum primum eam Cebrenii viri tenebunt.

ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΟΝ ΤΟΝ ΑΠΗΟΛΟΝ.

Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔσος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
πρῶτον μὲν κυνὶ δειπνῶν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι
δοῦναι· ὥς γὰρ ἄμεινον. Ὅ γάρ καὶ πρῶτον ἀκούει
ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐξ ἔρκεα θηρὸς ἰόντος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΕΝ ΣΑΜΩ.

Κλυθὶ μοι εὐχομένη, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
τῇνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν·
ἣ δ' ἐπιτερπέσθω πολιορκοτάτοιον γέρονσιν,
ὧν οὐραὶ μὲν ἀπ' ἡμέλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

ΕΙΣ ΟΙΚΟΝ ΤΩΝ ΦΡΑΤΟΡΩΝ.

Ἀνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλῃος,
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
χρήματα δ' αὖξει οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες,
ἥμενοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος λαοῖσιν ὀρεῖσθαι·
αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.
[ῥηματι χειμερίῳ, ὅπότε ἂν νίφῃσι Κρονίων.]

ΚΑΜΙΝΟΣ Η ΚΕΡΑΜΙΣ.

Εἴ μοι δώσετε μισθὸν, αἰείσω, ὃ κεραμῆς·
δεῦρ' ἄγ', Ἀθηναίη, καὶ υπεῖρεχε χεῖρα καμίνου·
εὖ δὲ πεπαιθνεῖν κότυλοι καὶ πάντα κανάστρα,
φρυγθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὧν ἀρέσθαι,
πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυαῖς,
πολλὰ δὲ κερδοῖναι ἡμῖν δὲ δὴ, ὥς σφιν αἰεῖσαι.
Ἦν δ' ἐπ' ἀναιδείῃν τρεφθέντες ψεύδε' ἄρῃσθε,
συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας, [βάκτην,
Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγον τε καὶ Ἀσβετον ἥδὲ Σα-
10 Ἀμοδάμον θ', ὃς τῇδε τέχνην κακὰ πολλὰ πορίζοι.
Πέρθε πύρ' αἰθουσαν καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος
πᾶσα κυκηθεῖη, κεραμῆων μέγα κοκκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἱππεῖν βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος,
πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμῆϊα λεπτά ποιούσα.
15 Δεῦρο καὶ Ἥελιου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη,
ἄγρια φάρμακα βάλλε, κακούσ' αὐτοὺς τε καὶ ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλοντο·
τύπτοιεν τᾶδε ἔργα κακῶς, πῆπτοι δὲ κάμινος,
20 αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες δρόματο ἔργα πονηρά·
γηθῆσω δ' ὁρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
Ὅς δὲ χ' ὑπερχύψει, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
φλεχθεῖη, ὥς πάντες ἐπισταίντ' αἴσιμα βρῆεν.

AD GLAUCUM CAPRARIUM.

Glauce, pecudum curator, dictum aliquod tibi in animo po-
nam :] primum canibus memento victum ad aulae januas
dare : sic enim satius est. Nam is (canis) et primus audit
hominem accedentem, et in septa bestiam intrantem.

IN SACERDOTE M IN SAMO.

Audi me precantem, juvenes-alens Apollo, da autem mu-
liorem] hanc juvenum renuere amores et lectum :
verum ea delectetur cum-canis senibus,
quorum vigor fractus-est, animus tamen appetit.

IN DOMUM TRIBULIUM.

Viri quidem decus sunt liberi, urbis autem turres,
equi porro campi ornatus, et naves, maris :
divitiæ vero exornant domum : sed augusti sunt reges,
quum-sedent in foro, decus civibus spectatu ;
lucente vero igne augustior est domus aspectu.
[die hiberno, quando nives-fundit Saturnius.]

CAMINUS SIVE TESTA.

Si mihi dabitur mercedem, canam, o filii :
huc-ades, age, Minerva, et tuere manu caminum :
pulcre autem incalescant popula, et omnia canistra,
torreanturque pulcre, et magno pretio potiantur,
multa quidem in foro vendita, multa autem in-viis,
multumque lucentur ipsi : nobis vero contingat, ut iis can-
temus.] At si ad impudentiam versi mendacia concinnetis,
tum vero convocabo fornaci vastatores,
Syntriba pariter Smaragumque, et Asbetum, et Sabacten,
Omodamumque, qui huic arti mala plurima afferat.
Vasta igni porticum et domos ; unaque caminus
totus conteratur, testis multum plorantibus.
Ut malæ equinae crepant, sic crepet caminus,
omnis intra se testas comminuens.
Huc-ades et Solis filia, venenis-dives Circe,
dira venena sparge, ac perde ipsosque et opera eorum.
Huc et tu, Chiron, ducito multos Centauros,
quique Herculis manus effugerunt, quique perierunt :
male tudent hæc opera, concidatque caminus,
ipsi autem plorantes vident facta mala :
ego vero lætabor conspiciens ipsorum infelicem artem.
Qui autem se-inclinaverit in fornacem inspecturus, igne
hujus tota facies] aduratur, ut omnes discant recta facere.

ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
 δς μέγα μὲν δύναιται, μέγα δὲ βρέμει ὀλβιος αἰεὶ.
 Αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔξεισιν
 πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνῃ τεθαλυῖα,
 5 εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἶη,
 κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἐρποι μάζα.
 [Nῦν μὲν κριθαῖν εὐώπιδα σησαμόεσσαν....]
 Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα βήσεται ὕμιν,
 ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τὸδε δῶμα·
 10 αὐτὴ δ' ἰστὸν ὑφαίνει ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖα.
 Νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
 Ἔστηχ' ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα
 πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνι γυιάτιδος

Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἔστίζομεν·
 οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἥλθομεν.

ΙΣΤ.

ΤΟΙΣ ΛΑΙΕΪΣΙΝ.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίδης ἀλιήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;
 ΛΑΙΕΙΣ.

Ὅσ' ἔλομεν, λιτόμεσθ'· ὅσα' οὐχ ἔλομεν, φερόμεσθα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Τοίῳν γὰρ πατέρων ἔξ αἵματος ἔχγεγάτε,
 οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΥ ΤΑΦΟΝ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΑΡΙΓΙΤΟΥ.

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.

PLATO, *Alcib.* II, p. 147, B.

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
 οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.

CLEM. AL. *Strom.* I, p. 281.

Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Schol. ARISTOPH. PAC. 914.

IRESIONE.

Domum adivimus viri opulenti,
 qui multum potest, multumque superbit dives usque.
 Ipsæ patescite, fores : divitiæ enim intrabunt
 multæ, cumque divitiis etiam lætitiæ florens,
 et pax bona : omnia autem vasa plena fiant,
 ac turgida semper in mactram irrepit maza.
 [Nunc quidem hordeaceam pulcræ samussam....]

Filii autem uxor carpento vehetur vobis,
 mulique portabunt eam veloces ad hanc domum ;
 ipsa vero telam textat electro insistens.
 Redibo tibi, redibo quotannis, ut hirundo.
 Sto in vestibulo, nuda pedibus : verum affer cito.

Quod si quid dederis, bene est ; sin minus, non stabimus
 non enim cohabitatum huc venimus.

XVI.

PISCATORIBUS.

HOMERUS.

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?

PISCATORES.

Quæcunque cepimus, relinquimus ; quæ non cepimus, auferi

HOMERUS.

Talium enim parentum e sanguine prognati-estis,
 nec agris-divitum, nec pecorum greges pascentium.

IN HOMERI SEPULCRUM.

Hic sacrum caput terra abscondit,
 virorum heroum cantorem, divinum Homerum.

EX MARGITE.

Multa sciebat opera, sed male sciebat omnia.

Hunc neque fossorem dii fecerant, neque aratorem ;
 neque in-alia ulla-re institutum ; sed omni carebat arte.

Musarum famulus et longe-jaculantis Apollinis.

CYCLICORUM POETARUM FRAGMENTA.

EX PHOTII BIBLIOTHECÆ CODICE CCXXXIX,
DE PROCLI GRAMMATICA CHRESTOMATHIA.

..... περὶ τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, δς ἄρχε-
ται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως,
ἐξ ἧς αὐτοὶ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς
γενεῶσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περὶ
θεῶν τοῖς Ἑλλήσι μυθολογούμενα, καὶ εἴ ποῦ τι καὶ πρὸς
ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος,
ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι τῆς ἀπο-
βάσεως Ὀδυσσεὺς τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ἣ καὶ ὑπὸ τοῦ παι-
δὸς Τηλεγόνου ἀγνούσντος κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ
ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζε-
ται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν
ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. Λέγει δὲ καὶ τὰ
ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν
ἐπικὸν κύκλον. Λέγει δὲ καὶ περὶ τινων Κυπρίων ποιη-
μάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίον ἀναφέρουσιν
Κύπριον, οἱ δὲ Ἥγησιν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπι-
γράφουσιν, οἱ δὲ Ὀμηρον δοῦναι δὲ ὑπὲρ θυγατρὸς Στα-
σίω, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπριον τὸν πόνον ἐπι-
κληθῆναι. Ἄλλ' οὐ πίθεται [ὁ συγγραφεὺς] ταύτῃ τῇ αἰ-
τίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτονῶς ἐπιγράφεσθαι τὰ
ποιήματα.

(100)

EXCERPTA E PROCLI GRAMMATICA
CHRESTOMATHIA.

..... Ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν
βιβλίοις φερόμενα ἑνδεκα, ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὑστερον
ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν τὰ δὲ
περιεχόμενά ἐστι ταῦτα.

Ζεὺς βουλευέται μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊ-
κοῦ πολέμου. Παραγενομένη δὲ Ἐρις εὐχουμένων τῶν
θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστη-
σιν Ἀθηνᾶ, Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν
Ἰδῇ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν
ἄγονται. Καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς
Ἑλένης γάμοις ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐπειτα δὲ Ἀφροδίτης
ὑποθεμένης ναυπηγεῖται, καὶ Ἑλένος περὶ τῶν μελλόν-
των αὐτῇ προθεσπίζει, καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ Αἰνεῖαν συμ-
πλεῖν αὐτῷ κελεύει. Καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόν-
των προσηλῶ. Ἐπιθὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος
ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ
Σπάρτῃ παρὰ Μενελάω. Καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐχίαν
δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος
εἰς Κρήτην ἐκπέλει, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ
ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἀπαλλαγῶσιν. Ἐν τούτῳ δὲ
Ἀφροδίτῃ συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ μετὰ

His

..... de *epico cyclo*, qui incipit a congressu Coeli et Terræ
in fabulis narrato, ex quo et tres filios centimanos et tres
generu Cyclopes; persequitur inde et quæ temere de diis
in Græcorum fabulis referuntur, et si quid ad historicam
veritatem accedit. Ac terminatur epicus Cyclos, e variis poetis
conciannatus, in reditu Ulyssis in Ithacam, ubi a filio Tele-
gono, qui ipsum non novit, occiditur. Dicit etiam epici Cycli
carmina servata esse et studiosè legi a plurimis, non ita ob
præstantiam ipsorum, ut propter continuam rerum in eo
narratarum seriem. Memorat etiam nomina et patrias eorum
qui conscripserunt epicum Cycum. Loquitur etiam de Cy-
priis quibusdam carminibus; quæ alios quidem ad Stasinum
referre Cyprium, alios autem Hegesinum Salaminium ipsis
inscribere auctorem, alios denique Homerum; hunc vero ea
dedisse in dotem filiae Stasino, cujus ob patriam Cypria
vocata esse hunc librum. Sed non accedit scriptor huic ap-
pellationis causæ: neque enim Κύπρια, cum accentu in an-
tepenultima, inscribi hæc carmina, (sed Κυπρία).

His adjicit carmina *Cypria* dicta, quæ in undecim libris
feruntur; de quorum scriptura (Κύπρια vel Κυπρία) poste-
rius disseremus, ne quæ nunc potissimum dicenda sunt,
interrumpamus; hæc vero in iis comprehenduntur.

Jupiter cum Themide de bello Trojano deliberat. Accedens
autem Eris, dum dii in Pelei nuptiis epulantur, inter Miner-
vam, Junonem Veneremque item de pulcritudine movet;
quæ deæ jussu Jovis a Mercurio ad Alexandrum in Ida monte
deducitur, qui certamen dirimat. Et Venerem ceteris
anteponit Alexander, promissis Helenæ nuptiis perductus.
Dein, suadente Venere, naves construendas curat, atque
Helenus de futuris ei vaticinatur, Venusque Æneam una
cum ipso navigare jubet. Cassandra quoque futura præsa-
git. Ingressus vero Laconiam Alexander a Tyndaridis ho-
spitio excipitur, ac postea Spartæ a Menelao. Atque Helenæ
inter convivium dona dat Alexander. Post hæc Menelaus in
Cretam proficiscitur, jussa Helena hospitibus necessaria præ-
bere, donec abirent. Inter hæc Venus Helenæ copiam facit

τὴν μῆϊν τὰ πλείστα κτήματα ἐνθέμενοι νυκτὸς ἀποπλῆ-
ουσιν. Χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἴφρα, καὶ προσ-
ερχεῖται Σιδῶνι δ' Ἀλέξανδρος αἰρεῖ τὴν πόλιν. Καὶ
ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν.

Ἐν τούτῳ δὲ Κᾶστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἰδὰς
καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν. Καὶ Κᾶ-
στωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδὰ ἀναίρεται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἰδὰς
ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἐπεφύμενον νέμει
τὴν ἀθανάσιαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀπαγγέλλεται
τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον, ὃ δὲ παραγε-
νόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον στρατείας βουλευέται μετὰ
τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος.
Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγείται αὐτῷ, ὡς Ἐπωπεύς
φθείρας τὴν Λύκῳ θυγάτηρα [...] ἐξεπορβήθη, καὶ τὰ
περὶ Οἰδίπου καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν, καὶ τὰ περὶ
Θησέα καὶ Ἀριάδην. Ἐπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζου-
σιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. Καὶ μαίνεσθαι προσποιησά-
μενον τὸν Ὀδυσσεᾶ ἐπὶ τῷ μὴ θέλῃν στρατεῖεσθαι ἐφώ-
ρασαν Παλαμίδους ὑποδεδέμενον τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ
κόλασιν ἐξαρπάσαντες.

Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὔλιδα θύουσι. Καὶ
τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γεγόμενα δει-
κνύται, καὶ Κάλυγας περὶ τῶν ἀποθησομένων προλέγει
αὐτοῖς. Ἐπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσρυσσι, καὶ
ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τηλεφός δὲ ἐκ βοηθείας
Θεράναδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ
Ἀχιλλεύς τιτρώσκειται. Ἀποπλόνου δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς
Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει καὶ διασχεδάννυνται. Ἀχιλ-
λεὺς δὲ Σκυρῷ προσχῶν γαμῆϊ τὴν Λυκομήδους θυγα-
τέρα Δηιδάμεϊαν. Ἐπειτα Τηλέφον κατὰ μαντέϊαν πα-

ραγενόμενον εἰς Ἄργος ἵαται Ἀχιλλεύς ὡς ἡγεμόνα τοῦ
ἐπ' Ἴλίου πλοῦ.

Καὶ τὸ δεύτερον ἡθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὔλιδι
Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον ὑπερβάλλειν ἐφασκε
καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Μηνιάσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεεν αὐτόν-
τος τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιπέμψουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόν-
τος τὴν τῆς θεοῦ μῆϊν καὶ Ἰφργένειαν κελεύσαντος θύει
τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὶ μεταπειμνά-
μενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν. Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα
εἰς Ταύρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ, ἔλαφον
δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βοιωτῷ.

Ἐπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον. Καὶ εὐωχομέ-
νων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγείς διὰ τὴν δυσ-
οσμίαν ἐν Λήμῳ κατελείφθη. Καὶ Ἀχιλλεύς ὕστερον
κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Ἐπειτα ἀπο-
βαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ
ὀνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἐκτορος. Ἐπειτα Ἀχιλλεύς
αὐτοὺς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Πησείδῳ. Καὶ
τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται, καὶ διαπρεσθεύονται πρὸς τοὺς
Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες. Ὡς
δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνοι τειχομα-
χοῦσιν. Ἐπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορβοῦσι καὶ
τὰς περιοίκους πόλεις. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς Ἑλέ-
νην ἐπιθυμῆι θεάσασθαι, καὶ συνήγαγον αὐτοὺς εἰς τὸ
αὐτὸ Ἀφροδίτῃ καὶ Θέτι. Εἵτα ἀπονοστεῖν ὠρμημέ-
νους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεύς κατέχει. Κάπειτα ἀπελάνει
τὰς Αἰλείου βόας, καὶ Λυρνησὸν καὶ Πηδάσον πορθεῖ
καὶ συγνάς τῶν περιοικίδων πόλεων, καὶ Τρώϊον φο-
νεύει, Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμ-
πολᾷ. Καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεύς μὲν τὴν Βρισηίδα

Alexandro, qui post concubitum maxima divitiarum parte
navibus imposita noctu avehuntur. Navigantibus Juno tem-
pestatem immittit; tandem nave ad Sidonem appulsa, Alexan-
der hanc urbem capit. Inde Trojam avectus nuptias cum
Helena conficit.

Inter hæc Castor et Pollux, Idæ et Lyncei boves clam
abducentes, in furto deprehensi sunt; et Castor quidem
ab Ida obtruncatur, Lynceus vero et Idas a Polluce; ac
Jupiter Dioscuris immortalitatem in alternas dierum vices
tribuit. Post hæc Iris Menelao, quæ domi facta erant, nun-
tiat; qui adveniens de expeditione contra Trojanos susci-
pienda cum fratre deliberat, inde ad Nestorem proficiscitur.
Nestor autem ei in digressione narrat, Epopeus quomodo post
vitiatam Lyci filiam (cæsus et urbs ejus) vastata fuerit,
et res Œdipi, et Herculis furorem, denique res Thesei et
Ariadnes. Deinde duces convocant, Græciam obeuntes. Et
Ulyssem, insaniam simulantem, quia in bellum proficisci
noiebat, deprehenderunt, Palamedis consilio Telemachum
filium ad cruciatum abripientes.

Et post hæc in Aulidem collecti, sacra faciunt. Quæ de
dracone et passeribus acciderunt, exponuntur, et Calchas
rerum eventum ipsis prædicit. Inde in altum profecti Teu-
thranias naves appellant, quam Trojam esse opinati popu-
labantur. Telephus vero vim propulsaturus Thersandrum,
Polynicis filium, occidit, atque ipse ab Achille vulneratur.
Solvētibz inde a Mysia tempestas incidit et dissipatur.
Achilles autem escensione in Scyrum facta Deidamiam, Ly-
comedis filiam, in matrimonium ducit. Postea Telephum,

oracli jussu Argos profectum, sanat, utpote ducem naviga-
tionis Trojam versus futurum.

Classe denuo Aulide collecta, Agamemno in venatione
cervum quum ferisisset, ipsa Diana se jacularum superiorem
esse dixit. Hinc irata deæ immissis tempestatibus illos
prohibuit a navigatione. Sed Calchas quum deæ iram aperu-
isset et Iphigeniam ei jussisset immolari, virginem tanquam
ad nuptias cum Achille contrahendas arcessitam immolare
aggrediuntur. At Diana eam sublatam Tauros transfert, et
immortalem reddit, cervam vero pro puella ad aram cons-
tituit.

Inde deveniunt in Tenedum. Ibi epulantibus ipsis Philo-
ctetes ab hydro ictus, ob gravissimum odorem vulneris in
Lenno desertus est. Achilles post ceteros in expeditionem
advocatus cum Agamemnone litigat. Post hæc escendentes
in litus Trojæ arcent Trojani, et Protesilaus ab Hectore in-
terficitur. Deinde Achilles eos in fugam vertit, quum occi-
disset Cycnum, filium Neptuni. Ac mortuos sepeliunt, et
legatos mittunt ad Trojanos, Helenam opumque restitu-
tionem postulantes. Ut vero illi non paruerunt, tum demum
hi murum oppugnant. Deinde quum terram Trojanam ho-
stiliis pervasisset, vastant etiam urbes finitimas. Ac post
hæc Achilles Helenam cupit videre; quos in unum locum
congregi fecere Venus et Thetis. Inde Achivos in patriam
reverti aggressos Achilles retinet. Postea idem Ænææ boves
abigit, et Lysseum Pedasumque depopulatur, multasque
urbium circumjacentium; et Troilum occidit; Lycaonemque
Patroclus in Lemnum abductum venundat. Ac de manubiis

γέρας λαμβάνει, Χρυσίδα δ' Ἀγαμέμνων. Ἐπειτα ἔστι Παλαμῆδους θάνατος καὶ Διὸς βουλὴ, ὅπως ἐπικουφίσει τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεὺς τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας, καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρῶσι συμμαχῶν σάντων.

Ἐπιβάλλει δὲ τοῖς εἰρηνέμοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ Ἰλίδι Ὀμήρου, μετ' ἣν ἔστιν Αἰθιοπίδος βιβλία πέντε Ἀρκτίνου περιέχοντα τάδε.

Ἀμαζῶν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρῶσι συμμαχῶσσαν, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς. Οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι καὶ Ἀχιλλεύς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτὸν καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα. Καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου, μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεύς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσεώς.

Μέμνων δὲ δ' Ἡῶς υἱὸς ἔχων ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρῶσι βοηθήσων. Καὶ Θέτις τῶ παιδί τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει, καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεύς Μέμνονα κτείνει καὶ τούτῳ μὲν Ἡὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανάσιαν δίδωσι τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεύς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν πόλιν ἵεσθῶν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος καὶ περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεὺς ἀπομαχομένου τοῖς Τρῶσιν. Ἐπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλεύως προτίθενται. Καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς

πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. Οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασιν. Καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλεύως ὅπλων Ὀδυσσεὶ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

Ἐξῆς δ' ἔστιν Ἰλιδὸς μικρῆς βιβλία τέσσαρα Λεσῶν Μυτιληναίου περιέχοντα τάδε.

Ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς μετὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενομένος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμάνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχίσας Ἐλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδης ἐκ Λήμνου φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μοιχογῆσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀνελόμενος θάπτουσι οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηϊφῶθος Ἐλένην γαμῇ. Καὶ Νεοπτόλεμος Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός. Καὶ Ἀχιλλεύς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπλους δὲ δ' Τηλέφου ἐπικουρος τοῖς Τρῶσι παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται. Καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηναῖς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατασκοπος εἰς Δίον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται. Κτενέας τέ τινας τῶν Τρῶων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὰ Παλλὰδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Δίου.

Ἐπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβάσαντες, τὰς τε σκηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται. Οἱ δὲ Τρῶες τὴν κακῶν ὑπολαβόντας ἀπαλλάχθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς

Achilles Briseidem in præmium sumit, et Chryseidem Agamemnon. Deinde inest mors Palamedis, et Jovis consilium, quomodo sublevet Trojanos, Achillem a pugna cum Græcis societate removens; et enumeratio eorum qui Trojanis auxilio venerunt.

Res in præcedenti libro memoratas sequitur *Ilias Homeri*; hanc excipiunt *Æthiopidis* libri quinque *Arctini*; qui hæc comprehendunt.

Penthesilea Amazon advenit Trojanis auxilium latura, Martis filia, Thracia genere; et hanc fortissime pugnantem occidit Achilles. Trojanam eam sepeliunt, et Achilles Thersiten interficit, conviciis ab ipso petitis et opprobriis propter amorem quem dicebatur in Penthesileam concepisse. Inde seditio oritur inter Achivos de cæde Thersitæ. Post hæc Achilles in Lesbum navigat et sacris Apollini, Dianæ et Latonæ factis expiatur ab hac cæde per Ulyssem.

Memno, Anroræ filius, armaturam a Vulcanò factam gerens advenit in auxilium Trojanis. Ac Thetis filio suo quæ de Memnone eventura erant, prædicit; et prælio facto Antilochus a Memnone occiditur; inde Achilles Memnonem interficit; atque huic Aurora, quum ab Jove petisset, immortalitatem dat; Achilles vero, versis in fugam Trojanis, ipsam urbem vi ingressus a Paride occiditur et Apolline: ac de caesi corpore facta acri pugna, Ajax (hostibus) ereptum ad naves portat, dum Ulyssex cum Trojanis pugnando satagit. Inde Antilochum sepeliunt et Achillis corpus palam exponunt. Atque Thetis adveniens cum Musis et sororibus deflet filium.

Post hæc de rogo sublatum filium Thetis in Leucen insulam perfert. Achivi autem tumulto extracto ludos instituunt. Ac de Achillis armis Ulyssi et Ajaci contentio incidit.

Hæc excipiunt *Iiadis parvæ* libri quatuor *Leschei Mytilenæi*, hæc comprehendentes.

Armorum judicium fit; et Ulysses, consiliis a Minerva ipsi datis, illa accipit; Ajax vero, insaniam correptus, prædam Achivorum infestat et se ipse interficit. Post hæc Ulysses Helenum per insidias capit; quo de expugnanda tandem Troja vaticinato, Diomedes e Lemno Philocteten navibus arcescit. Hic sanatus a Machaone et singulari certamine cum Alexandro congressus, eum interficit; et corpus ejus contumeliose a Menelao tractatum auferunt et sepeliunt Trojani.

Post hæc Deiphobus Helenam in matrimonium ducit. Ac Neoptolemus Ulysses, e Scyro adductum, paternis armis donat. Cui Achilles pater per somnum apparet. Eurypylus vero Telephi filius, socius Trojanis advenit: quem fortissime pugnantem Neoptolemus obrutur.

Jam Trojani in urbe obsidentur. Et Epæus e Minervæ consilio ligneum equum fabricatur. Ulysses vero corpore sibi deturpato speculator Trojam ingreditur, et agnitus ab Helena de capienda urbe cum ipsa consilia init. Interfectisque Trojanis aliquot, ad naves pervenit. Post hæc cum Diomedæ Paladium Troja effert.

Deinde fortissimus viris in ligneo equo collocatis, tentoriisque combustis, reliqui Græcorum in Tenedum navigant. Trojani vero jam a malis se liberatos esse opinati, equum

τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐχοῦνται ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

Ἔπειτα δὲ τούτοις Ἰλίου περσίδος βιβλία δύο Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε· ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλευόμενοι ὁ τι χρὴ ποιεῖν καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι. Καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. Τραπενίτες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. Ἐν αὐτῇ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέστες τὸν τε Λαοκῶντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθερούσιν. Ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνεΐαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδὴν. Καὶ Σίνων τοὺς πυρσούς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὸς προσποιήσας. Οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πάριον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἐλενην ἐπὶ τὰς ναῦς κατὰγει, Διήφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕζονον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλευσάι βούλονται τὸν Αἴαντα. Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαιος μηχανᾷται.

..... καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστυάνακτα ἀνελόντος Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει, καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκαμας Αἴθραν εὐρόντες ἄγουσιν μετ' αὐτῶν. Ἔπειτα ἐμπρήσαντες

τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγίζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

Συνάπτεται δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία πεντε Αὐγίου [al. Ἀγίου] Τροϊζηνίου περιέχοντα τάδε.

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος γόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστορ ἀναθέντες εἰς τὴν οἰκείαν διασώζονται· μετ' οὗς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρείσων νεῶν ἐν τῇ πελάγει. Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυπόιτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα, Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσιν.

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἰδὼλον ἐπιφανὲν πειράται διακλύειν, προλέγοντά συμβήσόμενα. Εἰδὼ δὲ περὶ τὰς Καφρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν καὶ ἡ Αἴαντος φθορά τοῦ Λοκοῦ. Νεοπτόλεμος δὲ Θέτιδος ὑποθεμένης πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν, καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεῖα καταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ καὶ τὸ λοιπὸν ἀνίει τῆς ὁδοῦ. Καὶ τελευτήσαντα Φοῖνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσὸς ἀφικόμενος ἀναχωρίζεται Πηλεΐα..... τὰ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταίμηστρας ἀναίρεθέντος ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκείαν ἀνακομιδή.

Μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὀμήρου Ὀδυσσεΐα· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμου Κυρηναίου, περιέχοντα τάδε.

Οἱ μνησφόροι ὑπὸ τῶν προσχρόνων θάπτονται. Καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἥλιν ἀποπλεῖ ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένη, δῶ-

lignum in urbem recipiunt, disiecta parte muri, et epulas celebrant quasi victoria de Graecis reportata.

Sequuntur haec *Trojae Excidii* libri duo *Arctini Milesii*, qui haec comprehendunt : ut rem de equo suspectam habentes Trojani circumstantes deliberant, quid oporteat fieri : et aliis quidem videtur in mare praecipitandus equus, aliis comburendus ; alii denique eum tanquam sacrum Minervae dedicari debere dixerunt. Ac tandem horum sententia vincit. Versi autem in laetiam, epulas celebrant, quasi liberati a bello. Dum haec fiunt, duo dracones apparent, et Laocoontem cum altero filiorum enecant. Quo prodigio territi Aeneas et socii ipsius secesserunt in Idam. Ac Sinon per facies elatas signa Achivi dedit, paulo ante urbem ingressus simulatione sua. Illi autem e Tenedo navibus advecti, et qui e ligno equo egressi erant, hostes aggreduuntur, multisque caesis, urbem vi capiunt.

Ac Neoptolemus Priamum, qui ad Jovis Hercei aram confugerat, occidit. Menelaus autem Helenam repertam ad naves abducit, Deiphobo interfecto. Cassandram Ajax Oilei ab antiqua statua Minervae per violentiam abripiens, ipsam statuum cum ea detrahit : qua re exasperati Graeci, lapidare volunt Ajacem. Qui in Minervae aram confugit et servatur e periculo imminente. Inde avehuntur Graeci : quibus Minerva exitum in mari machinatur.

..... et Astyanacte ab Ulysse occiso, Neoptolemus Andromachen pro praemio sumit, et reliqua manubria distribuunt. Demophoon et Acamas Aethram repertam secum abducunt.

Inde incensa urbe Polyxenam super Achillis tumulo immolant.

Cum his cohaerent *Nostorum* (Redituum) libri quinque *Augiae* [al. *Hagiae*] *Traxenii*, qui haec comprehendunt.

Minerva inter Agamemnonem et Menelaum contentiorem movet de redivit. Ut Agamemnon quidem Minervae iram sedaturus remanet, Diomedes vero et Nestor vela dantes in patriam salvi perveniunt ; post quos Menelaus auctus, cum quinque navibus in Aegyptum venit, reliquis navibus in mari perditis. At Calchas, Leonteus et Polydaetes, cum sociis suis terrestri itinere Colophonem profecti, ibi Tiresiam [Calchantem] defunctum sepeliunt.

Quum Agamemnonis socii avehantur, Achillis umbra apparens eos prohibere tentat, praedicens quae inde sint eventura. Tunc tempestas ad saxa Capharea narratur et Ajacis Locrensis interitus. Neoptolemus, Thetide suadente, terrestre iter facit, et, quum in Thraciam venisset, Ulyssem assequitur Maronae ; dehinc reliquum viae perficit. Et defunctum Phoenicem sepelit, ipse vero ad Molossos profectus adveniens agnoscitur a Peleo..... Agamemnonis, ab Aegistho et Clytaemnestra occisi, ultio ab Oreste et Pylade peracta, et Menelai in patriam reditus.

Haec excipit *Homeri Odyssea*. Quam sequuntur *Telegoniae* libri duo *Eugammonis Cyrenaei*, qui haec complectuntur.

Proci a propinquis sepeliuntur. Et Ulysses quum Nymphis sacrificasset, in Elidem avehitur, inspecturus armenta ; et ho-

ρόν τε λαμβάνει κρατῆρα· καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγείαν. Ἐπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείας τελεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται καὶ γαμῇ Καλλιδίκην, βασιλῖδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἐπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους Ὀδυσσεὺς ἡγούμενός. Ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τρέπεται. Καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηναῖα καθίσταται. Τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει. Μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευτὴν τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης Ὀδυσσεὺς υἱός, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται. Κἀν τούτῳ Τηλέγονος εἰς ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποθὰς εἰς τὴν Ἰθάκην, τέμνει τὴν νῆσον. Ἐκδοθήσας δ' Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγριοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγινούς τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθίστησιν. Ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ συνοικεῖ· ἢ μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ δὲ Τηλέμαχος. . .

I. TITANOMACHIA.

1.

Athen. VII, p. 277, D : Οἶδα δτι ὁ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἴτ' Εὐμηλὸς ἐστὶν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτίνος, ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ ὅπως εἴρηκεν·

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι
νῆγοντες παῖζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίου.

2.

Idem I, p. 22, C : Εὐμηλὸς δὲ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτίνος τὸν Δία ὀρχούμενόν που παράγει, λέγων·

Μέσσοισιν δ' ὀρχεῖτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

3.

Clemens Alex. Strom. I, p. 360 : Ἐπὶ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράφας φησὶν, ὡς πρῶτος οὗτος

Εἷς τε δικαιοσύνην θνητῶν γένος ἤγαγε δαΐδας
ὄρκον καὶ θυσίας ἱλαρὰς καὶ σχήματα· Ὀλύμπου.

4.

Ex hoc igitur carmine petita esse videntur quæ scholiastes Apollonii Rhod. I, 554, ex *Gigantomachia* refert : Ὁ δὲ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσας φησὶν, ὅτι ὁ Κρόνος μεταμορφωθείς εἰς ἵππον συνεγένετο Φιλύρα τῇ Ὠκεανῷ, καὶ διὰ τοῦτο γέγονεν ὁ Χείρων ἵπποκένταυρος. Τούτου γυνὴ Χαρικλώ. Εἰκότως δὲ παρεισήγαγε Χείρωνος εἰκόνα, καὶ ὡς φιλαλήθη, καὶ ὡς δικαιότατον τῶν κενταύρων.

5.

Schol. Apollon. Rhod. I, 1165 (et Eudocia Viof. p. 19) : Εὐμηλὸς δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν.

6.

J. H. Vossius huc retulit versum apud schol. Pindari Nem. III, 37, de columnis Herculis :

Στῆλαί τ' Αἰγαίωνος ἄλδος μεδέοντι Γίγαντος.

2.

Eumelus Corinthius, sive Arctinus, alicubi Jovem saltantem inducit, dicens :

In-mediis autem saltavit pater hominumque deumque.

3.

De Chirone Centauro etiam is qui Titanomachiam scripsit, dicit : Primus hic

Ad justitiam mortalium genus duxit, docens
jusjurandum et sacrificia propitiantia et choream stellarum
Olympi.

4.

Gigantomachia poeta narrat, Saturnum equi forma assumpta consuesse cum Philyra, Oceani filia, indeque natum esse Chironem Centaurum. Cujus uxor erat Chariclo. Recte vero introduxit Apollonius Chironem ut veritatis amatorem et justissimum Centaurorum.

5.

Eumelus in Titanomachia Ægæonem Terræ et Ponti filium in marique habitantem, Titanum in pugna socium esse narrat.

spitio excipitur a Polyxeno donoque accipit craterem; post hæc res Trophonii, et Agamedæ et Augeæ. Inde in Ithacam redux, sacra a Tiresia imperata perficit. Post hæc ad Thesprotos pervenit eorumque reginam Calliciden uxorem ducit. Inde bellum oritur Thesprotis contra Brygos, Ulysse duce. Ibi Mars socios Ulyssis in fugam vertit; sed Minerva pro eo in pugnam procedit. Quos Apollo dirimit. Post Callicides mortem Polypætes Ulyssis filius in regno succedit, ipse autem Ulysses in Ithacam proficiscitur. Hoc dum fit, Telegonus ad patrem querendum nave vectus, in Ithacam appulit et insulam diripit. Ulysses vero ad auxilium ferendum egressus a filio occiditur, qui ipsum non noverat. Cognito errore, Telegonus et patris corpus et Telemachum et Penelopen ad matrem suam pervehit. Quæ ipsos immortales reddit; et Penelopæ Telegonus, Ciræ autem Telemachus fiunt mariti.

I. TITANOMACHIA.

1.

Qui Titanomachiam scripsit, sive sit Eumelus Corinthius, sive Arctinus, sive quocunque tandem nomine gaudeat, ita dixit in libro secundo :

In eo (mari) fluitantes chrysopides pisces muti,
natando ludunt per aquam ambrosiam.

II. ΔΑΝΑΪΣ.

1.

Clemens Al. Strom. IV, p. 618 : Τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατρῶν ὧδε·

Καὶ τότε ἄρ' ὥπλιζοντο τοῖς Δαναοῖο θυγατρὲς
πρόσθεν εὐβρείος ποταμοῦ μελίοιο ἀνακτος,
καὶ τὰ ἐξῆς.

2.

Harpocr. v. Αὐτόχθονες : Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἡφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

3.

Inscr. Borgiana l. 10 : ... καὶ Δαναΐδας (sic) ΕΦ ἐπῶν (5500 versuum).

III. ΑΤΘΙΣ ΗΓΗΣΙΝΟΥ. (AMAZONIA.)

1.

Initium, ex Welckeri conjectura, exstat apud Aristot. Rhet. III, 41 :

Ἡγεό μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίας ἀπὸ γαίης
ἦλθεν ἐς Εὐρώπην πόλεμος μέγας.

2.

Pausan. IX, 29, 1 : Οὔσαι δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μούσαις πρώτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλ-

II. DANAIS.

1.

Similia Danaidis poeta dicit de Danai filiabus, hoc modo :

Ac tunc armabantur cito Danai filiae
ante pulcre-labens flumen Nili regis,

et quæ sequuntur.

2.

Pindarus et Danaidis poeta Erichthonium et Vulcanum e terra ortos esse dicunt.

III. ATTHIS HEGESINOI.

1.

Præi mihi narrationem aliam, Musa, quomodo Asia a terra venit in Europam bellum magnum.

2.

In Helicone primos Musis sacra fecisse et montem ipsum consecrasset Musis Ephialten et Otum tradunt; eosdem etiam

τὴν καὶ Ὡτον λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἀσκλην, καὶ δὴ καὶ Ἡγησίνους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀτθίδι ἐποίησεν·

Ἀσκληρὸν αὖ παρέλεκτο Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
ἡ δὲ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἴοκλον, δὲ πρώτος μετ' Ἀλωός ἐκτισε παίδων
Ἀσκληρην, ἥθ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πιδάκοντα.

Ταύτην τοῦ Ἡγησίνου τὴνποίησιν οὐκ ἐπελεξάμεν· ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλειοιπύα ἦν, πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι· Κάλλιππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μάρτυρα ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἡγησίνου τὰ ἐπη' ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρ' αὐτοῦ Καλλίππου διδάχοντες.

3.

Huc retulit Welckerus versus ap. schol. Pindari. Nem. II, 64 : Περὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συστρατεύσαι (τὸν Τελαμῶνα)·

Τελαμῶν ἀκόρητος αὐτῆς
ἡμετέροις ἐτάροισι φῶς πρώτιστος ἔθηκεν,
κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίππην,
αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

IV. ΟΙΔΙΠΟΔΕΙΑ.

1.

Inscr. Borgiana l. 11 : ... τὴν Οἰδιποδεῖαν τὴν ὑπὸ Κιναιθῶνος τοῦ Χίου πεποιημένην τιθέν[τες], ἐπῶν οὖσα ΕΧ, ὑποθήσομεν Θηβαΐδα, [ἀ πεποιηκέναι Ἀρκτίνον τὸν Μιλήσιον λέγουσιν, ἐπῶν ὄντα ΘΡ.

Ascræm condidisse : ac de hac re Hegesinous quoque i Athide cecinit :

Ascræ autem *nymphæ* concubuit Neptunus terræ-concussor
quæ ei peperit filium, circumvolentibus annis (*vertente* an-
no) Oecolus, qui primus cum Aloe filius condidit [*no*]
Ascræm, quæ Heliconis tenet radicem fontibus-irriguam.

Hæc autem Hegesinoi carmen non ipse legi, quippe quo multo ante quam ego nascerer evanuerit; sed versus illos sumsi ex Callippi Corinthii libro de rebus Orchomeniorum ipsi in testimonium suæ narrationis usi.

3.

Telamonis etiam in expeditione contra Amazonas parte fuisse testantur hi versus :

Telamon insatiabilis belli
nostris sociis salutem omnium-primus attulit,
occidens virorum-perniciem, laudatissimam Melanippen,
sororem-germanam aurea-zona-cinctæ reginæ.

IV. OEDIPODIA.

1.

Oedipodiam a Cinarthone (Cinaetho) [Chio factam ponentes, versibus constantem 5600, subjiciamus Thebaidem [quod carmen fecisse Arctinum] Milesium dicunt, versuum 9100

2.

Pausan. IX, 5, 5 : Τέσσαρες.... ἐγένοντο παῖδες τοῦ Οἰδίποδι ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδια ὀνομάζουσι.

3.

Schol. Augustanus Eurip. Phœniss. 1760 : Οἱ τὴν Οἰδιπόδιαν γράφοντες (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφηγγός) ***

Ἄλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἡμεροέστατον ἄλλων, παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἴμονα δῖον.

Καὶ φασὶν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον, ὥς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ χρησμολόγος, δύσγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν ἐναντίως τοῖς χρησμοῖς γρωμένους.

V. ΘΗΒΑΪΣ

ἢ ΑΜΦΙΑΡΑΟΥ ΕΞΟΔΟΣ.

1.

Conf. Œdipod. n. 1.

Auctor Certaminis Hom. et Hesiodi, p. 492, Loesn., initium refert :

Ἄργος ἄειδε, θεὰ, πολυδίψιον, ἔνθεν ἀναχτες....

2.

Athen. XI, p. 465, F : Ὁ δὲ Οἰδίπους δι' ἐκπώματα

τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὥς ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαίδα πεποιηκώς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκεν ἐκπώματα, ἃ ἀπηγορεύει, λέγων οὕτως·

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἦρως ξανθὸς Πολυνείκης
πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκεν τράπεζαν,
ἀργυρέην, Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
χρύσειον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου.
Αὐτὰρ ὅγ' ὥς φράσθη παρὰ κείμενα πατρός ἐοῖο
τιμῆντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἔμπυσε θυμῷ·
αἶψα δὲ παισὶν ἐοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπαρὰς
ἀργαλέας ἡρᾶτο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν,
ὥς οὐ οἱ πατρώϊ' ἐνηΐη φιλότῃτος
δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' εἰο πόλεμοι τε μάχαι τε.

3.

Schol. Sophocl. Œd. Col. 1377 : Οἱ περὶ Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἐκάστου ἱερείου μοῖραν τὸν ὄμιον, ἐκλανθανόμενοι ποτε εἴτε κατὰ βρασιγῶν, εἴτε ἐξ ὅτουσιν, ἰσχίον αὐτῷ ἐπεμψαν· ὁ δὲ μικροψύχως, καὶ τελείως ἀγεννῶς, ὅμως γούν ἀρὰς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας καταλιγυρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν μικρὰν [1. κυκλικὴν] Θηβαίδα ποιήσας ἰστορεῖ οὕτως·

Ἰσχίον ὥς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπε δὲ μῦθον·
ὦ μοι ἐγὼ, παῖδες μὲν ὀνειδίειον τόδ' ἐπεμψαν.
Εὐκτο δὲ Δι' βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἀἶδος εἰσω.

2.

Quatuor liberi nati sunt Œdipo ex Euryganea, Hyperphantis filia: narrat etiam ejus carminis scriptor, quod Œdipodia vocant.

3.

Œdipodiae scriptores (nemo enim alius de Sphinge ita loquitur)***

Sed etiam pulcerrimumque et suavissimum reliquorum, filium carum Creontis laudati, Hæmonem divinum.

Ac dicunt, Sphingem non fuisse bestiam, ut plurimi putant, sed vatem, Thebanis difficilia intellectu dicentem, ipsorumque multos perdentem, qui in contrariam partem ea oracula ceperant.

V. THEBAIS

vel AMPHIARAI EXPEDITIO.

1.

Argos cane, dea, valde-siticulosum, unde reges...

2.

Œdipus propter pocula filiis imprecatus est, ut cyclicæ

Thebaidis poeta dixit : Polynicem apposuisse ipsi pocula quæ vetuisset sibi apponi, his verbis :

Ac nobilis heros flavus Polynices
primum quidem Œdipo pulcram apposuit mensam,
argenteam, Cadmi divina-sapientis; ac deinde
aureum implevit pulcrum poculum dulci vino.
At ille ubi animadvertit apposita sibi patris sui
pretiosa dona-honoraria, magnum ipsi malum (ira) incidit
animo :

statimque filiis suis ambobus diras
graves imprecatus-est : (ac deam hoc non latuit Erinnyn :)
ut non sua paterna bona placiditate amoris
dividant, sed inter-ipsos sint bella pugnaeque.

3.

Eteocles et Polynices, qui Œdipo patri ex quavis victima desectum armum mittere solebant, aliquando vel per incuriam vel alia quacunque causa hujus moris oblit, coxam ei miserunt : tum is pusillo animo et plane ignobiliter diras ipsis imprecatus est, se negligi putans. Quod cyclicæ Thebaidis poeta hoc modo narrat :

Coxam ut vidit, humi projecit, et dixit verbum :
Vae mihi, filii probrum hoc mihi miserunt.
Ac precatus-est Jovem regem et ceteros immortales,
per-suas-manus ab altero-alter cæsi ut-descendant in Orcum.

4.

Huc retulit Bæckhius incerti poetæ verba ap. Athen. VII, p. 317, A :

Πούλυποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἦρωσ, τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἴκηαι.

5.

Pausan. VIII, 25, 5 : Ἐν δὲ τῇ Θηβαΐδι (πεποιῆσθαι), ὡς Ἀδραστος ἐφευγεν ἐκ Θηβῶν,

Εἴματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτη.

6.

Scholiasies Hom. Iliad. Ψ, 346 : Ποσειδῶν ἐρασθεῖς Ἐρινυός, καὶ μεταβάλων τὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἵππον, ἐμίγη κατὰ Βοιωτίαν παρὰ τῇ Τυφούσῃ κρήνῃ· ἥ δὲ ἔγκυος γενομένη ἵππον ἐγέννησεν, ὃς διὰ τὸ κρατιστεύειν Ἀρείων ἐκλήθη. Κοπρεὺς δὲ Ἀλιάρτου βασιλεύων, πόλεως Βοιωτίας, ἔλαβε δῶρον αὐτὸν παρὰ Ποσειδῶνος· οὗτος δὲ αὐτὸν Ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο γενομένῳ πρὸς αὐτόν· τούτῳ δὲ διαγωνισάμενος Ἡρακλῆς πρὸς Κύκνον, τὸν Ἀρεως υἱὸν, καθ' ἵπποδρομίαν ἐνίκησεν ἐν τῷ τοῦ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὃ ἐστὶ πρὸς Τραχίνι· εἴθ' ὕστερον οὗτος ὁ Ἡρακλῆς Ἀδράστῳ τὸν πῶλον παρέσχεν, ἐφ' οὗ μόνος ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου διεσώθη τῶν ἄλλων ἀπολομένων. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

7.

Pindar. Olymp. VI, 20 sqq. narrat Adrastum, Amphiarao ejusque equis terra haustis, dixisse apud Thebanos hoc verbum : Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. Ubi schol. Vrat. A adnotat : Ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαϊδος.

8.

Pausan. IX, 18, 4 : ... ἐπεὶ τά γε ἐν Θηβαΐδι ἔπη τὰ ἐς

4.

Polypodis mihi, fili, animo-tenens mentem, Amphiloche heros, eis te-accommoda, quorumcunque in populum veneris.

5.

In Thebaide legebatur, Adrastum fugisse a Thebis vestes cruentas ferens, cum Arione equo cæruleis-crinibus.

6.

Neptunus Erinnyos amore incensus, propriam formam in equum mutavit et congressus est cum illa in Bœotia ad fontem Tilphusam. Gravidæ factæ equum peperit, qui propter excellentiam Arion appellatus est. Copreus, rex Haliarti, Bœotiæ urbis, dono eum accepit a Neptuno ; hic autem Herculi donavit apud se devertenti. Atque Hercules hoc equo, certans cum Cycno Martis filio, cursu equestri vicit in sacro Apollinis Pagasæi, quod Trachini adjacet. Postea idem Hercules Adrasto equum concessit, cui insidens solus Adrastus e Thebaico bello servatus est, dum reliqui perirent. Historia habetur apud Cyclicos.

τὴν Παρθενοπαίου τελευτὴν Περικλύμενον τὸν ἀνελόντα φασὶν εἶναι.

9.

Apollodor. I, 8, 4 : Ἀλθαίης δὲ ἀποθανούσης ἔγημ' Οἶνεος Περιβοίαν τὴν Ἴππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν γράψαν τὴν Θηβαίδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λαβεῖν Οἶνε γέρας.

10.

Schol. cod. Paris. Apollon. Rhod. I, 308 : Οἱ δὲ τὴν Θηβαίδα συγγράψαντές φασιν, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνέτεθῃ Μαντῶ, ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ, εὐφροσύνης πεμφθεῖσα. Κατὰ δὲ χρῆσιν Ἀπόλλωνος ἐξελεῖτο θοῦσα περιέτρυγε Ῥακίῳ, υἱῷ Λέβητος, Μυκηναίου γένος· καὶ τούτῳ γαμηθεῖσα, τοῦτο ἀνέλετο τὸ λόγιον γαμῆσθαι ὃ ἂν συναντήῃ. Συναπῆλθεν ἐκείνῳ εἰς Κλυθῶνα. Κάκει δὲ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε τὴν πόρθνισιν τῆς πατρίδος, καὶ ἀπὸ τῶν δακρῶν ὠνομάσθη Κλάρως κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ, ὡς καὶ ἐν τῇ ὑδρῆρος ὑδρηλός. Καὶ πηγὴν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκ τῶν δακρῶν τῆς Μαντῶς ἀναβλύσαι φασίν. Καὶ μαντεῖα ἐκεῖ Ἀπόλλωνος καταστήσαι. Ῥάκιος δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ διὰ πεντηρότητα καὶ καχοειμονίαν. Hæc cyclica Thebaïd non videntur excerpta esse. V. Welcker. Cycl. epic. 208 sq.

VI. ΕΠΗΓΟΝΟΙ ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΣ.

/

1.

Aristoph. Pac. 1269 :

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μούσαι.

Auctor Certaminis Hom. et Hesiodi p. 492 Læsn. huic vi sui præmittit : εἴτα Ἐπιγόνους, ἔπη ἐπτά, ὧν ἀρχή. Cod. schol. Aristoph. l. c.

7.

Desidero exercitus oculum mei, utrumque, vatemque b. num et hasta bellatorem, de Amphiarao.

8.

In Thebaide Parthenopæus, Talai filius, a Periclymno non occisus esse dicitur.

9.

Althæa mortua, Ceneus uxorem duxit Peribœam, Hippon filiam : sed Thebaidis scriptor Ceneum hanc sibi legis dicit ex præda Oleni urbis expugnate.

VI. EPIGONI VEL ALCMÆONIS.

1.

Initium Epigonorum, quod carmen septem libris comprehenditur :

Nunc autem juniores viros ordiamur, Musa.

2.

Herodot. IV, 32 : Ὅστι δὲ καὶ Ὀμήρῳ (περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένῳ) ἐν Ἐπιγόνοισιν, εἰ δὴ τῷ ἔοντι γε Ὀμήρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.

3.

Photius Lex. p. 428, n. Τευμησία : Περὶ τῆς Τευμησίας Ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφηκότες ἱκανῶς ἱστορήσασιν, καθάπερ Ἀριστόδημος. Ἐπιπεμφθῆναι μὲν γὰρ πρὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καδμείοις, διὰ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κἀδμου γεγονότας. Κέφαλον δὲ ἔσχευεν τὸν Διόνειον Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, οὐδὲν διέφρουεν τῶν θηρίων. Ὡς ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καμείων, διώκειν τὴν Ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός. Καταλαμνομένους δὲ περὶ τὸν Τευμησὸν λίθους γενέσθαι τὸν κύνα καὶ τὴν Ἀλώπεκα. Εἰλήφασιν δὲ οὗτοι τὸν μῦθον καὶ τοῦ ἐπικού κύκλου.

4.

Athen. XI, p. 460, B : Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα ποιήσας ἦσιν :

Νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπικλίνας
εὐρείης στιβάδος, προσέθηκ' αὐτοῖσι θάλασσαν
δαῖτα, ποτήριά τε, στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

5.

Schol. Eurip. Androm. 678 : Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιηκὼς φησὶν περὶ τοῦ Φώκου :

Ἔνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμὼν τροχοειδέϊ δίσκῳ
πλῆξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θοῶς ἀνὰ χειρὶ τανύσσας
ἄζιγν' εὐχάλοιν ἐπεπλήγει μετὰ νῶτα.

2.

Etiam Homerus de Hyperboreis loquitur in Epigonis, si-
quidem revera Homerus hoc carmen fecit.

3.

De Teumessia vulpe multa narraverunt Thebaicorum scri-
tores, velat Aristodemus. Immissam enim a diis fuisse hanc
estiam Cadmeis (Thebanis), quia Cadmi stirpem ab regia
ignitate excluderint. Cephalum autem dicunt, Deionis fi-
um, Atheniensem, canem possedissee, quem nulla bestia
fugere potuerit. Eum igitur, quum uxorem suam Procrin
imprudenter occidisset, a Cadmeis expiatum, perse-
qui vulpem cum cane. Inde se invicem corripientes canem
et vulpem prope Teumessum in lapides esse mutatos. Ce-
rerunt autem illi narrationem ex epico Cyclo.

4.

Alcmæonidis poeta dicit :

.... Cadavera humi-strata quum-inclinasset
lato toro-ex-herbis, apposuit ipsis lætum
epulum, et pocula; coronasque capitibus imposuit.

5.

Alcmæonidis poeta dicit de Phoco :

Inde par-disi Telamon orbiculari disco
et percussit caput, Peleus autem celeriter manu intendens
securim æream, eum ferit-statim post terga.

6.

Etymol. Gud. p. 227, 37, et gramm. Cramerii Anecd.
vol. 2, p. 443, 8 : Ζαγρεὺς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς

Πότνια Γῆ, Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων
ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη.

7.

Schol. Eurip. Orest. 988 : Ἀκολουθεῖν δοκεῖ τῷ τὴν
Ἀλκμαιωνίδα πεποιηκῶτι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ
Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶ. Φερεκύδης δὲ οὐ καθ'
Ἑρμοῦ μῆνιν φησι τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι· ὁ δὲ τὴν Ἀλ-
κμαιωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποί-
μνιον τῷ Ἀτρεΐ Ἄνταπο καλεῖ.

8.

Apollodor. I, 8, 5, 3 : Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γεν-
ναῖος ἐφυγαδεύθη κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν
Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφὼς,
τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηγνέα, Εὐ-
ρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην, Εὐμήδην, Στέρνοπα,
Ξάνθιππον, Σθένελον.

9.

Strabo X, p. 452 : Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας,
Ἰκαρίου, τοῦ Πηνελόπης πατρὸς, υἱεὶς γενέσθαι δύο,
Ἀλυζέα καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ
τούτους μετὰ τοῦ πατρὸς· τούτων οὖν ἑπωνόμους τὰς
πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Zagreus, quasi fortiter venans, memoratur a scriptore Al-
cmæonidis :

Veneranda Terra, et Zagreu, deorum supreme omnium.

7.

Sequi videtur (Euripides) Alcmæonidis poetam in iis quæ
de ariete narrat. Similiter Dionysius Cycli scriptor. At Phere-
cydes non ex Mercurii arietem immissum fuisse dicit ;
Alcmæonidis autem scriptor pastorem, qui gregem Atreo
adduxit, Anta.... nominat.

8.

Tydeus e patria ejectus est, quum occidisset, secundum
nonnullos, Cenei fratrem Alcathoum, sed, ut Alcmæonidis
scriptor memorie prodidit, Melanis filios insidiantes Ceneo,
Pheneum, Euryalum, Hyperlaum, Antiochen, Eumedem,
Sternopem, Xanthippum, Sthenelum.

9.

Alcmæonidis scriptor Icarium, Penelopæ patris, duos fuisse
filios dicit, Alyzeum et Leucadium, imperasseque eos cum
patre in Acarnania : ab his igitur nomina duxisse urbes *Aly-
ziam et Leucadem* credit Ephorus.

VII. ΜΙΝΥΑΣ. (ΦΩΚΑΪΣ.)

1.

Pausan. IV, 33, 7 : Πρώδικος δὲ Φωκαεὺς (εἰ δὲ τούτου τὰ ἐς τὴν Μινυάδα ἔπη) προσκεῖσθαι φησι Θαμύριδι ἐν ἄδου δίκην ἐς τὰς Μούσας αὐχλήματος.

2.

Pausan. IX, 5, 4 : Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐν ἄδου δίκην δίδωσιν Ἀμφίον ὢν ἐς Λητὴν καὶ τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸς ἀπέβριψε· κατὰ δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀμφίονος, ἔστι ποιήσεως Μινυάδος· ἔχει δὲ ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θρᾶκα Θάμυριν.

3.

Pausan. X, 28, 4 : Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσεις ἐς Ὀδυσσέα καὶ ἡ Μινυὰς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι (μνήμη γὰρ δὴ ἐν ταύταις καὶ ἄδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἔστιν) ἴσασιν οὐδένᾳ Εὐρύνομον δαίμονα.

4.

Ibid. § 1 : Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος (ἔμοι δοκεῖν) ποιήσει Μινυάδιν· ἔστι γὰρ δὴ ἐν τῇ Μινυάδι ἐς Θησέα ἔρχοντα καὶ Πειρίθουον·

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραίς πορβιμεὺς ἤγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἔνδοθεν ἄρμου.

5.

Pausan. X, 31, 2 : Αἱ δὲ Ἡοῖαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὁμολογήασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ αὖ-

ταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμύναν Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

VIII. ΟΙΧΑΛΙΑΣ ΛΛΩΣΙΣ.

1.

Strabo XIV, p. 638 : Σάμιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, φασὶ δεξάμενον ξενία ποτὲ Ὀμηρον, λαθεῖν δῶρον τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν· Καλλίμαχος δὲ τούναντιον ἐμφανίζει δι' ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος, λεγομένην δ' Ὀμήρου διὰ τὴν ξενίαν.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμι, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὀμηρον δεξαμένου· κλαῖω δ' Εὐρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν, καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὀμήρειον δὲ καλεῖμαι γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

2.

Gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 327. 11 : Τοῦτ' δὲ (τὸ ὄρθαι) εὐρήσομεν καὶ ἐν τῇ Οἰχαλίας ἀλώσει· ἢ εἰς Ὀμηρον ἀναφέρεται, ἔστι δὲ Κρεώφυλος ὁ ποιήσας· Ἡρακλῆς δ' ἔστιν ὁ λέγων πρὸς Ἰόλην·

Ἦ γύναι ... ταῦτά τ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρθαι.

3.

Idem carmen *Heracleam* vocat Pausanias, IV, 2, 2· Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς ... λέγουσιν, οἱ μὲν, ὡς τὸ Εὐρύτιον (χωρίον δὲ ἔρμηνον ἐφ' ἡμῶν ἔστι τὸ Εὐρύτιον) πόλιν τὸ ἀρχαῖον ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῷ δὲ Εὐβοεῶν λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ἡρακλείᾳ πεποίηκεν δημογοῦντο·

VII. MINYAS (SEU PHOCAIS).

1.

Prodicus Phocæensis (si quidem hujus est carmen Minyadis) Thamyris dicit poenas sustinere apud inferos ejus quæ Musas sibi postposuerat jactantia.

2.

Dicunt Amphionem in Orco poenas dare contumeliarum quas in Latonam, Apollinem Dianamque et ipse protulerat : et Amphionis quidem punitio tractatur in poesi Minyade, quæ hæc de Amphione narrat simul cum iis, quæ ad Thamyrim Thracem spectant.

3.

Neque Homeri poesis de Ulysse, neque ea quæ Minyas vocatur, neque Nosti (nam in his omnibus mentio fit Orci et quæ ibi sunt terculamentorum) noverunt ullum dæmonem Eurynomum.

4.

Secutus est in Charone pingendo Polygnotus, ut mihi videtur, Minyadem poësin : in ea enim insunt hæc ad Theseum et Pirithoum spectantia :

Ibi igitur navem mortuos-recipientem, quam senex portitor agebat Charon, non offenderunt intra portum.

5.

Eœæ quæ vocantur et Minyas in idem consentiunt : utra-

que enim poësis Apollinem dicit auxilium tulisse Curetibus contra Ætolos, et occisum esse Meleagrum ab Apolline.

VIII. OECHALIE EXPUGNATIO.

1.

Samius erat etiam Creophylus, quem dicunt hospitium aliquando præbuisse Homero et hoc ab eo donum accepisse ut suo nomine inscribere ipsi concederetur carmen *Homericum* quod Œchalie Expugnationem vocant. Callimachus vero contrarium exponit in epigrammate quodam, nimirum illum condidisse poema, quod ob hospitium esse Homeri dicitur.

Samii poetæ labor sum, domi aliquando divinum Homerum qui-excepit; defleo autem, Eurytus quæ passus-est, et quæ flava Iole. Homericum vero vocor scriptum : Creophylo, Jupiter optime, hoc magnum!

2.

In Œchalie expugnatione, quæ ad Homerum refertur sed Creophyli est, Hercules Iolen ita alloquitur :

O mulier ... hæc (in) oculis videbis.

3.

Thessali et Eubœenses.... Illi quidem dicunt Eurytium, lo cum nostra ætate desertum, urbem olim fuisse et Œchalian appellatam; sed Eubœensium famæ congruentia Creophylus in Heraclea sua exsecutus est. [Conf. intl. Pausania.]

4.

Idem carmen intelligi videtur ab scholiasta Apollonii Rhod., 1357 : Ὅτι δὲ Κιανοὶ ὁμηρα ἔδωσαν Ἡρακλεῖ, καὶ ἔμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ὑλαν, καὶ φροντίδα ἔχουσι Ἡρακλίνων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑπ' Ἡρακλεῖ οὓς ὁμηρεῦσαντας, Κινάθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ.

5.

Strabo IX, p. 438 : Τὴν δ' Οἰχαλίαν, πόλιν Εὐρύτου εγομένην, ἐν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Ὑβόῳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν ἄλλοι ἄλλως ... Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα, τίς ᾔην ἡ πρὸ Ἡρακλέους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ τοῖσας τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν.

6.

Schol. Sophocl. Trach. 266 : Διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐ-υτιδῶν ἀριθμός· Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέτταρας φησὶν ἐξ Ὑρύτου καὶ Ἀντιόχης παίδας ... Κρεῦφυλος δὲ, δύο. Ἀριστοκράτης δὲ, τρεῖς, Τοξέα, Κλύτιον, Δητίονα.

7.

Schol. Eurip. Med. 276 : Δίδυμος δὲ ἐναντιοῦται τούτῳ καὶ παρατίθεται τὰ Κρεῦφυλου ἔχοντα οὕτως ... Τὴν ἄρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα ὅτε τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτείνει φαρμάκοις· δεῖσαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ὑθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες ἡδύναντο ἐκολουθεῖν, καθίσιν ἐπὶ τὸν βοῦμον τῆς Ἀκραίας Ἥρας,

4.

Cianus Herculi dedisse obsides, et iurejurando promississe e non cessaturos in Hylæ perditū investigatione, et curam gerere Trachiniorum, quod eo habitum missi fuerint ob-ides Herculi dati, Cineaethon narrat in Heraclea.

5.

Echaliam, quæ Euryti urbs vocatur, quamque in his locis prope Tempe sitam fuisse narrant, et in Eubœa, et in Ar-adia; præterea alii alia ipsi nomina dant . . . At de hac re maxime quæruunt, quænam harum urbium fuerit ea, quam Ierules cepit, et de quanam scripserit poeta carminis Echaliæ Expugnatio inscripti.

6.

Dissentiunt de numero filiorum Euryti. Hesiodus ei quatuor fuisse dicit ex Antioche . . . Creophylus duos, Aristocrates tres, Toxeum, Clytium, Deionem.

7.

Didymus ab his dissentit et citat hæc Creophyli ita habentia . . . [locus excidit; incertum igitur an omnia quæ sequuntur in hoc carmine fuerint lecta.] Medeam enim dicit Corinthi per aliquod tempus habitantem venenisse regem hujus urbis Creontem; cujus quum metueret amicos et cognatos, inde fugisse Athenas, filios vero suos, utpote juniores quam ut potuerint ipsam sequi, constituisse

νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς, διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε.

8.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 751 : Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ ... Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασεὺς παρὰ Κρεῦφυλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν.

IX. TA KYPIA.

1.

Schol. Hom. II. A, 5 : Φασὶ τὴν γῆν βαρουμένην ὑπ' ἀνθρώπων πολυπληθείας, μηδεμιάς ἀνθρώπων οὕσης εὐσεβείας, αἰτῆσαι τὸν Δία κουρισθῆναι τοῦ ἄχθους· τὸν δὲ Δία πρῶτον μὲν εὐθὺς ποιῆσαι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, δι' οὗ πολλοὺς πάνυ ἀπώλεσεν· ὕστερον δὲ πάλιν, συμβούλῳ τῷ Μῶμῳ χρησάμενος, ἦν Διὸς βουλὴν Ὀμηρός φησιν, ἐπειδὴ οἷός τε ᾔην κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντας διαφθεῖραι· ὅπερ τοῦ Μῶμου κωλύσαντος, ὑποθεμένου δὲ αὐτῷ τὴν Θέτιδος θνητογαμίαν καὶ θυγατέρος καλῆς γένναν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων πόλεμος Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις ἐγένετο, ἄρ' οὐ συνέβη κουρισθῆναι τὴν

in ara Junonis Acrææ, Iasoni patri ipsorum salutem curæ fore opinatam. At Creontis familiares, quum eos interfecissent, rumorem sparsisse, tanquam Medea non Creontem solum, sed proprios etiam filios occidisset.

8.

Aliorum libros expilatos pro suis ediderunt et alii et Panyasis Halicarnassensis Creophyli Samii Expugnationem Echaliæ.

IX. CYPRIA CARMINA.

1.

Narrant terram nimia hominum multitudine, quibus nulla pietas esset, oppressam, precibus adisse Jovem, ut hoc onere levaretur; hunc autem primo Thebaicum bellum excitasse, quo perquam multos excidit; deinde vero, Momi consilii usus (quod Homerus in Iliadis initio Jovis consilium appellat), quum posset fulminibus vel diluviis omnes perdere, hoc autem inhibuisset Momus, eo suasore Thetidis nuptias cum viro mortali et pulcerrimæ filiæ, *Helena*, natales instituit: ex qua duplici causa ortum est bellum inter Græcos et barbaros, unde contigit ut terra levaretur, occisis

γῆν, πολλῶν ἀναιρεθέντων. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Στᾶ-
σίνῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποικηότι, εἰπόντι οὕτως·

Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀ[νδρῶν]
..... βαθυστέρνου πλάτος αἴης.

Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἔλεησε, καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι
σύνθετο κουφίσσαι ἀνδρῶν παμβύτορα γαῖαν,
ῥιπίσσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,
ὄφρα κενώσειν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐν Τροίῃ
ἤρωες κτείνοντο· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῖς νεωτέρους ἱστορούμενα περὶ τῆς
τοῦ Διὸς βουλῆς ἐστὶ τάδε.

2.

Clemens Alex. Protrept. c. 2, p. 26 : Προσίτω δὲ καὶ ὁ τὰ
Κυπριακά ποιήματα γράψας·

Κάστῳ μὲν θνητός, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται·
αὐτὰρ ὁ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρης.

3.

Athenæus lib. VIII, p. 334, C : Οὐ λανθάνει δέ με . . .
ὅτι ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, εἴτε Κύπριός τις ἐστὶν ἢ
Στασίσιος ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέ-
μεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορ-
φουμένην, διὰ τούτων·

Τοῖς δὲ μετὰ τριτάτῃν Ἑλένην τέκε, θαῦμα βροτοῖσι·
τὴν ποτε καλλίχομος Νέμεσις φιλότῃ μιγεῖσα
Ζηνὶ, θεῶν βασιλῆϊ, τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Φεῦγέ γάρ, οὐδ' ἔθελεν μιχθῆμεναι ἐν φιλότῃ

πατρὶ Διὶ Κρονίωνι· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοῦ.
Καὶ Νέμεσις κατὰ γῆν τε καὶ ἀτρώγετον μέλαν ὕδωρ
φεύγε, Ζεὺς δ' ἐδίωκε· λαβεῖν δ' ἐλιλαίετο θυμῷ.
Ἄλλοτε μὲν κατὰ κύμα παλυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἰχθυὶ εἰδομένη πόντον πολὺν ἐξορόουνεν·
ἄλλοτ' ἂν Ὀκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης,
ἄλλοτ' ἂν ἤπειρον πολυβόλακα· γίγνετο δ' αἰεὶ
θῆρ' ὅσ' ἤπειρος αἰνὰ τρέφει, ὄφρα φύγοι νιν.

4.

Schol. Hom. II. II, 140 : Κατὰ τὸν Πηλέως καὶ Θέτι-
δος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πήλιον ἐπ' εὐωχίᾳ
ἐκόμιζον Πηλεῖ δῶρα, Χείρων δὲ μέλιαν εὐθαλῆ τεμὼν
εἰς δόρυ παρέσχε·ν φασὶ δὲ Ἀθηναῖν μὲν ξέσαι αὐτὸ
Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. Τούτῳ δὲ τῷ δόρατι κα-
Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἤριστευσε καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλ-
λεὺς. Ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι.

5.

Pausan. X, 26, 1 : Λέσχειος καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύ-
πρια διδόσασιν Εὐρυδικὴν γυναῖκα Αἰνεΐα.

6.

Herodotus II, 617 : Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα, καὶ τό-
(τὸ χωρίον) οὐκ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ ὅτι οὐ
Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἔπεα ἐστὶ, ἀλλ' ἄλλου τινός. Ἐ-
μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὥς τριταῖος ἐκ Σπάρτης
Ἀλέξανδρος ἀπῆκετο εἰς τὸ Ἰλιον ἄγων τὴν Ἑλένην
εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσης λείψ' ἐν δὲ
Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν.

multis. Historia habetur apud Stasinum, Cypriorum carmi-
num poetam, ita loquentem :

Aliquando innumerae gentes, per terram vagantes, homi-
[num, amplae latitudinem terrae.

Jupiter vero videns miseratus est, et in prudenti mente
constituit levare hominum omnium-nutricem terram,
conflato belli magno certamine Iliaci,
ut evacuetur per-mortem onus : atque in Trojano-campo
heroes occidebantur : Jovisque perficiebatur consilium.
Hæc igitur apud recentiores de Jovis consilio narrantur.

2.

Accedat etiam Cypriorum carminum scriptor :

Castor quidem mortalis, mortisque ei sors destinata est ;
sed immortalis est Pollux, soboles Martis.

3.

Non me latet . . . a Cypriorum carminum poeta, sive is
Cyprius aliquis sit, sive Stasinus, sive quocunque demum
nomine gaudeat, Nemesin fingi, quum Jupiter eam perse-
queretur, in piscem mutatam, his versibus :

Ad hos Leda tertiam Helenam peperit [exclutit?], admira-
tionem mortalibus :
quam aliquando pulcra-comis Nemesi, amore congressa
cum-Jove, deorum rege, peperit prepotenti subacta vi.
Fugerat enim, neque volebat congressi in amore

cum-patre Jove Saturnio : affligebatur enim in-animo p-
dore.

Ac Nemesi per terramque et infructuosum atrum mare
fugebat, Jupiter autem persequebatur : capere vero cupi-
bat animo.

Modo illa per fluctus multam-resonantis maris,
pisci similis-facta, pontum magnum turbabat ;
modo per Oceanum flumen et terminos terræ ;
modo per continentem glebosam vagabatur : permut-
batur autem semper
in animalia quæcunque continens acria nutrit, ut effugere
ipsam.

4.

Nuptiis Pelei et Thetidis dii, qui in Pelio convenerant, p-
amplo convivio dona Peleo mittebant : Chiron vero fraxinum
pulcre florentem abscidit et hastam inde confecit ; dicunt au-
tem Minervam eam lavigasse, Vulcanumque *cuspidem* et *pe-*
additis exornasse. Hac hasta Peleus in pugnis excelebat
et post hæc Achilles. Historia est apud Cypriorum carmini-
um poetam.

5.

Lesches et Cypriorum carminum poeta Eurydicen uxorem
dant Æneæ.

6.

In his carminibus autem *Homeri* hic quoque locus no-
minime, sed maxime probat, non esse *Homeri* Cypria car-
mina, sed alius alicujus. In Cypriis enim dictus est *Alexander*
Sparta Trojam venisse cum Helena tertio die, bene spirantem
vento usus et placido mari ; at in *Iliade* dicit *Homerus*, eum
vagatum esse, quum adduceret Helenam.

7.

Pausan. III, 16, 1 : Πλησίον δὲ Ἰλαίρας καὶ Φοίβης ἔστιν ἱερόν· ὁ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπολλωνῶς φησιν εἶναι.

8.

Schol. Pindari Nem. X, 114 : Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιῶ γράφειν ἡμενον, ἀκολουθῶς τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένη ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράφας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδιωρος (III, II, 2) κατεκολούθησε. — Παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα :

Αἴψα δὲ Λυγκεύς

Τῆνυγετον προσέβαινε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς·

ἀκρότατον δ' ἀναβάς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν

Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἶσιν κύνιδιμος ἥρως

δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης

Κάστορά θ' ἵπποδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύεα·

νύξε δ' ἄρ'

Ὁ Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἰδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκεύς ὀξυδερκής ὢν, ὥς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ.

9.

Athenæus II, p. 35 C :

Οἶνον τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποιήσαν ἄριστον

θυνητοῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκεδάσαι μελεδούνας,

ὁ τῶν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητῆς, ὅστις ἂν εἴη.

7.

Prope Hilairas et Phœben est delubrum; Cypriorum carminum poeta has Apollinis esse filias dicit.

8.

Aristarchus scribere vult *sedentem*, secundum historiam in Cypriis carminibus narratam; Cypriorum enim scriptor dicit Castorem in quercu abditum visum esse ab Lynceo; et hanc scripturam secutus est etiam Apollodorus. — Comparant etiam Cypriorum scriptorem, ita loquentem :

Statis autem Lynceus
Teygetum ascendeat, pedibus citis fidens;
summu[m] vero quum ascendisset, oculis perlustrabat insulam totam

Tantalidæ Pelopis : ac statim conspexit illustris heros
acerrimis oculis intra quercum *latentes* ambos cavam,
Castoremque equum-domitorem et certamine præstantem
Pollucem;

percussitque

Castor, inquit, Idæ et Lynceο insidiabatur, in quercu cava latitans; Lynceus vero, visu acerrimus, ita ut et per lapides et per terram quæ fiebant cerneret, conspectum per quercum Castorem hasta vulneravit.

9.

Dixit Cypriorum carminum poeta, quicumque tandem est :

Vinum igitur, Menelae, dii fecerunt, optimum
mortalibus hominibus ad-discutiendas curas.

HOMERUS.

10.

Pausan. X, 26, 1 : Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τῷ παιδὶ Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἅπασῃ οἱ τίθεται τῇ ποιήσει· τὰ δὲ Κύπρια ἔπη φησὶν, ὑπὸ Λυκομήδους μὲν Πύρρον, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοίνικος αὐτῷ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεύς ἡλικία ἔτι νέος πολεμεῖν ἤρξατο.

11.

Tzetzes ad Lycophr. 370 : Σταφύλου τοῦ υἱοῦ Διονύσου θυγάτηρ ἦν Ῥοιὼ, ἥ ἐμίγη δὲ Ἀπόλλων. Γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Σταφύλος, βάλων εἰς λάρνακα, πρὸς τὴν θάλασσαν ἀφῆκεν. Ἐξελοῦσα δὲ τῆς λάρνακος προσπελάσθεισος ἐν Εὐβοίᾳ, περὶ τι ἄντρον παῖδα γεννᾷ καὶ Ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιᾶσθαι δι' αὐτόν. Τοῦτον δὲ Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὃς Δωρίππην γῆμας γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπους, Οἰνῶ, Σπερμῶ καὶ Ἐλαΐδᾳ· αἷς δὲ Διόνυσος ἐχαρίζετο, ὅπote βούλονται, οἶνον, σπέρματα καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. Φερεκύδης δὲ φησιν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἐλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτόν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννεά ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἰλιον· χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ· ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι. Μένονται τούτων καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ συγγραφάμενος.

12.

Schol. Sophoclis El. 157 : Ἡ Ὅμηρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότης τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἥ ὥς ὁ τὰ Κύπρια διαφόρους φησὶν Ἰφίγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν.

10.

Homerus in tota poesi sua Achillis filium Neoptolemum appellat; at Cypria carmina a Lycomedes eum Pyrrhum nominatum esse narrant, Neoptolemum vero a Phœnice, quod Achilles ætate admodum juvenis bellare incepit.

11.

Staphyli e Baccho nati filia erat Rhœo, quacum concubuit Apollo. Quod quum rescivisset Staphylus, in area conclusam projecit in mare. Hæc autem egressa ex arca Eubœæ litorebus appulsa, ad speluncam aliquam peperit filium, et Anium appellat, utpote afflicta (*ἀνιαιεῖσα*) propter ipsum. Eum Apollo in Delum tulit. Inde is, Dorippa in matrimonium ducta, genuit filias Enotropos, Ceno, Spermio et Elaidem; quibus Bacchus concessit, quancumque vellent, vinum, fruges et oleum facere et sumere secundum appellationes suas. Pherecydes narrat Anium persuasisse Græcis ut ad se venirent ibique manerent per novem annos : datum vero ipsis esse a diis, ut decimo anno destruerent Trojam; oraculum quippe editum erat Græcis, Troja eos potitum iri decimo anno; promisit autem Anius ipsos nutritum iri a filiabus suis. Horum meminuit etiam Cypriacorum scriptor.

12.

Cypriorum scriptor differre dicit Iphigeniam et Iphianassam, neque eas esse unam eandemque filiam Agamemnonis.

13.

Pausan. IV, 2, 5 : Λυγκῆος μὲν δὴ παῖδα οὐκ ἴσμεν γένόμενον, Ἴδα δὲ Κλεοπάτραν θυγατέρα ἐκ Μαρπησσης, ἣ Μελεάγρῳ συνώκησεν. Ὁ δὲ τὰ ἐπη ποιήσας τὰ Κύπρια Πρωτεσιλάου φησίν, ὅς, ὅτε κατὰ τὴν Τρωάδα ἔσχον Ἕλληνες, ἀποθνήσκειν πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτεσιλάου τούτου τὴν γυναῖκα, Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα, θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησὶν εἶναι τοῦ Οἰνέως· εἰ τοῖνον ἐστὶν ἀληθὲς, αἱ γυναῖκες αὗται τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ Μαρπησσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαξαν.

14.

Athenæus XV, p. 682, E : Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκώς, Ἥγησιος, ἣ Στασίνο· Δημοδόμας γάρ ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασοῦ Κύπρια, Ἀλικαρνασεὺς δ' αὐτὰ εἰναί φησι ποιήματα. Λέγει δ' οὖν ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ οὕτως·

Εἴματα μὲν χροῖαίς τότε οἱ Χάριτές τε καὶ Ὀραι
ποίησαν καὶ ἔδωκαν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φοροῦσ' Ὀραι, ἐν τε κρόκῳ, ἐν θ' ὑακίνθῳ,
ἐν τε ἰῷ θαλέθοντι, ῥόδου τ' ἐνὶ ἀνθει καλῶ,
ἡδέϊ, νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσιν,
ἀνθεσι ναρκίσσου καλλυβρόν· οἱ Ἀφροδίτῃ
ὥραις παντοαῖς τεθωμένα εἴματα ἔστο.

Οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στεφάνων χρῆσιν εἰδὼς φαίνεται δι' ὧν λέγει·

Ἥ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις, ἀνθεα γαίης

ἀν κεφαλῇσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ
καλὸν αἰδέουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

15.

Schol. Hom. II. Π, 57 : Τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί, αὐτὸς δὲ Λυρηνσόν.

16.

Pausan. X, 31, 1 : Παλαμῆδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελθόντα ἐπὶ ἰγθύον θήραν, Διομῆδην δὲ τὸν ἀποκτείνοντα εἶναι καὶ Ὀδυσσεά, ἐπιλεξάμενος ἐν ἔπεσιν οἶδα τοῖς Κυπρίοις.

17.

Plato Euthyphr. p. 12. (coll. Stob. Flor. XXXI, 18, et Mich. Apostol. Prov. X, 250) : Λέγω γάρ δὴ τὸ ἐναντίον ἢ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν, ὁ ποιήσας·

Ζῆνα δὲ τόν θ' ἔρξαντα, καὶ ὅς τὰδε πάντ' ἐφύτευσεν,
οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἐνθα καὶ αἰδώς.

18.

Herodianus Περὶ μονήρους λέξεως p. 14 : Σαρπηδών, Σαρπηδόνας... ἡ νῆσος, ἰδίως ἐν Ὠκεανῷ Γοργόνων οἰκητήριον οὖσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·

Τῷ δ' οὐποχυσσαμένη τέκε Γοργόνας, αἰνὰ πέλωρα,
αἱ Σαρπηδόνας ναῖον ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίην,
νῆσον πετρήεσαν.

13.

Lynceo non novimus sobolem natam esse; sed Idæ filiam fuisse Cleopatram ex Marpessa, quæ Meleagri uxor fuit. Sed Cypriorum carminum poeta Protesilai, qui, quum Troadi apulissent Græci, primus escensionem facere ausus est, hujus igitur Protesilai uxorem fuisse dicit nomine Polydoram, filiam autem Meleagri ex Æneo nati. Quod si verum est, hæ tres mulieres, initio a Marpessa facto, amissis viris omnes semetipsas jugularunt.

14.

Florum vero coronariorum meminit Cypriorum carminum poeta, Hegesias, vel Stasinus : Demodamas enim Halicarnassensis vel Milesius in libro de Halicarnasso Cypria nominari dicit, sed esse poetæ alicujus Halicarnassensis. Loquitur autem quicumque tandem fuerit poeta ipsorum in undecimo libro ita :

Vestimenta corporis tunc ei Gratiaque et Horæ
fecerunt et tinxerunt (in) floribus vernis,
qualia gestant Horæ, et croco, et hyacintho,
et viola florente, rosæque flore pulcro,
suavi, nectareo, et ambrosiis calycibus,
floribus narcissi pulcre-rorantis : qualia Venus
horarum omnium flores-spirantia vestimenta induta-erat.

Et inde poetam coronarum quoque usum novisse apparet ex his quæ dicit :

Ac cum famulabus risum-amans Venus
quum-nexuerat coronas fragrantis, flores telluris

in capitis posuerunt deæ nitidis-vittis-decoræ,
Nymphæ et Gratiæ, simulque aurea Venus,
pulcre canentes per montem fontibus-irriguæ Idæ.

15.

Quam Homerum Lyrnessum, eam Cypriorum poetæ vocant Pedasum.

16.

Palamedem, quum piscatum exisset, aquis demersum fuisse, occisore autem esse Diomedem et Ulyssem, scio me legisse in Cypriis carminibus.

17.

Dico igitur contrarium ei quod poeta (Stasinus) cecinit :

De Jove vero, qui et fecit, et qui hæc omnia generavit,
non vis loqui : ubi enim timor, ibi et pudor.

18.

Sarpedon (præter alia est etiam) insula, in Oceano sita, Gorgonum habitatio, ut Cypriorum scriptor dicit :

Huic autem gravida-facta peperit Gorgonas, dira monstra,
quæ Sarpedonera colunt in Oceano profundis-vorticibus,
insulam saxosam.

19.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 747 : Πάλιν Στασίνου ποιήσαντος,

Νήπιος δὲ πατέρα κτείνων παῖδας καταλείπει.

20.

Ad Cypria Carmina Welckerus (Cycli Epici p. 309 seq.) refert Plinii locum, H. N. XXXV, 36, 17 : *Apelles fecit et Virginitatem virginum choro mixtam, quibus vicisse Homeri versus videtur id ipsum describentis.* — Incertum est sequens fragmentum.

21.

Schol. Eurip. Androm. 880 : Λυσίμαχος καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσι τινες, γενέσθαι ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην καὶ Νικόστρατον· ὁ δὲ τὰς Κυπριακάς (Κυπριακάς cod. Guelf.) ἱστορίας ξυνάψας Πλεισθένην φησί, μεθ' οὗ εἰς Κύπρον ἀφ' ἔχθαι τὸν Ἀλέξανδρον.

His accedant Latinae *Iliados Cypriæ* fragmenta, quæ *Nævii* poetæ esse fertur, secundum alios est *Lævii*.

Charisius Inst. I, p. 118 : Nævius Cypriæ Iliados lib. I : *Collum marmorum torquis gemmata coronat.*

Priscian. X, p. 881 : Nævius in Iliad. II :

Fœcundo penetrat penitus thalamoque politur.

Incerti sunt alii duo versus, ap. Chalcid. in Timæum, p. 159 :

Exuvie, rabies, furiarum examina mille,

et apud Appuleium De orthogr. § 15 :

Panditur interea domus altisonantis Olympi,

solo Nævii nomine citati; postremum mutuum sumpserit Virgilius *Æn.* X, 1.

X. ΙΑΙΑΣ ΟΜΗΡΟΥ.

XI. ΑΙΘΙΟΠΙΣ.

1.

Initium ex *Λαέ* aptum his inesse statuit Welckerus.

Schol. Hom. II. Ω, 804 : Τινὲς γράφουσιν·

Ὡς οἱ γ' ἄμπελον τάφον Ἑκτορος ἦλθε δ' Ἀμαζῶν Ἄρης θυγάτηρ μεγαλύτερος ἀνδροφόνοιο.

19.

Stasinus cecinit,

Stultus qui patrem interficit et filios relinquit.

21.

Lysimachus et alii narrant, ex Helena natos esse Hermionen et Nicostratum; sed Cypriacas historias qui concinnavit, Plisthenem dicit, quocum in Cyprum venisse Alexandrum.

X. ILIAS HOMERI.

XI. ÆTHIOPIS.

1.

Sic hi curarunt funus Hectoris; venit autem Amazon, Martis filia magnanimi, homicidæ.

2.

Schol. Pindari Isthm. IV, 58 : Ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.

XII. ΙΑΙΑΣ ΜΙΚΡΑ.

1.

Pseud-Herodoti Vita Hom. § 16 : Διατρίβων δὲ (δ' Ὀμηρος) παρὰ τῷ Θεοτορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἵλιον αἰεῖδω καὶ Δαρδανὴν εὐπωλον,

ἥς περὶ πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρης.

2.

Schol. Vat. Eurip. Troad. 822 : Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὀμηρον Τρωὲς ὄντα παῖδα, Λαομέδοντος νῦν εἴπεν, ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι· ὃν οἱ μὲν Θεοτορίδην Φωκέα φασιν, οἱ δὲ Κιναιθῶνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον.

Φησὶ δὲ οὕτως. Inde subjicit versus quatuor ex sequenti scholio jam notos.

3.

Schol. Eurip. Orest. 1370 : Τινὲς οὐχ ἔππους, ἀλλὰ χρυσῆν ἄμπελόν φασι δεδόσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν κύκλῳ λέγει·

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οὗ παιδὸς ἄποινα

χρυσεῖν, φύλλοισιν ἀγανοῖσιν κομώσαν,

βότρυσί θ', οὗς Ἑφαιστος ἐπασκῆσας πατρὶ δῶκεν,

αὐτὰρ ὁ Λαομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἄντι.

Ubi schol. Vat. Troadum in secundo versu χρυσείοις, deinde ἐπασκῆσας Διὶ πατρὶ Δῶχ', ὁ δὲ Λαομ. Pro φύλλοισιν ἀγανοῖσι Hermannus φύλλοισι παναργυρείοις.

2.

Æthiopidis scriptor matutino tempore Ajacem dicit manum sibi intulisse.

XII. ILIAS PARVA.

1.

Homerus apud Thestoriden commorans Iliadem minorem condit, cujus hoc est initium :

Ilium cano et Dardaniam præstantem-equis,

de qua multa passi-sunt Danaï, famuli Martis.

2.

Ganymedem, qui secundum Homerum Trois est filius, nunc Laomedontis dicit Euripides, secutus parvæ Iliadis poetam : quem alii Thestoriden Phocæensem esse dicunt, alii Cinæthonem Lacedæmonium, ut Hellanicus, alii denique Diodorum Erythræum.

3.

Nonnulli non equos, sed vitem auream datam esse dicunt patri pro Ganymede, ut in Cyclo poeta dicit :

Vitem, quam Saturnius dedit ipsius filii pretium

auream, foliis placidis comantem,

et uvis, quas Vulcanus arte-elaboratas patri dederat,

sed hic Laomedonti præbuit pro Ganymede.

4.

Schol. Aristoph. Eq. 1053 : Διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὃ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς· τὸν Νέστορα δὲ συμβουλευσαὶ τοῖς Ἑλλήσι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Τρώων, ὁτακουστήσαντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν λέγειν, ὁ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, διερχομένην οὕτως·

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηϊοτῆτος
ἥρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε διὸς Ὀδυσσεύς·

τὴν δὲ ἐτέραν ἀντιπεῖν Ἀθηνᾶς προνοίᾳ·

Πῶς ἐπεφωνήσω· πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἶπες
ψεῦδος

Καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἔπει κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

Ultimum verum ipse Aristophanes servavit l. e.

5.

Schol. Harl. Hom. Odys. A, 547 : Φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δοῦαι θατέρῳ χαρίζεσθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλεύς ὅπλων ἀμφοτερόντων, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων ἀγαγὼν ἡρώτησεν, ὑπὸ ὁποτέρῳ τῶν ἡρώων μᾶλλον ἐλυπήθησαν. Εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκέινον εἶναι τὸν ἀριστον, τὸν πλείστα λυπήσαντα τοὺς ἐγθρούς, ἔδωκεν εὐθὺς τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ ὅπλα. Ἡ ἱστορία ἐκ τῶν Κυκλικῶν.

6.

Schol. Hom. Il. T, 326 (et Eustath. p. 1255) : Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ἀναζευγνόντα αὐτὸν (τὸν Ἀχιλλεῖα) ἀπὸ Τηλέφου προσορμισθῆναι ἐκεῖ (ἐν τῇ Σκύρῳ)·

4.

Disceparunt inter se de principatu fortitudinis Ajax et Ulysses, ut narrat parvæ Iliadis poeta : Nestorem vero suasisse Gracius ut suorum aliquos mitterent sub mœnia Trojæ, auscultaturos quid hostes dicerent de fortitudine illorum heroum ; missos autem viros audivisse virgines inter se disceptantes : quarum unam dixisse, Ajacem multo fortiorem esse Ulysse, his verbis :

Ajax enim sublevavit et extulit prælio
heroem Peliden, at nolebat divinus Ulysses ;

alteram vero contra dixisse per Minervæ prudentiam et curam hoc factum :

Quam magnifice locuta es ! quam non decore dixisti
mendacium !
Etiam mulier ferat onus, quando vir sublatum ei imposuerit.

5.

Cavens Agamemnon ne videretur alteri eorum qui de armis Achillis disceptabant esse gratificatus, captivos Trojanos accessitos interrogavit, ex utro heroe graviora fuerint perpassi. Ulyssem quum nominasset captivi, tanquam is aperte sit optimus, qui plurimis malis affectisset hostes, statim Ulyssi dedit arma. Historia est e Cyclicis.

6.

Parvæ Iliadis scriptor Achillem e Mysia a Telepho avectum Scyro insula: apulisse narrat :

Πηλεΐδην δ' Ἀχιλλῆα φέρε Σκύρόνδε θύελλα·
ἐνθ' ὁ γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἔικετο νυκτὸς ἐκείνης.

7.

Pausan. III, 26, 7. Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτηῆσαι φησὶ ὁ τὰ ἐπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

8.

Eustath. ad Il. p. 285, 34 : Ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μὴ δὲ καυλῆσαι συνήθως τὸν Αἴαντα, τευθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλείως.

9.

Hesychius : Διομήδεις ἀνάγκη· παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησὶ Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηρὰς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινὰς, καὶ εὐθὺς αὐτὰς φονεῦναι. Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλὰδιου κλοπῆς γενέσθαι.

Postrema explicat Suidas s. eadem v. : Οἱ δὲ (λέγουσιν), ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλὰδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανήρσαν· ἐπόμενος δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτείνειν· ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιάν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δέσας, τὸν Ὀδυσσεῖα ἐποίησε προάγειν, παῖων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. Τάττεται δὲ (ἡ παροιμία) ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων.

10.

Tzetzes ad Lycophr. 783 : Φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὸν Ὀδυσσεῖα τρωθῆναι ὑπὸ Θόαντος, ὅτε εἰς Τροίαν ἀνέρχοντο δυσμενεῖς.

Peliden vero Achillem tulit ad Scyrum procella ;
ubi in difficilem portum advenit nocte ista.

7.

Machaonem ab Eurypylo, Telephi filio, interfectum esse narrat parvæ Iliadis poeta.

8.

Parvæ Iliadis scriptor narrat Ajacem mortuum non solito more fuisse crematum, sed sic ut erat in capulo positum, ob iram Agamemnonis.

9.

Diomedea necessitas : proverbium. Clearchus dicit filias Diomedis vehementer turpes fuisse, quibus ille coactos quosdam consuecere statim obtruncaverit. Sed parvæ Iliadis scriptor proverbium in Palladii furto ortum esse dicit.

Alii vero dicunt, quum Diomedes et Ulysses noctu furati Palladium in castra redirent, Ulyssem pone sequentem gladio interficere voluisse Diomedem : qui conspecta ad lunam ensis umbra territus, Ulyssem præcedere coegerit, ense tergum ejus verberans. Proverbium dicitur de illis, qui necessitate coacti aliquid faciunt.

10.

Parvæ Iliadis scriptor dicit Ulyssem vulneratum esse a Thoante, quando Trojam ascenderunt infesti Achivi.

11.

Aristot. Poet. c. 23, § 6, 7 : Οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἓνα ποι-
οῦσι, καὶ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ-
οῖον ὃ τὰ Κύπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Τοι-
γαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία
ποιεῖται ἑκατέρως, ἢ δύο μόναι· ἐκ δὲ Κυπρίων, πολλαί·
ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὀκτώ· οἷον Ὀπλων κρίσις,
Φιλοκτῆτης, Νεοπτολέμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεΐα, Λά-
καιναί, Ἰλίου πέρσις, καὶ Ἀπόλλους, καὶ Σίνων, καὶ
Τρωάδες.

12.

Ad hoc carmen referunt etiam haec Aeschini C. Timarchi.
p. 18, 12 . Καὶ τὸν Ὀμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέ-
γοντα, πρὸ τοῦ τι τῶν μελλόντων γενέσθαι·

Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθεν.

Sequentia fragmenta Leschei Ἰλίου πέρσιδι accensenda
sunt, quae adhesit Parvae Iliadi.

13.

Schol. Pindari Nem. IV, 85 : Δίχρουν γὰρ (τὸ δόρυ τοῦ
Ἀχιλλεύως), ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε
δισσὰ τὰ τραχύματα ἀπεργάζεσθαι. . . . Μετάγουσι δὲ
τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος, λέγοντος
οὕτως·

Ἄμφι δὲ πόρκης

χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίχροος ἄρδεις.

14.

Tzetz. ad Lycophron. 344 : Τότε καὶ ἀπατηθέντων δό-
λοις τοῦ Σίνωνος, καὶ ἐλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πο-
ν, καὶ μέθη καὶ χαρᾷ καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς

ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας
τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς ὁ Λέσχης φησὶν, ἦνίκα

Νῦξ μὲν ἦν μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Schol. Eurip. Hec. 892 : Καλλισθένης ἐν δευτέρῳ τῶν
Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· Ἐάλω δ' ἡ Τροία Θαρρηλιῶ-
νος μὴνός ὡς μὲν τινες ἱστορικῶν ὀγδόῃ ἱσταμένου, ὡς
δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς ὀγδόῃ φθίνοντος.
Διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἄλωσιν, φάσκων συμβῆναι τότε
τὴν κατάληψιν, ἦνίκα

Νῦξ μὲν ἦν μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

Μεσονύκτιος δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει.
Add. Clemens Alex. Strom. I, p. 381.

15.

Aristoph. Lysistr. 155 :

Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μαῶα πα
γυμνάς παρεσιδὼν ἐξέβαλ', οἶῳ, τὸ ξίφος.

Ubschol. : Ἡ ἱστορία παρ' Ἰδύκῳ· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης
ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι.

16.

Tzetz. ad Lycophr. 1263 : Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα
πεποιηκὼς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνεΐαν αἰχμαλώτους φησὶ
δοθῆναι τῷ Ἀχιλλεύῳ υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι
σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Ἀχιλλεύως πατρίδα. Φησὶ
γὰρ οὕτως·

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας,
παῖδα δ' ἐλὼν ἐκ κόλπου εὐπλοκάμοιο τιθήνης

11.

Ceteri autem poetae non circa unum versantur, et uno in
tempore, unaque actione e multis partibus constante, ut qui
Ilypria fecit et parvam Iliadem. Etenim ex Iliade et Odyssea,
et utraque una sit tragedia, vel duae tantum, e Cypridis
utem multae, et e parva Iliade plus octo, ut Armorum ju-
diciu, Philoctetes, Neoptolemus, Eurypylus, Mendicatio,
Iaceniae, Ilii excidium, et Reditus, et Sino, et Troades.

12.

Homerus in Iliade saepe dicit, antequam fiat aliquid eorum
quae futura sunt :

Prædictio autem in exercitum venit.

13.

Hastam Achillis duas cuspides habuisse, et uno ictu duo
scisse vulnera dicunt lyrici et tragici poetae. Rem duxerunt
parva Iliade Leschei, qui ita dicit :

Circa hastam annulus
aureus splendebat, et in eo flava duplex cuspis.

14.

Tum quum decepti Trojani fraudibus Sinonidis, equum
igneum in urbem pertraxissent, et ebrietate, lætitia, somno-

que tenerentur, ipse Sinon, ut compositum cum ipso erat,
facem ostendit Græcis, sicut Lesches dicit, quando

Nox quidem erat media, splendidaque exoriebatur luna.

Callisthenes in secundo libro Rerum Græcarum scribit :
Capta est Troja Thargelionis mensis ineuntis die octavo [die
22 Maji], ut historicorum nonnulli dicunt; sed ut parvæ Ili-
adis poeta, ejusdem mensis exeuntis octavo [die 12 Junii].
Terminum enim ipse indicat expugnationis, eam contigisse
dicens, quando

Nox quidem erat media, splendidaque exoriebatur luna.

Media autem nocte luna octava solum exeuntis mensis oritur.

15.

Aristophanes dicit :

Certe Menelaus, Helenæ papillas
nudas quum aspiceret, projecit, opinor, gladium.

Historia habetur apud Ibycum, eademque ipsa apud Le-
schen Lesbium in parva Iliade.

16.

Lesches qui parvam Iliadem condidit, Andromachen et
Æneam captivos datos esse narrat Achillis filio Neoptolemo,
et abductos ab eo in Pharsalam, Achillis patriam. Loquitur
enim ita :

Sed Achillis magnanimi splendidus filius
Hectoream uxorem deducit cavas ad naves,
filium vero abreptum e sinu pulcræ-coma nutricis

ῥῖψε ποδὺς τεταγὼν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν Ἑκτορος, ἥντε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν δούκαν ἔριον, ἐπίτηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ αὐτὸν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἵπποδάμοιο Αἰνεΐαν ἐν νηυσὶν ἐδόξαστο ποντοπόροισιν, ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔσχατον ἄλλων.

Conf. eundem ibid. ad v. 1232.

17.

Pausan. X, 25, 3 et 4 : Πηλεΐον δὲ τοῦ Ἑλένου Μέγης ἐστὶ τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα ὁ Μέγης, κατὰ δὴ καὶ ὁ Λέσχειος ὁ Αἰσχυλῆνον. Πυρρᾶϊος ἐν Ἰλίου περίσιδι ἐποίησε. Τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἦν ἐν τῇ νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ Ἀργεῖου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέσχειος δ' οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγένορος τρωθῆναι. Ἀπὸ οὗν, ὡς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύδωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἔλκη σφίον, εἰ μὴ ἐπέλεξετο τὴν ποιήσιν τοῦ Λέσχειου. Προσέθηκε μέντοι καὶ σφυροῦ τῷ Λυκομήδει, καὶ τρίτον τραῦμα ἐν τῇ κεφαλῇ. Τέτρωται δὲ καὶ Εὐρύαλος ὁ Μηκιστεύς κεφαλὴν τε καὶ ἐπὶ τῇ χειρὶ τὸν καρπὸν. Οὗτοι μὲν δὴ ἀνωτέρω τῆς Ἑλένης εἰσὶν ἐν τῇ γραφῇ· ἐρεξῆς δὲ τῇ Ἑλένῃ μήτηρ τε ἡ Θησέως ἐν ῥῶϊ κεκαρμένη, καὶ παίδων τῶν Θησέως Δημοφῶν ἐστὶ φροντίζων, ὅσα γε ἀπὸ τοῦ στήματος, εἰ ἀνασώσασθαι οἱ τὴν Αἴθραν ἐνέσταται. Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἐκ τῆς Σύνιδος θυγατρὸς γενέσθαι Θησεὶ Μελάνιππον λέγουσι, καὶ ὡς ἀνέλοιτο ὁ Μελάνιππος δρόμου νίκην, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι καλούμενοι

Νέμεα δεύτεροι οὗτοι ἔθεσαν μετὰ Ἀδραστον. Λέσχειος δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἤλικοτο Ἴλιον, ὑπεξέλκουσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων, καὶ ὑπὸ τὸν παῖδων γνωρισθῆναι τὸν Θησέως, καὶ ὡς παρ' Ἀγαμέμνονος αἰτῆσαι Δημοφῶν αὐτήν· ὁ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσιν δὲ οὐ πρότερον ἔφη, πρὶν Ἑλένην πείσαι· ἀποστείλαντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένην τὴν χάριν. Ἔοικεν οὖν ὁ Εὐρύατος ὁ ἐν τῇ γραφῇ ἀφίχθαι τε ὡς τὴν Ἑλένην τῆς Αἴθρας εἶνεκα, καὶ τὰ ἐντεταλμένα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπαγγέλλειν. Γυναῖκες δὲ αἱ Τρωάδες αἰχμαλώτους τε ἦδη καὶ ὀδυρομέναις εἰκάσι· γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχῃ, καὶ ὁ παῖς οἱ προσέστηκεν ἐλόμενος τοῦ μαστοῦ. Τούτῳ Λέσχειος ῥιφθέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευταίην, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐβελῆσαι γενέσθαι.

18.

Pausan. X, 26, 1 : Ἐπὶ δὲ τῇ Κρεοῦσῃ λέγουσιν, ὡς ἡ Θεῶν μήτηρ καὶ Ἀφροδίτῃ δουλείας ὑπὸ Ἑλλήνων αὐτὴν ἐβρῦσαντο· εἶναι γὰρ δὴ καὶ Αἰνεῖου τὴν Κρεοῦσαν γυναῖκα· Λέσχειος δὲ καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια διδόναι Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνεῖα. Γέγραμμένα δὲ ἐπὶ κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηϊνόμην τε καὶ Μητιόχην καὶ Πεισίς ἐστι καὶ Κλεοδίκη· τούτων ἐν Ἰατιάδι καλουμένη μικρῇ μόνος ἐστὶ τὸ ὄνομα τῆς Δηϊνόμης.

19.

Pausan. X, 27, 1 : Ἀφίκετο μὲν δὴ ἐπὶ τὸν Κασσάνδρας ὁ Κόροϊος γάμον, ἀπέθανε δὲ, ὡς μὲν ὁ πλείων λόγος, ὑπὸ Νεοπτολέμου· Λέσχειος δὲ ὑπὸ Διομήδους

præcipitavit, pede prehensum, a turre; et cadentem cepit purpurea mors et fatum violentum. Elegit autem e præda Andromachen, bene-cinctam uxorem Hectoris, quam ipsi principes universorum Achivorum dederunt habendam, gratum rependentes manus viro: ipsumque Anchisæ inclytum filium equum-domitōris Æneam navibus imposuit pontum-transseuntibus, ab omnibus Danaïs datum abducendum munus præ ceteris.

17.

In pictura Polygnoti prope Helenum Meges est, cui brachium sauciatum, ex narratione Leschei Pyrrhæi, Æschyleni filii, in Ilii Excidio. Vulneratum autem illum fuisse dicit in pugna, quam noctu commiserunt Trojani, ab Admeto Argivo. Pictus est proxime ad Megetem etiam Lycomedes Creontis filius, cum vulnere in carpo: Lesches enim dicit eum ita vulneratum fuisse ab Agenore. Apparet igitur, Polygnoton non ita fuisse picturum vulnera eorum, nisi Leschei poesin legisset. Adjecit autem Lycomedi vulnus alterum in talo, tertium in capite. Vulneratus est etiam Euryalus Mecistei filius in capite et in manu ad carpum. Hi supra Helenam sunt in pictura; ad latus autem Helenæ sunt Thesei mater, detonso ad cutem capillo, et e filiis Thesei Demophon, meditans (quantum ex oris figura colligi potest) si fieri possit ut Æthram, aviam paternam, in libertatem vindicaret. Argivi quidem ex Synidis filia natum esse Theseo Melanippum dicunt. qui de cursu palmam tulerit, quando Epigoni qui vo-

cantur Nemeos ludos instruxerint, alteri ab Adrasto; Lesches vero in poesi sua narrat, Æthram capto Ilio elapsam e tumultu in Græcorum castra venisse; ibi a filiis Thesei agnitam esse, Demophontemque eam ab Agamemnone repetisse: is vero se illi gratificaturum quidem dixit, sed non prius, quem Helenæ consensum adepti essent; atque hæc, quum præconem ille ad eam misisset, hanc gratiam dedit. Videtur ergo Eurýbates in illa pictura ad Helenam venisse Æthræ causa, et ut mandata ab Agamemnone ei perferret. Mulieres vero Trojane jam captivæ et lugubritas similes sunt; primum picta est Andromache, cui filius adstans preansans mammam. Hunc Lesches præcipitatum a turri obiisse dicit, non e decreto Græcorum, sed Neoptolemum sponte voluisse ipsius occisorem esse.

18.

De Creusa dicunt, dearum matrem et Venerem servituti Græcorum eam eripuisse; Æneæ enim uxorem esse: at Lesches et Cypriorum carminum poeta Eurydicen ei dant uxorem. Supra Creusam et alias pictæ sunt in lectulo decumbentes Deinome, Metioche, Pisis et Cleodice: quarum omnium sola Deinome nominatur in parva Iliade.

19.

Venerat Coræbus ad Cassandram (ipsi desponsatæ) nuptias, sed interemptus est, e vulgari fama, ab Neoptolemo; Lesches vero a Diomede occisum in carmine prodidit. Supra Coræ-

ἐποίησεν. Εἰσι δὲ καὶ ἐπάνω τοῦ Κοροῖδου Πρίαμος καὶ Ἄλκιων τε καὶ Ἀγῆνωρ. Πρίαμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχειος ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις. Et paucis post verbis : Ἄλκιον δὲ παῖδα εἶναι Πριάμου Λέσχειος, καὶ ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονος φησι.

XIII. ΙΑΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ ΑΡΚΤΙΝΟΥ.

1.

Schol. Vatie. Eurip. Troad. 31 : Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν Περσίδα (leg. Πέρσιδα) πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως :

Ἵησεῖδαις δὲ πόρεν δῶρα κρείων Ἀγαμέμνων,
ἥδ' ὁ Μενεσθῆϊ μεγαλήτορι ποιμῆνι λαῶν.

2.

Schol. Hom. II. A, 515 : Ἔνιοι ... τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν ἐθέλουσι· τὸν γάρ Ποδαλεῖριον διαίτῃσθαι φασὶ τὰς νόσους. Καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωθέντος Μενελάου οὐ Ποδαλεῖριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα. Τοῦτο εἰσὶ καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθήσει νομίζειν ἐν ὧς φησιν :

Αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ [γέρα] Ἑννοσίγαιος
ἀμφοτέροις· ἕτερον δ' ἑτέρου κυδῖον ἔθηκε.
Τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἐκ τε βέλεμνα
σαρκὸς ἐλεῖν τμηξαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι·
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντα ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν
ἄσκοπ' αὖτε γνῶναι καὶ ἀναλθέα ἵησθαι,
ὅς βα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωρομένοιο
δμμάτ' ἀστράπτοντα, βαρυνόμενόν τε νόημα.

3.

Dionysii Hal. Antiq. Rom. I, 69 : Ἀρκτίνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ Παλλὰδιον ἓν, καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ, ἕως ἡ πόλις ἡλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀβάτῳ· εἰκόνα δὲ ἐκείνην κατεσκευασμένην μὴδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλεύοντων ἕνεκα, ἐν φανερῷ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν.

4.

Schol. Harl. Hom. Od. Δ, 285 : Ὁ Ἄντικλος ἐκ τοῦ Κύκλου.

5.

Schol. Hom. II. Σ, 486 : Φασὶ δὲ Ἡλέκτρην οὐ βουλομένην τὴν Ἰλίου πόρῃσθιν θεάσασθαι, κτῖσμα δὲ τῶν ἀπογόνων, καταλιπεῖν τὸν τάπον, οὗ κατῆστέριστο. Διό-φωρ οὖσας πρότερον ἑπτὰ, γενέσθαι ἑξ. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

XIV. ΝΟΣΤΟΙ.

1.

Schol. Clementis Al. Protrept. p. 36, 32 : Ἐν Νόστοις οὕτως ἐπιγραφόμενῳ βιβλίῳ περιέχοντι τὴν ἐκ τῆς Ἰλίου τῶν Ἑλλήνων ἐπάνοδον· νόστος γάρ ἡ ἐπάνοδος.

2.

Argumentum Eurip. Medae : Περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσωνος ὁ τοῦς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως :

Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἡδύοντα,
γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖσιν πραπίδεςσι,
φάρμακα πολλὰ ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Sic et schol. Aristoph. Eq. 1332.

3.

Arctinus dicit a Jove datum Dardano Palladium unum, quod Trojæ, usquedum urbs caperetur, occultatum fuisse in loco inaccessio; imaginem autem illius, ne minimum quidem a vero Palladio differentem, fabricatum fuisse ob insidiantes, atque in aperto loco positum : et hoc Achivos insidiis cepisse.

4.

De Anticlo narratio (Odys. Δ, 285-289) e Cyclo est.

5.

Dicunt Electram, Pleiadum unam, Dardaniam matrem, nolentem Trojæ excidium videre, quum condita esset hæc urbs a posteris ipsius, reliquisse eum locum in cælo ubi in stellam mutata fuerat; hinc Pleiades, quæ septem erant, factas esse numero sex. Historia est apud Cyclicos.

XIV. REDITUS.

1.

In Nostis, i. e. sic inscripto libro, comprehendenti Græcorum Troja reditum : Nostos enim significat reditum.

2.

De Iasonis patre Æsone Reditum poeta ita loquitur :
Statim vero Æsonem carum reddidit juvenem pubescentem
Medea, senectute abrasa sollertibus præcordiis,
medicamenta multa coquens in aureis lebetibus.

bum sunt Priamus, Axio et Agenor. Priamum enim Lesches narrat periisse non ad aram Jovis Hercei, sed abstractum ab ara, Neoptolemi manu cecidisse pro regie foribus..... Axionem autem Priami filium fuisse Lesches dicit, et ab Eurypylo, Euæmonis filio, esse occisum.

XIII. ILII EXCIDIIUM ARCTINI.

1.

Lysimachus dicit Excidii Trojæ poetam sic scribere :

Thisidis autem præbuit dona rex Agamemnon,
et Menestheo, magnanimo pastori virorum.

2.

Nonnulli Machaonem solam chirurgi artem exercuisse volunt; Podalirium enim curasse dicunt morbos. Argumento est, quod Agamemnon, quum Menelaus vulneratus esset, non Podalirium advocet, sed Machaonem. Hoc videtur etiam Arctinus in Ilii Excidio statuere, in his versibus :

Ipse enim illis præbuit pater Neptunus [dona]
ambobus, sed alterum altero illustriorem reddidit.
Huic quidem leviores manus dedit, et tela
e-carne ut-eximeret secaretque, et vulnera omnia sanaret;
illi autem sollertia omnia in pectore posuit,
invisaque ut-cognosceret et insanabilia sanaret:
qui etiam Ajacis primus dispexit irascentis
oculosque coruscantes ingravescentemque mentera.

3.

Pausan. X, 29, 3 : Παρά δὲ τὴν Θυίαν Πρόκρις τε ἔστηκεν, ἢ Ἐρεχθέως, καὶ μετ' αὐτὴν Κλυμένην ἐπιστρέφει δὲ αὕτη τὰ νῶτα ἢ Κλυμένη. Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Νόστοις, Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι, γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ, τῷ Δηϊόνοσι, καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἴφικλον παῖδα.

4.

Pausan. X, 28, 2. Vide in Μινυάς n. 3.

5.

Pausan. X, 30, 3 : Ὑπὲρ τούτους Μαῖρά ἐστιν ἐπὶ πέτρα καθεζομένη. Περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προΐτου, τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.

6.

Apollodor. II, 1, § 4 : Πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἔγχευεν (ὁ Νάυπλιος), ὡς μὲν οἱ Τραγικοί λεγούσι, Κλυμένην, τὴν Κατρώως· ὡς δὲ ὁ τοῦ Νόστου γράφας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἶακα, Ναυσιμέδοντα.

7.

Schol. Ambros. ad Hom. Od. Δ, 12 : Ὁ τῶν Νόστων ποιητῆς, τὸ τῆς δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν δούλην θεράπειναν.

8.

Eustathius ad Odys. p. 1796, 52 : Ὁ δὲ τοὺς Νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μὲν φησι τὴν Κίρκην

ὑστερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμα· Πηνελόπην.

9.

Ad hoc carmen refert Welckerus locum Pausaniae I, 2, 1 : Τροιζηνίῳ δὲ Ἥγιά τοιάδε ἐς τὴν Ἀντιόπην πεποίηται· Ἡρακλέα Θεμισκυραν πολιορκοῦντα τὴν ἐπὶ Θερμῶντι εἶλιν μὴ δύνασθαι· Θησεῖος δὲ ἐρασθεῖσαι Ἀντιόπην (στρατεῦσαι τε ἅμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησεῖ) παραδοῦναι τὸ χωρίον. Τάδε μὲν Ἥγιάς πεποίηκεν.

10.

Veram inscriptionem carminis servatam esse statuit idem V. D. in his Athenaei VII, p. 281, B : Φιλήδονον δ' οἱ ποιηται καὶ τὸν ἀρχαῖον φασὶ γενέσθαι Τάνταλον. Ὁ γοῦν τὴν τῶν Ἀτρείδων ποιήσας κάθοδον ἀφικόμενον αὐτὸν λέγει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ συνδιατρίβοντα ἐξουσίας τυχεῖν παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι ὅτου ἐπιθυμεῖ· τὸν δὲ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ἀπλήστως διακείμενον ὑπὲρ αὐτῶν τε τούτων μνείαν ποιήσασθαι καὶ τοῦ ζῆν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θεοῖς. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντα τὸν Δία τὴν μὲν εὐχὴν ἀποτελέσαι διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῇ παρατόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τῶν παρακειμένων τυχεῖν οὐδενός.

XV. ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ.

XVI. ΘΑΛΕΓΟΝΕΙΑ.

Eustath. ad Odys. p. 1796, 49 : Ὁ δὲ τὴν Τηλεγονεΐαν

3.

In pictura Polygnoti prope Thyian Procris stat, Erechthei filia, et post eam Clymene, tergum obvertens spectatori. Scriptum est autem in Reditibus, Minyæ filiam esse Clymenen, nupsisse Cephalo Deionis filio, et ex eo peperisse Iphiclum.

5.

Super illos Mæra est saxo insidens. De ea scriptum est in Reditibus virginem adhuc excessisse e vita, filiamque esse Præti, Thersandri filii, Sisyphei nepotis.

6.

Nauplius, antequam moreretur, ut tragici poetæ dicunt, Clymenen; ut Redituum scriptor, Philyram; ut Cercops, Hesionen uxorem duxit, et genuit filios Palamedem, Cæcem, Nausimedontem.

7.

Secundum Redituum scriptorem hic (in Odys. Δ, 12) Dule (non servam significat, sed) proprium nomen est; dicunt autem Homerum famulam nunquam appellare servam.

8.

Redituum poeta, Colophonius patria, Telemachum narrat

postea in matrimonium duxisse Circen, Telegonum autem vicissim duxisse Penelopen.

9.

Troænius Hegias hæc fere de Antiope scripsit : Herculem Themiscyram ad Thermodontem fluvium sitam, quam diu oppugnarat, non prius potuisse capere, quam Antiope Thesei amore incensa (ejus enim expeditionis Herculi socium fuisset Theseum) oppidum ipsi tradiderit. Hæc scripsit Hegias.

10.

Voluptatis studiosum etiam priscum illum Tantalum fuisse narrant poetæ. Reditus certe Atridarum poeta eum dicit, postquam ad deos pervenisset, quum eorum consuetudine uteretur, potestatem nactum esse petendi ab Jove quicquid cuperet. Illum vero, voluptatum desiderio insatiabili captum, illas nominasse et vitam similem vitæ deorum. Quibus precibus indignatum Jovem, præstitisse quidem illi quæ optasset, ob promissionem; at, ne frueretur appositis, sed turbatus semper et anxius esset, super caput ejus saxum suspendisse; quo factum, ut rebus præsentibus frui non posset.

XV. ODYSSEA HOMERI.

XVI. TELEGONIA.

Cyrenæus ille (Eugammon) qui Telegoniam scripsit, Tele-

γράφας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν
Ὀδυσσεὶ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπτης
Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον.

Incertus est locus Clementis Al. Strom. VI, p. 751.

FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

1.

Schol. ad Hom. Il. Γ, 242: Ἐλένη πρότερον ὑπὸ Θησέως
ἡρπάσθη... διὰ γὰρ τὴν τότε γενομένην ἄρπαγὴν Ἀφιδνα
πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται, καὶ τιτρώσκεται Κάστωρ ὑπὸ
τοῦ Ἀφιδνου, τοῦ τότε βασιλέως, κατὰ τὸν δεξιὸν μη-
ρόν· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγω-
γοῦσι τὰς Ἀφιδνας [al. Ἀθήνας]. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς
Πολεμωνίοις ἢ τοῖς [al. ἥτοι] Κυκλικοῖς, καὶ ἀπὸ μέρους
παρὰ Ἀλκιμᾶνι τῷ λυρικῷ.

gonum filium natum esse Ulyssi e Calypso memoriæ tradi-
dit, vel Teledamum; ex Penelope vero, Telemachum et
Arcesilaum.

FRAGMENTA INCERTÆ SEDIS.

1.

Ob priorem raptum Helenæ a Theseo perpetratum Aphidna
Atticæ oppidum devastatur, et Castor vulneratur ab Aphidno,
illius temporis rege, in dextro femore; Dioscuri vero, The-
seum non assecuti, depopulantur Aphidnas [al. Athenas].
Historia est apud Polemonios vel [al. id est] Cyclicos, et ex
parte apud Alcmanem lyricum.

2.

Schol. ad Iliad. Ψ, 660: Φόρβας ἀνδρειότατος τῶν
καθ' αὐτὸν γενόμενος, ὑπερήφανος δὲ, πυγμὴν ἤσκησεν,
καὶ τοὺς μὲν παριόντας ἀναγκάζων ἀγωνίζεσθαι, ἀνῆ-
ρει· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς ὑπερηφανίας ἠθούλετο καὶ πρὸς
τοὺς θεοὺς τὸ ἴσον φρόνημα ἔχειν. Διὸ Ἀπόλλων παρα-
γεγόμενος, καὶ συστὰς αὐτῷ, ἀπέκτεινεν αὐτόν· ὅθεν ἔξ
ἐκείνου καὶ τῆς πυκτικῆς ἔφορος ἐνομίσθη ὁ θεός. Ἡ
ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

3.

Schol. Ambros. ad Odyss. B, 120: Ἡ Τυρὼ, Σαλμων-
νέως θυγάτηρ· ἔσχε δὲ παιδᾶς ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ
Πηλείαν. Ἀλκιμήνη Ἡλεκτροῦδος. Μυκὴν Ἰνάχου θυ-
γάτηρ καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ἧς καὶ Ἀρέστορος Ἀρ-
γος, ὡς ἐν τῷ Κύκλῳ φέρεται.

2.

Phorbas, fortissimus sui temporis hominum, sed inso-
lens, pugilatum exercuit, et prætereuntes secum pugnare
coactos occidebat; sed ob nimiam superbiam etiam in deos
eosdem spiritus exhibere voluit. Quare Apollo adveniens et
cum eo congressus ipsum interfecit: quare inde etiam pugila-
tus præses credebatur deus. Historia est apud Cyclicos.

3.

Tyro, Salmonei filia, habuit filios ex Neptuno Neleum et
Pelian; Alcmena, Electryonis filia; Mycene, Inachi filia
et Meliæ, Oceani natæ: cujus et Arestoris filius est Argus,
ut in Cyclo fertur.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyclo reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀθανεες, veteres incolæ Euboræ, ἔπιθεν κομύωντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.

Ἀθανάρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.

Ἄβας, antos, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.

Ἀβιοί, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἀδελφος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.

Ἀδύδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδῶδον); P, 584 (Ἀδυδῶδον).

Ἀγάθων, ὠνος, Priami f., Ω, 249.

Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigæi, Π, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum,

ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Areadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, χρεῖων, εὐρυχρεῖων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq.; 178 sqq.; 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiosè sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulnerat, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sq.; 248 sqq.; δ, 91 sq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra- que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filie ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Muli uxor, πολυφάρμακος, A, 740.

Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγαυή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλεως 131, 247.

Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρμος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, II. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.

Ἀγχιᾶος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celebrer pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγλαῖη, mater Nirei, B, 672.

Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cneii, Ξ, 117.

Ἀγχιζᾶλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- Ib. 264, venenum præbuit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phæacum, Θ, 112. 3) Græcus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀρχίσσις, αο (εω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Æneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisæ, Υ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀρχισιάδης 2.
- Ἀρχισιάδης, Anchisæ f. 1) Æneas, P, 754; Υ, 160. 2) Echeopolus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymp̄ha, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτης, rex Thessalia, Phereus f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenæ famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hæusto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρήστινη, Adrastrī filia, Egealea, E, 412.
- Ἀζανὶς κούρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymp̄ha.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀρδών, όνος, filia Pandarei, mutata in lusciniā, τ, 518 — 523.
- Ἀθῆναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀργεῖναι, λαοσάος (N, 128), ἐρυσίππολις (Z, 305), φθισιμέροτος (χ, 297), Τριτογένεια, Ἀλαχομενηῖς, πολύβουλος, ἀπρυτώνη, Παλλὰς. Trojanis ubique infesta, Græcis benigna adest, ut Diomedem in E, Achille et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronæ, 237 sqq. Ejus pep̄lus, O, 384 sqq.; E, 734 sq.; ægis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajaxem adjuvat Achilles interfecti corpus prælio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Græcis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelei, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direptæ? Cycl. p. 601, a.*
- Ἀθώος, ω, mons Thraciæ, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἶαιον, Ἀεα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἶαίν, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Æaci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Æginae, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Æaci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Æacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salaminie naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum clauderat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sqq. Epitheta: μεγάρυμος, φθίμος, ἀγκυρός, ἀλκίμος, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν, βοῆν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, II, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyse et Phœnice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἶαντες a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἶαντες pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulyse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἶαντες sæpissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Æth. p. 583, a. Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyse de armis Achillis incipit, Æth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Æthiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futuram primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Οἰλε f., B, 527; N, 66; Π, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paullo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludico, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter læsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Græci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἶγαι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγαίον, ανος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βράρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrastrī, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eledem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγίθυψ, πος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχεῖς, B, 633.

Αἴγινα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.

Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.

Αἴγις, ἰδὸς, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.

Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.

Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτος.

Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐρέετης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολυδάμαν) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτου, δ, 385.

Αἰδής, αὐτὸς εὐὸς Ἰαίς, ἰδὸς, ἐτ Αἰδωνεύς, ἦρος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτό-πῳλος, 654; Α, 445; Π, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illam alloquitur Ἀδὴ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πολάρτης, Θ, 467; Ν, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδῶν πύλας, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.

Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., δλοφφρων, x, 137 sqq.; μ, 70.

Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.

Αἰθίνας, Thessaliae populus, B, 744.

Αἰθίοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.

Αἰθιοπία, ἰδὸς, *Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, α; fragmenta p. 595.*

Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acumante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, α, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*

Αἰθων, ὄνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.

Αἰμονίδης, αὐ, Ἐμονίς f., Laercis, P, 497.

Αἰμονίδης, οὐ, Haemonis f., Macon, Δ, 394.

Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.

Αἰμων, ὄνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμονίδης. — *Creonis filius, κλέιστος καὶ ὑπερόσταςτος, Œd. fr. 3, p. 587.*

Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniorum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percussus a Diomede; sed mater ei auxilium venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδῶλον Ἄνεαῖ legitificat Diomedem. Ἄνεας in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.

Pugnat, O, 332; Π, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intereat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoonis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo premio datur, et cum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*

Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.

Αἶνος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνὸθεν. Αἰολίδης, αὐ, δ, Ἄεoli f. 1) Sisylphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.

Αἰολίη νῆσος, Ἄεoli insula, x, 1, 55.

Αἰολίς, ἰδὸς, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.

Αἰολίων, ὄνος, Ἄεoli f., Macar, H. Ap. 37.

Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisylphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius. Ἄεoli, rex Ἄεoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.

Αἰτωνα, urbs Laconia, I, 152, 294.

Αἶπυ, εὐ, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.

Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτιο, regis Arcadiæ, B, 604. Αἰσάγης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.

Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.

Αἰσιθήτης, αὐ, 1) priscus princeps Thraciarum, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcaethoi, N, 427.

Αἰσθήη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσούμηνων.

Αἰσχυμος, ductor Græcus, A, 303.

Αἰσων, ὄνος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*

Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.

Αἰτωλὸς, gens Græca. Thoanti prebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμαι, μεγάθυμοι, E, 813; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήγαγε μύθῳ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*

Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occidit a Merione, II, 342. 3) Asii f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, a.*

Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyceo et Leucadio regitur, Alc. fr. 9, p. 589.

Ἀκάστη, nymphæ, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.

Ἀκαστος, rex Duliclii, ξ, 336.

Ἀκασσαμένδης, rex Thraciarum, pater Peribœæ, Φ, 142.

Ἀκρυσίων, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.

Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.

Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.

Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.

Ἀκτορίς, ἰδὸς, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.

Ἀκτορίων, ὄνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίον.

Ἄκτορ, ὄρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; Π, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλαχομένης, ἴδως, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Bœotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- Ἀλάτωρ, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγνηορίδης, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλείστον, τὸ, urbs Elidis, B, 617. Ἀλείστου κολώνη, Α, 757.
- Ἀλεκτρῶν, ὄνος, Leiti, Bœotorum ducis, pater, P, 602.
- Ἀλέκτωρ, ορος, pater Iphiloche, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος, etiam Πάρης dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniit certamen, facto antea federe in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruerat principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnât, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navibus constructis, cum Aenea auctus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojani et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
- Ἀλήιον πεδίον, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- Ἀλθαία, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- Ἀλῆαρτος, ὁ, urbs Bœotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλῆωνες, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- Ἀλίη, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλκίβητος, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἀλκας, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκάθοος, Ἀσητæ f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάνδρη, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκανδρος, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκηστis, regis Peliae filia, uxor Admeti, B, 715.
- Ἀλκιμέδων, ὄντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιμίδης, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.
- Ἀλκίνοος, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulysses hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulysses magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη, Helenæ famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων, ὠνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαιωνίς, ἴδως, carmen in *Cyclo positum*, cujus fragmenta v. p. 588 sq.
- Ἀλκμάων, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
- Ἀλκμήνη, mater Hercules, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- Ἀλκυόνη, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- Ἀλόπη, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλος, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- Ἄλσυνδη, cognomen Amphitritæ, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Γ, 207.
- Ἄλτης, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- Ἄλῶδας, αντος, ἡ, urbs Italiae inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλῶδη, ω, 304.
- Ἄλῶδη, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- Ἄλωεύς, Ἰκαρίῃ f., cum patre Acarnaniam regens, *Alcm. fr. 9, p. 589.*
- Ἄλφειός, fluvius Elidis, εὐρύ βέων Πολίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochi regis, 546; γ, 489; α, 187. B, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἄλωεύς, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζόν, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιένευσαν impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίαεια.*
- Ἀμάθεια, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυνκείδης, ου, Amaryncei f., Diores, B, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυνκεύς, ἑός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδαρος, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, II, 328 sqq.
- Ἀμισός, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εἰλειθυΐης, τ, 188.
- Ἀμοπτάων, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών, ὠνος, ἡ, urbs Paenonum, B, 849; II, 288.
- Ἀμυθάων, ὄνος, Crethei f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύκλαι, αἰ, urbs Laconica, B, 584.
- Ἀμύντωρ, ορος, Armeni f., pater Phenicis, I, 448. Conf. Φοινίξ. Habitabat Eleone in Bœotia, K, 266.
- Ἀμφιάλος, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφίάρατος, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, perisise Thebis, γυναικῶν εἰνεκα δώρων. — *Ἀμφιάρσου ἐξοδος, ι, θ. Θηβαίς, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγενεία, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- Ἀμφιδάμας, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθή, avia materna Ulyssis, Autolycei uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθόη, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφίλοχος, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.
- Ἀμφίλοχος, 1) Cteali f., Actoris nepos, princeps Eleorum, B, 620; Ν, 185 sqq., ubi ab Hectore occiditur. 2) Nomiōnis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B,

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur*, *Theb. fr.* 4, p. 588.
- *Αμφίμαχος, Cleati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemmonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινομός, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμφιος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμφιτρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμπερσύων, υνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμπίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, *Min. fr.* 2, p. 590.
- *Αμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- *Αναβησίνας, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- *Ανδραμνιδίος, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράριμον, ονος, princeps Eoliorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojan v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥήσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Lugat maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστύναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, *Il. Exc. p.* 584, a; *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq.
- *Ανεμώρεα, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniae urbs, βαβύλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμνιονίδης), Anthemonis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμίων υνος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, ονος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhoeo f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοτρόπων, Graecos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in *fr. Alc.* 7, p. 589.
- *Αντατα, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Δ, 221. 4) Coon, προσγυγνης, Δ, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Δ, 59 sq.
- *Αντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cuius uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Graecorum, Ulysses et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praecidere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχιλοχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδόκμος, Λαοδόκος, Ἰφύταος, Πόλυθος, videantur suis locis.
- *Αντίλεια, mater Ulyssis, filia Antolyci, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumelus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντικλος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo*, *Il. Exc. fr.* 4, p. 599.
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnatur, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 141 sqq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur*, *Aeth. p.* 583, a; *sepelitur*, *ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patereetur reddi Helenam, injurijs etiam in legatos Graecorum, Δ, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogit vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendum eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelopae, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντίπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit*, *Nost. fr.* 9, p. 600.
- *Αντίχη, uxor Euryti, *Min. fr.* 6, p. 591.
- *Αντίχης, ου, filius Melanis, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- *Αντιφάτης, ao, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens navea ejus praeter unum, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιφάτης, 114. 3) Graecus, Melampi f., ο, 242 sq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντιφος, 1) princeps insularum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylemenis f., Maconum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, υνος, ο, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντρώων πεπρήνεντα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αἰῶς, fluvius Thraciae, εὐρυρέεθρος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Peribaea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- *Αἰών, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, *Il. parv. fr.* 19, p. 599.
- *Αἰώλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήνην, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπειράνη γρηῃς, 8.
- *Απίη γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισάων, ονος, 1) Phaüsii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Δ, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, υνος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi querentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phocide oraculum constituit.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythone serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympa intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaeum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, ἐκατηβόλος, ἐκατηβέλης, ἐκηβόλος, ἐκάργος, ἐκατος, κλυτότοξος, ἀργυρότοξος, χρυσάορος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάωρ (H. Ap. 123), λυκηγενής (bis Δ, 101, 119), semel λαοσσός, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀναξ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, quæ terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori præse adest in P; Æneæ, Γ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcel, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonio petit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sqq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμινθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, O, 78 sqq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sqq.; γ, 279 sqq.; θ, 226 sqq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, α. Achilles per Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, α. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱπποδρόμια, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, ibid. Hilaira et Phæbe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui præest, Cycl. p. 601, α.*

Αργαυρή, urbs Argivorum, B, 571.

Αργεάδης, ου, Argæa f., Polymelus, II, 417.

Αργεῖος, εἶα, εἶον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἥρη Ἀργεῖα, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἑλένη Ἀργεῖα, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. Ἀργος.

Αργεῖοντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Αργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Αργος, ου, ὅ, appellatur canis Ulyssis, ρ, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f., Cycl. p. 601, b.*

Αργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sqq.; ρ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycene, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱππόδοτον, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδίφον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχὸς Ἀργεος ἱπποδότιον, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; α, 80. Ἀργαῖον, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰασον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; α, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Πελασγικὸν Ἀργος, in Thessalia, Pelci s. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱππόδοτον, T, 329. — *Hic sanatur Te lephus, Cypr. p. 582, b.*

Ἀργυφέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργώ, οὗς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.

Ἀρειος, εἶα, εἶον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιος υἱὲς Ἀχαιῶν, Δ, 114; Α, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντεα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, V, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini, Theb. fr. 6, 588. Adrastus in eo fugit, ib. fr. 5.*

Ἀρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycene, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηῖθος, α, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sqq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Γ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, II, 308.

Ἀρήιος. V. Ἀρειος.

Ἀρηίφατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηίφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἐρατεινή, B, 591; Α, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, et ηος, ει, ει et ηῖ, ἦα ("Ἀρην, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρηος, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; ὅζοι Ἄρηος, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηὶ ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; ἰσος Ἀρηῖ, Δ, 603. Et phrases, ξυνάγην Ἄρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηῖ, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρηος, π, 269; ἐγείρειν Ἄρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta : θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; αἰδήλος, E, 309; βροτολοιγός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγός, μαιφίον, τειχεσιπλῆτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμιος, E, 388; Z, 203; οἰλος, E, 461, 717; πλώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; Π, 543, etc.; ἐξέπαιλος, O, 605; μινστόρος, Φ, 391; βρύηπιος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἀλλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Εὐνόλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Aescalaphi caede audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ ἐπέσχε πέλεθρα πεισών, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concubens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, α. Ejus filius Cycnus, Theb. fr. 6, p. 588.*

Ἀρήνη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, γ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, φ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; ν, 57 sqq.

Ἀρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.

Ἀρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρητιάδης.

Ἀριάδνη, filia Minos, regis Cretae, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narratae*, p. 582, α.

Ἀρμα, τὰ, vel Ἀρμοί, οἱ, (in Cilicia,) ἑοὶ φασὶ Τυφώος ἔμμεναι ἐνύας, B, 783.

Ἀριστάς, αντος, Graecus, pater Liocriti, P, 345.

Ἀριστή, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.

Ἀρισθέβην, B, 838; M, 96.

Ἀρκάδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσίμωροι, H, 134.

Ἀρκάδιη, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2, H. 17, 2.

Ἀρκεισιάνης, αο, Arcisii f., Laertes, ο, 270, 517; δ, 755.

Ἀρκειστος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.

Ἀρκεσίλαος, dux Boeotum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, α.

Ἀρκτίος, Milesius, *Ethiopsis scriptor*, p. 583, α, et *Ilii Excidii*, p. 584, α, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.

Ἀρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.

Ἀρμονίδης, εω, artifex Trojanus, Phereclī pater, E, 60.

Ἀρμονίη, (Semeles mater,) saltat cum Gratiliis, H. Ap. 195.

Ἀρναῖος, mendicus Ithacensis, postea Ἴτρος dictus, σ, 5.

Ἀρνη, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυσταφυλος); H, 9.

Ἀρπαλίων, υνος, Pylamēnis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.

Ἀρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.

Ἀρσίνοος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.

Ἀρτακίη, fons in regione Laestrygonum, κ, 108.

Ἀρτεμειά, ἰδος, (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰσχυραία, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδενή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, ἐυστέρηνος Κελαδενή. Χρησθαλάκτος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόφρονος, I, 529; ἐύσκοπος, λ, 197; πότνια θηρών, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Aeneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatrix Trojanis, Υ, 39, 70 sq., ubi Iunoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis gremia fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobae occidit, Ω, 606 sqq. Dianae comparantur mulieres procerae staturae (μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμειά ἀγνήν, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subite mories mulierum referunt ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam laeditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Taurous translatam immortalem reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersten, Aeth. p. 583, α. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.

Ἀρράδας, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.

Ἀρχελοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.

Ἀρχετολέμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Ω, 128, 312.

Ἀσβετος, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Ἀσιάνης, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phanois, P, 583.

Ἀσίνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ἀσιος, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 ἄγq.; M, 95 sqq.

Naves Graecorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubae reginae, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.

Ἀσιος λεϊμῶν, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.

Ἀσκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Graecorum paribus stans, Orchemenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnatur, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.

Ἀσκανίη, urbs et regio in finibus Phrygiae et Mysiae, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριώλαξ).

Ἀσκανίος, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμύμιος (nam idem esse videtur), N, 792.

Ἀσκληπιάνης, ου, Aesculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.

Ἀσκληπιος, Aesculapius, ἱετὴρ ἀμύμιων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.

Ἀσκη, nymphe, cujus filius ex Neptuno, Oecolus, condidit urbem Boeotiae Ascrum, Aeth. fr. 2, p. 586.

Ἀσπληδών, ὄνος, ἡ, urbs Boeotiae, B, 511.

Ἀσπασίος, ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301.

Ἀσάρακος, avus Anchise, Υ, 232, 239.

Ἀστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.

Ἀστερίς, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam, πετρήσσσα, δ, 846 sqq.

Ἀστεροπαῖος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnatur, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.

Ἀστυάλος, Trojanus, occiditur, Z, 29.

Ἀστυνάξ, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantiem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssse occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, α; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, α.

Ἀστυνός, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.

Ἀστυόγεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.

Ἀστυόχη, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.

Ἀστυπύλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.

Ἀσφαλίω, minister Menelai, δ, 216.

Ἀσωπός, fluvius in Boeotia, βαθύσχοις, λεχέποις, Δ, 383 K, 287. Pater Antiope, λ, 260.

Ἄτλη, πρόσθα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθεναρή καὶ ἀρτίπος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.

Ἄτθις, ἰδος, Hagesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam v. fr. 2 in fine.

Ἄτλας, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda mari novit, et columnas tenet terram et caelum distinentes α, 52-54; η, 245. Majae pater, H, 4.

Ἀτρεΐδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδα, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων κάθοδος Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.

Ἀτρεΐων, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233 Ω, 395.

Ἀτρεΐς, εὖς, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426 543; λ, 436. Thyeste sceptrum reliquit, B, 106. — *Dariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

*Ατρύτωνη, Minerva epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.

*Ατυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.

*Ατύμνιος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, II, 317 sqq.
2) Alius: v. Ατυμνιάδης.

Αύγειαί, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.

Αύγειας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Muli socer, 739 sq. — *De eo quaedam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.

Αυγήαδης, αο, Augea f., Agasthenes, B, 624.

Αύλις, ίδος, ή, urbs Bæotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσαι). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectionem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.

Αυτόλυκος, αυος Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.

Αυτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in praelium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq.; 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnati, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.

Αυτόνοή, una ministrarum Penelopes, σ, 181.

Αυτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.

Αυτοφρόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.

*Αφαρέως, ήος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneæ occisus, 541 sqq.

*Αρείδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.

*Αφιδναί, demus Atticus, cujus heros Αφιδνός Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.

*Αφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέφανος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetula forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride educata, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κερσὸν ἱπράντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Γ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminae cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; Γ, 389. Pandarei filius nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Αφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam concipiendam præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.

*Αχαΐαι, Αχαιῆς, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.

*Αχαΐας, άδος, idem. Αχαΐάδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.

*Αχαϊκός, adj. Αργος Αχαϊκόν, v. in Αργος. Λαόν Αχαϊκόν, N, 349.

*Αχαΐς, ίδος, Græca. Αχαΐδες, οὐκέτ' Αχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Αχαΐδα γαΐαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Αχαΐδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πουλυθέτειραν, Δ, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.

*Αχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάρθυμοι, A, 123; ω, 57; κερκομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; εἰκόπητες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; υπερκλύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηφίλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ήρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνας καὶ Αχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesis capitur. Πάντες ἂν Ἰάσον' Αργος Αχαιοί, σ, 246. De Ithacensis in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Αχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Æth. p. 583, b. *In Tenedo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis injecta in reditu*, ibid.

*Αχελώϊος, 1) celebr fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Siplyo ortus, O, 616.

*Αχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.

*Αχιλλεύς, s. Αχιλεὺς, ήος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκελος, μέγα φέρτατος Αχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ῥηξήνωρ, ποταμοπόρος, κούδαλμος, μεγάρθυμος, δαΐφρων, ποδάκης, ὄνικς, ταχὺς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lynnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A. init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerationum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecratur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis, in cujus societatem mater venit, Iliquo

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda-allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quæ mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Græcos principes, 40 sqq., et renuntiat iræ, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Ænea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pene ceperat, Y, 79-352, ubi Æneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congregitur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edidit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immissio Ageneore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogum Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogum raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove jussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, Θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit*, Cypr. p. 582, a. (*Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.*) Telephum vulnerat et sanat, *ibid.* et b. *Iphigeniam ipsi nupturam simulat*, *ib. b.* Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, *ibid.* Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cyeno, Neptuni filio, *ibid.* Helenam videre cupiens, politur volo per Venerem et Thetidem, *ibid.* Achivos redire cupientes prohibet, *Æneæ boves abigit*, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem e præda honoris causa accipit, *ibid.* Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, *ib. p.* 583, a. *Penthesileam occidit*, et *Thersiten*, ejus ipsi amorem objicientem, *Eth. p.* 583, a. *Seditione inter Græcos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur*, *ibid.* Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (*v. Il. parv. fr. 4, p. 596*), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, *ibid.* Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, *ibid. b. V. Ἀγαμέμνων ἐλ' Ὀδυσσεύς.* Filio Neoptolemo apparet, *Il. parv. p.* 583, b. *In tumulto ejus Polyxena immolatur*, *Il. Exc. p.* 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, *Nost. p.* 584, b. *Hasta ejus*, Cypr. fr. 4, p. 592; *Il. parv. fr. 13, p.* 597.

Ἀψευδής, una Nereidum, Σ, 46.

B

Βαθυκλῆς, ἦρος, Græcus, Chalconis f., occisus a Glaucō, II, 594 sqq.

Βάκχεϊος, Διόνυσος, H, 18, 46.

Βαλῖος, equus Achillis, II, 149; T, 400.

Βατίεια, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.

Βατραχομουμαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Hali-carnassensium reginæ Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.

Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.

Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.

Βίας, αντας, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.

Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.

Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.

Βοηβοίδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.

Βοίδη, urbs Thessaliæ, B, 712.

Βοιθήης λίμνη, in Thessalia, prope quam Pheræ sitæ, B, 711.

Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.

Βοιάτιος, adj., Boeotus, Σ, 476; P, 597.

Βοιωτοὶ, Βαοῖι. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχιτῶνες, O, 330; N, 685, 700.

Βορέας, εἶσο et ἔω, ventus a septentrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραϊπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.

Βούδειον, τὸ, urbs Phthiæ, II, 572.

Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.

Βουκολίων, ὠνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.

Βουπράσιον, τὸ, urbs et regio Elidis, πολύπυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.

Βωάτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.

Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγαίων, A, 402 sqq.

Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦρος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiæ pater, quæ Βρισηίς ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.

Βρισηίς, ἰδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli ilibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles*, Cypr. p. 582 extr.

Βρύονας, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotiis, Teleg. p. 585, a.

Βρούσεια, urbs Laconica, B, 583.

Βῶρος, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filia, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

- bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum cedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γη.*
- Γαίης υἱός, Gaëe s. Telluris filius, η, 324.
- Γαίης υἱός, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
- Γαλαξάρη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
- Γαυμήδης, εὐρος, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Y, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266. — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
- Γάρραρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; O, 152.
- Γεραιστός, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
- Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιος, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
- Γῆ, Tellus; ejus nuptie cum Urano, in *Cyclo*, p. 581, a, *Ægeonius mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντις ἢ ἰννο- vocatur, Alcm. fr. 6, p. 589.*
- Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gaëe filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
- Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
- Γλαῦκος, 1) Sisyphe f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscut ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρυσέα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; II, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Heclorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroelo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
- Γλαυκῶπις, ἴδος, ἢ, epitheton, nonnunquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
- Γλαφυρά, urbs Thessaliæ, B, 712.
- Γλάσας, αντός, δ, urbs Boeotiæ, B, 504.
- Γόνδεσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
- Γοργεῖος, V. Γοργώ.
- Γοργυθίων, ανος, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
- Γοργώ, οὐς, ἢ, monstrum diri capitis. Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργὼ βλοσυρῶπις, Α, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in *Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
- Γόρτυν, υνας, ἢ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόεσσα); γ, 294.
- Γουεύς, εὐρος, dux Enienum etc., B, 748-755.
- Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
- Γρήνιος, fluvius Troadis, M, 21.
- Γυγαίη λίμνη, lacus Maoniæ in Asia, Y, 390 sq. Cujus nymphea Talæmini peperit duos filios, B, 865.
- Γυραί, αἰ, petrae non procul ab Eubæa, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῶσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσιν, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖην πέτρην appellat.
- Γυρτιάδης, ου, Gyrtii f., Hyrtius, Ξ, 512.
- Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.
- Δ
- Δαίδαλος, artifex Creticus, χορόν ἤσκησεν Ἀριάδῃν, Σ, 592.
- Δαίτωρ, ορος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
- Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus, II, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; χ, 212, 241, 293.
- Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
- Δαναΐς, ἴδος, carmen in *Cyclo positum, cujus fragmen- ta v. p. 586.*
- Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *II. parv. fr. 1, p. 595.*
- Δαναός, rex Libyæ. *Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
- Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, Α, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
- Δαρδανίη, Dardani regnum, Y, 216. — Εὐπόλος, *II. parv. fr. 1, p. 595.*
- Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνια, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
- Δαρδανίς, δις, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκολποι, Σ, 122, 339.
- Δαρδανίωνες, posteri Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
- Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Y, 215 sqq., ubi ejus posteri commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, II. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, II, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 475. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Y, 460.
- Δάρης, ητος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
- Δαυλὶς, ἴδος, urbs Phocensis, B, 520.
- Δειστήνωρ, ορος, Lycius, P, 217.
- Δέλφειος, Delphicus, βοῶνς Apollinis, H. Ap. 496.
- Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
- Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πῖονα δῆμον, H. 27, 14.
- Δεξαμένη, urbs Nereidum, Σ, 44.
- Δεξιόδης, ου, Dexii f., Iphinius, H, 15.
- Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αο, Deucalionis f., Idome- neus, M, 117; N, 307; P, 608.
- Δευκαλιών, ανος, 1) Minos f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sqq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Y, 478 sqq.
- Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
- Δηιδάων, αντος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Aga- memnone, E, 533 sqq.
- Δηινόμη, *Trojana, II. parv. fr. 18, p. 598.*
- Δηϊοπίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, Α, 420.
- Δητοχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
- Δηίπυλος, amicus Stheneli, E, 325.
- Δηίπυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
- Δηίφροβος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumta, Minerva fallit Heclorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δεύ- καστις, 294; θεοεικλος, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam duci- cit, II. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, II. Exc. p. 584, a.*
- Δητιών, *Atheniensis, Cephalī pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Δηλιάς, ἄδως, Delia. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπνη, H. Ap. 157.
- Δῆλος, ἢ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, *Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheae filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, ancilicæ specie, consedisæ ad Parthenium fontem Eleusiniorum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalē reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annuum sterilē inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαρος*, ε, 125; Ξ, 326; ξανθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. *Δημήτηρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτὴ*, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.

Δημοκῶν, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλεων, ωντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοττόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημοχῶς, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημοφῶν, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalē reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφῶν, *Thesei f.*, excisa Troja *Æthram reducit*, H. Exc. p. 584, α, et H. parv. fr. 17, p. 598.

Δημῶ, οὺς, Celei filia, ἐρώσσα, H. Cer. 109.

Δηῶ, οὺς, i. q. *Δημήτηρ*, H. Cer. 47, 211, 492.

Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, α, 325.

Διοδῶρος, *Erythræus*, ab *nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ἦος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluviō deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήξιππος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλος dictus* ibi. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Ænei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βοῆν ἀγαθὸς, ἱππόδαμος, ἐπέρθυρος (Δ, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urribus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjunctus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperante Agamemnone increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheseum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, Δ, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aquis demergit*, Cypr. fr. 16, p. 594. *Philecteten e Lemno reducit*, H. parv. p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulysse*, ibid. *Cujus insidias quomodo averterit*, fr. 9, p. 596. *Corabum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Troja statim et feliciter redit*, Nost. p. 584, b.

Διοκλῆς, V. *Διοκλῆς*, 2.

Δῖον, oppidum Eubææ, αἰνὸν, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum *Διώνυσος* et *Διώνυσσος*, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραφιώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiabus*, Οἰοντόποις, *dedit*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δῖος, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur*, *Helenam a Theseo raptam repetitur*, Cycl. p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διῶρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Δμήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cyprī, ρ, 443.

Δοῖλος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiæ Melanthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., Δ, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculatorurus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δόρυκλος, filius nothus Priami, Δ, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχεῖος, ἦος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; Η. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icariae insulæ urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρησός, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, Η, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδιωνάσις, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὑποφῆται Selli, *δυσεχίμερος*, Η, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωρίεις, Dorienses, *τριχάιτες*, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excecatus, B, 594 sq.

Δωρίπη, Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δῶς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δούτιον πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Εἰδοβή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλείθυα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖρ᾽ ὅστοςκος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰλείθυιαι, Α, 270 (μοῖρ᾽ ὅστοςκοι); T, 119.
Εἰλέσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάζη, Dymantis filia, H, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 231 sqq.; et admonitu ejus donat adorataque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solum cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, Α, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; σελας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, Α, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ορος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, δόριμος, φαίδιμος, βοῶν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (Α, 819), εἰκελὸς φλογί (N, 54, 688), Ἀρτή, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivis, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe observationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in edibus frustra quaesitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Tenebrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, Α, 56 sqq. Ab Agamemnone ad mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contento augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci, sed a

Glaucō objurgatus, Achilles arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnāt de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Y, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliæ cogitationes loco eum cedere prohibet; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancia, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiantur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transfigitur, armis spoliatur, fœdatur ab Achivis et curru Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet sæpius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusis, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Prioteilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
Ἐλαῖς, ἰδος, *Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.*
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 358, 590; N, 626 sqq. Intextuit telae pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sqq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπιενθὲς ἀχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivorum voces initata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plithenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojæ agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Æthram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, Cænopus f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, α, Eleusiniis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusinii, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θυόεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Bœotiæ, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ονος, Antenoris f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίκη, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεΐα); Θ, 203.
- Ἐλικῶν, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίκη, ut videtur, H, 21, 3; Ep. 6, 2 (αἰθέου). 2) Mons Bœotiæ, Musis sacer, Batr. 1. — *Πιδακῶεις*, Atth. fr. 2, p. 586.
- Ἐλικῶνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλυγῖναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; Π, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; α, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἑλληνας, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλλησποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείριον, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τὸ, 1) urbs maritima Laconia, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπίνωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circe domo. Amantia ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulchram et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοί, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἑνὴνες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perihæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνιπέης, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque nomen, cuius forma indutus Neptunus e Tyro Salomnei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσπιον, oppidum Arcadia, ἡμέροσσα, B, 606.
- Ἑνωμος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, Α, 422.
- Ἑνοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniæ, I, 452, 292.
- Ἑνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, Α, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρεϊφόντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωῶ, ους, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιόπορος).
- Ἑξάδιος, heros ex gente Lipathorum, Α, 264.
- Ἑπάκτις, ου, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 415.
- Ἑπειγέως, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob cædem, Π, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαιδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pyliis, Α, 671-762.
- Ἑπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consilii equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἑπάρκτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὧν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Cædipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novī, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπιλάης, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίτοφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίτωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐρωπεύς, ἑως, *Lyci filiam vitiat et perit*, Cypr. p. 582, a.
- Ἐργῶν, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβός, εως, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἔξ Ἑρέβουστου); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνίς, ἑως, nobilis Pheax, θ, 112.
- Ἐρευνάλων, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylios a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, π, 81.
- Ἐρινός, ὡς, Furia: ἡεροφῶτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασπληγίς, ο, 234. Plur. Ἐρινῶες, I, 454; O, 204; T, 269; Γ, 412 et λ, 280, μητρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πτωχῶν). — *Audit diras Cædipi*, Theb. fr. 2, p. 587. *Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, ib. fr. 6, p. 588.
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄμωτον μεμαυῖα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, Α, 3 sqq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine*, Cypr. p. 581, b.
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Dardanis poeta*, fr. 2, p. 536.
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἑρμῆς, α, Ἑρμῆας (Ἑρμῆς E, 390), Ἑρμῆς, εἰς (H. Merc. 413) et εἰώ (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliiit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaret. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffaturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceat. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐρσιούνης, εὐσκοπος, Ἀργεφόντης, ἀκίχητα, δῶτωρ εἰώων, χρυσόβασις: cujus virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Alo-

- dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, α, 320 sqq. Græcis opem fert, Γ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reduct, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano capium spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*
- Ἑρμιόνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.
- Ἑρμόνη, urbs Argolidis, B, 560.
- Ἑρμος, fluvius Æolidis in Asia, δινήεις, Γ, 392; Ep. 1, 5.
- Ἑρυνίον, αἰ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὤφλοι, B, 855.
- Ἑρυναι, 1) urbs Boeotiæ, B, 499. 2) Ἑρυνθαία πόλις Ioniæ, in quam Ep. 7.
- Ἑρώλας, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.
- Ἑρύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.
- Ἑρύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.
- Ἑτεοκλήσιος. V. Ἑτεοκλής.
- Ἑτεοκλής, ἥος, filius alter Cædipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ἑτεοκλήσιος, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*
- Ἑτεοκρήτες, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.
- Ἑτewwvδς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; α, 95 sqq.
- Ἑτewwvδς, oppidum Boeotiæ, πολύκνημος, B, 497.
- Εὐαμμονίδης, ους, Euæmonis f., Eurypylus, E, 76; Δ, 809.
- Εὐαίμων, αντος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; Δ, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*
- Εὐάωνης, εος, pater Maronis, ι, 197.
- Εὐβοία, insula, B, 535; ναυσικλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.
- Εὐγάμμων, Cyrenensis, Telegonice scriptor, p. 584, b.
- Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, II, 176-186.
- Εὐηνίνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.
- Εὐηνωρίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.
- Εὐήνως, Selepi f., princeps Lynrissi, B, 693.
- Εὐίππος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 417.
- Εὐμαίος, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. α, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totum ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Eumæo adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in procis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.
- Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melantis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachie scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*
- Εὐμολπος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.
- Εὐνήος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, Π, 478 sqq.; Ψ, 747.
- Εὐπείθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.
- Εὐρίπας, δ, fretum Eubææ, H. Ap. 222.
- Εὔρος, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.
- Εὐρύαδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.
- Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀργῆ, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertiuss, filius Melantis, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Εὐρύδατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*
- Εὐρυγάνεια, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Cædipus, Cæd. fr. 2, p. 587.
- Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ἀνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.
- Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*
- Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Re-deuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sqq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq.; 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.
- Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.
- Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoio princeps, δ, 628 sqq.; φ, 126 sqq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoio occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.
- Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.
- Εὐρυμέδων, αντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœæ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; Δ, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysssem patrata caede, ψ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ægypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quæ dicitur Εὐρύπυλον πόλις, B, 677. 2) Euæmonius f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, B, 736. Pugnât, E, 76 sqq.; Z, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, H, 167; Θ, 265. Pugnât, A, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; O, 392; Π, 27. (*Axionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime gnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθεος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatibus Eurysthei narratur T, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; O, 639; λ, 621-626; H, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Æthalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιον, ωνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Æthalie, sagittandi peritissimus, B, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Æch. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, B, 621.
 Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, H, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in H. Ap. 251.
 Εὐρύστωρ, princeps Thracie, Acamantis pater, Z, 8.
 Εὐρησις, ιος, urbs Boeotie, B, 502.
 Εὐρημος, Træzeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, B, 846 sq.
 Εὐρύτης, ου, princeps Ephyrae ad Selleentem, O, 532.
 Εὐρύρβος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Π, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, P, 9-60.
 Εὐχῆνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, N, 663-672.
 Εὐρίαλτης, ου, Aloeï s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, E, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Æoclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Εὐρύς, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, B, 659; O, 531. 2) Corinthus, Z, 152. 3) Thesprotie urbs, α, 259; β, 328 (πείρα ἀρουρα).
 Εὐφροί, Ephyrae primæ cives, N, 301.
 Έχεκλῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Π, 189.
 Έχεκλος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. 2) Alius, Ageronius f., ab Achille interfectus, Y, 474.
 Έχέμων, ονος, Priami f., cæsus a Diomedæ, E, 160 sqq.
 Έχένιος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Έχέπωλος, 1) Trojanus, Thalsii f., cæsus ab Antiocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Έχτος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρώτων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Έχφρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Έχιναι, ὠον, insulae in mari Ionio, postea Έχινάδες dictæ, Ιεραι, B, 625.
 Έχιος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; N, 422. 2) Alius, cæsus, O, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Π, 416.
 Έωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννυέρατε πάντων Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, ὅ ἐ ἐ, insula, imperio Ulyssis subjecta, B, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήσσα); H. Ap. 429.
 Ζάλευα, urbs Troadis, sub Ida, B, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεὺς, Διὸς, Διτ, Δία, ἐ Ζηνός, Ζηνί, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, O, 187 sqq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, N, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοδρὸς πᾶντων ἐναντίον, A, 633 sqq., supremus moderator, ὑπάτος μῆστορ divinorum humanorumque, Θ, 22; P, 339. Epitheta solita: εὐρύπτα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἄναξ, νεφεληγερέτα, κελαινεφής, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμένης, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τεργικηρέτας, ἀστεροπητῆς, ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδοντος πέσις Ἥρης, ἐριθρεμέτης, στεροπηγερέτα (Π, 298), ὠψίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur tā μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομζαῖος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, B, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocari in iuribusjurandis, Γ, 276; H, 76; K, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέματα, B, 197, 205 sq. Præcones sunt Διὸς ἄγγελοι, H, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνδρῶπων, Δ, 84; T, 224; P, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, O, 308 sqq.; P, 593 sq. Διὸς μαστίγι δαμῆνα, M, 37; N, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, N, 624; ε, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; ἐκπῆστος, ν, 213. Έρεικος, φ, 415. Quercus ei sacra, E, 663; H, 60; ε, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πελασγικός, a cultus loco, Π, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Il. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, H. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, H. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, H. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, N, 449, qui est Διὸς ἄριστος, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Y, 215; Sarpedon ex Laodamia, Z, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Ἀνταί, κοῦραι Διὸς, I, 604 sqq.; Ἀτη, πέρσεα Διὸς θυγάτηρ, T, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, H. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ inmissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Jovis eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτην in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαίτα, A, 423 sqq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, B, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Jovis clam novas belli causas serit. Χιτώνια Διὸς induit sibi Minerva, E, 736. Prohibitibus ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensitat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Ullionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheï sociorum, procos ulutorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, Ι, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Dearum judicium præcipit*, ibid. Ἐπερήμερον ἀθανάσιαν tribuit Dioscuris, ib. p. 582, a. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine*, ib. p. 583, a. *Immortalitatem dat Memnoni*, Æth. p. 583, a. *Jovis Hercei in ara occiditur Priamus*, II. Exc. p. 584, a. *Sallantem induxerat Titanomachie scriptor*, fr. 2, p. 585. Μῶμος ἰπσι σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde suntum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemesi in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, II. parv. fr. 3, p. 595. *Dardanode dederat Palladium*, II. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo puniit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφυρίη, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁρχήθην spirat cum Borea, Ι, 5. Epulo excipit alios Ventos, Υ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est κελαιδενός, κεκλιγώς, λαβρός, αἰθριος (H. Ap. 433), δυσασής, αἰὲν ἐφυδρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 323.

H

Ἡδῆ, filia Jovis et Junonis, Hercules uxor in cælo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratiis saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνος Salaminius pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνους, *Atthis poeta*, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡλῖος, V. Ἥλιος.

Ἡερίθεια, Aloei uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡετίων, υἱος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Ζ, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; Α, 366; Ι, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisen misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡτιόνες, αἱ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡτυεύς, ἦρος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἡλεῖοι, Elei; eorum bellum cum Pylis, Α, 671 sqq.

Ἡλέκτρα, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante eacidiūm Trojæ*, II. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥελιος : ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta : ἀναξ, παμφανών, φαείων, φρεσίμβροτος, περιμήμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neera Phaethusos et Lampetiaë nympharum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcanus indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἴδος, regio Peloponnesi, ὅτα, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχωρος, δ, 635; ὅτι κρατεύουσιν Ἐπειοί, ν, 275; οἱ, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλυστον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλώνη, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἡμαθία, Macedonia pars, Σ, 226.

Ἡνοπέυς, ἦρος, Thæbei f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοψ, οτος, 1) Trojanus, pater Satni, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἡπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτιδής, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλείδης, αα, Hercules f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλεῖος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακληΐη βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἦρος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένμων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, E, 362 sq. Neli domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἄδην, 393 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; Ο, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμφίχυσον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alit ejus νιέες νιωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus*, p. 582, a. *Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cyncum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Teleg. fr. 6, p. 588. *Cum Iole*, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. *Æchaliæ capit*, fr. 6, et alibi. *Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit*, fr. 4. *Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρῆ, Juno, Saturni filia, πρέσβα θεὰ, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Π, 432; Σ, 356. Solita epitheta : πάντια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡύκομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quam Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaci expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcanio intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expergefæcto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡραδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαιστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυγίς, κυλλοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, E, 615 sqq.; o, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φάξ Ἡφαιστοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Haslam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvæ Jovi, II. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἥως, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel affersens. Epitheta: ἡρηγνεία, φασσίμβροτος (Ω, 785), χρυσόβρονος, εὐθρόνος, βοδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινολίς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλπιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsyis f., Echepolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Echealia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco perit, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρηος, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμης, στός, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpato poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρηος). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὸν ἔξομένη, Jupiter δάρους δαρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θερμίσκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, o, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinator reditum Ulyssis, 151 sqq.; et precis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσιππος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphi f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκροτόμουος, ἀμετροπέγης, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem obijcit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Bœotiæ, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polyprætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλίδης, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ιδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἡχώμορος. Juneam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycuro fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; Υ, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupientem præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicti filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Teuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
 Θηβαῖος, Eنيوپει pater, Trojanus, ὑπέρβυμος, Θ, 120. —
 Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
 Θηβαῖς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.
 Θήβη, ἡ, et Θηβαί, αἱ, Thebæ, 1) Boeotiae urbs, ἐπτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Edipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Ἐϋστέρηνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχοροι, H. 14, 2. 2) Ægypti, ἑκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλάκη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡστίωνος, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
 Θησεῖδαι, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.
 Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ægei f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiope amatur, Nost. fr. 9, p. 600.
 Θήσβη, urbs Boeotiae, πολυτρήρων, B, 502.
 Θοαὶ νῆσοι, i. q. Ὀρεῖαι, in Acheloi ostio, o, 299.
 Θόας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adraemonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnât, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, Δ, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Baecchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 10, p. 596.
 Θόη, Nereidum una, Σ, 40.
 Θορκιάς, Atticæ oppidum. Θορκιόνες, H. Cer. 126.
 Θούων, ονος, 1) Trojanus, Phanopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antiocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
 Θούσσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
 Θούως, ου, Menesthei præco, M, 342 sqq.
 Θράσιος, Trojanus s. Præon, occisus ab Achille, Φ, 210.
 Θρασυμήδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnât, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
 Θρασύμηλος, Sarpedonis famulus, a Patroelo occisus, II, 463 sqq.
 Θρήκας, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήκῃα, B, 595. — Penthesilea Θρήσση, Æth. p. 583, a.
 Θρήκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρήκιν Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρήκιος πόντος, Ψ, 230.
 Θρήκη, Thracia, ἐριβωλαξ, A, 222; Y, 485; N, 301, etc. Θρήκηνον flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
 Θρηαί, nymphae in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
 Θρινάκιν, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
 Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
 Θρόνον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυνέσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
 Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post ejus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
 Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
 Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
 Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
 Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
 Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
 Θών, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαιρα, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἰάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
 Ἰάμβη, Metaniræ famula, κέδν' εἰδύτα, quæ Cererem diceretis exhiberat, H. Cer. 195-204.
 Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
 Ἰάνκσσα, Nereis, Σ, 47.
 Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
 Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequenter adveniunt ad πανήγυριν Apollinis.
 Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, O, 479.
 Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
 Ἰασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
 Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖω ἐνὶ τριτόλῳ, ε, 125 sqq.
 Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheii f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
 Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Ἰαωλίκος, ἡ, urbs Magnesiae, ἐκτυμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
 Ἰδαῖος, adj. Idæus. Ἰδαῖον ὄρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεύς Ἰδαῖος, II, 605; O, 391.
 Ἰδαῖος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, O, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
 Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡνεμέσσα, ὤλεσσα, πολύπτεχος, πολύπιδαξ, μήτηρ θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — Ibi judicium deorum, Cypr. p. 581, b. *Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Ἰδης, εω, pater Cleopatrae, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — Alius, Apharei f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.
 Ἰδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnât, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntis in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolum rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, ν, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 656.

Ἰηπαίων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.

Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.

Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Ἄesonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.

Ἰθαμένης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.

Ἰθάκη, insula Ioni maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κραναή, τηρχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὑπὸ νηῶς, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulae et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.

Ἰθακήσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 164, 229; σ, 519, etc.

Ἰθακκος, heros insulae Ithacæ, ρ, 207.

Ἰθώμη, urbs Hestiaeotidis, κλωμακόεσσα, B, 729.

Ἰκάριος, pater Penelope, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnanie (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*

Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.

Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.

Ἰκετάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, Υ, 238; dux, Γ, 147 (δῶς Ἄρηος); O, 576.

Ἰκράλιος, artifex Ithacensis, σ, 57.

Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.

Ἰλῆιον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.

Ἰλίας μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, a.

Ἰλιονεύς, ἥρος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq., Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἰπύ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ἑρατεινή, ἡγεμόεσσα, αἰπεινή, ὀφρύεσσα, εὐπωλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἑπέει οὕτω Ἰλιος ἱρὴ ἐν πεδῷ πεπλόιστο, Υ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοῖλιος οὖκ ὀνομαστῇ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. a. n. 13.

Ἰλιος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Υ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρον, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.

Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.

Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.

Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, ἐδοκτιμένη.

Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, b.

Ἰνὸς, οὗς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.

Ἰνωπος, rivulus Deli insulae, H. Ap. 18.

Ἰξιόνιος, adject. Ἰξιονίη ἀλογος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sqq.

Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in *Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ἐξανθή, el. fr. 2.*

Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.

Ἰππασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit

Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum Ulysses, Apisaon, P, 348.

Ἰππασος, Soci pater, δαίφρων, A, 450. V. Ἰππασίδα.

Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.

Ἰπποδάμης, 1) Bellerophonis f., pater Glaucci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojanæ f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.

Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypoetæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq.

3) Famula Penelope, σ, 181.

Ἰπποδάμος, Trojanus, ab Ulysses occisus, A, 335.

Ἰππόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.

Ἰπποκόων, ὠντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.

Ἰππολόχος, 1) Bellerophontis f., pater Glaucci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojanæ f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.

Ἰππομαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.

Ἰππόνους, ductor Græcus, A, 303. — Alius, *Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.*

Ἰπποτάδης, αο, Hippotæ f., Æolus, κ, 2, 36.

Ἰπποτιών, ὠντος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.

Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone pro-mittitur, I, 150, 292.

Ἰρις, ἴδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκεία, ποδήνεμος, ἀέλλοπος, χρυσόπτερος. De arcu cœlesti, πορφυρέη, P, 551, el. plur. A, 27.

Ἰρος, mendicis Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulysses personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος ἄϊρος 73), 74 sqq., 238 sqq.

Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sqq.

Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198.

Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sec supervenientes Ciconibus penas dedit, ι, 39-61, 66.

Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.

Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.

Ἰστία, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.

Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐίπκος, H. Ap. 210.

Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.

Ἰτυμονεύς, ἥρος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.

Ἰτων, ὠντος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.

Ἰσθίμη, Icarii filia, soror Penelope, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.

Ἰφιδάσσα, filia Agamemnonis, pulcherrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*

Ἰφιδέεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prete-textu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalē reddit, cerva in allari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*

Ἰφιδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.

Ἰφικληΐη βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.

Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalī et Clymenes f.*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
 Φιμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
 Ιφίνος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
 Ιφίς, acc. Ἰφεία, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 417.
 Ιφίς, ἴδος, capta ex insula Seyro, Patrocli concubina, εὐχωνος, I, 663 sqq.
 Ιφριτίων, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
 Ιφριτίων, ὠνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382 sqq.
 Ιφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Eurtyti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφριτίδης.
 Ἰγυαίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
 Ἰωκή κρύεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθησθέν.
 Καήμειοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a caede uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur, Epig. fr.* 3, p. 589.
 Καήμεωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
 Καμής, ἴδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
 Κάμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa, Theb. fr.* 2, p. 587.
 Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
 Καίνειδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
 Καίνεος, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
 Καλήσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
 Καλητορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
 Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clytiii f., O, 419.
 Καλλιάνεσσα, una Nereidum, Σ, 46.
 Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
 Καλλιάρως, urbs Locrensis, B, 531.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polypeten, qui regnum post eam habuit, Teleg. p.* 585, a.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
 Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Υ, 53, 151.
 Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
 Καλλιρόη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
 Καλύδναι, αί, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
 Καλυδών, ὠνος, ή, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα, ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
 Καλυψώ, ουε, nymphea, Atlantis filia, insulam Ogygium possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἡύκομος, εὐπλόκαμος, δία θεῶν, αὐθήεσσα, δολόεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ὑμερῆεσσα). — *Teledamus filius Ulysses ex Calypsone, si fides Eustathio, Teleg. p.* 601, a.
 Κάλχας, ἄντας (voc. Κάλχαν, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide, Cypr. p.* 582, a. *Dianæ iram aperit,*

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pedestri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur, Nost. p.* 584, b.
 Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.
 Καπανεύς, ἦρος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλμιος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
 Καπανηγάδης, ου, Capanei f.; Sthenelus, E, 109.
 Καπανηγίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
 Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Υ, 239.
 Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
 Κάρες, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
 Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
 Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡνεμέεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.
 Κάρυστος, ή, urbs Eubææ, B, 539.
 Κάσος, ή, insula Ægæi maris, B, 676.
 Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνέκδονος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante, Cypr. p.* 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta, Il. Exc. p.* 584, a.
 Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, K, 305.
 Κάστωρ, ορος, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Υ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἑτερήμερον ἀθανάσιαν tribuit, Cypr. p.* 582, b. *Castor θνήσκει, fr.* 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens detegitur et vulneratur, fr.* 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus, Cycl. p.* 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ε, 204.
 Κατακλώδης βαρεῖται, Parcae, η, 197.
 Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Υ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάρυμοι.
 Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
 Καρυίδης πέτρα, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei periit, *Nost. p.* 584, b.
 Κεάδης, αο, Ceade f., Troezenis, B, 847.
 Κεθρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
 Κεθρίωνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, Π, 727-782.
 Κελαδενή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
 Κελάδων, ὄντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
 Κελαινεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
 Κελεός, σίος, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cuius domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυβίης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
 Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικαιότατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
 Κεφαλλήνες, Cephalleniae insulæ habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
 Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, *Epig. fr.* 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphiclum genuit, Nost. fr.* 3, p. 600.
 Κηροῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
 Κήρ, ἦρος, ή, et αἰ Κήρες, fatum, fata, θανάτιος, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 17, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑραλος, B, 538.
 Κήτειοι, Mysiae populus, λ, 521.
 Κηφισίς, ἴδος, λίμνη, lacus Copaicus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηφισός, Phocidis fluvius, διος, B, 522.
 Κίανιοι, Bithyniae gens, *Hylam quaerunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
 Κικμέριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναιθίων, ab nonnullis pro *Ædipodiae scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθίων ἐν Ἑρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρας, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Αἶα, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ faciendi sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Rediit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittit bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, ἐπυλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulysse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi adhehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσηίς, ἴδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσῆς, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
 Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγιλήσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίχη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλέτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, o, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpesse filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτίμεναι, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Beotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reïdum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephalī uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Ægisto seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Casandram ipsa interfecit, 422. — *Cum Ægisto occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
 Κλυτιδης, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, o, 539.
 Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνοχος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνιδός, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδέδρορος), 396 (Μνωτός).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 2) Socius Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφών, ὄντος, ἡ, urbs Ionice, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
 Κορηνεύς, ἥος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀφνειός, B, 570. Κορινθῶν, N, 666. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιθος, ad Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Trojanam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
 Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
 Κορωνίς, ἴδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicae in Ætolia, de quorum bello cum Ætolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
 Κόων, ὄνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανίαν, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράταθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταις, ἴδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon*, Æd. fr. 3, p. 587.
 Κρεώφυλος, Samius, qui Οἰχαλίας ἄλωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
 Κρήβεις, ἥος, Æoli f., ex Tyro uxore pater Æsonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
 Κρήβων, ὄνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Ænea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αι, V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεόκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αἱ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὐρεῖται), insula Creta, ἐκατόπολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλή καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εὐρεῖα, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470.
 Κρήτηνθεν, Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροῖσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροχλειαί, τὰ, locus in ditone Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὄνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνους, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rheā uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, o, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
 Κτεάτος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσος, Ormeni f., princeps insulae Syriæ, pater Eumæi, o, 413.

ἑτήριπος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 283 sqq.
 ἑταιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
 ἑτανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Υ, 144.
 ἑθῶνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
 ἑυβέρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
 ἑυθρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζῆθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, Ο, 438.
 ἑυθρήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; Ο, 431.
 ἑυλόος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
 ἑυλώψ, ὥπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερηνόρεόντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excæcatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres geniti ex Γῆ et Ὑrano, Cycl. p. 581, a.
 ἑκός, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo prælio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
 ἑκλήνη, mons Arcadiæ, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
 ἑκλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέρμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
 ἑκλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.
 ἑκρη, Asia minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
 ἑκροδάκη, una Nereidum, Σ, 39.
 ἑκροθή, Nereis et ipsa, Σ, 41.
 ἑκρῆς, adj. Κύκῆς ὄχθος, H. Ap. 17.
 ἑκρῆς, ὅ, mons insule Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παυκαλοίσεις).
 ἑκρῆς, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.
 ἑκρῆσις, ἡ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
 ἑκρῆσις, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
 ἑκρῆσις, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.
 ἑκρῆσις, ἡ, urbs Paphlagoniæ, B, 853.
 ἑκρῆσις, ἡ, urbs Perrhaebiæ, B, 748.
 ἑκρῆσις, ἡ, fluvius Orci, κ, 514.
 ἑκρῆσις, ὠν, vicus Boeoticus, B, 502.
 ἑκρῆσις, ἡ, ἰονία promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
 ἑκρῆσις, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλιν, B, 677. Conf. Κῶος.

Λ

ἄα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
 ἄαρις, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcedonitis, Η, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
 ἄαρις, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρος alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei τὰ κρήτιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum præbet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Euphitim, 498 sqq.
 Ἀαρτιάδης, εω, Laertæ f., Ulysses, Γ, 200; Ι, 308; Τ, 183; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 183, 191, etc.
 Ἀαιστρυγόνες, ὠν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
 Ἀαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τῆλεπυλος, κ, 82; ψ, 318.
 Ἀαιστρυγών, Antiphates, κ, 106, 199.
 Ἀακεδαίμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, Β, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.
 Ἀακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
 Ἀάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
 Ἀαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.
 Ἀαμπετίη, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, ω, 132 sqq., 375.
 Ἀάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
 Ἀάγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Η, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
 Ἀαδοάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, Ο, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
 Ἀαδοάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte præmatura exstincta, Υ, 197 sqq.
 Ἀαδοίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Ζ, 252. 2) Agamemnonis filia, Ι, 145, 287.
 Ἀαδοόκος, 1) Antenoris f., cuius formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Græcus, socius Antilochi, P, 699.
 Ἀαδοθή, Ἀλτæ filia, mater Lyaconis, φ, 85 sqq.; Χ, 48.
 Ἀαδοών, ὠντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, Η. Exc. p. 584, a.
 Ἀαμεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.
 Ἀαμεδών, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγανός, Ε, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datus. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, Ε, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, Η, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Ζ, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, Η. parv. fr. 3, p. 595.
 Ἀαπίθαι, gens antiqua Thessaliæ, cuius de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., Μ, 128, 181.
 Ἀάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβόλας, Β, 841; P, 301.
 Ἀαϊόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, P, 344.
 Ἀαϊώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θουσκῆος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
 Ἀαϊόκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
 Ἀεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
 Ἀέλεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπότλεμοι).
 Ἀεοντεύς, ἥος, Coroni f., dux Græcus, Β, 745 (ἕζος Ἄρῃος); pugnat, Μ, 130, 188; Υ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, δ.
 Ἀεσθίς, ἰδος, Lesbia, Ι, 129, 271.
 Ἀεσθος, ἡ, insula et urbs ejus, ἑυκτιμένη, Ι, 129, 271 (αἰὶν Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήη, Η. Ap. 37. Ἀεσθόθεν, Ι, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eandem Therisita, Ἄθη. p. 583, a.
 Ἀεσχίς, Mytilæncus (aliter Pausan., p. 598, a), cuius

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq.; p. 597 sq.
- Λευκάδιος, *Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alcm.* fr. 9, p. 589.
- Λευκάς, ἄδος, πέτρης, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, *insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de rogo, Æth.* p. 583, b.
- Λευκίππη, *nympha, socia Proserpinæ, H. Cer.* 418.
- Λεύκιππος et Λευκίπποιος δάμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθέη, *filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.*
- Λεύκος, *socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.*
- Λήδη, *Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscororum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.*
- Λήθος, *Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.*
- Λήτρος, *dux Bæotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.*
- Λήξαντον πεδίων, *in insula Eubœa, H. Ap.* 220.
- Λήμνος, ἡ, *insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθέη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμνου ἄστν, Ξ, 281; εὐκτιμένον πολίεθρον, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμικθαλδέσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.*
- Λητοῖδης, *ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc.* 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, οὐς, *Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); Il, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλίπαρξ, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, θ, 580 sq. — Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.*
- Λεῖψη, *Africæ pars, δ, 85; Ξ, 295.*
- Λευκόμενος, *frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.*
- Λίλαος, *urbis Phocensium, ubi fontes annis Cephissi, B, 523. Λαίριον, H. Ap.* 241.
- Λιμνώρεα, *una Nereidum, Σ, 41.*
- Λίνδος, *urbis Rhodi, B, 656.*
- Λίνος, *fortasse cantici nomen, Σ, 570.*
- Λιτταί, ὧν, *Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.*
- Λοκροί, *gens Graciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.*
- Λυγκεύς, *εὖς, Aphareii f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.*
- Λυκάστος, ὁ, *urbis Cretæ, ἀργυροῖς, B, 647.*
- Λυκάων, *ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Υ, 84, ubi genealogia ejus. I, 333; Υ, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.*
- Λυκηγενής, *εὖς, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.*
- Λυκίη, *regio Asiæ minoris : cuius reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριδωλᾶς, P, 172; εὐρεῖα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηνδε, Z, 168, 171. Λυκίην, E, 105.*
- Λύκιος, *Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμυχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui saepe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.*
- Λυκομήδης, *εὖς, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cuius filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.*
- Λυκούργος, 1) *Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bæchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθεον Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Arcithoum clavatorem, H, 142-149.*
- Λυκοφρόντης, *ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.*
- Λύκος, *cuius filia ab Epopeo viitata, Cypr. p. 582, a.*
- Λυκόφρων, *ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ικέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.*
- Λύκτος, ἡ, *urbis Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).*
- Λύκων, *ωνος, Trojanus, a Peneleo occisus, Π, 335-341.*
- Λυρνασός, ἡ, *urbis Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex equis abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypriis, p. 582, b.*
- Λύσανδρος, *Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.*
- Λωτοφρόνιοι, *populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, Ioti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.*

M

- Μάγνητες, *gens Thessala, B, 756.*
- Μαῖα, *Allantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc.* 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐαδος, a nom. Μαΐας, Ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊάνδρος, *fluvius Ioniæ, B, 869.*
- Μαιμαλίδης, *ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.*
- Μαῖρα, 1) *una Nereidum, Σ, 48. 2) Præti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.*
- Μαΐων, *ονος, Hæmonis f., ab Eleocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.*
- Μάχαρ, *αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap.* 17.
- Μάλας, ἡ, *ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλαια, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.*
- Μαντινέη, *urbis Arcadiæ, B, 607.*
- Μάντιος, *Melampodius f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.*
- Μαραθών, *ὄνος, vicus Atticæ, η, 80.*
- Μαργίτης, *ου, carmen Homericum, cuius fragmenta v. p. 580.*
- Μάρης, *ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.*
- Μάρτησσα, *Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.*
- Μάρων, *ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.*
- Μαρωνεία, *Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
- Μάστος, *ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.*
- Μαστορίδης, *ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.*
- Μάστωρ, *ονος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.*
- Μαζάων, *ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dextevitate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Μεγάδης, *ου, Megæ f., Perimur, Π, 695.*
- Μεγαμπεῖδης, *αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc.* 100.
- Μεγαπένθης, *εὖς, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλόγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.*
- Μεγάρις, *filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.*
- Μέγρης, *ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,*

- fortissimus, B, 627-630. Pugnati, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὄνος, ὁ, oppidum Bœotiae, B, 501.
- Μέδων, οντος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycis, Hectoris auspici sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάμπος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἦρος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulysem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθώ, οὔς, Dolii filia, soror Melanthis, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulysem incescit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανίππη, Ἀμαζον, reginæ soror, occisa a Telamone, Ath. fr. 3, p. 586.
- Μελάνιππος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ανος, Porthæi f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alem. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteusilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλης, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοτος, H. 8, 3; ἱερός, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, b.
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμωνων, ονος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanus auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενέλαος, Atrei f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρηίφιλος, δουρικλυτός, κυδάλιμος, ξανθός, βοήν αγαθός. Urbes ejus et coriæ in bello Trojæ, B, 581-590. Ante bellum in Ithaca venit ad evocandum Ulysem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; Δ, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulysses periculo eripit, Δ, 463 sqq. Pugnati, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; Π, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulyse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnati ad domum Deiphobi, θ, 518 sqq. De ejus re dit et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agit; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de re dit dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἦρος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrim in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Premia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethioi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοβώρηξ.
- Μενουτιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menotii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενούτιος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενουτίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 103, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi conacionatur. Ejus forma induta Telemachus comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulysem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ανος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Μερμερίδης.
- Μέροπας, insulae Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροψ, οπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μέσθλις, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήρον, fort. i. q. Μεσσηνη, B, 582.
- Μεσσης, ἱδος, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilocho, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἑδζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεα, Ætæe filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

- p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599. *Μηδειακίστη*, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
- Μηθώνη*, eadem quæ *Μεθώνη*, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
- Μηκιστεύς*, εὖς, et εὖως, 1) Talai f., princeps Argivorum, Eurypati pater, B, 566; certavit in ludis funebribus CEdipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
- Μηκιστιάδης*, uxor, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
- Μηλόδοσις*, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
- Μήνη*, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
- Μήνες*, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. *Borus Μήων*, E, 43.
- Μηρόνη*, Maonia, ἐρατεινή, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
- Μηρανίς*, ἰδος, Maonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
- Μηριόνης*, αἰ, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
- Μήστωρ*, opus, Priami f., Ω, 257.
- Μίδης*, oppidum Boeotiae, B, 507.
- Μίδης*, εἰω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
- Μίλητος*, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
- Μίμας*, αντος, mons Ioniae in mare procurrens, ἡνεμόεις, Υ, 172; παιπαλοέεις, H. Ap. 39; ὠψιχρῆμος, Ep. 6, 5.
- Μινυάς*, ἄδος, sive *Phocæas*, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590.*
- Μινύας*, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
- Μινύειος*, Quod est Minyarum. Ὀρχομενὸν Μινύειον, B, 511; Ὀρχ. Μινυήιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινυήιος, Elidis fluvius, A, 722.
- Μινυάιος*, Minois. Κνωσσὸν Μινυάιον, H. Ap. 396.
- Μίνος*, ὡς, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi pos. eri ejus; et τ, 178 sq. (δαρσιτής Διός); ρ, 523.
- Μίνω accus.*, Ξ, 322; ὀλοόφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. iudex apud inferos.
- Μνημοσύνη*, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
- Μνηστος*, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
- Μοῖρα*, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel Ω, 49.
- Μολίονε*, τῶ, Actoris filii, Eurylus et Cteatus, A, 709, 750.
- Μολίωνος*, Thymbraei Trojani auriga, A, 322.
- Μόλος*, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
- Μόρος*, uox, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; caesus, Ξ, 514.
- Μούλιος*, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, hello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Υ, 472. 4) Dulichius, Amphilochoi proci famulus, σ, 422 sqq.
- Μούσα*, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sepiissime in Hymnis. Θεά Α, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδες, Διὸς θυγάτρες); A, 218, etc. Novem ἀμειβόμενοι ὅτι καλὴν in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, Θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyriν παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσάων θεράποντες, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p.* 583, *a. Thamyris gloriatiōne eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
- Μύδων*, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.
- Μύδων*, ονος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
- Μυκάλη*, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
- Μυκαλήσος*, ἡ, urbs Boeotiae, εὐρύχθορος, B, 498; H. Ap. 224.
- Μυκηναῖος*, adject. O, 538. *Μυκηναῖοι*, 643.
- Μυκῆνη*, 1) urbs Argolidis, εὐκτεῖμενον ποταμὸν, B, 569, εὐρύσχημα, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; A, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali *Μυκῆναι*, Δ, 376. *Μυκῆνηθεν*, I, 44. 2) Inachi filia, εὐπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl. p.* 601, δ.
- Μύνης*, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
- Μυρίνη* (Amazon), πολύσκαρμος, de cujus tumulo B, 814.
- Μυρμιδόνες*, ων, Thessaliae Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλητορες, T, 278; φιλοπόλεμοι, Π, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in Π.
- Μύρσινος*, ου, ἡ, oppidum Elidis, B, 616.
- Μυσοί*, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέρωχοι; Ξ, 512 (καρτερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγέρωχοι), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
- Μώμος*, deus, σύμβουλος Jovi, in *Cypris*, *fr.* 1, p. 591. nisi hoc aliunde petitum.

N

- Νάξος*, insula Cycladum, H. Ap. 44.
- Νάστης*, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
- Ναυβολίδης*, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
- Ναυβολίης*, αἰ, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
- Ναυτίθοος*, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cycloperum in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vatinicium ejus, θ, 564-571.
- Ναυσικάα*, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insule, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectatum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
- Ναυτεὺς*, εὖως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Νέαιρα*, nympha, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
- Νεῖλος*, fluvius Ægypti, ab Homero δ Αἰγύπτου dictus. *Ad eum armantur Danaï filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
- Νέμεσις*, εἰω, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, *Helenam ex eo concipit*, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
- Νεοπτόλεμος*, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysses, λ, 492-540. — *A Lycomedæ opo Pyrrhus, a Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojan adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *H. parv.* p. 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telephi filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercei*, *II. Epc.* p. 584, a. (*Aliter Lesches p.* 599, a.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interfecit*, *H. parv.* fr. 16, p. 597 sq., fr. 17, p. 598, b. *Pedestritinere credit, Thetidis suam, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phæniciem in via mortuum sepelit, ad Molossos felicitur pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
- Νεοτειχεῖς*, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
- Νεοτόρεος*, Nestoris, B, 54; Θ, 113, 192.
- Νεοτόριδης*, αἰ, Nestoris f. 1) Antiochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, *Νεοτόριδας*, Π, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, ορος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: ληγύς ἀγορητής, γέρων, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἡδυπέτης, οὔρος Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiēte relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemnoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora caesorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum debortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatorum pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantes, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, premio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De redivit a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaeste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacae, ὕλην, α, 186.

Νηϊς, ἱδος, ἡ, nympa Nais, ut Ἀδαρβαρήν, Z, 22; νύμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; Y, 384. Νυμφᾶων, αὖ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑός et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiae elocandae. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάρβυμος, ἀγαυότατος ζωόντων, α, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adjunct. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiae Nerei, deae maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρικος, ἡ, εὐκτίμενον πτολίεθρον Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριτον, mons Ithacae, εἰνσοφύλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sqq.; καταιεμιέον ὕλη, ν, 351.

Νήριτος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιδῆη, Tantalī filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater; sex praetuli Latonae, quam vindicarunt Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νηρεὺς, ἑός, Charopis f., princeps insulae Symae, pulcerrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Boeotiae, ζαθέη, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμιον, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phroni f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίωον, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι θεοστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αὖ ἄλγεα καλὰ νέμονται καὶ πηγάς καὶ πίσινα, Y, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐρεῖη, H. Merc. 244. Νηϊδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήϊον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιπος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius αὖ Lyciae maj., B, 877, δινώεις; E, 479; M, 213. 2) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖνσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον, Y, 73 sqq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθύβροος ἀγρροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχεποῖης, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστόνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga caesus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Praeco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἦος (semel genit. Ὀδυσσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertae f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολῦμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύρρων, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολέωνος, κωδάλμιος, δορυκλυτός, πολέιορβος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione gravior vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito acceptit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes aegre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui praefecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes τ, 21-27, cum navibus μίλοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, K, 222 sqq.; A, 5 sq. Forma ejus, I, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersitem castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prædenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus militiū ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolorem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos averitit, 488-514. Pugnāt, Δ, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequod pranderint copias, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739. et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, τ, 469-502. Liti-gavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensus ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cycloпом terram, unde Polyphemus excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æëam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Æëam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla se ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percutit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygia insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internum-tio, ε, 28 sqq. Fabricata rite navigationem aggreditur, 228-281. et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, aegerime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaæ eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, ψ, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacæ advenit, ν, 1-138, et a Minervæ edocetur faciendi, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philæto cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ,

1-380, ancillas pumiri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersite purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Delurpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemus, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacæm redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicem; inde dux iis bellum contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxatès, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacæm revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circen perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Θήρουνης, ἦρος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363-384, 772.

Οἰδιποδεία, vel Οἰδιπόδεια, τὰ, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta v. p. 586 sq.*

Οἰδιπόδης, αο, Œdipus, rex Thebanus, cujus res breviter narratur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Œd. fr. 2, p. 587. Divas filiis impræcatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Οἰκλῆς, ἦρος, b. Οἰκλῆης, Antiphata f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰλέδης, ἦρος, 1) princeps Locrensium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰλάδης, οο, Oilè f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνείδης, αο, Œneï f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἦρος, Porthæ f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificio oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophontem hospitio exceptit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμαος, 1) Graecus, ab Heclore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰονόπιδης, αο, Œnopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αο, tres Anii filie, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὗς, earum una, ibid.

Οἰωνψ, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰωλος, Ασρæ nympha f. ex Neptuno, Ασρæ urbis conditor, Ath. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἦρος, Œchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίη-θεν, 596. — Οἰχαλίας ἄλωσις, carmen in Cyclo positum,

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Æcholia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.*
- *Ολιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηχεῖα, B, 717.
- *Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.
- *Ολύμπιος, de Jove passim; et *Ολύμπια δώματα de sedibus deorum.
- *Ολυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- *Ολύμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυθεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloidæ, λ, 315.
- *Ονηγορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- *Ονήτωρ, ὄρος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in *Ονηγορίδης.
- *Οπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- *Οπίτης, δέντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- *Ορέσθιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
- *Ορέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris cædem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq.; 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- *Ορβᾶτος, Trojanus, N, 791.
- *Ορθη, urbs Thessaliæ, B, 739.
- *Ορμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- *Ορμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
- *Ορμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in *Ορμενίδης.
- *Ορνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.
- *Ορσλόχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulisse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
- *Ορτυγή, insula Delī antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅτι τροπαὶ ἡελίοιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- *Ορχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινύειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- *Ορσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
- *Οτρεὺς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- *Οτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, Y, 383, 389.
- *Οτρυντεὺς, ἦος, pater Iphitionis ex nympha, Y, 384 sqq.
- Οὐκαλέγων, ὄνος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Οὐρανίη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- Οὐρανῶνες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Οὐρανός, Coelus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.*
- Οὐτις, accus. Οὐτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tantquam suum indicavit, τ, 366, 369, etc.
- *Οφέλεστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- *Οφέλιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- *Οχέσιος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.

II

Παγασῶν ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παιήων, ὄνος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παίονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτόσοι, B, 848; K, 428; ἱπποκοροῦνται, II, 287 sqq.; δολιχεγχείες, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A, 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐριθῶλαξ, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμῆδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
- Παλλᾶδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Παλλὰς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; Y, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.
- Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
- Πάμνους, ους, Trojanus, N, 792.
- Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
- Παναχαῖοι, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ε, 369; ω, 32.
- Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
- Πανδῆη, Jovis filia ex Selenæ, H. 32, 15.
- Πανδῆων, ὄνος, Græcus, Teucris socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχόρος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κλειτάς). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθέτιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθένης, ὅ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.
- Παρθενόπαος, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμφιρύτη, H. Cer. 493.
- Παράρσις, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- Πασιθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Sonno, Σ, 269, 276.
- Πάτροκλος, ου, οιο ἐτ ἦος, acc. ον ἐτ ἦα, voc. Πάτροκλε ἐτ Πατρόκλεις, Menœti f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλων, ισόθεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menœti, quam proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiæ et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεός in μήτωρ ἀτάκantos, γ, 110. — *Lycanem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiæ minoris, ἀσπίται, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάφος, η, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραιδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clytîi f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίβιος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sqq.; Polyætæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus ϕ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρεω, Y, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, Δ, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycitoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισηγὼρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium υ in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, Π, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, v. Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achæje, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, σπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλήξικτος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnant ab Achille occiditur, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, a.
- Πεπάρηθος, insula Ægæi maris, ἀρχιάνη, H. Ap. 32.
- Περαιβοί. V. Πέρραιβοί.
- Πέργαμος, ου, η, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Delcon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Accessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoia filia, Oleno destructa Cæneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περικῆρης, εος, Græcus, pater Bori, Π, 177.
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περικλῆδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμιος, Megie f., Trojanus, Π, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφύτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περραιοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραιοί); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ῥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνηα, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπαινῇ I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγώνη, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργείην κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεῖον, ὄνος, vicus Boeotiæ, B, 500.
- Πετεος, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, η, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Y, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.*
- Πήδαςος, 1) filius Bucolonis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, Π, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεύς, εος et ῥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππηλάτης, Π, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, Π, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, O, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, Π, 380 sqq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sqq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, Π, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, Δ, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comani filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcme. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptolemum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλῆσιος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλυάς, ὄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, Π, 143; T, 390; Y, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰνοσίφυλλον, B, 744, 757; Π, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H, 20, 3.
- Πηνέλεος, et Πηνέλειος, ω, unus ex ducibus Boeotorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; Ξ, 487 sqq.; Π, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarîi filia, Telemachi mater, περιφρων, ἐχέφρων, ζωύμιον, πολύδωρος. Absente Ulysse a prociis plurimis ambitur, quos tela ad funus socii senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

- β, 87-110, et alibi. Phœnium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non teneat, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solutus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen po-
nit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citat ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circen abducitur a Telegono, ejus-
que fit uxor, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*
- Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πιδύτης, Percosius, Z, 30.
- Πιερία, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίαθεν, 85.
- Πιθεύς, ἦος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πιτεύα, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταὶ πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἡ, Mysie mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω
ὀληέσση, Θθήρη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Plateæ, urbs Boeotiæ, B, 504.
- Πλασιθένης, οὗς, *Helene filius, fortasse in Cypriis, fr.
21, p. 595.*
- Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνιος, adj. Υ, 635.
- Πλητάδες, αἱ, astrum, Z, 486; ε, 272.
- Πλούτος, (Cereris et Iasionis t.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.
- Πλουτώ, οὗς, nympa, socia Proserpiæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; Δ,
833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
Π, 150 sq.; T, 400.
- Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
- Ποδάρχει, εὗς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).
- Ποδής, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
- Ποιάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ,
224 sq.
- Πολυαιμωνίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.
- Πόλυθος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, α, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύθαμνα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυδέγμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυστήμνωρ, κρατερός.
- Πολυδεύκης, εὗς, Pollux, frater Castoris, πῦξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀθάνατος, ὄζος Ἀρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.
- Πολυδώρη, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδορος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludico vi-
cit, Ψ, 637.
- Πολυθερσείδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchen-
oris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάττι, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, αο, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argææ f., Π, 417.
- Πολυνείκης, εὗς, Cœdipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.
582, α. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύρθεος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cra-
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nus, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυξένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumultu
mactatur, Η. Exc. p. 584, b.
- Πολυπημονίδης, αο, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, αο, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jactit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, α.*
- Πολυρσείδης, εὗς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, α, 249-
256.
- Πολύρρημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυφόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεύς, εὗς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; γ, 49-53.
- Πορθεύς, εὗς, princeps Pleuronis et Calydones rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαϊάροχος, ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Tempa
habet in Geraëto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
donti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, O, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Graecorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sqq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Graecis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Aeneae, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Graecorum cum Apolline diruit inmissis fluviis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecat filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Aethiopibus reversus, ad Phaeacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phaeacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cygnus*, Cypr. p. 582, b. *Equi forma indutus genuit ex Erinnye Arionem equum*, Theb. fr. 6, p. 588.

Ποσιδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσιδώνιος ἄλσος, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράκτιος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνειος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; κ, 235.

Πριάμειδης, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, A, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πριάμης, Laomedontis f., rex Trojae ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόριν μήστωρ ἀτάλαντος, Η, 366. Carus Jovi, A, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem caesum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Graecos spectat, Γ, 111-244; fedus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Luctus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Graecorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 366. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercei*, H. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiae, II. parv. fr. 19, p. 599, a.

Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδώνωρ, ορος, Areilyci f., dux Boeotum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.

Πρόθοος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προθών, υνος, Trojanus, Ξ, 515.

Προίτης, rex Argivorum, Antae maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos*, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.

Πρόκρης, υος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephal, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Πρόμαχος, Alegenoris f., Boeotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo caesus, Π, 399.

Προτιών, υνος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέως, εως, nobilis Phaeax, θ, 112.

Πρύτανις, υος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρεύς, εως, nobilis Phaeax, θ, 113.

Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἥρως Ἀρήιος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sqq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Ejus uxor Polydora, Meleagri filia*, fr. 13, p. 594.

Πρωτεύς, εως, deus marinus, Neptuni ὑπόδμωας, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτώ, οὗς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thesaliam, λεχεποῖς, B, 697.

Πτολεμαῖος, Graecus, Piraei f., Eurymedontis pater, A, 228.

Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.

Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὄνος, dat. θοῖ, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγάθη, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.

Πυλαμένης, εως, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλαος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάρτης, ας, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.

Πυλῆνη, urbs Aetolica, B, 639.

Πύλιος, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, εως, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.

Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγάθη, ἡμαθόεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηλῆϊος, A, 681; δ, 639, etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; ιερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλῶδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλῶθεν, π, 323.

Πύλων, υνος, Trojanus, M, 187.

Πυραΐχμης, ου, princeps Paenonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliae, ἀνθεμόεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.

Πυριφλεγέθων, υνος, fluvius Orei, κ, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Ῥαδάμανθς, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sqq., ξανθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phaeaces cum vexere in Euboeam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥεΐη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, Ξ, 203; Hecates, ἡύκομος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πέη λιπαροκρήδεμος.

Ῥεῖθρον, portus in Ithaca, α, 186.

Ῥηναία, insula Delo vicina, πετρήσσσα, H. Ap. 44.

Ῥήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.

Ῥηγῆνωρ, opus, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Ῥήσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Ῥήσος, Thrax, Piræ f., occisus, Γ, 484-489.

Ῥίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.

Ῥόδεια, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.

Ῥόδιος, fluvius Troadis, M, 20.

Ῥόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.

Ῥόδοτη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ῥόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

Ῥοῖώ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Ῥότιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαβάκτης, ου, daemon, καίμειν δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.

Σαϊήνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.

Σαλαμίς, ἵνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαλαμωνεύς, ἦρος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.

Σάμνη, insula prope Ithacam, in ditione Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὕδρηλη. 2) Eadem quæ Σάμνη, B, 634; παιπαλόεσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρηκίνη, Samothracia, N, 12 sq. (ὕλησσσα); H. Ap. 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαρπηδών, ὄνας, et ὄντας, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnāt, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ, 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, P, 800.

Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.

Σατνόςις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.

Σάτινος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, Ξ, 443.

Σειληνοί, Sileni, cum nympis, H. Ven. 263.

Σειρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.

Σεῖλαχος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, H. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σεληπιτιάδης, ας, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σελήγεας, εντος, 1) fluvius prope Ephyram (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 839; M, 97.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.

Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.

Σθενελαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.

Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241-274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σιδωνίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαικος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris tetricus; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*

Σικανίη, Sicilia, ω, 307. — *clardy in saurinus book*

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.

Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Υ, 53; Φ, 307 sqq.

Σιμοείστας, Anthemonis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφωνοι, θ, 294.

Σίνων, ὠνος, Græcus, simulatus transfuga ad Troianos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 14, p. 597.

Σίτυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, ὅτι φασι νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.

Σίσυφος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σκαιαί πύλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ἐάνθος a diis dictus, Υ, 74; δι-νῆεις, βαθυδινήεις, ἡτίεις, εὐρύσος, E, 36, 774; H, 329, A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384; v. Ἐάνθος.

Σκάνδεα, portus Cytheræ insulæ, K, 268.

Σκάφρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰπεία, I, 664 (Εὐνῆος ποτὶ λίθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόνδε, II. parv. fr. 6, p. 596.*

Σκάλος, vicus in Boeotia, B, 497.

Σμάραγος, daemon, καίμειν δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σμινθεύς, ἑως, cognomen Apollinis, A, 39.

Σμώρη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Σόλμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλμοι, Z, 184, 204; ε, 283.

Σούσιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεῖαν, καλληγύναϊκα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὗς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμιώ, οὗς, *Aniā filia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπεργεῖος, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, ejus filius dicebatur Menestheus, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασίος, *Cyprius*, *Cypriorum carminum auctor habitus*; alii autem narrabant, haec accepisse eum ab Homero in dolem filiae, p. 581. a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, *Bacchi f.*, *Rhæus pater*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέροψ, οπος, *Melanis f.*, Alcm. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορος, πρæco, χαλκεύφωνος, E, 785 sq.

Στιγίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατίη, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στροφάιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφλος, ή, urbs Arcadiae, B, 608.

Στύξ, υγός, ή, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubaeae, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντριψ, ἔθος, dæmon, καίμινον δηλήτηρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σπῆλις, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγξ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat *Ædipodia scriptor*, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedes, f., O, 515.

Σχηρή, insula Phaeacum, ἐρίδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., ἰσθθεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταΐναρος, s. Ταΐναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαϊονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύδιος, πρæco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, *Tantali f.*, *Pelops*, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur inmissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριδωλᾶ, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώδης, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, *Scythiae civitas*, quo *Iphigenia a Diano transfertur*, Cypr. p. 582, b.

Τάριοι, incolæ insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φίλητρητοι, λήϊστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάρος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, αο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consulitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; φ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, b.

Τεκτονίδης, αο, Tectonis f., Polyneus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, *Æaci f.*, frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγανός, ἀνύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, Atth. fr. 3, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615 etc.

Τελρούσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nymphea, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum*, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελροστός, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Eo adveniant heroes*, ibique *Philoctetes ab hydro vulneratur*, Cypr. p. 582, b. *Eo abeunt Graeci, ligneo equo constituto*, Il. parv. p. 583, b.

Τενθρηδών, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερτιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, *Mysiae urbs*. *Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt*, Cypr. p. 582, a.

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylus, Z, 13.

Τεύθορας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύχος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀνύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἄριστος τοξοσύνη, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑμῖν); Ξ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ἀλώπηξ, a qua Τευμησὸς vastata, Epig. fr. 3, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχεποῖς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνιος, *Eugammonis carmen, in Cyclo*: v. p. 584 sq. et 600 sq.

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacæ appellit insulamque diripit; cui quævis armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux*, p. 585, a. *Ulysses ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος*, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.

Τηλέδαμος, V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulysses ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quovix nato patre proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentis hospitii speciem induta, spe patris reduci excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quas Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidiae procorum, 620 sqq. Cum muneribus et omnibus optimis dimissis, per Pheras et Pylum reddit, assumto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave appulsa, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, ρ, 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit εἰρωνευόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem profisciscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnata contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanicie patefieret*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circe avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπυλος, ἥ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεφίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τηλέφος, *Herculis f., Mysiae rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojana*, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεα, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τηγέγον, mons Laconiae, περιμήκετον, γ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τιθωνός, Laomedontis f., X, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίτυνος, υθος, urbs Argiva, τειχιόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιεσπτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτύς, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) *Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanae interfuit*, B, 653-670. Pugnata contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) *Damastoris f., Lycius*, II, 416.

Τιμῶλος, mons Lydiae, B, 866; Y, 385, νιφός.

Τρηχίς, ὄρος, ἥ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Aetolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliae, ἱππόβοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίσπης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίσπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinus, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροϊκή, ἦνος, ἥ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροϊκῆνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγεια, εὐπυργος, εὐτείχεος, ὠψίπυλος, ἐριβόλαξ, ἐσρή. De muris v. Ποσειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Ξκαΐα. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Y, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηνδε, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφάνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, ἐλκεσίπεπλοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγκυνοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίλοιοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκώρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκωωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.

Τρωίās, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; Π, 831; ληΐδος Τρωιάδος, ν, 263.

Τρωϊκός, ἥ, ὄν, adj., K, 11; Π, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 227; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἥ, ὄν, adj., P, 122, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠδός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Y, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Y, 463-471.

Τυδεΐδης, αα, et εω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεύς, ἑός, Aenei f., princeps Aetolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrastii filii maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicio certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Aeneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alcm. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Ledaë, pater Dioscurorum et Clytemnestrae, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδης, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Parietem hospitii excipiunt ἐν Λακεδαίμονιά, Cypr. p. 586, b.*

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, οὗς, Salomoni, filia pulcherrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυφῶνος, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφωεύς, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμω sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Y

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiae, Y, 385.

Υλακίδης, υς, Hylici f., fictus ab Ulyse Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis quaeritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλῆ, urbs Boeotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiae, ἰχθυόεις, Y, 392.

Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Hymoneus, A, 672.

Υπειρόχος, 1) Trojanus, ab Ulyse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπειροχίδης.

Υπειρών, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρεος, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεα, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ὑπερήνωρ, ορος, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ὑπερησίνη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ὑπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ὑπερίων, ονος, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terrae et Caeli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ὑπέρλαος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Ὑπέρρας, αντος, *Euryganee pater, (Ed. fr. 2, p. 587.)*
 Ὑπνος, Somnus, frater Habantio, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ὑποθήβει, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 Ὑπονήσιος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacae urbis, γ, 81.
 Ὑποπλάκην Θήδη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 Ὑρίη, oppidum Boeotiae, B, 496.
 Ὑρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ὑρτακίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ὑρτακος, princeps Trojanus, Arisbae, Asii pater, N, 759, 771.
 Ὑρτος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ὑψήνωρ, ορος, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ὑψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, *nympha, filia Solis ex Neera, μ, 131 sq.*
 Φαέθων, οντος, equus alter Aurorae, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniae, o, 117 sq.
 Φαίδριος, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriae insulae habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάρθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopa, ex quorum injuriis Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terrae, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Mirae naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, υ, 160-183.
 Φαίνωφ, οπος, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, ος, *nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.*
 Φαίδωτος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, η, urbs Cretae, B, 648; γ, 296.
 Φάλλικος, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρης, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρως, η, insula proxime Aegyptum, δ, 354-359.
 Φανυσίδης, ου, Phausii f., Apisaon, Δ, 578.
 Φειά, ἄς, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, αντος, duxor Baetorum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insularum quorundam Graecorum, B, 678.
 Φειδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένεος, ου, η, urbs Arcadiae, B, 605.
 Φεραι, 1) urbs Thessaliae, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajae, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρειλος, ἀδифτωρ, navem Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, ητος, Crethet f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq., 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχνηέντες, a Pirithoo victi, B, 743. Ὅρες-αχοί, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniae, ζάθειαι, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρή εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, αο, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ἀκροπόλλιον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliae, ditio Pelei, βοιωτιάνειρα, έρι-βωλαξ, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγηι, 323.
 Φθῖτοι, Phthiotae, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ου, Philetoris f., Demachus, Y, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum praebet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, αο, Poantis f., princeps partis Thessaliae, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri ichu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducitur et sanatur a Machaone, II. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλαμέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοώπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλόρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαί, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηφισίδος έγγύθι λίμνης, έδρισταί, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυάς, ου, rex Thessaliae, pater Coronidis, matris Aesculapii, H, 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοιβή, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut Y, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες, V. alterum Φοινίξ.
 Φοινίκη, Phoenicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοινίξ, ικος, 1) pater Europae, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., praeceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων Ιππιδάτα, II, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sqq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοινίξ, κος, Phoenicius. Φοινίξ άνήρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, ναυταί et mercatores, v, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυταίπαλοι, τρώκται, matrem Eumaei et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοινίσσα, Phoenicia mulier, ἀγλαά έργ' είδύια, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopae f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosae, α, 72; Φόρκυος λυμήν, ἁλίσιο γέροντος, in Ithaca, v, 96, 345. 2) Phoenopis f., duxor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, διάφρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φρίκωνος λαοί, de Cymaïs in Aetolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόνιος, ιδός, mater Euphorbi ex Pantho, εία, P, 40.
 Φρόνιος, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.
 Φρυγίη, terra, ἀμπελόσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.
 Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; α, 236.
 Φυλακίδης, αο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.
 Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, α, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.
 Φύλας, αντος, rex Ephyrae, pater Polymeles, Π, 181, 191.
 Φυλείδης, αο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.
 Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.
 Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.
 Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.
 Φώκαια, urbs Ioniae, H. Ap. 35.
 Φωκαεύς, ἴδος, s. Minyas, carmen in *Cyclo postum*, *cujus fragmenta* v. p. 590.
 Φωκεύς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
 Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.
 Φῶκος, Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, ἴδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætoliae, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.
 Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.
 Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.
 Χάρης, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότρεται, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr.* 11, p. 594, bis.
 Χάρσπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.
 Χάρσπος, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.
 Χάρυβδης, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινῇ, ὀλοῇ, quam bis evitavit Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; φ, 327.
 Χάρων, ωντος, portitor Orci, *Min. fr.* 4, p. 590.
 Χείρων, ωνος, διχαϊότατος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, Π, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, jusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr.* 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. *Fraxinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr.* 4, p. 592.
 Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.
 Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαμαχέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, Π, 328 sq. Δυσωνυμος, H. Ap. 368.
 Χίος, insula, παππαλόσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλῳρίς, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.
 Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοσιδής.
 Χρύμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.
 Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.
 Χρυσῆς, ἴδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p.* 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.
 Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.
 Χρυσόθεμις, ιδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρίη νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγγυγίη, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., φ, 333.
 Ὠκαλέη, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.
 Ὠκεανός, Coeli f., Tethys meritis, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλάρρετης, βαθυρόρος, ἀψόρροος, βαθυθύνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Metia, Cycl. p.* 601, δ.
 Ὠκύσολος, nobilis Phæax, θ, 111.
 Ὠκυρόη, nymphe, καλυῶπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
 Ὠλένιη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.
 Ὠλενος, ῆ, urbs Ætoliae, B, 639. — *Destructa, Theb. fr.* 9, p. 588.
 Ὠμόδαμος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.
 Ὠραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floreae, Cypr. fr.* 14, p. 594.
 Ὠρείθυια, Nereidum una, Σ, 48.
 Ὠρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.
 Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.
 Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Eoelo et fratre Ascrum urbem condidit, Atth. fr.* 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.
 Ὠπός, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæe pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.

SCRIPTORUM GRÆCORUM BIBLIOTHECA,

CUM INTERPRETATIONE LATINA ET INDICIBUS NOMINUM
RERUMQUE LOCUPLETISSIMIS,

EDITA PARISIIS, A FIRMIN DIDOT FRATRIBUS.

Prospectus

1 Octobris 1837.

QUÆ ad hunc diem prodierunt Græciæ scriptorum Collectiones, suis quæque laudibus dignæ, non uno tamen premuntur incommodo : sunt enim, quarum singula volumina formarum atque adeo tractationis magna diversitate inter se distent; aliæ obsoletas partim recensiones sequuntur, et typographicis vitiis abundant; aliæ intra paucorum scriptorum nomina substitere; pleræque lectori non doctissimo nihil adjumenti præbent ad intelligendum. Utilem igitur et plurimis exoptatam esse speramus eam Collectionem, quam modo inchoavimus, nulli rei parcentes ut ea et satisfaciatur ab omni parte lectoribus, nec nimis diu expectetur. Hanc autem esse rationem ejus scito : Græca scriptorum verba aut ex optimis quæ exstant editionibus summa cura repræsentantur, correctis, si fieri potest, locis corruptis ex Regiæ Bibliothecæ manuscriptorum thesauro; aut ex nova recensione nunc primum prodeunt, ut *Anthologia*, multum locupletata, curis viri ill. BOISSONADE; *Aristophanes* a GUILIELMO DINDORF iterum recognitus; *Strabo* ab ill. LETRONNE; *Appianus* et *Herodianus* ab ill. HASE, atque alii, ad quorum recognitionem viros sollertissimos invitavi. Perditorum, illustriorum quidem, fragmenta ex melioribus Collectionibus accurate recognitis repetuntur. Sed

ad intelligentiam scriptorum quomodo præstare quod omnibus lectoribus sit utile, primo hæsitavi : nam vel præstantissima adnotatio doctis fortasse nimis longa, aliis non sufficiens visura fuisset. Quare *interpretationes latinas*, insertis, ubi opus erat, explicationibus brevissimis, e regione Græcorum ponere decrevi. In his autem ita versati sumus, ut eæ quæ exstant severo examini subjicerentur, multorum vero scriptorum, antiquis rejectis, conderentur prorsus novæ. Idem ipsum de *indicibus* etiam cuique scriptori subjiendis valet : nam multorum qui exstant usus nullus erat. Hæc igitur nunc offerimus; finitis tamen, qui jam enumerabuntur, *textibus*, grammaticos quoque, scholiastas et meliorum interpretum et criticorum notas, novis auctas, prelo subjiemus, ne tam pretiosis ad intimam græcæ linguæ et antiquitatis cognitionem subsidiis careant lectores nostri. In idem tempus differemus scriptores aliquot multorum voluminum, ut ingentem Galenum, Aristidem et Libanium reliquosque rhetores, denique Tzetzen, qui ex Regiis codicibus emendatissimus et ineditis scriptis auctus prodibit. Sed jam per paucos annos, quinquaginta sex voluminibus diligentissima cura typographica edentur hi scriptores :

1 Vol.	{ HOMERUS. Cyclicorum fragmenta.	ed. Wolf, ex recogn. G. Dindorfii.	1 Vol.	{ APPIANUS. HERODIANUS.	ed. Hase.
	{ IESIODUS. APOLLONIUS Rhodius. TRYPHIDORUS.	ed. Götting, recogn. » Wellauer, recogn. » Wernicke.	1 Vol.	{ DIŌ CASSIUS. ZOSIMUS. PROCOPIUS.	ed. Sturz. ed. Bekker. » G. Dindorf.
1 Vol.	{ COLUTHUS. QUINTUS Smyrnæus. TZETZES, Antehom. etc. MUSÆUS.	» Stanislas Julien. » Tychsen, recogn. » Bekker. » Passow, recogn.	2 Vol.	{ JOSEPHUS. ANNA COMNENA. AGATHIAS. NICETAS. Excerpta MENANDRI, etc.	ed. Oberthür, recogn. Collectio Niebuhrii.
	{ THEOGNIS. SOLOON, TYRTÆUS, etc. ANACREON. Fragmenta. ALCÆUS.	ed. Bekker. » Bach et Brunck. » Boissonade. » Bergk. » Gaisford.	1 Vol.	{ PLUTARCHI Vitæ.	ed. Schæfer.
1 Vol.	{ SAPPHO, BACCHYL. SIMONIDES uterque. ARCHILOCHUS. PINDARUS. THEOCRITUS, BION, MOSCHUS.	» Neue. » Gaisf. et Welck. » Gaisford. » Bœckh. » Meineke.	1 Vol.	{ DIOGENES LAERT. HESYCHIUS MILES. EUNAPIUS.	ed. Hübner, recogn. » Orelli. » Boissonade.
	{ ÆSCHYLUS. SOPHOCLES.	ed. G. Dindorf. » G. Dindorf.	1 Vol.	{ STRABO.	ed. Coray, ex recogn. Letronnii.
1 Vol.	{ Fragmenta Ionis, Aga- thonis, etc.		1 Vol.	{ PAUSANIAS.	ed. Walz.
1 Vol.	{ EURIPIDES.	ed. G. Dindorf.	Vol.	{ Geographi min. aucti.	» Hudson.
1 Vol.	{ ARISTOPHANES. Fragmenta Menandri, Phi- lemonis, aucta.	ex G. Dindorf. nova re- censione. » Meineke.	Vol.	{ DEMOSTHENES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
	{ ORPHICA. LYCOPHRON. CALLIMACHUS. NONNUS.	ed. G. Hermann, Lobeck. » Bachmann. » Götting. » Graefe.	1 Vol.	{ ÆSCHINES. ISOCRATES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	{ ARATUS. OPPIANUS. NICANDER. DIONYSIUS PERIEG. PHILES De anim. propr. Oracula Sibyllina.	ed. Bekker. » Schneider, recogn. » Bernhardt. » Wernsdorf. ed. Gallæus et A. Mai.	1 Vol.	{ LYSIAS, LYCURGUS, ANDOCIDES, ISÆUS, DINARCHUS, DEMAS- DES.	ed. Bekker, ex recogn. G. Dindorf.
1 Vol.	{ ANTHOLOGIA.	ed. aucta et emendata a Boissonad.	2 Vol.	{ PLATO. ÆSCHINES SOCRAT.	ed. Bekker. » Fischer.
1 Vol.	{ HERODOTUS. Fragmenta Ctesiae.	ed. Struve. » Bähr.	4 Vol.	{ ARISTOTELES.	ed. Bekker.
1 Vol.	{ THUCYDIDES. Fragg. THEOPOMPI. — EPHORI.	» Bekker. » Wichers, recogn. » Marx.	2 Vol.	{ PLUTARCHI Moralia.	ed. Wytttenbach, etc.
1 Vol.	{ XENOPHON.	ed. L. Dindorf.	1 Vol.	{ EPICTETUS et CEBES. ARRIANI Epictetea. MARC. ANTONIN. Paræmiographi.	ed. Coray. » Schweighæuser. » Schulz. » Gaisford, etc.
1 Vol.	{ POLYBIUS.	ed. Schweighæuser et Geel.	1 Vol.	{ THEOPHRASTUS.	ed. Schneider.
2 Vol.	{ DIODORUS SIC.	ed. L. Dindorf.	1 Vol.	{ DIOSCORIDES.	ed. Sprengel, recogn.
	{ ARRIANUS. Fragg. HECATÆI. — ACUSILAI. — PHERECYDIS. — PHILOCH. etc. — MEMNONIS, et aliorum Historicorum. NICOLAUS DAMASC. HERACLIDES PONT. POLYÆN.	ed. Ellendt et Blancard. ed. Creuzer, Sturz, Siebelis, Orelli, etc. » Coray.	1 Vol.	{ DIONYSIUS HAL. Rhe- torica. LONGINUS. DEMETR. PHALER. HERMOGENES.	ed. Reiske, Schæfer, Krüger et Gros. » Weiske. » Gœtler. » Walz.
1 Vol.	{ DIONYSIUS HALIC. Antiq. Rom.	ed. Reiske, cum Maii fragmentis.	3 Vol.	{ LUCIANUS. PHILOSTRATUS. JULIANUS.	ed. Lehmann, Fritsch, etc. » Olearius, Boissona- de, Jacobs. ex nova rec. Goberti.
			2 Vol.	{ HIPPOCRATES.	ed. Foesius et Coray.
			1 Vol.	{ ATHENÆUS.	ed. G. Dindorf.
			1 Vol.	{ PHOTIUS. ZELIANUS.	ed. Bekker. » Coray et Jacobs.
			1 Vol.	{ STOBÆUS.	ed. Heeren rec., et Gaisf.
			2 Vol.	{ Fabulæ Æsopicae. ACHILLES TATIUS. LONGUS. HELIODORUS. ALCIPHRO. ARISTÆNETUS.	ed. Coray. » Jacobs. » Courier. » Coray » Wagner » Boissonade.

In edendi decursu quæ publicabuntur editiones novæ, iis ut par est utemur.

3 6655 00045557 7

PA4018 .A2 1837
Homer./Homerou Poilemata kaiPA
4018
.A2
1837

4974

PA
4018
.A2
1837Didot, Firmin
Omhpoy...

4974

DATE	ISSUED TO
MAR 11 1980	John - [unclear] Fund 8/17

Concordia College Library
Bronxville, New York 10708

